
LIBRI
I
MORMONIT

NJË DËSHMI TJETËR
E JEZU KRISHTIT

LIBRI I MORMONIT

NJË DËSHMI

TJETËR

E

JEZU KRISHTIT

LIBRI I MORMONIT

NJË RRËFIM I SHKRUAR

MBI FLETË NGA

DORA E MORMONIT

NXJERRË NGA FLETËT E NEFIT

Prandaj, është një përmbledhje e shkurtuar e analit të popullit të Nefit dhe gjithashtu e Lamanitëve—Shkruar për Lamanitët, të cilët janë një mbetje e shtëpisë së Izraelit, si dhe për Judenj dhe Johebrenj—Shkruar me urdhërim dhe gjithashtu nëpërmjet shpirtit të profecisë dhe të zbulesës—Shkruar dhe vulosur dhe fshehur te Zoti, që të mund të mos shkatërrohej—Që të vijë në dritë nëpërmjet dhuratës dhe fuqisë së Perëndisë dhe për interpretimin e tij—Vulosur nga dora e Moronit dhe fshehur te Zoti, që të dalë në dritë në kohën e duhur nëpërmjet Johebrenjve—Interpretimi i tij nëpërmjet dhuratës së Perëndisë.

Gjithashtu, një përmbledhje e marrë nga libri i Ethërit që është një anal i popullit të Jaredit që u shpërnda në kohën kur Zoti ua ngatërroi gjuhën njerëzve, kur ata po ndërtonin një kullë për të arritur në qiell—Ky anal është për t'u treguar atyre që mbetën nga shtëpia e Izraelit çfarë gjërash të mëdha kishte bërë Zoti për etërit e tyre dhe që ata të mund të dinë besëlidhjet e Zotit, që ata nuk janë braktisur përgjithmonë—Dhe gjithashtu për bindjen e Judenjve dhe Johebrenjve se JEZUSI është KRISHTI, PERËNDIA I AMSHUAR, që ua shfaqti veten të gjitha kombeve—Dhe tani, në qoftë se ka gabime, ato janë gabime të njerëzve; prandaj mos dënoni gjërat e Perëndisë, që të mund të gjendeni pa njollë në fronin e gjykimit të Krishtit.

Përkthim origjinal nga fletët në anglisht
nga Joseph Smith, i Riu

Botimi i parë në anglisht publikuar në
Palmyra, New York, SHBA, më 1830

 PARATHËNIA

Libri i Mormonit është një vëllim shkrimesh të shenjta i krahasueshëm me Biblën. Ai është një anal i marrëdhënieve të Perëndisë me banorët e lashtë të kontinentit Amerikan dhe përmban tërësinë e ungjillit të përjetshëm.

Libri u shkrua nga shumë profetë të lashtë nëpërmjet shpirtit të profecisë dhe të zbulësës. Fjalët e tyre, të shkruara në fletë ari, u cituan dhe u përmbledhën nga një profet-historian i quajtur Mormon. Anali përmban një rrëfim të dy qytetërimeve të mëdha. Njëri erdhi nga Jeruzalemi në vitin 600 para K. dhe më vonë u nda në dy kombe që njihen si Nefitët dhe Lamanitët. Tjetri erdhi shumë kohë më parë, kur Zoti ngatërroi gjuhët në Kullën e Babelit. Ky grup njihet si Jareditët. Pas mijëra vjetësh, të gjithë u shkatërruan me përjashtim të Lamanitëve të cilët janë paraardhësit kryesorë të Indianëve të Amerikës.

Ngjarja kurorëzuese e shënuar në Librin e Mormonit është shërbesa personale e Zotit Jezu Krisht mes Nefitëve, pak kohë pas ringjalljes së tij. Aty shpjegohen doktrinat e ungjillit, theksohet në vija të përgjithshme plani i shpëtimit dhe u tregohet njerëzve se ç'duhet të bëjnë që të arrijnë paqe në këtë jetë dhe shpëtim të përjetshëm në jetën që do të vijë.

Pasi Mormoni përfundoi shkrimet e tij, ia dorëzoi përmbledhjen të birit, Moronit, i cili shtoi pak fjalë nga vetja e tij dhe i fshehu fletët në kodrën Kumorah. Më 21 shtator 1823 i njëjti Moroni, në atë kohë një qenie e lavdishme dhe e ringjallur, iu shfaq profetit Joseph Smith dhe e udhëzoi në lidhje me analin e lashtë dhe mbi përkthimin e tij të destinuar në gjuhën angleze.

Në kohën e duhur, fletët iu dorëzuan Joseph Smithit i cili i përktheu nëpërmjet dhuratës dhe fuqisë së Perëndisë. Ky anal është botuar tani në shumë gjuhë si një dëshmi e re dhe plotësuese që Jezu Krishti është i Biri i Perëndisë së gjallë dhe se të gjithë ata që vijnë tek ai dhe që u binden ligjeve dhe ordinancave të ungjillit të tij, mund të shpëtohen.

Në lidhje me këtë anal, Profeti Joseph Smith ka thënë: "Unë u thashë vëllezërve se Libri i Mormonit ishte më i sakti nga ndonjë libër mbi tokë dhe gurthemeli i besimit tonë, dhe se një njeri do t'i afrohet më shumë Perëndisë duke iu bindur porosive të tij, se nga ndonjë libër tjetër."

Përveç Joseph Smithit, Zoti bëri të mundur për njëmbëdhjetë të tjerë të shihnin me sytë e tyre fletët e arit dhe të jenë dëshmitarë të veçantë të vërtetësisë dhe të hyjnisë së Librit të Mormonit. Dëshmitë e tyre të shkruara, përfshihen këtu si "Dëshmia e Tre Dëshmitarëve" dhe "Dëshmia e Tetë Dëshmitarëve."

Ne ftojmë të gjithë njerëzit kudo, të lexojnë Librin e Mormonit, të mendojnë në zemrat e tyre mesazhin që ai mban dhe pastaj t'i

kërkojnë Perëndisë, Atit të Amshuar, në emrin e Krishtit, në qoftë se libri është i vërtetë. Ata që do të ndjekin këtë udhë dhe kërkojnë me besim, do të marrin, me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë një dëshmi të vërtetësisë dhe të hyjnisë së tij. (Shih Moroni 10:3–5.)

Ata që marrin këtë dëshmi hyjnore nga Shpirti i Shenjtë, do të mësojnë gjithashtu, nga e njëjta fuqi, se Jezu Krishti është Shpëtimtari i botës, se Joseph Smithi është zbuluesi dhe profeti i tij në këto ditë të fundit dhe se Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme është mbretëria e Zotit e ngritur sërish mbi tokë, për të përgatitur për ardhjen e dytë të Mesias.

DËSHMIA E TRE DËSHMITARËVE

LE T'U BËHET E NJOHUR të gjitha kombeve, fiseve, gjuhëve dhe popujve të cilët do të vijë kjo vepër: Se ne, nëpërmjet hirit të Perëndisë, Atit dhe Zotit tonë Jezu Krishtit, kemi parë fletët të cilat përmbajnë këtë anal që është një anal i popullit të Nefit dhe gjithashtu i Lamanitëve, vëllezërve të tyre, si dhe i njerëzve të Jaredit që erdhën nga kulla, për të cilën është folur. Dhe ne e dimë gjithashtu se ato u përkthyen nëpërmjet dhuratës dhe fuqisë së Perëndisë, pasi zëri i tij na e deklaroi këtë; prandaj, ne e dimë me siguri se vepra është e vërtetë. Dhe ne gjithashtu dëshmojmë se kemi parë gdhendjet që janë mbi fletët; dhe ato na u treguan nëpërmjet fuqisë së Perëndisë dhe jo të njeriut. Dhe ne deklarojmë me fjalë solemne, se një engjëll i Perëndisë zbriti nga qielli dhe ai solli dhe vuri para syve tanë, që ne vështruam dhe pamë fletët dhe gdhendjet në to; dhe ne e dimë se është nëpërmjet hirit të Perëndisë, Atit dhe të Zotit tonë Jezu Krisht, që ne pamë dhe dëshmojmë se këto gjëra janë të vërteta. Dhe është e mrekullueshme në sytë tanë. Megjithatë, zëri i Zotit na urdhëroi që ne duhet të dëshmojmë për të, prandaj, që të jemi të bindur ndaj urdhërimeve të Perëndisë, ne dëshmojmë për këto gjëra. Dhe ne e dimë se po të jemi besnikë të Krishti, ne do të pastrojmë rrobat tona nga gjaku i të gjithë njerëzve dhe do të gjendemi pa njolla para frontit të gjykimit të Krishtit dhe do të jetojmë me të përjetësisht në qiej. Dhe nderimi qoftë i Atit dhe i Birit dhe i Frymës së Shenjtë, që është një Perëndi. Amen.

OLIVER COWDERY
DAVID WHITMER
MARTIN HARRIS

DËSHMIA E TETË DËSHMITARËVE

LE T'U BËHET E NJOHUR të gjitha kombeve, fiseve, gjuhëve dhe popujve te të cilët do të vijë kjo vepër: Se Joseph Smith i Riu, përkthyesi i kësaj vepre, na i tregoi fletët për të cilat është folur, të cilat kanë pamjen e arit; dhe të gjitha ato fletë, të cilat vetë Smithi përktheu, ne i mbajtëm me duart tona; dhe ne pamë gjithashtu gdhendjet në to, që kanë pamjen e një pune të lashtë dhe të një mjeshtërie të çuditshme. Dhe këtë ne e dëshmojmë me fjalë sole-mne se vetë Smithi na i tregoi ato; pasi ne i pamë dhe i ngritëm dhe e dimë me siguri se vetë Smithi i kishte fletët për të cilat kemi folur. Dhe ne ia japim emrat tanë botës, që t'i dëshmojmë botës atë që kemi parë. Dhe ne nuk gënjejmë, Perëndia dëshmon për të.

CHRISTIAN WHITMER	HIRAM PAGE
JACOB WHITMER	JOSEPH SMITH, PLAKU
PETER WHITMER, I RIU	HYRUM SMITH
JOHN WHITMER	SAMUEL H. SMITH

DËSHMIA E PROFETIT JOSEPH SMITH

Fjalët e vetë Profetit Joseph Smith mbi daljen në dritë të Librit të Mormonit, janë:

“Mbrëmjen ... e njëzet e një shtatorit [1823]... pasi isha shtrirë në shtrat për të fjetur, unë u përfshiva në lutje dhe përgjërëm ndaj Perëndisë së Plotfuqishëm. . . .

“Ndërsa isha duke i thirrur Perëndisë, zbulova një dritë që u shfaq në dhomën time, e cila vazhdoi të rritej derisa dhoma ishte më e shndritshme se në mesditë, kur papritur një personazh u shfaq pranë shtratit tim, duke qëndruar në ajër, sepse këmbët e tij nuk e preknin dyshe-menë.

“Ai kishte një rrobë të çlirët të bardhësisë më të jashtëzakonshme. Ishte një bardhësi përtej gjithçkaje tokësore që kisha parë ndonjëherë; as nuk e besoj që ndonjë gjë tokësore mund të bëhet që të shfaqet kaq jashtëzakonisht e bardhë dhe e shndritshme. Duart e tij ishin të zhveshura dhe krahët e tij gjithashtu, pak mbi kyç; kështu, edhe shputat e këmbëve të tij ishin të zbathura, po ashtu edhe këmbët deri pak mbi kyç. Edhe koka dhe qafa e tij ishin të zbuluara. Munda të zbuloj se ai nuk kishte asnjë veshje tjetër përveç kësaj rrobe, ngaqë ishte e hapur, kështu që unë mund ta shihja kraharorin e tij.

Jo vetëm rroba e tij ishte jashtëzakonisht e bardhë, por e tërë qenia e tij ishte e lavdishme përtej çdo përshkrimi dhe pamja e fytyrës së tij me të vërtetë si një vetëtimë. Dhoma ishte tepër e ndriçuar, por jo aq e shndritshme sa menjëherë përreth qenies së tij. Kur për herë të parë hodha vështrimin mbi të, pata frikë; por frika shpejt m’u largua.

“Ai më thirri me emër dhe më tha se ishte një lajmëtar i dërguar nga prania e Perëndisë për mua dhe se emri i tij ishte Moroni, se Perëndia kishte një punë për mua për ta bërë dhe se emri im do të mbahej për mirë e për keq mes të gjitha kombeve, fiseve dhe gjuhëve, ose që do të flitej si për mirë, edhe për keq mes gjithë popujve.

“Ai tha se një libër ishte fshehur, i shkruar mbi fletë të arta, që jepte një rrëfim të banorëve të mëparshëm të këtij kontinenti dhe burimin nga dolën ata. Ai gjithashtu tha se plotësia e Ungjillit të përjetshëm përmbahej në të, sikurse iu dha nga Shpëtimtari bano-rëve të lashtë;

“Gjithashtu, që kishte dy gurë të vendosur në harqe të argjendta—dhe këta gurë, të lidhur te një parzmore, përbënin atë që quhet Urimi dhe Thumimi—të depozituara me fletët; dhe zotërimi dhe përdorimi i këtyre gurëve ishin ato që përbënin “shikuesit” në kohët e lashta ose të mëparshme; dhe se Perëndia i kishte përgatitur ata për qëllimin e përkthimit të librit.

“Përsëri, ai më tha se, kur t’i merrja ato fletë për të cilat ai kishte folur—sepse koha që do të merreshin, nuk ishte përmbushur ende—nuk do t’ia tregoja ato askujt, as parzmoren me Urimin dhe Thumimin, vetëm atyre të cilëve do të urdhëroheshja t’ua tregoja; në qoftë se e bëja, do të shkatërroheshja. Ndërsa po bisedonte me mua rreth fletëve, vegimi u hap në mendjen time, kështu që unë mund të shihja vendin ku u depozituan fletët dhe kaq qartë e dallueshëm, sa e njoha vendin përsëri, kur e vizitova atë.

“Pas këtij komunikimi, unë pashë dritën në dhomë të fillonte të mblidhej menjëherë përreth këtij personi i cili më kishte folur mua, dhe ajo vazhdoi ta bënte atë derisa dhoma u la përsëri e errët, përveçse vetëm përreth tij; kur, për një çast pashë, siç u duk, një shtyllë të hapej drejt qiellit dhe ai u ngjiti, derisa u zhduk tërësisht dhe dhoma u la sikurse kishte qenë përpara se kjo dritë qiellore të ishte shfaqur.

“Unë mbeta i shtangur nga skena e pazakonshme dhe i habitur shumë me atë çka më ishte thënë nga ky lajmëtar i jashtëzakonshëm; kur, në mes të meditimim tim, papritur zbulova se dhoma ime përsëri filloi të merrte dritë dhe për një çast, siç u duk, i njëjti lajmëtar qiellor ishte përsëri pranë shtratit tim.

“Ai filloi të flasë dhe përsëri tregoi po të njëjtat gjëra që kishte bërë në vizitën e tij të parë, pa ndryshimin më të vogël; të cilën pasi e bëri, më informoi për gjykimet e mëdha që po i vinin tokës, me shkretimet e mëdha nga uria, shpata e murtaja, dhe se këto gjykime të ashpra do t’i vinin tokës në këtë brez. Pasi i kishte treguar këto gjëra, ai përsëri u ngjiti, sikurse kishte bërë më parë.

“Deri në këtë kohë, kaq të mëdha ishin përshtypjet e lëna në mendjen time, sa gjumi më ishte larguar nga sytë dhe unë u shtriva i pushtuar nga habia e asaj që kisha parë e dëgjuar. Por sa e madhe ishte habia ime kur përsëri pashë të njëjtin lajmëtar pranë shtratit tim dhe e dëgjova atë të më ritregojë ose të më përsërisë prapë të njëjtat gjëra sikurse më parë; dhe të shtonte një paralajmërim për mua, duke më thënë se Satani do të përpiqej të më tundonte mua (si pasojë e rrethanave të varfra të familjes së atit tim), t’i merrja fletët për qëllim pasurimi. Këtë ai ma ndaloi, duke thënë se nuk duhej të kisha asnjë qëllim tjetër në mendje në marrjen e fletëve, përveçse të përlëvdoja Perëndinë dhe nuk duhej të ndikoheshja nga ndonjë motiv tjetër përveç atij të ndërtimit të mbretërisë së tij; përndryshe nuk mund t’i merrja ato.

“Pas kësaj vizite të tretë, ai përsëri u ngjiti në qiell sikurse më parë dhe unë përsëri u lashë të përsiatja të pazakontën e asaj që sapo kisha përjetuar; kur pothuajse menjëherë pasi lajmëtar i qiellor ishte larguar prej meje për herën e tretë, gjeli këndoi dhe unë mësova se dita po afrohej, kështu që bashkëbisedimet tona duhej të kishin zënë të gjithë atë natë.

“Pas pak u ngrita nga shtrati dhe, si zakonisht, shkova të kryeja punët e nevojshme të ditës; por, në përpjekje për të punuar sikurse herët e tjera, e pashë se isha kaq shumë i rraskapitur sa u bëra tërësisht i paaftë për të punuar. Ati im, që po punonte së bashku me mua, zbuloi se diçka nuk shkonte me mua dhe më tha të shkoja në shtëpi. Unë fillova të eci me qëllim që të shkoja në shtëpi, por, në përpjekje për të kapërcyer gardhin e fushës ku ishim, fuqia më la tërësisht dhe unë rashë i pafuqishëm përtokë e për njëfarë kohe isha krejtësisht i pandërgjegjshëm për gjithçka.

“E para gjë që më kujtohet, ishte një zë duke më folur, duke më thirrur në emër. Ngrita sytë dhe pashë të njëjtin lajmëtar duke qëndruar mbi kokën time, i rrethuar nga drita si më parë. Atëherë ai më tregoi përsëri gjithçka që më kishte treguar natën e mëparshme dhe më urdhëroi të shkoja tek ati im dhe t’i tregoja atij për vegimin dhe urdhërimet që kisha marrë.

“Unë u binda; u ktheva tek ati im në fushë dhe ia tregova të gjithë çështjen atij. Ai m’u përgjigj se ishte nga Perëndia dhe më tregoi të shkoja e të bëja ashtu siç më kishte urdhëruar lajmëtari. E lashë fushën dhe shkova tek vendi ku lajmëtari më kishte treguar se ishin depozituar fletët; dhe për shkak të dallueshmërisë së vegimit që kisha patur lidhur me të, unë e njoha vendin menjëherë sapo arrita atje.

“Pranë fshatit të Manchester-it, konteja e Ontario-s, New York, ndodhet një kodër e një madhësie të konsiderueshme dhe më e lartë se ndonjë tjetër në ato rrethina. Në anën perëndimore të kësaj kodre, jo shumë larg nga maja, nën një gur me madhësi të konsiderueshme, ndodheshin fletët, të depozituara në një kuti guri. Ky gur ishte i trashë dhe i rrumbullakosur në mes në pjesën e sipërme e më i hollë drejt anëve, kështu që pjesa e mesit të tij ishte e dukshme mbi tokë, por të gjitha anët e tij ishin të mbuluara me dhe.

“Pasi e hoqa dheun, mora një levë, të cilën e fiksova nën buzën e gurit dhe me pak mundim e ngrita atë lart. Pashë brenda dhe atje me të vërtetë pashë fletët, Urimin dhe Thumimin dhe parzmoren, sikurse të përmendura nga lajmëtari. Kutia në të cilën ato ndodheshin, formohej nga gurë të vendosur së bashku në njëfarë çimentoje. Në fund të kutisë shtriheshin dy gurë në mënyrë diagonale me kutinë dhe mbi këta dy gurë ndodheshin fletët dhe gjërat e tjera me to.

“Bëra përpjekje t’i nxirrja ato, por m’u ndalua nga lajmëtari dhe përsëri u njoftova se koha për t’i sjellë ato në dritë nuk kishte arritur ende dhe as nuk do të vinte deri katër vite më pas; por ai më tha se unë duhej të shkoja në atë vend pikërisht pas një viti nga ajo ditë dhe se ai do të takohej me mua e unë do të vazhdoja ta bëja këtë derisa koha të vinte për t’i marrë fletët.

“Në përputhje me atë që më ishte urdhëruar, unë shkova në fund të çdo viti dhe çdo herë e gjeta atje të njëjtin lajmëtar dhe mora udhëzime e dituri prej tij në secilën prej bashkëbisedimeve tona, lidhur me atë që Zoti do të bënte dhe se si e në çfarë mënyre mbretëria e tij do të udhëhiqej në ditët e fundit.

* * * * *

“Më vonë erdhi koha për të marrë fletët, Urimin dhe Thumimin dhe parzmoren. Në ditën e njëzetedytë të shtatorit, një mijë e tetëqind e njëzet e shtatë, pasi kisha shkuar si zakonisht në fund të një viti tjetër në vendin ku ato ishin depozituar, i njëjti lajmëtar qiellor m’i dorëzoi ato me këtë urdhër, se unë do të isha përgjegjës për to; që, në qoftë se do t’i lija pa kujdes ose pas dore, unë do të flakesha; por, nëse do t’i përdorja të gjitha përpjekjet e mia për t’i ruajtur ato, derisa ai, lajmëtari, të vinte për t’i marrë, ato do të ishin të mbrojtura.

“Shpejt mësova arsyen përse kisha marrë urdhëra kaq të forta për t’i mbajtur ato të sigurta dhe përse ndodhi që lajmëtari kishte thënë se, kur të kisha bërë atë që kërkohej nga dora ime, ai do të vinte për t’i marrë ato. Sepse sapo u mësua se i kisha ato, menjëherë përpjekjet më të pazakonta u përdorën për të m’i marrë ato. Çdo lloj strategjie që mund të shpikëj, u përdor për atë qëllim. Përndjekja u bë më e hidhur dhe më e ashpër se përpara dhe turmat ishin vigjilente vazhdimisht për të m’i marrë ato, nëse ishte e mundur. Por nëpërmjet urtësisë së Perëndisë, ato mbetën të sigurta në duart e mia, derisa unë të përfundoja me to atë që ishte kërkuar nga dora ime. Kur, në përputhje me marrëveshjet, lajmëtari erdhi për to, unë ia dorëzova atij; dhe ai i ka ato në ngarkim deri në këtë ditë, që është dita e dytë e majit, një mijë e tetëqind e tridhjetë e tetë.”

Për analin e plotë shih Joseph Smith—Historia, në Perla me Vlerë të Madhe, dhe *History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* (Historia e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme), vëllimi 1, kapitujt 1–6.

Kështu, anali i lashtë i sjellë nga toka, si zëri i një populli që flet nga pluhuri dhe i përkthyer në gjuhën moderne nëpërmjet dhuratës dhe fuqisë së Perëndisë, sikurse u vërtetua nga konfirmimi Hyjnor, u botua për herë të parë në botë në anglisht në vitin 1830 si THE BOOK OF MORMON.

LIBRIN E MORMONIT

Libri i Mormonit është një anal i shenjtë i popujve në Amerikën e lashtë dhe ishte gdhendur mbi fletë të holla metali. Në këtë libër flitet për katër lloje fletësh prej metali:

1. *Fletët e Nefit*, që ishin dy llojesh: Fletët e Vogla dhe Fletët e Mëdha. Të parat, më në veçanti u kushtoheshin më shumë çështjeve shpirtërore, shërbesës dhe mësimëve të profetëve, kurse të dytat kishin të bënin më shumë me historinë laike të atyre popujve (1 Nefi 9:2–4). Megjithatë, që nga koha e Mosias, fletët e mëdha përfshinë edhe çështje me rëndësi të madhe shpirtërore.
2. *Fletët e Mormonit*, që përmbajnë një përmbledhje nga Mormoni të Fletëve të Mëdha të Nefit, me shumë komente. Këto fletë përmbanin gjithashtu një vazhdim të historisë nga Mormoni dhe shtesa nga i biri, Moroni.
3. *Fletët e Ethërit*, që paraqesin një histori të Jareditëve. Ky anal u përmbloodh nga Moroni, i cili përfshiu komente të tija dhe e bashkoi analin me historinë e përgjithshme, nën titullin “Libri i Ethërit.”
4. *Fletët prej tunxhi*, të sjella nga njerëzit e Lehit nga Jeruzalemi në vitin 600 para K. Këto përmbanin “pesë librat e Moisiut, . . .Dhe gjithashtu, një anal të Judenjve që nga fillimi, deri në fillimin e mbretërisë së Zedekias, mbret i Judës; Si dhe profecitë e profetëve të shenjtë” (1 Nefi 5:11–13). Shumë citime nga këto fletë, që përmendin Isaian dhe profetë të tjerë biblikë dhe jobiblikë shfaqen në Librin e Mormonit.

Libri i Mormonit përfshin pesëmbëdhjetë pjesë ose ndarje kryesore, të njohura, me një përjashtim, si libra, secili i emërtuar me emrin e autorit të tij kryesor. Pjesa e parë (gjashtë librat e parë, duke mbaruar me Omnin) është një përkthim nga Fletët e Vogla të Nefit. Mes librave të Omnit dhe të Mosias është një përfshirje e quajtur Fjalët e Mormonit. Kjo përfshirje lidh analin e gdhendur në Fletët e Vogla me përmbledhjen e Mormonit të Fletëve të Mëdha.

Pjesa më e gjatë, nga Mosia te Mormoni, duke përfshirë kapitullin 7, është një përkthim i përmbledhjes së Mormonit të Fletëve të Mëdha të Nefit. Pjesa përfundimtare, nga kapitulli 8 i Mormonit deri në fund të vëllimit, u gdhend nga biri i Mormonit, Moroni, i cili pasi mbaroi analin e jetës së atit të tij, bëri një përmbledhje të analit të Jareditëve (si Libri i Ethërit) dhe më vonë shtoi pjesët e njohura si Libri i Moronit.

Në ose rreth vitit 421 pas K. Moroni, i fundit i profetëve-historianë Nefitë, vulosi analin e shenjtë dhe e fshehu te Zoti, që të silllet në dritë në ditët e mëvonshme, si qe parashikuar nga zëri i Perëndisë nëpërmjet profetëve të tij të lashtë. Më 1823 pas K. i njëjti Moron, atëherë një qenie e ringjallur, vizitoi Profetin Joseph Smith dhe më pas ia dorëzoi fletët e gdhendura atij.

LIBRIN E MORMONIT

<i>Emri</i>	<i>Faqe</i>
Libri i Parë i Nefit	1
Libri i Dytë i Nefit	63
Libri i Jakobit	140
Libri i Enosit	162
Libri i Jaromit	165
Libri i Omnit	167
Fjalët e Mormonit	170
Libri i Mosias	172
Libri i Almës	247
Libri i Helamanit	443
Nefi i Tretë	490
Nefi i Katërt	557
Libri i Mormonit	561
Libri i Ethërit	584
Libri i Moronit	620

LIBRI I PARË I NEFIT

MBRETËRIMI DHE SHËRBESA E TIJ

Një rrëfim i Lehit dhe gruas së tij, Sarias dhe katër djemve të tij, Nqë quheshin (duke filluar nga më i madhi) Laman, Lemuel, Sam dhe Nefi. Zoti paralajmëron Lehin që të largohet nga toka e Jeruzalemit, sepse ai u profetizon njerëzve në lidhje me paudhësinë e tyre dhe ata përpiqen të shkatërrojnë jetën e tij. Ai bën tri ditë udhëtim me familjen e tij në vendin e shkretë. Nefi merr me vete vëllezërit e tij dhe kthehet në tokën e Jeruzalemit për të marrë analin e Judenjve. Rrëfimi i vuajtjeve të tyre. Ata marrin për gra të bijat e Ishmaelit. Marrin me vete familjet e tyre dhe nisen për në vendin e shkretë. Vuajtjet dhe mjerimet e tyre në vendin e shkretë. Drejtimi i udhëtimeve të tyre. Ata arrijnë tek ujërat e mëdha. Vëllezërit e Nefit ngrenë krye kundër tij. Ai i huton ata dhe ndërton një anije. Ata e quajnë emrin e vendit Begati. Përshkojnë ujërat e mëdha për në tokën e premtuar dhe kështu me radhë. Kjo është sipas rrëfimit të Nefit; ose me fjalë të tjera, unë, Nefi e shkrova këtë anal.

KAPITULLI 1

*Nefi fillon analin e popullit të tij—
Lehi sheh në vegim një shtyllë zjarri
dhe lexon nga një libër profecish—
Ai lavdëron Perëndinë, parashikon
ardhjen e Mesias dhe profetizon
shkatërrimin e Jeruzalemit—Per-
sekutohet nga Judenjtë. Rreth 600
para K.*

UNË, ^aNefi, duke qenë i lindur nga ^bprindër të ^cmirë, si rezultat u ^dmësova disi në të gjithë diturinë e atit tim; dhe pasi kisha parë shumë ^evuajtje gjatë ditëve të mia, megjithatë,

duke qenë jashtëzakonisht i favorizuar nga Zoti në të gjitha ditët e mia; po, duke patur një njohuri të madhe të mirësisë dhe të ^fmistereve të Perëndisë, kështu që unë bëj një ^ganal të ngjarjeve të mia në ditët e mia.

2 Po, unë bëj një anal në ^hgjuhën e atit tim, e cila përbëhet nga ajo që mësojnë Judenjtë dhe gjuha e Egjiptianëve.

3 Dhe e di, se anali që unë bëj është i ⁱvërtetë dhe unë e bëj me dorën time; dhe unë e bëj sipas njohurisë sime.

4 Pasi ndodhi që në fillim të vitit të ^jparë të mbretërimit të

[1 NEFI]

1 1a USH Nefi, Bir i Lehit.

b DeB 68:25, 28.

USH Prindër.

c Fja. 22:1.

d Enosi 1:1;

Mosia 1:2–3.

USH Mësoj, mësoes.

e USH Mjerim.

f USH Mistere të Perëndisë.

g USH Shkrime të shenjta.

2a Mosia 1:2–4;

Morm. 9:32–33.

3a 1 Ne. 14:30;

Mosia 1:6;

Eth. 5:1–3;

DeB 17:6.

4a USH Kronologji—
598 para K.

^bZedekias, mbret i Judesë (ati im, Lehi, pasi kishte jetuar gjithë ditët e tij në Jeruzalem); dhe po atë vit erdhën shumë ^aprofetë, duke profetizuar te njerëzit se ata duhej të pendoheshin, ose qyteti i madh i Jeruzalemit duhej të shkatërrohej.

5 Kështu, ndodhi që ati im, ^aLehi, ndërsa doli iu lut Zotit, po, madje me gjithë ^bzemrën e tij në emër të popullit të tij.

6 Dhe ndodhi që ndërsa ai iu lut Zotit, aty erdhi një ^ashtyllë zjarri dhe qëndroi mbi një shkëmb para tij; dhe ai pa dhe dëgjoji shumë; dhe për shkak të gjërave që pa dhe dëgjoji, u rrëqeth dhe u drodh pa masë.

7 Dhe ndodhi që ai u kthye në shtëpinë e tij në Jeruzalem dhe e lëshoi veten mbi shtratin e tij, duke qenë i ^amposhtur nga Shpirti dhe nga gjërat që kishte parë.

8 Dhe ndërsa ishte kështu i mposhtur nga Shpirti, iu shfaq një ^avegim, madje që ai pa ^bqiejt e hapur dhe mendoi se pa Perëndinë të ulur në fronin e tij, të rrethuar nga një mori e panumërt engjëjsh që po i këndonin dhe po lavdëronin Perëndinë e tyre.

9 Dhe ndodhi që ai pa Një duke zbritur nga mesi i qiellit dhe pa se ^ashkëlqimi i tij ishte mbi atë të diellit në mesditë.

10 Dhe ai pa gjithashtu ^adymbëdhjetë të tjerë duke e ndjekur atë dhe shkëlqimi i tyre e kalonte atë të yjeve të qiellit.

11 Dhe ata zbritën dhe u shpërndanë mbi sipërfaqen e tokës; dhe i pari erdhi dhe qëndroi përpara atit tim, dhe i dha një ^alibër, dhe e urdhëroi se duhej të lexonte.

12 Dhe ndodhi që, ndërsa lexoi, ai u mbush me ^aShpirtin e Zotit.

13 Dhe ai lexoi, duke thënë: Mjerë ti, mjerë ti Jeruzalem, pasi unë kam parë ^aneveritë e tua! Po, dhe shumë gjëra lexoi ati im në lidhje me ^bJeruzalemin—se ai do të shkatërrohej me gjithë banorët e tij; shumë do të mbaronin nga shpata dhe shumë do të ^cmerreshin robër dhe do të dërgoheshin në Babiloni.

14 Dhe ndodhi që, kur ati im kishte lexuar dhe parë shumë gjëra të mëdha dhe të mrekullueshme, ai shpërtheu në thirrje të shumta ndaj Zotit, të tilla si: Të mëdha dhe të mrekullueshme janë veprat e tua, O Zot, Perëndi i Plotfuqishëm! Froni

4b 2 Kro. 36:10;

Jer. 52:3–5;

Omni 1:15.

c 1 Kro. 9:3.

d 2 Mbr. 17:13–15;

2 Kro. 36:15–16;

Jer. 7:25–26.

USH Profet.

e Jer. 26:18; 2 Ne. 1:4;

Hel. 8:20.

5a USH Lehi, atë i Nefit.

b Jak. 5:16.

6a Eks. 13:21;

Hel. 5:24, 43;

DeB 29:12;

JS—H 1:16.

7a Dan. 10:8;

1 Ne. 17:47;

Mois. 1:9–10;

JS—H 1:20.

8a 1 Ne. 5:4.

USH Vegim.

b Eze. 1:1;

Vep. 7:55–56;

1 Ne. 11:14;

Hel. 5:45–49;

DeB 137:1.

9a JS—H 1:16–17.

10a USH Apostull.

11a Eze. 2:9.

12a DeB 6:15.

13a 2 Mbr. 24:18–20;

2 Kro. 36:14.

b 2 Mbr. 23:27; 24:2;

Jer. 13:13–14;

2 Ne. 1:4.

c 2 Mbr. 20:17–18;

2 Ne. 25:10;

Omni 1:15.

yt është lart në qiejt dhe fuqia, dhe mirësia, dhe mëshira jote janë mbi të gjithë banorët e tokës; dhe sepse ti je i mëshirshëm, ti nuk do të lejosh që ata që do të "vijjnë te ti, të mbarojnë!

15 Dhe, sipas kësaj mënyre ishte gjuha e atit tim, në lavdërimin e Perëndisë së tij; pasi shpirti i tij u gëzua dhe gjithë zemra e tij ishte mbushur, për shkak të gjërave që kishte parë, po, të cilat Zoti ia kishte treguar.

16 Dhe tani unë, Nefi, nuk bëj një rrëfim të plotë të gjërave që ati im ka shkruar, pasi ai ka shkruar shumë gjëra që i pa në vegime dhe në ëndrra; dhe gjithashtu ka shkruar shumë gjëra që "profetizoi dhe u tha fëmijëve të tij, për të cilat unë nuk do të bëj një rrëfim të plotë.

17 Por, do të bëj një rrëfim të veprimeve të mia në ditët e mia. Vini re, unë bëj një "përmbledhje të ^banalit të atit tim mbi fletë të cilat i kam bërë me duart e mia; kështu që, pasi të kem përmbledhur analin e atit tim, atëherë do të bëj një rrëfim të jetës sime.

18 Prandaj dua që të dini se, pasi Zoti i kishte treguar kaq shumë gjëra të mrekullueshme atit tim, Lehit, po, përsa i përket "shkatërrimit të Jeruzalemit, vini re, ai shkoi midis njerëzve dhe filloi të ^bprofetizonte dhe të

shpallte gjërat të cilat si i kishte parë ashtu dhe i kishte dëgjuar.

19 Dhe ndodhi që Judenjtë u "tallën me të, për shkak të gjërave që ai dëshmoi për ta; pasi ai me të vërtetë dëshmoi për ligësinë e tyre dhe neveritë e tyre; dhe ai dëshmoi se gjërat që pa dhe dëgjoji dhe gjithashtu gjërat që lexoi në libër, tregonin qartë ardhjen e një ^bMesie dhe gjithashtu shëlbimin e botës.

20 Dhe, kur Judenjtë i dëgjuan këto gjëra, ata u zemëruan me të; po, madje ashtu si me profetët e lashtë të cilët i "dëbuan dhe i zunë me gurë dhe i vranë; dhe ata gjithashtu kërkuan të merrnin jetën e tij. Por, vini re, unë, Nefi, do t'ju tregoj se ^bmëshirat e dhembshura të Zotit janë mbi të gjithë ata që ai ka zgjedhur, për shkak të besimit të tyre, për t'i bërë ata të pushtetshëm, madje, deri në fuqinë e çlirimit.

KAPITULLI 2

Lehi merr familjen e tij në vendin e shkretëtë, pranë Detit të Kuq—Ata lënë pronën e tyre—Lehi i ofron një sakrificë Zotit dhe u mëson të bijve të zbatojnë urdhërimet—Lamani dhe Lemueli mëmërisin kundër atit të tyre—Nefi është i bindur dhe lutet me besim; Zoti i flet dhe ai është zgjedhur të

14a Alma 5:33–36;
3 Ne. 9:14.

16a 1 Ne. 7:1.

17a 1 Ne. 9:2–5.

b 1 Ne. 6:1–3; 19:1–6;
2 Ne. 5:29–33;
DeB 10:38–46.

18a 2 Ne. 25:9–10;
DeB 5:20.

b ush Profeci,
profetizoj.

19a 2 Kro. 36:15–16;
Jer. 25:4;
1 Ne. 2:13; 7:14.

b ush Mesia.
20a Hel. 13:24–26.

b Alma 34:38;
DeB 46:15.

ush Mëshirshëm (i),
mëshirë.

drejtojë mbi vëllezërit e tij. Rreth 600 para K.

PASI, vini re, ndodhi që Zoti i foli atit tim, po, madje në një ëndërr, dhe i tha: I bekuar je ti Lehi, për shkak të gjërave që ke bërë dhe sepse ti ke qenë besnik dhe i shpalle këtij populli gjërat që unë të urdhërova, vër re, ata përpiqen të "marrin jetën tënde.

2 Dhe ndodhi që Zoti "urdhëroi atin tim, madje në një ^bëndërr, që ai duhej të "merrte familjen e tij dhe të nisej për në vendin e shkretë.

3 Dhe ndodhi që ai ishte i "bindur ndaj fjalës së Zotit, kështu që bëri atë që Zoti e urdhëroi.

4 Dhe ndodhi që ai u nis për në vendin e shkretë. Dhe ai la shtëpinë e tij dhe tokën e trashëgimit dhe arin e tij, dhe argjendin e tij, dhe gjërat e tij të çmueshme dhe nuk mori asgjë me vete, me përjashtim të familjes së tij dhe furnizimeve e çadrave dhe u "nis për në vendin e shkretë.

5 Dhe zbriti afër kufijve pranë bregut të "Detit të Kuq dhe udhëtoi në vendin e shkretë gjatë kufijve që janë pranë Detit të Kuq; dhe udhëtoi në vendin e shkretë me familjen e tij, që përbëhej nga nëna ime Saria dhe nga vëllezërit e mi më

të mëdhenj, që ishin ^bLamani, Lemueli dhe Šami.

6 Dhe ndodhi që pasi kishte udhëtuar tri ditë në vendin e shkretë, ai ngriti çadrën në një "luginë në anën e një lumi me ujë.

7 Dhe ndodhi që ai ndërtoi një "altar prej ^bgurësh dhe i bëri një flijim Zotit, dhe i dha "falënderime Zotit, Perëndisë sonë.

8 Dhe ndodhi që ai e quajti emrin e lumit Laman dhe ai derdhej në Detin e Kuq; dhe lugina ishte në kufijtë pranë grykëderdhjes së lumit.

9 Dhe kur ati im pa se ujërat e lumit derdeshin në burimin e Detit të Kuq, ai i foli Lamanit duke thënë: O, ti qofsh si ky lumë vazhdimisht duke rendur drejt burimit të të gjithë drejtësisë!

10 Dhe ai i foli edhe Lemuelit: O, ti qofsh si kjo luginë, i vendosur dhe i qëndrueshëm dhe i patundur në zbatimin e urdhërimeve të Zotit!

11 Tani, ai foli kështu për shkak të kokëfortësisë së Lamanit dhe të Lemuelit, pasi vini re, ata "mërmëritën për shumë gjëra kundër ^batit të tyre, sepse ai ishte njeri "vegimtar dhe i kishte nxjerrë nga toka e Jeruzalemit, duke lënë tokën e trashëgimit të tyre dhe arin e tyre, dhe argjendin e tyre, dhe gjërat

2 1a 1 Ne. 7:14.

2a 1 Ne. 5:8; 17:44.

b ush Ëndërr.

c Zan. 12:1;

2 Ne. 10:20;

Eth. 1:42; Abr. 2:3.

3a ush Bindje, bindur (i), bindem.

4a 1 Ne. 10:4; 19:8.

5a 1 Ne. 16:14;

DeB 17:1.

b ush Laman.

6a 1 Ne. 9:1.

7a Zan. 12:7-8;

Eks. 24:4; Abr. 2:17.

b Eks. 20:25;

LiP. 27:5-6.

c ush Mirënjohës, falënderime, dhënie falënderimi.

11a 1 Ne. 17:17.

ush Mërmëritje.

b Fja. 20:20.

c 1 Ne. 5:2-4.

e çmueshme të tyre, për të mbaruar në vendin e shkretë. Dhe këtë, thonin ata, ai e kishte bërë për shkak të imagjinatave të marra të zemrës së tij.

12 Dhe kështu Lamani dhe Lemueli, duke qenë më të mëdhenj, mërmëritën kundër atit të tyre. Dhe mërmëritën, sepse nuk i "dinin veprimet e atij Perëndie që i kishte krijuar ata.

13 Dhe as nuk besonin se Jeruzalemi, ai qytet i madh, do të mund të "shkatërrohej sipas fjalëve të profetëve. Dhe ata ishin sikurse Judenjët që ishin në Jeruzalem, të cilët kërkuuan t'i merrnin jetën atit tim.

14 Dhe ndodhi që ati im u foli atyre në luginën e Lemuelit, me "fuqi, duke qenë i mbushur me Shpirtin, derisa trupat e tyre u "drodhën përpara tij. Dhe ai u foli në mënyrë që ata nuk guxuan të nxirrnin zë kundër tij, kështu që ata bënë ashtu siç ai i urdhëroi.

15 Dhe ati im jetonte në një çadër.

16 Dhe ndodhi që unë, Nefi, duke qenë shumë i ri, megjithatë duke qenë i madh në shtat dhe gjithashtu duke pasur dëshira të mëdha për të ditur "misteret e Perëndisë, prandaj i thirra Zotit dhe vini re, ai më "vizitoi

dhe ma "zbuti zemrën, saqë unë "besova të gjitha fjalët që ishin thënë nga "ati im; prandaj unë nuk ngrita krye kundër tij, si vëllezërit e mi.

17 Dhe i fola Samit, duke i bërë të ditur gjërat që Zoti më kishte shfaqur me anë të Shpirtit të tij të Shenjtë. Dhe ndodhi që ai besoi në fjalët e mia.

18 Por vini re, Lamani dhe Lemueli nuk donin t'ua vinin veshin fjalëve të mia; dhe duke qenë i "pikëlluar nga ngurtësia e zemrave të tyre, i thirra Zotit për ta.

19 Dhe ndodhi që Zoti më foli, duke thënë: I bekuar je ti, Nefi, për shkak të "besimit tënd, sepse më ke kërkuar me zell dhe me përlulesinë e zemrës.

20 Dhe, derisa ju do të zbatoni urdhërimet e mia, do të "përparoni dhe do të udhëhiqeni në një "tokë të premtimit; po madje, një tokë që e kam përgatitur për ju; po, një tokë që është e zgjedhur mbi të gjitha tokat e tjera.

21 Dhe derisa vëllezërit e tu do të ngrenë krye kundër teje, ata do të "flaken nga prania e Zotit.

22 Dhe derisa ti do t'i zbatosh urdhërimet e mia, ti do të bëhesh një "sundimtar dhe një mësues mbi vëllezërit e tu.

12a Mojs. 4:6.

13a Jer. 13:14;

1 Ne. 1:13.

14a ush Fuqi.

b 1 Ne. 17:45.

16a ush Mistere të

Perëndisë.

b Psa. 8:4; Alma 17:10;

DeB 5:16.

ush Zbulesë.

c 1 Mbr. 18:37;

Alma 5:7.

d 1 Ne. 11:5.

e ush Atë, i vdekshëm;

Profet.

18a Alma 31:24;

3 Ne. 7:16.

19a 1 Ne. 7:12; 15:11.

20a Joz. 1:7;

1 Ne. 4:14;

Mosia 1:7.

b LiP. 33:13–16;

1 Ne. 5:5; 7:13;

Mojs. 7:17–18.

ush Tokë e

premtuar.

21a 2 Ne. 5:20–24;

Alma 9:13–15; 38:1.

22a Zan. 37:8–11;

1 Ne. 3:29.

23 Por, vër re, atë ditë që ata do të ngrënë krye kundër meje, unë do t'i ^amallkoj, madje me një mallkim të rëndë dhe ata nuk do të kenë fuqi mbi farën tënde, veçse nëse edhe ata do të ngrënë krye kundër meje.

24 Dhe nëse është kështu, që ata ngrënë krye kundër meje, ata do të jenë një ^andëshkim i farës tënde, për t'i ^bnxitur ata në udhët e kujtesës.

KAPITULLI 3

Bijtë e Lehit kthehen në Jeruzalem për të marrë fletët prej tunxhi—Labani refuzon të japë fletët—Nefi këshillon dhe inkurajon vëllezërit e tij—Labani vjedh pronën e tyre dhe përpiqet t'i vrasë—Lamani dhe Lemueli godasin Nefin dhe Samin dhe qortohen nga një engjell. Rreth 600–592 para K.

DHE ndodhi që unë, Nefi, pasi fola me Zotin, u ktheva në çadrën e atit tim.

2 Dhe ndodhi që ai më foli mua, duke thënë: Shiko, unë kam ëndërruar një ^aëndërr, në të cilën Zoti më ka urdhëruar që ti dhe vëllezërit e tu duhet të ktheheni në Jeruzalem.

3 Pasi, vër re, Labani ka analin e Judenjve si dhe një ^agjenealogji të stërgjyshërve të mi, të

cilat janë të gdhendura në fletë prej tunxhi.

4 Kështu që, Zoti më ka urdhëruar që ti dhe vëllezërit e tu duhet të shkoni në shtëpinë e Labanit dhe të kërkoni analet dhe t'i sillni këtu në vendin e shkretë.

5 Dhe tani, vër re, vëllezërit e tu mërmërisin, duke thënë se është një gjë e vështirë ajo që u kam kërkuar; por shiko, atë nuk ua kam kërkuar unë, por është një urdhërim i Zotit.

6 Prandaj shko, biri im, dhe ti do të favorizohesh nga Zoti, sepse ti ^anuk ke mërmëritur.

7 Dhe ndodhi që unë, Nefi, i thashë atit tim: Unë ^ado të shkoj dhe do të bëj gjërat që Zoti ka urdhëruar, pasi e di se Zoti nuk u jep ^burdhërime fëmijëve të njerëzve pa ^cpërgatitur një udhë për ta, që ata të mund të plotësojnë gjënë, që ai i urdhëron.

8 Dhe ndodhi që, kur ati im kishte dëgjuar këto fjalë, ai ishte jashtëzakonisht i gëzuar, pasi e dinte se unë kisha qenë i bekuar nga Zoti.

9 Dhe unë, Nefi, dhe vëllezërit e mi nisëm udhëtimin nëpër vendin e shkretë, me çadrat tona, për të vajtur në tokën e Jeruzalemit.

10 Dhe ndodhi që, kur iu afruam tokës së Jeruzalemit, unë dhe vëllezërit e mi u këshilluam me njëri-tjetrin.

23a LiP. 11:28;
1 Ne. 12:22–23;
DeB 41:1.

24a Joz. 23:13;
Gjy. 2:22–23.
b 2 Ne. 5:25.

3 2a USH Ëndërr.

3a 1 Ne. 5:14.
6a USH Përkrahje e
udhëheqësve të
Kishës.

7a 1 Sam. 17:32;
1 Mbr. 17:11–15.
USH Besim; Bindje,

bindur (i), bindem.
b USH Urdhërime të
Perëndisë.

c Zan. 18:14;
Fil. 4:13;
1 Ne. 17:3, 50;
DeB 5:34.

11 Dhe “hoddhëm short—kush nga ne do të shkonte në shtëpinë e Labanit. Dhe ndodhi që shorti i ra Lamanit dhe Lamani shkoi në shtëpinë e Labanit dhe foli me të, ndërsa ai ishte ulur në shtëpinë e tij.

12 Dhe donte nga Labani analet që ishin gdhendur në fletët prej tunxhi, të cilat përmbanin “gjenealogjinë e atit tim.

13 Dhe vini re, ndodhi që Labani u zemërua dhe e përzuri nga prania e tij; dhe ai nuk donte që t’i kishte analet. Kështu që, ai i tha: Shiko, ti je një grabitës dhe unë do të të vras.

14 Por, Lamani u largua me vrap nga prania e tij dhe na tregoi gjërat që kishte bërë Labani. Dhe ne filluam të ishim jashtëzakonisht të brengosur dhe vëllezërit e mi ishin gati të ktheheshin tek ati im në vendin e shkretë.

15 Por, vini re, unë u thashë atyre se: Ashtu si Zoti jeton dhe ashtu si ne jetojmë, ne nuk do të kthehemi tek ati ynë në vendin e shkretë, derisa ne të kemi plotësuar gjënë që Zoti na ka urdhëruar.

16 Prandaj, le të jemi besnikë në zbatimin e urdhërimeve të Zotit; prandaj, le të kthehemi në tokën e “trashëgimit të atit tonë, sepse vini re, ai ka lënë ar dhe argjend dhe çdo lloj pasurie tjetër. Dhe, të gjithë

këtë ai e ka bërë për shkak të ^burdhërimeve të Zotit.

17 Sepse e dinte se Jeruzalemi duhet të “shkatërrohet, për shkak të ligësisë së njerëzve.

18 Pasi, vini re, ata “hoddhën po-shtë fjalët e profetëve. Prandaj, në qoftë se ati im do të banonte në këtë tokë, pasi u ^burdhërua të largohej nga ajo, vini re, edhe ai do të mbaronte. Prandaj, ishte e domosdoshme që ai të largohej nga kjo tokë.

19 Dhe vini re, është urtësia e Perëndisë, që ne duhet t’i marrim këto “anale, që të mund t’u ruajmë fëmijëve tanë gjuhën e etërve tanë.

20 Dhe gjithashtu që të mund t’u “ruajmë atyre fjalët që janë thënë nga goja e të gjithë profetëve të shenjtë, të cilat u janë dhënë atyre, nëpërmjet Shpirtit dhe fuqisë së Perëndisë, që nga fillimi i botës, madje deri në këtë kohë.

21 Dhe ndodhi që unë duke u folur me këtë gjuhë, i binda vëllezërit e mi, që ata të mund të jenë besnikë në zbatimin e urdhërimeve të Perëndisë.

22 Dhe ndodhi që ne zbritëm në tokën e trashëgimit tonë dhe mblodhëm së bashku “arin tonë dhe argjendin tonë dhe gjërat tona të çmueshme.

23 Dhe, pasi i kishim mbledhur këto gjëra së bashku, u ngjitëm përsëri në shtëpinë e Labanit.

11a Neh. 10:34;

Vep. 1:26.

12a 1 Ne. 3:3; 5:14.

16a 1 Ne. 2:4.

b 1 Ne. 2:2; 4:34.

17a 2 Kro. 36:16–20;

Jer. 39:1–9;

1 Ne. 1:13.

18a USH Kryengritje.

b 1 Ne. 16:8.

19a Omni 1:17;

Mosia 1:2–6.

20a USH Shkrime të shenjta—Shkrime të shenjta për t’u ruajtur.

22a 1 Ne. 2:4.

24 Dhe ndodhi që shkuam te Labani dhe i thamë se donim prej tij që të na jepte analet, të cilat ishin gdhendur në “fletët e tunxhit, për të cilat ne do t’i jepnim arin tonë dhe argjendin tonë dhe të gjitha gjërat tona të çmueshme.

25 Dhe ndodhi që kur Labani pa pasurinë tonë, e cila ishte jashtëzakonisht e madhe, ai ishte i “etur ta kishte atë, kaq shumë, sa na flaku jashtë dhe dërgoi shërbëtorët e tij që të na vrisnin, që ai të mund të siguronte pasurinë tonë.

26 Dhe ndodhi që ne u larguam me vrap nga shërbëtorët e Labanit dhe ishim të detyruar të linim pas pasurinë tonë dhe ajo ra në duart e Labanit.

27 Dhe ndodhi që ne ikëm me vrap në vendin e shkretë dhe shërbëtorët e Labanit nuk na kapën dhe ne u fshehëm në zgavrën e një shkëmbi.

28 Dhe ndodhi që Lamani u zemërua me mua dhe gjithashtu me atin tim; po kështu edhe Lemueli, pasi ai u vuri veshin fjalëve të Lamanit. Kështu që, Lamani dhe Lemueli na thanë shumë fjalë të “rënda neve, vëllezërve të tyre të vegjël, dhe madje na goditën me një shufër.

29 Dhe ndodhi që ndërsa po na rrihnin me një shufër, vini re, një “engjell i Zotit erdhi dhe qëndroi para tyre dhe ai u foli, duke thënë: Pse e goditni me

një shufër, vëllanë tuaj më të vogël? A nuk e dini se Zoti e ka zgjedhur atë, që të jetë një ^bsundimtar mbi ju dhe kjo për shkak të paudhësive tuaja? Vini re, ju duhet të ngjiteni përsëri në Jeruzalem dhe Zoti do t’ju dorëzojë Labanin në duart tuaja.

30 Dhe pasi “engjëlli na foli, ai u largua.

31 Dhe pasi engjëlli u largua, Lamani dhe Lemueli përsëri filluan të “mërmëritnin, duke thënë: Si është e mundur që Zoti do të dorëzojë Labanin në duart tona? Vini re, ai është një njeri i fuqishëm dhe mund të urdhërojë pesëdhjetë vetë, po madje ai mund edhe të vrasë pesëdhjetë e pse jo, ne?

KAPITULLI 4

Nefi vret Labanin me urdhër të Zotit dhe pastaj me dredhi siguron fletët prej tunxhi—Zorami zgjedh të bashkohet me familjen e Lehit në vendin e shkretë. Rreth 600–592 para K.

DHE ndodhi që unë u fola vëllezërve të mi, duke thënë: Le të ngjitemi përsëri në Jeruzalem dhe le të jemi “besnikë në zbatimin e urdhërimeve të Zotit; sepse, vini re, ai është më i fuqishëm se e gjithë toka, atëherë pse jo më i ^bfuqishëm se Labani dhe pesëdhjetë njerëzit e tij, po, madje dhjetëra mijërat e tij?

2 Prandaj, le të shkojmë; le të

24a 1 Ne. 3:3.

25a USH Lakmoj.

28a 1 Ne. 17:17–18.

29a 1 Ne. 4:3; 7:10.

USH Engjëj.

b 1 Ne. 2:22.

30a 1 Ne. 16:38.

31a USH Mërmëritje.

4 1a USH Guxim,

guximtar; Besim.

b 1 Ne. 7:11–12.

jemi të ^afortë si ^bMoisiu, pasi ai me të vërtetë u foli ujërave të ^cDetit të Kuq dhe ato u ndanë andej e këtej dhe etërit tanë dolën përmes, jashtë robërisë, në tokë të thatë, dhe ushtritë e Faraonit i ndoqën pas, dhe u mbytën në ujërat e Detit të Kuq.

3 Tani, vini re, ju e dini se kjo është e vërtetë dhe ju gjithashtu e dini se një ^aengjëll ju ka folur; prandaj, a mund të dyshoni? Le të ngjitemi; Zoti është në gjendje të na çlirojë, madje ashtu si etërit tanë dhe të shkatërrojë Labanin, madje ashtu si Egjiptianët.

4 Tani, kur unë u thashë këto fjalë ata ishin ende të zemëruar dhe vazhduan të mërmërisnin përsëri; megjithatë, ata më ndoqën derisa arritëm jashtë mureve të Jeruzalemit.

5 Dhe ishte natë dhe unë i bëra të fshiheshin jashtë mureve. Dhe, pasi u fshehën, unë, Nefi, u zvarrita në qytet dhe u drejtova për në shtëpinë e Labanit.

6 Dhe unë isha i ^audhëhequr nga Shpirti, duke mos ^bditur më parë gjërat që unë duhet të bëja.

7 Megjithatë, vazhdova të ecja dhe kur arrita afër shtëpisë së Labanit, vura re një burrë dhe ai kishte rënë përdhe, para meje, pasi ai ishte dehur me verë.

8 Dhe kur iu afrova, unë zbulova se ishte Labani.

9 Dhe pashë ^ashpatën e tij; dhe e nxora nga millë dhe doreza e saj ishte prej ari të kulluar, dhe mjeshtëria e punimit ishte jash-tëzakonisht e mirë, dhe pashë se tehu ishte prej çelikut më të çmueshëm.

10 Dhe ndodhi që unë u ^adetyrova nga Shpirti që unë duhej të vrisja Labanin, por thashë në zemrën time: Kurrë ndonjëherë s'kam derdhur gjak njeriu. Dhe unë u sprapsa dhe do të doja të mos e vrisja.

11 Dhe Shpirti më tha përsëri: Shiko, ^aZoti ta ka dhënë atë në duart e tua. Po, gjithashtu, unë e dija se ai ishte përpjekur të merrte jetën time, po, dhe se nuk do t'i dëgjonte urdhërimet e Zotit dhe ai gjithashtu na kishte ^bmarrë pasurinë tonë.

12 Dhe ndodhi që Shpirti më tha përsëri: Vrite, pasi Zoti e solli në duart e tua;

13 Vër re, Zoti ^avret të ^bkëqijte për të realizuar qëllimet e tij të drejta. Është më ^cmirë që të mbarojë një njeri, sesa një komb të bjerë dhe të mbarojë në mosbesim.

14 Dhe tani, kur unë, Nefi, dëgjova këto fjalë, unë kujtova fjalët e Zotit që më foli në vendin e shkretë, duke thënë që: ^aDerisa fara jote do të zbatojë ^burdhërimet e mia, ata do

2a LiP. 11:8.

^b USH Moisi.

^c Eks. 14:21;

1 Ne. 17:26;

Mosia 7:19.

3a 1 Ne. 3:29–31; 7:10.

6a USH Frymë e Shenjtë;
Frymëzim, frymëzoi.

^b Heb. 11:8.

9a 2 Ne. 5:14;

DeB 17:1.

10a Alma 14:11.

11a 1 Sam. 17:41–49.

^b 1 Ne. 3:26.

13a 1 Ne. 17:33–38;

DeB 98:31–32.

^b USH Lig (i), ligësi.

^c Alma 30:47.

14a Omni 1:6;

Mosia 2:22;

Eth. 2:7–12.

^b USH Urdhërimet të
Perëndisë.

të ‘përparojnë në ^dtokën e premtimit.

15 Po, dhe unë gjithashtu mendova se ata nuk do të mund t’i zbatonin urdhërimet e Zotit sipas ligjit të Moisiut, nëse ata nuk do të kishin ligjin.

16 Dhe unë e dija edhe se “ligji ishte gdhendur në fletët e tunxhit.

17 Dhe përsëri e dija se Zoti e kishte dorëzuar Labanin në duart e mia për këtë qëllim—që unë të merrja analet sipas urdhërimeve të tij.

18 Prandaj unë iu binda zërit të Shpirtit dhe kapa Labanin nga flokët e kokës dhe ia preva kokën me “shpatën e tij.

19 Dhe, pasi ia preva kokën me shpatën e tij, unë mora rrobat e Labanit dhe i veshja ato në trupin tim; po, madje çdo gjë dhe ngjeshja në brez armët e tij.

20 Dhe pasi e bëra këtë gjë, u drejtova për te thesari i Labanit. Dhe ndërsa po shkoja në drejtim të thesarit të Labanit, vini re, unë pashë “shërbëtorin e Labanit që kishte çelësat e thesarit. Dhe e urdhërova, në zërin e Labanit, që ai duhej të vinte me mua te thesari.

21 Dhe ai kujtoi se unë isha zotëruesi i tij, Labani, pasi ai pa rrobat dhe shpatën e ngjeshur në brez.

22 Dhe më foli për pleqtë e Judenjve, duke e ditur se zotëruesi i tij, Labani, kishte qenë gjatë natës mes tyre.

23 Dhe unë i fola sikur të kishte qenë Labani.

24 Dhe unë gjithashtu i thashë atij se duhej të merrja gdhendjet që ishin në “fletët e tunxhit e t’i çoja te vëllezërit e mi më të mëdhenj që ishin jashtë mureve.

25 Dhe unë gjithashtu e urdhërova që ai të më ndiqte mua.

26 Dhe ai, duke kujtuar se unë fola për vëllezërit e kishës dhe se isha me të vërtetë ai Laban të cilin unë e kisha vrarë, si rrjedhim ai më ndoqi.

27 Dhe ai më foli shumë herë në lidhje me pleqtë e Judenjve, ndërsa unë shkoja në drejtim të vëllezërve të mi që ishin jashtë mureve.

28 Dhe ndodhi që kur Lamani më pa, u frikësua jashtëzakonisht, ashtu edhe Lemueli dhe Sami. Dhe ata ia mbathën nga prania ime, pasi kujtuan se ishte Labani dhe se ai më kishte vrarë dhe po përpiquej të merrte edhe jetën e tyre.

29 Dhe ndodhi që unë u thirra nga pas dhe ata më dëgjuan; prandaj ata pushuan së ikuri nga prania ime.

30 Dhe ndodhi që, kur shërbëtori i Labanit pa vëllezërit e mi, filloi të dridhej dhe qe gati t’ia mbathte nga unë dhe të kthehej në qytetin e Jeruzalemit.

31 Dhe tani unë, Nefi, duke qenë njeri me shtat të madh dhe pasi kisha marrë shumë “fuqi nga Zoti, si rrjedhim, mbërtheva

14c 1 Ne. 2:20.

d 1 Ne. 17:13–14;

Jakobi 2:12.

16a ush Ligj i Moisiut.

18a 1 Sam. 17:51.

20a 2 Ne. 1:30.

24a 1 Ne. 3:12, 19–24;

5:10–22.

31a Mosia 9:17;

Alma 56:56.

shërbëtorin e Labanit dhe e mbajta që të mos ikte.

32 Dhe ndodhi që unë fola me të, që nëse ai do t'i dëgjonte fjalët e mia, ashtu si Zoti jeton dhe ashtu si unë jetoj, madje kështu, nëse ai do t'i dëgjonte fjalët tona, ne do t'ia falnim jetën.

33 Dhe unë i fola, madje duke iu "betuar se ai s'kishte pse të frikësohej; se ai do të ishte një njeri i lirë sikurse ne, nëse do të zbriste me ne në vendin e shkretë.

34 Dhe unë gjithashtu i fola atij, duke thënë: Sigurisht Zoti na ka "urdhëruar ta bëjmë këtë gjë; dhe a s'duhet ne të jemi të zellshëm në zbatimin e urdhërimeve të Zotit? Prandaj, në qoftë se ti do të zbresësh në vendin e shkretë tek ati im, ti do të kesh vend me ne.

35 Dhe ndodhi që "Zorami mori kurajo nga fjalët që unë fola. Tani, Zoram ishte emri i shërbëtorit; dhe ai premtoi se do të zbriste në vendin e shkretë tek ati ynë. Po, dhe gjithashtu na u betua se do të qëndronte me ne, nga ajo ditë e tutje.

36 Tani, ne donim që ai të rrinte me ne për këtë arsye, që Judenjtë të mos dinin për largimin tonë në vendin e shkretë, që të mos na ndiqnin dhe të na shkatërronin.

37 Dhe ndodhi që, kur Zorami na u "betua, frika jonë për të pushoi.

38 Dhe ndodhi që ne morëm

fletët e tunxhit dhe shërbëtorin e Labanit dhe u nisëm për në vendin e shkretë dhe udhëtuam për në çadrën e atit tonë.

KAPITULLI 5

Saria ankohet kundër Lehit—Të dy gëzohen për kthimin e të bijve—Ata ofrojnë flijime—Fletët e tunxhit përmbajnë shkrime të Moisiut dhe të profetëve—Fletët e identifikojnë Lehin si një pasardhës të Jozefit—Lehi profetizon në lidhje me farën e tij dhe ruajtjen e fletëve. Rreth 600–592 para K.

DHE ndodhi që pasi ne kishim zbritur në vendin e shkretë tek ati ynë, vini re, ai ishte mbushur me gëzim dhe gjithashtu nëna ime "Saria ishte jashtëzakonisht e gëzuar, sepse ajo me të vërtetë kishte vajtuar për shkakun tonë.

2 Pasi ajo kishte kujtuar se kishim mbaruar në vendin e shkretë; dhe gjithashtu ishte ankuar kundër atit tim, duke i thënë se ai ishte një njeri vegimtar, duke thënë: Vër re, ti na nxore nga toka e trashëgimit tonë dhe bijtë e mi nuk janë më dhe ne mbarojmë në vendin e shkretë.

3 Dhe, me këtë gjuhë ishte ankuar nëna ime kundër atit tim.

4 Dhe kishte ndodhur që ati im i foli asaj, duke thënë: Unë e di se jam një njeri "vegimtar, pasi nëse nuk do të kisha parë gjërat e Perëndisë në një ^bvegim,

33a USH Betim.

34a 1 Ne. 2:2; 3:16.

35a 1 Ne. 16:7;

2 Ne. 5:5–6.

USH Zoram,

Zoramitë.

37a Joz. 9:1–21; Pre. 5:4.

USH Betim.

5 1a USH Saria.

4a 1 Ne. 2:11.

b 1 Ne. 1:8–13.

USH Vegim.

nuk do ta kisha njohur mirësinë e Perëndisë, por do të kisha qëndruar në Jeruzalem dhe do të kisha mbaruar me vëllezërit e mi.

5 Por vër re, unë mora një "tokë të premtimit, në gjërat e së cilës unë gëzohem; po, dhe e ^bdi se Zoti do t'i shpëtojë djemtë e mi nga duart e Labanit dhe do t'i sjellë ata përsëri te ne, në vendin e shkretë.

6 Dhe me këtë gjuhë, ati im, Lehi, e ngushëlloi nënën time, Sarian, në lidhje me ne, ndërsa ne udhëtonim në vendin e shkretë për në tokën e Jeruzalemit, që të merrnim analin e Judenjve.

7 Dhe kur ne u kthyem në çadrën e atit tim, vini re gëzimi i tyre ishte i plotë dhe nëna ime u qetësua.

8 Dhe ajo foli duke thënë: Tani unë e di me siguri se Zoti e ka "urdhëruar burrin tim të largohej në vendin e shkretë; po, gjithashtu unë e di me siguri se Zoti ka mbrojtur bijtë e mi dhe i ka shpëtuar nga duart e Labanit dhe u ka dhënë fuqi me anë të së cilës ata mund të ^bplotësonin gjënë që Zoti i ka urdhëruar. Dhe, me këtë gjuhë foli ajo.

9 Dhe ndodhi që ata u gëzuan jashtëzakonisht dhe ofruan "flijime dhe olokauste ndaj Zotit; dhe i dhanë ^bfalënderime Perëndisë së Izraelit.

10 Dhe pasi falënderuan Perëndinë e Izraelit, ati im, Lehi, mori analet që ishin gdhendur në "fletët e tunxhit dhe i shqyrtoi ato që nga fillimi.

11 Dhe ai vuri re se ato përmbanin pesë "librat e Moisiut, që jepnin një rrëfim të krijimit të botës dhe gjithashtu të Adamit dhe të Evës, të cilët qenë prindërit tanë të parë;

12 Dhe gjithashtu një "anal të Judenjve që nga fillimi, madje që nga fillimi i mbretërimit të Zedekias, mbretit të Judesë;

13 Dhe gjithashtu profecitë e profetëve të shenjtë që nga fillimi, madje që nga fillimi i mbretërimit të "Zedekias; si dhe shumë profeci që janë thënë nga goja e ^bJeremisë.

14 Dhe ndodhi që ati im, Lehi, gjeti gjithashtu në "fletët e tunxhit një gjenealogji të etërve të tij; kështu që ai e dinte se ishte ^bpasardhës i Jozefit; po, madje i të njëjtit Jozef që ishte biri i "Jakobit që u ^dshit në Egjipt, dhe që u ^eruajt nga dora e Zotit, që ai të mund të ruante atin e tij,

5a 1 Ne. 2:20;
18:8, 22-23.
USH Tokë e premtuar.

b USH Besim.

8a 1 Ne. 2:2.

b 1 Ne. 3:7.

9a Mosia 2:3;

3 Ne. 9:19-20.

USH Ligj i Moisiut.

b USH Mirënjohës,
falënderime, dhënie

falënderimi.

10a 1 Ne. 4:24, 38; 13:23.

USH Fletë tunxhi.

11a 1 Ne. 19:23.

USH Pentateuk.

12a 1 Kro. 9:1.

USH Shkrime të shenjta.

13a 2 Mbr. 24:18;

Jer. 37:1.

b Esd. 1:1;
Jer. 36:17-32;

1 Ne. 7:14;

Hel. 8:20.

14a 1 Ne. 3:3, 12.

USH Fletë tunxhi.

b 2 Ne. 3:4;

Alma 10:3.

USH Jozef, bir i

Jakobit.

c USH Jakob, bir i

Isakut.

d Zan. 37:29-36.

e Zan. 45:4-5.

Jakobin, dhe gjithë familjen e tij, që të mos mbaronin nga uria.

15 Dhe ata gjithashtu u "nxorën nga robëria dhe toka e Egjiptit, nga i njëjti Perëndi që i kishte ruajtur ata.

16 Dhe kështu, ati im, Lehi, zbuloi gjenealogjinë e etërve të tij. Dhe Labani gjithashtu ishte pasardhës i "Jozefit, kështu që, ai dhe etërit e tij kishin mbajtur analet.

17 Dhe tani, kur ati im i pa të gjitha këto gjëra, ai u mbush me Shpirtin dhe filloi të profetizonte në lidhje me farën e tij—

18 Që këto fletë prej tunxhi duhej të shkonin në të gjitha kombet, fiset, gjuhët dhe popujt që ishin të farës së tij.

19 Kështu që, ai tha se këto fletë prej tunxhi nuk do të shkatërroheshin "kurrë; as nuk do të veniteshin më me kalimin e kohës. Dhe ai profetizoi edhe shumë gjëra në lidhje me farën e tij.

20 Dhe ndodhi që deri atëherë, unë dhe ati im kishim zbatuar urdhërimet, me të cilat Zoti na kishte urdhëruar.

21 Dhe ne kishim marrë analet, të cilat Zoti na kishte urdhëruar t'i merrnim, dhe i shqyrtuam dhe gjetëm se ato ishin të dëshirueshme; po, madje me një "vlerë të madhe për ne, saqë ne

të mund t'i ^bruanim urdhërimet e Perëndisë të fëmijët tanë.

22 Kështu që ishte urtësia e Zotit, që ne duhet t'i merrnim ato me vete, ndërsa udhëtonim në vendin e shkretë, drejt tokës së premtimit.

KAPITULLI 6

Nefi shkruan për gjërat e Perëndisë — Qëllimi i Nefit është që të bindë njerëzit që të vijnë te Perëndia i Abrahamit dhe të shpëtohen. Rreth 600–592 para K.

DHE tani unë, Nefi, nuk e jap gjenealogjinë e etërve të mi në "këtë pjesë të analit; dhe as nuk do ta jap ndonjëherë mbi këto ^bfletë që unë po i shkruaj, pasi është dhënë në analin që është mbajtur nga "ati im, kështu që unë nuk e shkruaj këtu.

2 Pasi mua më mjafton të them se ne jemi pasardhës të "Jozefit.

3 Dhe s'ka rëndësi për mua që unë të jap veçanërisht një rrëfim të plotë për të gjitha gjërat e atit tim, pasi ato nuk mund të shkruhen mbi "këto fletë, pasi dua ta ruaj vendin, që të mund të shkruaj për gjërat e Perëndisë.

4 Sepse i gjithë qëllimi im është që të mund të "bind njerëzit, që të ^bvijnë te Perëndia i Abrahamit, dhe te Perëndia i Isakut,

15a Eks. 13:17–18;
Amo. 3:1–2;
1 Ne. 17:23–31;
DeB 103:16–18;
136:22.
16a 1 Ne. 6:2.
19a Alma 37:4–5.
21a USH Shkrime të

shenjata—Vlera e shkrimeve të shenjta.
b 2 Ne. 25:26.
6 1a 2 Ne. 4:14–15.
b 1 Ne. 9:2.
c 1 Ne. 1:16–17;
19:1–6.
2a 1 Ne. 5:14–16.

3a Jakobi 7:27;
Jar. 1:2, 14;
Omni 1:30.
4a Gjo. 20:30–31.
Shih faqen e titullit të Librit të Mormonit.
b 2 Ne. 9:41, 45, 51.

dhe te Perëndia i Jakobit, dhe të shpëtohen.

5 Prandaj, gjërat që i "pëlqejnë botës unë nuk i shkruaj, por gjërat që i pëlqejnë Perëndisë dhe atyre që nuk janë të botës.

6 Kështu që do t'i jap urdhërim farës sime, që të mos i zënë këto fletë me gjëra pa vlerë për fëmijët e njerëzve.

KAPITULLI 7

Bijtë e Lehit kthehen në Jeruzalem dhe ftojnë Ishmaelin dhe njerëzit e shtëpisë së tij të bashkohen me ta në udhëtimin e tyre—Lamani dhe të tjerë ngrenë krye—Nefi i nxit vëllezërit e tij të kenë besim te Zoti—Ata e lidhin me litarë dhe planifikojnë shkatërrimin e tij—Ai çlirohet nga fuqia e besimit—Vëllezërit e tij kërkojnë falje—Lehi dhe bashkudhëtarët e tij ofrojnë flijime dhe olokauste. Rreth 600–592 para K.

DHE tani, dua që ju të dini se pasi ati im, Lehi, mbaroi "profetizimin në lidhje me farën e tij, ndodhi që Zoti i foli atij përsëri, duke i thënë se nuk ishte e drejtë për atë, Lehin, të merrte familjen e tij në vendin e shkretë vetëm; por që bijtë e tij duhet të merrnin ^bgra, që të mund t'i rrisnin farë Zotit në tokën e premtimit.

2 Dhe ndodhi që Zoti e "urdhëroi atë që unë, Nefi, dhe vëllezërit e mi, duhet të ktheheshim përsëri në tokën e Jeruzalemit

dhe të sillnim në vendin e shkretë Ishmaelin dhe familjen e tij.

3 Dhe ndodhi që "përsëri unë, Nefi, me vëllezërit e mi, shkuaam nëpër vendin e shkretë për t'u ngjitur në Jeruzalem.

4 Dhe ndodhi që shkuaam në shtëpinë e Ishmaelit dhe fituam dashamirësi në sytë e Ishmaelit, kaq shumë sa që i thamë atij fjalët e Zotit.

5 Dhe ndodhi që Zoti zbuti zemrën e Ishmaelit dhe të familjes së tij kaq shumë, sa u nisën me ne nëpër vendin e shkretë për në çadrën e atit tonë.

6 Dhe ndodhi që, ndërsa udhëtonim nëpër vendin e shkretë, vini re, se Lamani dhe Lemueli dhe dy nga bijat e Ishmaelit, dhe dy "bjtë e Ishmaelit dhe familjet e tyre, ngritën krye kundër nesh; po, kundër meje, Nefit, dhe Samit dhe atit të tyre Ishmaelit, dhe gruas së tij, dhe tri bijave të tjera të tij.

7 Dhe ndodhi që, në këtë rebelim ata dëshironin të ktheheshin në tokën e Jeruzalemit.

8 Dhe tani unë, Nefi, duke qenë i "hidhëruar nga ngurtësia e zemrave të tyre, u fola atyre, po, madje Lamanit dhe Lemuelit, duke u thënë: Vini re, ju jeni vëllezërit e mi më të mëdhenj dhe si është e mundur që jeni kaq të ngurtë në zemrat tuaja dhe kaq të verbër në mendjet tuaja sa të keni nevojë që unë, vëllai juaj më i vogël, duhet t'ju flas juve, po, dhe të bëhem një shembull për ju?

5a 1 The. 2:4; FeM. 1:4.
7 1a 1 Ne. 5:17–19.
b 1 Ne. 16:7;

USH Martesë, martoj.
2a 1 Ne. 16:7–8.
3a 1 Ne. 3:2–3.

6a 2 Ne. 4:10.
8a Alma 31:2;
Mois. 7:41.

9 Si është e mundur që ju, nuk i keni dëgjuar fjalët e Zotit?

10 Si është e mundur që ju, keni "harruar se keni parë një engjell të Zotit?

11 Po, dhe si është e mundur që keni harruar çfarë gjërash të mëdha ka bërë Zoti për ne, duke na "shpëtuar nga duart e Labanit dhe gjithashtu që ne të mund të merrnim analin?

12 Po, dhe si është e mundur që ju keni harruar se Zoti është në gjendje t'i bëjë të gjitha "gjërat sipas vullnetit të tij për fëmijët e njerëzve, në qoftë se ndodh që ata ushtrojnë ^bbesim në të? Prandaj, le të jemi besnikë ndaj tij.

13 Dhe nëse është që ne jemi besnikë ndaj tij, do të marrim "tokën e premtimit; dhe ju do të dini në një kohë të ardhme, se fjala e Zotit do të përmbushet, në lidhje me ^bshkatërrimin e Jeruzalemit; pasi të gjitha gjërat që Zoti ka thënë në lidhje me shkatërrimin e Jeruzalemit, duhen të përmbushen.

14 Pasi vini re, Shpirti i Zotit shpejt pushon së përpjekuri me ta; pasi vini re, ata kanë "hedhur poshtë profetët dhe ^bJeremian e kanë flakur në burg. Dhe janë përpjekur t'i marrin "jetën atit tim, derisa e detyruan të ikte nga ai vend.

15 Tani, vini re, unë ju them se, në qoftë se ju do të ktheheni në

Jeruzalem, edhe ju do të vdisni me ta. Dhe tani, në qoftë se keni zgjedhur të ktheheni në atë vend, mbani mend fjalët që po ju them, se po të shkoni, ju gjithashtu do të vdisni; pasi Shpirti i Zotit më shtyn t'juua them këto.

16 Dhe ndodhi që kur unë, Nefi, u fola këto fjalë vëllezërve të mi, ata u inatosën me mua. Dhe ndodhi që më kapën, pasi, vini re, ata ishin jashtëzakonisht të zemëruar dhe më "lidhën me litarë, sepse ata kërkuan të merrnin jetën time, duke më lënë në vendin e shkretëtë që të më hanin kafshët e egra.

17 Por, ndodhi që unë iu luta Zotit, duke thënë: O Zot, sipas besimit tim që është te ti, a do të më shpëtosh nga duart e vëllezërve të mi; po, madje më jep fuqinë që t'i "këpus këta rripa me të cilët jam i lidhur.

18 Dhe ndodhi që kur thashë këto fjalë, vini re, që rripat ranë nga duart dhe këmbët e mia dhe qëndrova para vëllezërve të mi dhe u fola atyre përsëri.

19 Dhe ndodhi që ata ishin të zemëruar përsëri me mua dhe u përpoqën të më kapnin; por, vini re, një nga "bijat e Ishmaelit, po, dhe gjithashtu nëna e saj dhe një nga djemtë e Ishmaelit, u përgjëruan me vëllezërit e mi, kaq shumë sa ua zbutën zemrat atyre; dhe ata i ndaluan përpjekjet për të më marrë jetën.

10a LiP. 4:9;
1 Ne. 3:29; 4:3.

11a 1 Ne. 4.

12a 1 Ne. 17:50;
Alma 26:12.

b 1 Ne. 3:7; 15:11.

13a 1 Ne. 2:20.

USH Tokë e
premtuar.

b 2 Mbr. 25:1–21;

2 Ne. 6:8; 25:10;

Omni 1:15;

Hel. 8:20–21.

14a Eze. 5:6;

1 Ne. 1:18–20; 2:13.

USH Kryengritje.

b Jer. 37:15–21.

c 1 Ne. 2:1.

16a 1 Ne. 18:11–15.

17a Alma 14:26–28.

19a 1 Ne. 16:7.

20 Dhe ndodhi që ata ishin të mjeruar për shkak të ligësisë së tyre, kaq shumë sa u përkulën para meje dhe m'u përgjëruan që unë t'i falja për gjërat që kishin bërë kundër meje.

21 Dhe ndodhi që, unë ua "fala çiltërsisht të gjitha ato që kishin bërë kundër meje dhe i nxita që t'i luteshin Zotit, Perëndisë së tyre për falje. Dhe ndodhi që ata e bënë këtë gjë. Dhe pasi iu lutën Zotit, u vumë përsëri në udhëtim për në çadrën e atit tonë.

22 Dhe ndodhi që arritëm te çadra e atit tonë. Dhe, pasi unë dhe vëllezërit e mi dhe e gjithë shtëpia e Ishmaelit, arritëm te çadra e atit tim, ata i dhanë "falënderime Zotit, Perëndisë së tyre; dhe ata ofruan ^bsakrifica dhe olokauste ndaj tij.

KAPITULLI 8

Lehi shikon një vegim të pemës së jetës—Ai ha frutin e saj dhe dëshiron që familja e tij të bëjë të njëjtën gjë—Ai sheh një shufër hekuri, një shteg të ngushtë dhe të ngushtuar dhe mjegullat e errësirës që mbështjellin njerëzit—Saria, Nefi dhe Sami hanë nga fruti, kurse Lamani dhe Lemueli refuzojnë. Rreth 600–592 para K.

DHE ndodhi që ne kishim mbledhur së bashku të gjitha llojet e farave të çdo tipi, si të çdo lloj

drithi, ashtu edhe të çdo lloj fruti.

2 Dhe ndodhi që ndërsa ati im qëndroi në vendin e shkretë, na foli duke na thënë: Vini re, unë kam "ëndërruar një ëndërr; ose me fjalë të tjera kam parë një ^bvegim.

3 Dhe vini re, për shkak të gjërave që kam parë, kam arsye të gëzoj te Zoti për shkak të "Nefit dhe gjithashtu Samit; pasi kam arsye të mendoj se ata dhe gjithashtu shumë nga fara e tyre, do të shpëtohen.

4 Por vini re, "Laman dhe Lemuel, kam jashtëzakonisht frikë për ju; pasi shikoni, m'u duk se pashë në ëndrën time një vend të shkretë, të errët dhe të zymtë.

5 Dhe ndodhi që pashë një njeri dhe ai ishte veshur me një "rrobë të bardhë; dhe ai erdhi dhe qëndroi para meje.

6 Dhe ndodhi që ai më foli dhe më urdhëroi që ta ndiqja.

7 Dhe ndodhi që, ndërsa po e ndiqja, pashë se gjendesha në një humbëtitë të errët dhe të zymtë.

8 Dhe pasi kisha ecur për shumë orë në errësirë, fillova t'i lutesha Zotit, që të kishte "mëshirë për mua, sipas numrit të madh të mëshirave të tij të dhembshura.

9 Dhe ndodhi që, pasi iu luta Zotit, pashë një "fushë të gjerë dhe të madhe.

21a USH Fal.

22a USH Mirënjohës,
falënderime, dhënie
falënderimi.

b 1 Ne. 5:9.

8 2a USH Ëndërr;

Zbulesë.

b 1 Ne. 10:17.

USH Vegim.

3a 1 Ne. 8:14–18.

4a 1 Ne. 8:35–36.

5a JS—H 1:30–32.

8a USH Mëshirshëm (i),
mëshirë.

9a Mt. 13:38.

10 Dhe ndodhi që pashë një ^apemë, ^bfruti i së cilës ishte i dëshirueshëm për ta bërë dikë të lumtur.

11 Dhe ndodhi që unë shkova përpara dhe hëngra nga ^afruti i saj, dhe vura re se ishte më i ëmbël se gjithçka që kisha shijuar ndonjëherë më parë. Po, dhe vura re se fruti i saj ishte i bardhë, mbi çdo ^bbardhësi që kisha parë ndonjëherë.

12 Dhe ndërsa po haja frutin e saj, ai ma mbushi shpirtin tim me një ^agëzim jashtëzakonisht të madh; prandaj fillova të ^bdëshiroja që familja ime të hante nga ai gjithashtu, se e dija që ishte i ^cdëshirueshëm mbi çdo frut tjetër.

13 Dhe, ndërsa hodha sytë rreth e qark se ndoshta mund të zbuloja gjithashtu familjen time, unë vura re një ^alumë me ujë; dhe ai rridhte përgjatë dhe ishte pranë pemës nga e cila isha duke ngrënë frutin.

14 Dhe unë shikova që të vija re prej nga vinte; dhe pashë kreun e tij pak më tutje; dhe te kreu unë vura re nënën tuaj, Sarian, dhe Samin dhe Nefin; dhe ata qëndruan sikur nuk dinin nga duhej të shkonin.

15 Dhe ndodhi që u bëra she-një të afroreshin; dhe u thashë me një zë të lartë, se ata duhej të vinin tek unë dhe të hanin

frutin që ishte më i dëshirueshëm mbi çdo frut tjetër.

16 Dhe ndodhi që ata erdhën tek unë dhe hëngrën gjithashtu frutin.

17 Dhe ndodhi që unë dëshiroja që edhe Lamani dhe Lemueli të vinin dhe të hanin frutin; prandaj hodha sytë në drejtim të kreut të lumit se ndoshta mund t'i shihja ata.

18 Dhe ndodhi që i pashë, por ata ^anuk deshën të vinin tek unë dhe të hanin frutin.

19 Dhe vura re një ^ashufër hekuri dhe ajo shtrihej gjatë bregut të lumit, dhe të shpinte te pema pranë së cilës unë qëndroja.

20 Dhe vura re gjithashtu një shteg të ^angushtë dhe të ngushtuar që shtrihej përgjatë shufrës së hekurit, madje deri te pema pranë së cilës unë qëndroja; dhe ai gjithashtu të çonte pranë kreut të burimit, te një ^bfushë e gjerë dhe e madhe, si të kishte qenë një botë.

21 Dhe pashë grumbullime të panumërta njerëzish, shumë prej të cilëve po shtyheshin përpara, që të siguronin ^ashtegun që të udhëhiqte drejt pemës pranë së cilës unë qëndroja.

22 Dhe ndodhi që ata erdhën përpara dhe filluan të ecnin në shtegun që të çonte te pema.

23 Dhe ndodhi që atë u ngrit

10a Zan. 2:9;
Zbu. 2:7; 22:2;
1 Ne. 11:4, 8–25.
USH Pemë e jetës.
b Alma 32:41–43.
11a Alma 5:34.
b 1 Ne. 11:8.

12a USH Gëzim.
b Alma 36:24.
c 1 Ne. 15:36.
13a 1 Ne. 12:16–18;
15:26–29.
18a 2 Ne. 5:20–25.
19a Psa. 2:9; Zbu. 12:5;

pjs, Zbu. 19:15;
1 Ne. 8:30; 11:25;
15:23–24.
20a Mt. 7:14;
2 Ne. 31:17–20.
b Mt. 13:38.
21a USH Udhë.

një “mjegull errësire; po, madje një mjegull errësire jashtëzakonisht e madhe, aq e madhe, sa që ata që kishin filluar të ecnin nëpër shteg, e humbën rrugën e tyre, sa ata nuk dinin se ku ishin dhe humbën.

24 Dhe ndodhi që unë vura re të tjerë që po shtyheshin përpara dhe ata erdhën përpara dhe u kapën pas fundit të shufrës së hekurit; dhe shkuan përpara përmes mjegullës së errësirës, duke u mbajtur fort pas shufrës së hekurit, madje derisa arritën dhe hëngrën nga “fruti i pemës.

25 Dhe, pasi hëngrën nga fruti i pemës, ata hodhën sytë përreth, sikur të ishin të “turpëruar.

26 Edhe unë gjithashtu hodha sytë rreth e qark dhe vura re nga ana tjetër e lumit të ujit një ndërtesë të “gjerë dhe të madhe që qëndronte sikur të ishte në ajër lart mbi tokë.

27 Dhe ishte mbushur me njerëz, si pleq dhe të rinj, si meshkuj dhe femra dhe mënyra e tyre e veshjes ishte jashtëzakonisht e mirë; dhe ata ishin “duke u tallur dhe duke treguar me gisht drejt atyre që kishin ardhur te pema dhe po hanin frutin.

28 Dhe pasi ata kishin “shijuar nga fruti, u ^bturpëruan për shkak të atyre që po i përqeshnin; dhe ata u ^clarguan nëpër shtigje të ndaluara dhe humbën.

29 Dhe tani unë, Nefi, nuk i them të “gjitha fjalët e atit tim.

30 Por, që të mos zgjatem në të shkruar, vini re, ai pa turma të tjera, duke u shtyrë përpara; dhe ato erdhën dhe u kapën fort pas fundit të “shufrës prej hekuri dhe u shtynë gjithnjë e më përpara, duke u mbajtur vazhdimisht me vendosmëri te shufra e hekurit, derisa arritën dhe ranë dhe hëngrën nga fruti i pemës.

31 Dhe ai pa gjithashtu “turma të tjera, duke kërkuar rrugën e tyre drejt ndërtesës së gjerë dhe të madhe.

32 Dhe ndodhi që shumë u mbytën në thellësitë e “burimit dhe shumë u zhdukën nga sytë e tij, duke u endur nëpër udhë të panjohura.

33 Dhe e madhe që turma që hyri në atë ndërtesë të çuditshme. Dhe pasi hynin në atë ndërtesë, na “përqeshnin dhe na tregonin me gisht, mua dhe gjithashtu të tjerë që po hanin nga fruti; por ne nuk ua vumë veshin.

34 Këto janë fjalët e atit tim: Pasi të gjithë ata që ua “vunë veshin, u zhdukën.

35 Dhe “Lamani dhe Lemueli nuk morën nga fruti, tha ati im.

36 Dhe ndodhi që, pasi ati im i kishte thënë të gjitha fjalët e ëndrrës apo vegimit të tij, të cilat

23a 1 Ne. 12:17; 15:24.

24a 1 Ne. 8:10–12.

25a Rom. 1:16;

2 Tim. 1:8;

Alma 46:21;

Morm. 8:38.

26a 1 Ne. 11:35–36;
12:18.

27a USH Kryelartësi,
krenari.

28a 2 Pj. 2:19–22.

b Mr. 4:14–20; 8:38;

Llu. 8:11–15;

Gjo. 12:42–43.

c USH Braktisje.

29a 1 Ne. 1:16–17.

30a 1 Ne. 15:23–24.

31a Mt. 7:13.

32a 1 Ne. 15:26–29.

33a USH Përndjek,
përndjekje.

34a Eks. 23:2.

35a 1 Ne. 8:17–18;
2 Ne. 5:19–24.

ishin shumë, ai na tha se për shkak të këtyre gjërave që pa në vegim, ai kishte jashtëzakonisht frikë për Lamanin dhe Lemuelin; po, ai kishte frikë se ata do të dëboheshin nga prania e Zotit.

37 Dhe pastaj ai i këshilloi ata me gjithë ndjenjën e një "prindi të dhembshur, që t'u vinin veshin fjalëve të tij, se ndoshta Zoti do të ishte i mëshirshëm ndaj tyre dhe nuk do t'i dëbonte; po, ati im u predikoi atyre.

38 Dhe pasi u predikoi atyre dhe gjithashtu u profetizoi për shumë gjëra, ai u bëri thirrje që të zbatonin urdhërimet e Zotit dhe pushoi së foluri atyre.

KAPITULLI 9

Nefi bën dy lloj analesh—Secili quhet fletët e Nefit—Fletët më të mëdha përmbajnë një histori laike; ato më të voglat kanë të bëjnë kryesisht me gjëra të shenjta. Rreth 600–592 para K.

DHE të gjitha këto gjëra ati im i pa dhe i dëgjoi, dhe i tregoi, ndërsa banonte në një çadër, në "luginën e Lemuelit, dhe gjithashtu një mori gjërash të tjera të cilat nuk mund të shkruhen mbi këto fletë.

2 Dhe tani, si kam thënë në lidhje me këto fletë, vini re, se

ato nuk janë fletët mbi të cilat unë bëj një rrëfim të plotë të historisë së popullit tim; pasi "fletëve, mbi të cilat bëj një rrëfim të plotë të popullit tim, u kam dhënë emrin e Nefit; prandaj ato quhen fletët e Nefit, sipas vetë emrit tim; edhe këto fletë gjithashtu quhen fletët e Nefit.

3 Megjithatë, kam marrë një urdhërim nga Zoti, që unë duhet t'i bëj këto fletë, për "qëllimin e veçantë se duhet të ketë një rrëfim të gdhendur të ^bshërbesës së popullit tim.

4 Mbi fletët e tjera duhet të gdhendet një rrëfim i mbretërimin të mbretërve dhe i luftërave dhe i përpjekjeve të popullit tim, prandaj këto fletë janë në pjesën më të madhe për shërbesën dhe fletët e "tjera janë në pjesën më të madhe, për mbretërimin e mbretërve, për luftërat dhe përpjekjet e popullit tim.

5 Prandaj, Zoti më ka urdhëruar që t'i bëj këto fletë për një qëllim të "urtë në të, qëllim të cilin unë nuk e di.

6 Por, Zoti i "di të gjitha gjërat që nga fillimi; prandaj, ai përgatit një rrugë për plotësimin e të gjitha punëve të tij mes fëmijëve të njerëzve; pasi vini re, ai ka gjithë ^bfuqinë, që të plotësojë të gjitha fjalët e tij. Dhe kështu është. Amen.

37a USH Familje; Prindër.

9 1a 1 Ne. 2:4–6, 8, 14–15; 16:6.

2a 1 Ne. 19:2, 4;
Jakobi 3:13–14;
FeM. 1:2–11;

DeB 10:38–40.

USH Fletë.

3a DeB 3:19.

b 1 Ne. 6:3.

4a Jakobi 1:2–4;

FeM. 1:10.

5a 1 Ne. 19:3; FeM. 1:7;
Alma 37:2, 12, 14.

6a 2 Ne. 9:20; DeB 38:2;
Mois. 1:6, 35.

USH Gjithëdijshëm (i).
b Mt. 28:18.

KAPITULLI 10

Lehi parashikon që Judenjtë do të merren robër nga Babilonasi— Ai tregon për ardhjen mes Judenjve të një Mesie, të një Shpëtimtari, të një Shëlbuesi—Lehi tregon gjithashtu edhe për ardhjen e atij, që do të pagëzojë Qengjin e Perëndisë—Lehi tregon për vdekjen dhe ringjalljen e Mesias—Ai krahason shpërndarjen dhe mbledhjen e Izraelit me një pemë ulliri—Nefi flet për Birin e Perëndisë, për dhuratën e Frymës së Shenjtë dhe mbi nevojën e drejtësisë. Rreth 600–592 para K.

DHE tani unë, Nefi, vazhdoj duke dhënë një rrëfim mbi “këto fletë të veprimeve të mia dhe mbretërimit tim dhe shërbesës sime; kështu, për të vazhduar me rrëfimin tim, do t’ju flas disi për gjërat e atit tim dhe gjithashtu të vëllezërve të mi.

2 Por vini re, ndodhi që pasi ati im mbaroi së thëni fjalët e “ëndrrës së tij dhe gjithashtu së nxituri që ata të ishin të zellshëm, ai u foli atyre në lidhje me Judenjtë—

3 Se pasi ata do të shkatërroheshin, madje ai qytet i madh i “Jeruzalemit, dhe shumë prej tyre të jenë ^bmarrë robër në

“Babiloni, në kohën e caktuar të Zotit, ata do të ^dkthehen përsëri, po, madje do të lirohen nga robëria; dhe pasi të lirohen nga robëria do të zotërojnë përsëri tokën e trashëgimit të tyre.

4 Po, madje “gjashtëqind vjet nga koha që ati im u largua nga Jeruzalemi, një ^bprofet, Zoti Perëndi do të nxjerrë nga mesi i Judenjve—madje një “Mesia, ose me fjalë të tjera një Shpëtimtar të botës.

5 Dhe ai foli gjithashtu në lidhje me profetët, sesa shumë prej tyre kishin ^adëshmuar për këto gjëra, në lidhje me këtë Mesia për të cilin ai kishte folur, ose për këtë Shëlbues të botës.

6 Kështu që, i tërë njerëzimi ishte në një gjendje të humbur dhe të “rënë dhe gjithmonë do të ishte ashtu, nëse nuk do të mbështetej në këtë Shëlbues.

7 Dhe ai foli gjithashtu për një “profet, i cili duhej të vinte para Mesias, për të përgatitur udhën e Zotit—

8 Po, madje ai do të shkojë dhe do të thërrasë në vendin e shkretë: “Përgatitni udhën e Zotit; dhe bëjini shtigjet e tij të drejta; pasi është një mes jush, të cilin ju nuk e njihni; dhe ai është më i fuqishëm se unë, lidhëset e këpucëve të të cilit unë nuk

10 1a 1 Ne. 9:1–5; 19:1–6;

Jakobi 1:1–4.

2a 1 Ne. 8.

3a Est. 2:6; 2 Ne. 6:8;

Hel. 8:20–21.

b 2 Ne. 25:10.

USH Kronologji—

587 para K.

c Eze. 24:2; 1 Ne. 1:13;

Omni 1:15.

d Jer. 29:10;

2 Ne. 6:8–9.

4a 1 Ne. 19:8;

2 Ne. 25:19;

3 Ne. 1:1.

b 1 Ne. 22:20–21.

c USH Mesia.

5a Jakobi 7:11;

Mosia 13:33;

Hel. 8:19–24;

3 Ne. 20:23–24.

6a USH Rënie e Adamit dhe e Evës.

7a 1 Ne. 11:27;

2 Ne. 31:4.

8a Isa. 40:3;

Mt. 3:1–3.

jam i denjë t'i zgjidh. Dhe ati im foli shumë në lidhje me këtë gjë.

9 Dhe ati im tha se ai do të pagëzojë në ^aBethabara, matanë Jordanit; dhe tha gjithashtu se ai do të ^bpagëzojë me ujë; madje që ai do të pagëzojë Mesian me ujë.

10 Dhe, pasi të kishte pagëzuar Mesian me ujë, ai do të shihte dhe do të dëshmonte se kishte pagëzuar ^aQengjin e Perëndisë, i cili do t'i hiqte mëkatet botës.

11 Dhe ndodhi që pasi ati im i tha këto fjalë, ai u foli vëllezërve të mi në lidhje me ungjillin që duhet të predikohet midis Judenjve, si dhe në lidhje me ^arëniën e Judenjve në ^bmosbesim. Dhe pasi ata të kenë ^cvrarë Mesian i cili do të vijë dhe pasi ai të jetë vrarë, ai do të ^dngrihet së vdekuri dhe do t'u shfaqet Johebrenjve, nëpërmjet ^eFrymës së Shenjtë.

12 Po, madje ati im foli shumë në lidhje me Johebrenjtë dhe gjithashtu në lidhje me shtëpinë e Izraelit dhe se ata duhet të krahasoheshin me një ^apemë ulliri, degët e së cilës do të thyheshin dhe do të ^bpërhapeshin në të gjithë faqen e dheut.

13 Kështu që, tha ai, ne duhej të drejtoheshim njëzëri në

^atokën e premtimit, për të përmbushur fjalën e Zotit që ne do të shpërndaheshim në tërë faqen e dheut.

14 Dhe pasi shtëpia e Izraelit të shpërndahet, ata duhet të ^ambliohen tok përsëri; ose në fund, pasi ^bJohebrenjtë të kenë pranuar plotësinë e Ungjillit, degët natyrale të ^cpemës së ullirit ose të mbeturit e shtëpisë së Izraelit, duhet të shartohen në të, ose të vijnë në njohurinë e Mesias së vërtetë, Zotit të tyre dhe Shëlbuesit të tyre.

15 Dhe me këtë lloj gjuhe ati im u profetizoi dhe u foli vëllezërve të mi, dhe u tha edhe shumë gjëra të tjera që unë nuk i shkruaj në këtë libër; pasi unë kam shkruar aq shumë prej tyre, sa ishin të dobishme për mua në librin ^atjetër.

16 Dhe, të gjitha këto gjëra për të cilat ju fola, ndodhën ndërsa ati im banonte në një çadër në luginën e Lemuelit.

17 Dhe ndodhi që pasi unë, Nefi, i kisha dëgjuar të gjitha ^afjalët e atit tim në lidhje me gjërat që ai pa në një ^bvegim dhe gjithashtu gjërat që ai foli nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë, fuqi të cilën ai e mori nëpërmjet besimit në Birin e

9a Gjo. 1:28.
b USH Gjon Pagëzori.
10a USH Qengji i Perëndisë.
11a Jakobi 4:14–18.
b Morm. 5:14.
c USH Jezu Krisht; Kryqëzim.
d USH Ringjallje.
e USH Frymë e Shenjtë.
12a Zan. 49:22–26;

1 Ne. 15:12;
2 Ne. 3:4–5;
Jakobi 5; 6:1–7.
USH Pemë ulliri;
Vresht i Zotit.
b 1 Ne. 22:3–8.
USH Izrael—
Shpërndarja e Izraelit.
13a 1 Ne. 2:20.
USH Tokë e

premtuar.
14a USH Izrael—
Mbledhja e Izraelit.
b 1 Ne. 13:42;
DeB 14:10.
c Jakobi 5:8, 52, 54, 60, 68.
15a 1 Ne. 1:16–17.
17a Enosi 1:3;
Alma 36:17.
b 1 Ne. 8:2.

Perëndisë—dhe Biri i Perëndisë ishte ‘Mesia, i cili do të vijë—unë, Nefi, gjithashtu kisha dëshirë që të mund të shihja dhe të dëgjoja dhe të dija për këto gjëra, nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë, që është ‘dhurata e Perëndisë te të gjithë ata që e kërkojnë atë me ‘zell, si në kohërat e ‘vjetra, ashtu edhe në kohën kur ai do t’u shfaqet fëmijëve të njerëzve.

18 Pasi ai është i ‘njëjtë dje, sot dhe përgjithmonë; dhe udha është përgatitur për të gjithë njerëzit që nga krijimi i botës, në qoftë se ata duan të pendohen dhe të vijnë tek ai.

19 Pasi, ai që kërkon me zell do të gjejë dhe ‘misteret e Perëndisë do t’u shpalosen nëpërmjet fuqisë së ‘Frymës së Shenjtë, po aq mirë në këto kohë sa në kohët e vjetra dhe po aq mirë në kohët e vjetra sa në kohët që vijnë; prandaj ‘drejtimi i Zotit është një rreth i përjetshëm.

20 Kështu që, mbaj mend, O njeri, për të gjitha veprimet e tua, ti do të sillësh në ‘grykim!

21 Kështu, në qoftë se jeni përpjekur të bëni të liga në ditët e ‘provës suaj, atëherë ju do të gjendeni të ‘papastër para fronit të gjykimit të Perëndisë; dhe asgjë e papastër nuk mund

të jetojë me Perëndinë; prandaj ju duhet të dëboheni përgjithmonë.

22 Dhe Fryma e Shenjtë më jep autoritetin që unë t’i them këto gjëra dhe mos t’i mohoj.

KAPITULLI 11

Nefi sheh Shpirtin e Zotit dhe i tregohet në vegim pema e jetës— Ai sheh nënën e Birit të Perëndisë dhe mëson për denjimin e Perëndisë— Ai sheh pagëzimin, shërbesën dhe kryqëzimin e Qengjit të Perëndisë— Ai sheh gjithashtu thirrjen dhe shërbesën e Dymbëdhjetë Apostujve të Qengjit. Rreth 600–592 para K.

PASI ndodhi që, pasi unë kisha dëshirë të dija gjërat që ati im kishte parë dhe duke besuar se Zoti ishte në gjendje të m’i bënte të njohura ato, ndërsa u ula duke ‘menduar në zemrën time, unë u ‘rrëmbeva në Shpirtin e Zotit, po, në një ‘mal jashtëzakonisht të lartë që nuk e kisha parë kurrë më parë dhe mbi të cilin unë nuk kisha vënë këmbë kurrë më parë.

2 Dhe Shpirti më tha: Vër re, çfarë dëshiron ti?

3 Dhe unë thashë: Unë dëshiroj të shoh gjërat që ati im ‘pa.

4 Dhe Shpirti më tha: Beson ti

17c USH Mesia.

d USH Frymë e Shenjtë.

e Moro. 10:4–5, 7, 19.

f DeB 20:26.

18a Heb. 13:8; Morm. 9:9; DeB 20:12.

USH Perëndi, Kokë e Perëndisë.

19a USH Mistere të

Perëndisë.

b USH Frymë e Shenjtë.

c Alma 7:20;

DeB 3:2; 35:1.

20a Pre. 12:14; 2 Ne. 9:46. USH Grykim, i fundit.

21a Alma 34:32–35.

b 1 Kor. 6:9–10;

3 Ne. 27:19;

DeB 76:50–62;

Mois. 6:57.

11 1a DeB 76:19.

USH Përsiat.

b 2 Kor. 12:1–4;

Zbu. 21:10;

2 Ne. 4:25; Mois. 1:1.

c LiP. 10:1; Eth. 3:1.

3a 1 Ne. 8:2–34.

se ati yt e pa “pemën për të cilën ai ka folur?

5 Dhe unë thashë: Po, ti e di se unë i “besoj të gjitha fjalët e atit tim.

6 Dhe kur unë kisha folur këto fjalë, Shpirti thirri me një zë të lartë, duke thënë: Hosana Zotit, më të lartit Perëndi, pasi ai është Perëndi mbi të gjithë “tokën, po, madje mbi gjithçka. Dhe i bekuar je ti, Nefi, sepse ti ^bbeson në Birin e më të lartit Perëndi; prandaj do të shohësh gjërat që ti ke dëshiruar.

7 Dhe vër re kjo gjë do të të jepet si një “shenjë, që pasi të kesh parë pemën që dha frutin që ati yt shijoi, ti do të shikosh gjithashtu një njeri duke zbritur nga qielli dhe atë ti do të dëshmosh; dhe pasi ta kesh dëshmuar atë, do të ^bjapësh dëshmi se ai është Biri i Perëndisë.

8 Dhe ndodhi që Shpirti më tha: Shiko! Dhe unë shikova dhe vura re një pemë; dhe ajo ishte si “pema që ati im kishte parë; dhe bukuria e saj ishte shumë e madhe, po, duke ia kaluar të gjitha bukurive; dhe ^bbardhësia e saj ia kalonte bardhësisë së një bore të posarënë.

9 Dhe ndodhi që, pasi unë e kisha parë pemën, unë i thashë Shpirtit: Unë vura re që ti më ke treguar mua pemën që është e “çmuar mbi të gjitha.

10 Dhe ai më tha: Çfarë dëshiron ti?

11 Dhe unë i thashë atij: Të di “interpretimin për këtë—se unë i fola atij ashtu siç flet një njeri, pasi unë vura re se ai ishte në ^bformën e një njeriu; megjithatë, unë e dija se ai ishte Shpirti i Zotit; dhe ai më foli mua si një njeri flet me një tjetër.

12 Dhe ndodhi që ai më tha: Shiko! Dhe unë bëra që ta shoh, por unë nuk e pashë; pasi ai kishte ikur nga prania ime.

13 Dhe ndodhi që unë shikova dhe vura re qytetin e madh të Jeruzalemit dhe gjithashtu qytete të tjera. Dhe unë vura re qytetin e “Nazaretit; dhe në qytetin e Nazaretit unë pashë një ^bvirgjëreshë dhe ajo ishte jashtëzakonisht e këndshme dhe e bardhë.

14 Dhe ndodhi që unë pashë “qiejt të hapen dhe një engjëll zbriti dhe qëndroi para meje, dhe ai më tha: Nefi, çfarë sheh ti?

15 Dhe unë i thashë atij: Një virgjëreshë, më e bukura dhe më e këndshme mbi të gjitha virgjëreshat e tjera.

16 Dhe ai më tha: A e di ti denjimin e Perëndisë?

17 Dhe unë i thashë atij: Unë e di se ai i do fëmijët e tij; megjithatë, unë nuk e di kuptimin e të gjitha gjërave.

18 Dhe ai më tha mua: Vër re,

4a 1 Ne. 8:10–12;
15:21–22.

5a 1 Ne. 2:16.

6a Eks. 9:29;
2 Ne. 29:7;
3 Ne. 11:14;
Mois. 6:44.

^b USH Besim, besoj.
7a USH Shenjë.

^b USH Dëshmi.

8a 1 Ne. 8:10.

^b 1 Ne. 8:11.

9a 1 Ne. 11:22–25.

11a Zan. 40:8.

^b Eth. 3:15–16.

13a Mt. 2:23.

^b Llu. 1:26–27;

Alma 7:10.

USH Maria, nënë e

Jesusit.

14a Eze. 1:1; 1 Ne. 1:8.

^avirgjëresha që ti shikon është ^bnëna e Birit të Perëndisë, sipas mënyrës së mishit.

19 Dhe ndodhi që unë pashë se ajo u mor në Shpirtin; dhe pasi ajo u mor në ^aShpirtin për hapësirën e një kohe, engjëlli më foli, duke thënë: Shiko!

20 Dhe unë shikova dhe vura re virgjëreshën përsëri, duke mbajtur një ^afëmijë në krahët e saj.

21 Dhe engjëlli më tha: Shiko ^aQengjin e Perëndisë, po, madje ^bBirin e ^cAtit të Amshuar! E di ti domethënien e ^dpemës që ati yt pa?

22 Dhe unë iu përgjigja atij, duke thënë: Po, është ^adashuria e Perëndisë që derdhet në zemrat e fëmijëve të njerëzve; prandaj, ajo është më e dëshirueshmja mbi të gjitha gjërat.

23 Dhe ai më foli, duke thënë: Po, dhe më e ^agëzueshmja për shpirtin.

24 Dhe pasi ai kishte thënë këto fjalë, ai më tha: Shiko! Dhe unë shikova dhe vura re Birin e Perëndisë ^aduke shkuar përpara mes fëmijëve të njerëzve; dhe unë pashë shumë që ranë në këmbët e tij dhe e adhurorin atë.

25 Dhe ndodhi që unë vura re që ^ashufra prej hekuri që ati im

kishte parë, ishte fjala e Perëndisë, që të çonte te burimi i ^bujërave të gjalla, ose te ^cpema e jetës; ujëra të cilat janë një përfaqësim i dashurisë së Perëndisë; dhe unë vura re gjithashtu, se pema e jetës ishte një përfaqësim i dashurisë së Perëndisë.

26 Dhe engjëlli më tha përsëri: Shiko dhe vër re ^adenjimin e Perëndisë!

27 Dhe unë shikova dhe ^avura re Shëlbuesin e botës, për të cilin ati im kishte folur; dhe unë gjithashtu vura re ^bprofetin që do të përgatiste udhën para tij. Dhe Qengji i Perëndisë shkoi përpara dhe u ^cpagëzua nga ai; dhe pasi ai u pagëzua, unë i pashë qiejt të hapen dhe Fryma e Shenjtë zbriti nga qielli dhe qëndroi mbi të, në formën e një ^dpëllumbi.

28 Dhe unë vura re se ai shkoi përpara duke u shërbyer njerëzve në ^afuqi dhe lavdi të madhe; dhe turmat ishin mbledhur së bashku për ta dëgjuar atë; dhe unë vura re se ata e dëbuan atë nga mesi i tyre.

29 Dhe unë gjithashtu vura re ^adymbëdhjetë të tjerë duke e ndjekur atë. Dhe ndodhi që ata u morën në Shpirtin përpara fytyrës sime dhe unë nuk i pashë më.

18a Isa. 7:14;
Llu. 1:34–35.

^b Mosia 3:8.

19a Mt. 1:20.

20a Llu. 2:16.

21a ush Qengji i Perëndisë.

^b ush Jezu Krisht.

^c ush Perëndi, Kokë

e Perëndisë—
Perëndia, Ati.

^d 1 Ne. 8:10;

Alma 5:62.

ush Pemë e jetës.

22a ush Dashuri.

23a ush Gëzim.

24a Llu. 4:14–21.

25a 1 Ne. 8:19.

^b ush Ujë i gjallë.

^c Zan. 2:9;

Alma 32:40–41;

Mois. 4:28, 31.

26a 1 Ne. 11:16–33.

27a 2 Ne. 25:13.

^b Mt. 11:10;

1 Ne. 10:7–10;

2 Ne. 31:4.

^c ush Pagëzim,
pagëzoi.

^d ush Pëllumb,
shenjë e.

28a DeB 138:25–26.

29a ush Apostull.

30 Dhe ndodhi që engjëlli më foli përsëri duke thënë: Shiko! Dhe unë shikova dhe vura re qiejt të hapen përsëri, dhe unë pashë “engjëj duke zbritur mbi femijët e njerëzve; dhe ata u shërbyen atyre.

31 Dhe ai më foli përsëri duke thënë: Shiko! Dhe unë shikova dhe vura re Qengjin e Perëndisë duke shkuar mes femijëve të njerëzve. Dhe unë vura re turma njerëzish të cilët ishin të sëmure dhe të cilët ishin të prekur nga të gjitha llojet e sëmundjeve dhe nga “djaj e shpirtra të ^bpapastër; dhe engjëlli foli dhe m’i tregoi të gjitha këto gjëra. Dhe ata u ^cshëruan nga fuqia e Qengjit të Perëndisë; dhe djajtë dhe shpirtrat e papastër u dëbuan.

32 Dhe ndodhi që engjëlli më foli përsëri, duke thënë: Shiko! Dhe unë shikova dhe pashë Qengjin e Perëndisë që ishte marrë nga njerëzit; po, Biri i Perëndisë së përjetshëm u “gjykua nga bota; dhe unë pashë dhe jap dëshmi.

33 Dhe unë, Nefi, pashë që ai ishte ngritur mbi “kryqin dhe ishte ^bvrarë për mëkatet e botës.

34 Dhe pasi ai ishte vrarë, unë pashë turmat e tokës që ishin mbledhur së bashku për të luftuar kundër apostujve të Qengjit; pasi kështu ishin quajtur të dymbëdhjetët nga engjëlli i Zotit.

35 Dhe turma e tokës ishte

mbledhur së bashku; dhe unë pashë se ata ishin në një “ndërtesë të gjerë dhe të madhe, si në ndërtesën që ati im pa. Dhe engjëlli i Zotit më foli përsëri, duke thënë: Shiko botën dhe urtësinë e saj; po, shiko shtëpia e Izraelit është mbledhur së bashku, për të luftuar kundër dymbëdhjetë apostujve të Qengjit.

36 Dhe ndodhi që unë pashë dhe jap dëshmi se ndërtesa e gjerë dhe e madhe ishte “kryelartësia e botës; dhe ajo ra dhe rënia e saj ishte jashtëzakonisht e madhe. Dhe engjëlli i Zotit më foli përsëri, duke thënë: I tillë do të jetë shkatërrimi i të gjitha kombeve, fiseve, gjuhëve dhe njerëzve që do të luftojnë kundër dymbëdhjetë apostujve të Qengjit.

KAPITULLI 12

Nefi sheh në vegim tokën e premtimit; drejtësinë, paudhësinë dhe rëniën poshtë të banorëve të saj; ardhjen e Qengjit të Perëndisë mes tyre; si Dymbëdhjetë Dishepujt dhe Dymbëdhjetë Apostujt do ta gjykojnë Izraelin; dhe gjendjen e neveritshme dhe të fëlliqur të atyre që bien në mosbesim. Rreth 600–592 para K.

DHE ndodhi që engjëlli më tha: Shiko dhe vër re farën tënde dhe gjithashtu farën e vëllezërve të tu. Dhe unë shikova dhe

30a Ush Engjëj.

31a Mr. 5:15–20;

Mosia 3:5–7.

Ush Djall.

b Ush Shpirt—
Shpirtra të ligj.

c Ush Shëroj, shërimë.

32a Mr. 15:17–20.

33a Gjo. 19:16–19;

Mosia 3:9–10;

3 Ne. 27:14.

Ush Kryq.

b Ush Shlyej, shlyerje.

35a 1 Ne. 8:26; 12:18.

36a Ush Kryelartësi,
krenari.

vura re “tokën e premtimit; dhe unë pashë turma njerëzish, po, madje që ishin në numër aq shumë, sa rëra e detit.

2 Dhe ndodhi që unë pashë turma të mbledhura së bashku për të luftuar njëra kundër tjetrës; dhe unë vura re “luftëra dhe zhurmë luftërash dhe vrasje të mëdha me shpatë mes popullit tim.

3 Dhe ndodhi që unë vura re shumë breza të kalonin, pas luftërave dhe grindjeve në tokë; dhe unë vura re shumë qytete, po, madje që unë nuk i numërova dot.

4 Dhe ndodhi që unë pashë një “mjegull ^berrësire mbi faqen e tokës së premtimit; dhe unë pashë vetëtima dhe dëgjova bubullima dhe tërmete, dhe të gjitha llojet e zhurmave të trazuara; dhe unë pashë tokën dhe shkëmbinj të që çaheshin; dhe unë pashë malet duke u shembur në copa; dhe unë pashë fushat e tokës që ato ishin copëtuar; dhe unë pashë shumë qytete që qenë ^cfundosur dhe unë pashë shumë që ishin djegur me zjarr dhe unë pashë shumë të tjera që po shembeshin për tokë për shkak të lëkundjes së saj.

5 Dhe ndodhi që pasi i pashë këto gjëra, pashë “mjegullën e errësirës që kaloi nga faqja e tokës; dhe vini re, unë pashë

turma që nuk kishin rënë për shkak të gjykimeve të mëdha dhe të tmerrshme të Zotit.

6 Dhe unë pashë qiejt të hapen dhe “Qengjin e Perëndisë duke zbritur nga qielli; dhe ai erdhi poshtë dhe shfaqti veten tek ata.

7 Dhe unë gjithashtu pashë dhe dëshmoj që Fryma e Shenjtë ra mbi “dymbëdhjetë të tjerë; dhe ata u zhguguruan nga Perëndia dhe u shugodhën.

8 Dhe engjëlli më foli, duke thënë: Vër re dymbëdhjetë dishepujt e Qengjit të cilët janë zgjedhur t’i shërbejnë farës tënde.

9 Dhe ai më tha: Ti i mban mend “dymbëdhjetë apostujt e Qengjit? Vër re, ata janë ata që do të ^bgjykojnë dymbëdhjetë fiset e Izraelit; prandaj dymbëdhjetë shërbestarët e farës sate do të gjykohen prej tyre; pasi ju jeni nga shtëpia e Izraelit.

10 Dhe këta “dymbëdhjetë shërbestarë që ti shikon do të gjykojnë farën tënde. Dhe, vër re, ata janë përgjithmonë të drejtë; pasi, për shkak të besimit të tyre në Qengjin e Perëndisë, ^brrobat e tyre janë bërë të bardha në gjakun e tij.

11 Dhe engjëlli më tha: Shiko! Dhe unë pashë dhe vura re “tre breza të kalonin në drejtësi; dhe rrobat e tyre ishin të bardha, madje si ato të Qengjit të

12 1a USH Tokë e premtuar.

2a Enosi 1:24; Morm. 8:7–8. USH Luftë.

4a Hel. 14:20–28.

b 1 Ne. 19:10.

c 3 Ne. 8:14.

5a 3 Ne. 8:20; 10:9.

6a 2 Ne. 26:1, 9;

3 Ne. 11:3–17.

7a 3 Ne. 12:1; 19:12–13.

9a Llu. 6:13.

b Mt. 19:28;

DeB 29:12.

USH Gjykim, i fundit.

10a 3 Ne. 27:27;

Morm. 3:18–19.

b Zbu. 7:14;

Alma 5:21–27;

13:11–13;

3 Ne. 27:19–20.

11a 2 Ne. 26:9–10;

3 Ne. 27:30–32.

Perëndisë. Dhe engjëlli më tha: Këto janë bërë të bardha në gjakun e Qengjit, për shkak të besimit të tyre në të.

12 Dhe unë, Nefi, gjithashtu pashë shumë të brezit të ^akatërt, që vdiqën në drejtësi.

13 Dhe ndodhi që unë pashë turmat e tokës të mbledhura së bashku.

14 Dhe engjëlli më tha: Shiko farën tënde dhe gjithashtu farën e vëllezërve të tu.

15 Dhe ndodhi që unë pashë dhe vura re njerëzit e farës sime të mbledhur së bashku në turma ^akundër farës së vëllezërve të mi; dhe ata ishin mbledhur së bashku për të luftuar.

16 Dhe engjëlli më foli duke thënë: Shiko burimin e ujit të ^afëlliqur që ati yt pa; po, madje ^blumin për të cilin ai foli; dhe thellësitë e tij janë thellësitë e ^cferrit.

17 Dhe ^amjegullat e errësirës janë tundimet e djallit, të cilat ^bverbojnë sytë dhe ngurtësojnë zemrat e fëmijëve të njerëzve dhe i çojnë ata nëpër udhë ^ctë gjëra, që ata të humbasin dhe të mbarojnë.

18 Dhe ^andërtesa e madhe dhe e gjerë që pa ati yt, është ^bimagjinata e kotë dhe ^ckryelartësia e fëmijëve të njerëzve. Dhe

një ^dhumnerë e madhe dhe e tmerrshme i ndan ata; po, madje fjala e ^edrejtësisë së Perëndisë së Amshuar dhe Mesia që është Qengji i Perëndisë, për të cilin Fryma e Shenjtë dëshmon, që nga fillimi i botës e deri në këtë kohë dhe që nga kjo kohë e tutje dhe përgjithmonë.

19 Dhe ndërsa engjëlli foli këto fjalë, unë vura re dhe pashë se fara e vëllezërve të mi po luftonte kundër farës sime, sipas fjalës së engjëllit; dhe për shkak të kryelartësisë së farës sime dhe ^atundimeve të djallit, unë vura re se fara e vëllezërve të mi ^bmundi njerëzit e farës sime.

20 Dhe ndodhi që unë vura re dhe pashë njerëzit e farës së vëllezërve të mi që kishin mundur farën time; dhe ata shkuan përpara në turma mbi faqen e tokës.

21 Dhe unë i pashë ata të mbledhur së bashku në turma; dhe unë pashë ^aluftëra dhe zhurma luftërash mes tyre; dhe në luftëra dhe zhurma luftërash unë pashë shumë breza të vdisnin.

22 Dhe engjëlli më tha: Vër re, këta do të ^abien në mosbesim.

23 Dhe ndodhi që vura re, pasi ata ranë në mosbesim, ata u bënë një popull me lëkurë të ^aerrët, të neveritshëm dhe

12a Alma 45:10–12;
Hel. 13:5, 9–10;
3 Ne. 27:32;
4 Ne. 1:14–27.

15a Morm. 6.

16a USH Fëlliqur (i),
fëlliqësi.
b 1 Ne. 8:13; 15:26–29.

c USH Ferr.

17a 1 Ne. 8:23; 15:24;

DeB 10:20–32.
b USH Braktisje.
c Mt. 7:13–14.
18a 1 Ne. 8:26; 11:35–36.

b Jer. 7:24.
c USH Kryelartësi,
krenari.
d Llu. 16:26;

1 Ne. 15:28–30.

e USH Drejtësi.

19a USH Tundoj, tundim.
b Jar. 1:10;
FeM. 1:1–2.

21a Morm. 8:8;
Moro. 1:2.
USH Luftë.

22a 1 Ne. 15:13;
2 Ne. 26:15.

23a 2 Ne. 26:33.

të ^bfëlliqur, plot ‘përtaci dhe të gjitha llojet e neverive.

KAPITULLI 13

Nefi sheh në vegim kishën e djallit të krijuar mes Johebrenjve, zbulimin dhe kolonizimin e Amerikës, humbjen e shumë pjesëve të qarta dhe të çmueshme të Biblës, rezultatit e braktisjes së Johebrenjve, rivendosjen e ungjillit, ardhjen në dritë të shkrimeve të shenjta të ditëve të mëvonshme dhe ndërtimin e Sionit. Rreth 600–592 para K.

DHE ndodhi që engjëlli më foli duke thënë: Shiko! Dhe unë shikova dhe vura re shumë kombe dhe mbretëri.

2 Dhe engjëlli më tha: Çfarë vë re ti? Dhe unë thashë: Unë vë re shumë kombe dhe mbretëri.

3 Dhe ai më tha: Këto janë kombet dhe mbretëritë e Johebrenjve.

4 Dhe ndodhi që unë pashë mes kombeve të “Johebrenjve formimin e një ^bkishe të madhe.

5 Dhe engjëlli më tha: Vër re formimin e një kishe e cila është më e neveritshmja nga të gjitha kishat e tjera, e cila “vret shenjtorët e Perëndisë, po, dhe i torturon, i burgos dhe i fut nën zgjedhë me një ^bzgjedhë hekuri dhe i çon ata deri në robëri.

6 Dhe ndodhi që unë e vura re këtë “kishë të madhe dhe të

neveritshme dhe unë pashë ^bdjallin që ishte themeluesi i saj.

7 Dhe unë gjithashtu pashë ^aar dhe argjend, dhe mëndafshe, dhe pëlhura të purpurta, dhe të linjta të endura me mjeshtëri, dhe të gjitha llojet e veshjeve të çmueshme; dhe unë pashë shumë gra të përdala.

8 Dhe engjëlli më foli duke thënë: Vër re ari dhe argjendi, dhe mëndafshet, dhe pëlhurat e purpurta, dhe të linjtat e endura me mjeshtëri, dhe veshjet e çmueshme, dhe gratë e përdala janë “dëshirat e kësaj kishe të madhe dhe të neveritshme.

9 Dhe gjithashtu për lavdërimin e botës, ata “shkatërrojnë shenjtorët e Perëndisë dhe i çojnë ata deri në robëri.

10 Dhe ndodhi që unë pashë dhe vura re shumë ujëra; dhe ato ndanin Johebrenjtë nga fara e vëllezërve të mi.

11 Dhe ndodhi që engjëlli më tha: Vër re, zemërimi i Perëndisë është mbi farën e vëllezërve të tu.

12 Dhe unë pashë dhe vura re një burrë mes Johebrenjve, i cili ishte veçuar nga fara e vëllezërve të mi nga shumë ujëra; dhe unë vura re “Shpirtin e Perëndisë që zbriti dhe veproi mbi njeriun; dhe ai shkoi përpara mbi ujërat e shumta, madje te fara e vëllezërve të mi që ishte në tokën e premtuar.

13 Dhe ndodhi që unë vura re

23b 2 Ne. 5:20–25.

c USH Përtac, përtaci.

13 4a USH Johebrenj.

b 1 Ne. 13:26, 34;

14:3, 9–17.

5a Zbu. 17:3–6;

1 Ne. 14:13.

b Jer. 28:10–14.

6a DeB 88:94.

USH Djall—Kisha

e djallit.

b 1 Ne. 22:22–23.

7a Morm. 8:36–38.

8a Zbu. 18:10–24;

Morm. 8:35–38.

9a Zbu. 13:4–7.

12a USH Frymëzim,
frymëzoj.

Shpirtin e Perëndisë që veproi mbi Johebrenjtë e tjerë; dhe ata dolën nga robëria mbi ujërat e shumta.

14 Dhe ndodhi që unë vura re shumë “turma të Johebrenjve në tokën e premtimit; dhe unë vura re zemërimin e Perëndisë që ishte mbi farën e vëllezërve të mi; dhe ata u shpërndanë përpara Johebrenjve dhe u shkatërruan.

15 Dhe unë vura re Shpirtin e Zotit që ishte mbi Johebrenjtë dhe ata përparuan dhe morën tokën për trashëgimin e tyre, dhe unë vura re se ata ishin të bardhë dhe jashtëzakonisht të çelët e të bukur, si njerëzit e mi para se ata të vriteshin.

16 Dhe ndodhi që unë, Nefi, vura re se Johebrenjtë që kishin dalë nga robëria e përlulën veten e tyre përpara Zotit; dhe fuqia e Zotit që me ta.

17 Dhe unë vura re që të parët e këtyre Johebrenjve u mbledhën së bashku mbi ujërat dhe mbi tokën gjithashtu, për të luftuar kundër tyre.

18 Dhe unë vura re se fuqia e Perëndisë ishte me ta dhe se zemërimi i Perëndisë ishte gjithashtu mbi të gjithë ata që ishin mbledhur së bashku për të luftuar kundër tyre.

19 Dhe unë, Nefi, vura re se Johebrenjtë që kishin dalë nga

robëria u shpëtuan, nëpërmjet fuqisë së Perëndisë, nga duart e të gjitha kombeve të tjera.

20 Dhe ndodhi që unë, Nefi, vura re se ata përparuan në atë tokë; dhe unë vura re një libër që ishte sjellë mes tyre.

21 Dhe engjëlli më tha: A e di ti kuptimin e librit?

22 Dhe unë i thashë atij: Nuk e di.

23 Dhe ai tha: Vër re, ai del nga goja e një Judeu. Dhe unë, Nefi, e pashë atë dhe ai më tha: “Libri që ti sheh është një anal i Judenjve i cili përmban besëlidhjet e Zotit, të cilat ai ia ka bërë shtëpisë së Izraelit; dhe ai gjithashtu përmban shumë nga profecitë e profetëve të shenjtë; dhe ai është një anal sikurse gdhendjet që janë mbi fletët prej tunxhi, përveçse ato nuk janë kaq shumë; megjithatë ato përmbajnë besëlidhjet e Zotit të cilat ai ia ka bërë shtëpisë së Izraelit; prandaj, ato janë të një vlere të madhe për Johebrenjtë.

24 Dhe engjëlli i Zotit më tha: Ti vure re se libri doli nga goja e një Judeu; dhe kur ai doli nga goja e një Judeu, përmbante plotësinë e ungjillit të Zotit, për të cilin dymbëdhjetë apostujt dëshmojnë; dhe ata dëshmojnë sipas së vërtetës që është në Qengjin e Perëndisë.

25 Kështu që, këto gjëra dalin

14a 2 Ne. 1:11;
Morm. 5:19–20.
b ush Tokë e
premtuar.
c 1 Ne. 22:7–8.
ush Izrael—
Shpërndarja e

Izraelit.
15a 2 Ne. 10:19.
b 2 Ne. 5:21.
c Morm. 6:17–22.
16a DeB 101:80.
19a 2 Ne. 10:10–14;
3 Ne. 21:4; Eth. 2:12.

20a 1 Ne. 14:23.
23a 1 Ne. 13:38;
2 Ne. 29:4–12.
b ush Shkrime të
shenjta.
c 2 Ne. 3:12.
d 1 Ne. 5:10–13.

nga “Judenjtë në pastërti tek ^bJohebrenjtë sipas së vërtetës e cila është në Perëndinë.

26 Dhe pasi ato dalin nëpërmjet dorës së dymbëdhjetë apostujve të Qengjit nga Judenjtë “te Johebrenjtë, ti shikon formimin e asaj ^bkishe “të madhe dhe të neveritshme, e cila është më e neveritshmja mbi të gjitha kishat e tjera; pasi vini re se ato kanë “hequr prej ungjillit të Qengjit shumë pjesë të cilat janë të “qarta dhe më të çmueshmet dhe gjithashtu shumë besëlidhje të Zotit ato i kanë hequr.

27 Dhe të gjithë këtë e kanë bërë që të mund të shtrembërojnë udhët e drejta të Zotit, që të mund të verbojnë sytë dhe të ngurtësojnë zemrat e fëmijëve të njerëzve.

28 Kështu që, ti shikon që pasi libri kaloi nëpër duart e kishës së madhe dhe të neveritshme, se ka shumë gjëra të qarta dhe të çmueshme të hequra nga libri i cili është libri i Qengjit të Perëndisë.

29 Dhe pasi këto gjëra të qarta dhe të çmueshme u hoqën, ai përhapet në të gjitha kombet e Johebrenjve; dhe pasi ai përhapet në të gjitha kombet e Johebrenjve, po, madje matanë ujërave të shumta që ti ke parë me Johebrenjtë që patën dalë nga robëria, ti shikon—për

shkak të shumë gjërave të qarta dhe të çmueshme që u hoqën nga libri, që ishin të qarta për kuptimin e fëmijëve të njerëzve, sipas qartësisë që është në Qengjin e Perëndisë—për shkak të këtyre gjërave që u hoqën nga ungjilli i Qengjit, një shumicë jashtëzakonisht e madhe njerëzish ngatërrohen, po, aq shumë, sa Satani ka fuqi të madhe mbi ta.

30 Megjithatë, ti shikon se Johebrenjtë që kanë dalë nga robëria dhe që janë ngritur lart nëpërmjet fuqisë së Perëndisë mbi të gjitha kombet e tjera, mbi faqen e tokës që është e zgjedhur mbi të gjitha tokat e tjera, e cila është toka që Zoti Perëndi ka bërë besëlidhje me atin tënd, që fara e tij do ta kishte si “tokë të trashëgimit të tyre; prandaj, ti shikon se Zoti Perëndi nuk do të lejojë që Johebrenjtë të zhdukin krejtësisht ^bpërzierjen e farës tënde që është midis vëllezërve të tu.

31 As nuk do të lejojë ai që Johebrenjtë të “zhdukin farën e vëllezërve të tu.

32 As nuk do të lejojë Zoti Perëndi që Johebrenjtë të qëndrojnë përgjithmonë në atë gjendje të tmerrshme verbërie në të cilën ti sheh se ata janë, për shkak të pjesëve të qarta dhe më të çmueshme të ungi-

25a 2 Ne. 29:4–6;

DeB 3:16.

USH Judenj.

b USH Johebrenj.

26a Mt. 21:43.

b USH Braktisje—
Braktisja e Kishës
së hershme të

krishterë.

c 1 Ne. 13:4–6;

14:3, 9–17.

d Morm. 8:33;

Mois. 1:41.

e 1 Ne. 14:20–26;

NeB 1:8.

30a USH Tokë e

premtuar.

b Alma 45:10–14.

31a 2 Ne. 4:7; 10:18–19;

Jakobi 3:5–9;

Hel. 15:12;

3 Ne. 16:8–9;

Morm. 5:20–21.

llit të Qengjit që janë mbajtur nga ajo ^akishë e neveritshme, formimin e së cilës ti ke parë.

33 Prandaj, thotë Qengji i Perëndisë: Unë do të jem i mëshirshëm ndaj Johebrenjve, deri në vizitën e mbetjes së shtëpisë së Izraelit, në gjykim të madh.

34 Dhe ndodhi që engjëlli i Zotit më foli duke thënë: Vër re, thotë Qengji i Perëndisë, pasi unë të kem vizituar ^ambetjen e shtëpisë së Izraelit—dhe kjo mbetje, për të cilën unë flas, është fara e atit tënd—prandaj, pasi t'i kem vizituar ata në gjykim dhe t'i kem qëlluar nëpërmjet dorës së Johebrenjve dhe pasi Johebrenjtë ^bngatërrohen jashtëzakonisht për shkak të pjesëve më të qarta dhe të çmueshme të ^cungjillit të Qengjit që ishin mbajtur nga ajo kishë e neveritshme që është nëna e grave të përdala, thotë Qengji—në atë ditë, unë do të jem i mëshirshëm ndaj Johebrenjve, aq sa do t'u ^dsjell atyre, në fuqinë time, shumë nga ungjilli im, i cili do të jetë i qartë dhe i çmueshëm, thotë Qengji.

35 Pasi, vër re, thotë Qengji: Unë do t'ia tregoj veten time farës tënde, që ata të shkruajnë

shumë gjëra që unë do t'ua shërbej atyre, të cilat do të jenë të qarta dhe të çmueshme; dhe pasi fara jote të shkatërrohet dhe të bjerë në mosbesim dhe gjithashtu fara e vëllezërve të tu, vër re, ^akëto gjëra do të fshihen për të dalë në dritë mes Johebrenjve, nëpërmjet dhuratës dhe fuqisë së Qengjit.

36 Dhe në to do të jetë shkruar ^aungjilli im, thotë Qengji, dhe ^bshkëmbi im, dhe shpëtimi im.

37 Dhe të ^abekuar janë ata që do të përpiqen të sjellin në dritë ^bSionin tim në atë ditë, pasi ata do të kenë ^cdhuratën dhe fuqinë e Frymës së Shenjtë; dhe në qoftë se ^ddurojnë deri në fund, ata do të ngrihen lart në ditën e fundit dhe do të shpëtohen në ^embretërinë e përjetshme të Qengjit; dhe kushdo që do të ^fshpallë paqe, po, lajme gëzimi të madh, sa të bukura mbi male do të jenë ato.

38 Dhe ndodhi që unë vura re mbetjen e farës së vëllezërve të mi dhe gjithashtu ^alibrin e Qengjit të Perëndisë që doli nga goja e Judeut, që erdhi nga Johebrenjtë ^bnë mbetjen e farës së vëllezërve të mi.

39 Dhe pasi ai erdhi tek ata, unë vura re ^alibra të tjerë, të

32a USH Djall—Kisha e djallit.

34a USH Jozef, bir i Jakobit.

b 1 Ne. 14:1–3;

2 Ne. 26:20.

c USH Ungjill.

d DeB 10:62.

USH Rivendosje e ungjillit.

35a 2 Ne. 27:6; 29:1–2.

USH Libër i

Mormonit.

36a 3 Ne. 27:13–21.

b Hel. 5:12;

3 Ne. 11:38–39.

USH Shkëmb.

37a DeB 21:9.

b USH Sion.

c USH Dhuratë e Frymës së Shenjtë.

d 3 Ne. 27:16.

USH Duroj.

e USH Lavdi çelestiale.

f Isa. 52:7;

Mosia 15:14–18;

3 Ne. 20:40.

38a 1 Ne. 13:23;

2 Ne. 29:4–6.

b Morm. 5:15.

39a USH Shkrime të shenjta—Shkrime të shenjta të profetizuara për të ardhur.

cilët erdhën me anë të fuqisë së Qengjit, nga Johebrenjtë tek ata, për të ^bbindur Johebrenjtë dhe mbetjen e farës së vëllezërve të mi dhe gjithashtu Judenjtë që ishin shpërndarë mbi të gjithë faqen e tokës, se analet e profetëve dhe të dymbëdhjetë apostujve të Qengjit, janë ^ctë vërteta.

40 Dhe engjëlli më foli, duke thënë: Këto “analet të fundit, që ti ke parë mes Johebrenjve, do të ^bvendosin të vërtetën e ^ctë parit, që janë nga dymbëdhjetë apostujt e Qengjit dhe ato do të bëjnë të ditur gjërat e qarta dhe të çmueshme që janë hequr prej tyre; dhe do t’u bëjnë të njohur të gjitha racave, gjuhëve dhe njerëzve, se Qengji i Perëndisë është Biri i Atit të Amshuar dhe “Shpëtimtari i botës; dhe se të gjithë njerëzit duhet të vijnë tek ai ose ata nuk mund të shpëtohen.

41 Dhe ato duhet të vijnë sipas fjalëve që do të vendosen nga goja e Qengjit; dhe fjalët e Qengjit do të bëhen të ditura në analet e farës tënde, si dhe në analet e dymbëdhjetë apostujve të Qengjit; prandaj ata që të dy do të vendosen në ^anjë; pasi ka ^bnjë Perëndi dhe një ^cBari në tërë tokën.

42 Dhe koha vjen që ai do t’u shfaqet të gjitha kombeve, si “Judenjve ashtu edhe Johebrenjve; dhe, pasi ai t’u shfaqet Judenjve dhe gjithashtu Johebrenjve, pastaj ai do t’u shfaqet Johebrenjve dhe gjithashtu Judenjve dhe i ^bfundit do të jetë i pari dhe i ^cpari do të jetë i fundit.

KAPITULLI 14

Një engjëll i tregon Nefit për bekimet dhe mallkimet që do të bien mbi Johebrenjtë—Ka vetëm dy kisha: Kisha e Qengjit të Perëndisë dhe kisha e djallit—Shenjtoret e Perëndisë në të gjitha kombet janë persekutuar nga kisha e madhe dhe e neveritshme—Apostulli Gjon do të shkruajë në lidhje me mbarimin e botës. Rreth 600–592 para K.

DHE do të ndodhë që, në qoftë se “Johebrenjtë do ta dëgjojnë Qengjin e Perëndisë në atë ditë që ai do t’ua shfaqë veten e tij atyre në fjalë dhe gjithashtu në ^bfuqi dhe në vepra, deri në heqjen e ^cpengesave të tyre—

2 Dhe nuk do t’i ngurtësojnë zemrat e tyre kundër Qengjit të Perëndisë, ata do të numërohen mes farës së atit tënd; po, ata do të ^anumërohen midis shtëpisë së Izraelit; dhe ata do

39b Eze. 37:15–20;

2 Ne. 3:11–12.

c 1 Ne. 14:30.

40a 2 Ne. 26:16–17; 29:12.

USH Libër i

Mormonit.

b Morm. 7:8–9.

c USH Bibël.

d Shih faqen e titullit

të Librit të

Mormonit. Mojs. 1:6.

41a Eze. 37:17.

b LiP. 6:4;

Gjo. 17:21–23;

2 Ne. 31:21.

c USH Bari i Mirë.

42a DeB 90:8–9; 107:33;

112:4.

b Jakobi 5:63.

c Llu. 13:30;

1 Ne. 15:13–20.

14 1a 3 Ne. 16:6–13.

USH Johebrenj.

b 1 The. 1:5;

1 Ne. 14:14;

Jakobi 6:2–3.

c Isa. 57:14;

1 Ne. 13:29, 34;

2 Ne. 26:20.

2a Gal. 3:7, 29;

2 Ne. 10:18–19;

3 Ne. 16:13; 21:6, 22;

Abr. 2:9–11.

të jenë një popull i ^bbekuar mbi tokën e premtuar përgjithmonë; ata nuk do të çohen kurrë më në robëri; dhe shtëpia e Izraelit nuk do të ngatërrohet më.

3 Dhe ajo ^agropë e madhe që është hapur për ta nga ajo kishë e madhe dhe e neveritshme, e cila u krijua nga djalli dhe fëmijët e tij, që ai të mund t'i çojë shpirtrat e njerëzve poshtë në ferr—po, ajo gropë e madhe që u hap për shkatërrimin e njerëzve, do të mbushet nga ata që e hapën atë, deri në shkatërrimin e plotë të tyre, thotë Qengji i Perëndisë; jo shkatërrimin e shpirtit, përveçse hedhjes së tij në atë ^bferr që nuk ka fund.

4 Pasi vini re, kjo është sipas robërisë së djallit dhe gjithashtu sipas drejtësisë së Perëndisë, mbi të gjithë ata që do të punojnë ligësi dhe neveri përpara tij.

5 Dhe ndodhi që engjëlli më foli mua, Nefit, duke thënë: Ti ke parë që, në qoftë se Johebrenjtë pendohen, do të jetë mirë për ta; dhe gjithashtu ti di në lidhje me besëlidhjet e Zotit ndaj shtëpisë së Izraelit; dhe ti ke dëgjuar gjithashtu se, kush nuk ^apendohet, duhet të mbarojë.

6 Prandaj, ^amjerë Johebrenjtë në qoftë se ata ngurtësojnë

zemrat e tyre kundër Qengjit të Perëndisë.

7 Pasi koha vjen, thotë Qengji i Perëndisë, që unë do të bëj një vepër të madhe dhe të ^amrekullueshme mes fëmijëve të njerëzve; një vepër, e cila do të ^bjetë e përjetshme, qoftë nga njëra anë apo tjetra—qoftë në bindjen e tyre për paqen dhe jetën e përjetshme, ose dorëzimin e tyre në ngurtësinë e zemrave të tyre dhe në verbërinë e mendjeve të tyre, deri në çuarjen e tyre në robëri dhe gjithashtu në shkatërrim, qoftë material dhe shpirtëror, sipas ^crobërisë së djallit, për të cilën unë kam folur.

8 Dhe ndodhi që kur engjëlli foli këto fjalë, ai më tha: I mban mend ti ^abesëlidhjet e Atit ndaj shtëpisë së Izraelit? Unë i thashë atij: Po.

9 Dhe ndodhi që ai më tha: Shiko dhe vër re atë kishë të madhe dhe të neveritshme që është nëna e neverive, theme-luesi i së cilës është ^adjalli.

10 Dhe ai më tha: Vër re, nuk ka veçse ^ady kisha; njëra është kisha e Qengjit të Perëndisë dhe ^btjetra është kisha e djallit; prandaj kushdo që nuk bën pjesë në kishën e Qengjit të Perëndisë, bën pjesë në atë kishën e madhe që është nëna e

2b 2 Ne. 6:12; 10:8–14;
3 Ne. 16:6–7; 20:27.

3a 1 Ne. 22:14;
DeB 109:25.

b USH Mallkim; Ferr.

5a USH Pendohem,
pendim.

6a 2 Ne. 28:32.

7a Isa. 29:14;

1 Ne. 22:8;
2 Ne. 27:26; 29:1–2;

DeB 4:1.
USH Rivendosje
e ungjillit.

b USH Jetë e
përjetshme.

c 2 Ne. 2:26–29;
Alma 12:9–11.

8a USH Besëlidhje e
Abrahamit.

9a 1 Ne. 15:35;
DeB 1:35.

USH Djall.

10a 1 Ne. 22:23.

b 1 Ne. 13:4–6, 26.

neverive; dhe ajo është ^clavirja e të gjithë tokës.

11 Dhe ndodhi që unë pashë dhe vura re laviren e të gjithë tokës dhe ajo qëndronte ulur mbi shumë ^aujëra, dhe ^bajo kishte sundim mbi të gjithë tokën, midis të gjitha kombeve, racave, gjuhëve dhe njerëzve.

12 Dhe ndodhi që unë vura re kishën e Qengjit të Perëndisë dhe numrat e saj ishin të ^apakta, për shkak të poshtërsisë dhe të neverive të lavires që qëndronte ulur mbi shumë ujëra; megjithatë unë vura re se kisha e Qengjit, që ishin shenjtorët e Perëndisë, ishte gjithashtu mbi të ^bgjithë faqen e tokës; dhe sundimet e saj mbi faqen e tokës ishin të vogla, për shkak të ligësisë së lavires së madhe që unë pashë.

13 Dhe ndodhi që unë vura re, që nëna e madhe e neverive mblodhi së bashku turmat mbi faqen e të gjithë tokës, midis të gjitha kombeve të Johebrenjve, për të ^aluftuar kundër Qengjit të Perëndisë.

14 Dhe ndodhi që unë, Nefi, vura re fuqinë e Qengjit të Perëndisë e cila zbriti mbi shenjtorët e kishës së Qengjit dhe mbi njerëzit e besëlidhjes së Zotit që ishin shpërndarë mbi të gjithë faqen e tokës; dhe

ata ishin armatosur me drejtësi dhe me ^afuqinë e Perëndisë në lavdi të madhe.

15 Dhe ndodhi që unë vura re se zemërimi i Perëndisë, u ^aderdh mbi atë kishë të madhe dhe të neveritshme, aq shumë, saqë kishte luftëra dhe zhurma luftërash mes të gjitha ^bkombeve dhe racave të tokës.

16 Dhe ndërsa filloi të kishte ^aluftëra dhe zhurma luftërash mes të gjitha kombeve që i përkisnin nënës së neverive, engjëlli më foli, duke thënë: Vër re, zemërimi i Perëndisë është mbi nënën e grave të përdala dhe vër re, ti i sheh të gjitha këto gjëra —

17 Dhe kur të vijë ^adita, që ^bzemërimi i Perëndisë të derdhet mbi nënën e grave të përdala, që është kisha e madhe dhe e neveritshme e të gjithë tokës, krijuesi i së cilës është djalli, atëherë, në atë ditë, ^cpuna e Atit do të fillojë, në përgatitjen e udhës për plotësimin e ^dbesëlidhjeve të tij, që ai u ka bërë njerëzve të tij që janë nga shtëpia e Izraelit.

18 Dhe ndodhi që engjëlli më foli duke thënë: Shiko!

19 Dhe unë pashë dhe vura re një burrë dhe ai ishte veshur me një rrobë të bardhë.

20 Dhe engjëlli më tha: Vër

10c Zbu. 17:5, 15;
2 Ne. 10:16.

11a Jer. 51:13;
Zbu. 17:15.
b DeB 35:11.

12a Mt. 7:14;
3 Ne. 14:14;
DeB 138:26.
b DeB 90:11.

13a Zbu. 17:1–6; 18:24;
1 Ne. 13:5;
DeB 123:7–8.

14a Jakobi 6:2;
DeB 38:32–38.

15a DeB 1:13–14.
b Mr. 13:8; DeB 87:6.

16a 1 Ne. 22:13–14;
Morm. 8:30.

17a USH Ditë të fundit,
ditë të mëvonshme.

b 1 Ne. 22:15–16.

c 3 Ne. 21:7, 20–29.
USH Rivendosje e
ungjillit.

d Morm. 8:21, 41.
USH Besëlidhje e
Abrahamit.

re “njërin nga dymbëdhjetë apostujt e Qengjit.

21 Shiko, ai do të shohë dhe shkruajë pjesën e mbetur të këtyre gjërave; po, dhe gjithashtu shumë gjëra që kanë qenë.

22 Dhe ai do të shkruajë gjithashtu në lidhje me fundin e botës.

23 Prandaj, gjërat që ai do të shkruajë janë të drejta dhe të vërteta; dhe vër re, ato janë shkruar në “librin që ti pe duke dalë nga goja e Judeut; dhe, në kohën kur ato dolën nga goja e Judeut, ose, në kohën që libri doli nga goja e Judeut, gjërat të cilat ishin shkruar, ishin të qarta dhe të kulluara, dhe më të b^çmueshmet, dhe më të lehtat për kuptimin e të gjithë njerëzve.

24 Dhe vër re, gjërat që ky “apostull i Qengjit do të shkruajë janë shumë gjëra që ti ke parë; dhe vër re, pjesën e mbetur do ta shohësh.

25 Por, gjërat që ti do të shikosh tani e tutje, nuk do t’i shkruash; pasi Zoti Perëndi ka urdhëruar apostullin e Qengjit të Perëndisë, që ai duhet t’i “shkruajë ato.

26 Dhe gjithashtu të tjerë që kanë qenë, atyre ai u ka treguar të gjitha gjërat; dhe ata i kanë shkruar ato dhe ato janë “vulosur që të dalin në dritë në pastërtinë e tyre, sipas së vërtetës që është në Qengjin, në kohën e përshtatshme të Zotit ndaj shtëpisë së Izraelit.

27 Dhe unë, Nefi, dëgjova dhe dëshmoj që emri i apostullit të Qengjit ishte “Gjon, sipas fjalës së engjëllit.

28 Dhe vini re unë, Nefi, jam i ndaluar që të shkruaj pjesën e mbetur të gjërave që pashë dhe dëgjova; prandaj gjërat që unë kam shkruar më mjaftojnë; dhe unë kam shkruar vetëm një pjesë të vogël të gjërave që unë pashë.

29 Dhe unë dëshmoj se unë pashë gjërat që “ati im pa dhe engjëlli i Zotit m’i bëri të ditura ato mua.

30 Dhe tani, unë i jap fund të folurit në lidhje me gjërat që pashë, ndërsa unë isha marrë në shpirt; dhe në qoftë se të gjitha gjërat që unë pashë nuk janë shkruar gjërat që unë kam shkruar, janë të “vërteta. Dhe kështu është. Amen.

KAPITULLI 15

Fara e Lehit do ta marrë ungjillin nga Johebrenjtë në ditët e mëvonshme—Mbledhja e Izraelit ngjasohet me një pemë ulliri, degët natyrale të së cilës do të shartohen përsëri—Nefi interpreton vegimin e pemës së jetës dhe flet për drejtësinë e Perëndisë në ndarjen e të ligjve nga të drejtët. Rreth 600–592 para K.

DHE ndodhi që, pasi unë, Nefi, isha marrë në shpirt dhe i kisha

20a Zbu. 1:1–3;
1 Ne. 14:27.

23a 1 Ne. 13:20–24;
Morm. 8:33.
b 1 Ne. 13:28–32.

24a Eth. 4:16.

25a Gjo. 20:30–31;
Zbu. 1:19.

26a 2 Ne. 27:6–23;
Eth. 3:21–27; 4:4–7;

DeB 35:18;
JS—H 1:65.

27a Zbu. 1:1–3.

29a 1 Ne. 8.

30a 2 Ne. 33:10–14.

parë të gjitha këto gjëra, unë u ktheva në çadrën e atit tim.

2 Dhe ndodhi që unë vura re vëllezërit e mi dhe ata po hahe-shin njëri me tjetrin në lidhje me gjërat që ati im u kishte thënë atyre.

3 Pasi ai me të vërtetë u foli atyre shumë gjëra të mëdha që ishin të vështira të “kuptohe-shin, veçse në qoftë se një njeri do t’i kërkojë Zotit; dhe ata, duke qenë të ngurtë në zemrat e tyre, si rrjedhim ata nuk panë të Zoti ashtu si duhej.

4 Dhe tani unë, Nefi, isha i hidhëruar për shkak të ngurtësisë së zemrave të tyre dhe gjithashtu për shkak të gjërave që unë kisha parë dhe e dija se ato në mënyrë të pashmangshme duhet të ndodhnin, për shkak të ligësisë së madhe të fëmijëve të njerzve.

5 Dhe ndodhi, që unë isha i mposhtur për shkak të pikëllimeve të mia, pasi unë konsideroja se “hidhërimet e mia ishin të mëdha mbi gjithçka, për shkak të ^bshkatërrimit të popullit tim, pasi unë kisha parë rënien e tyre.

6 Dhe ndodhi që, pasi unë mora “fuqi, u fola vëllezërve të mi, duke dashur të di nga ata shkakun e grindjeve të tyre.

7 Dhe ata thanë: Vër re, ne nuk mund të kuptojmë fjalët që ati ynë ka folur në lidhje me degët

natyrale të pemës së ullirit dhe gjithashtu në lidhje me Johebrenjtë.

8 Dhe unë u thashë atyre: A i keni “kërkuar Zotit?

9 Dhe ata më thanë: Ne nuk i kemi kërkuar; pasi Zoti nuk na e bën të ditur asgjë të tillë neve.

10 Vini re, unë u thashë atyre: Si është e mundur që ju nuk i mbani urdhërimet e Zotit? Si është e mundur që ju do të mbaroni për shkak të “ngurtësisë së zemrave tuaja?

11 A nuk i mbani mend ju gjërat që Zoti ka thënë? — Në qoftë se ju nuk do të ngurtësoni zemrat tuaja dhe më “kërkoni mua në besim, duke besuar se ju do të merrni, me zell në mbajtjen e urdhërimeve të mia, me siguri këto gjëra do t’ju bëhen të ditura.

12 Vini re, unë ju them juve se shtëpia e Izraelit u krahasua me një pemë ulliri nga Shpirti i Zotit, që ishte në atin tonë; dhe vini re, a nuk jemi ne të shkëputur nga shtëpia e Izraelit dhe a nuk jemi ne një “degë e shtëpisë së Izraelit?

13 Dhe tani, gjëja që ati ynë do të thotë në lidhje me shartimin e degëve natyrale nëpërmjet plotësisë së Johebrenjve është, që në ditët e mëvonshme, kur fara jonë do të ketë “rënë në mosbesim, po, në hapësirën e

15 3a 1 Kor. 2:10–12;
Alma 12:9–11.

5a USH Mjerim.

b Enosi 1:13;

Morm. 6:1.

6a Moisi. 1:10;

JS—H 1:20, 48.

8a Mosia 26:13;

Alma 40:3.

USH Lutje.

10a USH Braktisje.

11a Jak. 1:5–6;

Enosi 1:15;

Moro. 7:26;

DeB 18:18.

USH Kërkoj.

12a Zan. 49:22–26;

1 Ne. 10:12–14; 19:24.

USH Lehi, atë i Nefit.

13a 1 Ne. 12:22–23;

2 Ne. 26:15.

shumë viteve, dhe shumë breza pasi ^bMesia do t'u shfaqet në trup fëmijëve të njerëzve, atëherë plotësia e ^cungjillit të Mesisë do t'u vijë Johebrenjve dhe nga ^dJohebrenjtë mbetjes së farës sonë —

14 Dhe atë ditë, mbetja e ^afarës sonë do të dijë se ajo është nga shtëpia e Izraelit dhe se ata janë populli i ^bbesëlidhjes së Zotit; dhe atëherë ata do të dinë dhe do të vijnë në ^cnjohurinë e paraardhësve të tyre dhe gjithashtu në njohurinë e ungjillit të Shëlbuesit të tyre, i cili u ishte shërbyer etërve të tyre nga ai; prandaj ata do të vijnë në njohurinë e Shëlbuesit të tyre dhe të pikave kryesore të doktrinës së tij, që ata mund të dinë si të vijnë tek ai dhe të shpëtohen.

15 Dhe atëherë, në atë ditë, a nuk do të gëzohen ata dhe nuk do t'i japin lavdërime Perëndisë së tyre të përjetshëm, "shkëmbit të tyre dhe shpëtimit të tyre? Po, në atë ditë, a nuk do të marrin ata fuqi dhe ushqim nga ^bvreshti i vërtetë? Po, a nuk do të vijnë ata në vathën e vërtetë të Perëndisë?

16 Vini re, unë ju them juve, Po; ata do të mbahen mend përsëri mes shtëpisë së Izraelit; ata do të ^ashartohen, duke qenë një

degë natyrale e pemës së ullirit, në pemën e vërtetë të ullirit.

17 Dhe kjo është çfarë do që të thotë ati ynë; dhe ai do që të thotë se ajo nuk do të ndodhë derisa ata të jenë shpërndarë nga Johebrenjtë; dhe ai do të thotë se ajo do të vijë nëpërmjet Johebrenjve, që Zoti të mund t'u tregojë fuqinë e tij Johebrenjve, për vetë shkakun se ai do të ^ahidhet poshtë nga Judenjtë ose nga shtëpia e Izraelit.

18 Prandaj, ati ynë nuk ka folur vetëm për farën tonë, por edhe për gjithë shtëpinë e Izraelit; duke vënë në dukje besëlidhjen që do të përmbushet në ditët e mëvonshme; besëlidhje të cilën Zoti ia bëri atit tonë Abrahamit, duke thënë: Në ^afarën tënde të gjitha fiset e tokës do të jenë bekuar.

19 Dhe ndodhi që unë, Nefi, u fola shumë atyre, në lidhje me këto gjëra; po, unë u fola atyre në lidhje me ^arivendosjen e Judenjve në ditët e mëvonshme.

20 Dhe unë u përsërita atyre fjalët e ^aIsaias, i cili foli në lidhje me rivendosjen e Judenjve, ose të shtëpisë së Izraelit; dhe, pasi të rivendoseshin, ata nuk do të ngatërroheshin më, as nuk do të shpërndaheshin përsëri. Dhe ndodhi që unë u fola shumë fjalë vëllezërve të mi, sa ata

13b ush Mesia.

c ush Ungjill.

d 1 Ne. 13:42; 22:5–10;

DeB 14:10.

ush Johebrenj.

14a 2 Ne. 10:2;

3 Ne. 5:21–26; 21:4–7.

b ush Besëlidhje e Abrahamit.

c 2 Ne. 3:12; 30:5;

Morm. 7:1, 9–10;

DeB 3:16–20.

Shih gjithashtu

faqen e titullit të

Librit të Mormomit.

15a ush Shkëmb.

b Zan. 49:11;

Gjo. 15:1.

16a Jakobi 5:60–68.

17a ush Kryqëzim.

18a Zan. 12:1–3;

Abr. 2:6–11.

19a 1 Ne. 19:15.

ush Izrael—

Mbledhja e Izraelit.

20a 1 Ne. 19:23.

u qetësuan dhe e ^bpëkulën veten e tyre përpara Zotit.

21 Dhe ndodhi që ata më folën përsëri, duke thënë: Ç’do të thotë kjo gjë që ati ynë pa në një ëndërr? Ç’do të thotë “pema që ai pa?

22 Dhe unë u thashë atyre: Ishte një paraqitje e “pemës së jetës.

23 Dhe ata më thanë: Ç’do të thotë “shufra e hekurit që ati ynë pa, që të çonte te pema?

24 Dhe unë u thashë atyre se ajo ishte “fjala e Perëndisë; dhe të gjithë që do të dëgjonin fjalën e Perëndisë dhe do të ^bmbaheshin fort në të, ata nuk do të mbaronin kurrë; as “tundimet dhe ^dshigjetat e flakta të kundërshtarit nuk do të mund t’i mposhtnin ata në verbëri, t’i çojnë ata në shkatërrim.

25 Prandaj, unë, Nefi, i këshillova ata që t’ia ^avinin veshin fjalës së Zotit; po, i këshillova ata me gjithë energjitë e shpirtit tim dhe me gjithë aftësinë që unë zotëroja, që ata t’ia vinin veshin fjalës së Perëndisë dhe të kujtonin të mbaheshin urdhërimet e tij gjithmonë në të gjitha gjërat.

26 Dhe ata më thanë: Ç’do të thotë “lumi me ujë që ati ynë pa?

27 Dhe unë u thashë atyre se “uji që ati im pa, ishte ^bfëlliqë-

sia; dhe kaq shumë e përpirë që mendja e tij në gjëra të tjera, sa ai nuk e pa fëlliqësinë e ujit.

28 Dhe unë u thashë atyre se ajo ishte një “humnerë e tmerrshme që ndante të ligjtë nga pema e jetës dhe gjithashtu nga shenjtoret e Perëndisë.

29 Dhe unë u thashë atyre se ajo ishte një përfaqësim i atij “ferri të tmerrshëm, që engjëlli më tha se ishte përgatitur për të ligjtë.

30 Dhe unë u thashë atyre, se ati ynë gjithashtu pa që “drejtësia e Perëndisë i ndante gjithashtu të ligjtë nga të drejtët; dhe shkëlqimi i saj ishte si shkëlqimi i një zjarri të flakëruar, që ngrihet lart te Perëndia gjithmonë e përgjithmonë dhe nuk ka fund.

31 Dhe ata më thanë: A nënkupton kjo gjë torturën e trupit në ditët e “provës, apo nënkupton gjendjen e fundit të shpirtit pas ^bvdekjes së trupit tokësor, apo ajo flet për gjërat që janë tokësore?

32 Dhe ndodhi që unë u thashë atyre se ajo ishte një përfaqësim i gjërave si tokësore, ashtu edhe shpirtërore; pasi dita duhet të vijë që ata duhet të gjykojnë për “veprat e tyre; po, madje veprat që u bënë nga

20b 1 Ne. 16:5, 24, 39.

21a 1 Ne. 8:10–12.

22a 1 Ne. 11:4, 25;
Mois. 3:9.

23a 1 Ne. 8:19–24.

24a USH Fjalë e
Perëndisë.

b 1 Ne. 8:30;

2 Ne. 31:20.

c 1 Ne. 8:23.

USH Tundoj, tundim.

d Ef. 6:16;

DeB 3:8; 27:17.

e USH Djall.

25a DeB 11:2; 32:4;
84:43–44.

26a 1 Ne. 8:13.

27a 1 Ne. 12:16.

b USH Fëlliqur (i),
fëlliqësi.

28a Llu. 16:26;

1 Ne. 12:18;

2 Ne. 1:13.

29a USH Ferr.

30a USH Drejtësi.

31a Alma 12:24; 42:10;
Hel. 13:38.

b Alma 40:6, 11–14.

32a USH Vepra.

trupi tokësor në ditët e tyre të provës.

33 Kështu që, në qoftë se ata do të ^avdisnin në ligësinë e tyre, ata duhet të ^bflaken jashtë gjithashtu, sipas gjërave që janë shpirtërore, të cilat i përkasin drejtësisë; prandaj ata duhet të sillen të qëndrojnë para Perëndisë, të ^cgjykohen për ^dveprat e tyre; dhe në qoftë se veprat e tyre kanë qenë fëlliqësi, ata duhet patjetër të jenë të ^efëlliqur; dhe në qoftë se ata janë të fëlliqur, detyrimisht ata nuk mund të ^fbanojnë në mbretërinë e Perëndisë; përndryshe mbretëria e Perëndisë duhet të jetë e fëlliqur gjithashtu.

34 Por, vini re, unë ju them juve, mbretëria e Perëndisë nuk është e ^afëlliqur dhe asgjë e papastër nuk mund të hyjë në mbretërinë e Perëndisë; prandaj duhet patjetër të jetë një vend i fëlliqësisë i përgatitur për atë që është i fëlliqur.

35 Dhe ka një vend të përgatitur, po, madje është ai ^aferr i tmerrshëm për të cilin unë kam folur dhe ^bdjali është përgatitësi i tij; prandaj gjendja e fundit e shpirtave të njerëzve është të jetojnë në mbretërinë e Perëndisë, ose të flaken jashtë për shkak të asaj ^cdrejtësie për të cilën unë kam folur.

36 Prandaj, të ligjtë nuk janë pranuar nga të drejtët dhe gjithashtu nga ajo ^apemë e jetës, fruti i së cilës është më i çmueshëm dhe më i ^bdëshirueshëm mbi të gjitha frutat e tjera; po, dhe ai është ^cmë i madhi nga të gjitha ^ddhuratat e Perëndisë. Dhe kështu u fola vëllezërve të mi. Amen.

KAPITULLI 16

Të ligjtë e marrin të vërtetën të jetë e rëndë—Bijtë e Lehit martohen me bijat e Ishmaelit—Liahona tregon drejtimin e tyre në vendin e shkretët—Lajme nga Zoti shkruhen në Liahonë herë pas here—Ishmaeli vdes; familja e tij mërmërit për shkak të hidhërimeve. Rreth 600–595 para K.

DHE tani ndodhi që pasi unë, Nefi, mbarova së foluri me vëllezërit e mi, vini re, ata më thanë: Ti na ke shpallur gjëra të rënda, më shumë sesa ne mund të durojmë.

2 Dhe ndodhi që unë u thashë atyre se e dija që unë kisha folur gjëra të rënda kundër të ligjve, sipas së vërtetës; dhe të drejtët unë i kisha justifikuar dhe dëshmova se ata do të ngrihen lart në ditën e fundit;

33a Mosia 15:26;

Moro. 10:26.

b Alma 12:12–16;
40:26.

c USH Gjykim, i fundit.

d 3 Ne. 27:23–27.

e 2 Ne. 9:16; DeB 88:35.

f Psa. 15:1–5; 24:3–4;
Alma 11:37;

DeB 76:50–70;

Mois. 6:57.

34a USH Fëlliqur (i),
fëlliqësi.

35a 2 Ne. 9:19;

Mosia 26:27.

USH Ferr.

b 1 Ne. 14:9;

DeB 1:35.

c USH Drejtësi.

36a Zan. 2:9;

2 Ne. 2:15.

b 1 Ne. 8:10–12;

Alma 32:42.

c DeB 6:13.

d DeB 14:7.

USH Jetë e
përjetshme.

prandaj “fajtorët e marrin të ^bvërtetën të jetë e rëndë, pasi i ‘godet ata drejt në qendër.

3 Dhe tani, vëllezërit e mi, në qoftë se ju do të ishit të drejtë dhe do të ishit të gatshëm të dëgjoni të vërtetën dhe t’ia vini veshin asaj, që ju të mund të “ecnit drejt përpara Perëndisë, atëherë ju nuk do të mërmëritnit për shkak të së vërtetës dhe të thonit: Ti flet gjëra të rënda kundër nesh.

4 Dhe ndodhi që unë, Nefi, i këshillova vëllezërit e mi me të gjithë zellin, për të mbajtur urdhërimet e Zotit.

5 Dhe ndodhi që ata “pëkulën veten e tyre para Zotit; kaq shumë, sa që unë pata gëzim dhe shpresa të mëdha për ta, që ata do të ecnin në udhët e drejtësisë.

6 Tani, të gjitha këto gjëra u thanë dhe u bënë, ndërsa im atë banonte në një çadër në luginën që ai e quajti Lemuel.

7 Dhe ndodhi që unë, Nefi, mora njërën nga “bijat e Ishmaelit për ^bgrua; dhe gjithashtu vëllezërit e mi morën për gra nga bijat e Ishmaelit dhe gjithashtu ‘Zorami mori bijën më të madhe të Ishmaelit për grua.

8 Dhe kështu, ati im i kishte plotësuar të gjitha urdhërimet e Zotit të cilat iu dhanë atij. Dhe gjithashtu, unë, Nefi, kisha qenë bekuar nga Zoti jashtëzakonisht.

9 Dhe ndodhi që zëri i Zotit i

foli atit tim gjatë natës dhe e urdhëroi atë që të nesërmen ai duhej të niste udhëtimin e tij në vendin e shkretëtë.

10 Dhe ndodhi që, ndërsa ati im u ngrit në mëngjes dhe shkoi drejt të dera e çadrës, për çudinë e tij të madhe, ai pa përdhe një “sferë të rumbullaktë me mjeshtëri të çuditshme; dhe ajo ishte prej tunxhi shumë të mirë. Dhe brenda sferës ishin dy akrepa dhe njëri tregonte rrugën nëpër të cilën ne duhet të shkonim në vendin e shkretëtë.

11 Dhe ndodhi që ne mblodhëm së bashku çdo lloj gjëje që duhej të mbartnim në vendin e shkretëtë dhe të gjithë pjesën e mbetur nga furnizimet tona që Zoti na kishte dhënë; dhe morëm farë të çdo lloji që ne mund të mbartnim në vendin e shkretëtë.

12 Dhe ndodhi që ne morëm çadrat tona dhe u nisëm në vendin e shkretëtë përmes lumit Laman.

13 Dhe ndodhi që ne udhëtuan për hapësirën e katër ditëve, pak a shumë në një drejtim jug-juglindje dhe ngritëm çadrat tona përsëri; dhe ne e quajtëm emrin e vendit Shazer.

14 Dhe ndodhi që ne morëm harqet tona dhe shigjetat tona dhe shkuam përpara në vendin e shkretëtë për të vrrarë ushqim për familjet tona dhe pasi kishim vrrarë ushqim për familjet tona, ne u kthyem përsëri te

16 2a Gjo. 3:20;
2 Ne. 33:5; Enosi 1:23;
Hel. 14:10.
USH Faj.
b Fja. 15:10;
2 Ne. 1:26; 9:40;

Hel. 13:24–26.
c Vep. 5:33; Mosia 13:7.
3a DeB 5:21.
USH Ec, ec me
Perëndinë.
5a 1 Ne. 16:24, 39; 18:4.

7a 1 Ne. 7:1.
b USH Martesë, martoj.
c 1 Ne. 4:35;
2 Ne. 5:5–6.
10a Alma 37:38–46.
USH Liahona.

familjet tona në vendin e shkretë, te vendi i Shazerit. Dhe ne shkuam përsëri në vendin e shkretë, duke ndjekur të njëjtin drejtim, duke qëndruar në pjesët më pjellore të vendit të shkretë, që ishin në kufijtë pranë "Detit të Kuq.

15 Dhe ndodhi që ne udhëtuan për hapësirën e shumë ditëve, duke vrarë ushqim gjatë rrugës me harqet tona dhe shigjetat tona, dhe gurët tanë, dhe hobet tona.

16 Dhe ne i ndoqëm "drejtimet e sferës, që na çoi në pjesët më pjellore të vendit të shkretë.

17 Dhe pasi kishim udhëtuar për hapësirën e shumë ditëve, ne ngritëm çadrat tona për pak kohë, që të mund të pushonim përsëri dhe të siguronim ushqim për familjet tona.

18 Dhe ndodhi që, ndërsa unë, Nefi, shkova përpara për të vrarë ushqim, vini re, unë theva harkun tim, i cili ishte bërë prej "çeliku shumë të mirë; dhe pasi e theva harkun tim, vini re, vëllezërit e mi u zemëruan me mua për shkak të humbjes së harkut tim, pasi ne nuk siguruam ushqim.

19 Dhe ndodhi që ne u kthyem pa ushqim te familjet tona; dhe ata duke qenë shumë të lodhur, për shkak të udhëtimit të tyre, vuajtën shumë nga nevoja për ushqim.

20 Dhe ndodhi që Lamani dhe Lemueli dhe bijtë e Ishmaelit

filluan të mërmëritnin jashtëzakonisht për shkak të vuajtjeve dhe hidhërimeve të tyre në vendin e shkretë; dhe gjithashtu ati im filloi të mërmëriste kundër Zotit, Perëndisë së tij, po, dhe ata ishin të gjithë jashtëzakonisht të pikëlluar, madje që ata mërmëritnin kundër Zotit.

21 Tani ndodhi që unë, Nefi, duke qenë i hidhëruar me vëllezërit e mi, për shkak të humbjes së harkut tim dhe për humbjen e kordave të harqeve të tyre, filloi të ishte jashtëzakonisht e vështirë, po, kaq shumë, sa që ne nuk mund të siguronim më ushqim.

22 Dhe ndodhi që unë, Nefi, u fola shumë vëllezërve të mi, sepse ata kishin ngurtësuar zemrat e tyre përsëri, madje deri duke u "ankuar kundër Zotit, Perëndisë së tyre.

23 Dhe ndodhi që unë, Nefi, bëra nga një dru një hark dhe nga një shufër e drejtë, një shigjetë; prandaj unë e armatosa veten me një hark dhe një shigjetë, me një hobe dhe me gurë. Dhe unë i thashë "atit tim: Ku duhet të shkoj unë që të siguroj ushqim?

24 Dhe ndodhi që ai iu "drejtua Zotit, pasi ata kishin përuhur veten e tyre, për shkak të fjalëve të mia; pasi unë u thashë atyre shumë gjëra me energjinë e shpirtit tim.

25 Dhe ndodhi që zëri i Zotit i erdhi atit tim; dhe ai u "qortua me të vërtetë për shkak të

14a DeB 17:1.

16a 1 Ne. 16:10, 16, 26;
18:12;
Alma 37:38–46.

18a 2 Sam. 22:35.

22a Eks. 16:8; Num. 11:1.

23a Eks. 20:12;

Mosia 13:20.

24a Ush Lutje.

25a Eth. 2:14.

Ush Ndëshkoj,
ndëshkues.

mërmëritjes së tij kundër Zotit, aq shumë sa ai u çua deri në thellësitë e keqardhjes.

26 Dhe ndodhi që zëri i Zotit i tha: Shiko mbi sferë dhe vër re gjërat që janë shkruar.

27 Dhe ndodhi që, kur ati im pa gjërat që ishin shkruar mbi sferë, ai u tremb dhe u drodh jashtëzakonisht dhe gjithashtu vëllëzërit e mi dhe bijtë e Ishmaelit, dhe gratë tona.

28 Dhe ndodhi që unë, Nefi, vura re treguesit që ishin në sferë, që ata punonin sipas "besimit dhe zellit dhe vëmendjes që ne u dhamë atyre.

29 Dhe ishte gjithashtu i shkruar mbi ta një shkrim i ri që ishte i qartë për t'u lexuar, i cili na dha ne "kuptim në lidhje me udhët e Zotit; dhe ai shkruhej dhe ndryshonte nga koha në kohë, sipas besimit dhe zellit që ne i dhamë atij. Dhe kështu ne shikojmë se nëpërmjet mjeteve të ^bvogla, Zoti mund të shkaktojë gjëra të mëdha.

30 Dhe ndodhi që unë, Nefi, shkova përpara në majën e malit, sipas udhëzimeve që jepeshin mbi sferë.

31 Dhe ndodhi që vrava kafshë të egra aq shumë, sa unë sigurova ushqim për familjet tona.

32 Dhe ndodhi që unë u ktheva te çadrat tona, duke mbajtur kafshët që kisha vrrarë; dhe tani kur ata panë se unë kisha

siguruar ushqim, sa i madh që gëzimi i tyre! Dhe ndodhi që ata përlën veten e tyre para Zotit dhe i dhanë falënderime atij.

33 Dhe ndodhi që ne e nisëm përsëri udhëtimin tonë, duke udhëtuar pak a shumë në të njëjtin drejtim sikurse në fillim; dhe pasi kishim udhëtuar për hapësirën e shumë ditëve, ne i ngritëm çadrat tona përsëri, që të mund të qëndronim për pak kohë.

34 Dhe ndodhi që "Ishmaeli vdiq dhe u varros në vendin i cili ishte quajtur Nahom.

35 Dhe ndodhi që bijat e Ishmaelit vajtuan jashtëzakonisht, për shkak të humbjes se atit të tyre dhe për shkak të "hidhërimi të tyre në vendin e shkretë; dhe ato mërmëritën kundër atit tim, sepse ai i kishte larguar ato nga toka e Jeruzalemit, duke thënë: Ati ynë ka vdekur; po, dhe ne kemi bredhur shumë në vendin e shkretë dhe ne kemi vuajtur shumë pikëllim, uri, etje dhe lodhje; dhe pas gjithë këtyre vuajtjeve, ne duhet të mbarojmë në vendin e shkretë nga uria.

36 Dhe kështu ato mërmëritën kundër atit tim dhe gjithashtu kundër meje dhe ato ishin të dëshiruara të ktheheshin përsëri në Jeruzalem.

37 Dhe Lamani i tha Lemuelit dhe gjithashtu bijve të Ishmaelit: Vini re, le ta "vrasim atin tonë dhe gjithashtu vëllanë tonë Nefin, i cili ka marrë mbi vete

28a Alma 37:40.

USH Besim.

29a USH Kuptuar(it) (të).

b 2 Mbr. 5:13;

Jak. 3:4;

Alma 37:6–7, 41;

DeB 123:16.

34a 1 Ne. 7:2–6.

35a USH Mjerim.

37a 1 Ne. 17:44.

USH Vrasje.

që të jetë ^bsundimtari ynë dhe mësuesi ynë, që jemi vëllezërit e tij më të mëdhenj.

38 Tani, ai thotë se Zoti ka folur me të dhe gjithashtu se “engjëjt i kanë shërbyer atij. Por vini re, ne e dimë se ai na gënjen; dhe ai na i tregon këto gjëra dhe punon shumë gjëra me anë të arteve të tij dinake, që të mund të gënjejë sytë tanë, duke menduar ndoshta, se ai mund të na çojë në ndonjë vend të shkretë të panjohur; dhe pasi ai na ka çuar, ka menduar ta bëjë veten e tij një mbret dhe një sundimtar mbi ne, që të mund të bëjë me ne sipas vullnetit dhe kënaqësisë së tij. Dhe sipas kësaj mënyre, vëllai im Lamani nxiti zemrat e tyre në zemërim.

39 Dhe ndodhi që Zoti ishte me ne, po, madje zëri i Zotit erdhi dhe u foli shumë fjalë atyre dhe i “qortoi ata jashtëzakonisht; dhe pasi ata u qortuan nga zëri i Zotit, e lanë zemërimin e tyre dhe u penduan për mëkatet e tyre, aq shumë, saqë Zoti na bekoj përsëri me ushqim, që ne nuk mbaruam.

KAPITULLI 17

Nefi është urdhëruar të ndërtojë një anije—Vëllezërit e tij e kundërshtojnë—Ai i këshillon ata duke u treguar historinë e marrëdhënieve të Perëndisë me Izraelin—Nefi është mbushur me fuqinë e

Perëndisë—Vëllezërit e tij janë ndaluar ta prekin atë, që të mos thahen si një kallam i thatë. Rreth 595–592 para K.

DHE ndodhi që ne e nisëm përsëri udhëtimin tonë në vendin e shkretë; dhe ne udhëtuam pothuajse drejt lindjes që nga ajo kohë e tutje. Dhe ne udhëtuam dhe ecëm me vështirësi mes shumë vuajtjesh në vendin e shkretë; dhe gratë tona lindën fëmijë në vendin e shkretë.

2 Dhe kaq të mëdha qenë bekimet e Zotit mbi ne, saqë ndërsa ne jetonim me mish të “gjallë në vendin e shkretë, gratë tona dhanë mjaft qumësht për fëmijët e tyre dhe ishin të forta, po, madje si burrat; dhe ato filluan t’i duronin udhëtimet e tyre pa mërmëritje.

3 Dhe kështu ne shohim se urdhërimet e Perëndisë duhet të plotësohen. Dhe në qoftë se fëmijët e njerëzve i “mbajnë urdhërimet e Perëndisë, ai i ushqen dhe i forcon ata dhe siguron mjete me anë të të cilave ata mund të plotësojnë gjënë për të cilën ai i ka urdhëruar; prandaj, ai ^bsiguroi mjete për ne, ndërsa ne qëndruam në vendin e shkretë.

4 Dhe ne qëndruam për hapësirën e shumë viteve, po, madje tetë vjet në vendin e shkretë.

5 Dhe ne erdhëm në tokën që e quajtëm Begati, për shkak të frutave të shumta të saj dhe gjithashtu të mjaltit të egër; dhe

37b Zan. 37:9–11;

1 Ne. 2:22; 18:10.

38a 1 Ne. 3:30–31; 4:3.

39a USH Ndëshkvoj,

ndëshkues.

17 2a 1 Ne. 17:12.

3a Mosia 2:41;

Alma 26:12.

USH Bindje, bindur (i), bindem.

b 1 Ne. 3:7.

të gjitha këto gjëra u përgatitën nga Zoti që ne të mos mbaronim. Dhe ne pamë detin që e quajtëm Irreantum, shpjegimi i të cilit është ujëra të shumta.

6 Dhe ndodhi që ne ngritëm çadrat tona në breg të detit; dhe megjithëse kishim vuajtur shumë "hidhërimi dhe shumë vështirësi, po, madje aq shumë sa nuk mund t'i shkruajmë të gjitha, ne ishim jashtëzakonisht të gëzuar kur erdhëm në breg të detit; dhe ne e quajtëm vendin Begati, për shkak të frutave të tij të shumta.

7 Dhe ndodhi që pasi unë, Nefi, isha në tokën e Begatisë për hapësirën e shumë ditëve, zëri i Zotit erdhi tek unë duke thënë: Ngrihu dhe shko në mal. Dhe ndodhi që unë u ngrita dhe shkova në mal dhe iu përgjérova Zotit.

8 Dhe ndodhi që Zoti më foli, duke thënë: Ti do të ndërtosh një anije sipas "mënyrës që unë do të të tregoj, që unë të mund të mbart njerëzit e tu përmes këtyre ujërave.

9 Dhe unë thashë: Zot, ku duhet të shkoj unë që të mund të gjej mineral për të shkrirë, që të mund të bëj veglat për të ndërtoar anijen sipas mënyrës që ti më ke treguar?

10 Dhe ndodhi që Zoti më tregoi ku duhej të shkoja për të gjetur mineralin, që të mund të bëja veglat.

11 Dhe ndodhi që unë, Nefi,

bëra një kacek me lëkurët e kafshëve, me të cilin t'i fryja zjarrit; dhe pasi unë kisha bërë një kacek, që të mund të kisha me çfarë t'i fryja zjarrit, unë përplasa dy gurë së bashku që të mund të bëja zjarr.

12 Pasi Zoti nuk na kishte lejuar të bënim shumë zjarr, ndërsa ne udhëtonim në vendin e shkretë; pasi ai tha: Unë do ta bëj ushqimin tuaj të bëhet i ëmbël, që ju të mos ta "gatuani.

13 Dhe unë do të jem gjithashtu drita juaj në vendin e shkretë; dhe unë do të "përgatis udhën para jush, në qoftë se ju do t'i mbani urdhërimet e mia; prandaj përderisa ju do të mbani urdhërimet e mia, ju do të drejtoheni drejt tokës së ^bpremtuar; dhe ju do ta ^cdini se jam unë ai që ju ka udhëhequr.

14 Po, dhe Zoti tha gjithashtu që: Pasi të keni arritur në tokën e premtuar, ju do ta ^adini se unë, Zoti, jam ^bPerëndi dhe se unë, Zoti, ju shpëtova nga shkatërrimi; po, se unë ju nxora nga toka e Jeruzalemit.

15 Kështu që, unë, Nefi, u përpoqa të mbaja urdhërimet e Zotit dhe i këshillova vëllezërit e mi në besnikëri dhe zell.

16 Dhe ndodhi që unë bëra vegla nga metali që shkriva nga shkëmbi.

17 Dhe kur vëllezërit e mi panë se unë po filloja të "ndërtoj një anije, ata filluan të mërmëritnin kundër meje, duke thënë:

6a 2 Ne. 4:20.

8a 1 Ne. 18:2.

12a 1 Ne. 17:2.

13a Alma 37:38-39.

b 1 Ne. 2:20;

Jakobi 2:12.

c Eks. 6:7.

14a 2 Ne. 1:4.

USH Dëshmi.

b DeB 5:2.

17a 1 Ne. 18:1-6.

Vëllai ynë është një budalla, pasi ai mendon se mund të ndërtojë një anije; po, dhe ai gjithashtu mendon se mund të kalojë këto ujëra të mëdha.

18 Dhe kështu vëllezërit e mi u ankuan kundër meje dhe dëshironin që ata të mos punonin, pasi nuk besonin se unë mund të ndërtoja një anije; as nuk do të besonin ata se unë u udhëzo-va nga Zoti.

19 Dhe tani ndodhi që unë, Nefi, isha jashtëzakonisht i brengosur për shkak të ngurtësisë së zemrës së tyre; dhe tani kur ata panë që fillova të isha i brengosur, ata ishin të kënaqur në zemrat e tyre, aq sa “gëzuan mbi mua, duke thënë: Ne e dinim se ti nuk mund të ndërtoje një anije, pasi ne e dinim se ti ishe i mangët në gjykim; prandaj ti nuk mund të përmbushësh një punë kaq të madhe.

20 Dhe ti je si ati ynë, i drejtuar nga “imagjinatat e marra të zemrës së tij; po, ai na ka nxjerrë nga toka e Jeruzalemit dhe ne kemi bredhur në vendin e shkretë për këto vite të shumta; dhe gratë tona janë robtuar, duke qenë me barrë; dhe ato kanë lindur fëmijë në vendin e shkretë dhe vuajtën të gjitha gjërat, me përjashtim të vdekjes; dhe do të kishte qenë më mirë që ato të kishin vdekur para se të dilnin nga Jeruzalemi, sesa të kishin vuajtur këto pikëllime.

21 Vër re, këto vite të shumta

ne kemi vuajtur në vendin e shkretë, kohë në të cilën ne mund të kishim gëzuar pasuritë tona dhe tokën e trashëgimit tonë; po, dhe mund të kishim qenë të lumtur.

22 Dhe ne e dimë se njerëzit që ishin në tokën e Jeruzalemit ishin një popull i “drejtë; pasi ata mbanin statutet dhe gjykimet e Zotit dhe të gjitha urdhërimet e tij, sipas ligjit të Moisiut; prandaj ne e dimë se ata janë një popull i drejtë; dhe ati ynë i ka gjykuar ata dhe na ka larguar, sepse ne do të dëgjonim fjalët e tij; po, dhe vëllai ynë është si ai. Dhe sipas kësaj mënyre të foluri, vëllezërit e mi mërmëritnin dhe u ankuan kundër nesh.

23 Dhe ndodhi që unë, Nefi, u fola atyre, duke thënë: A besoni ju se etërit tanë, të cilët ishin fëmijët e Izraelit, do të kishin shpëtuar nga duart e Egjiptianëve, nëse ata nuk do të kishin dëgjuar fjalët e Zotit?

24 Po, a mendoni ju se ata do të ishin nxjerrë nga robëria, në qoftë se Zoti nuk do ta kishte urdhëruar Moisiun, që ai t’i “nxirrte ata nga robëria?

25 Tani ju e dini se fëmijët e Izraelit ishin në “robëri; dhe ju e dini se ata ishin ngarkuar me ^bdetyra, të cilat ishin të rënda të duroheshin; prandaj, ju e dini se duhet të ketë qenë një gjë e mirë për ta, që ata të dilnin nga robëria.

26 Tani, ju e dini se “Moisiu u

19a ush Përndjek,
përndjekje.
20a 1 Ne. 2:11.
22a 1 Ne. 1:13.

24a Eks. 3:2–10;
1 Ne. 19:10;
2 Ne. 3:9; 25:20.
25a Zan. 15:13–14.

^b Eks. 1:11; 2:11.
26a Vep. 7:22–39.

urdhërua nga Zoti që ta bënte atë punë të madhe; dhe ju e dini se nga ^bfjala e tij, ujërat e Detit të Kuq u ndanë andej dhe këndej dhe ata kaluan në tokë të thatë.

27 Por ju e dini se Egjiptianët u mbytën në Detin e Kuq, që ishin ushtritë e Faraonit.

28 Dhe ju gjithashtu e dini se ata u ushqyen me “mana në vendin e shkretë.

29 Po, dhe ju gjithashtu e dini se Moisiu, me fjalën e tij, sipas fuqisë së Perëndisë që ishte në të, “goditi shkëmbin dhe atje doli ujë, që fëmijët e Izraelit të mund të shuanin etjen e tyre.

30 Dhe megjithëse ata udhëhiqeshin, Zoti Perëndia i tyre, Shëlbuesi i tyre, duke shkuar para tyre, duke i udhëhequr ata gjatë ditës dhe duke u dhënë dritë atyre gjatë natës dhe duke bërë të gjitha gjërat për ta, që ishin të “përshtatshme për njeriun për t’i marrë, ata i ngurtësuan zemrat e tyre dhe i verbuan mendjet e tyre dhe ^bthanë fjalë të rënda kundër Moisiut dhe kundër Perëndisë së vërtetë dhe të gjallë.

31 Dhe ndodhi që, sipas fjalës së tij ai i “shkatërroi ata; dhe sipas fjalës së tij ai i ^budhëhoqi

ata; dhe sipas fjalës së tij ai bëri të gjitha gjërat për ta; dhe nuk bëhej asgjë pa fjalën e tij.

32 Dhe pasi ata kishin kapërcyer lumin Jordan, ai i bëri të fuqishëm për “dëbimin e fëmijëve të vendit, po, deri në shpërndarjen e tyre në shkatërrim.

33 Dhe tani, a mendoni ju se fëmijët e kësaj toke, që ishin në tokën e premtimit, që u dëbuan nga etërit tanë, a mendoni ju se ata ishin të drejtë? Vini re, unë ju them juve, Jo.

34 A mendoni ju se etërit tanë do të kishin qenë më të zgjedhur se ata, nëse ata do të kishin qenë të drejtë? Unë ju them juve, Jo.

35 Vini re, Zoti i vlerëson tërë “mishrat njëlloj; ai që është i ^bdrejtë, është i “favorizuar nga Perëndia. Por, vini re, këta njerëz kishin flakur tej çdo fjalë të Perëndisë dhe ata ishin të mbushur me paudhësi; dhe plotësia e zemërimit të Perëndisë ishte mbi ta; dhe Zoti e mallkoi tokën kundër tyre dhe ua bekoi etërve tanë; po, ai e mallkoi atë kundër tyre deri në shkatërrimin e tyre dhe ai ua bekoi etërve tanë, kështu që ata të kishin fuqi mbi të.

36 Vini re, Zoti ka “krijuar ^btokën që ajo të “banohet; dhe ai ka krijuar fëmijët e tij që ata ta zotërojnë atë.

26b Eks. 14:21–31;
1 Ne. 4:2; Mosia 7:19;
Hel. 8:11; DeB 8:3;
Mois. 1:25.

28a Eks. 16:4, 14–15, 35;
Num. 11:7–8;
LiP. 8:3; Mosia 7:19.

29a Eks. 17:6;
Num. 20:11;
LiP. 8:15; 1 Ne. 20:21.

30a DeB 18:18; 88:64–65.

b Eks. 32:8;
Num. 14:2–3;
Eze. 20:13–16;
DeB 84:23–25.

31a Num. 26:65.
b 1 Ne. 5:15;
DeB 103:16–18.

32a Num. 33:52–53;
Joz. 24:8.

35a Vep. 10:15, 34;
Rom. 2:11;

2 Ne. 26:23–33.

b Psa. 55:22;
1 Ne. 22:17.

c 1 Sam. 2:30;
Psa. 97:10; 145:20;
Alma 13:4;
DeB 82:10.

36a Ush Krijoi, krijim.

b Ush Tokë.
c Isa. 45:18;
Abr. 3:24–25.

37 Dhe ai "ngre lart një komb të drejtë dhe shkatërron kombet e të ligje.

38 Dhe ai i prin të drejtët në "toka të çmueshme dhe të ligjtë ai i ^bshkatërron, dhe mallkon tokën për shkak të tyre.

39 Ai sundon lart në qiej, pasi ai është froni i tij dhe kjo tokë është "stoli ku ai mbështet këmbët.

40 Dhe ai i do ata që duan ta kenë atë të jetë Perëndia i tyre. Vini re, ai i deshi etërit tanë, po, madje Abrahamin, "Isakun dhe ^bJakobin dhe ai bëri "besëlidhje me ta; dhe i mbajti mend besëlidhjet që bëri; prandaj ai i nxori ata nga toka e ^dEgjiptit.

41 Dhe ai i disiplinoi ata në vendin e shkretë me shufrën e tij; pasi ata "ngurtësuan zemrat e tyre, ashtu sikurse ju keni bërë; dhe Zoti i disiplinoi ata për shkak të paudhësisë së tyre. Ai dërgoi mes tyre ^bgjarpërinj të helmuar që fluturonin; dhe pasi ata u kafshuan prej tyre, ai përgatiti një udhë që ata të mund të 'shëroheshin; dhe puna që ata duhet të kryenin, ishte të shikonin; dhe për shkak të "thjeshtësisë së udhës ose lehtësisë së saj, kishte shumë që mbaruan.

42 Dhe ata i ngurtësuan ze-

mrat e tyre herë pas here dhe ata "shanë kundër ^bMoisiut dhe gjithashtu kundër Perëndisë; megjithatë, ju e dini se ata u prinë nga fuqia e pakrahasueshme e tij, për në tokën e premtimit.

43 Dhe tani, pas gjithë këtyre gjërave, koha ka ardhur që ata janë bërë të ligj, po, pothuaj krejtësisht; dhe unë nuk e di, por ata janë në këtë ditë gati për t'u shkatërruar; pasi unë e di se me siguri duhet të vijë dita, që ata duhet të shkatërrohen, me përjashtim vetëm të disave që do të çohen në robëri.

44 Prandaj, Zoti e "urdhëroi atin tim që ai duhej të nisej për në vendin e shkretë; dhe Judenjtë u përpoqën gjithashtu ta merrnin jetën e tij; po, dhe ^bju jeni përpjekur gjithashtu t'ia merrnit jetën atij; prandaj, ju jeni vrasës në zemrat tuaja dhe ju jeni si ata.

45 Ju jeni të "shpejtë të bëni paudhësi, por të ngadalshëm të kujtoni Zotin, Perëndinë tuaj. Ju keni parë një ^bengjell dhe ai ju foli; po, ju keni dëgjuar zërin e tij herë pas here; dhe ai ju ka folur me një zë të qetë, të ulët, por ju kishit 'humbur ndjesinë, që ju nuk mund të ndjenit fjalët e tij; prandaj, ai ju ka folur si zëri i bubullimës, që e bëri tokën

37a Fja. 14:34; 1 Ne. 4:13; Eth. 2:10; DeB 117:6.

38a ush Tokë e premtuar.

b Lev. 20:22.

39a Isa. 66:1; DeB 38:17; Abr. 2:7.

40a Zan. 21:12; DeB 27:10.

b Zan. 28:1-5.

c ush Besëlidhje e Abrahamit.

d LiP. 4:37.

41a 2 Mbr. 17:7-23.

b Num. 21:4-9;

LiP. 8:15;

Alma 33:18-22.

c Gjo. 3:13-15;

2 Ne. 25:20.

d Alma 37:44-47; Hel. 8:15.

42a Num. 14:1-12.

ush Kryengritje.

b DeB 84:23-24.

44a 1 Ne. 2:1-2.

b 1 Ne. 16:37.

45a Mosia 13:29.

b 1 Ne. 4:3.

c Ef. 4:19.

të dridhet, sikurse të ishte për t'u çarë copë-copë.

46 Dhe ju gjithashtu e dini se nëpërmjet "fuqisë së fjalës së tij të plotfuqishme, ai mund të bëjë që toka të zhduket; po, dhe ju e dini se nëpërmjet fjalës së tij, ai mund të shkaktojë që vendet e ashpra të bëhen të sheshta dhe vendet e sheshta të copëtohen. O, atëherë si është e mundur, që mund të jeni kaq të ngurtë në zemrat tuaja?

47 Vini re, shpirti im është copëtuar nga dhembja e madhe për shkakun tuaj dhe zemra më dhemb; unë kam frikë se ju do të braktiseni përgjithnjë. Vini re, unë jam "plot me Shpirtin e Perëndisë, aq shumë, sa trupi im ^bnuk ka fuqi.

48 Dhe tani ndodhi që kur unë i thashë këto fjalë, ata u zemëruan me mua dhe patën dëshirë të më hidhnin në thellësitë e detit; dhe si u afruan të më mbërthenin, unë u fola duke thënë: Në emrin e Perëndisë së Plotfuqishëm, unë ju urdhëroj që të mos më "prekni, pasi unë jam i mbushur me ^bfuqinë e Perëndisë, madje deri në harxhimin e mishit tim; dhe kushdo që do të vendosë duart e tij mbi mua, do të "fishket, madje si një kallam i thatë; dhe ai nuk do të jetë asgjë para fuqisë së Perëndisë, pasi Perëndia do ta godasë atë.

49 Dhe ndodhi që unë, Nefi, u thashë atyre që ata nuk duhej

të mërmëritnin më kundër atit të tyre; dhe as nuk duhej të mbanin punën e tyre nga unë, pasi Perëndia më kishte urdhëruar që unë duhej të ndërtoja një anije.

50 Dhe unë u thashë atyre: "Po të më kishte urdhëruar Perëndia të bëja të gjitha gjërat, unë mund t'i bëja ato. Në qoftë se ai do të më urdhëronte që unë t'i thoja këtij uji: bëhu tokë, ai do të bëhej tokë; dhe në qoftë se unë do ta thoja atë, do të bëhej.

51 Dhe tani, në qoftë se Zoti ka fuqi kaq të madhe dhe ka bërë kaq shumë mrekulli mes fëmijëve të njerëzve, si është e mundur që ai nuk mund të më "udhëzojë që unë të ndërtoj një anije?

52 Dhe ndodhi që unë, Nefi, u thashë shumë gjëra vëllezërve të mi, aq shumë sa ata u hutuan dhe nuk mund të luftonin kundër meje; as guxuan të vënë dorë mbi mua, as të më prekin me gishtat e tyre, madje për hapësirën e shumë ditëve. Tani ata nuk guxuan ta bënin këtë gjë, që të mos thaheshin para meje, kaq i fuqishëm ishte "Shpirti i Perëndisë; dhe kështu ai veproi mbi ta.

53 Dhe ndodhi që Zoti më tha: Shtrijua dorën përsëri vëllezërve të tu dhe ata nuk do të thahen para teje; por unë do t'i trondit ata, thotë Zoti dhe këtë do ta bëj, që ata të dinë se unë jam Zoti, Perëndia i tyre.

54 Dhe ndodhi që unë ua

46a Hel. 12:6–18.

47a Mik. 3:8.

b 1 Ne. 19:20.

48a Mosia 13:3.

b 2 Ne. 1:26–27.

USH Fuqi.

c 1 Mbr. 13:4–7.

50a Fil. 4:13;

1 Ne. 3:7.

51a Zan. 6:14–16;

1 Ne. 18:1.

52a USH Frymë e Shenjtë.

shtriva dorën vëllezërve të mi dhe ata nuk u thanë para meje; por Zoti i tundi ata, madje sipas fjalës që ai kishte folur.

55 Dhe tani, ata thanë: Ne e dimë me siguri se Zoti është me ty, pasi ne e dimë që është fuqia e Zotit që na ka tundur. Dhe ata ranë para meje dhe ishin gati të më "adhurojnë, por unë nuk i lejova, duke thënë: Unë jam vëllai juaj, po, madje vëllai juaj më i vogël; prandaj, adhuroni Zotin, Perëndinë tuaj dhe nderoni atin tuaj dhe nënën tuaj, që ^bditët tuaja të mund të jenë të gjata mbi tokën, që Zoti, Perëndia juaj do t'ju japë.

KAPITULLI 18

Anija mbarohet—Lindjet e Jakobit dhe Jozefit përmenden—Grupi hipën në anije për në tokën e premtuar—Bijtë e Ishmaelit dhe gratë e tyre bashkohen në dëfrim dhe rebelim—Nefi lidhet dhe anija zmbropset nga një stuhi e tmerrshme—Nefi lirohet dhe nga lutja e tij, stuhia pushon—Njerëzit arrijnë në tokën e premtuar. Rreth 591–589 para K.

DHE ndodhi që ata adhuruan Zotin dhe erdhën me mua; dhe punuam trarë prej druri me mjeshtëri të çuditshme. Dhe Zoti më tregonte herë pas here se sipas cilës mënyrë unë do t'i punoja trarët e anijes.

2 Tani, unë, Nefi, nuk i punova trarët sipas mënyrës që mësohej

nga njerëzit, as nuk e ndërtova anijen sipas mënyrës së njerëzve; por e ndërtova atë sipas mënyrës që Zoti më tregoi; prandaj ajo nuk ishte sipas mënyrës së njerëzve.

3 Dhe unë, Nefi, shkova në mal shpesh dhe iu "luta Zotit shpesh; prandaj Zoti më ^btregoi gjëra të mëdha.

4 Dhe ndodhi që, pasi unë mbarova anijen, sipas fjalës së Zotit, vëllezërit e mi panë që ajo ishte e mirë dhe se mjeshtëria e saj ishte jashtëzakonisht e mirë; prandaj ata e "përlulën veten e tyre përsëri para Zotit.

5 Dhe ndodhi që zëri i Zotit i erdhi atit tim, që ne duhet të ngriheshim dhe të shkonim në anije.

6 Dhe ndodhi që të nesërmen, pasi ne përgatitëm të gjitha gjërat, shumë fruta dhe "mish nga shkretëtira, dhe mjaltë me bollëk, dhe furnizime sipas asaj që Zoti na kishte urdhëruar, ne shkuam në anije me gjithë ngarkesën tonë dhe farat tona dhe çdo gjë tjetër që kishim sjellë me vete, secili sipas moshës së tij; kështu ne të gjithë shkuam në anije me gratë tona dhe fëmijët tanë.

7 Dhe tani, atit tim i kishin lindur dy bij në vendin e shkretëtë. Më i madhi u quajt "Jakob dhe më i riu ^bJozef.

8 Dhe ndodhi që, pasi të gjithë shkuam në anije dhe kishim marrë me vete furnizimet tona dhe gjërat që na u urdhëruan,

55a Vep. 14:11–15.
b Eks. 20:12;
Mosia 13:20.

18 3a USH Lutje.
b USH Zbulesë.
4a 1 Ne. 16:5.

6a 1 Ne. 17:2.
7a 2 Ne. 2:1.
b 2 Ne. 3:1.

ne u nisëm në ^adet dhe u shtymë nga era drejt ^btokës së premtuar.

9 Dhe pasi ne u shtymë nga era për hapësirën e shumë ditëve, vini re, vëllezërit e mi dhe bijtë e Ishmaelit dhe gjithashtu gratë e tyre, filluan të dëfreheshin aq shumë, sa ata filluan të kërcenin dhe të këndonin dhe të flisnin me shumë ashpërsi, po, madje aq sa ata harruan nga cila fuqi ishin sjellë deri aty; po, ata u ngritën lart në një ashpërsi të jashtëzakonshme.

10 Dhe unë, Nefi, fillova të frikësohem jashtëzakonisht se Zoti do të zemërohej me ne dhe do të na godiste për shkak të paudhësisë sonë, që ne të përpiheshim në thellësitë e detit, prandaj unë, Nefi, fillova t'u flisja me shumë urtësi; por, vini re, ata u ^azemëruan me mua, duke thënë: Ne nuk duam që vëllai ynë më i vogël të jetë ^bsundimtar mbi ne.

11 Dhe ndodhi që Lamani dhe Lemueli më morën dhe më lidhën me litar dhe ata më trajtuan me shumë egërsi; megjithatë, Zoti e ^alejoi këtë gjë, kështu që ai mund të tregonte fuqinë tij në përmbushje të fjalës së tij, që ai kishte folur në lidhje me të ligjtë.

12 Dhe ndodhi që pasi ata më lidhën kaq shumë sa nuk mund të lëvizja, ^abusulla, që qe përgatitur nga Zoti, pushoi së punuari.

13 Kështu që, ata nuk dinin se nga ta drejtonin anijen, aq sa aty u ngrit një stuhi e madhe, po, një stuhi e madhe dhe e tmerrshme dhe ne u ^azmbra- pëm mbi ujëra për hapësirën e tri ditëve; dhe ata filluan të frikësohen jashtëzakonisht se mos do të mbyteshin në det; megjithatë ata nuk më zgjidhën.

14 Dhe në ditën e katërt që ne po zmbra- pëshim, stuhia filloi të ishte jashtëzakonisht e fortë.

15 Dhe ndodhi që ne ishim gati të përpiheshim në thellësitë e detit. Dhe pasi ne u zmbra- pëm mbi ujëra për hapësirën e katër ditëve, vëllezërit e mi filluan të ^ashikojnë se gjykimet e Perëndisë ishin mbi ta dhe se ata do të mbaronin, në qoftë se nuk do të pendoheshin për paudhësitë e tyre; prandaj, ata erdhën tek unë dhe zgjidhën rripat të cilat ishin mbi kyçet e mia dhe vini re ato ishin enjtur jashtëzakonisht; dhe gjithashtu kyçet e këmbëve të mija ishin shumë të enjtura dhe e madhe ishte dhembja e tyre.

16 Megjithatë, unë pashë te Perëndia im dhe e ^alavdërova atë gjatë gjithë ditës; dhe unë nuk mërmërita kundër Zotit për shkak të vuajtjeve të mia.

17 Tani ati im, Lehi, u kishte thënë shumë gjëra atyre dhe gjithashtu të bijve të ^aIshmaelit; por, vini re, ata bënë shumë

8a 2 Ne. 10:20.

b 1 Ne. 2:20.

USH Tokë e premtuar.

10a 1 Ne. 17:17–55.

b Zan. 37:9–11;

1 Ne. 16:37–38;

2 Ne. 1:25–27.

11a Alma 14:11.

12a 1 Ne. 16:10, 16, 26;

2 Ne. 5:12;

Alma 37:38–47;

DeB 17:1.

13a Mosia 1:17.

15a Hel. 12:3.

16a Alma 36:28.

17a 1 Ne. 7:4–20.

kërcënime kundër kujt do që do të fliste për mua; dhe prindërit e mi duke qenë të shtyrë nga mosha dhe pasi kishin vuajtur shumë hidhërim për shkak të fëmijëve të tyre, ata kishin rënë, po, madje në shtratin e sëmundjes.

18 Për shkak të hidhërimit të tyre dhe pikëllimit të shumë dhe të paudhësisë së vëllezërve të mi, ata ishin ligështuar kaq shumë, sa që ishin afër kohës për të takuar Perëndinë e tyre; po, flokët e tyre ngjyrë hiri ishin gati të viheshin dhe të shtroheshin në pluhur; po, madje ata ishin gati të binin me pikëllim në një varr uji.

19 Dhe gjithashtu Jakobi dhe Jozefi, duke qenë të rinj, duke pasur nevojë për shumë kujdes, ishin dëshpëruar për shkak të mjerimeve të nënës së tyre; dhe gjithashtu “gruaja ime me lotët dhe lutjet e saj, dhe gjithashtu fëmijët e mi, nuk i zbutën zemrat e vëllezërve të mi, që ata të më lironin.

20 Dhe nuk kishte asgjë tjetër, përveç fuqisë së Perëndisë që i kërcënoi ata me shkatërrim, që mund t’ua zbuste zemrat e tyre; prandaj, kur panë se ata ishin gati të përpiheshin në thellësitë e detit, u penduan për gjënë që kishin bërë, aq shumë, sa që ata më liruan.

21 Dhe ndodhi që pasi ata më liruan, vini re, unë mora busullën dhe ajo punoi ashtu sikurse doja unë. Dhe ndodhi që unë iu luta Zotit; dhe pasi unë isha lutur, erërat pushuan e stuhia

pushoi dhe ishte një qetësi e madhe.

22 Dhe ndodhi që unë, Nefi, e drejtova anijen, kështu që ne lundruam përsëri drejt tokës së premtuar.

23 Dhe ndodhi që, pasi lundruam për hapësirën e shumë ditëve, ne arritëm në “tokën e premtuar; dhe ne u futëm në tokë dhe ngritëm çadrat tona; dhe ne e quajtëm atë toka e premtuar.

24 Dhe ndodhi që ne filluam të punonim tokën dhe filluam të mbillnim farat; po, ne vumë në tokë të gjitha farat tona, që kishim sjellë nga toka e Jeruzalemit. Dhe ndodhi që ato u rritën jashtëzakonisht; prandaj, ne qemë të bekuar në bollëk.

25 Dhe ndodhi që ne gjetëm në tokën e premtimit, ndërsa udhëtuam në vendin e shkretëtë, që kishte kafshë të çdo lloji në pyje, si lopë ashtu dhe qe, dhe gomar, dhe kalë, dhe dhi, dhe dhi të egër, dhe të gjitha llojet e kafshëve të egra të cilat ishin për dobinë e njerëzve. Dhe ne gjetëm të gjitha llojet e mineraleve si ar, ashtu dhe argjend dhe bakër.

KAPITULLI 19

Nefi bën fletë metali dhe regjistron historinë e popullit të tij—Perëndia i Izraelit do të vijë gjashtëqind vjet pasi Lehi u largua nga Jeruzalemi—Nefi tregon për vuajtjet dhe kryqëzimin e Tij—Judenjtë do të përbuzen dhe do të

shpërndahen deri në ditët e mëvonshme, kur ata do të kthehen te Zoti. Rreth 588–570 para K.

DHE ndodhi që Zoti më urdhëroi, kështu që unë bëra fletë metali, që të mund të gdhendja në to analin e popullit tim. Dhe mbi "fletët që bëra, unë ^bgdhenda analin e atit tim dhe gjithashtu udhëtimet tona në vendin e shkretë dhe profecitë e atit tim; dhe gjithashtu shumë nga profecitë e mia i kam gdhendur unë në to.

2 Dhe unë nuk dija në kohën kur i bëra ato, se unë do të urdhëroheshja nga Zoti t'i bëja "këto fletë; prandaj, anali i atit tim dhe gjenealogjia e etërve të tij dhe pjesa më e madhe e ngjarjeve tona në vendin e shkretë janë gdhendur në ato fletët e para, për të cilat unë kam folur; prandaj gjërat që ndodhën para se unë t'i bëja ^bkëto fletë janë me të vërtetë të përmendura veçanërisht në fletët e para.

3 Dhe pasi i bëra këto fletë për të cilat isha urdhëruar, unë, Nefi, mora një urdhërim që shërbesa dhe profecitë, pjesët më të qarta dhe më të çmueshme të tyre duhet të shkrueshin mbi "këto fletë; dhe që gjërat të cilat ishin shkruar, duhet të ruheshin për udhëzimin e popullit tim, që do të zotërojë

tokën dhe gjithashtu për qëllime të tjera të ^burta, qëllime të cilat dihen nga Zoti.

4 Kështu që unë, Nefi, bëra një anal mbi fletët e tjera, që jep një rrëfim, ose që jep një rrëfim më të gjerë të luftërave dhe grindjeve dhe shkatërrimeve të popullit tim. Dhe këtë bëra unë dhe urdhërova popullin tim se çfarë duhet të bënin pasi unë të mos jem më; dhe se këto fletë duhet të kalohen nga një brez te tjetri, ose nga një profet te tjetri, deri në urdhërime të mëtejshme të Zotit.

5 Dhe një rrëfim i "bërjes nga unë të këtyre fletëve do të jepet që këtej e tutje; dhe atëherë, vini re, unë vazhdoj sipas asaj që kam folur; dhe këtë unë e bëj që gjërat më të shenjta mund të ^bruhen për diturinë e popullit tim.

6 Megjithatë, unë nuk shkruaj ndonjë gjë mbi fletët po të mos mendoj që është e "shenjtë. Dhe tani, në qoftë se unë gaboj, edhe të vjetrit gabuan; jo se unë dua të shfajësoj veten për shkak të njerëzve të tjerë, por për shkak të ^bdobësisë që është tek unë, sipas mishit, unë do të shfajësoj veten time.

7 Pasi, gjërat që disa njerëz vlerësojnë të jenë me vlerë të madhe, si për trupin ashtu dhe për shpirtin, të tjerët i quajnë si "pa vlerë dhe i shkëlin me

19 1a USH Fletë.

b 1 Ne. 1:16–17; 6:1–3.

2a 2 Ne. 5:30.

b 1 Ne. 9:1–5.

3a Jakobi 1:1–4;

3:13–14; 4:1–4.

b 1 Ne. 9:4–5; FeM. 1:7;

DeB 3:19–20; 10:1–51.

5a 2 Ne. 5:28–33.

b USH Shkrime të shenjta—Shkrime të shenjta për t'u ruajtur.

6a Shih faqen e titullit

të Librit të

Mormonit.

USH Shenjtë (i).

b Morm. 8:13–17;
Eth. 12:23–28.

7a 2 Ne. 33:2;

Jakobi 4:14.

këmbë. Po, madje vetë Perëndinë e Izraelit njerëzit e ^bshkelin me këmbët e tyre; unë them e shkelin me këmbë, por po të flisja me fjalë të tjera—ata e përçmojnë dhe nuk e dëgjojnë zërin e këshillave të tij.

8 Dhe vini re ai ^avjen, sipas fjalëve të engjëllit, ^bgjashtëqind vjet nga koha që ati im u largua nga Jeruzalemi.

9 Dhe bota, për shkak të paudhësisë së vet, do ta gjykojë atë të jetë një gjë pa vlerë; prandaj ata e fshikullojnë atë dhe ai e duron atë, dhe ata e godasin atë dhe ai e duron atë. Po, ata ^apështyjnë mbi të dhe ai e duron atë, për shkak të dashurisë së përzemërt të tij dhe të shpirtmirësisë së tij kundrejt fëmijëve të njerëzve.

10 Dhe ^aPerëndia i etërve tanë, të cilët u ^bnxorën nga Egjipti, jashtë nga robëria dhe gjithashtu që u ruajtën në vendin e shkrëtë nga ai, po, ^cPerëndia i Abrahamit dhe Isakut dhe Perëndia i Jakobit, ^ddorëzohet, sipas fjalëve të engjëllit, si një njeri në duart e njerëzve të ligj, për t'u ^engritur

lart, sipas fjalëve të ^fZenokut dhe të ^gkryqëzohet, sipas fjalëve të Neumit dhe të varrosët në një ^hvarr, sipas fjalëve të ⁱZenosit, të cilat i foli në lidhje me tri ditët e ^jerrësirës që do të ishin një shenjë e dhënë e vdekjes së tij, për ata që do të banojnë në ishujt e detit, më veçanërisht e dhënë për ata që janë nga ^kshtëpia e Izraelit.

11 Sepse kështu foli profeti: Zoti Perëndi do të ^avizitojë me siguri, të gjithë shtëpinë e Izraelit në atë ditë, disa me zërin e tij, për shkak të drejtësisë së tyre, në gëzimin e tyre të madh dhe shpëtimin, dhe të tjerët me ^bbubullimat dhe vetëtimat e fuqisë së tij, me stuhi, me zjarr dhe me tym, dhe mjegullën e ^cerrësirës, dhe me çarjen e ^dtokës, dhe me ^emalet që do të ngrihen.

12 Dhe të ^agjitha këto gjëra duhet të vijnë me siguri, thotë profeti ^bZenos. Dhe ^cshkëmbinj-të e tokës duhet të copëtohen; dhe për shkak të rënkimeve të tokës, shumë nga mbretërit e ishujve të detit do të shtyhen

7b USH Kryengritje.
8a USH Jezu Krisht—
Profecitë rreth
lindjes dhe vdekjes
së Jezu Krishtit.
b 1 Ne. 10:4;
2 Ne. 25:19.
9a Isa. 50:5–6; Mt. 27:30.
10a 2 Ne. 26:12;
Mosa 7:27; 27:30–31;
Alma 11:38–39;
3 Ne. 11:14–15.
b Eks. 3:2–10; 6:6;
1 Ne. 5:15;
DeB 136:22.
c Zan. 32:9;
Mosa 7:19;

DeB 136:21.
USH Jehova.
d USH Shlyej, shlyerje.
e 3 Ne. 27:14.
f Alma 33:15; 34:7;
Hel. 8:19–20;
3 Ne. 10:15–16.
USH Shkrime të
shenjta—Shkrime
të shenjta të
humbura; Zenok.
g 2 Ne. 6:9; Mosa 3:9.
USH Kryqëzim.
h Mt. 27:60;
Llu. 23:53;
2 Ne. 25:13.
i Jakobi 6:1;

Hel. 15:11.
USH Zenos.
j 1 Ne. 12:4–5;
Hel. 14:20, 27;
3 Ne. 8:3, 19–23; 10:9.
k 3 Ne. 16:1–4.
11a 3 Ne. 9:1–22;
DeB 5:16.
b Hel. 14:20–27;
3 Ne. 8:5–23.
c Llu. 23:44–45;
3 Ne. 8:19–20.
d 2 Ne. 26:5.
e 3 Ne. 8:10.
12a Hel. 14:20–28.
b Jakobi 5:1.
c Mt. 27:51.

nga Shpirti i Perëndisë, të thërrasin: Perëndia i natyrës vuan.

13 Dhe sa për ata që janë në Jeruzalem, thotë profeti, ata do të “ndëshkohen nga të gjithë njerëzit, sepse ^bkryqëzojnë Perëndinë e Izraelit dhe kanë kthyer zemrat e tyre mënjanë, duke mos pranuar shenjat dhe çuditë, dhe fuqinë, dhe lavdinë e Perëndisë së Izraelit.

14 Dhe për shkak se ata kthejnë zemrat e tyre mënjanë, thotë profeti, dhe kanë “përbuzur të Shenjtin e Izraelit, ata do të enden në mish dhe do të mbarojnë, dhe do të bëhen për t’u ^btallur, dhe do të urrehen midis të gjitha kombeve.

15 Megjithatë, kur ajo ditë vjen, thotë profeti, që ata “nuk i kthejnë mënjanë zemrat e tyre kundër të Shenjtit të Izraelit, atëherë ai do të kujtojë ^bbesëlidhjet që ai bëri tek etërit e tyre.

16 Po, atëherë ai do të kujtojë “ishujt e detit; po, dhe të gjithë njerëzit që janë të shtëpisë së Izraelit unë do t’i ^bmbledh, thotë Zoti, sipas fjalëve të profetit Zenos, nga të katër anët e tokës.

17 Po, dhe e gjithë toka do të “shohë shpëtimin e Zotit, thotë profeti, çdo komb, fis, gjuhë dhe popull do të jetë i bekuar.

18 Dhe unë, Nefi, ia kam shkruar këto gjëra popullit tim,

që ndoshta unë të mund t’i bind ata që të kujtojnë Zotin, Shëlbuesin e tyre.

19 Kështu që, unë i flas të gjithë shtëpisë së Izraelit, në qoftë se do të ndodhë që ata do t’i sigurojnë “këto gjëra.

20 Sepse vini re, shpirti vepron mbi mua dhe kjo më dobëson, madje që të gjitha gjymtyrët e mia janë të dobëta, për ata që janë në Jeruzalem; po të mos kishte qenë Perëndia i mëshirshëm për të më treguar në lidhje me ta, madje siç bëri me profetët e vjetër, unë do të kisha mbaruar gjithashtu.

21 Dhe ai me siguri, u tregoi “profetëve të vjetër të gjitha gjërat ^bnë lidhje me ta; dhe gjithashtu, ai u tregoi shumë njerëzve në lidhje me ne; prandaj, është e nevojshme që ne të dimë në lidhje me ta, pasi ato janë shkruar në fletët e tunxhit.

22 Dhe ndodhi që unë, Nefi, u mësova vëllezërve të mi këto gjëra; dhe ndodhi që unë u lexova shumë gjëra atyre që ishin gdhendur në “fletët e tunxhit, që ata të mund të dinin në lidhje me gjërat e bëra nga Zoti në vendet e tjera, mes njerëzve të vjetër.

23 Dhe unë u lexova atyre shumë gjëra që ishin shkruar në “librat e Moisiut; por që të

13a Llu. 23:27–30.

^b 2 Ne. 10:3.

14a Isa. 53:3–6;

Mosia 14:3–6.

^b USH Judenj;

LiP. 28:37;

1 Mbr. 9:7;

3 Ne. 16:9.

15a 1 Ne. 22:11–12.

^b USH Besëlidhje e Abrahamit.

16a 1 Ne. 22:4;

2 Ne. 10:21.

^b Isa. 49:20–22.

USH Izrael—

Mbledhja e Izraelit.

17a Isa. 40:4–5.

19a Enosi 1:16;

Morm. 5:12; 7:9–10.

21a 2 Mbr. 17:13;

Amo. 3:7.

USH Profet.

^b 3 Ne. 10:16–17.

22a 1 Ne. 22:1.

23a Eks. 17:14;

1 Ne. 5:11;

Mois. 1:40–41.

mund t'i bindja më plotësisht ata të besonin në Zotin, Shëlbuesin e tyre, unë u lexova atyre atë që ishte shkruar nga profeti ^bIsaia; pasi i 'përshtata të gjitha shkrimet e shenjta për ne, që ato të mund të jenë për ^dpërfitim dhe mësimin tonë.

24 Prandaj unë u fola atyre, duke thënë: Dëgjoni fjalët e profetit, ju që jeni një mбетje e shtëpisë së Izraelit, një "degë që është thyer; dëgjoni fjalët e profetit që ishin shkruar për të gjithë shtëpinë e Izraelit dhe i përshtatni te vetja juaj, që ju të mund të shpresoni po ashtu si vëllezërit tuaj, prej të cilëve ju jeni shkëputur; pasi, sipas kësaj mënyre ka shkruar profeti.

KAPITULLI 20

Zoti i zbulon qëllimet e tij Izraelit — Izraeli është zgjedhur në furrën e pikëllimit dhe do të ikë nga Babilonia — Krahajo Isaia 48. Rreth 588–570 para K.

DËGJO dhe kupto këtë, o shtëpi e Jakobit, që quhesh me emrin e Izraelit dhe e dalë nga ujërat e Judës ose nga ujërat e "pagëzimit, që betohesh në emër të Zotit dhe përmend Perëndinë e Izraelit, por që nuk betohesh as në të vërtetën dhe as në drejtësi.

2 Megjithatë, ata e quajnë veten se janë nga qyteti i "shenjtë, por

ata nuk ^bmbështeten në Perëndinë e Izraelit që është Zoti i Ushtrive, po, Zoti i Ushtrive është emri i tij.

3 Vini re, unë kam shpallur gjërat e "mëparshme që nga fillimi; dhe ato më dolën nga goja, dhe unë i tregova. Unë i tregova ato menjëherë.

4 Dhe unë e bëra, sepse e dija që "je kokëfortë dhe qafa jote është një brez i hekurt dhe balli yt prej bronzi.

5 Dhe madje unë të kam shpallur që nga fillimi; para se të ndodhin unë t'i kam treguar; dhe unë t'i tregova nga frika se ti do të thoshe—"Idhulli im i ka bërë ato dhe imazhi im i gdhendur dhe imazhi im i shkrirë i ka urdhëruar.

6 Ti ke parë dhe ke dëgjuar të gjitha këto; dhe nuk do t'i shpallësh ato? Dhe që unë të kam treguar gjëra të reja nga kjo kohë, madje gjëra të fshehta dhe ti nuk i dije.

7 Ato janë krijuar tani dhe jo nga fillimi, madje para ditës kur ti s'i dëgjove ato të ishin shpallur, që ti të mos thoshe: Vini re, unë i dija.

8 Po, dhe ti nuk dëgjove; po, ti nuk dije; po, që atëherë, veshi yt nuk ishte hapur; sepse unë e dija që do të silleshe shumë tradhëtisht dhe se do të quheshe një "shkelës që në bark të nënës.

9 Megjithatë, për hir të "emrit

23b 1 Ne. 15:20;
2 Ne. 25:4–6;
3 Ne. 23:1.

c USH Shkrime të shenjta—Vlera e shkrimeve të shenjta.
d 2 Ne. 4:15.

24a Zan. 49:22–26;
1 Ne. 15:12;
2 Ne. 3:4–5.

20 1a USH Pagëzim, pagëzgj.
2a Isa. 52:1.
USH Jeruzalem.

b DMTH mbështetem.

3a Isa. 46:9–10.

4a DMTH Izrael.

5a USH Idhujtari.

8a Psa. 58:3.

9a 1 Sam. 12:22;

Psa. 23:3; 1 Gjo. 2:12.

tim, unë do ta përmbaj zemërimin dhe për lavdinë time, unë do të shmangem nga ty që të mos të të përjashtoj.

10 Pasi, vër re, unë të kam rafinuar, unë të kam zgjedhur në furrën e "pikëllimit.

11 Për hir të vetes sime, po, për hir të vetes sime unë do ta bëj këtë, pasi nuk do të lejoj që "emri im të ndotet dhe ^bnuk do t'ia jap lavdinë time ndokujt tjetër.

12 Dëgjomë, O Jakob dhe që Izrael unë të kam quajtur; pasi unë jam ai; unë jam i "pari dhe unë jam gjithashtu i ^bfundit.

13 Dora ime ka "vënë gjithashtu themelin e tokës dhe dora ime e djathtë ka matur qiejt. Unë i thërres ata dhe ata ngrihen së bashku.

14 Të gjithë ju, mblidhuni dhe dëgjoni; cili mes tyre ua ka shpallur këto gjëra? Zoti e ka dashur atë; po, dhe ai do ta "plotësojë fjalën e tij të cilën e ka shpallur nëpërmjet tyre; dhe ai do të bëjë dëshirën e tij mbi ^bBabiloni dhe krahu i tij do të bjerë mbi Kaldeasit.

15 Gjithashtu thotë Zoti; unë Zoti, po, unë kam folur; po, unë e kam thirrur atë që të shpallë, unë e kam sjellë dhe ai do ta bëjë rrugën e tij të begatë.

16 Ejani ju pranë meje; unë nuk kam folur në "fshehtësi; që nga fillimi, që nga koha që ishte shpallur unë kam folur; dhe Zoti Perëndi dhe Shpirti i tij, më kanë dërguar.

17 Dhe kështu thotë Zoti, "Shëlbuesi yt, i Shenjti i Izraelit; unë e kam dërguar atë, Zotin Perëndinë tënd, që të mëson ty të përfitosh, që të ^budhëheq nëpër udhën që duhet të shkosh, e kam bërë atë.

18 O të kishe dëgjuar "urdhërimet e mia—atëherë paqja jote do të ishte si një lumë dhe drejtësia jote si valët e detit.

19 "Fara jote gjithashtu do të kishte qenë si rëra, pasardhësi i barkut tënd si zhavorri; emri i tij nuk do të ishte flakur dhe as nuk do të shkatërrohej para meje.

20 "Dilni nga Babilonia, ikni nga Kaldeasit, me një zë kënge shpallni, thoni këtë, përhapni zërin deri në fundin e tokës; thoni: Zoti e ka shëlbuar ^bshërbëtorin e tij, Jakobin.

21 Dhe ata nuk patën "etje; ai i udhëhoqi nëpër shkretëtira; ai bëri që ujërat të rrjedhin nga ^bshkëmbi për ta; ai gjithashtu çau shkëmbin dhe ujërat vërshuan jashtë.

22 Dhe megjithëse ai bëri gjithë këtë dhe gjëra gjithashtu

10a USH Mjerim.

11a Jer. 44:26.

^b Isa. 42:8; Moïs. 4:1–4.

12a Zbu. 1:17; 22:13.

USH Alfa;

Parëlindur (i).

^b USH Omega.

13a Psa. 102:25.

USH Krijoj, krijim.

14a 1 Mbr. 8:56;

DeB 64:31; 76:3.

^b USH Babel, Babiloni.

16a Isa. 45:19.

17a USH Shëlbues.

^b USH Frymëzim,

frymëzoi; Zbulesë.

18a Pre. 8:5.

19a Zan. 22:15–19;

Ose. 1:10.

20a Jer. 51:6;

DeB 133:5–14.

^b Isa. 44:1–2, 21.

21a Isa. 41:17–20.

^b Eks. 17:6;

Num. 20:11;

1 Ne. 17:29;

2 Ne. 25:20.

më të mëdha, nuk ka ^apaqe, thotë Zoti, për të ligjtë.

KAPITULLI 21

Mesia do të jetë një dritë për Johebrenjtë dhe do të lirojë të burgosurit—Izraeli do të mblidhet me fuqi në ditët e fundit—Mbretërit do të jenë etërit birësues—Krahaso Isaia 49. Rreth 588–570 para K.

DHE përsëri: Dëgjoni, O ju shtëpi e Izraelit, të gjithë ju që jeni ndarë dhe jeni dëbuar për shkak të ligësisë së barinjve të popullit tim; po, të gjithë ju që jeni ndarë dhe jeni shpërndarë nëpër vende të tjera, që jeni të popullit tim, O shtëpi e Izraelit. Dëgjoni, O ^aishuj dhe dëgjoni ju njerëz nga ^blarg; Zoti më thirri nga barku i nënës; që nga thellësitë e barkut të saj, ai e ka përmendur emrin tim.

2 Dhe ai e ka bërë gojën time si një shpatë të mprehtë; në hijen e dorës së tij më ka fshehur dhe më ka bërë një shigjetë të ndritur, në millin e tij më ka fshehur;

3 Dhe më tha: Ti je ^ashërbëtori im, O Izrael, në të cilin unë do të lavdërohem.

4 Atëherë unë thashë, unë kam punuar më kot, unë kam harxhuar fuqinë time më kot dhe për asgjë; patjetër gjykimi im është me Zotin dhe puna ime me Perëndinë tim.

5 Dhe tani, thotë Zoti—që më ^aformoi nga barku i nënës, që të jem shërbëtori i tij, për t'ia sjellë përsëri Jakobin—edhe pse Izraeli nuk mblidhet, unë akoma do të jem i lavdishëm në sytë e Zotit dhe Perëndia im do të jetë fuqia ime.

6 Dhe ai tha: Është gjë e lehtë që ti të jesh shërbëtori im për të ngritur ^afiset e Jakobit dhe për të rivendosur të ruajturit e Izraelit. Unë gjithashtu do të të jap si një ^bdritë për Johebrenjtë, që ti të mund të jesh shpëtimi im në skajet e tokës.

7 Kështu i thotë Zoti, Shëlbuesi i Izraelit, i Shenjti i tij, atij që njeriu përbuz, atij që kombet urrejnë, shërbëtorit të sundimtarëve: Mbretërit do të të shohin dhe do të ngrihen, princat gjithashtu do të të adhurojnë për shkak të Zotit që është besnik.

8 Kështu thotë Zoti: Në një kohë të përshtatshme unë ju kam dëgjuar, O ishuj të detit, dhe në një ditë shpëtimi unë ju kam ndihmuar; dhe unë do t'ju ruaj dhe do t'ju jap ^ashërbëtorin tim për një besëlidhje të popullit, për të vendosur tokën, për të trashëguar trashëgimet e shkretuara;

9 Që ti të mund t'u thuash të ^aburgosurve: Dilni jashtë; atyre që ulen në ^berrësirë: Tregoni veten tuaj. Ata do të ushqehen nëpër rrugë dhe ^ckullotat e tyre

22a USH Paqe.

21 1a 1 Ne. 22:4;
2 Ne. 10:20–22.
b DeB 1:1.

3a Lev. 25:55;

Isa. 41:8;
DeB 93:45–46.

5a Isa. 44:24.

6a USH Izrael—
Dymbëdhjetë
fiset e Izraelit.

b DeB 103:8–10;

Abr. 2:10–11.

c 3 Ne. 21:11.

8a 2 Ne. 3:6–15;

3 Ne. 21:8–11;

Morm. 8:16, 25.

9a USH Shpëtim për
të vdekurit.

b 2 Ne. 3:5.

c Eze. 34:14.

do të jenë në të gjitha vendet e larta.

10 Ata nuk do të kenë as uri, as etje, as të nxehtit, as dielli nuk do t'i godasë, sepse ai që ka mëshirë për ta do t'i udhëheqë ata, madje pranë burimeve të ujërave do t'i çojë.

11 Dhe unë do t'i bëj të gjitha malet e mia një udhë dhe "rrugët e mia do të jenë të ngritura.

12 Dhe atëherë, O shtëpi e Izraelit, vini re, "këta do të vijnë nga larg; dhe ja, këta nga veriu dhe nga perëndimi dhe këta nga toka e Sinimit.

13 "Këndoni, O qiej dhe gëzo-hu, O tokë, pasi këmbët e atyre që janë në lindje do të zënë vend; dhe shpërtheni në këngë, O male; pasi ata nuk do të goditen më; pasi Perëndia e ka ngushëlluar popullin e tij dhe do të ketë mëshirë për të vuajturit e tij.

14 Por, vini re, Sioni ka thënë: Zoti më ka braktisur dhe Zoti im më ka harruar—por ai do të tregojë se nuk e ka bërë këtë.

15 Sepse, a mund të harrojë një "grua foshnjën e gjirit, që ajo të mos ketë mëshirë për birin e barkut të saj? Po, ata mund të ^bharrojnë, por unë nuk do të të harroj, O shtëpi e Izraelit.

16 Vër re, unë të kam gdhendur në "pëllëmbët e duarve të mia; muret e tua janë vazhdimisht përpara meje.

17 Fëmijët e tu do të nxitojnë kundër shkatërruesve të tu; dhe ata që të bënë të "shkretë do të ikin nga ti.

18 Ngri sytë e tu rreth e përqark dhe shiko; të gjithë këta "mblidhen së bashku dhe do të vijnë te ti. Dhe sikurse unë jetoj, thotë Zoti, ti do të vishesh me siguri me të gjithë ata, si me një stolisje dhe do t'i lidhësh mbi vete si një nuse.

19 Sepse, gërmadhat e tua dhe vendet e tua të shkreta dhe toka e shkatërrimit tënd do të jenë edhe tani shumë të ngushta për shkak të banorëve; dhe ata që të përpinë ty do të jenë shumë larg.

20 Fëmijët që ti do të kesh, pasi të kesh humbur të parin, do të të thonë përsëri në veshët e tu: Vendi është tepër i ngushtë për mua; më jep vend që të mund të banoj.

21 Atëherë "ti do të thuash në zemrën tënde: Kush m'i ka bërë këta, duke parë që kam humbur fëmijët e mi dhe jam e ^bshkretuar, një robëreshë, dhe duke lëvizur poshtë e lart? Dhe kush i ka rritur këta? Vër re, unë isha lënë vetëm; këta, ku kanë qenë?

22 Kështu thotë Zoti Perëndi: Vër re, unë do t'u ngre dorën time "Johebrenjve dhe do t'u ngre ^bflamurin tim popujve dhe ata do të sjellin bijtë e tu në

11a Isa. 62:10;
DeB 133:23–32.

12a Isa. 43:5–6.

13a Isa. 44:23.

15a USH Grua, gra.

b Isa. 41:17;

Alma 46:8;

DeB 61:36.

16a Zak. 13:6.

17a 3 Ne. 21:12–20.

18a Mik. 4:11–13.

21a DMTH Sion.

b Isa. 54:1; Gal. 4:27.

22a Isa. 66:18–20.

b Isa. 11:12; 18:3.

‘krahët e tyre dhe bijat e tua do të mbahen mbi supet e tyre.

23 Dhe “mbretërit do të jenë etërit e tu ^bbirësues dhe mbretëreshat e tyre tajat e tua; ata do të të përulen me fytyrën e tyre nga toka dhe do të lëpijnë pluhurin e këmbëve të tua; dhe ti do të dish se unë jam Zoti; pasi ata që ‘presin për mua nuk do të turpërohen.

24 Sepse, a do t’u merret preja të fuqishmëve, ose do të lirohen robërit e “zënë me të drejtë?

25 Por, kështu thotë Zoti, madje robërit e të fuqishmëve do të hiqen dhe preja e të tmerrshmit do të shpëtojë, pasi unë do të luftoj me atë që lufton me ty dhe unë do t’i shpëtoj fëmijët e tu.

26 Dhe unë do t’i “ushqej ata që të shtypin ty, me mishin e tyre; ata do të dehen me gjakun e tyre si me verë të ëmbël; dhe të gjithë njerëzit do ta ^bdinë se unë, Zoti, jam Shpëtimtari yt dhe Shëlbuesi yt, i ‘Fuqishmi i Jakobit.

KAPITULLI 22

Izraeli do të shpërndahet mbi gjithë faqen e dheut—Johebrenjtë do të kujdesen dhe do të ushqejnë Izraelin me ungjillin në ditët e fundit—

Izraeli do të mblidhet dhe do të shpëtohet, dhe të ligjtë do të digjen si kashtë—Mbretëria e djallit do të shkatërrohet dhe Satani do të lidhet. Rreth 588–570 para K.

DHE tani ndodhi që pasi unë, Nefi, kisha lexuar këto gjëra që ishin gdhendur mbi “fletët e tunxhit, vëllezërit e mi erdhën tek unë dhe më thanë: Ç’kuptim kanë këto gjëra që ke lexuar? Vër re, a duhet të kuptohen sipas gjërave që janë shpirtërore, që do të ndodhin sipas shpirtit dhe jo mishit?

2 Dhe unë, Nefi, u thashë atyre: Vini re, ato iu “shfaqën profetit nëpërmjet zërit të ^bShpirtit; pasi nëpërmjet Shpirtit u bëhen të ditura ‘profetëve të gjitha gjërat që do të vijnë mbi fëmijët e njerëzve sipas mishit.

3 Kështu që, gjërat që kam lexuar, janë gjëra që u përkasin si gjërave “tokësore ashtu dhe shpirtërore; pasi duket që shtëpia e Izraelit, herët ose vonë, do të ^bshpërndahet mbi të gjithë faqen e dheut dhe gjithashtu mes të gjitha kombeve.

4 Dhe vini re, ka shumë që kanë humbur tanimë nga njohuria e atyre që janë në Jeruzalem. Po, pjesa më e madhe e të gjitha “fiseve është ^blarguar; dhe ata janë shpërndarë poshtë

22c 1 Ne. 22:8;
2 Ne. 10:8–9.

23a Isa. 60:16.
b 1 Ne. 22:6.
c 2 Ne. 6:13;

DeB 98:2;
133:10–11, 45.

24a 1 Ne. 21:25.

26a 1 Ne. 22:13–14.

b Mosia 11:22.
c USH Jehova.

22 1a 1 Ne. 19:22;
2 Ne. 4:2.

2a 2 Pj. 1:19–21.

b USH Frymë e Shenjtë.

c USH Profeci,
profetizoj.

3a DeB 29:31–34.

b 1 Ne. 10:12–14;
2 Ne. 25:14–16.

USH Izrael—
Shpërndarja e
Izraelit.

4a USH Izrael—Dhjetë
fiset e humbura të
Izraelit.

b 2 Ne. 10:22.

e lart nëpër ‘ishujt e detit; dhe se ku janë, askush prej nesh nuk e di, përveçse ne e dimë se i kanë larguar.

5 Dhe, meqenëse i kanë larguar, këto gjëra u profetizuan në lidhje me ta dhe gjithashtu në lidhje me të gjithë ata që do të shpërndahen dhe do të ngatërrohen që tani e tutje, për shkak të të Shenjtimit të Izraelit; pasi ata do të ngurtësojnë zemrat e tyre kundër tij; kështu që, ata do të shpërndahen mes të gjitha kombeve dhe do të “urrehen nga të gjithë njerëzit.

6 Megjithatë, pasi “Johebrenjtë të ^bkujdesen për ta dhe Zoti të ngrejë dorën mbi Johebrenjtë dhe t’i tregojë ata si shembull, dhe pasi “fëmijët e tyre të mbahen në krahët e tyre, dhe bijat e tyre të mbarten në supet e tyre, vini re, këto gjëra për të cilat janë folur janë tokësore; pasi të tilla ishin besëlidhjet e Zotit me etërit tanë; dhe kanë të bëjnë me ne në ditët që do të vijnë dhe gjithashtu me të gjithë vëllezërit tanë që janë nga shtëpia e Izraelit.

7 Dhe do të thotë se koha do të vijë që, pasi e gjithë shtëpia e Izraelit të jetë shpërndarë dhe ngatërruar, Zoti Perëndi do të ngrejë një komb të fuqishëm

mes “Johebrenjve, po, madje mbi faqen e kësaj toke; dhe nga ata fara jonë do të ^bshpërndahet.

8 Dhe pasi fara jonë të jetë shpërndarë, Zoti Perëndi do të vazhdojë të bëjë një punë të “mrekullueshme mes ^bJohebrenjve, që do të jetë me ‘vlerë të madhe për farën tonë; prandaj, është sikur të ushqehen nga Johebrenjtë dhe të mbahen në krahët e tyre dhe në supet e tyre.

9 Dhe ajo do të jetë gjithashtu me “vlerë për Johebrenjtë; dhe jo vetëm për Johebrenjtë, por ^bpër të gjithë ‘shtëpinë e Izraelit, duke ia bërë të njohura “besëlidhjet e Atit të qiellit Abrahamit, duke thënë: Në ‘farën tënde do të ^fbekohen të gjitha fiset e tokës.

10 Dhe unë do të doja, vëllezërit e mi, që ju të dini se të gjitha fiset e tokës nuk mund të jenë të bekuara, veçse në qoftë se ai do të “zhveshë krahun në sytë e kombeve.

11 Prandaj, Zoti Perëndi do të vazhdojë të zhveshë krahun e tij në sytë e të gjitha kombeve, duke përmbushur besëlidhjet e tij dhe ungjillin e tij tek ata që janë të shtëpisë së Izraelit.

12 Prandaj, ai do t’i nxjerrë ata përsëri nga robëria dhe ata do të “mblidhen së bashku në

4c 1 Ne. 21:1;
2 Ne. 10:8, 20.

5a 1 Ne. 19:14.

6a ush Johebrenj.

b 1 Ne. 21:23.

c 1 Ne. 15:13.

7a 3 Ne. 20:27.

b 1 Ne. 13:12–14;

2 Ne. 1:11.

8a Isa. 29:14; 1 Ne. 14:7;

2 Ne. 27:26.

ush Rivendosje
e ungjillit.

b 2 Ne. 10:10–11;

3 Ne. 16:4–7;

Morm. 5:19.

c 1 Ne. 15:13–18;

3 Ne. 5:21–26; 21:7.

9a 1 Ne. 14:1–5.

b 2 Ne. 30:1–7.

c 2 Ne. 29:13–14.

d LiP. 4:31.

e ush Besëlidhje e

Abrahamit.

f Zan. 12:2–3;

3 Ne. 20:27;

Abr. 2:9–11.

10a Isa. 52:10.

12a ush Izrael—

Mbledhja e Izraelit.

tokat e trashëgimit të tyre; dhe ata do të nxirren nga mugëtira dhe nga ^berrësira; dhe ata do të dinë se ^cZoti është ^dShpëtimtari i tyre dhe Shëlbuesi i tyre, i ^eFuqishmi i Izraelit.

13 Dhe gjaku i asaj kishe të madhe dhe të ^aneveritshme, që është lavirja e të gjithë tokës, do të bjerë mbi kokat e tyre pasi ata do të bëjnë ^bluftë me njëri-tjetrin dhe shpata e ^cvetë duarve të tyre do të bjerë mbi kokat e tyre dhe ata do të dehen me gjakun e tyre.

14 Dhe çdo ^akomb që do të luftojë kundër teje, O shtëpi e Izraelit, do të kthehet njëri kundër tjetrit dhe ato do të ^bbien në gropën që ato hapën për të futur në kurth popullin e Zotit. Dhe të gjithë që ^cluftojnë kundër Sionit do të shkatërrohen dhe ajo lavirja e madhe që ka shtrembëruar udhët e drejta të Zotit, po, ajo kisha e madhe dhe e neveritshme, do të shembet në ^dpluhur dhe e madhe do të jetë rënia e saj.

15 Pasi, vini re, thotë profeti, koha vjen shpejt që Satani nuk do të ketë më fuqi mbi zemrat e fëmijëve të njerëzve; pasi dita vjen shpejt që të gjithë kryelartët dhe ata që bëjnë të liga do të jenë si ^akashta; dhe dita vjen që ata duhet të ^bdigjen.

16 Pasi, koha vjen shpejt, që ^azemërimi i plotë i Perëndisë do të vërshojë mbi të gjithë fëmijët e njerëzve; pasi ai nuk do të lejojë që të ligjtë të shkatërronjë të drejtët.

17 Prandaj, ai do t'i ^aruajë ^btë drejtët nëpërmjet fuqisë së tij, madje sikur të ndodhë që i gjithë zemërimi i tij duhet të vijë dhe të drejtët të ruhen, deri në shkatërrimin e armiqve të tyre me zjarr. Prandaj, të drejtët nuk duhet të kenë frikë; pasi kështu thotë profeti, ata do të shpëtohen edhe sikur të jetë nga zjarri.

18 Vini re, vëllezërit e mi, unë ju them se këto gjëra duhen të vijnë së shpejti; po, madje, gjaku dhe zjarri dhe mjegulla e tymit duhet të vijnë; dhe është e nevojshme të jetë mbi faqen e kësaj toke; dhe kjo u vjen njerëzve sipas mishit, në qoftë se ata do të ngurtësojnë zemrat e tyre kundër të Shenjtit të Izraelit.

19 Pasi vini re, të drejtët nuk do të vdesin; sepse koha do të vijë patjetër, që të gjithë ata që luftojnë kundër Sionit do të flaken.

20 Dhe Zoti, me siguri, do të përgatitë një udhë për popullin e tij, në përmbushjen e fjalëve të Moisiut, që ai foli, duke thënë: Një ^aprofet do të ngrejë mes jush Zoti, Perëndia juaj, sikurse unë; atë do ta dëgjoni ju në të

12b ush Errësirë, shpirtërore.

c 2 Ne. 6:10–11.

d ush Shpëtimtar.

e ush Jehova.

13a ush Djall—Kisha e djallit.

b 1 Ne. 14:3, 15–17.

c 1 Ne. 21:26.

14a Llu. 21:10.

b Isa. 60:12; 1 Ne. 14:3;

DeB 109:25.

c 2 Ne. 10:13; 27:3.

d Isa. 25:12.

15a Isa. 5:23–24;

Nah. 1:10; Mal. 4:1;

2 Ne. 15:24; 26:4–6;

DeB 64:23–24; 133:64.

b Psa. 21:9; 3 Ne. 25:1;

DeB 29:9.

ush Tokë—Pastrimi

i tokës.

16a 1 Ne. 14:17.

17a 2 Ne. 30:10;

Mois. 7:61.

b 1 Ne. 17:33–40.

20a Gjo. 4:19; 7:40.

gjitha gjërat çfarëdo që ai do t'ju thotë. Dhe do të ndodhë që të gjithë ata që nuk do ta dëgjojnë atë profet, do të ^bbraktisen nga njerëzit.

21 Dhe tani, unë, Nefi, ju shpall, se ky ^aprofet për të cilin Moisiu foli, ishte i Shenjti i Izraelit; prandaj ai do të ushtrojë ^bgjykim në drejtësi.

22 Dhe të drejtët nuk duhet të kenë frikë, pasi ata janë ata që nuk do të ngatërrohen. Por është mbretëria e djallit, që do të ndërtohet mes fëmijëve të njerëzve, mbretëri e cila është themeluar mes atyre që janë në mish—

23 Pasi koha shpejt do të vijë, që të gjitha ^akishat që janë ndërtuar për të marrë fitim dhe të gjitha ato që janë ndërtuar për të marrë pushtet mbi mishin dhe ato që janë ndërtuar që të bëhen të ^bnjohura në sytë e botës, dhe ato që kërkojnë kënaqësitë e mishit dhe gjërat e botës, dhe që bëjnë çdo lloj paudhësie; po, në fund, të gjitha ato që bëjnë pjesë në mbretërinë e djallit, janë ato që duhet të kenë frikë dhe të dridhen dhe të ^ctunden, ato janë ato që duhet të hidhen në pluhur, ato janë ato që duhet të ^ddigjen si kashtë; dhe kjo është sipas fjalëve të profetit.

24 Dhe koha vjen shpejt që të drejtët do të çohen si ^aviça stalle dhe i Shenjti i Izraelit duhet të mbretërojë në sundim, me fuqi dhe pushtet dhe lavdi të madhe.

25 Dhe ai ^ambledh fëmijët e tij nga të katër anët e tokës; dhe ai numëron delet e tij dhe ato e njohin atë; dhe do të ketë një vathë dhe një ^bbari; dhe ai do të ushqejë delet e tij dhe në të ato do të gjejnë ^ckullotë.

26 Dhe për shkak të drejtësisë së popullit të tij, ^aSatani nuk ka pushtet; prandaj, ai nuk do të mund të lirohet për hapësirën e ^bshumë viteve; pasi ai nuk ka fuqi mbi zemrat e njerëzve, pasi ata jetojnë në drejtësi dhe i Shenjti i Izraelit ^cmbretëron.

27 Dhe tani, vini re, unë, Nefi, ju them juve se të gjitha këto gjëra duhet të vijnë sipas mishit.

28 Por, vini re, të gjitha kombet, fiset, gjuhët dhe njerëzit do të jetojnë në siguri me të Shenjtin e Izraelit, nëse ata do të ^apendohen.

29 Dhe tani unë, Nefi, i jap fund; pasi unë nuk guxoj të flas më tej në lidhje me këto gjëra.

30 Prandaj, vëllezërit e mi, unë do të doja që ju të merrni parasysh, që gjërat që janë shkruar në ^afletët prej tunxhi

20b DeB 133:63.

21a LiP. 18:15, 18;

Vep. 3:20–23;

1 Ne. 10:4;

3 Ne. 20:23.

^b Psa. 98:9; Moisi. 6:57.

23a 1 Ne. 14:10;

2 Ne. 26:20.

USH Intriga të priftërinjve.

^b Llu. 6:26;

Alma 1:3.

^c 2 Ne. 28:19.

^d 2 Ne. 26:6.

24a Amo. 6:4; Mal. 4:2;

3 Ne. 25:2.

25a USH Izrael—

Mbledhja e Izraelit.

^b USH Bari i Mirë.

^c Psa. 23.

26a Zbu. 20:2;

Alma 48:17;

DeB 43:31; 45:55;

88:110; 101:28.

USH Djall.

^b Jakobi 5:76.

^c USH Mijëvjeçar.

28a USH Pendohem,

pendim; Fal.

30a 2 Ne. 4:2.

janë të vërteta; dhe ato dëshmojnë se një njeri duhet të jetë i bindur ndaj urdhërimeve të Perëndisë.

31 Prandaj, ju nuk duhet të supozoni se unë dhe ati im jemi të vetmit që kemi dëshmuar

dhe gjithashtu u kemi mësuar atyre këto gjëra. Prandaj, në qoftë se ju do të jeni të bindur ndaj ^aurdhërimeve dhe duroni deri në fund, ju do të shpëtoheni ditën e fundit. Dhe kështu është. Amen.

LIBRI I DYTË I NEFIT

Një rrëfim i vdekjes së Lehit. Vëllezërit e Nefit ngrenë krye kundër tij. Zoti paralajmëron Nefin të niset për në vendin e shkretë. Udhëtimet e tij në vendin e shkretë dhe kështu me radhë.

KAPITULLI 1

Lehi profetizon për një tokë të lirisë — Fara e tij do të shpërndahet dhe do të goditet në qoftë se ata do të hedhin poshtë të Shenjtin e Izraelit — Ai nxit djemtë e tij të veshin parzmoren e drejtësisë. Rreth 588–570 para K.

DHE tani ndodhi që pasi unë, Nefi, i dhashë fund mësimit të vëllezërve të mi, ^aati ynë, Lehi, gjithashtu u foli shumë gjëra atyre dhe u rrëfeu me hollësi, sa gjëra të mëdha kishte bërë Zoti për ta, duke i nxjerrë ata nga toka e Jeruzalemit.

2 Dhe ai u foli atyre në lidhje me ^arebelimet e tyre mbi ujërat dhe mëshirat e Perëndisë në faljen e jetës së tyre, që ata të mos përpiheshin në det.

3 Dhe ai u foli atyre gjithashtu në lidhje me tokën e premtimit që ata kishin siguruar—sa i mëshirshëm kishte qenë Zoti që na lajmëroi të largoheshim nga toka e Jeruzalemit.

4 Pasi, vini re, tha ai, unë kam parë një ^avegim, në të cilin unë mësova se ^bJeruzalemi u shkatërrua; dhe po të kishim qëndruar ne në Jeruzalem, edhe ne do të kishim ^cmbaruar.

5 Por, tha ai, me gjithë hidhërimet tona, ne kemi marrë një ^atokë të premtimit, një tokë që është e ^bzgjedhur mbi të gjitha tokat e tjera; një tokë e cila sipas besëlidhjes që Zoti Perëndi bëri me mua, do të jetë një tokë për trashëgimin e farës sime. Po, Zoti më ka ^cbesëlidhur këtë tokë, mua dhe fëmijëve të mi përgjithmonë dhe gjithashtu të

31a Mt. 19:17.
USH Urdhërime të Perëndisë.

[2 NEFI]

1 1a USH Patriark, patriarkal.

2a 1 Ne. 18:9–20.
4a USH Vegim.
b 2 Mbr. 24:14–15;
Jer. 44:2;
1 Ne. 1:4;
Hel. 8:20.

c Alma 9:22.
5a USH Tokë e premtuar.
b Eth. 2:9–10.
c USH Besëlidhje.

gjithë atyre që do të udhëhiqen jashtë nga vendet e tjera nëpërmjet dorës së Zotit.

6 Kështu që, unë, Lehi, po profetizoj sipas punëve të Shpirtit që është brenda meje, se “askush nuk do të vijë në këtë tokë, vetëm nëse ata do të sillen nga dora e Zotit.

7 Kështu që, kjo “tokë i është kushtuar atij të cilin ai do ta sjellë. Dhe nëse ata do t’i shërbejnë atij, sipas urdhërimeve që ai ka dhënë, ajo do të jetë një tokë e ^blirisë për ta; prandaj ata nuk do të bien kurrë në robëri; nëse kështu, do të jetë për shkak të paudhësisë; pasi nëse paudhësia do të shtohet, e ^cmallkuar do të jetë toka për shkak të tyre, kurse për të drejtët, ajo do të jetë e bekuar përgjithmonë.

8 Dhe vini re, është urtësi që kjo tokë, tani për tani, të fshihet nga njohuria e kombeve të tjera; pasi vini re, shumë kombe do ta vërshonin tokën dhe nuk do të kishte më vend për një trashëgim.

9 Prandaj, unë, Lehi, kam marrë një premtim, se “për aq sa ata të cilët Zoti Perëndi do t’i nxjerrë nga toka e Jeruzalemit, do të zbatojnë urdhërimet e tij, ata do të ^bpërparojnë mbi faqen e kësaj toke; dhe ata nuk do të dihen nga të gjithë kombet e tjera, që ata të mund ta zotërojnë këtë tokë për vete. Dhe nëse do

të “zbatojnë urdhërimet e tij, ata do të jenë të bekuar mbi faqen e kësaj toke dhe nuk do të ketë asnjë që t’i ngacmojë ata, as t’u marrë tokën e trashëgimit të tyre; dhe ata do të jetojnë në siguri përgjithmonë.

10 Por vini re, kur të vijë koha që ata të bien në mosbesim, pasi të kenë marrë kaq bekie me të mëdha nga dora e Zotit—duke pasur një njohuri mbi krijimin e tokës dhe të gjithë njerëzve, duke ditur veprat e mëdha dhe të mrekullueshme të Zotit që nga krijimi i botës; duke pasur fuqi të dhënë atyre për të bërë të gjitha gjërat nëpërmjet besimit; duke pasur të gjitha urdhërimet që nga fillimi dhe duke u sjellë nga mirësia e tij e pamasë në këtë tokë të çmueshme të premtimit—vini re, unë them, në qoftë se do të vijë dita që ata do ta hedhin poshtë të Shenjtin e Izraelit, “Mesian e vërtetë, Shëlbuesin e tyre dhe Perëndinë e tyre, vini re, gjykimet e atij që është i drejtë do të peshojnë mbi ta.

11 Po, ai do të sjellë “kombe të tjera tek ata dhe ai do t’u japë atyre fuqi dhe ai do t’u heqë atyre tokat e zotërimeve të tyre, dhe ai do të bëjë që ata të ^bshpërndahen dhe të goditen.

12 Po, ndërsa kalon një brez në tjetrin, do të ketë “gjakderdhje dhe fatkeqësi të mëdha

6a 2 Ne. 10:22.

7a Mosia 29:32;

Alma 46:10, 20.

b 2 Ne. 11.

USH Liri.

c Alma 45:10–14, 16;

Morm. 1:17;

Eth. 2:8–12.

9a 2 Ne. 4:4; Alma 9:13.

b LiP. 29:9.

c USH Bindje,

bindur (i), bindem.

10a USH Mesia.

11a 1 Ne. 13:12–20;

Morm. 5:19–20.

b 1 Ne. 22:7.

12a Morm. 1:11–19;

4:11.

mes tyre; prandaj, bijtë e mi, unë do të doja që ju të mos harroni; po, unë do të doja që ju të dëgjoni fjalët e mia.

13 O, që ju të zgjoheni, të zgjoheni nga një gjumë i thellë, po, madje nga gjumi i "ferrit dhe të hidhni tutje ^bzinxhirët e tmerrshëm me të cilët jeni lidhur, që janë zinxhirët të cilët lidhin fëmijët e njerëzve, që ata të çohen robër poshtë në "humnerën e përjetshme të mjerimit dhe mallkimit.

14 Zgjohuni! Ngrihuni nga pluhuri dhe dëgjoni fjalët e një "prindi që po dridhet, gjymtyrët e të cilit ju së shpejti do t'i vendosni në ^bvarrin e ftohtë dhe të heshtur, prej nga asnjë udhëtar nuk mund të kthehet; dhe pak ditë dhe unë do të "shkoj atje ku shkojnë të tërë banorët e tokës.

15 Por, vini re, Zoti ka "shëlbuar shpirtin tim nga ferri; unë kam parë lavdinë e tij dhe unë jam i rrethuar përjetësisht në ^bkrahët e "dashurisë së tij.

16 Dhe unë dëshiroj që ju të mos harroni të respektoni "statutet dhe gjykimet e Zotit; vini re, ky ka qenë shqetësimi i shpirtit tim që nga fillimi.

17 Zemra ime është rënduar nga pikëllimi herë pas here,

pasi unë kam pasur frikë që, për shkak të ngurtësimit të zemrave tuaja, Zoti, Perëndia juaj, do të vinte me "zemërimin e tij të plotë tek ju, që ju të ^bpërrashtoheni dhe të shkatërroheni përgjithmonë.

18 Ose, që një mallkim të bjerë mbi ju për hapësirën e "shumë brezave; dhe ju të vizitoheni nga shpata nga uria dhe të urreheni, dhe të drejtoheni sipas vullnetit dhe robërisë së ^bdjallit.

19 O bijtë e mi, që këto gjëra të mos vijnë mbi ju, por që të bëheni një popull i zgjedhur dhe i "preferuar i Zotit. Por, vini re, vullneti i tij u bëftë; pasi ^budhët e tij janë drejtësi përgjithmonë.

20 Dhe ai ka thënë që: "Për aq sa ju të zbatoni ^burdhërimet e mia, ju do të "begatoheni në tokë, por për aq sa ju nuk do të zbatoni urdhërimet e mia ju do të përjashtoheni nga prania ime.

21 Dhe tani, që shpirti im mund të ketë gëzim në ju dhe që zemra ime mund ta lërë këtë botë me kënaqësi për shkakun tuaj, që unë të mos çohem në varr me pikëllim dhe hidhërim, ngrihuni nga pluhuri bijtë e mi dhe bëhuni "burra, dhe të jeni të vendosur në ^bnjë mendje dhe në një zemër, të bashkuar në

13a USH Ferr.

b Alma 12:9-11.

c 1 Ne. 15:28-30;
Hel. 3:29-30.

14a USH Prindër.

b USH Vdekje, fizike.

c Joz. 23:14.

15a Alma 36:28.

USH Shlyej, shlyerje.

b Jakobi 6:5; Alma 5:33;
3 Ne. 9:14.

c Rom. 8:39.

USH Dashuri.

16a LiP. 4:5-8;

2 Ne. 5:10-11.

17a 2 Ne. 5:21-24;

Alma 3:6-19.

b Mosia 12:8.

18a 1 Ne. 12:20-23.

b USH Djall.

19a USH Zgjedhur(i) i.

b Ose. 14:9.

20a Jar. 1:9;

Mosia 1:6-7;

Alma 9:13-14.

b Lev. 26:3-14;

Joe. 2:23-26.

c Psa. 67:6;

Mosia 2:21-25.

21a 1 Sam. 4:9;

1 Mbr. 2:2.

b Mois. 7:18.

të gjitha gjërat, që ju të mos përfundoni në robëri;

22 Që ju të mos mallkoheni me një mallkim të rëndë dhe gjithashtu që ju të mos shkaktoni pakënaqësinë e një Perëndie të "drejtë mbi ju, deri në shkatërrim, po, në shkatërrimin e përjetshëm si të shpirtit ashtu dhe të trupit.

23 Zgjohuni, djemtë e mi; vishni "parzmoren e drejtësisë. Flakni tej zinxhirët me të cilët ju jeni lidhur dhe dilni nga errësira dhe ngrihuni nga pluhuri.

24 Mos ngrini më krye kundër vëllait tuaj, vegimet e të cilit kanë qenë të lavdishme dhe që ka zbatuar urdhërimet që nga koha që ne u larguam nga Jeruzalemi; dhe që ka qenë një mjet në duart e Perëndisë, për të na sjellë në tokën e premtimit; sepse po të mos kishte qenë ai, ne do të kishim vdekur nga "uria në vendin e shkretë; megjithatë, ju u përpoqët ta ^bmerrnit jetën e tij; po, dhe ai ka vuajtur shumë hidhërimi për shkakun tuaj.

25 Dhe unë frikësohem dhe dridhem jashtëzakonisht për shkakun tuaj, se mos ai do të vuajë përsëri; pasi, vini re, ju e keni paditur atë se ai ka kërkuar fuqi dhe "autoritet mbi ju; por unë e di se ai s'ka kërkuar fuqi as autoritet mbi ju, por ai ka kërkuar lavdinë e Perëndisë dhe mirëqenien tuaj të përjetshme.

26 Dhe ju keni mërmëritur

pasi ai ka qenë i qartë me ju. Ju thoni se ai ka përdorur "ashpërsi; ju thoni se ai është zemëruar me ju; por, vini re, se ashpërsia e tij ishte ashpërsia e fuqisë së fjalës së Perëndisë, që ishte në të; dhe atë që ju e quani zemërim, ishte e vërteta, sipas asaj që është në Perëndi, të cilën ai nuk mund ta përmbante, duke treguar me guxim paudhësitë tuaja.

27 Dhe është e nevojshme që "fuqia e Perëndisë duhet të jetë me të, madje që ai t'ju urdhërojë dhe që ju duhet të bindeni. Por, vini re, nuk ishte ai, por ishte ^bShpirti i Zotit që ishte në të, që "hapi gojën e tij të fliste, kështu që ai nuk mund ta mbyllte atë.

28 Dhe tani biri im, Laman dhe gjithashtu Lemuel dhe Sam, edhe gjithashtu bijtë e mi që jeni bijtë e Ishmaelit, vini re, nëse ju do të dëgjoni zërin e Nefit, ju nuk do të mbaroni. Dhe në qoftë se ju do ta dëgjoni atë, unë ju lë një "bekim, po, madje bekimin tim të parë.

29 Por, në qoftë se ju nuk do ta dëgjoni atë, unë do t'jua heq bekimin tim të "parë, po, madje bekimin tim dhe ai do të qëndrojë mbi të.

30 Dhe tani, Zoram, unë të flas ty: Vër re, ti je "shërbëtori i Labanit; megjithatë ti je sjellë nga toka e Jeruzalemit dhe unë e di që ti je një shok i vërtetë i birit tim, Nefit, përgjithmonë.

22a DeB 3:4.

23a Ef. 6:11-17.

24a 1 Ne. 16:32.

b 1 Ne. 16:37.

25a Zan. 37:9-11.

26a Fja. 15:10;

1 Ne. 16:2;

Moro. 9:4;

DeB 121:41-43.

27a 1 Ne. 17:48.

b DeB 121:43.

c DeB 33:8.

28a ush Parëbirni.

29a Abr. 1:3.

30a 1 Ne. 4:20, 35.

31 Kështu, sepse ke qenë besnik, fara jote do të bekohet “me farën e tij, që ata të jetojnë në begati për shumë kohë mbi faqen e kësaj toke; dhe asgjë, me përjashtim të paudhësisë mes tyre, nuk do ta dëmtojë ose trazojë begatinë e tyre mbi faqen e kësaj toke, përgjithmonë.

32 Kështu që, në qoftë se ti do të zbatosh urdhërimet e Zotit, Zoti e ka përkushtuar këtë tokë për sigurinë e farës tënde me farën e birit tim.

KAPITULLI 2

Shëlbimi vjen nëpërmjet Mesias së Shenjtë—Liria e zgjedhjes është thelbësore për ekzistencë dhe përparim—Adami ra që njerëzit të mund të jenë—Njerëzit janë të lirë të zgjedhin liri dhe jetë të përjetshme. Rreth 588–570 para K.

DHE tani, Jakob, po të drejtohem ty: Ti je i “parëlinduri im në ditët e vuajtjes sime në vendin e shkretë. Dhe vër re, në fëmijërinë tënde ti ke vuajtur hidhërimet dhe shumë brenga, për shkak të ashpërsisë së vëllezërve të tu.

2 Megjithatë, Jakob, i linduri im i parë në vendin e shkretë, ti e di madhësinë e Perëndisë; dhe ai do t’i shenjtërojë hidhërimet e tua për të mirë.

3 Kështu që, shpirti yt do të jetë i bekuar dhe ti do të jetosh i sigurt me vëllanë tënd, Nefin; dhe ditët e tua do të kalojnë në shërbimin e Perëndisë tënd. Prandaj, unë e di që ti je shëlbuar, për shkak të drejtësisë së Shëlbuesit tënd; pasi ti ke parë se në plotësinë e kohës, ai vjen të sjellë shpëtim te njerëzit.

4 Dhe ti ke “parë në rininë tënde lavdinë e tij; prandaj ti je i bekuar njësoj si ata të cilëve ai do t’u shërbejë në mish; pasi Shpirti është i njëjtë dje, sot dhe përgjithmonë. Dhe udha është përgatitur nga rënia e njeriut dhe shpëtimi është ^bfalas.

5 Dhe njerëzit janë udhëzuar mjaftueshëm që ata të “kuptojnë të mirën nga e keqja. Dhe ligji u është dhënë njerëzve. Dhe sipas ligjit, asnjë mish nuk ^bjustifikohet; ose, sipas ligjit, njerëzit janë ^cpërjashtuar. Po, sipas ligjit tokësor, ata u përjashtuan; dhe gjithashtu, sipas ligjit shpirtëror, ata largohen nga ajo që është e mirë dhe bëhen të mjeruar përgjithmonë.

6 Kështu që, ^ashëlbimi vjen nëpërmjet ^bMesias së Shenjtë; pasi ai është plot ^chir dhe vërtetësi.

7 Vër re, ai ofron veten si “sakrificë për mëkatin, për t’iu përgjigjur kërkesave të ligjit, për të gjithë ata që kanë një zemër të thyer dhe një shpirt

31a 2 Ne. 5:6.
2 1a 1 Ne. 18:7;
4a 2 Ne. 11:3;
Jakobi 7:5.
b USH Hir.
5a Moro. 7:16.
b Rom. 3:20;
2 Ne. 25:23;

Alma 42:12–16.
USH Shfajësim,
shfajësoj.
c 1 Ne. 10:6;
2 Ne. 9:6–38;
Alma 11:40–45;
12:16, 24; 42:6–11;
Hel. 14:15–18.

6a 1 Ne. 10:6;
2 Ne. 25:20;
Alma 12:22–25.
USH Plan i shëlbimit.
b USH Mesia.
c Gjo. 1:14, 17;
Mois. 1:6.
7a USH Shlyej, shlyerje.

të penduar; dhe për askënd tjetër nuk mund të plotësohen ^bkërkesat e ligjit.

8 Kështu që, sa e madhe rëndësia që këto gjëra t'u bëhen të njohura banorëve të tokës, që ata të mund të dinë se nuk ka mish që mund të banojë në prani të Perëndisë, "veçse nëpërmjet meritave dhe mëshirës dhe hirit të Mesias së Shenjtë, i cili jep jetën e tij sipas mishit dhe e merr rishtas nëpërmjet fuqisë së Shpirtit, që ai të mund të shkaktojë ^bringjalljen e të vdekurve, duke qenë ai i pari që do të ngrihet.

9 Kështu që, ai është fruti i parë i Perëndisë, për aq sa ai do të bëjë ^andërmjetësim për të gjithë fëmijët e njerëzve; dhe ata që besojnë në të, do të shpëtohen.

10 Dhe për shkak të ndërmjetësimit për të ^agjithë, të gjithë njerëzit do të vijnë te Perëndia; prandaj, ata qëndrojnë në praninë e tij për t'u ^bgjykuar prej tij sipas së vërtetës dhe ^cshenjtërisë që janë në të. Prandaj, kërkesat e ligjit të cilin i Shenjti e ka dhënë, deri në shkaktimin e ndëshkimit i cili i është bashkëngjitur, ndëshkim i cili është bashkëngjitur, është në kundërshtim me atë të lumturisë e cila është bashkëngjitur, për të plotësuar kërkesat e ^dshlyerjes—

11 Pasi, është e nevojshme që

të ketë një ^akundërshtim në të gjitha gjërat. Po të mos ishte kështu, i parëlinduri im në vendin e shkretë, drejtësi nuk mund të kishte, as ligësi, as shenjtëri ose mjerim, as të mirë ose të keqe. Prandaj, të gjitha gjërat është e nevojshme të jenë një bashkim në një; kështu që, nëse do të ishte një trup, ai do të duhej të qëndronte si i vdekur, duke mos pasur as jetë as vdekje, as korrupsion as pakorrupsion, lumturi as mjerim, as ndjesi as mosndjesi.

12 Kështu që, ajo duhej të ishte krijuar për një gjë të kotë; prandaj nuk do të kishte asnjë synim në ^aqëllimin e krijimit të tij. Prandaj, kjo gjë do të shkatërronte urtësinë e Perëndisë dhe synimet e tij të përjetshme dhe gjithashtu fuqinë, dhe mëshirën, dhe ^bdrejtësinë e Perëndisë.

13 Dhe në qoftë se ju do të thoni ^anuk ka ligj, ju do të thoni gjithashtu nuk ka mëkat. Në qoftë se ju do të thoni nuk ka mëkat, ju do të thoni gjithashtu nuk ka drejtësi. Dhe në qoftë se nuk ka drejtësi, nuk ka lumturi. Dhe në qoftë se nuk ka as drejtësi as lumturi, nuk ka as ndëshkim as mjerim. Dhe në qoftë se këto gjëra nuk janë, nuk ^bka Perëndi. Dhe në qoftë se nuk ka Perëndi, ne nuk jemi, as toka; pasi nuk do të mund të kishte

7b Rom. 10:4.

8a 2 Ne. 25:20; 31:21;
Mosia 4:8; 5:8;
Alma 38:9.

b 1 Kor. 15:20;
Alma 7:12; 12:24–25;
42:23.
USH Ringjallje.

9a Isa. 53:1–12;
Mosia 14:12; 15:8–9.

10a USH Shëlbues.
b USH Gjykim, i fundit.
c USH Shenjtëri.
d 2 Ne. 9:7, 21–22, 26;
Alma 22:14; 33:22;
34:9.

11a DeB 29:39; 122:5–9.
USH Mjerim.

12a DeB 88:25–26.
USH Tokë—Krijuar
për njeriun.
b USH Drejtësi.
13a 2 Ne. 9:25.
b Alma 42:13.

qenë asnjë krijim gjërash, as që veprojnë, as që pësojnë; prandaj, të gjitha gjërat duhet të ishin zhdukur.

14 Dhe tani, bijtë e mi, unë jua them këto gjëra për përfitimin dhe mësimin tuaj; pasi ka një Perëndi dhe ai i ka ^akrijuar të gjitha gjërat, qoftë qiejt ashtu dhe tokën dhe të gjitha gjërat që ndodhen në to, qoftë gjërat që ^bveprojnë dhe gjërat që pësojnë.

15 Dhe për të plotësuar ^asynimet e tij të përjetshme përkundrejt njeriut, pasi ai kishte krijuar prindërit tanë të parë dhe kafshët e fushës dhe shpendët e ajrit, dhe në fund, të gjitha gjërat që janë krijuar, duhej që të kishte një kundërshtim; madje ^bfruti i ^cndaluar në kundërshtim ndaj ^dpemës së jetës; njëra duke qenë e ëmbël dhe tjetra e hidhur.

16 Kështu që, Zoti Perëndi e lejoi njeriun që ai të ^aveprojë nga vetja e tij. Prandaj, njeriu nuk do të mund të vepronte nga vetja e tij, po të mos ishte që ai të ^bjoshej nga njëri ose tjetri.

17 Dhe unë, Lehi, sipas gjërave që unë kam lexuar, duhet të mendoj se një ^aengjell i Perëndisë, sipas asaj që është shkruar, ka ^brënë nga qielli;

prandaj, ai u bë një ^cdjall, duke kërkuar atë që ishte e ligë para Perëndisë.

18 Dhe për shkak se ai kishte rënë nga qielli dhe ishte bërë i mjeruar përgjithmonë, ai ^akërkoj gjithashtu mjerimin e të gjithë njerëzimit. Prandaj, ai i tha ^bEvës, po, madje ai gjarpri i vjetër që është djalli, i cili është ati i të gjitha ^cgënjeshtreve, prandaj ai tha: Hani nga fruti i ndaluar dhe ju nuk do të vdisni, por ju do të jeni si Perëndia, ^dduke ditur të mirën dhe të keqen.

19 Dhe pasi Adami dhe Eva ^ahëngrën nga fruti i ndaluar, ata u dëbuan nga kopshti i ^bEdenit për të punuar tokën.

20 Dhe ata kanë lindur fëmijë; po, madje ^afamiljen e të gjithë tokës.

21 Dhe ditët e fëmijëve të ^anjerëzve u zgjatën, sipas vullnetit të Perëndisë, që të mund të ^bpendoheshin ndërsa ishin në mish; prandaj, gjendja e tyre u bë një gjendje ^cprove dhe koha e tyre u zgjat, sipas urdhërimeve që Zoti Perëndi u dha fëmijëve të njerëzve. Sepse ai dha urdhër që të gjithë njerëzit duhet të pendohen; pasi ai u tregoi të

14a USH Krijoj, krijim.
b DeB 93:30.

15a Isa. 45:18; Alma 42:26;
Mois. 1:31, 39.

b Zan. 3:6;
Alma 12:21–23.

c Zan. 2:16–17;
Mois. 3:17.

d Zan. 2:9;
1 Ne. 15:22, 36;
Alma 32:40.

16a 2 Ne. 10:23;
Alma 12:31.

USH Zgjedhje e lirë.
b DeB 29:39–40.

17a USH Djall.
b Isa. 14:12; 2 Ne. 9:8;
Mois. 4:3–4;

Abr. 3:27–28.
c USH Djall.

18a 2 Ne. 28:19–23;
3 Ne. 18:18;
DeB 10:22–27.

b USH Evë.
c 2 Ne. 28:8; Mois. 4:4.

d Zan. 3:5; Alma 29:5;

Moro. 7:15–19.
19a Alma 12:31.

USH Rënie e Adamit
dhe e Evës.

b USH Eden.
20a DeB 138:38–39.

21a Alma 12:24;
Mois. 4:23–25.

b Alma 34:32.
USH Pendohem,
pendim.

c USH Vdekshëm (i),
vdekshmëri.

gjithë njerëzve se ata ishin të "humbur, për shkak të shkeljes së prindërve të tyre.

22 Dhe tani, vini re, nëse Adami nuk do të kishte shkelur, ai nuk do të kishte rënë, por ai do të kishte qëndruar në kopshtin e Edenit. Dhe të gjitha gjërat që ishin krijuar, do të kishin qëndruar në të njëjtën gjendje që ato ishin pasi u krijuan; dhe ato do të kishin qëndruar përgjithmonë dhe nuk do të kishin fund.

23 Dhe ata nuk do të kishin pasur "fëmijë; prandaj ata do të kishin qëndruar në një gjendje pafajësie, pa patur gëzim, pasi ata nuk njihnin mjerim; duke mos bërë të mirë, pasi ata nuk njihnin mëkat.

24 Por, vini re, të gjitha gjërat janë bërë në diturinë e atij që i "di të gjitha gjërat.

25 "Adami ^bra që njerëzit të mund të jenë; dhe njerëzit "janë, që ata të mund të kenë "gëzim.

26 Dhe "Mesia vjen në plotësinë e kohës, që ai të mund t'i ^bshëlbejë fëmijët e njerëzve nga rënia. Dhe për shkak se ata janë shëlbuar nga rënia, ata janë bërë të "lirë përgjithmonë, duke ditur të mirën nga e keqja; të veprojnë për veten e tyre dhe të mos detyrohen të veprojnë me përjashtim të ndëshkimit

nga "ligji, në ditën e madhe dhe të fundit, sipas urdhërimeve që Perëndia ka dhënë.

27 Kështu që, njerëzit janë "të lirë sipas mishit; dhe të gjitha gjërat u janë dhënë atyre të cilat janë të nevojshme për njeriun. Dhe ata janë të lirë të ^bzgjedhin lirinë dhe "jetën e përjetshme, nëpërmjet Ndërmjetësit të madh të të gjithë njerëzve, ose të zgjedhin robërinë dhe vdekjen, sipas robërisë dhe fuqisë së djallit; pasi ai kërkon që të gjithë njerëzit të jenë të mjeruar sikurse është ai vetë.

28 Dhe tani, bijtë e mi, unë do të doja që ju të shikoni te "Ndërmjetësi i madh dhe t'i dëgjoni urdhërimet e tij të mëdha; dhe të jeni besnik ndaj fjalëve të tij dhe të zgjidhni jetën e përjetshme sipas vullnetit të Shpirtit të tij të Shenjtë;

29 Dhe mos zgjidhni vdekjen e përjetshme sipas dëshirës së mishit dhe ligësisë që është në të, e cila i jep shpirtit të djallit fuqi të "robërojë, t'ju marrë poshtë në ^bferr, që ai të mund të sundojë mbi ju në mbretërinë e tij.

30 Unë i kam folur këto pak fjalë për ju të gjithë, bijtë e mi, në ditët e fundit të provës sime; dhe unë kam zgjedhur pjesën e mirë sipas fjalëve të profetit. Dhe nuk kam asnjë qëllim tjetër,

21d Jakobi 7:12.

23a Mojs. 5:11.

24a USH Perëndi, Kokë e Perëndisë.

25a USH Adam.

b Mojs. 6:48.

USH Rënie e Adamit dhe e Evës.

c USH Vdekshëm (i),

vdekshmëri.

d Mojs. 5:10.

USH Gëzim;

Njeri, njerëz.

26a USH Mesia.

b USH Plan i shëlbimit.

c Alma 42:27;

Hel. 14:30.

d USH Ligj.

27a Gal. 5:1;

Mojs. 6:56.

b USH Zgjedhje e lirë.

c USH Jetë e përjetshme.

28a USH Ndërmjetës.

29a Rom. 6:16-18;

Alma 12:11.

b USH Ferr.

përveç mirëqenies së përher-
shme të shpirttrave tuaj. Amen.

KAPITULLI 3

Jozefi në Egjipt pa Nefitët në vegim
— Ai profetizoi mbi Joseph Smithin,
shikuesin e ditëve të mëvonshme;
mbi Moisiun që do të çlironte
Izraelin; dhe mbi daljen në dritë
të librit të Mormonit. Rreth 588–
570 para K.

DHE tani unë po të flas ty, Jozef,
i linduri im i “fundit. Ti ishe
lindur në vendin e shkretët të
mjerimeve të mia; po, në ditët e
pikëllimit tim më të madh, të
lindi nëna ty.

2 Dhe Zoti e shenjtëroftë këtë
“tokë për ty, e cila është një tokë
shumë e çmueshme për trashë-
gimin tënd dhe trashëgimin e
farës tënde me vëllezërit e tu,
për sigurinë tuaj përgjithmonë,
në qoftë se ju do të zbatoni ur-
dhërimet e të Shenjtit të Izraelit.

3 Dhe tani, Jozef, i linduri im i
fundit, që të kam nxjerrë nga
vendi i shkretët i vuajtjeve të
mia, Zoti të bekoftë përgjith-
monë, pasi fara jote nuk do të
“shkatërrohet krejtësisht.

4 Pasi vër re, ti je fryt i ijeve të
mia; dhe unë jam pasardhës i
“Jozefit, i cili u dërgua ^brob
në Egjipt. Dhe të mëdha qenë

besëlidhjet e Zotit të cilat i bëri
me Jozefin.

5 Kështu që, Jozefi me të vër-
tetët “pa ditët tona. Dhe ai mori
një premtim nga Zoti, se nga
fryti i ijeve të tij, Zoti Perëndi
do të rriste një ^bdegë të “drejtë
nga shtëpia e Izraelit; jo Mesinë,
por një degë, e cila do të shkë-
putej, megjithatë, do të kujtohej
në besëlidhjet e Zotit, që “Mesia
do t’u shfaqej atyre në ditët
e mëvonshme, në shpirtin e
fuqisë, duke i nxjerrë ata nga
“errësira në dritë—po, jashtë
nga errësira e fshehur dhe jashtë
nga robëria në liri.

6 Pasi Jozefi, me të vërtetët dë-
shmoi, duke thënë: Një “shikues
do të ngrejë Zoti, Perëndia im, i
cili do të jetë një shikues i zgje-
dhur prej frytit të ^bijeve të mia.

7 Po, Jozefi me të vërtetët tha:
Kështu më thotë Zoti: Një “shi-
kues të zgjedhur do të ngre unë
prej frytit të ijeve të tua; dhe ai
do të vlerësohet shumë mes
frytit të ijeve të tua. Dhe atij
unë do t’i jap urdhër, që ai do të
bëjë një punë për frytin e ijeve
të tua, vëllezërit e tij, që do të
jetë me vlerë të madhe për ta,
madje në sjelljen e tyre në njo-
hurinë e besëlidhjeve që unë
kam bërë me etërit e tu.

8 Dhe unë do t’i jap atij një
urdhër, që ai të mos bëjë “asnjë

3 1a 1 Ne. 18:7.

2a 1 Ne. 2:20.
USH Tokë e
premtuar.

3a 2 Ne. 9:53.

4a Zan. 39:1–2; 45:4;
49:22–26;

1 Ne. 5:14–16.

b Zan. 37:29–36.

5a Pjs Zan. 50:24–38;

2 Ne. 4:1–2.

b Zan. 49:22–26;

1 Ne. 15:12; 19:24.

USH Vresht i Zotit.

c Jakobi 2:25.

d 2 Ne. 6:14;

DeB 3:16–20.

e Isa. 42:16.

6a 3 Ne. 21:8–11;

Morm. 8:16.

USH Shikues.

b DeB 132:30.

7a USH Smith, Joseph,
i Riu

8a DeB 24:7, 9.

punë tjetër, përveç punës që unë do ta urdhëroj atë. Dhe unë do ta bëj atë të madh në sytë e mi; pasi ai do të bëjë punën time.

9 Dhe ai do të jetë i madh si “Moisiu, të cilit i thashë se do ta ngrija për ju, për të ^bçliruar popullin tim, O shtëpi e Izraelit.

10 Dhe Moisiu do ta ngre për ta shpëtuar popullin tënd nga toka e Egjiptit.

11 Por, një shikues do të ngre nga fryti i ijeve të tua dhe atij do t’i jap “fuqi që t’ia sjellë fjalën time farës së ijeve të tua—dhe jo vetëm në sjelljen e fjalës sime, thotë Zoti, por edhe t’i bindë ata mbi fjalën time, që tashmë do të jetë përhapur mes tyre.

12 Kështu që, fryti i ijeve të tua do të ^ashkruajë; dhe fryti i ijeve të ^bJudës do të ^cshkruajë; dhe ajo që do të jetë shkruar nga fryti i ijeve të tua dhe gjithashtu ajo që do të jetë shkruar nga fryti i ijeve të Judës, do të rriten së bashku në ^dngatërrimin e doktrinave të rreme dhe për dhënien fund të grindjeve dhe për vendosjen e paqes mes frutit të ijeve të tua, dhe për t’i ^esjellë në ^fnjohurinë e etërve të tyre në ditët e mëvonshme dhe gjithashtu në njohurinë e besëlidhjeve të mia, thotë Zoti.

13 Dhe nga dobësia ai do të bëhet i fortë, atë ditë kur puna ime do të fillojë mes gjithë po-

pullit tim, për të të rivendosur ty, O shtëpi e Izraelit, thotë Zoti.

14 Dhe kështu profetizoi Jozefi, duke thënë: Vini re, atë shikues do të bekojë Zoti; dhe ata që do të kërkojnë ta shkatërrojnë atë, do të ngatërrohen; pasi ky premtim që kam marrë nga Zoti për frytin e ijeve të mia, do të plotësohet. Vini re, unë jam i sigurt për plotësimin e këtij premtimi;

15 Dhe “emri i tij do të jetë sikurse i imi; dhe do të jetë sikurse ^bai i atit të tij. Dhe ai do të jetë sikurse unë; pasi gjëja që Zoti do të nxjerrë nga dora e tij, me fuqinë e Zotit, do ta sjellë popullin tim në shpëtim.

16 Po, kështu profetizoi Jozefi: Unë jam i sigurt për këtë gjë, ashtu sikurse unë jam i sigurt për premtimin e Moisiut; pasi Zoti më tha mua: Unë do ta ^aruaj farën tënde përgjithnjë.

17 Dhe Zoti ka thënë: Unë do të ngre një Moisi dhe unë do t’i jap fuqi atij në një shufër; dhe unë do t’i jap urti në të shkruar. Por, unë nuk do ta zgjidh gjuhën e tij, që ai të flasë shumë, pasi unë nuk do ta bëj atë të fuqishëm në të folur. Por, unë do t’i ^ashkruaj atij ligjin tim, me gishtin e dorës sime; dhe unë do të bëj një ^bzëdhënës për të.

18 Dhe Zoti më tha gjithashtu: Unë do ta ngre nga fryti i ijeve të tua dhe unë do të bëj për të

9a Moïs. 1:41.

b Eks. 3:7–10;

1 Ne. 17:24.

11a DeB 5:3–4.

12a Ush Libër i

Mormonit.

b 1 Ne. 13:23–29.

c Ush Bibël.

d Eze. 37:15–20;

1 Ne. 13:38–41;

2 Ne. 29:8; 33:10–11.

e Moro. 1:4.

f 1 Ne. 15:14;

2 Ne. 30:5;

Morm. 7:1, 5, 9–10.

15a DeB 18:8.

b JS—H 1:3.

16a Zan. 45:1–8.

17a LiP. 10:2, 4;

Moïs. 2:1.

b Eks. 4:16.

një zëdhënës. Dhe unë, vër re, do t'i jap atij që të shkruajë fjalët e frytit të ijeve të tua, te fryti i ijeve të tua dhe zëdhënësi i ijeve të tua do ta shpallë atë.

19 Dhe fjalët që ai do të shkruajë, do të jenë fjalët që janë të domosdoshme në urtësinë time dhe duhet të shkojnë të "fryti i ijeve të tua. Dhe do të jetë sikur fryti i ijeve të tua t'u kishte thirrur atyre nga pluhuri; pasi unë e njoh besimin e tyre.

20 Dhe ata do të "thërrasin nga pluhuri; po, madje pendim vëllezërve të tyre, edhe pasi shumë breza të kenë kaluar. Dhe do të ndodhë, që thirrja e tyre do të dëgjohet, madje sipas thjeshtësisë së fjalëve të tyre.

21 Për shkak të besimit të tyre, "fjalët e tyre do të dalin nga goja ime te vëllezërit e tyre, që janë fryti i ijeve të tua; dhe dobësinë e fjalëve të tyre unë do ta bëj të fortë në besimin e tyre, deri në kujtimin e besëlidhjes sime, të cilën unë e bëra me etërit e tu.

22 Dhe tani, vër re biri im, Jozef, sipas kësaj mënyre "profetizoi ati im i vjetër.

23 Kështu që, për shkak të kësaj besëlidhjeje, ti je i bekuar; pasi fara jote nuk do të shkatërrohet, sepse ata do t'i dëgjojnë fjalët e librit.

24 Dhe atje do të ngrihet një i fuqishëm mes tyre, i cili do të bëjë shumë të mira, qoftë me fjalë, ashtu dhe me vepra, duke qenë një mjet në duart e Perë-

ndisë, me besim të jashtëzakonshëm, për të bërë çudira të mëdha dhe për të bërë atë gjë që është e madhe në sytë e Perëndisë, duke sjellë shumë rregullime në shtëpinë e Izraelit dhe në farën e vëllezërve të tu.

25 Dhe tani, i bekuar qofsh ti, Jozef. Vër re, ti je i vogël; prandaj dëgjo fjalët e vëllait tënd, Nefit, dhe do të bëhet për ty sipas fjalëve që unë kam folur. Kujto fjalët e atit tënd që po vdes. Amen.

KAPITULLI 4

Lehi këshillon dhe bekon pasardhësit e tij—Ai vdes dhe varroset—Nefi lavdërohet në mirësinë e Perëndisë—Nefi vë besimin e tij te Zoti, përgjithnjë. Rreth 588–570 para K.

DHE tani, unë Nefi, do të flas në lidhje me profecitë për të cilat ati im ka folur dhe që kanë të bëjnë me "Jozefin, i cili u çua në Egjipt.

2 Pasi, vini re, ai profetizoi me të vërtetë për të gjithë farën e tij. Dhe nga "profecitë që ai shkroi, nuk ka shumë që janë më të rëndësishme. Dhe ai profetizoi për ne dhe për brezat tanë të ardhshëm; dhe ato janë shkruar në fletët prej tunxhi.

3 Kështu që, pasi ati im mbaroi së foluri në lidhje me profecitë e Jozefit, ai thirri fëmijët e Lamanit, bijtë e tij dhe bijat e tij dhe u tha atyre: Vini re, bijtë e

19a DeB 28:8.

b Isa. 29:4;

2 Ne. 27:13; 33:13;

Morm. 9:30;

Moro. 10:27.

20a 2 Ne. 26:16;

Morm. 8:23.

21a 2 Ne. 29:2.

22a 2 Ne. 3:5.

4 1a Zan. 39:1–2.

2a 2 Ne. 3:5.

mi dhe bijat e mia, që jeni bijtë e bijat e të "parëlindurit tim, do të doja që ju t'u vini veshin fjalëve të mia.

4 Pasi Zoti Perëndi ka thënë që: "Për aq sa ju do të zbatoni urdhërimet e mia, ju do të begatoheni në tokë; dhe për aq sa ju nuk do të zbatoni urdhërimet e mia, ju do të flakeni nga prania ime.

5 Por, vini re, bijtë e mi dhe bijat e mija, unë nuk mund të vete në varr pa lënë një "bekim mbi ju; pasi vini re unë e di se, në qoftë se do të rriteni sipas ^budhës që duhet të ndiqni, ju nuk do të largoheni prej saj.

6 Kështu që, nëse ju jeni mallkuar, vini re, unë lë bekimin tim mbi ju, që mallkimi mund të hiqet prej jush dhe të bjerë mbi "kokat e prindërve tuaj.

7 Kështu që, për shkak të bekimit tim, Zoti Perëndi "nuk do të lejojë që ju të mbaroni; prandaj, ai do të jetë i ^bmëshirshëm ndaj jush dhe ndaj farës suaj, përgjithnjë.

8 Dhe ndodhi që, pasi ati im mbaroi së foluri bijve dhe bijave të Lamanit, ai bëri që bijtë dhe bijat e Lemuelit të silleshin para tij.

9 Dhe ai u foli atyre, duke thënë: Vini re, bijtë e mi dhe bijat e mia që jeni bijtë dhe bijat e birit tim të dytë; vini re, unë po ju lë të njëjtin bekim që unë u lashë bijve dhe bijave të Lamanit;

prandaj ju nuk do të shkatërroheni krejtësisht; por, në fund fara juaj do të jetë e bekuar.

10 Dhe ndodhi që pasi ati im mbaroi së foluri ndaj tyre, vini re, ai u foli bijve të "Ishmaelit, po, dhe madje, të gjithë pjesëtarëve të familjes së tij.

11 Dhe pasi ai mbaroi së foluri ndaj tyre, ai i foli Samit, duke thënë: I bekuar qofsh ti dhe fara jote; pasi ti do të trashëgosh tokën si vëllai yt Nefi. Dhe fara jote do të numërohet me farën e tij; dhe ti madje do të jesh si vëllai yt dhe fara jote si fara e tij; dhe ti do të jesh i bekuar në të gjitha ditët e tua.

12 Dhe ndodhi që pasi ati im, Lehi, u foli të gjithë pjesëtarëve të shtëpisë së tij, sipas ndjenjave të zemrës së tij dhe Shpirtit të Perëndisë që ishte në të, ai u bë i vjetër. Dhe ndodhi që ai vdiq dhe u varros.

13 Dhe ndodhi që jo shumë ditë pas vdekjes së tij, Lamani dhe Lemueli dhe të bijtë e Ishmaelit u zemëruan me mua për shkak të qortimeve të Zotit.

14 Pasi unë, Nefi, isha i detyruar t'u flisja atyre, sipas fjalës së tij; pasi unë u fola shumë gjëra atyre, sikurse bëri ati im para vdekjes së tij; shumë nga këto thënie janë shkruar në "fletët e mija të tjera, pasi një pjesë më historike është shkruar mbi fletët e mija të tjera.

15 Dhe mbi "këto unë shkruaj

3a USH Parëlindur (i).

4a 2 Ne. 1:9.

5a USH Bekime patriarkale.

b Fja. 22:6.

6a DeB 68:25–29.

7a 2 Ne. 30:3–6;

DeB 3:17–18.

b 1 Ne. 13:31;

2 Ne. 10:18–19;

Jakobi 3:5–9;

Hel. 15:12–13.

10a 1 Ne. 7:6.

14a 1 Ne. 1:16–17; 9:4.

15a 1 Ne. 6:4–6.

gjërat e shpirtit tim dhe shumë nga shkrimet e shenjta, që janë të gdhendura mbi fletët prej tunxhi. Sepse shpirti im kënaqet pa masë në shkrimet e shenjta dhe zemra ime i ^bmediton ato dhe i shkruan ato për ‘mësimin dhe përfitimin e fëmijëve të mi.

16 Vini re, “shpirti im kënaqet pa masë në gjërat e Zotit; dhe ^bzemra ime mediton vazhdimisht mbi gjërat që unë kam parë dhe dëgjuar.

17 Por, me gjithë “mirësinë e madhe të Zotit, që më tregon mua veprat e tij të mëdha dhe të mrekullueshme, zemra ime bërtet: O, ç’^bnjeri i ^bmjerë që jam! Po, zemra ime brengoset për shkak të mishit tim; shpirti im pikëllohet për shkak të paudhësive të mia.

18 Unë jam i rrethuar për shkak të tundimeve dhe mëkateve, të cilat më “ngacmojnë me kaq lehtësi.

19 Dhe kur unë dua të gëzohem, zemra ime rënkon për shkak të mëkateve të mia; megjithatë, unë e di në cilin kam besuar.

20 Perëndia im ka qenë mbështetja ime; ai më ka nxjerrë prej vuajtjeve të mia në vendin e shkretë; dhe ai më ka ruajtur mbi ujërat e thellësisë së madhe.

21 Ai më ka mbushur me “dashurinë e tij deri në tretjen e mishit tim.

22 Ai i ka ngatërruar “armiqtë e mi duke i bërë që të dridhen para meje.

23 Vini re, ai ka dëgjuar thirrjen time ditën dhe ai më ka dhënë njohuri nëpërmjet “vegimeve në kohën e natës.

24 Dhe ditën unë jam bërë i guximshëm në “lutje të fuqishme para tij; po, zërin tim e kam ngritur lart në qiell; dhe engjëj zbritën dhe më shërbyen.

25 Dhe mbi krahët e Shpirtit të tij trupi im u “dërgua mbi male jashtëzakonisht të larta. Dhe sytë e mi kanë parë gjëra të mëdha, po, madje tepër të mëdha për njeriun; prandaj u urdhërova që unë nuk duhet t’i shkruaj ato.

26 O, atëherë, në qoftë se unë kam parë gjëra kaq të mëdha, në qoftë se Zoti në denjimin e tij ndaj fëmijëve të njerëzve, i ka vizituar njerëzit me kaq shumë mëshirë, “përse duhet zemra ime të qajë dhe shpirti të qëndrojë në luginën e hidhërimit dhe mishi im të tretet, dhe fuqia ime të pakësohet për shkak të hidhërimeve të mia?

27 Dhe pse duhet t’i “dorëzohem mëkatit, për shkak të mishit tim? Po, pse duhet t’u hap udhë ^btundimeve, që i ligu të ketë vend në zemrën time, të shkatërrojë ‘paqen time dhe të hidhërojë shpirtin tim? Pse jam

15b USH Përsiat; Shkrime të shenjta.

c 1 Ne. 19:23.

16a USH Mirënjohës, falënderime, dhënie falënderimi.

b USH Zemër.

17a 2 Ne. 9:10; DeB 86:11.

b Rom. 7:24.

18a Rom. 7:21–23; Heb. 12:1; Alma 7:15.

21a USH Dashuri.

22a 1 Ne. 17:52.

23a USH Vegim.

24a Jak. 5:16; 1 Ne. 2:16.

25a 1 Ne. 11:1;

Mois. 1:1–2.

26a Psa. 43:5.

27a Rom. 6:13.

b USH Tundoj, tundim.

c USH Paqe.

unë i zemëruar për shkak të armikut tim?

28 Zgjohu, shpirti im! Mos bjer më në mëkat. Gëzohu, O zemra ime dhe mos lër më vend për "armikun e shpirtit tim!

29 Mos u zemëro përsëri për shkak të armiqve të mi. Mos e dobëso fuqinë time për shkak të hidhërimeve të mia!

30 Gëzohu, O zemra ime dhe thirri Zotit dhe thuaj: O Zot, unë do të të lavdëroj përgjithnjë; po, shpirti im do të gëzohet në ty, Perëndia im dhe "shkëmbi i shpëtimit tim!

31 O Zot, a do ta shëlbesh shpirtin tim? A do të më shpëtosh nga duart e armiqve të mi? A do të më bësh që unë të dridhem që në shfaqjen e "mëkatit?

32 Qofshin dyert e ferrit të mbyllura përherë para meje, se "zemra ime është e thyer dhe shpirti im është penduar! O Zot, mos i mbyll dyert e drejtësisë tënde para meje, që unë të mund të ^beci në shtegun e luginës së ulët, që unë të mund të jem i përpiktë në udhën e thjeshtë!

33 O Zot, a do të më mbulosh me rrobën e drejtësisë tënde! O Zot, a do të bësh një udhë për largimin tim para armiqve të mi! A do ta bësh shtegun të drejtë para meje! Nuk do të vësh ndonjë pengesë në udhën time—por që ti do ta pastrosh udhën time para meje dhe të

mos e pengosh udhën time, por udhët e armiqve të mi.

34 O Zot, unë kam besuar te ti dhe unë do të "besoj te ti përgjithmonë. Unë nuk do ta vë ^bbesimin tim në krahun prej mishi; pasi unë e di se i mallkuar është ai që vë "besimin e tij në krahun prej mishi. Po, i mallkuar është ai që vë besimin e tij te njeriu ose e bën mish krahun e tij.

35 Po, unë e di se Perëndia do t'i japë me "zemërgjerësi atij që kërkon. Po, Perëndia im do të më japë, në qoftë se unë ^bnuk "kërkoj pa të drejtë; prandaj unë do ta ngre zërin tim drejt teje; po, unë do të thërras te ti, Perëndia im, "shkëmbi i drejtësisë sime. Vini re, zëri im do të ngrihet gjithnjë te ti, shkëmbi im dhe Perëndia im i përjetshëm. Amen.

KAPITULLI 5

Nefitët ndahen nga Lamanitët, zbatojnë ligjin e Moisiut dhe ndërtojnë një tempull—Për shkak të mosbesimit të tyre, Lamanitët janë përjashtuar nga prania e Zotit, janë mallkuar dhe bëhen një ndëshkim për Nefitët. Rreth 588–559 para K.

VINI re, ndodhi që unë, Nefi, i thirra shumë Zotit Perëndisë tim, për shkak të "zemërimit të vëllezërve të mi.

2 Por, vini re, zemërimi i tyre

28a USH Djall.

30a 1 Kor. 3:11.
USH Shkëmb.

31a Rom. 12:9;
Alma 13:12.

32a USH Zemër e thyer.

b USH Ec, ec me
Perëndinë.

34a USH Besim.
b Psa. 44:6–8.

c Jer. 17:5;

Morm. 3:9; 4:8.

35a Jak. 1:5.

b Hel. 10:5.

c USH Lutje.

d LiP. 32:4.

5 1a 2 Ne. 4:13–14.

u shtua kundër meje kaq shumë, sa ata u përpoqën të merrnin jetën time.

3 Po, ata mëmëritnin kundër meje, duke thënë: Vëllai ynë më i vogël mendon të "sundojë mbi ne; dhe ne kemi patur shumë vuajtje për shkak të tij, prandaj, tani le ta vrasim atë, që ne të mos jemi më të pikëlluar për shkak të fjalëve të tij. Pasi, vini re, ne nuk do ta kemi atë për sundimtarin tonë; pasi na takon ne që jemi vëllezërit më të mëdhenj, të sundojmë mbi këtë popull.

4 Tani unë nuk do të shkruaj mbi këto fletë të gjitha fjalët që ata mëmëritën kundër meje. Por më mjafton të them se ata kërkuan të merrnin jetën time.

5 Dhe ndodhi që Zoti më "paralajmëroi që unë, ^bNefi, duhet të largohesha prej tyre dhe të ikja në vendin e shkretë dhe të gjithë ata që do të donin të vinin me mua.

6 Kështu ndodhi që unë, Nefi, mora familjen time dhe gjithashtu "Zoramin dhe familjen e tij, dhe Samin, vëllanë tim më të madh dhe familjen e tij, dhe Jakobin dhe Jozefin, vëllezërit e mi më të vegjël dhe gjithashtu motrat e mia dhe të gjithë ata që donin të vinin me mua. Dhe të gjithë ata që donin të vinin me mua ishin ata që besonin

në ^bparalajmërimet dhe zbulësat e Perëndisë; prandaj ata i dëgjuan fjalët e mia.

7 Dhe ne morëm çadrat tona dhe çfarëdolloj gjërash që ishin të mundura për ne dhe udhëtuan në vendin e shkretë për hapësirën e shumë ditëve. Dhe pasi kishim udhëtuar për hapësirën e shumë ditëve, ne ngritëm çadrat tona.

8 Dhe njerëzit e mi deshën që ne ta quanim emrin e vendit "Nefi; prandaj, ne e quajtëm atë Nefi.

9 Dhe të gjithë ata që ishin me mua vendosën të quheshin "populli i Nefit.

10 Dhe ne zbatuam gjykimet dhe statutet dhe urdhërimet e Zotit, në të gjitha gjërat, sipas "ligjit të Moisiut.

11 Dhe Zoti ishte me ne; dhe ne përparuam jashtëzakonisht; pasi ne mbollëm farë dhe korrrëm përsëri me bollëk. Dhe ne filluam të rritim tufa dhe kope dhe kafshë të çdo lloji.

12 Dhe unë, Nefi, kisha marrë gjithashtu analet që ishin të gdhendura në "fletët prej tunxhi dhe gjithashtu ^bsferën ose "busullën, që ishte përgatitur për atin tim nga dora e Zotit, sipas asaj që është shkruar.

13 Dhe ndodhi që ne filluam të përparonim mjaft dhe të shtoheshim në tokë.

3a 1 Ne. 16:37–38;
Mosaia 10:14–15.

5a ush Frymëzim,
frymëzoi.

b Mosaia 10:13.

6a 1 Ne. 4:35; 16:7;
2 Ne. 1:30–32.

b ush Paralajmëroj,
paralajmërim.

8a Omni 1:12, 27;
Mosaia 9:1–4; 28:1.

9a Jakobi 1:13–14.

10a 2 Ne. 11:4.

ush Ligj i Moisiut.

12a Mosaia 1:3–4.
ush Fletë.

b Mosaia 1:16.

c 1 Ne. 16:10, 16, 26;

18:12, 21;

Alma 37:38–47;

DeB 17:1.

14 Dhe unë, Nefi, mora “shpatën e Labanit dhe sipas mënyrës së saj bëra shumë shpata, se mos në ndonjë mënyrë njerëzit që tani quheshin ^bLamanitë vinin dhe na shkatërronin; pasi unë e dija urrejtjen e tyre kundrejt meje dhe fëmijëve të mi dhe atyre që quheshin populli im.

15 Dhe unë i mësova popullit tim të ndërtojë ndërtesa dhe të punojë çdo lloj druri dhe “hekuri, dhe bakri, dhe tunxhi, dhe çeliku, dhe ari, dhe argjendi, dhe minerale të çmueshme që ishin me shumicë të madhe.

16 Dhe unë, Nefi, ndërtova një “tempull; dhe unë e ndërtova atë sipas mënyrës së ^btempullit të Salomonit, me përjashtim se ai nuk ishte i ndërtuar me aq shumë gjëra të “çmueshme; meqë ato nuk gjendeshin mbi tokë, prandaj ai nuk mund të ndërtohej si tempulli i Salomonit. Por, mënyra e ndërtimit ishte si tempulli i Salomonit; dhe puna për të ishte jashtëzakonisht e mirë.

17 Dhe ndodhi që unë, Nefi, bëra që njerëzit e mi të ishin “punëtorë dhe të punonin me duart e tyre.

18 Dhe ndodhi që ata deshën që unë të bëhesha “mbreti i tyre. Por, unë Nefi, kisha dëshirë që ata të mos kishin mbret; megj-

thatë unë bëra sipas asaj që ishte në fuqinë time.

19 Dhe vini re, fjalët e Zotit u plotësuan për vëllezërit e mi, që ai foli në lidhje me ta, që unë do të isha “sundimtari i tyre dhe ^bmësuesi i tyre. Kështu që, unë kisha qenë sundimtari i tyre dhe mësuesi i tyre, sipas urdhërimeve të Zotit, deri në kohën që ata u përpoqën të merrnin jetën time.

20 Kështu që, fjala e Zotit u plotësua, që ai më foli, duke thënë se: Për aq sa ata “nuk do të dëgjojnë fjalët e tua, ata do të përjashtohen nga prania e Zotit. Dhe vini re, ata u ^bpërjashtuan nga prania e tij.

21 Dhe ai bëri që “mallkimi të bjerë mbi ta, po, madje një mallkim i rëndë për shkak të paudhësisë së tyre. Pasi, vini re, ata i kishin ngurtësuar zemrat e tyre kundër tij, që ato ishin bërë si strall; prandaj ata siç ishin të bardhë dhe jashtëzakonisht të çelët dhe të ^bkëndshëm, Zoti Perëndi bëri që të vijë mbi ta një “lëkurë e zezë, për të mos qenë më joshës për njerëzit e mi.

22 Dhe kështu thotë Zoti Perëndi: Unë do të bëj që ata të jenë të “neveritshëm për popullin tënd, në qoftë se nuk pendohen për paudhësitë e tyre.

23 Dhe e mallkuar do të jetë fara e atij që “përzihet me farën

14a 1 Ne. 4:9; Jakobi 1:10; FeM. 1:13.

b USH Lamanitë.

15a Eth. 10:23.

16a USH Tempull, shtëpi e Zotit.

b 1 Mbr. 6; 2 Kro. 3.

c DeB 124:26–27.

17a Zan. 3:19; DeB 42:42.

18a Jakobi 1:9, 11.

19a 1 Ne. 2:22.

b USH Mësoj, mësues.

20a 2 Ne. 2:21.

b Alma 9:14.

21a USH Mallkoj,

mallkim.

b 4 Ne. 1:10.

c 2 Ne. 26:33;

3 Ne. 2:14–16.

22a 1 Ne. 12:23.

23a USH Martesë,

martoj—Martesë

ndërbesimesh.

e tyre; pasi ata do të jenë të mallkuar madje me të njëjtin mallkim. Dhe Zoti e foli atë dhe ajo u bë.

24 Dhe për shkak të mallkimit të tyre që ishte mbi ta, ata u bënë një popull “përtac, plot djallëzi dhe dinakëri dhe ata gjuajtën në vendin e shkretë për kafshë gjahu.

25 Dhe Zoti Perëndi më tha: Ata do të jenë një ndëshkim për farën tënde, për t’i nxitur ata që të më kujtojnë mua; dhe nëse ata do të më harrojnë dhe nuk do t’u përmbahen fjalëve të mia, ata do t’i qëllojnë ata, madje deri në shkatërrim.

26 Dhe ndodhi që unë, Nefi, “shugurova Jakobin dhe Jozefin, që ata të bëheshin priftërinj dhe mësues mbi tokën e popullit tim.

27 Dhe ndodhi që ne jetuam sipas mënyrës së lumturisë.

28 Dhe tridhjetë vjet kishin kaluar nga dita që ne u larguam nga Jeruzalemi.

29 Dhe unë, Nefi, kisha mbajtur analet mbi fletët e mia të cilat i kisha bërë për njerëzit e mi deri tani.

30 Dhe ndodhi që Zoti Perëndi më tha: Bëj fletë të “tjera; dhe ti do të gdhendësh shumë gjëra mbi to, që janë të mira në sytë e mi, për përfitimin e popullit tënd.

31 Kështu që, unë, Nefi, për t’iu bindur urdhërimeve të Zotit, shkova dhe i bëra “këto fletë, mbi të cilat unë kam gdhendur këto gjëra.

32 Dhe unë gdhenda atë që është e pëlqyeshme nga Perëndia. Dhe në qoftë se njerëzit e mi janë të kënaqur me gjërat e Perëndisë ata do të kënaqen me gdhendjet e mia që janë mbi këto fletë.

33 Dhe në qoftë se njerëzit e mi dëshirojnë të dinë pjesën më të veçantë të historisë së njerëzve të mi, ata duhet të kërkojnë fletët e mija të tjera.

34 Dhe më njafton të them se dyzet vjet kishin kaluar dhe ne tashmë kishim patur luftëra dhe grindje me vëllezërit tanë.

KAPITULLI 6

Jakobi tregon historinë e Judenjve: Robërinë Babilonase dhe kthimin; shërbesën dhe kryqëzimin e të Shenjtit të Izraelit; ndihmën e marrë nga Johebrenjtë; dhe rivendosjen e ditëve të mëvonshme të Judenjve kur ata të besojnë në Mesian. Rreth 559–545 para K.

FJALËT e Jakobit, vëllait të Nefit, që ai i foli popullit të Nefit:

2 Vini re, vëllezërit e mi të dashur, unë, Jakobi, duke qenë i thirrur nga Perëndia dhe i shuguruar sipas mënyrës së urdhërit të tij të shenjtë dhe duke qenë shenjtëruar nga vëllai im Nefi, të cilin ju e shikoni si një “mbret ose një mbrojtës dhe në të cilin ju vareni për siguri, vini re, ju e dini se unë ju kam thënë jashtëzakonisht shumë gjëra.

3 Megjithatë, unë po ju flas përsëri; pasi unë jam i dëshiruar

për mirëqenien e shpirttrave tuaj. Po, shqetësimi im është i madh për ju; dhe ju vetë e dini se ka qenë gjithmonë. Pasi unë ju kam këshilluar me gjithë zell dhe ju kam mësuar fjalët e atit tim; dhe unë ju kam folur në lidhje me të gjitha gjërat që janë shkruar, nga krijimi i botës.

4 Dhe tani, vini re, unë doja t'ju flas në lidhje me gjërat që janë dhe që do të vijnë, prandaj unë do t'ju lexoj fjalët e "Isaias. Dhe ato janë fjalët që vëllai im ka dëshiruar që unë t'ju flas. Dhe unë ju flas për të mirën tuaj, që ju të mund të mësoni dhe të lavdëroni emrin e Perëndisë tuaj.

5 Dhe tani, fjalët që unë do t'ju lexoj, janë ato që Isaia tha në lidhje me të gjithë shtëpinë e Izraelit; prandaj, ato mund të përshtaten te ju, pasi ju jeni të shtëpisë së Izraelit. Dhe ka shumë gjëra që janë folur nga Isaia, që mund të përshtaten te ju, sepse ju jeni të shtëpisë së Izraelit.

6 Dhe tani, këto janë fjalët: "Kështu thotë Zoti Perëndi: Vini re, unë do t'u shtrij dorën Johebrenjve dhe do t'u ngre ^bflamurin tim popujve dhe ata do të sjellin bijtë tuaj në krahët e tyre dhe bijat tuaja do të mbahen në supet e tyre.

7 Dhe mbretërit do të jenë etërit e tu birësues dhe mbretëreshat e tyre tajat e tua; ata do

të përulen para teje me fytyrat e tyre drejt tokës dhe do të lëpijnë pluhurin e këmbëve të tua; dhe ti do të dish se unë jam Zoti; pasi ata që "presin për mua, nuk do të turpërohen.

8 Dhe tani, unë, Jakobi, do t'ju flas disi për këto fjalë. Pasi, vini re, Zoti më ka treguar mua se ata që ishin në "Jeruzalem, prej nga ku ne erdhëm, janë vvarë ose janë ^bmarrë robër.

9 Megjithatë, Zoti më ka treguar se ata do të "kthehen përsëri. Dhe ai më ka treguar gjithashtu, se Zoti Perëndi, i Shenjti i Izraelit, do t'u shfaqet atyre në mish; dhe pasi ai të shfaqet, ata do ta fshikullojnë dhe ^bkryqëzojnë atë, sipas fjalëve të engjëllit që m'i tha këto.

10 Dhe pasi ata kanë ngurtësuar zemrat e tyre dhe janë bërë kryelartë kundër të Shenjtit të Izraelit, vini re, "grykimet e të Shenjtit të Izraelit do të bien mbi ta. Dhe dita vjen që ata do të qëllohen dhe do të hidhërohen.

11 Kështu që, pasi ata të enden sa andej e këtej, sepse kështu thotë engjëlli, shumë do të pikëllohen në mish dhe nuk do të lihen të mbarojnë për shkak të lutjeve të besnikëve; ata do të shpërndahen dhe goditen dhe urrehen; megjithatë, Zoti do të jetë i mëshirshëm me ta, që "kur ata të vijnë në ^bnjohurinë

4a 3 Ne. 23:1.
6a Isa. 49:22–23.
b ush Flamur.
7a Moïs. 1:6;
DeB 133:45.
8a Est. 2:6;
1 Ne. 7:13;
2 Ne. 25:10;

Omni 1:15;
Hel. 8:20–21.
b 2 Mbr. 24:10–16;
25:1–12.
ush Izrael—
Shpërndarja e
Izraelit.
9a 1 Ne. 10:3.

b 1 Ne. 19:10, 13;
Mosia 3:9;
3 Ne. 11:14–15.
ush Kryqëzim.
10a Mt. 27:24–25.
11a 1 Ne. 22:11–12;
2 Ne. 9:2.
b Ose. 3:5.

e Shëlbuesit të tyre, ata do të ‘mblidhen tok përsëri në tokat e trashëgimit të tyre.

12 Dhe të bekuar janë “Johebrenjtë, ata për të cilët profeti ka shkruar; pasi, vini re, nëse ata do të pendohen dhe nuk do të luftojnë kundër Sionit dhe nuk do të bashkohen me atë kishën e madhe dhe të ‘urryer, ata do të shpëtohen; pasi Zoti Perëndi do t’i përmbushë ‘besëlidhjet e tij, që u ka bërë fëmijëve të tij, dhe për këtë arsye, profeti i ka shkruar këto gjëra.

13 Kështu që, ata që luftojnë kundër Sionit dhe popullit të besëlidhjes së Zotit, do të lëpijnë pluhurin nga këmbët e tyre; dhe populli i Zotit nuk do të ketë “turp. Pasi, populli i Zotit janë ata që ‘presin për të; pasi ata akoma presin për ardhjen e Mesias.

14 Dhe, vini re, sipas fjalëve të profetit, Mesia do të shfaqet përsëri për herën e “dytë t’i shpëtojë ata; prandaj ai do t’u ‘shfaqet atyre në fuqi dhe lavdi të madhe, në ‘shkatërrimin e armiqve të tyre, kur ajo ditë të vijë, kur ata do të besojnë në të; dhe ai nuk do të shkatërrojë asnjë, që beson në të.

15 Dhe ata që nuk besojnë në të, do të “shkatërrohen, si nga

‘zjarri dhe nga stuhia dhe nga tërmetet, dhe nga gjakderdhjet, dhe nga ‘epidemia, dhe nga uria. Dhe ata do të dinë se Zoti është Perëndi, i Shenjti i Izraelit.

16 “A do të merret preja prej të fuqishmit apo do të lirohet i burgosuri që është i ‘drejtë?

17 Por kështu thotë Perëndia: Madje të “burgosurit e të fuqishmit do të çohen tutje dhe preja e të tmerrshmit do të çlirohet; pasi Perëndia i ‘Fuqishëm do ta ‘çlirojë popullin e tij të besëlidhjes. Pasi kështu thotë Zoti: Unë do të luftoj kundër atyre që luftojnë kundër teje—

18 Dhe unë do t’i ushqej ata që të shtypin ty, me mishin e tyre dhe ata do të dehen me gjakun e tyre, si me verë të ëmbël; dhe çdo mish do të dijë se unë, Zoti, jam Shpëtimtari yt dhe “Shëlbuesi yt, i ‘Fuqishmi i Jakobit.

KAPITULLI 7

Isaia flet si të ishte Mesia—Mesia do të ketë gjuhën e të mësuarit—Ai do t’u kthejë shpinën goditësve—Ai nuk do të ngatërrohet—Krahazo Isaia 50. Rreth 559—545 para K.

Po, pasi kështu thotë Zoti: A të kam shporrur apo të kam

11c USH Izrael—
Mbledhja e Izraelit.

12a 1 Ne. 14:1-2;
2 Ne. 10:9-10.
b USH Djall—Kisha
e djallit.

c USH Besëlidhje
e Abrahamit.

13a 3 Ne. 22:4.
b Isa. 40:31;
1 Ne. 21:23;

DeB 133:45.

14a Isa. 11:11;
2 Ne. 25:17; 29:1.

b 2 Ne. 3:5.

c 1 Ne. 22:13-14.

15a 2 Ne. 10:16; 28:15;

3 Ne. 16:8.

USH Ditë të fundit,
ditë të mëvonshme.

b Jakobi 6:3.

c DeB 97:22-26.

16a Isa. 49:24-26.

b DMTH populli i
besëlidhjes së Zotit,
siç quhet në v. 17.

17a 1 Ne. 21:25.

b USH Jehova.

c 2 Mbr. 17:39.

18a USH Shëlbues.

b Zan. 49:24;

Isa. 60:16.

dëbuar përgjithnjë? Pasi kështu thotë Zoti: Ku është letra e shkurorëzimit të nënës suaj? Tek cili të kam shporrur, ose tek cili prej kreditorëve të mi të kam shitur? Po, tek cili të kam shitur? Vini re, për paudhësitë tuaja ju keni "shitur veten dhe për fajet tuaja nëna juaj është shporrur.

2 Kështu që, kur unë erdha, s'kishte njeri; kur unë "thirra, po, nuk kishte asnjë të përgjigjej. O shtëpi e Izraelit, është shkurtuar dora ime kaq shumë, që ajo nuk mund të shëlbejë, ose nuk kam fuqi të shpëtoj? Vër re, me urdhrin tim, unë thaj ^bdetin, unë i bëj ^clumenjtë e tyre një vend të shkretë dhe ^dpeshqit e tyre të qelben, pasi ujërat janë shterur dhe ata ngordhin nga etja.

3 Unë i vesh qiejt me të "zeza dhe e bëj ^bthesin e lirit mbulesën e tyre.

4 Zoti Perëndi më ka dhënë mua "gjuhën e të mësuarit, kështu që unë të di si të flas sipas rastit, O shtëpi e Izraelit. Kur ju jeni të lodhur, ai zgjohet mëngjes pas mëngjesi. Ai zgjon veshët e mi të dëgjojnë si i mësuar.

5 Zoti Perëndi ka hapur "veshët e mi dhe unë nuk kam qenë rebel, as nuk jam tërhequr prapa.

6 Unë ua ktheva shpinën "goditësve dhe faqet e mia atyre

që shkullnin flokët. Unë nuk e fsheha fytyrën nga turpi dhe pështyma.

7 Sepse Zoti Perëndi do të më ndihmojë, prandaj unë nuk do të hutohem. Prandaj unë e kam bërë fytyrën si një strall dhe e di se unë nuk do të turpërohem.

8 Dhe Zoti është pranë dhe ai më shfajëson. Kush do të luftojë me mua? Le të qëndrojmë së bashku. Kush është kundërshtari im? Le të më afrohet dhe unë do ta qëlloj atë me fuqinë e gojës sime.

9 Pasi Zoti Perëndi do të më ndihmojë. Dhe të gjithë ata që do të më "dënojnë, vini re, të gjithë ata do të vjetërohen si një rrobë dhe mola do t'i përlajë.

10 Cili prej jush ka frikë nga Zoti, që i bindet "zërit të shërbëtorit të tij, që ecën në errësi dhe nuk ka dritë?

11 Vini re, të gjithë ju që ndizni zjarrin, që rrethoheni me shkëndija, ecni në dritën e zjarrit "tuaj dhe në shkëndijat që ju keni ndezur. Këtë do ta keni ju nga dora ime—ju do të shtrihen në pikëllim.

KAPITULLI 8

Në ditët e fundit, Zoti do të ngushëllojë Sionin dhe do të mbledhë Izraelin—Të shëlbuarit do të vijnë në Sion mes një gëzimi të madh—

7 1a USH Braktisje.

2a Fja. 1:24–25;

Isa. 65:12;

Alma 5:37.

b Eks. 14:21;

Psa. 106:9;

DeB 133:68–69.

c Joz. 3:15–16.

d Eks. 7:21.

3a Eks. 10:21.

b Zbu. 6:12.

4a Llu. 2:46–47.

5a DeB 58:1.

6a Mt. 27:26;

2 Ne. 9:5.

9a Rom. 8:31.

10a DeB 1:38.

11a Gjy. 17:6.

Krahaso Isaia 51 dhe 52:1-2. Rreth 559-545 para K.

DËGJOMËNI mua, ju që ndiqni drejtësinë. Shikoni “shkëmbin prej nga ju jeni prerë dhe zgavrën e gropës prej nga ju jeni nxjerrë.

2 Shikoni tek Abrahami, “ati tuaj dhe te ^bSara, ajo që ju lindi; sepse unë e thirra atë vetëm dhe e bekoval.

3 Pasi Zotit do të ngushëllojë “Sionin, ai do të ngushëllojë të gjitha vendet e tij të shkretuara; dhe ai do ta bëjë ^bvendin e tij të shkretë si Edenin dhe shkretëtirën e tij si kopshtin e Zotit. Gëzim e kënaqësi do të gjenden atje, falënderim dhe zëri i melodisë.

4 Dëgjomëni mua, populli im; dhe ma vër veshin O kombi im; pasi një ^aligj do të dalë prej meje dhe unë do të bëj që gjykimi im të jetë si një ^bdritë për popullin.

5 Drejtësia ime është e afërt; “shpëtimi im është dukur dhe krahu im do të gjykojë njerëzit. ^bIshujt do të presin tek unë dhe mbi krahun tim ata do të besojnë.

6 Ngrini sytë tuaj drejt qiejve dhe shikoni mbi tokën poshtë; pasi “qiejt do të ^bzhduken si tym dhe toka do të ^cvjetërohet si një rrobë; dhe ata që banojnë

në të do të vdesin në të njëjtën mënyrë. Por, shpëtimi im do të jetë përgjithmonë dhe drejtësia ime nuk do të zhduket.

7 Dëgjoni tek unë, ju që njihni drejtësi, populli në zemrën e të cilit unë kam shkruar ligjin tim, mos ki “frikë qortimet e njerëzve, as mos ki frikë nga sharjet e tyre.

8 Pasi, mola do t’i hajë si një rrobë dhe krimbi do t’i hajë ata si leshin. Por, drejtësia ime do të jetë përgjithmonë dhe shpëtimi im nga brezi në brez.

9 Zgjohu, zgjohu! Vish “fuqi, O krah i Zotit; zgjohu si në kohët e lashta. A nuk je ti ai që preu Rahabin dhe plagosi dragoin?

10 A nuk je ti ai që shteri detin, ujërat e thellësisë së madhe; që i bëre thellësitë e detit një “udhë, që të kalonin mbi të ata që ishin peng?

11 Prandaj, të “shëlbuarit e Zotit do të kthehen dhe do të vijnë me ^bkëngë në Sion; dhe gëzim dhe shenjtërim të përhershëm do të ketë mbi kokën e tyre; dhe ata do të marrin kënaqësi dhe gëzim; pikëllimi dhe ^czia do të zhduken.

12 “Unë jam ai; po, unë jam ai që të ngushëllon. Vër re, kush je ti, që ti duhet të kesh ^bfrikë nga njeriu që do të vdesë dhe

8 1a USH Shkëmb.

2a Zan. 17:1-8;
DeB 132:49.

b Zan. 24:36.

3a USH Sion.

b Isa. 35:1-2, 6-7.

4a OSE mësim, doktrinë.

Isa. 2:3.

USH Ungjill.

b USH Dritë, dritë e Krishtit.

5a USH Shpëtim.

b 2 Ne. 10:20.

6a 2 Pj. 3:10.

b HEB shpërndahen.

Psa. 102:25-27.

c HEB kalbet.

7a Psa. 56:4, 11;

DeB 122:9.

9a DeB 113:7-8.

10a Isa. 35:8.

11a USH Shëlbej,
shëlbuar (i), shëlbim.

b Isa. 35:10.

c Zbu. 21:4.

12a DeB 133:47; 136:22.

b Jer. 1:8.

nga biri i njeriut që do të bëhet si ‘bar?

13 Dhe “harron Zotin, krijuesin tënd, që ka hapur qiejt dhe ka hedhur themelet e tokës dhe ke frikë vazhdimisht çdo ditë, për shkak të tërbimit të shtypësit, sikur ai të jetë gati të shkatërrojë? Dhe ku është tërbimi i shtypësit?

14 I burgosuri i mërguar nxiton, që ai të mund të lirohet dhe që ai të mos vdesë në gropë, as që buka e tij të mungojë.

15 Por unë jam Zoti Perëndia yt, “valët e të cilit gjëmojnë; Zoti i Ushtrive është emri im.

16 Dhe unë i kam vënë fjalët e mia në gojën tënde dhe të kam mbuluar me hijen e dorës sime, që unë të mund të vendos qiejt dhe të hedh themelet e tokës dhe t’i them Sionit: Shiko, ti je “populli im.

17 Zgjohu, zgjohu, ngrihu, O Jeruzalem, që ke pirë nga dora e Zotit “kupën e ^btërbimit të tij—ti ke pirë llumin e kupës së tmerrit—

18 Dhe nuk ka asnjë që ta udhëheqë atë midis të gjithë bijve që lindi; as që ta marrë për dore, nga të gjithë bijtë që rriti.

19 Këta dy “djem të kanë ardhur ty, të cilëve do t’u vijë keq për ty—për shkretimin dhe shkatërrimin tënd dhe urinë dhe shpatën—dhe me cilët do të të ngushëlloj unë?

20 Djemtë e tu kanë dështuar, me përjashtim të këtyre të dyve; ata gjenden në krye të të gjitha udhëve; si një buall i egër në një rretë, ata janë plot me tërbimin e Zotit, qortimin e Perëndisë tënd.

21 Prandaj, dëgjo tani këtë, ti i pikëlluar dhe i “dehur, por jo me verë:

22 Kështu thotë Zoti yt, Zoti dhe Perëndia yt “mbron çështjen e popullit të tij; vini re, unë ta kam hequr nga dora kupën e tmerrit, llumin e kupës së tërbimit tim; ti nuk do ta pish më atë përsëri.

23 Por, “do ta vë atë në dorën e atyre që të hidhërojnë ty; të cilët i kanë thënë shpirtit tënd: Kërrusu, që ne të mund të kalojmë mbi ty—dhe ti ke vënë trupin tënd, si toka dhe si udha, për ata që të kalonin sipër.

24 “Zgjohu, zgjohu, vish ^bfuqinë tënde, O ‘Sion; vish rrobat e tua të bukura, O Jeruzalem, qyteti i shenjtë; pasi tani e tutje “nuk do të hyjë më në ty i parrethpreri dhe i papastri.

25 Shkunde pluhurin, “ngrihu, ulu, O Jeruzalem, çlirohu nga ^brripat e qafës tënde, O bijë e robëruar e Sionit.

KAPITULLI 9

Judenjtë do të mblidhen në të gjitha

12c Isa. 40:6–8;
1 Pj. 1:24.

13a Jer. 23:27.

15a 1 Ne. 4:2.

16a 2 Ne. 3:9; 29:14.

17a Isa. 29:9;
Jer. 25:15.

b Llu. 21:24.

19a Zbu. 11:3.

21a 2 Ne. 27:4.

22a Jer. 50:34.

23a Zak. 12:9.

24a Isa. 52:1–2.

b DeB 113:7–8.

c Ush Sion.

d Joe. 3:17.

25a DMTH Ngrihu nga pluhuri dhe ulu me dinjitet, i shëlbuar së fundi.

b DeB 113:9–10.

tokat e tyre të premtimit—Shlyerja çliron njeriun nga Rënia—Trupat e të vdekurve do të ngrihen nga varri dhe shpirtrat e tyre nga ferri dhe nga parajsja—Ata do të gjykoohen—Shlyerja të shpëton nga vdekja, ferri, djalli dhe mundimi i pafund—Të drejtët do të shpëtohen në mbretërinë e Perëndisë—Ndëshkimet për mëkatet caktohen—I Shenjti i Izraelit është ruajtësi i portës. Rreth 559–545 para K.

DHE tani, vëllezërit e mi të dashur, unë jua lexova këto gjëra, që ju të mund të dini për “besëlidhjet e Zotit, që ai ka lidhur me të gjithë shtëpinë e Izraelit—

2 Që ai u ka folur Judenjve, nëpërmjet gojës së profetëve të tij të shenjtë, madje nga fillimi e më pas, nga një brez në tjetrin, derisa koha vjen që ata do të “rivendosen në kishën dhe vathën e vërtetë të Perëndisë; kur ata do të ^bmbliidhen në shtëpi, në tokat e trashëgimit të tyre dhe do të vendosen në të gjitha tokat e tyre të premtimit.

3 Vini re, vëllezërit e mi të dashur, unë ju flas këto gjëra që ju të gëzoheni dhe të “ngrini kokat përgjithmonë, për shkak të bekimeve që Zoti Perëndi do të vendosë mbi fëmijët tuaj.

4 Pasi unë e di që shumë prej

jush kanë kërkuar shumë të dinë për gjërat që do të vijnë; prandaj, unë e di se ju e dini që mishi ynë duhet të vjetërohet dhe të vdesë; megjithatë, në “trupat tanë ne do të shohim Perëndinë.

5 Po, unë e di se ju e dini që në trup ai do t’u shfaqet atyre në Jeruzalem, nga ku ne erdhëm; pasi është e nevojshme që ai të jetë mes tyre; pasi është e nevojshme për “Krijuesin e madh, që ai t’i nënvihet njeriut në mish dhe të vdesë për të ^bgjithë njerëzit, që të gjithë njerëzit të mund t’i nënvihen atij.

6 Pasi, sikurse vdekja ka kaluar mbi të gjithë njerëzit, për të plotësuar “planin e mëshirshëm të Krijuesit të madh, duhet patjetër të jetë një fuqi e ^bringjalljes dhe ringjallja duhet të vijë te njeriu për shkak të ‘rënies dhe rënia erdhi për shkak të shkeljes, dhe për shkak se njeriu ra, ata u ^apërrjashtuan nga prania e Zotit.

7 Kështu që, duhet të ketë një “shlyerje të ^bpafund—se pa këtë shlyerje të pafund, ky korrupsion nuk do të mund të vishej me pakorrupsion. Prandaj, gjykimi i ‘parë që erdhi mbi njeriun do të kishte ^dzgjatuar për një periudhë të pafund.

9 1a USH Besëlidhje e Abrahamit.
2a 2 Ne. 6:11.
USH Rivendosje e ungjillit.
b USH Izrael—Mbledhja e Izraelit.
c 2 Ne. 10:7–8.
USH Tokë e premtuar.

3a Pjs, Psa. 24:7–10.
4a Job. 19:26;
Alma 11:41–45;
42:23;
Hel. 14:15;
Morm. 9:13.
5a USH Krijoj, krijim.
b Gjo. 12:32;
2 Ne. 26:24;
3 Ne. 27:14–15.

6a USH Plan i shëlbimit.
b USH Ringjallje.
c USH Rënie e Adamit dhe e Evës.
d 2 Ne. 2:5.
7a USH Shlyej, shlyerje.
b Alma 34:10.
c Mosia 16:4–5;
Alma 42:6, 9, 14.
d Mosia 15:19.

Dhe po të ishte kështu, ky mish do të qëndronte për t'u kalbur dhe për t'u shpërbërë në tokën mëmë, për të mos u ngritur më.

8 O, "urtësia e Perëndisë, ^bmëshira dhe "hiri i tij! Pasi vini re, në qoftë se "mishi nuk do të ngrihej më, shpirtrat tanë do t'i nënshtroheshin atij engjëlli që "ra nga prania e Perëndisë së Amshuar dhe u bë 'djalli, për të mos u ngritur më.

9 Dhe shpirtrat tanë do të bëheshin si ai dhe ne do të bëheshim djaj, "engjëj të një djalli, të ^bdëbuar nga prania e Perëndisë sonë dhe të qëndronim me atin e "gënjeshtreve në mjerim, sikurse ai; po, tek ajo qenie që "mashtroi prindërit tanë të parë, i cili "shndërrohet gati në një 'engjëll drite dhe trazon fëmijët e njerëzve në "lidhje të fshehta vrasjeje dhe të gjitha llojet e punëve të fshehta të errësirës.

10 O sa e madhe mirësia e Perëndisë sonë, që përgatit një udhë për udhëdaljen tonë nga kapja e këtij përbindëshi të tmerrshëm; po, ai përbindësh, "vdekja dhe ^bferri, që unë e quaj vdekja e trupit dhe gjithashtu vdekja e shpirtit.

11 Dhe për shkak të udhës së "çlirimit të Perëndisë sonë, të Shenjtit të Izraelit, kjo ^bvdekje, për të cilën unë ju fola, e cila është fizike, do të çlirojë të vdekurit e saj; vdekje e cila është varri.

12 Dhe kjo "vdekje, për të cilën unë kam folur, që është vdekja shpirtërore, do të çlirojë të vdekurit e saj; vdekje shpirtërore e cila është ^bferri; prandaj vdekja dhe ferri duhet t'i çlirojnë të vdekurit e tyre dhe ferri duhet të çlirojë shpirtrat e tij të robëruar dhe varri duhet të çlirojë trupat e tij të robëruar, dhe trupat dhe "shpirtrat e njerëzve do të "ribashkohen me njëri-tjetrin; dhe kjo është nga fuqia e ringjalljes së të Shenjtit të Izraelit.

13 O sa i madh "plani i Perëndisë tonë! Pasi, nga ana tjetër, ^bparajsja e Perëndisë duhet të çlirojë shpirtrat e të drejtëve; dhe varri çliron trupin e të drejtë dhe shpirti dhe trupi do të "ribashkohen përsëri dhe të gjithë njerëzit bëhen të pakorrupsueshëm dhe të "pavdekshëm dhe ata janë qenie të gjalla, duke patur një "njohuri të 'përsosur

8a Job. 12:13;
Abr. 3:21.
ush Urtësi.
b ush Mëshirshëm (i),
mëshirë.
c ush Hir.
d DeB 93:33–34.
e Isa. 14:12;
2 Ne. 2:17–18;
Mois. 4:3–4;
Abr. 3:27–28.
f ush Djall.
9a Jakobi 3:11;
Alma 5:25, 39.

b Zbu. 12:7–9.
c ush Gënjim.
d Zan. 3:1–13;
Mosa 16:3;
Mois. 4:5–19.
e 2 Kor. 11:14;
Alma 30:53.
f DeB 129:8.
g ush Lidhje të
fshehta.
10a Mosa 16:7–8;
Alma 42:6–15.
b ush Ferr.
11a ush Çlirimtar.

b ush Vdekje, fizike.
12a ush Vdekje,
shpirtërore.
b DeB 76:81–85.
c ush Shpirt.
d ush Ringjallje.
13a ush Plan i shëlbimit.
b DeB 138:14–19.
c ush Parajsë.
c Alma 11:43.
d ush Pavdekshëm (i),
pavdekësi.
e DeB 130:18–19.
f ush Përsosur (i).

sikurse ne në mish, veçse njohuria jonë do të jetë e përsosur.

14 Prandaj, ne do të kemi ^anjohuri të përsosur të të gjitha ^bfajeve tona dhe të papastërtisë sonë dhe të ^clakuriqësisë sonë; dhe të drejtët do të kenë njohuri të përsosur të gëzimit të tyre dhe të ^ddrejtësisë së tyre, duke qenë të ^eveshur me ^fpastërti, po, madje edhe me ^grrobën e drejtësisë.

15 Dhe do të ndodhë që kur të gjithë njerëzit do të kenë kaluar nga kjo vdekje e parë në jetë, duke u bërë të pavdekshëm, ata duhet të dalin para ^afronit të gjykimit të të Shenjtit të Izraelit; dhe atëherë vjen ^bgjykimi dhe atëherë ata duhet të gjykoen sipas gjykimit të shenjtë të Perëndisë.

16 Dhe me siguri, sikurse Zoti jeton, pasi Zoti Perëndi e ka thënë atë dhe ajo është ^afjala e tij e përjetshme, e cila nuk mund të ^bvdesë, se ata që janë të drejte, do të qëndrojnë të drejtë akoma dhe ata që janë të ^cfëlliqur, do të qëndrojnë të ^dfëlliqur akoma; prandaj, ata që janë të fëlliqur janë ^edjalli dhe engjëjt e tij; dhe ata do të shkojnë

në zjarrin e ^fpërhershëm të përgatitur për ta dhe mundimi i tyre është si një ^gliqen zjarri dhe sqfuri, flaka e të cilit ngjitet lart gjithmonë dhe përgjithmonë dhe nuk ka fund.

17 O madhështia dhe ^adrejtësia e Perëndisë sonë! Pasi ai përmbush të gjitha fjalët e tij e ato kanë dalë nga goja e tij dhe ligji i tij duhet zbatuar.

18 Por, vini re, të drejtët, ^ashenjtoret e të Shenjtit të Izraelit, ata që kanë besuar në të Shenjtin e Izraelit, ata që kanë duruar ^bkryqet e botës dhe që kanë përbuzur turpin e tij, ata do të ^ctrashëgojnë ^dmbretërinë e Perëndisë, që u përgatit për ta ^enga krijimi i botës dhe gëzimi i tyre do të jetë i plotë ^fpërgjithnjë.

19 O madhështia e mëshirës së Perëndisë tonë, të Shenjtit të Izraelit! Pasi ai i ^açliron shenjtoret e tij nga ai përbindësh i ^btmerrshëm që është djalli dhe nga vdekja dhe ^cferri, dhe nga ai liqen i zjarrit dhe sqfurit, që është mundim i pafund.

20 O sa e madhe ^ashenjtëria e Perëndisë sonë! Pasi, ai i ^bdi të gjitha gjërat dhe nuk ka asgjë që ai nuk e di.

14a Mosia 3:25;

Alma 5:18.

b ush Faj.

c Morm. 9:5.

d ush Drejtë (i),
Drejtësi.

e Fja. 31:25.

f ush Pastër (i),
pastërti.

g DeB 109:76.

15a ush Gjykim, i fundit.

b Psa. 19:9;

2 Ne. 30:9.

16a 1 Mbr. 8:56;

DeB 1:38;

Mois. 1:4.

b DeB 56:11.

c ush Fëlliqur (i),
fëlliqësi.

d 1 Ne. 15:33–35;

Alma 7:21;

Morm. 9:14;

DeB 88:35.

e ush Djall.

f Mosia 27:28.

g Zbu. 21:8;

2 Ne. 28:23;

DeB 63:17.

17a ush Drejtësi.

18a ush Shenjtor.

b Llu. 14:27.

c DeB 45:58; 84:38.

d ush Ekzaltim.

e Alma 13:3.

f ush Jetë e

përjetshme.

19a DeB 108:8.

b 1 Ne. 15:35.

c ush Ferr.

20a ush Shenjtëri.

b Alma 26:35;

DeB 38:2.

21 Dhe ai vjen në tokë, që ai të mund të ^ashpëtojë të gjithë njerëzit, në qoftë se ata do ta dëgjojnë zërin e tij; pasi vini re, ai vuan dhembjet e të gjithë njerëzve, po, ^bvuajtjet e çdo kri-jese të gjallë, si burra, gra ashtu edhe fëmijë, që bëjnë pjesë në familjen e Adamit.

22 Dhe ai e vuan këtë, që ringjallja të vijë mbi të gjithë njerëzit, që të gjithë të mund të qëndrojnë para tij, në ditën e madhe të gjykimit.

23 Dhe ai urdhëron të gjithë njerëzit, që ata duhet të ^apendohen dhe të ^bpagëzohen në emrin e tij, duke pasur besim të përsosur në të Shenjtin e Izraelit, ose ata nuk mund të shpëtohen në mbretërinë e Perëndisë.

24 Dhe në qoftë se ata nuk do të pendohen dhe nuk do të besojnë në ^aemrin e tij, dhe nuk do të ^bdurojnë deri në fund, ata duhet të ^cmallkohen; pasi Zoti Perëndi, i Shenjti i Izraelit, e ka thënë atë.

25 Kështu që, ai ka dhënë një ^aligj; dhe ku ^bnuk ka ligj të dhënë, nuk ka ndëshkim; dhe ku nuk ka ndëshkim, nuk ka

dënim; dhe ku nuk ka dënim, mëshirat e të Shenjtit të Izraelit kanë pretendime mbi ta, për shkak të shlyerjes; pasi ata çlirohen nga fuqia e tij.

26 Pasi ^ashlyerja kënaq kërkesat e ^bdrejtësisë së tij mbi të gjithë ata të cilëve nuk ^cu është dhënë ^dligji, që ata të çlirohen nga ai përbindësh i tmerrshëm, vdekja dhe ferri dhe djalli, dhe liqeni i zjarrit dhe sqfurit, që është vuajtje e pafund; dhe ata kthehen tek ai Perëndi që u dha atyre ^efrymë, i cili është i Shenjti i Izraelit.

27 Por mjerë ai të cilit i është dhënë ^aligji, po, që ka të gjitha urdhërimet e Perëndisë, si ne, dhe që i shkel ato dhe që shpenzon kot ditët e provës së tij, sepse e tmerrshme është gjendja e tij!

28 O, ai ^aplani dredharak i të ligut! O, ^bkotësia dhe dobësitë dhe marrëzia e njerëzve! Kur janë të ^cmësuar, ata mendojnë se janë të ^dditur dhe nuk dëgjojnë ^ekëshillën e Perëndisë, pasi e lënë mënjane, duke supozuar se ata dinë nga vetja e tyre, prandaj, dituria e tyre është marrëzi dhe ajo nuk është

21a Ush Shpëtim.

b DeB 18:11; 19:18.

c Ush Adam.

23a Ush Pendohem,

pendim.

b Ush Pagëzim,
pagëzoi.

24a Ush Jezu Krisht—
Marrja mbi veten
tonë e emrit të Jezu
Krishtit.

b Ush Duroj.

c Ush Mallkim.

25a Jak. 4:17.

Ush Ligj.

b Rom. 4:15;

2 Ne. 2:13;

Alma 42:12–24.

Ush Përgjegjësi,
përgjegjshëm (i),
përgjegjshmëri.

26a 2 Ne. 2:10;

Alma 34:15–16.

Ush Shlyej, shlyerje.

b Ush Drejtësi.

c Mosia 3:11.

d Mosia 15:24;

DeB 137:7.

e Zan. 2:7;

DeB 93:33;

Abr. 5:7.

27a Llu. 12:47–48.

28a Alma 28:13.

b Ush Kotë (i), kotësi.

c Llu. 16:15;

2 Ne. 26:20; 28:4, 15.

d Fja. 14:6; Jer. 8:8–9;

Rom. 1:22.

Ush Kryelartësi,

krenari; Urtësi.

e Alma 37:12.

Ush Këshillë.

e dobishme për ta. Dhe ata do të mbarojnë.

29 Por të jenë të mësuar është mirë, nëse ata ^adëgjojnë ^bkëshillat e Perëndisë.

30 Por mjerë të ^apasurit, që janë të pasur sipas gjërave të botës. Pasi, sepse ata janë të pasur, ata përbuzin të ^bvarfërit dhe përndjekin të bindurit dhe zemrat e tyre janë në thesaret e tyre; prandaj thesari i tyre është perëndia i tyre. Dhe vini re, thesari i tyre do të mbarojë me ta gjithashtu.

31 Dhe mjerë të shurdhët që nuk do të ^adëgjojnë; pasi ata do të mbarojnë.

32 Mjerë të verbërit që nuk do të shohin; pasi ata do të mbarojnë gjithashtu.

33 Mjerë ata që nuk janë rrethprerë në zemër, pasi njohuria e paudhësive të tyre do t'i godasë ata në ditën e fundit.

34 Mjerë ^agënjeshtari, pasi ai do të flaket në ^bferr.

35 Mjerë vrasësi që ^avret me qëllim, pasi ai do të ^bvdesë.

36 Mjerë ata që bëjnë ^alavrësi, pasi do të flaken në ferr.

37 Po, mjerë ata që ^aadhurojnë idhuj, pasi djalli i të gjithë djajve kënaqet me ta.

38 Dhe në fund, mjerë të gjithë ata që vdesin në mëkatet e tyre; pasi ata do të ^akthehen te Perëndia dhe do të shohin fytyrën e tij dhe do të qëndrojnë në mëkatet e tyre.

39 O vëllezërit e mi të dashur, kujtoni sa e tmerrshme është të shkelësh kundër atij Perëndie të Shenjtë dhe gjithashtu sa e tmerrshme është të dorëzohesh në ngasjet e atij ^adinaku. Kujtoni, të jesh ^bmendje-kontrolluar nga mishi është ^cvdekje, por të jesh mendje-kontrolluar nga shpirti është ^djetë e ^epërjetshme.

40 O, vëllezërit e mi të dashur, u vini veshin fjalëve të mia. Kujtoni madhështinë e të Shenjtit të Izraelit. Mos thoni se kam folur gjëra të rënda kundër jush; pasi po të thoni, ju do të flisni keq kundër së ^avërtetës; pasi unë kam folur fjalët e Krijuesit tuaj. Unë e di që fjalët e së vërtetës janë të ^brënda kundër të gjithë papastërtisë; por të drejtët nuk frikësohen prej tyre, pasi ata e duan të vërtetën dhe nuk dridhen.

41 O atëherë, vëllezërit e mi të dashur, ^aejani te Zoti, tek i Shenjti. Kujtoni se shtigjet e tij

29a 2 Ne. 28:26.

b Jakobi 4:10.

30a Llu. 12:34;

1 Tim. 6:10;

DeB 56:16.

b ush Varfër (i).

31a Eze. 33:30–33;

Mt. 11:15;

Mosia 26:28;

DeB 1:2, 11, 14;

Mois. 6:27.

34a Fja. 19:9.

ush Ndershëm (i),

ndershmëri; Gënjim.

b ush Ferr.

35a Eks. 20:13;

Mosia 13:21.

b ush Dënim kapital.

36a 3 Ne. 12:27–29.

ush Dëlrësi.

37a ush Idhujtari.

38a Alma 40:11, 13.

39a 2 Ne. 28:20–22; 32:8;

Mosia 2:32; 4:14;

Alma 30:53.

b Rom. 8:6.

ush Mishtor.

c ush Vdekje,

shpirtërore.

d Fja. 11:19.

e ush Jetë e

përjetshme.

40a ush Vërtetë (e).

b 1 Ne. 16:2;

2 Ne. 28:28; 33:5.

41a 1 Ne. 6:4;

Jakobi 1:7;

Omni 1:26;

Moro. 10:30–32.

janë të drejta. Vini re, ^budha për njeriun është e ^cngushtë, por ajo shtrihet në një drejtim të drejtë para tij dhe ruajtësi i ^dportës është i Shenjti i Izraelit; dhe ai nuk punëson shërbëtorë aty; dhe nuk ka udhë tjetër përveç nëpërmjet portës; pasi ai nuk mund të mashtrohet, pasi Zoti Perëndi është emri i tij.

42 Dhe kujtdo që troket, atij do t'ia hapë ai; dhe të ^aditurit dhe të mësuarit, dhe ata që janë të pasur, dhe ata që janë ^bkrekosur për shkak të diturisë së tyre dhe të urtësisë së tyre dhe të pasurive të tyre—po, ata janë ata që ai i përçmon; dhe nëse ata nuk i flakin tutje këto gjëra dhe nuk e konsiderojnë veten ^cbudallenj para Perëndisë, dhe nuk përulen në thellësitë e ^dpërrulësisë, ai nuk do t'ua hapë.

43 Por gjërat e të diturit dhe të maturit do t'u ^afshihen atyre përgjithmonë—po, ajo lumturi që është përgatitur për shenjtorët.

44 O, vëllezërit e mi të dashur, mbani mend fjalët e mia. Vini re, unë heq rrobat e mia dhe i shkund para jush; unë i lutem Perëndisë së shpëtimit tim që ai të më shikojë mua me ^asyrin e tij që sheh gjithçka; prandaj, ju do të dini në ditën e fundit, kur të gjithë njerëzit do të

gjykohen për veprat e tyre, se Perëndia i Izraelit dëshmoi që unë i ^bshkunda paudhësitë tuaja nga shpirti im dhe se unë qëndroj me pastërti para tij dhe jam i ^cpastruar nga gjaku juaj.

45 O, vëllezërit e mi të dashur, largohuni nga mëkatet tuaja; flakni ^azinxhirët e atij që do t'ju lidhë shtrëngueshëm; ejani te ai Perëndi që është ^bshkëmbi i shpëtimit tuaj.

46 Përgatitni shpirtat tuaj për atë ditë të lavdishme, kur ^adrejtesia do të zbatohet mbi të drejtët, madje ditën e ^bgjkimit, që ju të mos mund të tkurreni nga frika e tmerrshme; që ju të mos mund të mbani mend ^cfajin tuaj të tmerrshëm me përpikmëri dhe të jeni të detyruar të bërtisni: Të shenjta, të shenjta janë gjykimet e tua, O Zot, Perëndi i ^dPlotfuqishëm—por unë e di fajin tim; unë shkela ligjin tënd dhe shkeljet e mia janë të mijat; dhe djalli më ka pushtuar, se unë jam një pre e mjerimit të tij të tmerrshëm.

47 Por, vini re, vëllezërit e mi, a është e nevojshme që unë t'ju zgjoj në një realitet të tmerrshëm të këtyre gjërave? A do t'ju trazoja shpirtat tuaj në se mendjet tuaja ishin të kulluara? A do të isha unë kaq i qartë me ju, sipas qartësisë së të vërtetës,

41b 2 Ne. 31:17–21;
Alma 37:46;
DeB 132:22, 25.

c Llu. 13:24;
2 Ne. 33:9;
Hel. 3:29–30.

d 2 Ne. 31:9, 17–18;
3 Ne. 14:13–14;
DeB 43:7; 137:2.

42a Mt. 11:25.

b USH Kryelartësi,
krenari.

c 1 Kor. 3:18–21.

d USH Përrul, përrulësi.

43a 1 Kor. 2:9–16.

44a Jakobi 2:10.

b Jakobi 1:19.

c Jakobi 2:2;

Mosia 2:28.

45a 2 Ne. 28:22;

Alma 36:18.

b USH Shkëmb.

46a USH Drejtësi.

b USH Gjykim, i fundit.

c Mosia 3:25.

d 1 Ne. 1:14;

Mois. 2:1.

në qoftë se ju do të ishit të lirë nga mëkati?

48 Vini re, në qoftë se ju do të ishit të shenjtë, unë do t'ju flisja mbi shenjtërinë; por pasi ju nuk jeni të shenjtë dhe pasi ju më shikoni si një mësues, është e nevojshme që unë t'ju "mësoj pasojat e b)mëkatit.

49 Vini re, shpirti im e urren mëkatin dhe zemra ime kënaqet në drejtësi; dhe unë do të "lavdëroj emrin e shenjtë të Perëndisë tim.

50 Ejani vëllezërit e mi, secili që ka etje, ejani ju tek "ujërat; dhe ai që nuk ka para, ejani, blini dhe hani; po, ejani blini verë dhe qumësht, pa b)para dhe pa çmim.

51 Prandaj, mos shpenzoni para për atë që nuk ka vlerë, as "punën tuaj për atë që nuk mund të japë kënaqësi. Më dëgjoni me zell dhe mbani mend fjalët që ju kam thënë; dhe ejani tek i Shenjti i Izraelit dhe b)merri sa të mundni nga ajo që nuk mbaron, as që nuk mund të korrtohet dhe e lini shpirtin tuaj të kënaqet në bollëk.

52 Vini re, vëllezërit e mi të dashur, mbani mend fjalët e Perëndisë suaj; lutjuni atij vazhdimisht ditën dhe jepini "falënderime emrit të tij të shenjtë natën. Lerini zemrat tuaja të gëzojnë.

53 Dhe vini re, sa të mëdha "besëlidhjet e Zotit dhe sa të

mëdha denjimet e tij te fëmijët e njerëzve; dhe për shkak të madhështisë së tij dhe të hirit dhe b)mëshirës së tij, ai na ka premtuar se fara jonë nuk do të zhduket krejtësisht, sipas mishit, por se ai do ta ruaj atë; dhe në brezat e ardhshëm, ata do të bëhen një "degë e drejtë në shtëpinë e Izraelit.

54 Dhe tani, vëllezërit e mi, unë do t'ju flisja më shumë; por nesër unë do t'ju shpall pjesën e mbetur të fjalëve të mia. Amen.

KAPITULLI 10

Judenjtë do ta kryqëzojnë Perëndinë e tyre— Ata do të shpërndahen derisa të fillojnë të besojnë në të— Amerika do të jetë një tokë e lirisë, ku asnjë mbret nuk do të sundojë— Pajtohu me Perëndinë dhe fito shpëtim nëpërmjet hirit të tij. Rreth 559–545 para K.

DHE tani unë, Jakobi, ju flas përsëri, vëllezërit e mi të dashur, në lidhje me këtë "degë të drejtë, për të cilën unë kam folur.

2 Pasi, vini re, "premtimet që ne kemi marrë janë premtime ndaj nesh sipas mishit; prandaj, sikurse më është treguar që shumë prej fëmijëve tanë do të mbarojnë në mish për shkak të mosbesimit, megjithatë, Perëndia do të jetë i mëshirshëm ndaj shumicës; dhe fëmijët tanë

48a Alma 37:32.

b Ush Mëkat.

49a 1 Ne. 18:16.

50a Ush Ujë i gjallë.

b Alma 42:27.

51a Isa. 55:1–2.

b 2 Ne. 31:20; 32:3;

3 Ne. 12:6.

52a Ush Mirënjohës, falënderime, dhënie falënderimi.

53a Ush Besëlidhje.

b Ush Mëshirshëm (i), mëshirë.

c Ush Vresht i Zotit.

10 1a 1 Ne. 15:12–16;

2 Ne. 3:5;

Jakobi 5:43–45.

2a 1 Ne. 22:8;

3 Ne. 5:21–26;

21:4–7.

do të përtërihen, që ata të mund të vijnë tek ajo që do t'u japë atyre njohurinë e vërtetë të Shëlbuesit të tyre.

3 Kështu që, sikurse ju thashë, duhet që Krishti—pasi natën më parë “engjëlli më tha, se ky do të jetë emri i tij—do të ^bvijë mes Judenjve, mes atyre që janë pjesa më e ligë e botës; dhe ata do ta ^kkryqëzojnë atë—pasi kështu ka vendosur Perëndia ynë dhe nuk ka komb tjetër në tokë, që do ta ^kkryqëzonte “Perëndinë e tij.

4 Pasi, nëse “mrekullitë e mëdha do të bëheshin mes kombeve të tjera, ata do të pendoheshin dhe do të dinin se ai është Perëndia i tyre.

5 Por, për shkak të “intrigave të priftërinjve dhe paudhësive, ata në Jeruzalem do të bëhen kryelartë kundër tij, kështu që ai të kryqëzohet.

6 Kështu që, për shkak të paudhësive të tyre, shkatërrime, zi buke, epidemi dhe gjakderdhje do të vijnë mbi ta; dhe ata që nuk do të shkatërrohen, do të “shpërndahen midis të gjitha kombeve.

7 Por, vini re, kështu thotë “Zoti Perëndi: ^bKur dita të vijë që ata të besojnë në mua, që

unë jam Krishti, atëherë unë kam hyrë në besëlidhje me etërit e tyre, që ata të rikthehen në mish, mbi tokë, në tokat e trashëgimit të tyre.

8 Dhe do të ndodhë që ata do të “mblidhen nga shpërndarja e tyre e gjatë, nga ^bishujt e detit dhe nga katër anët e tokës; dhe kombet e Johebrenjve do të jenë të mëdha në sytë e mi, thotë Perëndia, në “cuarjen e tyre në tokat e trashëgimit të tyre.

9 “Po, mbretërit e Johebrenjve do të jenë etër birësues për ta dhe mbretëreshat e tyre do të jenë tajat e tyre; prandaj, ^bpremtimet e Zotit janë të mëdha për Johebrenjtë, pasi ai e ka thënë dhe kush mund të kundërshtojë?

10 Por, vër re, kjo tokë, tha Perëndia, do të jetë një tokë e trashëgimit tuaj dhe “Johebrenjtë do të jenë të bekuar mbi tokën.

11 Dhe kjo tokë do të jetë një tokë e “lirisë për Johebrenjtë dhe nuk do të ketë ^bmbretër mbi tokë, të cilët do të ngrihen prej Johebrenjve.

12 Dhe unë do ta fortifikoj këtë tokë kundër të gjitha kombeve të tjera.

13 Dhe ai që “lufton kundër

3a 2 Ne. 25:19;

Jakobi 7:5;

Moro. 7:22.

b USH Jezu Krisht—
Profecitë rreth
lindjes dhe vdekjes
së Jezu Krishtit.

c 1 Ne. 11:33;

Mosia 3:9;

DeB 45:52–53.

d Llu. 23:20–24.

e 1 Ne. 19:10.

4a USH Mrekulli.

5a Llu. 22:2.

USH Intriga të
priftërinjve.

6a 1 Ne. 19:13–14.

USH Izrael—
Shpërndarja e
Izraelit.

7a USH Zot.

b 2 Ne. 25:16–17.

8a USH Izrael—

Mbledhja e Izraelit.

b 1 Ne. 22:4;

2 Ne. 10:20–22;

DeB 133:8.

c 1 Ne. 22:8.

9a Isa. 49:22–23.

b 1 Ne. 22:8–9;

DeB 3:19–20.

10a 2 Ne. 6:12.

11a USH Lirë (i), Liri.

b Mosia 29:31–32.

13a 1 Ne. 22:14, 19.

Sionit do të ^bmbarojë, thotë Perëndia.

14 Pasi ai që do të ngrejë një mbret kundër meje do të mbarojë, pasi unë, Zoti, “mbret i qiellit, do të jem mbreti i tyre dhe unë do të jem përgjithmonë një ^bdritë ndaj atyre që dëgjojnë fjalët e mia.

15 Kështu që, për këtë shkak, që “besëlidhjet e mia të mund të plotësohen, të cilat i kam bërë me fëmijët e njerëzve, që unë do të bëj me ta ndërsa ata janë në mish, unë duhet të shkatërroj punët e ^bfshehta të ‘errësirës dhe të vrasjeve dhe të neverive.

16 Kështu që, ai që lufton kundër “Sionit, si Jude ashtu dhe Johebre, si i lidhur ashtu dhe i lirë, si burrë ashtu dhe grua, do të mbarojë; pasi ^bata janë ata të cilët janë lavirja e të gjithë tokës, pasi ^cata që ^dnuk janë me mua, janë ^ekundër meje, thotë Perëndia ynë.

17 Sepse unë do t’i “plotësoj premtimet e mia, të cilat ua kam bërë fëmijëve të njerëzve, se unë do t’ua bëj ndërsa ata janë në mish—

18 Kështu që, vëllezërit e mi të dashur, kështu thotë Perëndia ynë: Unë do të brengos farën tënde nëpërmjet dorës së

Johebrenjve; megjithatë, unë do t’i zbut zemrat e “Johebrenjve, që ata të jenë si një atë për ta; prandaj, Johebrenjtë do të jenë të ^bbekuar dhe të ‘numëruar mes shtëpisë së Izraelit.

19 Kështu që, unë do t’ia “kushtoj këtë tokë farës tënde dhe atyre që do të numërohen mes farës tënde, përgjithnjë, si tokë e trashëgimit të tyre; sepse është një tokë e zgjedhur, më thotë Perëndia, mbi të gjitha tokat e tjera, prandaj, unë do të bëj që të gjithë njerëzit që jetojnë në të që të më adhurojnë, thotë Perëndia.

20 Dhe tani, vëllezërit e mi të dashur, duke parë se Perëndia ynë i mëshirshëm na ka dhënë kaq njohuri të madhe në lidhje me këto gjëra, le ta kujtojmë atë dhe të heqim dorë nga mëkatet tona dhe të mos ulim kokat tona, pasi ne nuk jemi braktisur; megjithatë, ne jemi “dëbuar nga toka e trashëgimit tonë; por tani ne u dërguam në një tokë ^bmë të mirë, pasi Zotit na e bëri detin ‘udhë dhe ne jemi në një “ishull të detit.

21 Por të mëdha janë premtimet e Zotit për ata që janë në “ishujt e detit; prandaj, duke folur për ishujt, duhet të ketë më

13b Isa. 60:12.

14a Alma 5:50;
DeB 38:21–22;
128:22–23;
Mois. 7:53.

b USH Dritë, dritë e Krishtit.

15a USH Besëlidhje.

b Hel. 3:23.
USH Lidhje të fshehta.

c USH Errësirë,

shpirtërore.

16a USH Sion.

b 1 Ne. 13:4–5.

c 1 Ne. 14:10.

d 1 Ne. 22:13–23;

2 Ne. 28:15–32;

3 Ne. 16:8–15;

Eth. 2:9.

e Mt. 12:30.

17a DeB 1:38.

18a Llu. 13:28–30;

DeB 45:7–30.

b Ef. 3:6.

c Gal. 3:7, 29;

1 Ne. 14:1–2;

3 Ne. 16:13; 21:6, 22;
30:2; Abr. 2:9–11.

19a 2 Ne. 3:2.

20a 1 Ne. 2:1–4.

b 1 Ne. 2:20.

USH Tokë e premtuar.

c 1 Ne. 18:5–23.

d Isa. 11:10–12.

21a 1 Ne. 19:15–16; 22:4.

shumë se ky dhe ata banohen gjithashtu nga vëllezërit tanë.

22 Pasi vini re, Zoti Perëndi ka ^adërguar herë pas here nga shtëpia e Izraelit, sipas vullnetit dhe dëshirës së tij. Dhe tani, vini re, Zoti mban mend të gjithë njerëzit që u shkëputën së andejmi, prandaj ai na mban mend edhe ne.

23 Kështu që, gëzoni zemrat tuaja dhe kujtoni se ju jeni të ^alibër të ^bveproni nga vetja juaj—të ^czgjidhni udhën e vdekjes së pafundme, ose udhën e jetës së përjetshme.

24 Kështu që, vëllezërit e mi të dashur, pajtoheni me vullnetin e Perëndisë dhe jo me vullnetin e djallit dhe të mishit; dhe kujtoni, se pasi të pajtoheni me Perëndinë, është vetëm dhe nëpërmjet ^ahirit të Perëndisë që ju ^bshpëtoni.

25 Kështu që, le t’ju ngrejë Perëndia nga vdekja nëpërmjet fuqisë së ringjalljes, si edhe nga vdekja e pafundme nëpërmjet fuqisë së ^ashlyerjes, që ju të mund të pranoheni në mbretërinë e përjetshme të Perëndisë, që ju të mund ta lavdëroni nëpërmjet hirit hyjnor. Amen.

KAPITULLI 11

Jakobi pa Shëlbuesin e tij—Ligji i Moisiut tipizon Krishtin dhe

provon se ai do të vijë. Rreth 559–545 para K.

DHE tani, ^aJakobi, i foli shumë gjëra të tjera popullit tim në atë kohë; por unë bëra që të ^bshkruheshin vetëm këto gjëra, pasi gjërat që unë kam shkruar, më mjaftojnë.

2 Dhe tani unë, Nefi, shkruaj më shumë nga fjalët e ^aIsaias, pasi shpirti im kënaqet me fjalët e tij. Pasi unë do t’ia përshtas fjalët e tij popullit tim dhe unë do t’ua dërgoj ato të gjithë fëmijëve të mi; pasi ai me të vërtetë pa ^bShëlbuesin tim, madje ashtu siç e kam parë unë.

3 Dhe vëllai im, Jakobi, gjithashtu e ka ^aparë atë sikurse e kam parë unë; prandaj, do t’i dërgoj fjalët e tyre te fëmijët e mi, për t’u provuar atyre se fjalët e mia janë të vërteta. Prandaj, nëpërmjet fjalëve të ^btre vetave, Perëndia ka thënë, unë do të vendos fjalën time. Megjithatë, Perëndia dërgon më shumë dëshmitarë dhe ai i provon të gjitha fjalët e tij.

4 Vini re, shpirti im kënaqet që t’i ^aprovojë popullit tim të vërtetën mbi ^bardhjen e Krishtit; pasi, për këtë qëllim u dha ^cligji i Moisiut; dhe çdo gjë që është dhënë nga Perëndia nga fillimi i botës ndaj njeriut, janë shenja që e tipizojnë atë.

5 Dhe gjithashtu shpirti im

22a 1 Ne. 22:4.

23a USH Zgjedhje e lirë.

b 2 Ne. 2:16.

c LiP. 30:19.

24a USH Hir.

b USH Shpëtim.

25a USH Shlyej, shlyerjes.

11 1a 2 Ne. 6:1–10.

b 2 Ne. 31:1.

2a 3 Ne. 23:1.

b USH Shëlbues.

3a 2 Ne. 2:3;

Jakobi 7:5.

b 2 Ne. 27:12;

Eth. 5:2–4;

DeB 5:11.

4a 2 Ne. 31:2.

b Jakobi 4:5; Jar. 1:11;

Alma 25:15–16;

Eth. 12:19.

c 2 Ne. 5:10.

kënaqet në “besëlidhjet që bëri Zotit me etërit tanë; po, shpirti im kënaqet në hirin e tij dhe në drejtësinë e tij dhe në fuqinë, dhe në mëshirën e planit të madh dhe të përjetshëm të çlirimit nga vdekja.

6 Dhe shpirti im kënaqet që t’i provojë popullit tim se “po të mos vijë Krishti, të gjithë njerëzit duhet të mbarojnë.

7 Pasi, nëse “nuk ka Krisht, nuk ka Perëndi; dhe nëse nuk ka Perëndi, ne nuk jemi, pasi nuk do të kishte patur ^bkrijim. Por ka një Perëndi dhe ai është Krishti dhe ai vjen në plotësinë e kohës së tij.

8 Dhe tani unë po shkruaj disa nga fjalët e Isaia, që kushdo nga njerëzit e mi që do t’i shikojë këto fjalë, mund të ngrejë zemrën e tij dhe të gëzohet për të gjithë njerëzit. Tani, këto janë fjalët dhe ju mund t’i përshtasni te vetja juaj dhe te të gjithë njerëzit.

KAPITULLI 12

Isaia sheh tempullin e ditëve të mëvonshme, mbledhjen e Izraelit dhe gjykimin mijëvjeçar dhe paqen — Kryelarti dhe i ligu do të poshtë-

rohen me Ardhjen e Dytë—Krahaso Isaia 2. Rreth 559–545 para K.

FJALA që “Isaia, i biri i Amotsit, ^bpa si vegim në lidhje me Judën dhe Jeruzalemin:

2 Dhe do të ndodhë në ditët e fundit, kur “mali i ^bshtëpisë së Zotit do të vendoset në majë të ‘maleve dhe do të lartësohet përmbi kodra dhe të gjitha kombet do të vërshojnë tek ai.

3 Dhe shumë njerëz do të shkojnë dhe do të thonë: Ejani, dhe le të ngjitemi në malin e Zotit, te shtëpia e Perëndisë së Jakobit; dhe ai do të na mësojë udhët e tij dhe ne do të “ecim në shtigjet e tij; pasi nga Sioni do të dalë ^bligji dhe fjala e Zotit nga Jeruzalemi.

4 Dhe ai do të “grykojë midis kombeve dhe do të qortojë shumë njerëz; dhe ata do të farkëtojnë shpatat e tyre duke i bërë plugje dhe heshtat në kanxha për të krasitur — kombi nuk do ta ngrejë më shpatën kundër kombit dhe as nuk do të mësojnë më luftën.

5 O shtëpi e Jakobit, ejani dhe le të ecim në dritën e Zotit; po, ejani, pasi ju të gjithë keni “humbur, secili në udhët e tij të liga.

6 Kështu që, O Zot, ti e ke

5a USH Besëlidhje e Abrahamit.

6a Mosia 3:15.

7a 2 Ne. 2:13.

b USH Krijoj, krijim.

12 1a Prej Nefit citohen

kapitujt 2–14 të

Isaia nga fletët

e tunxhit në

2 Ne. 12–24;

ka disa ndryshime

në renditjen e fjalëve

të cilat duhet të vihen në dukje.

b HEB *khazah*, ka kuptimin “i përfytyruar”. Kjo do të thotë se Isaia e mori lajmin e tij nëpërmjet një vegimi nga Zotit.

2a Joe. 3:17.

USH Sion.

b USH Tempull, shtëpi

e Zotit.

c DeB 49:25.

3a USH Ec, ec me Perëndinë.

b HEB mësim ose doktrinë.

USH Ungjill.

4a 2 Ne. 21:2–9.

5a 2 Ne. 28:14;

Mosia 14:6;

Alma 5:37.

braktisur popullin tënd, shtëpinë e Jakobit, sepse ata "janë të mbushur me zakonet e Lindjes dhe dëgjojnë falltarët si ^bFilistinët dhe ata e "kënaqin veten me fëmijët e të huajve.

7 Toka e tyre është gjithashtu plot argjend dhe ar dhe as thesaret e tyre nuk kanë fund; vendi i tyre është plot kuaj dhe as karrocet e tyre nuk kanë fund.

8 Toka e tyre është gjithashtu plot "idhuj; ata adhurojnë punën e duarve të tyre, atë që vetë gishtat e tyre kanë bërë.

9 Dhe njeriu i ulët "nuk përkulet dhe njeriu i madh nuk përul veten, prandaj, mos e fal atë.

10 O ju të këqij, hyni në shkëmb dhe "fshihuni në pluhur, pasi frika e Zotit dhe lavdia e madhështisë së tij do t'ju godasin.

11 Dhe do të ndodhë që shikimet krenare të njeriut do të bëhen të përlulura dhe krenaria e njerëzve do të bjerë poshtë dhe vetëm Zoti do të lartësohet në atë ditë.

12 Pasi "dita e Zotit të Ushtrove vjen së shpejti mbi të gjitha kombet, po, mbi secilin; po, mbi ^bkrenarin dhe mbi të lartin dhe mbi çdo njeri që është ngritur lart, dhe ai do të ulet poshtë.

13 Po, dhe dita e Zotit do të

vijë mbi të gjitha qitrot e Libanit, pasi ato janë të larta dhe të ngritura; dhe mbi të gjithë lisat e Bashanit;

14 Dhe mbi të gjitha malet e larta dhe mbi të gjitha kodrat, dhe mbi të gjitha kombet që janë të ngritura dhe mbi çdo popull;

15 Dhe mbi çdo kullë të lartë dhe mbi çdo mur të fortifikuar;

16 Dhe mbi të gjitha anijet e "detit dhe mbi të gjitha anijet e Tarshishit, dhe mbi të gjitha pamjet e këndshme.

17 Dhe kryelartësia e njeriut do të bjerë dhe krenaria e njerëzve do të pakësohet; dhe vetëm Zoti do të lartësohet në "atë ditë.

18 Dhe idhujt, ai do t'i zhdukë krejtësisht.

19 Dhe ata do të shkojnë në vrimat e shkëmbinjve dhe në shpellat e tokës, pasi frika e Zotit do të bjerë mbi ta dhe lavdia e madhështisë së tij do t'i godasë, kur ai të ngrihet për ta tundur tmerrësisht tokën.

20 Atë ditë njeriu do t'u "hedhë urithëve dhe lakuriqëve të natës idhujt e tij prej argjendi dhe idhujt e tij prej ari, që i bëri për veten e tij që t'i adhurojë;

21 Për t'u futur në të çarat e shkëmbinjve dhe në majat e maleve të larta, pasi frika e Zotit do të bjerë mbi ta dhe madhë-

6a DMTH mbushen, pajisen me mësimë, besime të kundërta. Psal. 106:35.

b USH Filistinë.

c HEB shtrëngoju duart me (dikë) ose bëj besëlidhje me (dikë).

8a USH Idhujtari.

9a DMTH Perëndisë; ai

adhuroi idhujt në vend të tij.

10a Alma 12:14.

12a USH Ardhje e Dytë e Jezu Krishtit.

b Mal. 4:1; 2 Ne. 23:11; DeB 64:24.

16a Varianti grek (Septuagint) ka një shprehje që varianti

hebraik nuk e ka dhe varianti hebraik ka një shprehje që varianti grek nuk e ka; por 2 Ne. 12:16 i ka të dyja. Psal. 48:7; Eze. 27:25.

17a DMTH dita e ardhjes së Zotit në lavdi.

20a HEB braktisë.

shtia e lavdisë së tij do t'i qëllojë, kur ai të ngrihet për ta tundur tmerrësisht tokën.

22 Mos u varni më në "njeriun, fryma e të cilit është në vrimat e tij të hundës; pasi ç'vlerë ka ai?

KAPITULLI 13

Juda dhe Jeruzalemi do të ndëshkohen për mosbindjen e tyre—Zoti paraqet dhe gjykon popullin e tij—Të bijat e Sionit mallkohen dhe mundohen për jetën e tyre mondane—Krahaso Isaia 3. Rreth 559–545 para K.

PASI vini re, Zoti, Zot i Ushtrive, i heq Jeruzalemit dhe Judës mbështetjen dhe përkrahjen, çdo mundësi buke dhe çdo burim uji—

2 Të fuqishmin dhe luftëtarin, gjykatësin dhe profetin dhe të maturin dhe të moshuarin;

3 Kapitenin e pesëdhjetëve dhe njeriun e nderuar, dhe këshilltarin, dhe mashtrulesin dhe oratorin e shkathët.

4 Dhe unë do t'u jap fëmijë atyre, që të jenë princat e tyre dhe foshnjat të sundojnë mbi ta.

5 Dhe njerëzit do të jenë të shtypur, çdo njeri nga një tjetër dhe çdo njeri nga fqinji i tij; fëmija do të sillet me krenari ndaj të moshuarit dhe i pandershmi ndaj të ndershmit.

6 Kur një njeri do të kapë të

vëllanë në shtëpinë e atit të tij dhe do t'i thotë: Ti ke veshje, ji sundimtari ynë, dhe mos e lër këtë "shkatërrim të ndodhë nën dorën tënde—

7 Atë ditë, ai do të betohet, duke thënë: Unë nuk do të jem një "shërues; pasi në shtëpinë time nuk ka as bukë as veshje; mos më bëni një sundimtar të popullit.

8 Pasi Jeruzalemi është "rrënuar dhe Juda ka ^brënë, për shkak se gjuhët e tyre dhe punët e tyre kanë qenë kundër Zotit, për të provokuar sytë e lavdisë së tij.

9 Dukja e tyre dëshmon kundër tyre dhe shpall se mëkati i tyre është njësoj si i "Sodomës, dhe ata nuk mund ta fshehin atë. Mjerë shpirtrat e tyre, sepse ata e kanë merituar të keqen vetë.

10 U thoni të drejtëve se do t'u bëhet "mirë; pasi ata do të hanë frytin e veprave të tyre.

11 Mjerë të liqtë, pasi ata do të mbarojnë; sepse shpërblimi i duarve të tyre do të bjerë mbi ta!

12 Dhe për njerëzit e mi, fëmijët janë sundimtarët e tyre dhe gratë sundojnë mbi ta. O, populli im, ata që të "udhëheqin bëjnë që të gabosh dhe shkatërronjë udhën e shtigjeve të tua.

13 Zoti ngrihet për të "paditur dhe qëndron për të gjykuar njerëzit.

14 Zoti do të hyjë në gjykim me të moshuarit e popullit të tij

22a DMTH Mjaft u varët nga njeriu i vdekshëm; ai ka pak fuqi në krahasim me Perëndinë.
Mois. 1:10.

13 6a Isa. 3:6.

7a HEB lidhës (i një plaje); dmth., unë nuk mund t'i zgjidh problemet e tua.

8a Jer. 9:11.

b Vaj. 1:3.

9a Zan. 19:1, 4–7, 24–25.

USH Homoseksualitet.

10a LiP. 12:28.

12a Isa. 9:16.

13a HEB luftuar.

Mik. 6:2;

DeB 45:3–5.

dhe me ^aprincat e tij; pasi ju keni ^bpërpirë ^cvreshtën dhe ^aplaçkat e të ^evarfërit në shtëpitë tuaja.

15 Ç'doni të thoni? Ju rrihni mizorisht popullin tim dhe shtypni fytyrat e të varfërve, thotë Zoti Perëndia i Ushtrive.

16 Për më tepër, Zoti thotë: Sepse të bijat e Sionit janë kryelarta dhe ecin qafëpërpjetë, përpara dhe me sy lozonjarë, duke ecur dhe ^afolur me naze ndërsa duke shkaktuar një tringëllimë me këmbët e tyre—

17 Prandaj, Zoti do të godasë me një zgjebe kurorën e kokës së vajzave të Sionit dhe Zoti do të ^azbulojë pjesët e fshehta të tyre.

18 Atë ditë, Zoti do të heqë shkëlqimin e stolisjeve të tyre tingëlluese dhe të ^azbukurimeve dhe ^brrathëve të rrumbullaktë si hëna;

19 Zinxhirët dhe byzylykët dhe ^ashallet;

20 Beretat dhe stolisjet e këmbëve dhe rripat e kokës dhe kutitë e parfumit dhe vathët;

21 Unazat dhe xhevahiret në hundë;

22 Veshjet e ^ashumëllojshme dhe mantelet, dhe shamitë e kokës, dhe karficat e ndryshme;

23 ^aPasqyrat dhe të linjtat shumë të mira dhe kapuçat dhe robdëshambret.

24 Dhe do të ndodhë që në vend të erës së mirë, do të ketë qelbësirë; dhe në vend të një brezi, një ^areckë; dhe në vend të flokëve të krehur bukur, shogëti; dhe në vend të ^bshamisë së brezit, një rrip prej thesi; ^cdjegje në vend të bukurisë.

25 Burrat e tu do të bien nga shpata dhe të fuqishmit e tu në luftë.

26 Dhe portat e tij do të ankoen dhe do të mbajnë zi; dhe ai do të jetë i shkretuar dhe do të qëndrojë përdhe.

KAPITULLI 14

Sioni dhe të bijat e tij do të shëlbehen dhe do të pastrohen në ditën e mijëvjeçarit—Krahaso Isaia 4. Rreth 559–545 para K.

DHE atë ditë, shtatë gra do të kapin një burrë duke thënë: Ne do të hamë bukën tonë dhe do të veshim rrobat tona; vetëm le të quhemi me emrin tënd, që të heqim ^aturpin tonë.

2 Në atë ditë, ^adega e Zotit do

14a HEB sundimtar ose udhëheqës.
b HEB konsumuar ose djegur.

c Isa. 5:7.

d DMTH fitim i përvetësuar.

e 2 Ne. 28:12–13.

16a DMTH duke ecur me hapa të shkurtër, të shpejtë, në një mënyrë të shtirë.

17a HEB nxjerrë haptazi; idiomë që do të thotë

“i bëj me turp”.

18a Ndoshta rrjeta për flokët. Autoritetet jo gjithmonë bien dakort lidhur me natyrën e zbukurimeve femërore të renditura në vargjet 18–23.

b DMTH zbukurime në formën e një gjysmëhëne.

19a HEB vellot.

22a HEB rroba të shkëlqyeshme.

23a OSE rroba të tejdukshme.

24a HEB rrogozë.

b OSE një robë.

c OSE damkosje (një shenjë skllavërie).

14 1a DMTH njolla e të qenit e pamartuar dhe pa fëmijë.

2a Isa. 60:21;

2 Ne. 3:5;

Jakobi 2:25.

të jetë e bukur dhe e lavdishme; fryti i tokës i shkëlqyer dhe tërheqës, për ata që janë të ikurit e Izraelit.

3 Dhe do të ndodhë që ata që janë lënë në Sion dhe mbenen në Jeruzalem, do të quhen të shenjtë, secili që është shkruar mes të gjallëve në Jeruzalem—

4 “Kur Zoti do të ketë ^blarë fëlliqësinë e bijave të Sionit dhe të ketë pastruar gjakun e Jeruzalemit nga to, me anë të shpirtit të gjykimit dhe me anë të shpirtit të ‘zjarrit.

5 Dhe Zoti do të krijojë mbi çdo vendbanim të malit Sion dhe mbi asambltetë e tij një “re dhe tym gjatë ditës dhe shkëlqimin e një zjarri me flakë gjatë natës; pasi mbi të gjithë lavdinë e Sionit do të ketë një mbrojtje.

6 Dhe do të ketë një taberna-kull për hije gjatë vapës së ditës dhe si një vend “strehim dhe mbulesë nga stuhia dhe nga shiu.

KAPITULLI 15

Vreshti i Zotit (Izraeli) do të shkretohet dhe populli i tij do të shpërndahet—Mjerime do të vijjnë mbi ta, në gjendjen e tyre braktisëse të fesë dhe të shpërndarjes—Zoti do të ngrejë një emblemë dhe do të

mbledhë Izraelin—Krahaso Isaia 5. Rreth 559–545 para K.

DHE atëherë unë do t’i këndoj shumë të dashurit tim një “këngë të dashur, që ka të bëjë me vreshtin e tij. Shumë i dashuri im ka një vresht në një kodër shumë pjellore.

2 Dhe ai e rrethoi atë me gardh dhe hoqi gurët që ishin aty dhe e mbolli me “hardhi nga më të mirat, dhe ndërtoi një kullë në mes të saj, dhe gjithashtu bëri një shtrydhës; dhe ai u kujdes që ajo të bënte rrush, dhe ajo bëri rrush të egër.

3 Dhe tani, O banorë të Jeruzalemit dhe burra të Judës, gjykoni, unë ju lutem, mes meje dhe vreshtit tim.

4 Ç’mund të bëja më tepër sesa bëra për vreshtin tim? Por, kur unë u kujdesa që ai të jepte rrush, ai më dha rrush të egër.

5 Dhe tani, shkoni aty; unë do t’ju them se ç’do t’i bëj vreshtit tim—do t’i “shkul gardhin dhe ai do të hahet; dhe unë do ta shemb murin e tij dhe ai do të shkelet me këmbë;

6 Dhe unë do ta le djerrë; nuk do të krasitet dhe as nuk do të germohet; por aty do të rriten “ferra dhe gjemba; unë gjithashtu do t’i urdhëroj retë, që ato të mos ^blëshojnë shi mbi të.

7 Pasi “vreshti i Zotit të Ushtrive është shtëpia e Izraelit

4a DMTH Kur Zoti do ta ketë pastruar tokën.

b USH Laj, larë (i), larje.

c Mal. 3:2–3; 4:1.

5a Eks. 13:21.

6a Isa. 25:4;

DeB 115:6.

15 1a DMTH Profeti komponon një këngë ose një shëmbëlltyrë poetike për një vresht, duke treguar mëshirën e Perëndisë dhe

mospërgjigjen e Izraelit.

2a Jer. 2:21.

5a Psa. 80:12.

6a Isa. 7:23; 32:13.

b Jer. 3:3.

7a USH Vresht i Zotit.

dhe burrat e Judës bima e tij e këndshme; dhe ai priste për ^bgjykim dhe vini re, shtypje; për drejtësi, por vini re, një thirrje.

8 Mjerë ata që bashkojnë “shtëpi me shtëpi, derisa të mos ketë më vend, që ata të mund të vendosen ^bvetëm në mesin e tokës!

9 Në veshët e mi, thotë Zoti i Ushtrive, në të vërtetë shumë shtëpi do të jenë të shkretuara dhe qytete të mëdha dhe të bukura pa banorë.

10 Po, dhjetë akra të vreshtit do të japin një “bath dhe fara e një homeri do të japë një efah.

11 Mjerë ata që ngrihen herët në mëngjes për të “vajtur pas pijesh të forta dhe vazhdojnë deri natën dhe ^bvera i ndez zjarr!

12 Dhe që harpa dhe lira, daullja dhe fyelli dhe vera janë në gostitë e tyre; por ata nuk “marrin parasysh punën e Zotit, as nuk konsiderojnë veprën e duarve të tij.

13 Prandaj, njerëzit e mi janë në robëri, sepse ata nuk kanë “njohuri; dhe njerëzit e tyre të famshëm janë të uritur dhe turma e tyre e tharë nga etja.

14 Prandaj, ferri është zmadhuar dhe e ka hapur gojën e tij jashtë mase; dhe lavdia e tyre dhe turma e tyre dhe zhurma e

tyre dhe ai që gëzon do të zbrësë në të.

15 Dhe njeriu i ulët do të ulet dhe i fuqishmi do të përulet dhe sytë e kryelartit do të përulen.

16 Por, Zoti i Ushtrive do të lartësohet në “gjykim dhe Perëndia që është i shenjtë, do të shenjtërohet në drejtësi.

17 Atëherë qengjat do të kullojnë sipas mënyrës së tyre dhe në vendet djerrë të të pasurve të huajt do të hanë.

18 Mjerë ata që tërheqin paudhësinë me litarët e “kotësisë dhe mëkatit ^bsi me një litar qerreje;

19 Që thonë: Le të “ngutet, ta shpejtojë punën e tij, që ne të mund ta ^bshohim atë; dhe që këshilla e të Shenjtit të Izraelit të afrohet dhe të vijë, që ne të mund ta dimë.

20 Mjerë ata që e “quajnë të keqen të mirë dhe të mirën të keqe, që vënë ^berrësirën për dritë dhe dritën për errësirë, që vënë të hidhurën për të ëmbël dhe të ëmblën për të hidhur!

21 Mjerë ata që janë të “urtë në sytë e tyre dhe të matur sipas vetes së tyre!

22 Mjerë ata që janë të fuqishëm në pirjen e verës dhe të guximshëm në përzierjen e pijeve të forta;

7b ose drejtësi.

8a Mik. 2:1–2.

^b DMTH të lihet për të banuar vetëm.

Pronarët e pasur të tokave ua marrin fermat e vogla të varfërve.

10a Eze. 45:10–11.

11a Fja. 23:30–32.

^b USH Fjalë e Urtësisë.

12a Psa. 28:5.

13a Ose. 4:6.

USH Dije.

16a USH Jezu Krisht—Gjykatësi.

18a USH Kotë (i), kotësi.

^b DMTH Ata lidhen

me mëkatet e

tyre si kafshët tek

barrat e tyre.

19a Jer. 17:15.

^b DMTH Ata nuk do të besojnë në Mesian derisa ta shohin atë.

20a Moro. 7:14, 18;

DeB 64:16; 121:16.

^b 1 Gjo. 1:6.

21a Fja. 3:5–7;

2 Ne. 28:15.

23 Që përlijin të ligjtë për shpërblim dhe që i "heqin të drejtat drejtësinë e tij!

24 Prandaj sikurse "zjarri përulan ^bkallamishten dhe flaka konsumon "bykun, rrënjët e tyre do të kalben dhe lulet e tyre do të ikin si pluhur; sepse ata kanë hedhur ligjin e Zotit të Ushtrive dhe kanë "përçmuar fjalën e të Shenjtit të Izraelit.

25 Prandaj, është nderur "zemërimi i Zotit kundër popullit të tij dhe ai ka shtrirë dorën kundër tyre dhe i ka qëlluar ata; dhe kodrat u drodhën dhe kufomat e tyre u shqyen në mes të udhëve. Megjithëkëtë, zemërimi i tij nuk është shuar, por dora e tij është akoma e shtrirë.

26 Dhe ai do të ngrejë një "emblemë për kombet e largëta, dhe do t'u ^bvërsëlletë atyre nga fundi i tokës; dhe vini re, ata do të "vijne me të shpejtë, asnjë nuk do të jetë i lodhur, as nuk do të pengohen mes tyre.

27 Asnjëri nuk do të jetë i përgjumur ose i fjetur; as brezi i ijeve të tyre nuk do të zgjidhet, as lidhëset e këpucëve të tyre nuk do të jenë këputur;

28 Shigjetat e tyre do të jenë të mprehta dhe të gjithë harqet e tyre të përkulura, dhe thundrat e kuajve të tyre do të jenë si

strall, dhe rrotat e tyre si ciklon, ulërima e tyre si ajo e luanit.

29 Ata do të ulërijnë si "luanë të rinj; po, ata do të ulërijnë dhe do të bien mbi pre, dhe do ta marrin e ta çojnë në vend të sigurt, dhe askush nuk do t'ua heqë.

30 Dhe atë ditë ata do të ulërijnë kundër tyre, sikurse ulërima e detit; dhe në qoftë se ata shikojnë nga toka, vini re, errësirë dhe mjerim, dhe drita errësohet në qiell.

KAPITULLI 16

Isaia sheh Zotin—Mëkatet e Isaia's falen—Ai thirret të profetizojë—Ai profetizon për hedhjen poshtë nga Judenjtë të mësimëve të Krishtit—Një mbetje do të kthehet—Krahazo Isaia 6. Rreth 559–545 para K.

Në "vitin që mbreti Uziah vdiq, unë pashë gjithmonë Zotin të ulur në një fron të lartë dhe të ngritur dhe ^bcepat e mantelit të tij mbushnin tempullin.

2 Mbi të qëndronin "serafinët; secili kishte gjashtë krahë; me dy mbulonte fytyrën, me dy mbulonte këmbët dhe me dy fluturonte.

3 Dhe njëri i thërriste tjetrit, dhe thoshte: I shenjtë, i shenjtë, i shenjtë është Zoti i Ushtrive;

23a DMTH i heqin të drejtat e tij të ligjshme.

24a Abd. 1:18;
Mal. 4:1–2;
2 Ne. 20:17.

^b Joe. 2:5;
1 Ne. 22:15, 23;
2 Ne. 26:4, 6;
DeB 64:23–24; 133:64.

^c Llu. 3:17;
Mosa 7:29–31.
^d 2 Sam. 12:7–9.

25a DeB 63:32;
Mois. 6:27.

26a USH Flamur.
^b ose fishkëllej; dmth, sinjal për mbledhjen.
Isa. 7:18; 2 Ne. 29:2.

^c USH Izrael—
Mbledhja e Izraelit.
29a 3 Ne. 21:12–13.

16 1a DMTH rreth 750 para K.

^b DMTH pala e rrobës së tij ose fundet e saj.

2a USH Kerubinë.

tërë toka është plot me lavdinë e tij.

4 Dhe “shtyllat e derës lëvizën nga zëri i atij që thërriste dhe shtëpia u mbush me tym.

5 Atëherë unë thashë: I mjeri unë! Pasi unë “mbarova; pasi unë jam një njeri me buzë jo të pastra; dhe unë jetoj në mes të një populli me buzë të papastra; pasi sytë e mi kanë parë Mbretin, Zotin e Ushtrive.

6 Atëherë një nga serafinët fluturoi drejt meje, duke patur një “thëngjill të ndezur në dorën e tij, të cilin ai e kishte marrë me mashë nga altari;

7 Dhe ai e vuri atë mbi gojën time dhe tha: Shiko, ky ka prekur buzët e tua; dhe “pau dhësia jote është hequr dhe mëkati yt është pastruar.

8 Gjithashtu unë dëgjova zërin e Zotit duke thënë: Cilin të dërgoj dhe kush do të shkojë për ne? Atëherë unë thashë: Ja ku jam unë; më dërgo mua!

9 Dhe ai tha: Shko e thuaji këtij populli—Dëgjoni në të vërtetë, por ata nuk kuptuan; dhe shikoni në të vërtetë, por ata nuk dalluan dot.

10 Bëja zemrën të ashpër këtij populli dhe bëji veshët e tyre të rëndë dhe mbylli sytë e tyre—që të mos shohin me sytë e tyre dhe të mos “dëgjojnë me veshët e tyre dhe të mos kuptojnë me

zemrën e tyre dhe të kthehen në besim dhe të shërohen.

11 Atëherë unë thashë: Zot deri kur? Dhe ai tha: Derisa qytetet të braktisen pa banorë dhe shtëpitë pa njeri dhe toka të jetë krejtësisht e shkretuar;

12 Dhe që Zoti t’i ketë “çuar njerëzit larg, pasi do të ketë një braktisje të madhe në mes të tokës.

13 Por, megjithatë, do të mbesë një e dhjeta dhe ata do të kthehen dhe do të veniten si një pemë bliri dhe si një lis, substanca e të cilëve qëndron brenda kur ata hedhin gjethet; kështu fara e shenjtë do të jetë “substanca e tyre.

KAPITULLI 17

Efraimi dhe Siria i shpallin luftë Judës—Krishti do të lindë nga një virgjëreshë—Krahaso Isaia 7. Rreth 559–545 para K.

DHE ndodhi në ditët e Ashazit, biri i Jothamit, biri i Uziahut, mbret i Judës, që Retsini, mbret i Sirisë dhe Pekahu, biri i Remaliahut, mbret i Izraelit, shkuan drejt Jeruzalemit për të luftuar kundër tij, por nuk mundën të triumfonin kundër tij.

2 Dhe iu tha shtëpisë së Davidit duke thënë: Siria është bashkuar me “Efraimin. Dhe zemra e tij u

4a HEB themelet e pragjeve u dogjën.

5a HEB hoqa; dmth, ndërgjegjja e tij u pushtua nga mëkatet e tij dhe të popullit të tij.

6a DMTH një simbol i

pastrimit.
7a USH Heqje e mëkateve.

10a Mt. 13:14–15.

12a 2 Mbr. 17:18, 20.

13a DMTH Si një pemë, që edhe pse degët e saj shpërndahen, jeta

dhe aftësia për të prodhuar farë përsëri ngelet në të.
17 2a DMTH I gjithë Izraeli verior u thirr me emrin e Efraimit, fisit udhëheqës verior.

drodh; dhe zemra e popullit të tij u drodh, sikurse dridhen pemët e pyllit nga era.

3 Atëherë Zoti i tha Isaias: Shko tani të takosh Ashazin, ti dhe "Shearjashubi, biri yt, në fund të kanalit të hauzit të sipërm, në udhën e fushës së dërrstilarit;

4 Dhe thuaji atij: Dëgjo, dhe qetësohu; mos ki "frikë, as zemra mos të të ligështohet për dy bishtat e këtyre urave zjarri me tym, për zemërimin e rreptë të Retsinit me Sirinë dhe të birit të Remaliahut.

5 Sepse Siria, Efraimi dhe biri i Remaliahut, kanë bërë komplot kundër teje, duke thënë:

6 Le të shkojmë kundër Judës dhe ta brengosim dhe le të bëjmë një të "çarë për ne, dhe të vendosim një mbret në mes të saj, po, të birin e Tabeelit.

7 Kështu thotë Zoti Perëndi: Kjo nuk do të bëhet, as nuk do të ndodhë.

8 Pasi kreu i Sirisë është Damasku dhe kreu i Damaskut Retsini; dhe brenda gjashtëdhjetë e pesë vjetësh Efraimi do të thyhet, që të mos jetë një popull.

9 Dhe kreu i Efraimit është Samaria dhe kreu i Samarisë është biri i Remaliahut. Në qoftë se ju "nuk besoni, me siguri ju nuk do të vendoseni.

10 Përveç kësaj, Zoti i foli përsëri Ashazit, duke thënë:

11 Kërkoj një "shenjë Zotit, Perëndisë tënd; kërkoja ose në thellësitë, ose në lartësitë sipër.

12 Por, Ashazi tha: Unë nuk do të kërkoj, as nuk do ta "tundoj Zotin.

13 Dhe ai tha: Dëgjo tani, O shtëpi e Davidit; është një gjë e vogël për ju të lodhni njerëzit, por, a do ta lodhni ju edhe Perëndinë tim?

14 Prandaj, Zoti vetë do t'ju japë një shenjë—Vini re, një "virgjëreshë do të mbetet me barrë dhe do të lindë një djalë dhe do ta quaj emrin e tij ^bEmanuel.

15 Gjalpë dhe mjaltë do të hajë ai, që ai të mund të dijë të refuzojë të keqen dhe të zgjedhë të mirën.

16 Pasi para se "fëmija të dijë të refuzojë të keqen dhe të zgjedhë të mirën, vendi që ti urren do të braktiset nga të ^bdy mbretërit e tij.

17 Zoti do të "sjellë mbi ty dhe mbi popullin tënd, dhe mbi shtëpinë e atit tënd, ditë që nuk kanë ardhur që nga dita që ^bEfraimi u nda nga Juda, mbreti i Asirisë.

18 Dhe do të ndodhë atë ditë, që Zoti do të "vërshëllejë për mizën që është në pjesën më të

3a HEB pjesa e mbetur do të kthehet.

4a DMTH Mos u alarmoni nga sulmi; atyre dy mbretërve u ka ngelur pak zjarr.

6a HEB ndajeni atë.

9a 2 Kro. 20:20.

11a USH Shenjë.

12a DMTH provoj, testoj ose vë në provë.

14a USH Virgjër (i/e).

b HEB Perëndia është me ne.

USH Immanuel.

16a 2 Ne. 18:4.

b 2 Mbr. 15:30; 16:9.

17a 2 Kro. 28:19–21.

b 1 Mbr. 12:16–19.

18a OSE fishkëllej; dmth, jap shenjë, bëj thirrje.

Isa. 5:26.

largët të Egjiptit dhe për bletën që është në tokën e Asirisë.

19 Dhe ato do të vijnë dhe të gjitha do të pushojnë në luginat e shkretuara, dhe në vrimat e shkëmbinjeve, dhe mbi të gjithë gjembat dhe mbi të gjitha shkurret.

20 Në të njëjtën ditë, Zoti do të "rruajë me një brisik të marrë hua, nga ata që janë matanë lumit, nga ^bmbreti i Asirisë, kokën dhe qimet e këmbëve; dhe do të heqë edhe mjekrën.

21 Dhe do të ndodhë atë ditë, që një njeri do të "ushqejë një lopë të re dhe dy dele.

22 Dhe do të ndodhë që nga qumështi i shumtë që do të japin, ai do të hajë gjalpë; pasi gjalpë dhe mjaltë do të hajë çdo njeri që do të mbesë në atë tokë.

23 Dhe do të ndodhë që atë ditë, çdo vend ku ishin një mijë hardhi me një vlerë prej një mijë "monedhash argjendi, do të jetë për ferra dhe gjemba.

24 Me shigjeta dhe me harqe do të vijnë njerëzit në atë drejtim, sepse i gjithë vendi do të bëhet ferra dhe gjemba.

25 Dhe mbi të gjitha kodrat që do të gërmohen me kazmë, nuk do të shkojë frika e ferrave dhe gjembave; por do të jenë për të çuar aty qetë dhe për t'u shkelur nga "bagëtia e imët.

KAPITULLI 18

Krishti do të jetë si një gur pengese dhe si një shkëmb fyerje—Kërko Zotin, jo magjistarë që mermëritin—Drejtohu ligjit dhe dëshmisë për udhëheqje—Krahaso Isaia 8. Rreth 559–545 para K.

PËRVEÇ kësaj, fjala e Zotit më tha: Merr një pergamenë të madhe dhe shkruaj në të me një penë njeriu, në lidhje me "Maher-shalal-hash-bazin.

2 Dhe unë mora me vete "dëshmitarë besnikë për të regjistruar, priftin Uria dhe Zakarian, birin e Jaberekiahut.

3 Dhe unë vajta te "profetesa; dhe ajo mbeti me barrë dhe lindi një djalë. Atëherë Zoti më tha: Quaje Maher-shalal-hash-baz.

4 Por, vër re, "para se ^bfëmija të dijë të thotë ati im dhe nëna ime, pasuritë e Damaskut dhe "plaçka e Samarias do të hiqen para mbretit të Asirisë.

5 Zoti gjithashtu më foli përsëri, duke thënë:

6 Përderisa ky popull nuk pranon ujërat e "Siloeut, që rrjedhin me ngadalë dhe gëzohet në ^bRet-sinin dhe birin e Remaliahut;

7 Prandaj tani, vër re, Zoti sjell mbi "ta ujërat e lumit, të fuqishme dhe të shumta, madje mbretin e Asirisë dhe gjithë lavdinë e tij; dhe ai do të

20a DMTH Toka do të shpopullohet nga një pushtues i huaj.

b 2 Mbr. 16:5–9.

21a DMTH Do të mbeten vetëm pak të mbijetuar që sigurojnë për

vetveten.

23a OSE copa argjendi.

25a HEB dele ose dhi.

18 1a DMTH shkatërrimi është i pashmangshëm.

2a USH Dëshmitar.

3a DMTH gruaja e tij.

4a Isa. 8:4.

b 2 Ne. 17:16.

c 2 Mbr. 15:29.

6a Zan. 49:10;

Pjs, Zan. 50:24.

b Isa. 7:1.

7a DMTH mbi Izraelin verior fillimisht.

vërshojë mbi të gjitha kanalet e tij dhe do të dalë përmbi të gjitha brigjet e shtratit të tij.

8 Dhe ai do të “kalojë nëpër Judë; ai do të përmbytë dhe do të mbulojë, ai do të arrijë madje deri te qafa; dhe zgjatja e krahëve të tij do të mbushë gjersësinë e tokës sate, O ^bEmanuel.

9 “Bashkohuni, O popull dhe ju do të thyheni në copa; dhe mbani vesh të gjithë ju, që jeni nga vende të largëta; armatosuni dhe ju do të thyheni në copa; armatosuni dhe ju do të thyheni në copa.

10 Këshillohuni së bashku dhe nuk do të bëhet gjë; thoni fjalën dhe nuk do të qëndrojë, “pasi Perëndia është me ne.

11 Pasi kështu më foli Zoti, me një dorë të fortë dhe më udhëzoi të mos eci në udhën e këtij populli, duke thënë:

12 Mos quaj një “bashkim, çdo gjë që ky popull do të quajë një bashkim; as mos u frikëso nga frika e tyre, as mos u tremb.

13 Shenjtëro vetë Zotin e Ushtrive dhe le të jetë ai “frika jote dhe le të jetë ai tmerrri yt.

14 Dhe ai do të jetë si një “vend

i shenjtë; por si një ^bgur pengues dhe si një shkëmb fyerje për të dyja shtëpitë e Izraelit, si një kurth dhe një çark për banorët e Jeruzalemit.

15 Dhe shumë midis tyre do të “pengohen dhe do të bien, dhe do të thyhen, dhe do të ngecin në kurth dhe do të kapen.

16 Lidh dëshminë, vulos “ligjin mes dishepujve të mi!

17 Dhe unë do të pres te Zoti që “fsheh fytyrën e tij nga shtëpia e Jakobit dhe unë do të pres për të.

18 Vër re, unë dhe fëmijët që më ka dhënë Zoti janë për “shenja dhe për çudi në Izrael nga Zoti i Ushtrive, që banon në malin Sion.

19 Dhe kur ata do të të thonë: Kërko për “mediumet dhe ^bmagjistarët që mërmëritin dhe belbëzojnë—^ca nuk duhet një popull të pyesë Perëndinë e tij, në vend që të dëgjojë të vdekurit “për të gjallët?

20 Te ligji dhe te dëshmia; dhe nëse “ata nuk flasin sipas kësaj fjale, është për shkak se nuk ka dritë në ta.

21 Dhe do ta “kalojnë atë të

8a DMTH Asiria do ta depërtojë Judenë gjithashtu.

b USH Immanuel.

9a DMTH Formoni aleanca.

10a DMTH Judea (toka e Emanuelit) do të kursehët. Psa. 46:7.

12a DMTH Judea nuk duhet të mbështetet në komplotet e fshehta me të tjerët për të patur siguri.

13a DMTH Ki nderim dhe

ji i përlurur përpara Perëndisë.

14a Eze. 11:15–21.

b 1 Pj. 2:4–8;

Jakobi 4:14–15.

15a Mt. 21:42–44.

16a HEB mësimet ose

doktrina.

USH Ungjill.

17a Isa. 54:8.

18a HEB Emrat e Isaias dhe bijve të tij kanë përkatësisht kuptimet: “Jehova shpëton”, “Ai e ngut prenë” dhe

“Një pjesë e mbetur do të kthehet.”

2 Ne. 17:3; 18:3.

19a Lev. 20:6.

b DMTH magjistarë, falltarë.

c 1 Sam. 28:6–20.

d OSE në emër të.

20a DMTH mjetet e komunikimit spiritist (gjithashtu në vargjet 21–22).

21a DMTH Izraeli do të merret rob, sepse ata nuk do të vinin vesh.

dobësuar dhe të uritur; dhe do të ndodhë që kur ata të jenë të uritur, do të shqetësohen dhe do të mallkojnë mbretin e tyre dhe Perëndinë e tyre dhe do të shikojnë lart.

22 Dhe ata do të shikojnë drejt tokës, do të shohin ngatërresa dhe errësirë, mugëtirë ankthi dhe do të çohen në errësirë.

KAPITULLI 19

Isaia flet si të ishte Mesia—Njerëzit në errësirë do të shohin një dritë të madhe—Te ne një fëmijë ka lindur—Ai do të jetë Princi i Paqes dhe do të sundojë mbi fronin e Davidit—Krahaso Isaia 9. Rreth 559–545 para K.

MEGJITHATË, mugëtira nuk do të jetë aq sa ishte gjatë ndëshkimit të tyre, kur së pari ai e mjeroi lehtë “tokën e Zabolonit, tokën e Naftalit dhe pastaj e mjeroi më rëndë gjatë Detit të Kuq, matanë Jordanit në Galilenë e kombeve.

2 Njerëzit që ecën në “errësirë kanë parë një dritë të madhe; ata që jetojnë në tokën e hijes së vdekjes, mbi ta ka shkëlqyer drita.

3 Ti ke shtuar kombin dhe ke “rritur gëzimin—ata gëzohen para teje sipas gëzimit të

korrrjes, dhe sikurse njerëzit gëzohen kur ata ndajnë plaçkën.

4 Pasi ti ke thyer zgjedhën e barrës së tij dhe shkopin e supit të tij, shufrën e shtypësit të tij.

5 Pasi çdo betejë e luftëtarit është me zhurmë të ngatërruar, dhe rrobat të mbuluara me gjak; por kjo do të jetë me djegje dhe eshkë.

6 Pasi një “fëmijë na ka lindur, një djalë na është dhënë; dhe ^bperandoria do të jetë mbi shpatullën e tij; dhe ai do të quhet i Mrekullueshëm, Këshilltar, Perëndia i ‘Fuqishëm, Ati i ^dAmshuar, Princi i ^ePaqes.

7 Për rritjen e ^aperandorisë dhe paqes nuk ^bka fund, mbi fronin e Davidit dhe mbi mbretërinë e tij për ta rregulluar dhe për ta vendosur me gjykim dhe me drejtësi, nga tani e tutje, e përgjithmonë. Zelli i Zotit të Ushtrive do ta bëjë këtë.

8 Zoti i dërgoi Jakobit fjalën e tij dhe ajo ka ndriçuar “Izraelin.

9 Dhe të gjithë njerëzit do ta dinë, madje Efraimi dhe banorët e Samarisë, që thonë me kryelartësi dhe me mburrje në zemër:

10 Tullat kanë rënë, por ne do të ndërtojmë me gurë të prerë; panjat janë prerë, por ne do t’i zëvendësojmë ato me qitro.

11 Prandaj, Zoti do t’i ngrejë kundërshtarët e “Retsinit kundër

19 1a Mt. 4:12–16.

2a “Mugëtira” dhe “errësira” ishin braktisja dhe robëria; “drita e madhe” është Krishti.

3a Isa. 9:3.

6a Isa. 7:14;

Llu. 2:11.

b Mt. 28:18.

c Tit. 2:13–14.

d Alma 11:38–39, 44.

e Gjo. 14:27.

7a USH Qeveri.

b Dan. 2:44.

8a DMTH Mesazhi

profetik që pason (vargjet 8–21) ishte paralajmërim për dhjetë fiset veriore, të quajtura Izrael.

11a 2 Mbr. 16:5–9.

tij; dhe do të bashkojë tok armiqtë e tij;

12 Sirianët para dhe Filistejtë pas; dhe ata do ta "përpijnë Izraelin, me gojë hapur. Megjithatë, ^bzemërimi i tij nuk shuhet, por dora e tij është akoma e shtrirë.

13 Pasi njerëzit nuk i "drejtohen atij që i qëllon dhe as nuk e kërkojnë Zotin e Ushtrive.

14 Prandaj, Zoti do të përjashtojë nga Izraeli, kokën dhe bishtin, degën dhe kallamin brenda një dite.

15 I moshuari, ai është koka; dhe profeti që mëson gënjeshtër, është bishti.

16 Pasi udhëheqësit e këtij populli bëjnë që ai të gabojë; dhe ata që udhëhiqen prej tyre shkatërrohen.

17 Prandaj Zoti nuk do të ketë gëzim në të rinjtë e tyre, as nuk do të ketë "mëshirë për jetimët dhe për të vejat e tyre; pasi secili prej tyre është një hipokrit dhe një keqbërës dhe çdo gojë flet ^bmarrëzira. Megjithatë, zemërimi i tij nuk shuhet, por ^cdora e tij është akoma e shtrirë.

18 Pasi ligësia digjet porsizjarri; ajo do të përlejë ferrat dhe gjembat dhe do të ndezë pjesën më të dendur të pyjeve dhe ato do të ngjiten lart ashtu si ngjitet lart tymi.

19 Nëpërmjet zemërimit të Zotit të Ushtrive, vendi është errësuar dhe njerëzit do të jenë

si eshka e zjarrit; "askush nuk do ta kursejë të vëllanë.

20 Dhe ai do të vjedhë nga e djathta dhe do të jetë i uritur; dhe do të "hajë nga e majta dhe nuk do të jetë i kënaqur; çdo njeri do të hajë mishin e krahut të vet—

21 "Manasi, ^bEfraimi; dhe Efraimi, Manasi; ata do të jenë së bashku kundër "Judës. Megjithatë, zemërimi i tij nuk shuhet por dora e tij është akoma e shtrirë.

KAPITULLI 20

Shkatërrimi i Asirisë është një simbol i shkatërrimit të të ligut në Ardhen e Dytë—Pak njerëz do të mbesin pasi Zoti vjen përsëri—Mbetja e Jakobit do të kthehet në atë ditë—Krahaso Isaia 10. Rreth 559–545 para K.

MJERË ata që nxjerrin dekrete të padrejta dhe që shkruajnë mjerimin që ata kanë porositur;

2 Për të larguar nevojtarët nga "gjykimi dhe për t'u hequr të drejtën të varfërve të popullit tim, që të ^bvejat të jenë pre e tyre dhe ata të mundin të grabitin jetimët!

3 Dhe çdo të bëni ju ditën e "ndëshkimit dhe në shkretimin që do të vijë nga larg? Te kush do të ikni për të kërkuar ndihmë? Dhe ku do ta lini lavdinë tuaj?

12a 2 Mbr. 17:6, 18.

b Isa. 5:25; 10:4.

13a Amo. 4:6–12.

17a USH Mëshirshëm (i),
mëshirë.

b 2 Ne. 9:28–29.

c Jakobi 5:47; 6:4.

19a Mik. 7:2–6.

20a LiP. 28:53–57.

21a USH Manas.

b USH Efraim.

c USH Juda.

20 2A OSE Drejtësi.

b USH Ve (e).

3a DMTH ndëshkimit.

4 Pa mua, ata do të përkulen nën të burgosurit dhe do të bien nën të vrrarët. Megjithatë, zemërimi i tij nuk është shuar, por dora e tij është akoma e shtrirë.

5 O Asir, shufra e zemërimit tim dhe shkopi në dorën e tyre është "indinjata e tyre.

6 Unë do ta dërgoj atë "kundër një kombi hipokrit dhe kundër popullit të zemërimit tim unë do ta ngarkoj atë të marrë plaçkën dhe të marrë prenë dhe të shkelë mbi ta, si mbi llucën e udhëve.

7 Megjithatë, ai nuk mendon kështu, as zemra e tij nuk mendon kështu, por në zemrën e tij do të donte të shkatërronte dhe të përjashtonte shumë kombe.

8 Pasi ai thotë: A nuk janë princat e mi të gjithë së bashku mbretër?

9 A nuk është Kalno si Karke-mishi? A nuk është Hamathi si Arpadi? A nuk është Samaria si Damasku?

10 Meqë "dora ime ka krijuar mbretëritë e idhujve, imazhet e gdhendura të të cilave ua kalonin atyre të Jeruzalemit dhe të Samarisë;

11 A nuk do të mund unë të bëj, sikurse bëra me Samarinë dhe idhujt e saj, të bëj kështu me Jeruzalemin dhe me idhujt e tij?

12 Kështu që, do të ndodhë që kur Zoti të ketë kryer krejt punën e tij mbi malin Sion dhe mbi Jeruzalemin, unë do ta ndëshkoj "frytin e zemrës së guximshme të mbretit të ^bAsirisë dhe lavdinë e shikimeve të tij të larta.

13 Pasi "ai thotë: Me fuqinë e dorës sime dhe me urtësinë time unë i kam bërë këto gjëra; pasi unë jam i matur; dhe unë kam lëvizur kufijtë e popullit dhe kam grabitur thesaret e tyre, dhe unë kam nënshtruar banorët si një burrë trim.

14 Dhe dora ime ka gjetur si një fole pasuritë e popullit dhe sikurse dikush mbledh vezët që kanë mbetur, ashtu unë kam mbledhur gjithë tokën; dhe nuk pati asnjë që luajti krahun, ose hapi gojën, ose që cicëroi.

15 "A do të krenohet ^bsëpata kundër atij që e përdor për të prerë? A do të lëvdohet sharra kundër atij që e shtyn? Sikurse shufra të kthehej kundër atij që e ngre, ose sikurse shkopi të mund të ngrihej lart vetiu, si të mos ishte prej druri!

16 Prandaj Zoti, Zoti i Ushtrive do të dërgojë mes të shëndoshëve të tij, hollësi; dhe nën lavdinë e "tij, ai do të ndezë një flakë, si flaka e një zjarri.

17 Dhe drita e Izraelit do të jetë si një zjarr dhe i Shenjti i tij

5a Isa. 10:5.

6a DMTH kundër Izraelit.

10a DMTH dora e mbretit të Asirisë (vargjet 10–11).

12a DMTH vetëmburrjen

krenare.
b Sof. 2:13.

13a DMTH mbreti i Asirisë (vargjet 13–14).

15a Të gjitha metaforat në këtë varg bëjnë të njëjtën pyetje: A mund të përparojë njeriu (p.sh. mbreti

asirian) kundër Perëndisë?

b DMTH profeti e krahason mbretin me një vegël.

16a DMTH mbretit të Asirisë (gjithashtu vargjet 17–19).

si flakë dhe do të djegë dhe do të përprijë gjembat dhe ferrat e tij në një ditë.

18 Dhe do të konsumojë madhështinë e pyllit të tij dhe të fushës së tij pjellore, si "shpirtin ashtu dhe trupin; dhe ata do të jenë si një flamurmbajtës që i bie të fikët.

19 Dhe "mbetja e pemëve të pyllit të tij do të jetë kaq pak, sa që një fëmijë mund t'i numërojë.

20 Dhe do të ndodhë në "atë ditë, që mbetja e Izraelit dhe ata që do të kenë shpëtuar të 'shtëpisë së Jakobit, nuk do të 'varen më në atë që i goditi, por do të varen te Zoti, tek i Shenjti i Izraelit, në të vërtetën.

21 "Mbetja do të kthehet, po, madje mbetja e Jakobit, te Perëndia i fuqishëm.

22 Pasi, megjithëse populli yt, Izrael, është si rëra e detit, prapë një mbetje e tyre do të kthehet; "shkatërrimi i dekretuar do të 'përmytet nga drejtësia.

23 Pasi, Zoti, Perëndia i Ushtrive, do të "bëjë një shkatërrim, madje të caktuar për të gjithë tokën.

24 Prandaj, kështu thotë Zoti, Perëndia i Ushtrive: O populli im që banon në Sion, mos u frikëso nga Asiri; ai do të të

qëllojë me një shufër dhe do të ngrrejë shkopin e tij kundër teje, sipas "mënyrës së Egjiptit.

25 Pasi edhe pak kohë dhe indinjata do të pushojë dhe zemërimi im në shkatërrimin e tyre.

26 Dhe Zoti i Ushtrive do të dërgojë një ndëshkim për të, sikurse gjakderdhja e "Madianit te shkëmbi i Horebit; dhe sikurse shufra e tij ishte mbi det, ashtu ai do ta ngrrejë, sipas mënyrës së Egjiptit.

27 Dhe do të ndodhë atë ditë që "barra e tij do të hiqet prej supit tënd dhe zgjedha e tij nga qafa jote dhe zgjedha do të shkatërron për shkak të 'vajimit.

28 "Ai ka ardhur në Ajath, ai kaloi Migronin; ngarkesat i vendosi në Mikdash.

29 Ata kanë kaluar nëpër udhë; ata kanë fushuar në Geba; Ramahu është i frikësuar; Gibeahu i Saulit ka ikur.

30 Ngri zërin, O bijë e Galimit; bëj që të dëgjohet te Laishi, O i mjeri Anathoth.

31 Madmenahu ka lëvizur; banorët e Gebimit mblidhen për të ikur.

32 Megjithatë, atë ditë ai do të qëndrojë në Nob; ai do të tundë dorën e tij kundër malit të së

18a DMTH Asiria do të zhduket tërësisht.

19a DMTH pjesa e mbetur e ushtrisë së Asirisë.

20a DMTH ditë të mëvonshme.

b Amo. 9:8–9.
c DMTH varen nga.

21a Isa. 11:11–12.

22a DeB 63:34.

USH Botë—Fundi i botës.

b DMTH Edhe kur ndëshkimi vjen, mëshira është në dispozicion.

23a DMTH shkaktojë shkatërrimin e urdhëruar.

24a DMTH sikurse egjiptianët vepruan në ditët e hershme.

Eks. 1:13–14.

26a Zan. 25:1–2;

Gjy. 7:25.

27a Isa. 14:25.

b USH Vajosur (i).

28a DMTH Përparimi i ushtrisë asiriane drejt Jeruzalemit ndiqet; më pas (vargjet 33–34) përshkruhet në mënyrë figurative veprimi i Zotit kundër tyre.

bijës së Sionit, kodrës së Jeruzalemit.

33 Vër re, Zoti, Zoti i Ushtrive do të cungojë degën me terror; dhe më ^atë lartat do të priten; dhe krenarët do të përuhlen.

34 Dhe ai do të presë pjesën më të dendur të pyjeve me hekur dhe Libani do të bjerë nga një i fuqishëm.

KAPITULLI 21

Trungu i Isait (Krishtit) do të gjykojë në drejtësi—Njohuria e Perëndisë do të mbulojë tokën gjatë Mijëvjeçarit—Zoti do të ngrejë një emblemë dhe do të mbledhë Izraelin—Krahaso Isaia 11. Rreth 559–545 para K.

DHE do të dalë një ^adegëz nga ^btrungu i ^cIsait dhe një filiz do të rritet nga rrënjët e tij.

2 Dhe ^aShpirti i Zotit do të pushojë mbi të, shpirti i urtësisë dhe i kuptimit, shpirti i këshillës dhe i fuqisë, shpirti i diturisë dhe i frikës ndaj Zotit;

3 Dhe do ta bëjë të kuptojë shpejt në frikën e Zotit; dhe ai nuk do të ^agjykojë nga pamja e syve të tij, as nuk do të qortoje nga dëgjimi i veshëve të tij.

4 Por me ^adrejtësi ai do të

gjykojë të varfërin dhe do të ^bqortoje me barazi ^ctë bindurit e tokës; dhe ai do të godasë tokën me shufrën e gojës së tij dhe me frymën e buzëve të tij do të vrasë të ligjtë.

5 Dhe drejtësia do të jetë brezi i ijeve të tija dhe besnikëria brezi i ^aveshkave të tij.

6 Ujku do të jetojë me qengjin, leopardi do të shtrihet pranë kecit dhe viçi dhe këlyshi i luanit dhe mëzati së bashku; dhe një fëmijë i vogël do t'i udhëheqë.

7 Dhe lopa dhe ariu do të kullotin; këlyshët e tyre do të shtrihen së bashku; dhe luani do të hajë kashtë si kau.

8 Dhe foshnja e gjirit do të luajë mbi vrimën e ^anepërkës dhe fëmija i zvjerdhur do ta verë dorën e tij në strofkën e ^bskrapthit.

9 Ata ^anuk do të prishin, as shkatërrojnë malin tim të shenj-të; pasi toka do të jetë plot me ^bditurinë e Zotit, sikurse ujërat mbulojnë detin.

10 Dhe në ^aatë ditë do të ketë një ^brrënjë të Isait, që do të caktohet si një emblemë e njerëzve; dhe atë do ta kërkojnë ^cJohebrenjtë; dhe pushimi i tij do të jetë i lavdishëm.

33a Hel. 4:12–13.

21 1a DeB 113:3–4.

b DeB 113:1–2.

c Isai ishte ati i Davidit; referimi i drejtohet linjës gjenealogjike mbretërore të Davidit, në të cilën u lind Jezusi më së fundi.
Mik. 5:2;

Heb. 7:14.

USH Isai.

2a Isa. 61:1–3.

3a Gjo. 7:24.

4a Psa. 72:2–4;

Mosia 29:12.

b HEB vendosë.

c USH Zemërbutë,
zemërbutësi.

5a OSE mes.

8a një gjarpër i vogël
plot vrer i Egjiptit.

b një tjetër gjarpër
helmues.

9a Isa. 2:4.

USH Mijëvjeçar.

b DeB 101:32–33; 130:9.

10a ДМТН ditët e
mëvonshme.

JS—H 1:40.

b Rom. 15:12;

DeB 113:5–6.

c DeB 45:9–10.

11 Dhe do të ndodhë në atë ditë, që Zoti do të shtrijë dorën e tij përsëri herën ^ae dytë, për të rimarrë mbetjen e popullit të tij, që do të ketë mbetur nga Asiria dhe nga Egjipti, dhe nga Pathrosi dhe nga Kushi, dhe nga Elami dhe nga Shinari, dhe nga Hamathi dhe nga ishujt e detit.

12 Dhe ai do të ngrejë një ^aemblemë për kombet dhe do të mbledhë së bashku ^btë dëbuarit e Izraelit dhe do të ^cmbledhë tok të shpërndarët e Judës nga të katër anët e tokës.

13 ^aZilia e Efraimit gjithashtu do të zhduket dhe kundërshtarët e Judës do të përjashtohen; Efraimi nuk do ta ketë ^bzili ^cJudën dhe Juda nuk do ta trazojë Efraimin.

14 Por ata do të ^afluturojnë mbi supet e Filistinëve në drejtim të perëndimit; ata do të plaçkitin së bashku lindjen; ata do të vënë dorë mbi Edomin dhe Moabin; dhe fëmijët e Amonit do t'u binden atyre.

15 Dhe Zoti do ta ^ashkatërrojë krejtësisht gjuhën e detit egjiptian; dhe me erën e tij të fuqishme ai do të tundë dorën e tij mbi lumë dhe do ta godasë atë në shtatë rrjedha dhe do të bëjë

që njerëzit ta kalojnë atë me këpucë të thata.

16 Dhe do të ketë një ^audhë kryesore për mbetjen e popullit të tij, që do të mbetet nga Asiria, sikurse që për Izraelin në ditën që ai doli nga toka e Egjiptit.

KAPITULLI 22

Ditën e mijëvjeçarit të gjithë njerëzit do të lavdërojnë Zotin— Ai do të jetojë mes tyre—Krahaso Isaia 12. Rreth 559–545 para K.

DHE në atë ditë, ti do të thuash: O Zot, unë do të të lavdëroj; megjithëse ti ishe i zemëruar me mua; zemërimi t'u shua dhe ti më qetësove.

2 Vini re, Perëndia është shpëtimi im; unë do të ^abesoj dhe nuk do të kem frikë; pasi Zoti ^bJEHOVA është fuqia ime dhe kënga ime; ai është bërë gjithashtu shpëtimi im.

3 Prandaj, me gëzim ju do të merrni ^aujë nga pusët e shpëtimit.

4 Dhe atë ditë ju do të thoni: ^aLavdëroni Zotin, thirrni emrin e tij, shpallni veprat e tij mes njerëzve, thoni se emri i tij është lartësuar.

11a 2 Ne. 6:14; 25:17; 29:1.

12a USH Flamur.

b 3 Ne. 15:15; 16:1–4.

c Neh. 1:9;

1 Ne. 22:10–12;

DeB 45:24–25.

USH Izrael—

Mbledhja e Izraelit.

13a Jer. 3:18.

b Fiset e udhëhequra nga Juda dhe Efraimi historikisht ishin

kundërshtarë

(pas ngjarjeve të 1 Mbr. 12:16–20).

Në ditët e

mëvonshme kjo

armiqësi do të

shërohet.

Eze. 37:16–22.

USH Zili.

c USH Juda.

14a DMTH sulmojnë shpatet perëndimore

që ishin territori filistin.

15a Zak. 10:11.

16a Isa. 35:8; DeB 133:27.

22 2a Mosia 4:6;

Hel. 12:1.

b Eks. 15:2; Psa. 83:18.

USH Jehova.

3a USH Ujë i gjallë.

4a USH Mirënjohës, falënderime, dhënie falënderimi.

5 ^aI këndon Zotit, pasi ai ka bërë gjëra të shkëlqyeshme; kjo dihet në tërë tokën.

6 ^aThirr e bërtit, ti banor i Sionit; pasi i madh është i Shenjti i Izraelit në mesin tënd.

KAPITULLI 23

Shkatërrimi i Babilonisë është një simbol i shkatërrimit në Ardhjen e Dytë—Do të jetë një ditë zemërimi dhe hakmarrjeje—Babilonia (bota) do të bjerë përgjithnjë—Krahazo Isaia 13. Rreth 559–545 para K.

^aBARRA e ^bBabilonisë që pa Isaia, i biri i Amotsit.

2 Ngrini një ^aflamur mbi malin e lartë, ngrini zërin ndaj tyre, ^bshkundni dorën që të mund të hyjnë në portat e fisnikëve.

3 Unë kam urdhëruar të ^ashenjtëruarit e mi, kam thirrur gjithashtu të fuqishmit e mi, pasi zemërimi im nuk është me ata që gëzohen në madhërinë time.

4 Zhurma e turmës në male, si e një populli të madh, një zhurmë e potershme e ^ambretërive të kombeve të ^bmbledhura së bashku, Zoti i Ushtrive rreshton ushtritë e betejës.

5 Vijnë nga një vend i largët, nga fundi i qiellit, po, Zoti dhe

armët e indinjatës së tij, për të shkatërruar të gjithë tokën.

6 Ulërimi, pasi dita e Zotit po afron; ajo do të vijë si një shkatërrim nga i Plotfuqishmi.

7 Prandaj, të gjitha duart do të plogështohen, zemra e çdo njeriu do të shkrihet;

8 Dhe ata do të frikësohen; dhembje të forta dhe hidhërimi do t'i pushtojnë; ata do të çuditen me njëri-tjetrin; fytyrat e tyre do të jenë si flakë.

9 Vini re, dita e Zotit vjen e pamëshirshme si me furi ashtu dhe me zemërim të rreptë, për ta lënë vendin e shkretuar; dhe ai do të ^ashkatërrojë mëkatarët prej saj.

10 Pasi yjet e qiellit dhe yllësitë e atjeshme nuk do ta japin dritën e tyre; ^adielli do të errësohet në udhëtimin e tij dhe hëna do të bëjë që drita e saj të mos ndriçojë.

11 Dhe unë do ta ^andëshkoj botën për ligësitë dhe të ligjtë për paudhësinë e tyre; unë do të bëj që arroganca e ^bkryelartit të marrë fund dhe do të hedh poshtë mendjemadhësinë e të tmerrshmit.

12 Unë do ta bëj një ^anjeri më të çmueshëm se ari i kulluar; madje një njeri më të çmueshëm se kallëpi prej ari i Ofirit.

13 Prandaj, unë do të shkund

5a DeB 136:28.

6a Isa. 54:1; Sof. 3:14.

23 1a DMTH një mesazh fatkeqësie.

b Shkatërrimi historik i Babilonisë së ligë, i profetizuar në Isa. 13 dhe 14, bëhet simbol i shkatërrimit

përfundimtar të së gjithë botës së ligë. DeB 133:5, 7, 14.

USH Babel, Babiloni.

2a USH Flamur.

b DMTH tundni dorën, jepni shenjë.

3a DMTH Shenjtorë.

4a Zak. 14:2–3.

b Zak. 12:3.

9a USH Tokë—Pastrimi i tokës.

10a USH Botë—Fund i botës.

11a Mal. 4:1.

b DeB 64:24.

12a Isa. 4:1–4.

qiejt dhe toka do të "lëvizë nga vendi i saj, në zemërimin e Zotit të Ushtrive; dhe në ditën e zemërimit të rreptë të tij.

14 Dhe do të jetë si një kaproll që "ndiqet dhe si një dele që nuk e merr njeri; dhe çdokush do të kthehet drejt popullit të tij dhe do të ikë për në tokën e tij.

15 Çdo njeri që është kryelartë do të shpohet tejprtej; po, dhe çdo njeri që është bashkuar me të këqijtë do të bjerë nga shpata.

16 Fëmijët e tyre do të priten gjithashtu në copa para syve të tyre; shtëpitë e tyre do të plaçkiten dhe gratë e tyre do të përdhunohen.

17 Vini re, unë do të ngre Medët kundër tyre, të cilët nuk do të shikojnë argjend dhe ar dhe as nuk do të kënaqen në to.

18 Harqet e tyre do t'i presin gjithashtu të rinjtë në copa; dhe ata nuk do të kenë mëshirë për frytin e barkut të nënës; sytë e tyre nuk do t'i kursejnë fëmijët.

19 Dhe Babilonia, lavdia e mbretërive, "bukuria e përsosjes së Kaldeasve, do të jetë si atëherë kur Perëndia përmbysi ^bSodomën dhe Gomorrën.

20 Nuk do të "banohet kurrë më, as nuk do të jetojë njeri më në të nga brezi në brez: as Arabi nuk do ta ngrejë çadrën aty; as barinjët nuk do ta bëjnë vathët e tyre aty.

21 Por, "kafshët e egra të shkretëtirës do të shtrihen aty; dhe shtëpitë e tyre do të jenë plot me qenie të pakëndshme; dhe kukuvaika do të jetojnë aty dhe ^bsatirët do të vallëzojnë aty.

22 Dhe kafshët e egra të ishujve do të ulërijnë në "shtëpitë e tyre të shkreta dhe ^bdragonjtë në pallatet e tyre të këndshme; dhe asaj po i vjen koha dhe dita e saj nuk do të zgjatohet. Pasi unë do ta shkatërroj atë me të shpejtë; po, pasi unë do të jem i mëshirshëm ndaj njerëzve të mi, por të ligjtë do të mbarojnë.

KAPITULLI 24

Izraeli do të mblidhet dhe do të gëzojë pushim njëmijëvjeçar—Luciferi dëbohet nga qielli për rebelim—Izraeli do të triumfojë mbi Babiloninë (botën)—Krahaso Isaia 14. Rreth 559–545 para K.

PASI Zoti do të ketë mëshirë për Jakobin dhe përsëri do të "zgjedhë Izraelin, dhe do t'i vendosë në ^btokën e tyre; dhe të huajt do të bashkohen me ta dhe do të lidhen me shtëpinë e Jakobit.

2 Dhe "popujt do t'i marrin dhe do t'i çojnë në vendin e tyre; po, që nga larg nga fundet e botës; dhe ata do të kthehen në ^btokat e tyre të premtimit. Dhe

13a USH Tokë—Gjendja përfundimtare e tokës.

14a OSE shumë i shtrenjtë.

19a DMTH kotësia.

^b Zan. 19:24–25;

LiP. 29:23; 2 Ne. 13:9.

20a Jer. 50:3, 39–40.

21a Isa. 34:14–15.

^b HEB cjepër ose demonë.

22a HEB pallate.

^b HEB (ndoshta)

çakallë ose qenër të egër.

24 1a Zak. 1:17.

^b Isa. 60:3–5, 10.

2a DMTH Kombe të tjera do ta ndihmojnë Izraelin.

^b USH Tokë e premtuar.

shtëpia e Izraelit do t'i zotërojë ata dhe toka e Zotit do të jetë për shërbëtorë dhe shërbëtore; dhe do të bëjnë robër ata të cilët ata ishin robër; dhe ata do të sundojnë mbi shtypësit e tyre.

3 Dhe do të ndodhë atë ditë që Zoti do të japë "pushim, nga hidhërimi yt dhe nga frika jote dhe nga robëria e rëndë që ti u detyrove të shërbeje.

4 Dhe do të ndodhë në atë ditë, që ti do ta përmendësh këtë proverb kundër mbretit të "Babilonisë dhe do të thuash: Sikurse mori fund shtypësi, ashtu mori fund qyteti i artë!

5 Zoti theu shkopin e të ligjve, skeprat e sundimtarëve.

6 Ai që godiste njerëzit me zemërim, me një goditje të vazhdueshme, ai që sundonte kombet me inat, persekutohet dhe askush nuk e pengon.

7 E gjithë bota është në paqe dhe është e qetë; ata shpërthejnë në "këngë.

8 Po, "selvitë gëzohen në ty dhe gjithashtu qitrot e Libanit, duke thënë: Që kur ti ^bre përdhe, asnjë ^cdruvar nuk ka ardhur kundër nesh.

9 "Ferri nga poshtë lëvizi për ty që të dalë të të presë në ardhjen tënde; ka ngritur të ^bvdekurit për ty, madje të gjithë

kryetarët e tokës; ka ngritur nga fronet e tyre të gjithë mbretërit e kombeve.

10 Të gjithë ata do të flasin dhe do të të thonë: A mos je bërë edhe ti i dobët si ne? A mos je bërë edhe ti si ne?

11 Madhështia jote ka zbritur poshtë në varr; zhurma e lirave të tua nuk dëgjohet; krimbi është përhapur nën ty dhe krimbat të mbulojnë.

12 "Si ke rënë ti nga qielli, O ^bLucifer, bir i mëngjesit! Ke rënë përdhe, ti, që dobësoje kombet!

13 Sepse ti ke thënë në zemrën tënde: "Unë do të ngrihem në qiell, unë do të lartësoj fronin tim mbi yjet e Perëndisë; unë do të ulem edhe mbi malin e mbledhjes, nga anët e ^bveriut;

14 Unë do të ngrihem mbi lartësitë e reve; unë do të jem si Më i Larti.

15 Megjithatë, ti do të dërgohesh poshtë në ferr, në anët e "gropës.

16 Ata që të shohin ty, do të "ngulin sytë në ty dhe do të të shqyrtojnë, dhe do të thonë: Është ky burri që bëri tokën të dridhej, që tundi mbretëritë?

17 Dhe e bëri botën si një vend të shkretë dhe shkatërroi qytetet e saj dhe nuk e hapi shtëpinë e të burgosurve të tij?

2c Isa. 60:14.

3a Joz. 1:13; DeB 84:24.

4a USH Babel, Babiloni.

7a Isa. 55:12.

8a HEB qiparis.

b DMTH në vdekje.

c HEB prestari (i pemës) nuk ka ardhur kundër nesh.

9a USH Ferr.

b DMTH shpirta të shkëputur nga trupi.

12a DeB 76:26.

b HEB ylli i mëngjesit,

biri i agimit.

Sundimtari i botës së ligë (Babilonisë) quhet edhe Lucifer, sundimtari i gjithë ligësisë.

USH Djall; Lucifer.

13a Mojs. 4:1–4.

b DMTH vendbanimi i perëndive sipas besimit babilonas. Psal. 48:2.

15a 1 Ne. 14:3.

16a HEB hedhin një sy vetes dhe reflektojnë për veten.

18 Të gjithë mbretërit e kombeve, po, që të gjithë, prehen në lavdi, secili nga ata në ^ashtëpinë e vet.

19 Por ti je flakur tej nga varri yt si një ^adegë e neveritshme, sikurse mbetja e atyre që janë vrrarë të shpuar tej përtej me një shpatë, që shkojnë poshtë te ^bgurët e gropës; si një kërmë e shkelur me këmbë.

20 Ti, nuk do të bashkohesh me ta në varrim, sepse ti ke shkatërruar vendin tënd dhe ke vrrarë popullin tënd; ^afara e ^bkeqbërësve nuk do të jetë kurrë e famshme.

21 Përgatitni kërdrinë për fëmijët e tij për ^apaudhësitë e etërve të tyre, që ata të mos ngrihen, as të mos zotërojnë tokën, as të mos mbushin faqen e dheut me qytete.

22 Pasi unë do të ngrihem kundër tyre, thotë Zoti i Ushtrive dhe do të përjashtoj nga Babilonia ^aemrin dhe mbetjen, dhe birin, dhe ^bnipin, thotë Zoti.

23 Unë do ta bëj gjithashtu të jetë ^apronë e çafkave dhe e pellgjeve me ujë; dhe unë do ta fshij me fshesën e shkatërimit, thotë Zoti i Ushtrive.

24 Zoti i Ushtrive është betuar,

duke thënë: Me siguri siç kam menduar, ashtu do të ndodhë; dhe sikurse unë kam vendosur, ashtu do të bëhet—

25 Që, unë do të sjell ^aAsirinë në tokën time dhe mbi ^bmalet e mia do ta shkel me këmbë; atëherë, ^czgjedha e tij do të hiqet nga ata dhe barra e tij do të hiqet nga shpatullat e tyre.

26 Ky është qëllimi që është vendosur mbi tërë botën; dhe kjo është dora që u është shtrirë ^atë gjitha kombeve.

27 Pasi Zoti i Ushtrive ka vendosur dhe kush do ta anullopë? Dhe dora e tij është shtrirë dhe kush do ta kthejë mbrapsht?

28 Në ^avitin që mbreti ^bAshaz vdiq, u bë ky parashikim:

29 Mos u gëzo ti, Palestinë e tërë, se shufra e atij që të godiste është thyer; pasi nga rrënja e gjarprit do të dalë një nepërkë dhe fryti i saj do të jetë një gjarpër i egër fluturues.

30 Dhe të parëlindurit e të varfërve do të ushqehen dhe nevojtarët do të pushojnë në siguri dhe unë do ta vras rrënjën tënde me anë të urisë dhe ai do të vrasë mbetjen tënde.

31 Ulëri, O portë; thërrit, O

18a DMTH varrin e familjes së tij.

19a DMTH një degë e mohuar, e prerë dhe e flakur tej.

b DMTH pikërisht fundi.

20a Psa. 21:10–11; 37:28.

b USH Lig (i), ligësi.

21a Eks. 20:5.

22a Fja. 10:7.

b Job. 18:19.

23a Isa. 34:11–15.

25a Tema ndryshohet te sulmi i Asirisë dhe shkatërrimi në Jude, 701 para K. (vargjet 24–27).
2 Mbr. 19:32–37;
Isa. 37:33–38.

b DMTH malet e Judesë dhe të Izraelit.

c Isa. 10:27.

26a DMTH Përfundimisht

të gjitha kombet e botës do të përmbysen në këtë mënyrë.

28a DMTH Rreth 720 para K., kjo barrë ose ky lajm fatkeqësie u profetizua për filistinët, ndërkohë që Judea do të shpëtohej.

b 2 Mbr. 16:20.

qytet; ti, Palestinë e tërë je shpërndarë, pasi do të vijë një tym nga veriu dhe askush nuk do të jetë vetëm në kohët e tij të caktuara.

32 Si do të përgjigjen atëherë, lajmëtarët e kombeve? Se Zoti ka themeluar “Sionin dhe ^btë varfërit e popullit të tij do të ‘besojnë në të.

KAPITULLI 25

Nefi ngazëlleshet në thjeshtësi—Profecitë e Isaia do të kuptohen në ditët e fundit—Judenjtë do të kthehen nga Babilonia, do të kryqëzojnë Mesian, do të shpërndahen dhe ndëshkohen—Ata do të rivendosen kur ata të besojnë në Mesian—Ai do të vijë për herën e parë, gjashtëqind vjet pasi Lehi la Jeruzalemin—Nefitët zbatojnë ligjin e Moisiut dhe besojnë në Krishtin, i cili është i Shenjti i Izraelit. Rreth 559–545 para K.

TANI unë, Nefi, do të flas pak, në lidhje me fjalët që kam shkruar, të cilat u thanë nga goja e Isaia. Por vini re, Isaia ka folur shumë gjëra, të cilat ishin “të vështira për t’u kuptuar prej shumë nga njerëzit e mi; pasi ata nuk dinë mënyrën e profetizimit midis Judenjve.

2 Pasi unë, Nefi, nuk u kam mësuar atyre shumë gjëra në lidhje me mënyrën e Judenjve; pasi “punët e tyre ishin punë të

errësirës dhe veprat e tyre ishin vepra të neverive.

3 Kështu, unë u shkruaj njerëzve të mi, të gjithë atyre që do të marrin në të ardhmen këto gjëra që shkruaj, që ata të mund të dinë gjykimet e Përrëndisë, që do t’u vijnë të gjitha kombeve, sipas fjalës që ai ka folur.

4 Kështu që dëgjoni, O njerëzit e mi që jeni nga shtëpia e Izraelit dhe u vini veshin fjalëve të mia; pasi edhe pse fjalët e Isaia nuk janë të thjeshta për ju, ato janë të thjeshta për të gjithë ata që janë të mbushur me “shpirtin e ^bprofecisë. Por unë po ju jap një profeci, sipas shpirtit që është në mua; prandaj unë do të profetizoj sipas ‘thjeshtësisë që ka qenë me mua, që nga koha që unë dola nga Jeruzalemi me atin tim; pasi vini re, shpirti im kënaqet në thjeshtësi ndaj njerëzve të mi, që ata të mund të mësojnë.

5 Po, dhe shpirti im kënaqet me fjalët e ^aIsaia, pasi unë dola nga Jeruzalemi dhe sytë e mi kanë parë gjërat e ^bJudenjve; dhe unë e di se Judenjtë i kuptojnë gjërat e profetëve dhe se nuk ka popull tjetër që i kupton gjërat që iu thanë Judenjve sikurse ata, vetëm nëse ata janë mësuar sipas mënyrës së gjërave të Judenjve.

6 Por vini re, unë, Nefi, nuk i kam mësuar fëmijët e mi sipas

32a USH Sion.

b Sof. 3:12.

c OSE kërkojnë strehim në të.

25 1a 2 Ne. 25:5–6.

2a 2 Mbr. 17:13–20.

4a USH Frymë e Shenjtë.

b USH Profeci, profetizoj.

c 2 Ne. 31:3; 33:5–6;

Jakobi 4:13.

5a 1 Ne. 19:23;

3 Ne. 23:1.

b USH Judenj.

mënyrës së Judenjve; por vini re, unë vetë kam jetuar në Jeruzalem, prandaj unë di në lidhje me zonat përreth; dhe unë u kam përmendur fëmijëve të mi në lidhje me gjykimet e Perëndisë, që kanë “ndodhur mes Judenjve sipas gjithë asaj që Isaia ka thënë dhe unë nuk i shkruaj ato.

7 Por vini re, unë vazhdoj me profecinë time, sipas “thjeshtësisë sime; në të cilën unë e di se askush nuk mund të gabojë; megjithatë, në ditët që profecitë e Isaia do të përmbushen, njerëzit do të dinë me siguri kohët kur ato do të ndodhin.

8 Kështu që, ato janë “të vlefshme ndaj fëmijëve të njerëzve dhe ai që mendon se ato nuk u vlejné, tek ata unë do të flas në mënyrë të veçantë dhe do t’i ^bkufizoj fjalët te njerëzit e mi; pasi unë e di se ato do të kenë vlerë të madhe për ta në ^cditët e fundit; pasi në atë ditë ata do t’i kuptojné; prandaj i kam shkruar ato për dobinë e tyre.

9 Dhe si një brez u ^ashkatërrua mes Judenjve për shkak të paudhësisë, po ashtu ata u shkatërruan nga brezi në brez sipas paudhësive të tyre; dhe asnjëri prej tyre nuk është

shkatërruar pa qenë ^bparalajmëruar nga profetët e Zotit.

10 Kështu që, u është thënë atyre për shkatërrimin që do t’u binte mbi kokë, menjëherë pasi ati im u largua nga Jeruzalemi; por ata ngurtësuan zemrat e tyre; dhe sipas profecisë sime ata u “shkatërruan, me përjashtim të atyre që u ^bçuan robër në Babiloni.

11 Dhe tani, këtë po e them për shkak të shpirtit që është në mua. Dhe megjithëse u dërguan tej, ata do të kthehen përsëri dhe do të zotërojnë tokën e Jeruzalemit; prandaj ata do të “rivendosen përsëri në tokën e trashëgimit të tyre.

12 Por, vini re, ata do të kenë luftëra dhe zhurma luftërash; dhe kur të vijë dita që i ^aVetëmlindri i Atit, po, madje i Atit të qiellit dhe të tokës, do t’u shfaqet atyre së gjalli, vini re, ata do ta përhedhin, për shkak të paudhësive të tyre dhe të ngurtësisë së zemrave të tyre dhe të kryelartësisë së tyre.

13 Shikoni, ata do ta ^akryqëzojnë; dhe pasi ai është vënë në një ^bvarr për hapësirën e ^ctri ditëve, ai do të ^angrihet nga vdekja, me shërimin në krahët e tij; dhe të gjithë ata që do të besojné në emrin e tij, do të

6a 2 Ne. 6:8;
Hel. 8:20–21.

7a 2 Ne. 32:7;
Alma 13:23.

8a USH Shkrime të shenjta—Vlera e shkrimeve të shenjta.

b Enosi 1:13–16;
Morm. 5:12–15;
DeB 3:16–20.

c USH Ditë të fundit,
ditë të mëvonshme.

9a Jer. 39:4–10;
Mt. 23:37–38.

b Amo. 3:7;
1 Ne. 1:13.

10a 1 Ne. 7:13; 2 Ne. 6:8;
Omni 1:15;

Hel. 8:20–21.
b 2 Mbr. 24:14;

Jer. 52:3–16.
11a Esd. 1:1–4;

Jer. 24:5–7.

12a USH Vetëmlindur (i).

13a Llu. 23:33.

b Gjo. 19:41–42;

1 Ne. 19:10.

c Llu. 24:6–7;

Mosia 3:10.

d USH Ringjallje.

shpëtohen në mbretërinë e Perëndisë. Prandaj, shpirti im kënaqet të bëjë profeci për të, meqë unë kam ‘parë ditën e tij dhe zemra ime e lartëson emrin e tij të shenjtë.

14 Dhe vini re, do të ndodhë që pasi ‘Mesia të ringjallet së vdekuri dhe t’u shfaqet njerëzve të tij, kujtdo që beson në emrin e tij, vini re, Jeruzalemi do të ^bshkatërrohet përsëri; pasi, mjerë ata që luftojnë kundër Perëndisë dhe njerëzve të kishës së tij.

15 Prandaj, ‘Judenjtë do të ^bshpërndahen mes të gjitha kombeve; po, edhe ‘Babilonia do të shkatërrohet; prandaj Judenjtë do të shpërndahen nga kombet e tjera.

16 Dhe pasi të jenë shpërndarë dhe Zoti Perëndi t’i ketë ndëshkuar ata me anë të kombeve të tjera, për hapësirën e shumë brezave, po, madje, nga brezi në brez derisa ata të binden që ‘të besojnë në Krisht, Birin e Perëndisë dhe në shlyerjen që është e pafund për tërë njerëzimin—dhe kur të vijë ajo ditë që ata të besojnë në Krisht dhe të adhurojnë Atin në emrin e tij, me zemër të kulluar dhe me duar të pastra dhe të mos presin më një Mesia tjetër, atëherë,

në atë kohë, do të vijë dita në të cilën do të jetë e domosdoshme që ata t’i besojnë këto gjëra.

17 Dhe Zoti do të shtrijë dorën e tij përsëri herën e dytë për të ‘rivendosur njerëzit e tij nga gjendja e tyre e humbur dhe e rënë. Prandaj, ai do të fillojë një ^bvepër të mrekullueshme dhe një çudi mes fëmijëve të njerëzve.

18 Prandaj, ai do t’u sjellë atyre ‘fjalët e tij, fjalë të cilat do t’i ^bgjykojnë ata ditën e fundit, pasi ato do t’u jepen atyre me qëllim që t’i ‘bindin për Mesian e vërtetë, i cili u përthodh prej tyre; dhe që të binden se ata nuk duhet të presin më për ardhjen e një Mesie, sepse nuk do të ketë ndonjë tjetër, veçse në qoftë se është një Mesia ‘i gënjeshtërt i cili do të mashtrojë njerëzit; pasi nuk ka veçse një Mesia që u parashikua nga profetët dhe ai Mesia është ai që do të përhi-dhet nga Judenjtë.

19 Pasi, sipas fjalëve të profetëve, ‘Mesia vjen ^bgjashtëqind vjet pas largimit të atit tim nga Jeruzalemi; dhe, sipas fjalëve të profetëve, dhe, gjithashtu, sipas fjalës së ‘engjëllit të Perëndisë, emri i tij do të jetë Jezu Krisht, Biri i Perëndisë.

20 Dhe tani, vëllezërit e mi, unë kam folur qartë, në mënyrë

13e 1 Ne. 11:13–34.

14a Ush Mesia.

b Llu. 21:24;

JS—M 1:1–18.

15a Ush Judenjtë.

b Neh. 1:8–9;

2 Ne. 10:6.

c Ush Babel, Babiloni.

16a 2 Ne. 10:6–9; 30:7;

Morm. 5:14.

17a 2 Ne. 21:11–12; 29:1.

Ush Rivendosje

e ungjillit.

b Isa. 29:14;

2 Ne. 27:26;

3 Ne. 28:31–33.

18a 2 Ne. 29:11–12;

33:11, 14–15.

b Ush Gjykim, i fundit.

c 2 Ne. 26:12–13.

d Ush Antikrisht.

19a Ush Jezu Krisht—

Profecitë rreth

lindjes dhe vdekjes

së Jezu Krishtit.

b 1 Ne. 10:4;

3 Ne. 1:1, 13.

c 2 Ne. 10:3.

që nuk do të mund të gaboni. Dhe sikurse jeton Zoti Perëndi që e ^anxori Izraelin nga toka e Egjiptit dhe i dha Moisiut pushtet, që ai të ^bshërojë kombet pasi ata të jenë pickuar nga gjarpërinjtë helmues, në qoftë se ata do të kishin pranuar të hidhnin sytë e tyre nga ^cgjarpëri që ai kishte ngritur para tyre dhe gjithashtu i dha edhe fuqi të qëllonte ^dshkëmbin dhe ujë do të dilte, po, shikoni, unë ju them se këto gjëra janë të vërteta dhe sikurse jeton Zoti Perëndi, nuk ka ^eemër tjetër të dhënë nën qiell përveç këtij të Jezu Krishtit, për të cilin unë kam folur, nga i cili njeriu mund të shpëtohet.

21 Prandaj, për këtë qëllim, Zoti Perëndi më ka premtuar, se këto gjëra që unë po ^ashkruaj, do të mbahen dhe ruhen dhe do t'i kalohen farës sime nga brezi në brez, që të mund të përmbushet premtimi që i është bërë Jozefit, që fara e tij nuk do të ^bmbarojë kurrë, për sa të jetë toka.

22 Prandaj, këto gjëra do të shkojnë nga brezi në brez, për sa të jetë toka; dhe se ato do të shkojnë sipas vullnetit dhe

dëshirës së Perëndisë; dhe se kombet që do t'i zotërojnë ato do të ^agjykohen mbi bazën e tyre, sipas fjalëve që janë shkruar.

23 Pasi ne punojmë me zell që të shkruajmë, të bindim ^afëmijët tanë dhe gjithashtu vëllezërit tanë të besojnë në Krisht dhe të pajtohen me Perëndinë; pasi ne e dimë se ne shpëtohemi nëpërmjet ^bhirit, sipas gjithçkaje që ne mund ^ctë bëjmë.

24 Dhe, megjithë se ne besojmë në Krisht, ne ^azbatojmë ligjin e Moisiut dhe presim me vendosmëri për Krishtin, derisa ligji të plotësohet.

25 Pasi, për këtë qëllim u dha ^aligji; prandaj ^bligji ka vdekur për ne dhe ne jemi ringjallur në Krisht, për shkak të besimit tonë; megjithëkëtë, ne e zbatojmë ligjin për shkak të urdhërimeve.

26 Dhe, ne ^aflasim për Krishtin, ne gëzohemi në Krishtin, ne predikojmë për Krishtin, ne ^bprofetizojmë mbi Krishtin dhe shkruajmë sipas profecive tona, që ^cfëmijët tanë të mund të dinë se cilit burim t'i drejtohen për ^dheqjen e mëkateve të tyre.

27 Prandaj, ne flasim në lidhje

20a Eks. 3:7–10;
1 Ne. 17:24, 31; 19:10.
b Gjo. 3:14; 1 Ne. 17:41.
c Num. 21:8–9;
Alma 33:19;
Hel. 8:14–15.
d Eks. 17:6;
Num. 20:11;
1 Ne. 17:29; 20:21.
e Ose. 13:4;
Vep. 4:10–12;
Mosia 5:8;
Mois. 6:52.

USH Shpëtimtar.
21a 2 Ne. 27:6–14.
b Amo. 5:15;
2 Ne. 3:16;
Alma 46:24–27.
22a 2 Ne. 29:11; 33:10–15;
3 Ne. 27:23–27.
23a ush Fëmijë.
b Rom. 3:23–24;
2 Ne. 2:4–10;
Mosia 13:32;
Alma 42:12–16;
DeB 138:4.

USH Hir.
c Jak. 2:14–26.
ush Vepra.
24a Jakobi 4:4–5.
25a ush Ligji Moisiut.
b Rom. 7:4–6.
26a Jakobi 4:12;
Jar. 1:11;
Mosia 3:13.
b Llu. 10:23–24.
c ush Fëmijë.
d ush Heqje e mëkateve.

me ligjin, që fëmijët tanë të mund të dinë asgjësinë e ligjit; dhe ata, duke ditur asgjësinë e ligjit, mund të presin atë jetë që është në Krisht, dhe të dinë se për çfarë qëllimi u dha ligji. Dhe pasi ligji të plotësohet me Krishtin, ata, nuk duhet të ngurtësojnë zemrat e tyre kundër tij, kur të hiqet ligji.

28 Dhe tani, shikoni, populli im, ju jeni njerëz “të paditur; prandaj ju kam folur haptas, që të mos më keqkuptoni. Dhe fjalët që kam thënë do të qëndrojnë si ^bdëshmi kundër jush; pasi ato janë të mjaftueshme për t’i ‘mësuar çdo njeriu udhën e drejtë; pasi udha e drejtë është që të besoni në Krisht dhe të mos ta mohoni atë; pasi duke e mohuar atë, ju mohoni gjithashtu profetët dhe ligjin.

29 Dhe tani, vini re, unë po ju them se udha e drejtë është të besoni në Krishtin dhe të mos ta mohoni atë; dhe Krishti është i Shenjti i Izraelit; prandaj, ju duhet të përuleni para tij dhe ta adhuronit atë me gjithë ^afuqinë, mendjen dhe forcën tuaj dhe me tërë shpirtin tuaj; dhe po ta bëni këtë gjë, ju nuk do të liheni jashtë në asnjë mënyrë.

30 Dhe, për sa të jetë e domosdoshme, ju duhet të zbatoni vendimet dhe ^aordinancat e Perëndisë, derisa të plotësohet ligji që iu dha Moisiut.

KAPITULLI 26

Krishti do t’u shërbejë Nefitëve—Nefi parashikon shkatërrimin e popullit të tij—Ata do të flasin nga pluhuri—Johebrenjtë do të ndërtojnë kisha të rreme dhe përbërje të fshehta—Zoti i ndalon njerëzit që të ushtrojnë intriga të priftërinjve. Rreth 559–545 para K.

DHE pasi Krishti të jetë ^aringjallur nga vdekja, ai do t’ju ^bshfaqet juve, fëmijët e mi dhe vëllezërit e mi të dashur; dhe fjalët që ai do t’ju thotë, do të jenë ^cligji që ju do të zbatoni.

2 Pasi vini re, unë po ju them se unë kam parë që shumë breza do të kalojnë dhe do të ketë luftëra të mëdha dhe grindje mes popullit tim.

3 Dhe kur të vijë Mesia, do t’i jepen ^ashenja popullit tim mbi ^blindjen e tij, si edhe për vdekjen e tij dhe për ringjalljen; dhe e madhe dhe e tmerrshme do të jetë ajo ditë për të këqijtë, pasi ata do të vdesin; dhe ata do të vdesin sepse ata dëbojnë profetët dhe shenjtorët dhe i zënë me gurë dhe i vrasin; prandaj, thirrja e ^cgjakut të shenjtorëve do të ngrihet nga toka te Perëndia, kundër tyre.

4 Prandaj, të gjithë atyre që mburren dhe që veprojnë me ligësi, dita që do të vijë do t’i

28a Mosia 3:14.

b USH Dëshmi.

c 2 Ne. 33:10.

29a LiP. 6:5;

Mr. 12:29–31.

30a USH Ordinanca.

26 1a 3 Ne. 11:1–12.

b 1 Ne. 11:7; 12:6.

c 3 Ne. 15:2–10.

3a 1 Ne. 12:4–6.

USH Shenjë.

b USH Jezu Krisht—

Profecitë rreth

lindjes dhe vdekjes së Jezu Krishtit.

c Zan. 4:10;

2 Ne. 28:10;

Morm. 8:27.

^adjegë ata, thotë Zoti i Ushtrive, pasi ata do të jenë si kallamishte.

5 Dhe ata që vrasin profetët dhe shenjtoret, do të ^apërpihen nga thellësitë e tokës, thotë Zoti i Ushtrive; dhe ^bmalet do t'i mbulojnë dhe shtjellat e erës do t'i marrin me vete, dhe ndërtesat do të shemben mbi ta, dhe do t'i shtypin copash, dhe do t'i bëjnë pluhur.

6 Dhe ata do të ndëshkohen me bubullima dhe rrufe dhe tërmete, dhe të gjitha llojet e shkatërrimeve, pasi zjarri i zemërimit të Zotit do të ndizet kundër tyre dhe ata do të jenë si kallamishte dhe dita që do të vijë do t'i zhdukë ata, thotë Zoti i Ushtrive.

7 O dhembje dhe brengë e shpirtit tim, për humbjen e të vrarëve të popullit tim! Pasi unë, Nefi, e kam parë atë dhe gati më dërrmoi mua para pranisë së Zotit, por unë duhet t'i thërres Perëndisë tim: Udhët e tua janë ^atë drejta.

8 Por vini re, të drejtët që dëgjojnë fjalët e profetëve dhe nuk i vrasin, por presin me padurim Krishtin me vendosmëri, për shenjat që janë dhënë, megjithë ^apërndjekjen—shikoni, ata janë ata që ^bnuk do të vdesin.

9 Por, Biri i drejtësisë do t'u ^ashfaqet atyre; dhe ai do t'i ^bshë-

rojë ata dhe ata do të kenë ^cpaqe me të, derisa të kalojnë ^dtre breza dhe shumë nga brezi ^ei katërt të kenë vdekur në drejtësi.

10 Dhe kur këto gjëra të kenë kaluar, një ^ashkatërrim i menjëhershëm do të vijë mbi popullin tim; pasi megjithë dhembjet e shpirtit tim, unë e kam parë; prandaj, unë e di se do të ndodhë; dhe ata e shesin veten për asgjë; pasi, për shpërblimin e krenarisë së tyre dhe të marrëzisë së tyre, ata do të korrin shkatërrim; pasi për shkak se ata i lënë udhë djallit dhe zgjedhin punë të errësirës në vend të dritës, prandaj ata duhet të shkojnë në ^bferr.

11 Pasi Shpirti i Zotit nuk do të ^apërpiqet gjithmonë për njeriun. Dhe kur Shpirti pushon së përpjekuri për njeriun, atëherë vjen shkatërrimi i menjëhershëm dhe kjo e pezmaton shpirtin tim.

12 Dhe sikurse fola në lidhje me ^abindjen e ^bJudenjve, se Jezusi është ^cvetë Krishti, duhet që edhe Johebrenjtë të binden gjithashtu, se Jezusi është Krishti, Perëndia i Amshuar;

13 Dhe se ai u shfaqet të gjithë atyre që besojnë në të, nëpërmjet fuqisë së ^aFrymës së Shenjtë; po, çdo kombi, fisi, gjuhe dhe populli, duke bërë mrekulli të mëdha,

4a 3 Ne. 8:14–24; 9:3, 9.

5a 1 Ne. 19:11;

3 Ne. 10:14.

b 3 Ne. 8:10; 9:5–8.

7a USH Drejtësi.

8a USH Përndjek,

përndjekje.

b 3 Ne. 10:12–13.

9a 3 Ne. 11:8–15.

b 3 Ne. 17:7–9.

c 4 Ne. 1:1–4.

d 1 Ne. 12:11–12;

3 Ne. 27:30–32.

e Alma 45:10–12;

Hel. 13:9–10.

10a Alma 45:9–14;

Morm. 8:1–9.

b USH Ferr.

11a Eth. 2:15.

12a 2 Ne. 25:18.

b 2 Ne. 30:7;

Morm. 5:14.

USH Judenj.

c Morm. 3:21.

13a USH Frymë e Shenjtë.

shenja dhe çudira mes fëmijëve të njerëzve, sipas besimit të tyre.

14 Por, shikoni, unë po ju bëj profeci në lidhje me ^aditët e fundit; mbi ditët kur Zoti Perëndi do t'i ^bzbatojë këto gjëra mes fëmijëve të njerëzve.

15 Pasi fara ime dhe fara e vëllezërve të mi do të kenë rënë në mosbesim dhe do të jenë goditur nga Johebrenjtë; po, pasi Zoti Perëndi t'i ketë dëbuar nga çdo vend dhe t'i ketë ngujuar mbi një mal dhe të ketë ngritur fortifikata kundër tyre; dhe pasi ata të kenë rënë poshtë në pluhur, derisa të mos jenë më, por, megjithatë, fjalët e të drejtëve do të shkruhen dhe lutjet e besnikëve do të dëgjohen dhe të gjithë ata që do të kenë rënë në mosbesim nuk do të harrohen.

16 Pasi, ata që do të shkatërrohen, do t'u ^aflas in atyre nga toka dhe zëri i tyre do të jetë i pakët nga pluhuri dhe zëri i tyre do të jetë i një njeriu që ka një medium; pasi Zoti Perëndi do t'i japë atij fuqi, që ai të mund të pëshpëritë në lidhje me ta, kështu që të duket sikur del nga toka dhe fjalët e tyre sikurse të pëshpëriten nga pluhuri.

17 Pasi kështu thotë Zoti Perëndi: Ata do të ^ashkruajnë gjërat që do të bëhen mes tyre dhe ato

do të shkruhen dhe do të vulo-sen në një libër, dhe ata që do të kenë rënë në mosbesim nuk do t'i kenë ato, pasi ata ^bpërpiqen të shkatërrojnë gjërat e Perëndisë.

18 Prandaj, si ata që u asgjësuan, u asgjësuan menjëherë; dhe turma e njerëzve të tyre të tmerrshëm do të jetë si ^abyku që kalon—po, kështu thotë Zoti Perëndi: Do të bëhet brenda një çasti, papritmas—

19 Dhe do të ndodhë që ata që kanë rënë në mosbesim, do të ^agoditen nga dora e Johebrenjve.

20 Dhe Johebrenjtë lartësohen në ^akrenarinë e syve të tyre dhe ^bpengohen për shkak të madhësisë së ^cbllokut të tyre pengues, që ata kanë krijuar shumë ^dkisha; megjithatë, ata ulin poshtë fuqinë dhe mrekullitë e Perëndisë dhe i predikojnë vetes urtësinë e tyre dhe ^editurinë e tyre, që ata të mund të përfitojnë dhe ^fgrijnë mbi fytyrën e të varfërve.

21 Dhe janë ndërtuar shumë kisha, gjë që shkakton ^asmirë dhe grindje dhe shpirtligësi.

22 Dhe ka edhe ^akombinime të fshehta, pikërisht sikurse në kohët e lashta, sipas kombinimeve të djallit, pasi ai është krijuesi i të gjitha këtyre gjërave; po, krijuesi i vrasjes dhe i punëve të errësirës; po, dhe ai i

14a USH Ditë të fundit, ditë të mëvonshme.

b USH Rivendosje e ungjillit.

16a Isa. 29:4;
Moro. 10:27;
Mois. 7:62.
USH Libër i Mormonit.

17a 2 Ne. 29:12.

b Enosi 1:14.

18a Morm. 5:16–18.

19a 3 Ne. 16:8–9;
20:27–28.

20a USH Kryelartësi, krenari.

b 1 Ne. 13:29, 34.
USH Braktisje.

c Eze. 14:4.

d 1 Ne. 14:10; 22:23;

Morm. 8:28.

e Morm. 9:7–8;
2 Ne. 9:28.

f Isa. 3:15; 2 Ne. 13:15.

21a USH Zili.

22a USH Lidhje të fshehta.

tërheq ata për qafe me një fije liri, derisa i lidh me litarët e tij të fortë, përgjithnjë.

23 Pasi shikoni, vëllezërit e mi të dashur, unë po ju them se Zoti Perëndi nuk vepron në errësirë.

24 Ai nuk bën asgjë që nuk është për të mirën e botës; pasi ai e "do botën, deri në pikën sa të japë jetën e tij, që ai të mund të ^btërheqë të gjithë njerëzit te vetja. Prandaj, ai nuk urdhëron asnjëri që të mos marrë pjesë në shpëtimin e tij.

25 Vini re, a mos i thërret ai ndokujt duke thënë: Largohu prej meje? Shikoni, unë po ju them: Jo; por ai thotë: "Ejani tek unë, ju të gjitha fundet e tokës, ^bblini qumësht dhe mjaltë, pa të holla dhe pa çmim.

26 Vini re, a mos e ka urdhëruar ai ndokënd që të dalë nga sinagoga ose nga shtëpitë e adhurimit? Vini re, unë ju them, Jo.

27 A ka urdhëruar ndonjë që të mos marrë pjesë në ^ashpëtimin e tij? Shikoni, unë ju them: Jo; por u ka ^bdhënë lirisht të gjithë njerëzve; dhe i ka urdhëruar njerëzit e tij, se ata duhet t'i bindin të gjithë njerëzit të ^cpendohen.

28 Vini re, a ka urdhëruar Zoti ndonjë se nuk duhet të marrë pjesë në mirësinë e tij? Shikoni, unë ju them: Jo; por "të

gjithë njerëzit gëzojnë të njëjtin privilegj si njëri, ashtu edhe tjetri dhe asnjëri nuk është i ndaluar.

29 Ai urdhëron se nuk duhet të ketë "intriga të priftërinjve; pasi, vini re, intrigat e priftërinjve kanë të bëjnë me njerëz që predikojnë dhe e vënë veten si një dritë për botën, që të marrin fitime dhe të kenë ^blëvdata nga bota; por ata nuk kërkojnë mirëqenien e Sionit.

30 Shikoni, Zoti e ka ndaluar këtë gjë; prandaj Zoti Perëndi ka dhënë urdhër, që të gjithë njerëzit duhet të kenë "mirëdashje, mirëdashje e cila është ^bdashuri. Dhe në qoftë se nuk kanë mirëdashje, ata nuk janë ^bdashuri. Dhe në qoftë se nuk kanë mirëdashje, ata nuk do të lejonin që punëtori në Sion të vdesë.

31 Por, punëtori në "Sion do të punojë për Sionin; pasi, po të punojë për ^btë holla, do të mbarojë.

32 Dhe përsëri, Zoti Perëndi ka "urdhëruar që njerëzit nuk duhet të vrasin; që ata nuk duhet të gënjejnë; që ata nuk duhet të vjedhin; që ata nuk duhet të përmendin emrin e Zotit, Perëndisë së tyre, më ^bkot; që ata nuk duhet të kenë zili, që ata nuk duhet të kenë keqdashje; që ata nuk duhet të vënë njërin kundër tjetrit; që ata nuk duhet

24a Gjo. 3:16.
b 3 Ne. 27:14–15.

25a Alma 5:33–35;
3 Ne. 9:13–14.
b Isa. 55:1–2.

27a USH Shpëtim.
b Ef. 2:8;
2 Ne. 25:23.

c USH Pendohem,
pendim.

28a Rom. 2:11;
1 Ne. 17:33–35.

29a USH Intriga të
priftërinjve.
b DeB 121:34–37.

30a Moro. 7:47–48.

USH Dashuri hyjnore.
b USH Dashuri.

31a USH Sion.
b Jakobi 2:17–19;
DeB 11:7; 38:39.

32a USH Urdhërimet të
Perëndisë.
b USH Përdhosje.

të bëjnë lavirësi; dhe që ata nuk duhet të bëjnë asnjërën prej këtyre gjërave; pasi, kush do të bëjë, do të mbarojë.

33 Pasi, asnjë prej këtyre paudhësive nuk vjen nga Zoti; pasi ai bën atë që është e mirë mes fëmijëve të njerëzve; dhe ai nuk bën asgjë që nuk është e qartë për fëmijët e njerëzve; dhe ai i fton të gjithë të vijnë tek ai dhe të marrin pjesë në mirësinë e tij; dhe ai nuk ia "mohon askujt që shkon tek ai, të zinj dhe të bardhë, sklevër dhe të lirë, burra dhe gra; dhe ai nuk harron 'idhujtarët; dhe "të gjithë janë njësoj para Perëndisë, si Judenjtë ashtu dhe Johebrenjtë.

KAPITULLI 27

Errësirë dhe dorëheqje nga feja do të mbulojnë tokën, ditët e fundit—Libri i Mormonit do të dalë—Tre dëshmitarë do të dëshmojnë për librin—Njeriu i shkolluar do të thotë se ai nuk mund ta lexojë librin e vulosur—Zoti do të bëjë një punë të mrekullueshme dhe një çudi—Krahaso Isaia 29. Rreth 559–545 para K.

POR, vini re, "ditët e fundit, ose ditët e Johebrenjve—po, vini re, të gjitha kombet e Johebrenjve dhe gjithashtu të Judenjve, qoftë ata që do të vijnë në këtë tokë, si edhe ata që do të jenë në toka të tjera, po, madje në të gjitha tokat e botës, vini re, ata do të

jenë të dehur me paudhësi dhe me të gjitha llojet e neverive.

2 Dhe kur të vijë ajo ditë, ata do të vizitohen nga Zoti i Ushtrive me bubullima dhe me tërmete dhe me zhurmë të madhe, dhe me stuhi, dhe me furtunë, dhe me "flakën e një zjarri përpirës.

3 Dhe të gjitha "kombet që 'luftojnë kundër Sionit dhe e mjerojnë atë, do të jenë si ëndrra e një vegimi të një nate; po, do të jetë për ta sikur është për një njeri të uritur që ëndërron dhe vini re, ai po ha, por ai zgjohet dhe shpirti i tij është i zbrazët; ose sikur është për një njeri që ka etje, i cili ëndërron dhe vini re ai po pi, por ai zgjohet dhe vini re atij i vjen me të vërtetë të fikët dhe shpirti i tij ka oreks, po, madje kështu do të jetë turma e të gjitha kombeve që luftojnë kundër malit Sion.

4 Pasi, vini re, të gjithë ju që bëni paudhësi, ndaluni dhe çudituni, pasi ju do të thërrisni dhe do të bërtitni; po, ju do të jeni të dehur, por jo me verë, juve do t'ju merren këmbët, por jo nga pijet e forta.

5 Pasi vini re, Perëndia ka hedhur mbi ju shpirtin e gjumit të rëndë. Pasi vini re, ju keni mbyllur sytë tuaj dhe ju nuk keni pranuar profetët dhe sundimtarët tuaj; dhe parashikuesit ai i ka mbuluar për shkak të paudhësive tuaja.

6 Dhe do të ndodhë që Zoti Perëndi do "t'ju sjellë fjalët e

33a Vep. 10:9–35, 44–45.
b Alma 26:37.
c Rom. 2:11;
1 Ne. 17:35.

27 1a USH Ditët të fundit,
ditët të mëvonshme.
2a Isa. 24:6; 66:15–16;
Jakobi 6:3; 3 Ne. 25:1.

3a Isa. 29:7–8.
b 1 Ne. 22:14.
6a Jar. 1:2;
Morm. 5:12–13.

një ^blibri dhe ato do të jenë fjalët e atyre që kanë fjetur.

7 Dhe shikoni, libri do të jetë ^ai vulosur; dhe në libër do ketë një ^bzbulësë nga Perëndia, që nga krijimi i botës, deri në mbarimin e saj.

8 Prandaj, për shkak të gjërave që janë të ^avulosura, gjërat që janë të vulosura ^bnuk do të dërgohen në ditën e ligësisë dhe të neverive të popullit. Prandaj, libri nuk do t'u tregohet atyre.

9 Por, libri do t'i dorëzohet një njeriu dhe ai do të dorëzojë fjalët e librit, të cilat janë fjalët e atyre që kanë fjetur në pluhur dhe ai do t'ia dorëzojë këto fjalë ^bnjë tjetri;

10 Por fjalët që janë të vulosura, ai nuk do t'i zbulojë dhe ai nuk do ta dorëzojë librin. Pasi libri do të jetë i vulosur nga fuqia e Perëndisë dhe zbulosa që ishte vulosur do të mbahet brenda në libër, deri në kohën e duhur të Zotit në të cilën ato të mund të vijnë; pasi vini re, ato zbulojnë të gjitha gjërat që nga krijimi i botës dhe deri në mbarimin e saj.

11 Dhe vjen dita që fjalët e vulosura të librit do të lexohen mbi majat e shtëpive; dhe ato do të lexohen nëpërmjet fuqisë së Krishtit; dhe të gjitha gjërat do t'u zbulohen fëmijëve të njerëzve, ato që kanë qenë

ndonjëherë mes fëmijëve të njerëzve dhe që do të jenë, deri në mbarimin e tokës.

12 Kështu që, në atë ditë kur libri do t'i dorëzohet njeriut për të cilin unë fola, libri do të jetë i fshehur nga sytë e botës, që sytë e askujt nuk do ta shohin, me përjashtim të atij, të cilit do t'i dorëzohet libri dhe ^atre ^bdëshmitarëve që do ta shohin atë, nëpërmjet fuqisë së Perëndisë; dhe ata do të dëshmojnë të vërtetën e librit dhe gjërat në të.

13 Dhe askush tjetër nuk do ta shohë atë, me përjashtim të disave sipas vullnetit të Perëndisë, për t'u dëshmuar fjalën e tij fëmijëve të njerëzve; pasi Zoti Perëndi ka thënë se fjalët e besnikëve duhet të fliten sikur të ishin ^anga të vdekurit.

14 Kështu që, Zoti Perëndi do të vazhdojë të sjellë në dritë fjalët e librit; dhe do të vendosë fjalën e tij në gojën e aq shumë dëshmitarëve, sa i duket atij e përshtatshme; dhe mjerë ai që e ^ahedh poshtë fjalën e Perëndisë!

15 Por, vini re, do të ndodhë që Zoti Perëndi do t'i thotë atij, të cilit ai do t'i dorëzojë librin: Merri këto fjalë që nuk janë të vulosura dhe dorëzoja një tjetri, që ai mund t'ia tregojë një të mësuari, duke thënë: "Lexoje këtë, unë të lutem ty. Dhe i

6b 2 Ne. 26:16–17; 29:12.

USH Libër i
Mormonit.

7a Isa. 29:11–12;

Eth. 3:25–27; 4:4–7.

b Mosia 8:19.

c Eth. 13:1–12.

8a Eth. 5:1.

b 3 Ne. 26:9–12;

Eth. 4:5–6.

9a DeB 17:5–6.

b JS—H 1:64–65.

11a Llu. 12:3; Morm. 5:8;

DeB 121:26–31.

12a 2 Ne. 11:3; Eth. 5:2–4;

DeB 5:11, 15; 17:1.

b LiP. 19:15.

13a 2 Ne. 3:19–20;

33:13–15;

Moro. 10:27.

14a 2 Ne. 28:29–30;

Eth. 4:8.

15a Isa. 29:11–12;

JS—H 1:65.

dituri do të thotë: Sille librin këtu dhe unë do t'i lexoj ato.

16 Dhe tani, për shkak të lavdisë së botës dhe për të "fituar, do ta thonë ata këtë, dhe jo për lavdinë e Perëndisë.

17 Dhe njeriu do të thotë: Unë nuk mund ta sjell librin, pasi ai është i vulosur.

18 Atëherë i mësuari do të thotë: Unë nuk mund ta lexoj atë.

19 Kështu që, do të ndodhë që Zoti Perëndi do t'ia dorëzojë përsëri librin dhe fjalët që përmbahen në të, atij që nuk është i mësuar; dhe njeriu që nuk është i mësuar do të thotë: Unë nuk jam i mësuar.

20 Atëherë Zoti Perëndi do t'i thotë: I mësuari nuk do t'i lexojë ato, pasi ata i kanë hedhur poshtë ato dhe unë jam në gjendje ta bëj punën time; prandaj, ti do t'i lexosh fjalët që unë do të të jap.

21 Mos "prek gjërat që janë vulosur, pasi unë do t'i nxjerr ato në dritë në kohën time të duhur; pasi unë do t'u tregoj fëmijëve të njerëzve se jam në gjendje të bëj punën time.

22 Kështu që, kur ti të kesh lexuar fjalët që unë të kam urdhëruar dhe të kesh siguruar "dëshmitarët që të kam premtuar, atëherë ti do ta vulosësh librin përsëri dhe do ta fshehësh tek unë, që unë të mund të ruaj fjalët që ti nuk ke lexuar,

derisa unë ta shoh të përshtatshme në urtësinë time, që t'ua tregoj të gjitha gjërat fëmijëve të njerëzve.

23 Pasi vini re, unë jam Perëndia; dhe unë jam një Perëndi "mrekullish; dhe unë do t'i tregoj botës se unë jam ^bi njëjti dje, sot dhe përgjithnjë; dhe unë nuk veproj mes fëmijëve të njerëzve, veçse 'sipas besimit të tyre.

24 Dhe përsëri do të ndodhë që Zoti do t'i thotë të lexojë fjalët që do t'i jepen atij:

25 "Përderisa këta njerëz më afrohen me gojën e tyre dhe më ^bnderojnë me buzët e tyre, por i kanë larguar zemrat e tyre prej meje dhe frika e tyre ndaj meje u është mësuar nga 'parimet e njerëzve—

26 Prandaj, unë do të vazhdoj të bëj një "punë të mrekullueshme mes këtyre njerëzve, po, një ^bpunë të mrekullueshme dhe një çudi, pasi urtësia e të diturve dhe e të mësuarve të tyre do të mbarojë dhe kuptimi i të maturve të tyre do të fshihet.

27 Dhe "mjerë ata që përpiqen shumë për të fshehur mendimet e tyre nga Zoti! Dhe veprat e tyre janë në errësirë; dhe ata thonë: Kush na sheh dhe kush na njeh? Dhe ata gjithashtu thonë: Sigurisht, përmbysja jote e gjërave do të konsiderohet si ^bargjila e poçarit. Por vini re, unë do t'u tregoj atyre, thotë

16a USH Intriga të priftërinjve.

21a Eth. 5:1.

22a USH Dëshmitarët të Librit të Mormomit.

23a USH Mrekulli.
b Heb. 13:8.

c Heb. 11;
Eth. 12:7–22.

25a Isa. 29:13.

b Mt. 15:8.

c 2 Ne. 28:31.

26a 1 Ne. 22:8;
2 Ne. 29:1–2.

USH Rivendosje e ungjillit.

b Isa. 29:14;
2 Ne. 25:17.

27a Isa. 29:15.

b Jer. 18:6.

Zoti i Ushtrive, se unë i di të gjitha punët e tyre. Pasi, a do t'i thotë puna atij që e bëri, ai s'më bëri? Apo mos do të thotë gjëja e ndërtuar për atë që e ndërtoi, ai nuk kupton?

28 Por vini re, thotë Zoti i Ushtrive: Unë do t'u tregoj fëmijëve të njerëzve se brenda pak kohe Libani do të kthehet në një fushë pjellore; dhe se fusha pjellore do të vlerësohet si një pyll.

29 "Dhe në atë ditë, të shurdhët do të dëgjojnë fjalët e librit dhe sytë e të verbërve do të shohin në terr dhe në errësirë.

30 Dhe të "bindurit do të shtohen gjithashtu dhe ^bgëzimi i tyre do të jetë në Zotin dhe i varfri mes njerëzve do të gëzohet në të Shenjtin e Izraelit.

31 Pasi me aq siguri sa Zoti jeton, ata do të shohin se "i tmerrshmi është asgjësuar dhe përbuzësi është zhuritur dhe të gjithë ata që shikojnë për paudhësi, do të përjashtohen.

32 Dhe ata që e bëjnë njeriun "ofendues për një fjalë dhe ngrejnë një lak për atë që qorton në ^bderë dhe që "nuk e pranojnë të drejtin për hiçasgjë.

33 Prandaj, kështu thotë Zoti që shëlbeu Abrahamin, në lidhje me shtëpinë e Jakobit: Jakobi nuk do të turpërohet tani dhe as fytyra e tij nuk do të zbehet.

34 Por, kur ai "shikon fëmijët e

tij, veprën e duarve të mia, në mes të tij, ata do të shenjtërojnë emrin tim dhe do të shenjtërojnë të Shenjtin e Jakobit dhe do ta kenë frikë Perëndinë e Izraelit.

35 Ata që "gabuan gjithashtu në shpirt, do të arrijnë të kuptojnë dhe ata që mëmëritnin do të ^bmësojnë doktrinë.

KAPITULLI 28

Shumë kisha të rreme do të ngrihen në ditën e fundit—Ato do të mësojnë doktrina të rreme, të kota dhe të marra—Braktisja nga feja do të shtohet për shkak të mësuesve të rremë—Djalli do të tërbohohet në zemrat e njerëzve—Ai do t'u mësojë njerëzve të gjitha llojet e doktrinave të rreme. Rreth 559–545 para K.

DHE tani, vini re, vëllezërit e mi, unë ju kam folur sipas asaj që Shpirti më ka detyruar; prandaj unë e di se ato duhet të ndodhin me siguri.

2 Dhe gjërat që do të shkruhen nga "libri do të jenë me ^bvlerë të madhe për fëmijët e njerëzve dhe veçanërisht për farën tonë që është një mbetje e shtëpisë së Izraelit.

3 Pasi do të ndodhë në atë ditë që "kishat që janë ngritur, dhe jo për Zotin, kur njëra do t'i thotë tjetrës: Shiko, unë, unë jam e Zotit; dhe të tjerat do të

29a Isa. 29:18.

30a USH Zemërbutë,
zemërbutësi.

b DeB 101:36.

31a Isa. 29:20.

32a Llu. 11:54.

b Amo. 5:10.

c 2 Ne. 28:16.

34a Isa. 29:23–24.

35a 2 Ne. 28:14;

DeB 33:4.

b Dan. 12:4.

28 2a USH Libër i
Mormonit.

b 1 Ne. 13:34–42; 22:9;

3 Ne. 21:6.

3a 1 Kor. 1:10–13;

1 Ne. 22:23;

4 Ne. 1:25–29;

Morm. 8:28, 32–38.

thonë: Unë, unë jam e Zotit dhe kështu do të thotë çdonjëri që do të ketë themeluar kisha, por jo për Zotin—

4 Dhe ato do të grinden me njëra-tjetrën; dhe priftërinjtë e tyre do të grinden me njëri-tjetrin dhe ata do t'i mësojnë të tjerët me "diturinë e tyre dhe do të mohojnë Frymën e Shenjtë, që jep fuqi shprehëse.

5 Dhe ata do të "mohojnë b'fuqinë e Perëndisë, të Shenjtin e Izraelit; dhe ata do t'u thonë njerëzve: Na dëgjoni dhe i vini veshin parimit tonë; pasi vini re, "nuk ka Perëndi sot, pasi Zoti dhe Shëlbuesi e ka bërë punën e tij dhe ai ua ka dhënë fuqinë e tij njerëzve.

6 Vini re, dëgjoni parimin tim; nëse ata thonë se një mrekulli është bërë nga dora e Zotit, mos e besoni; pasi në këto ditë, ai nuk është një Perëndi i "mrekullive; ai e ka bërë punën e tij.

7 Po, dhe do të ketë shumë që do të thonë: "Hani, pini dhe dëfrehuni, pasi nesër ne vdesim; dhe gjithçka do të shkojë për ne.

8 Dhe do të ketë gjithashtu shumë që do të thonë: Hani, pini dhe dëfrehuni; megjithatë, kini frikë Perëndinë—ai do të na "justifikojë në bërjen e një mëkati të vogël; po, b'gënjeni pak, përfitoni nga ndonjë për shkak

të fjalëve të tij, hapini 'gropën fqinjit; nuk ka gjë të keqe në këtë; dhe bëjini të gjitha këto gjëra, pasi nesër ne vdesim dhe në qoftë se jemi fajtorë, Perëndia do të na qëllojë pak me kamxhik dhe në fund ne do të shpëtohemi në mbretërinë e Perëndisë.

9 Po, dhe do të ketë shumë që do të mësojnë sipas kësaj mënyre "doktrina të rreme dhe të kota dhe b'të marra, dhe do të fryhen në zemrat e tyre dhe ata do të përpiqen t'i fshehin thellë planet e tyre nga Zoti; dhe punët e tyre do të jenë në errësirë.

10 Dhe "gjaku i shenjtorëve do të thërrasë nga toka kundër tyre.

11 Po, ata të gjithë kanë humbur "udhën; ata janë b'korruptuar.

12 Për shkak të "kryelartësisë dhe për shkak të mësuesve të rremë dhe doktrinave të rreme, kishat e tyre janë bërë të korruptuara dhe arrogante; për shkak të kryelartësisë së tyre ata fryhen.

13 "Grabitin b'të varfërit për shkak të vendeve të tyre të shenjta të pasura, grabitin të varfërit, për shkak të veshjeve të tyre të çmueshme; dhe persekutojnë të bindurit dhe të varfërit në zemër, sepse janë të fryrë nga 'krenaria.

14 Mbajnë qafën "drejt dhe

4a 2 Ne. 9:28.

5a 2 Ne. 26:20.

b 2 Tim. 3:5.

c Alma 30:28.

6a Morm. 8:26; 9:15–26.

7a 1 Kor. 15:32;

Alma 30:17–18.

8a Morm. 8:31.

b DeB 10:25; Moï. 4:4.

USH Gënjim.

c Fja. 26:27;

1 Ne. 14:3.

9a Mt. 15:9.

b Eze. 13:3; Hel. 13:29.

10a Zbu. 6:9–11;

2 Ne. 26:3;

Morm. 8:27;

Eth. 8:22–24;

DeB 87:7.

11a Hel. 6:31.

b Morm. 8:28–41;

DeB 33:4.

12a Fja. 28:25.

13a Eze. 34:8.

b Hel. 4:12.

c Alma 5:53.

14a Fja. 21:4.

kokën lart; po, dhe për shkak të kryelartësisë dhe ligësisë dhe neverive, dhe lavirësive, që të gjithë ^bkanë dalë nga udha e drejtë me përjashtim të disave që janë pasuesit e përu-lur të Krishtit; megjithatë ata udhëhiqen në një mënyrë, që në shumë raste gabojnë, sepse ata janë mësuar nga parimet e njerëzve.

15 O “të urtët dhe të mësuarit dhe të pasurit që janë të fryrë në ^bkrenarinë e zemrave të tyre dhe të gjithë ata që predikojnë doktrina të rreme dhe të gjithë ata që bëjnë lavirësi dhe çoroditin udhën e drejtë të Zotit, ‘mjerë, mjerë, mjerë ata, thotë Zoti, Perëndia i Plotfuqishëm, pasi ata do të hidhen në ferr!

16 Mjerë ata që ^anuk e pranojnë të drejtin për një hiçasgjë dhe shajnë kundër asaj që është e mirë dhe thonë se ajo nuk ka vlerë! Pasi do të vijë dita që Zoti Perëndi do të vizitojë papritmas banorët e tokës; dhe atë ditë që ata do të jenë ^bplotësisht të mbushur në paudhësi, ata do të mbarojnë.

17 Por vini re, nëse banorët e tokës do të pendohen për ligësitë dhe neveritë e tyre, ata nuk do të shkatërrohen, thotë Zoti i Ushtrive.

18 Por vini re se kisha e madhe dhe e neveritshme, “lavirja e të gjithë tokës, duhet ^btë shembet

përdhe dhe e madhe do të jetë rënia e saj.

19 Pasi mbretëria e djallit duhet të ^alëkundet dhe ata që i përkasin asaj duhet të shtyhen në pendim, përndryshe ^bdjali do t’i kapë ata me ^czinxhirët e tij të përjetshëm dhe ata do të shtyhen në zemërim dhe do të mbarojnë;

20 Pasi vini re, në atë ditë ai do të ^atërbohet në zemrat e fëmijëve të njerëzve dhe do t’i nxitë në zemërim kundër asaj që është e mirë.

21 Dhe të tjerë ai do t’i ^apaqësojë dhe do t’i përkundë në siguri trupore, që ata do të thonë: Gjithçka është mirë në Sion; po, Sioni lulëzon, gjithçka është mirë—dhe kështu ^bdjali gënjën shpirtat e tyre dhe ai i çon me kujdes poshtë në ferr.

22 Dhe vini re, të tjerët ai i lajkaton dhe u thotë se nuk ka ^aferr; dhe ai u thotë atyre: Unë nuk jam djall, pasi nuk ka asnjë—dhe kështu ai pëshpërit në veshët e tyre, derisa i kap ata me ^bzinxhirët e tij të tmerrshëm, prej të cilëve nuk ka çlirim.

23 Po, ata janë kapur me vdekje dhe ferr; dhe vdekja dhe ferri, dhe djalli dhe të gjithë ata që janë kapur prej tyre, duhet të qëndrojnë para fronit të Perëndisë dhe të ^agjykojnë sipas veprave të tyre, prej nga ku ata duhet të shkojnë në vendin e

14b Isa. 53:6.

15a Fja. 3:5–7.

b USH Kryelartësi, krenari.

c 3 Ne. 29:5.

16a Isa. 29:21.

b Eth. 2:9–10.

18a Zbu. 19:2.

b 1 Ne. 14:3, 17.

19a 1 Ne. 22:23.

b Alma 34:35.

c Alma 12:11.

20a DeB 10:20–27.

21a Morm. 8:31.

b 2 Ne. 9:39.

22a USH Ferr.

b Alma 36:18.

23a USH Jezu Krisht—Gjykatësi; Gjykim, i fundit.

përgatitur për ta, madje një ^bliqen i zjarrit dhe i sqfurit, që është mundim i pafund.

24 Prandaj, mjerë ai që është i shkujdesur në Sion!

25 Mjerë ai që thërret: Gjithçka është mirë!

26 Po, mjerë ai që “dëgjon parimet e njerëzve dhe mohon fuqinë e Perëndisë dhe dhuratën e Frymës së Shenjtë!

27 Po, mjerë ai që thotë: Ne kemi marrë dhe ne nuk kemi “nevojë për më tepër!

28 Dhe më në fund, mjerë të gjithë ata që dridhen dhe janë të “zemëruar për shkak të së vërtetës së Perëndisë! Pasi vini re, ai që është ndërtuar mbi ^bshkëmb, e pranon atë me gëzim; dhe ai që është ndërtuar mbi një themel rëre, dridhet nga frika se mund të bjerë.

29 Mjerë ai që do të thotë: Ne e kemi marrë fjalën e Perëndisë dhe ne “nuk ^bkemi nevojë për më tepër nga fjala e Perëndisë, pasi ne kemi mjaft!

30 Pasi vini re, kështu thotë Zoti Perëndi: Unë do t’u jap fëmijëve të njerëzve rresht pas rreshti, parim pas “parimi, pak këtu dhe pak atje; dhe të bekuar janë ata që dëgjojnë parimet e mia dhe që i vënë veshin këshillës sime, pasi ata do të mësojnë ^burtësi; pasi atij që “merr, unë do t’i jap “më shumë; dhe nga

ata që do të thonë: Ne kemi mjaft, nga ata do të merret madje edhe ajo që kanë.

31 Mallkuar është ai që e vendos “besimin e tij te njeriu, ose që e bën prej mishi krahun e tij, ose që do të dëgjojë parimet e njerëzve, me përjashtim në qoftë se parimet e tyre do të jepen nga fuqia e Frymës së Shenjtë.

32 “Mjerë Johebrenjtë, thotë Zoti Perëndia i Ushtrive! Pasi megjithëse unë do të zgjat krahun drejt tyre nga dita në ditë, ata do të më mohojnë; megjithatë, unë do të jem i mëshirshëm ndaj tyre, thotë Zoti Perëndi, nëse ata do të pendohen dhe do të vijnë tek unë; pasi ^bkrahu im është i shtrirë gjithë ditën e ditës, thotë Zoti, Perëndia i Ushtrive.

KAPITULLI 29

Shumë Johebrenj do ta hedhin poshtë Librin e Mormonit—Ata do të thonë: Ne nuk kemi nevojë për Bibël tjetër—Zoti u flet shumë kombeve—Ai do të gjykojë botën nga librat që do të shkruhen. Rreth 559–545 para K.

POR vini re, do të ketë shumë—atë ditë kur unë do të vazhdoj të bëj një “punë të mrekullueshme mes tyre, që unë mund të

23b 2 Ne. 9:16, 19, 26.

26a 2 Ne. 9:29.

27a Alma 12:10–11.

28a 2 Ne. 9:40; 33:5.

USH Kryengritje.

b Mt. 7:24–27.

USH Shkëmb.

29a 2 Ne. 27:14;

Eth. 4:8.

b 2 Ne. 29:3–10.

30a Isa. 28:9–13;

DeB 98:12.

b USH Urtësi.

c Llu. 8:18.

d Alma 12:10;

DeB 50:24.

31a DeB 1:19–20.

32a 1 Ne. 14:6.

b Jakobi 5:47; 6:4.

29 1a 2 Ne. 27:26.

USH Rivendosje e ungjillit.

mbaj mend ^bbesëlidhjet e mia të cilat i kam bërë me fëmijët e njerëzve, që unë të mund të vendos dorën time përsëri për “të dytën herë të përtërij njerëzit e mi që janë të shtëpisë së Izraelit;

2 Dhe gjithashtu që unë të mbaj mend premtimet që t’i kam bërë ty, Nefi, si dhe atit tënd, që unë të kujtoj farën tuaj; dhe që “fjalët e farës suaj të mund të dalin nga goja ime dhe t’i arrijnë farës suaj; dhe fjalët e mia do të ^bushtojnë në fundet e tokës, si një “flamur për njerëzit e mi të cilët janë të shtëpisë së Izraelit;

3 Dhe sepse fjalët e mia do të ushtojnë—shumë nga Johebrenjtë do të thonë: Një “Bibël! Një Bibël! Ne e kemi një Bibël dhe nuk mund të jetë ndonjë Bibël tjetër.

4 Por kështu thotë Zoti Perëndi: O të marrë, ata do ta kenë një Bibël; dhe ajo do t’u vijë nga “Judenjtë, populli im i lashtë i besëlidhjes. Dhe si i falënderojnë ata ^bJudenjtë për “Biblën që morën prej tyre? Po, ç’duan të thonë Johebrenjtë? A i mbajnë mend ata lodhjet dhe punët dhe vuajtjet e Judenjve, dhe zellin e tyre ndaj meje, për t’u sjellë shpëtim Johebrenjve?

5 O ju, Johebrenj, a i mbani

mend Judenjtë, popullin tim të lashtë të besëlidhjes? Jo; por ju i keni mallkuar ata dhe i keni “urrer ata dhe nuk jeni përpjekur t’i përtërin ata. Por vini re, unë do t’ua kthej të gjitha këto gjëra mbi kokat tuaja; pasi unë Zoti, nuk e kam harruar popullin tim.

6 Ti i marrë që do të thuash: Një “Bibël, ne e kemi një Bibël dhe ne nuk kemi nevojë për Bibël tjetër. A do të kishit Bibël po të mos ishin Judenjtë?

7 A nuk e dini se ka më shumë kombe se një? A nuk e dini se unë Zoti, Perëndia juaj, kam “krijuar të gjithë njerëzit dhe se unë i mbaj mend ata që janë në ^bishujt e detit; dhe se unë sundoj lart në qiejt dhe poshtë në tokë dhe unë ua çoj fjalën time fëmijëve të njerëzve, po, madje të gjitha kombeve të tokës?

8 Prandaj mërmëritni, sepse do të merrni më shumë nga fjala ime? A nuk e dini se dëshmia e “dy kombeve është një ^bdëshmi për ju, se unë jam Perëndia, se unë kujtoj një komb sikurse një tjetër? Prandaj, unë i them të njëjtat fjalë një kombi, sikurse një tjetri. Dhe kur të dy “kombet do të puqen, dëshmia e të dy kombeve gjithashtu do të puqet.

1b USH Besëlidhje e Abrahamit.

c 2 Ne. 6:14; 21:11–12; 25:17.

USH Izrael—Mbledhja e Izraelit.

2a 2 Ne. 3:18–21.

b Isa. 5:26;

2 Ne. 15:26;

Moro. 10:28.

c 1 Ne. 21:22.

USH Flamur.

3a 1 Ne. 13:23–25.

USH Bibël; Libër i

Mormonit.

4a DeB 3:16.

b USH Judenj.

c USH Juda—Druri i

Judës.

5a 3 Ne. 29:8.

6a 1 Ne. 13:38.

7a USH Krijoj, krijim.

b 1 Ne. 22:4.

8a Eze. 37:15–20;

1 Ne. 13:38–41;

2 Ne. 3:12.

b Mt. 18:16.

USH Dëshmitar.

c Ose. 1:11.

9 Dhe unë e bëj këtë që unë të mund të provoj te shumica se unë jam ^ai njëjti dje, sot dhe përgjithmonë; dhe se unë i them fjalët e mia sipas dëshirës sime. Dhe meqë unë kam thënë një ^bfjalë, ju nuk duhet të mendoni se nuk mund të them një tjetër; pasi puna ime nuk ka mbaruar ende, as nuk do të mbarojë deri në fund të njeriut, as që nga ajo kohë e tutje dhe përgjithmonë.

10 Kështu, meqë ju keni një Bibël, ju nuk duhet të mendoni se ajo përmban të gjitha ^afjalët e mia; as nuk duhet të mendoni që unë nuk kam bërë që të shkruhen më shumë.

11 Pasi, unë i urdhëroj ^atë gjithë njerëzit, si në lindje ashtu dhe në perëndim dhe në veri, dhe në jug, dhe në ishujt e detit, se ata do të ^bshkruajnë fjalët që unë u them atyre; pasi nga ^clibrat që do të jenë shkruar, unë do ta ^dgjykoj botën, çdo njeri sipas punëve të tij, sipas asaj që është shkruar.

12 Pasi vini re, unë do t'u flas ^aJudenjve dhe ata do ta shkruajnë atë; dhe unë do t'u flas gjithashtu Nefitëve dhe ata do ta ^bshkruajnë atë; dhe unë do t'u flas gjithashtu fiseve të tjera të shtëpisë së Izraelit që unë i kam

çuar tej dhe ata do ta shkruajnë atë; dhe unë do t'u flas gjithashtu ^ctë gjitha kombeve të tokës dhe ata do ta shkruajnë atë.

13 Dhe do të ndodhë që ^aJudenjtë do të kenë fjalët e Nefitëve dhe Nefitët do të kenë fjalët e Judenjve; dhe Nefitët dhe Judenjët do të kenë fjalët e ^bfiseve të humbura të Izraelit; dhe fiset e humbura të Izraelit do të kenë fjalët e Nefitëve dhe të Judenjve.

14 Dhe do të ndodhë që njerëzit e mi, të cilët janë nga ^ashtëpia e Izraelit, do të mblidhen në shtëpitë e tyre, në tokat e zotërimeve të tyre; dhe fjala ime gjithashtu do të mblidhet në ^bnjë. Dhe unë do t'u tregoj atyre që luftojnë kundër fjalës sime dhe kundër popullit tim, të cilët janë nga ^cshtëpia e Izraelit, se unë jam Perëndia dhe se unë hyra në ^dbesëlidhje me Abrahamin se unë do ta kujtoja ^efarën e tij ^fpërgjithmonë.

KAPITULLI 30

Johebrenjtë që janë kthyer në besim do të numërohen me njerëzit e besëlidhjes—Shumë Lamanitë dhe Judenj do ta besojnë fjalën dhe do të bëhen të këndshëm—Izraeli do të

9a Heb. 13:8.

b USH Zbulesë.

10a USH Shkrime të shenjta—Shkrime të shenjta të profetizuara për të ardhur.

11a Alma 29:8.

b 2 Tim. 3:16.

c USH Libër i Jetës.

d 2 Ne. 25:22;

33:11, 14–15.

USH Gjykim, i fundit.

12a 1 Ne. 13:23–29.

b 1 Ne. 13:38–42;

2 Ne. 26:17.

c 2 Ne. 26:33.

13a Morm. 5:12–14.

b USH Izrael—Dhjetë

fiset e humbura të

Izraelit.

14a Jer. 3:17–18.

b Eze. 37:16–17.

c 1 Ne. 22:8–9.

d Zan. 12:1–3;

1 Ne. 17:40;

3 Ne. 20:27;

Abr. 2:9.

ush Besëlidhje e Abrahamit.

e DeB 132:30.

f Zan. 17:7.

rivendoset dhe të ligjtë do të shkatërrohen. Rreth 559–545 para K.

DHE tani vini re, vëllezërit e mi të dashur, unë dua t'ju flas juve; pasi unë, Nefi, nuk do të lejoj që ju të mendoni se jeni më të drejtë sesa do të jenë Johebrenjtë. Pasi vini re, nëse nuk u bindeni urdhërimeve të Perëndisë, ju të gjithë do të mbaroni; dhe për shkak të fjalëve që janë thënë, ju nuk duhet të mendoni se Johebrenjtë do të shkatërrohen krejtësisht.

2 Pasi vini re, unë ju them se të gjithë Johebrenjtë që do të pendohen, janë populli i ^abesëlidhjes së Zotit; dhe të gjithë ^bJudenjtë që nuk do të pendohen, do të braktisen; pasi Zoti nuk bën besëlidhje me askënd tjetër, përveçse atyre që ^cpendohen dhe që besojnë në Birin e tij që është i Shenjti i Izraelit.

3 Dhe tani, do të doja të profetizoja pak në lidhje me Judenjtë dhe Johebrenjtë. Sepse, pasi libri për të cilin ju fola do të dalë në dritë dhe do të shkruhet për Johebrenjtë dhe do të vuloset përsëri për Zotin, do të ketë shumë që do të ^abesojnë fjalët që janë shkruar; dhe ^bata do t'i përhapin mes mbetjes së farës sonë.

4 Dhe atëherë, mbetja e farës sonë do të dijë në lidhje me ne, sesi u larguam nga Jeruzalemi

dhe se ata janë pasardhës të Judenjve.

5 Dhe ungjilli i Jezu Krishtit do të shpallet mes ^atyre; prandaj, ^bata do të rifitojnë ^cnjohurinë e etërve të tyre, si dhe njohurinë e Jezu Krishtit, që etërit e tyre e kishin.

6 Dhe atëherë, ata do të gëzohen; pasi ata do të dinë se është një bekim për ta nga dora e Perëndisë; dhe leskëret e errësirës do të fillojnë të bien nga sytë e tyre dhe shumë breza nuk do të kalojnë mes tyre, vetëm nëse ata do të jenë një popull i kulluar dhe ^ai këndshëm.

7 Dhe do të ndodhë që ^aJudenjtë që janë shpërndarë do të ^bfillojnë gjithashtu të besojnë në Krisht; dhe ata do të fillojnë të mblidhen në faqen e tokës; dhe të gjithë ata që do të besojnë në Krisht, do të bëhen gjithashtu një popull i këndshëm.

8 Dhe do të ndodhë që Zoti Perëndi do ta fillojë punën e tij mes të gjitha kombeve, fiseve, gjuhëve dhe popujve, për të shkaktuar rivendosjen e popullit të tij mbi tokë.

9 Dhe me drejtësi ^aZoti Perëndi do të ^bgjykojë të varfërin dhe do të qortojë me drejtësi të ^cbindurit e tokës. Dhe ai do ta godasë tokën me shufrën e gojës së tij; dhe me frymën e buzëve të tij ai do të vrasë të ligjtë.

10 Pasi ^akoha vjen shpejt, që

30 2a Gal. 3:26–29.

b Mt. 8:10–13.

USH Judenj.

c USH Pendohem, pendim.

3a 3 Ne. 16:6–7.

b 1 Ne. 22:8–9.

5a 3 Ne. 21:3–7, 24–26.

b DeB 3:20.

c 1 Ne. 15:14;

2 Ne. 3:12;

Morm. 7:1, 9–10.

6a DeB 49:24; 109:65.

7a 2 Ne. 29:13–14.

b 2 Ne. 25:16–17.

9a Isa. 11:4–9.

b 2 Ne. 9:15.

c USH Zemërbutë, zemërbutësi.

10a USH Ditë të fundit, ditë të mëvonshme.

Zoti Perëndi do të shkaktojë një ^bndarje të madhe mes njerëzve dhe të ligjtë do t'i shkatërrojë; dhe ai do t'i ^ckursejë njerëzit e tij, po, edhe sikur t'i duhet të ^dshkatërrojë të ligjtë me zjarr.

11 Dhe ^edrejtësia do të jetë brezi i ijeve të tij dhe besnikëria brezi i veshkave të tij.

12 Dhe atëherë ujku do të ^fjetojë me qengjin; dhe leopardi do të shtrihet pranë kecit dhe viçi dhe këlyshi i luanit, dhe mëzati së bashku; dhe një fëmijë i vogël do t'i udhëheqë ata.

13 Dhe lopa dhe ariu do të kullotin; këlyshët e tyre do të shtrihen së bashku; dhe luani do të hajë kashtë si kau.

14 Dhe foshnja e gjirit do të luajë mbi vrimën e nepërkës dhe fëmija i zvjerdhur do të vërë dorën në strofkën e skrapthit.

15 Ata nuk do të prishin, as nuk do të shkatërrojnë në malin tim të shenjtë; pasi toka do të jetë plot me diturinë e Zotit, sikurse ujërat mbulojnë detin.

16 Prandaj, gjërat e ^gtë gjitha kombeve do të bëhen të ditura; po, të gjitha gjërat do t'u bëhen ^htë ditura fëmijëve të njerëzve.

17 Nuk ka asgjë që është e fshehtë që të mos ⁱzbulohet; nuk ka asnjë punë të errësirës që nuk do të nxirret në dritë; dhe nuk ka asgjë që është vulosur mbi tokë që të mos zgjidhet.

18 Prandaj, të gjitha gjërat që u janë zbuluar fëmijëve të

njerëzve do të zbulohen në atë ditë; dhe Satani ^anuk do të ketë më fuqi në zemrat e fëmijëve të njerëzve për një kohë të gjatë. Dhe tani, vëllezërit e mi të dashur, unë po u jap fund fjalëve të mia.

KAPITULLI 31

Nefi tregon pse Krishti u pagëzua—Njerëzit duhet të ndjekin Krishtin, të pagëzohen, të marrin Frymën e Shenjtë dhe të durojnë deri në fund që të shpëtojnë—Pëndimi dhe pagëzimi janë porta për në shtegun e ngushtë dhe të ngushtuar—Jeta e përjetshme u ojen atyre që u binden urdhërimeve pas pagëzimit. Rreth 559–545 para K.

DHE tani unë, Nefi, po u jap fund ^aprofecive të mia për ju, vëllezërit e mi të dashur. Dhe unë nuk mund të shkruaj veçse pak gjëra, të cilat unë e di me siguri se do të ndodhin; as nuk mund të shkruaj veçse pak fjalë të vëllait tim, Jakob.

2 Prandaj, gjërat që unë kam shkruar më mjaftojnë, me përjashtim të disa fjalëve që duhet të them në lidhje me ^adoktrinën e Krishtit; prandaj, unë do t'ju flas qartë, sipas qartësisë së profecive që bëj.

3 Pasi shpirti im kënaqet në qartësi; pasi sipas kësaj mënyre vepron Zoti Perëndi mes fëmijëve të njerëzve. Pasi, Zoti Perëndi

10b DeB 63:53–54.

c Mojs. 7:61.

d 1 Ne. 22:15–17, 23.

ush Tokë—Pastrimi i tokës.

11a Isa. 11:5–9.

12a Isa. 65:25.

ush Mijëvjeçar.

16a DeB 101:32–35;

121:28–29.

b Eth. 4:6–7.

17a DeB 1:2–3.

18a Zbu. 20:1–3;

Eth. 8:26.

31 1a 2 Ne. 25:1–4.

2a 2 Ne. 11:6–7.

i jep ^adritë të kuptuarit; pasi ai u flet njerëzve sipas ^bgjuhës së tyre, në të kuptuarin e tyre.

4 Prandaj, unë doja që ju të kujtonit, se unë ju kam folur për atë ^aprofet që Zoti më tregoi, që duhej të pagëzonte ^bQengjin e Perëndisë i cili do të marrë mëkatet e botës.

5 Dhe tani, në qoftë se Qengji i Perëndisë, duke qenë i shenjtë, do të kishte nevojë të ^apagëzohet me ujë, për të plotësuar të gjithë drejtësinë, O atëherë, sa nevojë më të madhe kemi ne që nuk jemi të shenjtë, të pagëzohemi, po, madje me ujë!

6 Dhe tani, unë do t'ju pyesja ju, vëllezërit e mi të dashur, në çfarë gjëje Qengji i Perëndisë përmbushi të gjithë drejtësinë duke qenë i pagëzuar me ujë?

7 A nuk e dini ju se ai ishte i shenjtë? Por megjithëse ishte i shenjtë, ai u tregon fëmijëve të njerëzve se, sipas mishit, ai përul veten para Atit dhe i dëshmon Atit se ai do të jetë ^ai bindur ndaj tij, në zbatimin e urdhërimeve të tij.

8 Prandaj, pasi ai u pagëzua me ujë, Fryma e Shenjtë zbriti mbi të në ^aformën e një ^bpëllumbi.

9 Dhe përsëri, u tregon fëmijëve të njerëzve ngushtimin e shtegut dhe ngushtësinë e

^aportës, nëpër të cilën ata duhet të hyjnë, duke dhënë ai shembullin para tyre.

10 Dhe ai u tha fëmijëve të njerëzve: Më ^andiqni mua. Prandaj, vëllezërit e mi të dashur, a mund ta ^bndjekim ne Krishtin, në qoftë se nuk jemi të gatshëm t'u bindemi urdhërimeve të Atit?

11 Dhe Ati tha: Pendohuni ju, pendohuni ju dhe pagëzohuni në emrin e Birit tim të Dashur.

12 Dhe gjithashtu, zëri i Birit më erdhi, duke thënë: Ai që është pagëzuar në emrin tim, atij Ati do t'i ^ajapë Frymën e Shenjtë sikurse mua; prandaj, ^bmë ndiqni dhe bëni gjërat që më keni parë të bëj.

13 Kështu që, vëllezërit e mi të dashur, unë e di se, në qoftë se ju do të ndiqni Birin, me qëllim të plotë të zemrës, pa bërë hipokrizi dhe mashtrim para Perëndisë, por me bindje të vërtetë, duke u penduar për mëkatet tuaja, duke i dëshmuar Atit se jeni të gatshëm të merrni mbi vete emrin e Krishtit, me anë të ^apagëzimit—po, duke ndjekur Zotin tuaj dhe Shpëtimtarin tuaj poshtë në ujë sipas fjalës së tij, vini re, atëherë ju do të merrni Frymën e Shenjtë; po, atëherë vjen ^bpagëzimi i

3a USH Dritë, dritë e Krishtit.

b DeB 1:24.

4a 1 Ne. 10:7; 11:27.

USH Gjon Pagëzori.

b USH Qengji i Perëndisë.

5a Mt. 3:11–17.

USH Pagëzim, pagëzoi.

7a Gjo. 5:30.

USH Bindje, bindur (i), bindem.

8a 1 Ne. 11:27.

b USH Pëllumb, shenjë e.

9a 2 Ne. 9:41;

3 Ne. 14:13–14;

DeB 22:4.

10a Mt. 4:19; 8:22; 9:9.

b Moro. 7:11;

DeB 56:2.

12a USH Dhuratë e

Frymës së Shenjtë.

b Llu. 9:57–62;

Gjo. 12:26.

13a Gal. 3:26–27.

b USH Dhuratë e

Frymës së Shenjtë; Zjarr.

zjarrit dhe i Frymës së Shenjtë; dhe atëherë ju mund të flisni me ‘gjuhën e engjëjve dhe t’i thurni lëvdata të Shenjtit të Izraelit.

14 Por vini re, vëllezërit e mi të dashur, kështu erdhi zëri i Birit tek unë, duke thënë: Pasi ju të pendoheni për mëkatet tuaja dhe t’i dëshmoni Atit se jeni të gatshëm të zbatoni urdhërimet e mia, me anë të pagëzimit në ujë dhe të keni marrë pagëzimin e zjarrit dhe të Frymës së Shenjtë dhe mund të flisni me një gjuhë të re, po, madje me gjuhën e engjëjve dhe paskësaj të më “mohoni, do të ishte ^bmë mirë për ju që të mos më kishit njohur mua.

15 Dhe unë dëgjova një zë nga Ati, duke thënë: Po, fjalët e Birit tim të Dashur janë të vërteta dhe besnike. Ai që duron deri në fund, do të shpëtohet.

16 Dhe tani, vëllezërit e mi të dashur, prej kësaj e di se në qoftë se një njeri nuk “duron deri në fund, duke ndjekur ^bshembullin e Birit të Perëndisë së gjallë, ai nuk mund të shpëtohet.

17 Kështu që, bëni gjërat që ju kam thënë se kam parë që Zoti juaj dhe Shëlbuesi juaj do të bëjë; pasi për këtë arsye ato m’u treguan, që ju të mund të

dini portën nëpër të cilën ju duhet të hyni. Pasi porta nëpër të cilën ju duhet të hyni është pendimi dhe “pagëzimi me anë të ujit; dhe pastaj vjen një ^bheqje e mëkateve tuaja me anë të zjarrit dhe me anë të Frymës së Shenjtë.

18 Dhe atëherë ju jeni në këtë “shteg të ^bngushtë dhe të ngushtuar që të çon në jetën e përjetshme; po, ju keni hyrë nëpërmjet portës; ju keni bërë sipas urdhërimeve të Atit dhe të Birit; dhe ju keni marrë Frymën e Shenjtë që “dëshmon për Atin dhe Birin, deri në plotësimin e premtimit të cilin ai ka bërë, që në qoftë se ju do të hynit nëpërmjet udhës, ju do të merrni.

19 Dhe tani, vëllezërit e mi të dashur, pasi ju të keni hyrë në këtë shteg të ngushtë dhe të ngushtuar, unë do t’ju pyesja nëse gjithçka është “bërë? Vini re, unë ju them juve, Jo; pasi ju nuk keni arritur deri këtu përveçse me anë të fjalës së Krishtit, me ^bbesim të patundur në të, “duke u mbështetur tërësisht në meritat e atij që është i fuqishëm të shpëtojë.

20 Kështu që, ju duhet të “shkoni përpara me një vendosmëri në Krisht, duke pasur një ndriçim të përkryer të ^bshpresës

13c 2 Ne. 32:2–3.

14a Mt. 10:32–33;
Alma 24:30;
DeB 101:1–5.
USH Mëkat i pafalshëm.

^b 2 Pj. 2:21.

16a Alma 5:13; 38:2;
DeB 20:29.

^b USH Jezu Krisht—
Shembulli i Jezu
Krishtit.

17a Mosia 18:10.
USH Pagëzim,
pagëzoi.

^b USH Heqje e
mëkateve.

18a Fja. 4:18.

USH Udhë.

^b 1 Ne. 8:20.

^c Vep. 5:29–32.

19a Mosia 4:10.

^b USH Besim.

^c DeB 3:20.

20a USH Ec, ec me
Perëndinë.

^b USH Shpresë.

dhe një dashuri për Perëndinë dhe për gjithë njerëzit. Prandaj, në qoftë se ju do të shkoni përpara, duke u ushqyer me bollëk mbi fjalën e Krishtit dhe të duroni deri në fund, vini re, kështu thotë Ati: Ju do të keni jetën e përjetshme.

21 Dhe tani, vini re, vëllezërit e mi të dashur, kjo është "udha; dhe 's'ka udhë tjetër dhe as emër të dhënë nën qiell, nëpërmjet të cilit njeriu mund të shpëtohet në mbretërinë e Perëndisë. Dhe tani, vini re, kjo është "doktrina e Krishtit dhe e vetmja doktrinë e vërtetë e Atit dhe e Birit dhe e Frymës së Shenjtë, që është "një Perëndi, pa fund. Amen.

KAPITULLI 32

Engjëjt flasin nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë—Njerëzit duhet të luten dhe të fitojnë dituri për veten e tyre nga Fryma e Shenjtë. Rreth 559–545 para K.

DHE tani vini re, vëllezërit e mi të dashur, unë mendoj që ju të meditoni paksa në zemrën tuaj në lidhje me atë që ju duhet të bëni pasi të keni hyrë nëpërmjet udhës. Por, vini re, pse i meditoni ju këto gjëra në zemrat tuaja?

2 A nuk e mbani mend se unë

ju thashë se pasi të kishit "marrë Frymën e Shenjtë, ju do të mund të flisnit me 'gjuhën e engjëjve? Dhe tani, si mund të flisnit ju me gjuhën e engjëjve, po të mos ishte nëpërmjet Frymës së Shenjtë?

3 "Engjëjt flasin nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë; prandaj, ata flasin fjalët e Krishtit. Prandaj, unë ju thashë, 'ushqehuni me bollëk me fjalët e Krishtit; pasi, vini re, fjalët e Krishtit do t'ju tregojnë të gjitha gjërat që ju duhet të bëni.

4 Kështu që tani, pasi ju kam folur këto fjalë, në qoftë se ju nuk mund t'i kuptoni ato, do të jetë, sepse nuk "pyesni as nuk trokitni; prandaj, ju nuk jeni çuar te drita, por duhet të mbaroni në errësirë.

5 Pasi vini re, përsëri unë ju them se, në qoftë se ju do të hyni nëpërmjet udhës dhe do të merrni Frymën e Shenjtë, ai do t'ju tregojë të gjitha gjërat që duhet të bëni.

6 Vini re, kjo është doktrina e Krishtit dhe nuk do të jepet asnjë doktrinë tjetër, derisa ai ta shfaqë veten e tij te ju në mish. Dhe kur ai do të "shfaqë veten e tij te ju në mish, gjërat që ai do t'ju thotë, ju duhet të kujdeseni t'i bëni.

7 Dhe tani unë, Nefi, nuk mund të them më; Shpirti ma

20c USH Dashuri.

d USH Duroj.

21a Vep. 4:10–12;

2 Ne. 9:41;

Alma 37:46;

DeB 132:22, 25.

b Mosa 3:17.

c USH Jezu Krisht—

Marrja mbi veten tonë e emrit të Jezu Krishtit.

d Mt. 7:28;

Gjo. 7:16–17.

e USH Perëndi, Kokë e Perëndisë.

f 3 Ne. 11:27, 35–36.

USH Unitet.

32 2a 3 Ne. 9:20.

b 2 Ne. 31:13.

3a USH Engjëj.

b Jer. 15:16.

4a USH Kërkoj.

6a 3 Ne. 11:8.

ndalon të folurën time dhe unë jam lënë të mbaj zi për shkak të “mosbesimit dhe të ligësisë dhe të paditurisë dhe të kokëfortësisë së njerëzve; pasi ata nuk do të kërkojnë dituri, as nuk kuptojnë dituri të madhe, kur ajo u jepet atyre me ^bqartësi, madje aq qartë, sa fjala mund të jetë.

8 Dhe tani, vëllezërit e mi të dashur, unë kuptoj se ju akoma meditonit në zemrat tuaja; dhe më hidhëron mua që më duhet të flas në lidhje me këtë gjë. Pasi, në qoftë se ju do të mbanit vesh Shpirtin, i cili i mëson një njeriu të “lutet, do të dinit se ju duhet të luteni; pasi shpirti i ^blig nuk e mëson njeriun të lutet, por e mëson atë që të mos lutet.

9 Por vini re, unë po ju them se ju duhet të “luteni gjithmonë dhe mos u jepni; se ju nuk duhet të kryeni asnjë gjë ndaj Zotit pa iu lutur më parë Atit në ^bemër të Krishtit, që ai të shenjtërojë kryerjen tënde ndaj teje, që kryerja jote mund të jetë për “mirëqenien e shpirtit tënd.

KAPITULLI 33

Fjalët e Nefit janë të vërteta—Ato dëshmojnë për Krishtin—Ata që besojnë në Krisht do të besojnë fjalët e Nefit të cilat do të qëndrojnë

si një dëshmi para shufrës së gjykimit. Rreth 559–545 para K.

DHE tani unë, Nefi, nuk mund t’i shkruaj të gjitha gjërat që u mësuan mes popullit tim; as nuk jam “i fuqishëm në të shkruar si në të folur; pasi kur një njeri ^bflet nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë, fuqia e Frymës së Shenjtë e çon atë në zemrat e fëmijëve të njerëzve.

2 Por vini re, ka shumë që “ngurtësojnë zemrat e tyre kundër Frymës së Shenjtë, që ai nuk ka vend në ta; prandaj, ata hedhin tej shumë gjëra që janë shkruar dhe i konsiderojnë si gjëra pa vlerë.

3 Por unë, Nefi, kam shkruar atë që kam shkruar dhe unë e konsideroj me “vlerë të madhe, veçanërisht për popullin tim. Pasi, unë ^blutem vazhdimisht për ta gjatë ditës dhe sytë e mi lagin jastëkun tim gjatë natës, për shkak të tyre; dhe unë i thërras Perëndisë tim në besim dhe e di se ai do ta dëgjojë thirrjen time.

4 Dhe unë e di se Zoti Perëndi do t’i shenjtërojë lutjet e mia për përfitimin e popullit tim. Dhe fjalët që unë kam shkruar në dobësi do të bëhen “të forta tek ata; pasi ato ^bi bindin ata të bëjnë mirë; iu bëjnë atyre të njohur etërit e tyre; dhe u flasin për Jezusin dhe i bindin ata të

7a USH Mosbesim.

b 2 Ne. 31:2–3;

Jakobi 4:13.

8a USH Lutje.

b Mosia 4:14.

USH Djall.

9a 3 Ne. 20:1;

DeB 75:11.

b Moisi. 5:8.

c Alma 34:27.

33 1a Eth. 12:23–24.

b DeB 100:7–8.

2a Hel. 6:35–36.

3a USH Shkrime të

shenjta—Vlera e shkrimeve të shenjta.

b Enosi 1:9–12;

FeM. 1:8.

4a Eth. 12:26–27.

b Moro. 7:13.

besojnë në të dhe të durojnë deri në fund, që është ‘jetë e përjetshme.

5 Dhe flasin “ashpër kundër mëkatit, sipas ^bqartësisë së të vërtetës; prandaj, asnjë njeri nuk do të zemërohet kundër fjalëve që unë kam shkruar, veçse në qoftë se ai do të jetë nga shpirti i djallit.

6 Unë ngazëllem në qartësi, unë ngazëllem në të vërtetën, unë ngazëllem në Jezusin tim, pasi ai e ka “shëlbuar shpirtin tim nga ferri.

7 Unë kam “dashuri hyjnore për popullin tim dhe besim të madh në Krisht, që unë do të takoj shumë shpirtira pa njollë në fronin e tij të gjykimit.

8 Unë kam dashuri hyjnore për “Judenjtë—unë them Judenjtë, sepse dua të them ata prej nga unë erdha.

9 Unë gjithashtu kam dashuri hyjnore për “Johebrenjtë. Por, vini re, për asnjë prej tyre unë nuk mund të shpresoj, vetëm nëse ata do të ^bpajtohen me Krishtin dhe hyjnë në portën e ‘ngushtë dhe ^decin në shtegun e ‘ngushtuar që të çon drejt jetës dhe vazhdojnë në shteg deri në fundin e ditës së provës.

10 Dhe tani, vëllezërit e mi të dashur dhe gjithashtu Judenjtë

dhe të gjitha ju funde të tokës, u vini veshin këtyre fjalëve dhe “besoni në Krisht; dhe nëse ju nuk besoni në këto fjalë, besoni në Krisht. Dhe nëse ju do të besoni në Krisht, ju do të besoni në këto ^bfjalë, pasi ato janë ‘fjalët e Krishtit; dhe ai m’i ka dhënë ato mua; dhe ato u “mësojnë të gjithë njerëzve, që ata duhet të bëjnë mirë.

11 Dhe nëse ato nuk janë fjalët e Krishtit, gjykoni ju—pasi Krishti do t’ju tregojë, me “fuqi dhe lavdi të madhe, se ato janë fjalët e tij në ditën e fundit; dhe ju dhe unë do të qëndrojmë ballë për ballë para ^bshufrës së tij; dhe ju do të dini se unë kisha qenë urdhëruar prej tij të shkruaja këto gjëra, megjithë dobësinë time.

12 Dhe unë i lutem Atit në emrin e Krishtit që shumë nga ne, nëse jo të gjithë, të mund të shpëtoheni në “mbretërinë e tij, në atë ditë të madhe dhe të fundit.

13 Dhe tani, vëllezërit e mi të dashur, të gjithë ata që janë nga shtëpia e Izraelit dhe të gjitha ju funde të tokës, unë ju flas, si zëri i dikujt “që thërret nga pluhuri: Lamtumirë derisa ajo ditë e madhe do të vijë.

14 Dhe ju që nuk do të merrni

4c USH Jetë e përjetshme.

5a 1 Ne. 16:1–3;
2 Ne. 9:40.

b 2 Ne. 31:3;
Jakobi 4:13.

6a USH Shëlbej, shëlbuar (i), shëlbin.

7a USH Dashuri hyjnore.

8a USH Judenjtë.

9a USH Johebrenjtë.
b USH Shlyej, shlyerje.

c 2 Ne. 9:41.

d USH Ec, ec me Perëndinë.

e Hel. 3:29–30;
DeB 132:22.

10a USH Besim, besoj.
b USH Libër i

Mormonit.

c Moro. 10:27–29.

d 2 Ne. 25:28.

11a Eth. 5:4;

Moro. 7:35.

b Zbu. 20:12;

Moro. 10:34.

12a USH Lavdi çelestiale.

13a Isa. 29:4;

2 Ne. 26:16.

pjesë në mirësinë e Perëndisë dhe nuk respektoni ^afjalët e Judenjve, dhe gjithashtu ^bfjalët e mia dhe fjalët që do të dalin nga goja e Qengjit të Perëndisë, vini re, unë po ju them lamtumirë të përhershme, pasi këto

fjalë do t'ju ^cdënojnë ju ditën e fundit.

15 Pasi ç'ka unë vulos në tokë, do të paraqitet kundër jush në shufrën e ^agjykimit, pasi kështu më ka urdhëruar Zoti dhe unë duhet të bindem. Amen.

LIBRI I JAKOBIT

VËLLAI I NEFIT

Ffjalët e predikimit të tij të vëllezërit e tij. Ai huton një njeri që përpiqet të përmbysë doktrinën e Krishtit. Pak fjalë në lidhje me historinë e popullit të Nefit.

KAPITULLI 1

Jakobi dhe Jozefi përpiqen të bindin njerëzit të besojnë në Krisht dhe të zbatojnë urdhërimet e tij—Nefi vdes—Ligësia mbizotëron mes Nefitëve. Rreth 544–421 para K.

PASI vini re, ndodhi që pesë vjet kishin kaluar nga koha që Lehi u largua nga Jeruzalemi; prandaj, Nefi më dha mua, ^aJakobit, një ^burdhërim në lidhje me ^cfletët e vogla mbi të cilat janë gdhendur këto gjëra.

2 Dhe ai më dha mua, Jakobit, një urdhërim që të shkruaj mbi këto fletë disa nga gjërat që unë i konsideroj më të çmueshme; që unë duhet të përmend vetëm

pak, në lidhje me historinë e këtij populli, i cili është quajtur populli i Nefit.

3 Pasi, ai tha se historia e popullit të tij duhet të gdhendet mbi fletët e tjera të tij dhe se unë duhet t'i ruaj këto fletë dhe t'ia kaloj farës sime nga brezi në brez.

4 Dhe në qoftë se do të kishte predikim i cili ishte i shenjtë, ose zbulim i cili ishte i madh, ose profeci që unë duhet ta gdhendja ^akreun e tyre mbi këto fletë, duke i përmendur ato aq sa të ishte e mundur, për hir të Krishtit dhe për hir të popullit tonë.

5 Pasi për shkak të besimit dhe shqetësimit të madh, na u tregua me të vërtetë qartë në

14a USH Bibël.
b USH Libër i Mormonit.
c 2 Ne. 29:11;
Eth. 4:8–10.
15a FeM. 1:11.

[JAKOBI]
1 1a USH Jakob, bir i Lehit.
b Jakobi 7:27.
c 2 Ne. 5:28–33;
Jakobi 3:13–14.

USH Fletë.
4a DMTH çështjet mbizotëruese, të rëndësishme.

lidhje me njerëzit tanë, çfarë gjërash do t'ua "ndodhnin atyre.

6 Ne patëm gjithashtu shumë zbulesa dhe shpirtin për shumë profeci; prandaj, ne dinim për "Krishtin dhe për mbretërinë e tij e cila do të vijë.

7 Kështu që, ne punuam me zell mes njerëzve tanë, që të mund t'i bindnim ata të "vijjnë te Krishti dhe të marrin nga mirësia e Perëndisë, që ata të mund të hyjnë në ^bpushimin e tij, nga frika se ai do të betohej në zemërimin e tij, që ata nuk do të mund të "hynin, ashtu si në ^dprovokimin në ditët e tundi- mit ndërsa fëmijët e Izraelit ishin në ^evendin e shkretët.

8 Kështu që ne i dëshirojmë Perëndisë, që të mund të bindnim të gjithë njerëzit të mos "ngrenë krye kundër Perëndisë, për të ^bmos e nxitur atë në zemërim, por të gjithë njerëzit të besojnë në Krisht dhe ta konsiderojnë vdekjen e tij dhe të durojnë ^ckryqin e tij, dhe të mbajnë turpin e botës; prandaj, unë, Jakobi, marr përsipër të zbatoj urdhërimin e vëllait tim Nefit.

9 Tani Nefi filloi të plakët dhe e kuptoi se së shpejti do "të vdiste; prandaj, ai ^bvajosi një burrë që të bëhej mbret dhe

sundimtar mbi popullin e tij, sipas mbretërive të ^cmbretërve.

10 Njerëzit duke e dashur Nefin jashtëzakonisht, pasi kishte qenë për ta një mbrojtës i madh i tyre, pasi kishte ngjeshur "shpatën e Labanit për t'i mbrojtur ata dhe pasi kishte punuar në tërë ditët e tij për mirëqenien e tyre—

11 Prandaj, njerëzit kishin dëshirë ta ruanin në kujtesë emrin e tij. Dhe kushdo që do të mbretëronte në vend të tij do të quhej nga populli, Nefi i dytë, Nefi i tretë dhe kështu me radhë, sipas mbretërive të mbretërve; dhe kështu u quajtën nga populli, cilido të ketë qenë emri i tyre.

12 Dhe ndodhi që Nefi vdiq.

13 Tani njerëzit që nuk ishin "Lamanitë ishin ^bNefitë; megjithatë ata u quajtën Nefitë, Jakobitë, Jozefitë, ^cZoramitë, Lamanitë, Lemuelitë dhe Ishmaelitë.

14 Por unë, Jakobi, nuk do t'i dalloj ata tani e tutje nëpërmjet këtyre emrave, por do të "quaj Lamanitë ata që përpiqen të shkatërrojnë popullin e Nefit dhe ata që janë dashamirës ndaj Nefit do t'i quaj ^bNefitë, ose ^cpopulli i Nefit, sipas mbretërive të mbretërve.

15 Dhe tani ndodhi që populli

5a 1 Ne. 12.

6a 1 Ne. 10:4–11;
19:8–14.

7a 2 Ne. 9:41;
Omni 1:26;
Moro. 10:32.

b USH Prehje.

c Num. 14:23;
LiP. 1:35–37;
DeB 84:23–25.

d Heb. 3:8.

e Num. 26:65;

1 Ne. 17:23–31.

8a USH Kryengritje.

b 1 Ne. 17:30;
Alma 12:36–37;
Hel. 7:18.

c PJS, Mt. 16:25–26;
Llu. 14:27.

9a 2 Ne. 1:14.

b USH Vajos.
c 2 Ne. 6:2; Jar. 1:7.

10a 1 Ne. 4:9; 2 Ne. 5:14;

FeM. 1:13;

Mosia 1:16; DeB 17:1.

13a Enosi 1:13; DeB 3:18.

b USH Nefitë.

c 1 Ne. 4:35;

4 Ne. 1:36–37.

14a Mosia 25:12;

Alma 2:11.

b 2 Ne. 4:11.

c 2 Ne. 5:9.

i Nefit, nën sundimin e mbretit të dytë, filloi të bëhet zemërgur dhe të jepet pak a shumë në praktika të liga, si ato të Davidit të lashtë, të cilit i pëlqenin shumë “bashkëshorte dhe konkubina, si dhe gjithashtu të Salomonit, birit të tij.

16 Po, ata gjithashtu filluan të kërkonin shumë ar dhe argjend dhe filluan të fryheshin disi në kryelartësi.

17 Kështu që, unë, Jakobi, u dhashë këto fjalë, ndërsa i mësova ata në “tempull, duke marrë më parë këtë ^bdetyrë nga Zoti.

18 Pasi unë, Jakobi dhe vëllai im Jozefi, qemë “përkushtuar priftërinj dhe mësues të këtij populli nga dora e Nefit.

19 Dhe ne lartësuam “detyrën tonë ndaj Zotit, duke marrë përsipër ^bpërgjegjësinë, duke u përgjigjur me kokën tonë për mëkatet e popullit, po të mos u mësonim atyre fjalën e Perëndisë me gjithë zell; prandaj, duke punuar me tërë fuqinë tonë, ^cgjaku i tyre nuk do të binte mbi rrobat tona; përndryshe gjaku i tyre do të binte mbi rrobat tona dhe ne nuk do të gjendeshim pa njollë në ditën e fundit.

KAPITULLI 2

Jakobi denoncon dashurinë për pasuri, kryelartësi dhe padëlirësi

—Njerëzit duhet të kërkojnë pasuri për të ndihmuar njerëzit e tjerë
—Jakobi dënon ushtrimin e paautorizuar të martesës me shumë gra
—Zoti kënaqet në dëlirësinë e grave. Rreth 544–421 para K.

FJALËT që Jakobi, vëllai i Nefit, i foli popullit të Nefit, pas vdekjes së Nefit:

2 Tani, vëllezërit e mi të dashur, unë, Jakobi, sipas përgjegjësisë që kam marrë ndaj Perëndisë, për të lartësuar detyrën time me maturi dhe që të mund të pastroj rrobat e mia nga mëkatet tuaja, po vij sot në tempull, që të mund t’ju njoftoj fjalën e Perëndisë.

3 Dhe ju vetë e dini, se kam qenë i zellshëm deri tani në detyrën e thirrjes sime; por unë, këtë ditë, jam i ngarkuar me shumë më tepër dëshirë dhe shqetësim për mirëqenien e shpirtave tuaj, sesa kam qenë deri tani.

4 Pasi vini re, deri më sot ju i jeni bindur fjalës së Zotit, që unë ju kam dhënë.

5 Por vini re, më dëgjoni dhe dini se nëpërmjet ndihmës së Krijuesit të gjithëfuqishëm të qiellit dhe tokës, unë mund t’ju them juve në lidhje me “mendimet tuaja, sesi ju po filloni të jetoni në mëkat, mëkat i cili më duket shumë i neveritshëm, po, dhe i neveritshëm ndaj Perëndisë.

15a DeB 132:38–39.

17a 2 Ne. 5:16.

USH Tempull, shtëpi e Zotit.

b USH Thërras, thirrur (i) nga

Perëndia, thirrje.

18a 2 Ne. 5:26.

19a USH Detyrë, Nëpunës.

b DeB 107:99–100.
USH Kujdestar,

kujdestari.

c 2 Ne. 9:44.

2 5a Alma 12:3;

DeB 6:16.

USH Perëndi, Kokë e Perëndisë.

6 Po, më brengos shpirtin tim dhe më bën të tkurrem me turp para pranisë së Krijuesit tim, që unë duhet t'ju dëshmoj në lidhje me ligësinë e zemrave tuaja.

7 Dhe gjithashtu më brengos që unë duhet të përdor kaq shumë "guxim në të folur në lidhje me ju, para bashkëshorteve tuaja dhe fëmijëve tuaj, shumë nga ndjenjat e të cilëve janë jashtëzakonisht të buta dhe të ^bdëlira dhe të brishta para Perëndisë, gjë e cila është e këndshme ndaj Perëndisë.

8 Dhe unë mendoj se ata janë ngjitur këtu për të dëgjuar "fjalën e këndshme të Perëndisë, po, fjalën që shëron shpirtin e plagosur.

9 Kështu që, më ngarkon shpirtin tim, që unë të detyrohem për shkak të urdhërimit të rreptë që kam marrë nga Perëndia, për t'ju paralajmëruar në lidhje me krimet tuaja, për të zmadhuar plagët e atyre që tashmë janë të plagosur, në vend të ngushëllimit dhe shërimit të plagëve të tyre; dhe ata që nuk janë plagosur, në vend që të ushqehen me bollëk nga fjala e këndshme e Perëndisë, kanë thika të vendosura për të çarë shpirtrat e tyre dhe për të plagosur mendjet e tyre të brishta.

10 Por, megjithë madhësinë e detyrës, unë duhet të bëj sipas "urdhërimeve të rrepta të

Perëndisë dhe t'ju them juve në lidhje me ligësinë dhe neveritë tuaja, në praninë e të kulluarve në zemër dhe të zemrës së thyer dhe nën shikimin e ^bsyrit depërtues të Perëndisë së Plotfuqishëm.

11 Kështu që, unë duhet t'ju them të vërtetën sipas "qartësisë së fjalës së Perëndisë. Pasi, vini re, ndërsa unë i kërkova Zotit, në këtë mënyrë më erdhi fjala, duke thënë: Jakob, nesër ngrihu dhe shko në tempull dhe shpall fjalën që unë do të të jap për këtë popull.

12 Dhe tani, vini re, vëllezërit e mi, kjo është fjala që unë ju shpall, se shumë prej jush kanë filluar të kërkojnë për ar dhe për argjend dhe të gjitha llojet e "mineraleve të çmueshme, në të cilat kjo tokë që është një ^btokë e premtimit për ju dhe farën tuaj, është e mbushur me shumicë.

13 Dhe dora e providencës ka buzëqeshur mbi ju në mënyrën më të këndshme, që ju keni marrë shumë pasuri; dhe për shkak se disa prej jush kanë marrë më me shumicë nga vëllezërit tuaj, ju jeni "ngritur në kryelartësinë e zemrave tuaja dhe mbani qafën drejt dhe kokën lart për shkak të veshjeve të shtrenjta dhe përndiqni vëllezërit tuaj, sepse ju mendoni se jeni më të mirë se ata.

14 Dhe tani, vëllezërit e mi, a mendoni se Perëndia ju justifikon në këtë gjë? Vini re, unë ju

7a DeB 121:43.

b USH Virtyt.

8a Alma 31:5.

10a USH Urdhërime të Perëndisë.

b 2 Ne. 9:44.

11a 2 Ne. 25:4; 31:2–3.

12a 1 Ne. 18:25;

Hel. 6:9–11;

Eth. 10:23.

b 1 Ne. 2:20.

USH Tokë e premtuar.

13a Morm. 8:35–39.

them juve, Jo. Por ai ju dënon dhe në qoftë se ngulni këmbë në këto gjëra, gjykimet e tij do të vijjnë me të shpejtë mbi ju.

15 O, ju tregoftë ai se mund t'ju shpojë dhe me një shikim të syrit të tij mund t'ju hedhë ju në pluhur!

16 O, ju çliroftë ai nga kjo paudhësi dhe neveri! Dhe, O dhëntë që ju do të dëgjoni fjalën e urdhërimeve të tij dhe të mos e lejoni këtë "kryelartësi të zemrave tuaja të shkatërrojë shpirtrat tuaj!

17 Mendoni për vëllezërit tuaj si për veten tuaj dhe jini të dashur me të gjithë dhe bujarë me "pasurinë tuaj, që ^bata të mund të jenë të pasur sikurse ju.

18 Por, para se të kërkoni "pasuri, kërkoni ^bmbretërinë e Perëndisë.

19 Dhe, pasi ju të keni marrë një shpresë në Krisht, ju do të merrni pasuri, në qoftë se ju i kërkoni ato; dhe ju do t'i kërkoni ato me qëllim që të ^bëni mirë— të vishni të zhveshurit dhe të ushqeni të uriturit dhe të çlironi robërit, dhe t'u jepni ndihmë të sëmurëve dhe të mjerëve.

20 Dhe tani, vëllezërit e mi, unë ju kam folur në lidhje me kryelartësinë; dhe ata prej jush që kanë hidhëruar fqinjnin tuaj dhe që e kanë përndjekur atë për shkak se ju ishit kryelartë në zemrat tuaja për gjërat që

Perëndia ju ka dhënë, çfarë thoni ju për këtë?

21 A nuk mendoni se gjëra të tilla janë të neveritshme për atë që krijoi çdo mish? Dhe çdo qenie është po aq e çmueshme në pamjen e tij sa tjetra. Dhe çdo mish është nga pluhuri; dhe ai i ka krijuar ata për të njëjtin qëllim, që ata duhet të zbatojnë "urdhërimet e tij dhe ta lavdërojnë atë përgjithnjë.

22 Dhe tani, unë do t'i jap fund të folurit tim në lidhje me këtë kryelartësi. Dhe po të mos ishte që duhej t'ju flisja juve për një krim më të rëndë, zemra ime do të më gëzohej jashtëzakonisht për shkakun tuaj!

23 Por fjala e Perëndisë më rëndon për shkak të krimeve tuaja më të rënda. Pasi, vini re, kështu thotë Zoti: Ky popull fillon të mbushet në poshtërsi; ata nuk i kuptojnë shkrimet e shenjta, pasi ata kërkojnë të shfajësojnë veten e tyre duke bërë lavirësi, për shkak të gjërave që janë shkruar në lidhje me Davidin dhe Salomonin, birin e tij.

24 Vini re, Davidi dhe "Salomoni në të vërtetë kishin shumë ^bbashkëshorte dhe konkubina, gjë e cila ishte e neveritshme para meje, thotë Zoti.

25 Prandaj, kështu thotë Zoti, unë e kam nxjerrë këtë popull nga toka e Jeruzalemit,

16a USH Kryelartësi, krenari.

17a USH Lëmoshë, dhënie lëmoshe; Mirëqenia.
b 4 Ne. 1:3.

18a 1 Mbr. 3:11–13;

Mr. 10:17–27;
2 Ne. 26:31;

DeB 6:7.
USH Pasuri.
b Llu. 12:22–31.

19a Mosia 4:26.

21a DeB 11:20;

Abr. 3:25–26.

24a 1 Mbr. 11:1;
Neh. 13:25–27.
b 1 Mbr. 11:1–3;
Esd. 9:1–2;
DeB 132:38–39.

nëpërmjet fuqisë së krahut tim, që unë të mund të rris për veten time një “degë të drejtë nga fryti i ijeve të Jozefit.

26 Kështu që, unë Zoti Perëndi nuk do të lejoj që ky popull të veprojë në të njëjtën mënyrë si ata të vjetrit.

27 Kështu që, vëllezërit e mi, më dëgjoni dhe i vini veshin fjalës së Zotit: Pasi nuk do të ketë ndonjë burrë mes jush që të ketë më shumë se një “bashkëshorte; dhe, ai nuk do të ketë asnjë konkubinë;

28 Pasi unë Zoti Perëndi, kënaqem në “dëlirësinë e grave. Dhe lavirësitë janë një neveri para meje; kështu thotë Zoti i Ushtrive.

29 Kështu që, ky popull do të zbatojë urdhërimet e mia, thotë Zoti i Ushtrive, ose i “mallkuar qoftë vendi për shkak të tyre.

30 Pasi në qoftë se unë, thotë Zoti i Ushtrive, do ta rris “farën për veten time, unë do ta urdhëroj popullin tim; përndryshe ata do t’u vënë veshin këtyre gjërave.

31 Pasi vini re, unë Zoti, kam parë pikëllimin dhe kam dëgjuar vajtimin e bijave të popullit tim në tokën e Jeruzalemit, po, dhe në të gjitha tokat e popullit tim, për shkak të ligësisë dhe neverive të burrave të tyre.

32 Dhe unë nuk do të lejoj, thotë Zoti i Ushtrive, që thirrjet e bijave të bukura të këtij populli, që unë e kam nxjerrë

nga toka e Jeruzalemit, të vijnë deri tek unë kundër burrave të popullit tim, thotë Zoti i Ushtrive.

33 Pasi ata nuk do t’i çojnë robëresha bijat e popullit tim, për shkak të butësisë së tyre, ose unë do t’i vizitoj me një mallkim të rëndë, madje deri në shkatërrim; pasi ata nuk do të bëjnë “lavirësi, sikurse ata të vjetërit, thotë Zoti i Ushtrive.

34 Dhe tani vini re, vëllezërit e mi, ju e dini se këto urdhërime iu dhanë atit tonë, Lehit; prandaj, ju i keni ditur ato më parë; dhe ju keni ardhur në një dënim të madh; pasi ju keni bërë këto gjëra që ju nuk duhej t’i bënit.

35 Vini re, ju keni bërë padrejtësi “më të mëdha se Lamanitët, vëllezërit tanë. Ju keni thyer zemrat e bashkëshorteve tuaja të buta dhe keni humbur besimin e fëmijëve tuaj, për shkak të shembujve tuaj të këqij para tyre; dhe ngashërimi i zemrave të tyre ngjitet lart te Perëndia kundër jush. Dhe për shkak të rreptësisë së fjalës së Perëndisë që zbret poshtë kundër jush, shumë zemra vdiqën, të shpuara me plagë të rënda.

KAPITULLI 3

Të kulluarit në zemër marrin fjalën e këndshme të Perëndisë—Drejtësia e Lamanitëve ia kalon asaj të Nefitëve—Jakobi paralajmëron

25a Zan. 49:22–26;
Amo. 5:15;
2 Ne. 3:5;
Alma 26:36.
USH Lehi, atë i Nefit.

27a DeB 42:22; 49:16.
USH Martesë, martoj.
28a USH Dëlirësi.
29a Eth. 2:8–12.
30a Mal. 2:15;

DeB 132:61–66.
33a USH Epsor, eps; Imoralitet seksual.
35a Jakobi 3:5–7.

kundër lavirësisë, dhënies pas epsheve dhe çdo mëkati. Rreth 544-421 para K.

POR, vini re, unë, Jakobi, dua t'ju flas juve që jeni të kulluar në zemër. Shikoni te Perëndia me fortësi të mendjes dhe lutjuni atij me besim të jashtëzakonshëm dhe ai do t'ju ngushëllojë në pikëllimet tuaja, dhe ai do të mbrojë çështjen tuaj, dhe do të dërgojë drejtësi mbi ata që kërkojnë shkatërrimin tuaj.

2 O të gjithë ju që jeni të kulluar në zemër, ngrini lart kokat tuaja dhe merrni fjalën e këndshme të Perëndisë dhe ushqehuni me bollëk me dashurinë e tij; pasi ju mund ta bëni, në qoftë se mendjet tuaja janë "të forta përgjithmonë.

3 Por, mjerë, mjerë ju që nuk jeni të kulluar në zemër, që jeni të "fëlliqur këtë ditë para Perëndisë; pasi në qoftë se ju nuk pendoheni, toka do të jetë e mallkuar për shkakun tuaj; dhe Lamanitët, të cilët nuk janë të fëlliqur si ju, megjithëse ata janë ^btë mallkuar me një mallkim të rëndë, do t'ju ndëshkojnë ju, madje deri në shkatërrim.

4 Dhe koha shpejt vjen, që, në qoftë se ju nuk pendoheni, ata do të zotërojnë tokën e trashëgimit tuaj dhe Zoti Perëndi do t'i "largojë të drejtët nga mesi juaj.

5 Vini re, Lamanitët vëllezërit tuaj, të cilët ju i urreni për

shkak të fëlliqësisë së tyre dhe mallkimit që ka rënë mbi lëkurën e tyre, janë më të drejtë sesa ju; pasi ata nuk e kanë "harruar urdhërimin e Zotit që i ishte dhënë atit tonë—që ata nuk duhej të kishin më shumë se një bashkëshorte dhe konkubina ata nuk duhej të kishin, dhe se nuk duhej të kishte lavirësi të kryera mes tyre.

6 Dhe tani, këtë urdhërim ata kujdesen ta zbatojnë; prandaj, për shkak të këtij kujdesi në mbajtjen e këtij urdhërimi, Zoti Perëndi nuk do t'i shkatërrojë ata, por do të jetë i "mëshirshëm ndaj tyre; dhe një ditë ata do të bëhen një popull i bekuar.

7 Vini re, bashkëshortët e tyre i "duan bashkëshortet e tyre dhe bashkëshortet e tyre i duan bashkëshortët e tyre; dhe bashkëshortët e tyre dhe bashkëshortet e tyre i duan fëmijët e tyre; dhe mosbesimi i tyre dhe urrejtja e tyre kundrejt jush është për shkak të paudhësisë së etërve të tyre; prandaj, sa më të mirë se ata jeni ju, në pamjen e Krijuesit tuaj të madh?

8 O vëllezërit e mi, unë kam frikë se, në qoftë se ju nuk pendoheni për mëkatet tuaja, lëkura e tyre do të jetë më e bardhë se juaja, kur ju do të çoheni me ta para fronit të Perëndisë.

9 Kështu që, një urdhërim unë ju jap, që është fjala e Perëndisë, që ju të mos i përbuzni më ata për shkak të errësirës së

3 2a Alma 57:26-27.

3a USH Fëlliqur (i), fëlliqësi.

b 1 Ne. 12:23.

4a Omni 1:5-7, 12-13.

5a Jakobi 2:35.

6a 2 Ne. 4:3, 6-7;

Hel. 15:10-13.

7a USH Familje; Dashuri.

lëkurës së tyre; as t'i përbuzni për shkak të fëlliqësisë së tyre; por të kujtoni fëlliqësinë tuaj dhe kujtoni se fëlliqësia e tyre erdhi për shkak të etërve të tyre.

10 Kështu që, ju duhet të kujtoni ^afëmijët tuaj, si i keni brenjosur zemrat e tyre për shkak të shembullit që ju keni dhënë para tyre; dhe gjithashtu, kujtoni se ju, për shkak të fëlliqësisë suaj, mund të sillni fëmijët tuaj në shkatërrim dhe mëkatet e tyre do të grumbullohen mbi kokat tuaja ditën e fundit.

11 O vëllezërit e mi, dëgjoni fjalët e mia; ngrini aftësitë e shpirtrave tuaj; tundni veten tuaj, që ju të ^azgjoheni nga gjumi i vdekjes; dhe çlironi veten tuaj nga vuajtjet e ^bferrit, që ju të mos bëheni ^cengjëj të djallit, të mos flakeni në atë liqen zjarri dhe sqfuri, që është ^dvdekja e dytë.

12 Dhe tani unë, Jakobi, i fola edhe shumë gjëra të tjera popullit të Nefit, duke i paralajmëruar ata kundër ^alavirësisë dhe ^bdhënies pas epsheve dhe çdo lloj mëkati, duke u treguar atyre pasojat e tmerrshme të tyre.

13 Dhe një e qindta pjesë e veprimeve të këtij populli që tani filloi të jetë i shumtë, nuk mund të shkruhet mbi ^akëto fletë; por shumë nga veprimet e tyre janë shkruar mbi fletët më të mëdha dhe luftërat e tyre dhe grindjet e tyre, dhe mbretëritë e mbretërve të tyre.

14 Këto fletë janë quajtur fletët e Jakobit dhe ato u bënë nga dora e Nefit. Dhe unë i jap një fund të folurit të këtyre fjalëve.

KAPITULLI 4

Të gjithë profetët adhuruan Atin në emrin e Krishtit—Ofrimi i Isakut nga Abrahami ishte një ngjashmëri e Perëndisë dhe e të Vetëmlindurit të tij—Njerëzit duhet të pajtohen me Perëndinë nëpërmjet Shlyerjes—Judenjtë nuk do ta pranojnë gurin e themelit. Rreth 544–421 para K.

TANI vini re, ndodhi që unë, Jakobi, shërbeva shumë te populli im në fjalë (dhe unë nuk mund të shkruaj veçse pak nga fjalët e mia, për shkak të vështirësisë në gdhendjen e fjalëve tona mbi fletë) dhe ne e dimë se gjërat që ne shkruajmë mbi fletë, duhet të mbeten.

2 Por, çfarëdolloj gjërash që ne shkruajmë mbi çdo gjë tjetër përveç fletëve, do të mbarojë dhe do të zhduket; por ne mund të shkruajmë pak fjalë mbi fletë, të cilat do t'u japin fëmijëve tanë dhe gjithashtu vëllezërve tanë të dashur, një shkallë të vogël njohurie në lidhje me ne ose në lidhje me etërit tanë—

3 Tani, në këtë gjë ne gëzohe mi; dhe ne punojmë me zell për t'i gdhendur këto fjalë mbi fletë, duke shpresuar se vëllezërit

10a USH Fëmijë.

11a Alma 5:6–9.

b USH Ferr.

c 2 Ne. 9:8–9.

d USH Vdekje,
shpirtërore.

12a USH Lavirësi.

b USH Epshe;

Lig (i), ligësi.

13a 1 Ne. 19:1–4;

Jakobi 1:1–4.

tanë të dashur dhe fëmijët tanë do t'i marrin ato me zemra mirënjohëse dhe do t'i lexojnë që ata të mësojnë me gëzim dhe jo me pikëllim, as me përbuzje në lidhje me prindërit e tyre të parë.

4 Pasi, për këtë qëllim ne i kemi shkruar këto gjëra, që ata të mund të dinë se ne "dinim për Krishtin dhe ne kishim një shpresë të lavdisë së tij, shumë qindra vjet para ardhjes së tij; dhe se jo vetëm ne vetë kishim një shpresë të lavdisë së tij, por gjithashtu të gjithë "profetët e shenjtë që ishin para nesh.

5 Vini re, ata besonin në Krisht dhe "adhuronin Atin në emrin e tij dhe gjithashtu ne adhurojmë Atin në emrin e tij. Dhe për këtë qëllim ne mbajmë "ligjin e Moisiut, "duke drejtuar shpirtat tanë tek ai; dhe për këtë shkak ai është i shenjtëruar te ne për drejtësi, madje sikurse ishte për Abrahamin në vendin e shkretë, për të qenë i bindur ndaj urdhërimeve të Perëndisë duke flijuar të birin e tij Isakun, që është një ngjashmëri e Perëndisë dhe e të "Vetëmlindurit të tij.

6 Kështu që, ne kërkojmë profetët dhe kemi shumë zbulesa dhe shpirtin e "profecisë; dhe

duke pasur gjithë këto "dëshmi, ne marrim një shpresë dhe besimi ynë bëhet i patundur, aq sa ne me të vërtetë mund të "urdhërojmë në "emrin e Jezusit dhe vetë pemët na binden, ose malet, ose valët e detit.

7 Megjithatë, Zoti Perëndi na tregon "dobësinë tonë, që ne të mund të dimë se nëpërmjet hirit të tij dhe denjimit të tij të madh ndaj fëmijëve të njerëzve, ne kemi fuqi t'i bëjmë këto gjëra.

8 Vini re, të mëdha dhe të mrekullueshme janë veprat e Zotit. Sa të "pakërkueshme janë thellësitë e "mistereve të tij; dhe është e pamundur që njeriu të mund të zbulojë të gjitha udhët e tij. Dhe asnjë njeri nuk "di për "udhët e tij, veçse në qoftë se i zbulohen atij; prandaj, vëllezër, mos i përbuzni zbulesat e Perëndisë.

9 Pasi, vini re, nga fuqia e "fjalës së tij "njeriu erdhi mbi faqen e tokës, tokë e cila u krijua nga fuqia e fjalës së tij. Prandaj, nëse Perëndia ishte në gjendje të flasë dhe bota ishte, dhe të flasë dhe njeriu u krijua, O atëherë, pse jo në gjendje të urdhërojë "tokën ose veprën e duarve të tij mbi faqen e saj, sipas vullnetit dhe dëshirës së tij?

4 4a Ush Jezu Krisht.

b Llu. 24:25-27;

Jakobi 7:11;

Mosia 13:33-35;

DeB 20:26.

5a Mojs. 5:8.

b 2 Ne. 25:24;

Jar. 1:11;

Mosia 13:27, 30;

Alma 25:15-16.

Ush Ligj i Moisiut.

c Gal. 3:24.

d Zan. 22:1-14;

Gjo. 3:16-18.

Ush Vetëmlindur (i).

6a Ush Profeci, profetizoj.

b Ush Dëshmitar.

c Ush Fuqi.

d Vep. 3:6-16;

3 Ne. 8:1.

7a Eth. 12:27.

8a Rom. 11:33-36.

b DeB 19:10; 76:114.

Ush Mistere të Perëndisë.

c 1 Kor. 2:9-16;

Alma 26:21-22.

Ush Dije.

d Isa. 55:8-9.

9a Morm. 9:17;

Mojs. 1:32.

b Ush Krijoj, krijim;

Njeri, njerëz.

c Hel. 12:8-17.

10 Prandaj, vëllezër, mos kërkoni të "këshilloni Zotin, por merrni këshilla nga dora e tij. Pasi, vini re, ju vetë e dini se ai këshillon në ^burtësi dhe në drejtësi dhe në mëshirë të madhe mbi të gjitha veprat e tij.

11 Kështu që, vëllezër të dashur, pajtohuni me të, nëpërmjet "shlyerjes së Krishtit, Birit të tij të ^bVetëmlindur dhe ju mund të merrni një "ringjallje, sipas fuqisë së ringjalljes që është në Krisht dhe të paraqiteni si "frytet e para të Krishtit të Perëndia, duke patur besim dhe duke marrë një shpresë të mirë të lavdisë në të, para se ai ta shfaqë veten në mish.

12 Dhe tani, të dashur, mos u çuditni që unë jua them këto gjëra; pasi, pse të mos "flasim për shlyerjen e Krishtit dhe të arrijmë të një njohuri e përkryer për të, si edhe të arrijmë të njohuria e një ringjalljeje dhe e botës që vjen?

13 Vini re, vëllezërit e mi, ai që profetizon, le të profetizojë në kuptimin e njerëzve; pasi "Shpirti flet të vërtetën dhe nuk gënjen. Prandaj, ai flet për gjëra ashtu siç ^bjanë në të vërtetë dhe për gjëra ashtu siç do të jenë në të vërtetë; prandaj, këto gjëra janë shfaqur te ne "qartësisht,

për shpëtimin e shpirtit tanë. Por, shikoni, ne nuk jemi dëshmitarë të vetëm në këto gjëra; pasi Perëndia gjithashtu ua tregoi ato profetëve të kohëve të vjetra.

14 Por, vini re, Judenjtë ishin një popull "kokëfortë; dhe ata ^bpërçmonin fjalët e qartësisë dhe vranë profetët, dhe kërkuan gjëra që ata nuk mund t'i kuptonin—Prandaj, për shkak të "verbërisë së tyre, verbëri e cila erdhi duke parë përtej shenjës, ata duhet të bien; pasi, Perëndia ka hequr qartësinë e tij nga ata dhe u ka dhënë atyre shumë gjëra që "nuk mund t'i kuptojnë, sepse ata e dëshironin atë. Dhe sepse ata e dëshironin atë Perëndia e bëri, që ata të mund të pengohen.

15 Dhe tani unë, Jakobi, po udhëhiqem nga Shpirti për të profetizuar; pasi unë shquaj, nga sugjerimet e Shpirtit që është në mua, se nëpërmjet "pengimit të Judenjve, ata do ta ^bhedhin poshtë "gurin mbi të cilin ata mund të ndërtojnë dhe të kenë themel të sigurt.

16 Por vini re, sipas shkrimeve të shenjta, ky "gur do të bëhet i vetmi ^bthemel i madh dhe i fundit dhe i sigurt mbi të cilin Judenjtë mund të ndërtojnë.

10a 2 Ne. 9:28–29;
Alma 37:12, 37;
DeB 3:4, 13.
b ush Gjithëdijshëm (i);
Urtësi.
11a ush Shlyej, shlyerje.
b Heb. 5:9.
c ush Ringjallje.
d Mosia 15:21–23; 18:9;
Alma 40:16–21.

12a 2 Ne. 25:26.
13a ush Frymë e Shenjtë;
Vërtetë (e).
b DeB 93:24.
c Alma 13:23.
14a Mt. 23:37–38;
2 Ne. 25:2.
b 2 Kor. 11:3;
1 Ne. 19:7; 2 Ne. 33:2.
c Isa. 44:18;

Rom. 11:25.
d 2 Ne. 25:1–2.
15a Isa. 8:13–15;
1 Kor. 1:23;
2 Ne. 18:13–15.
b 1 Ne. 10:11.
c ush Gurthemeli;
Shkëmb.
16a Psa. 118:22–23.
b Isa. 28:16; Hel. 5:12.

17 Dhe tani, të dashurit e mi, si është e mundur që këta, pasi të kenë hedhur poshtë themelin e sigurt, mund të “ndërtojnë ndonjëherë mbi të, që ai të mund të bëhet kreu i qoshes së tyre?

18 Vini re, vëllezërit e mi të dashur, unë do t’jua shpalos këtë mister; në qoftë se nuk, largohem në ndonjë mënyrë nga vendosmëria ime në Shpirtin, dhe nuk pengohem për shkak të shqetësimit tim të madh për ju.

KAPITULLI 5

Jakobi citon Zenosin në lidhje me alegorinë e pemëve të ullirit të butë dhe të egër—Ato janë një ngjashmëri e Izraelit dhe Johebrenjve—Shpërndarja dhe mbledhja e Izraelit janë parashikuar—Aluzione bëhen për Nefitët dhe Lamanitët dhe për të gjithë shtëpinë e Izraelit—Johebrenjtë do të shartohen në Izrael—Përfundimisht vreshti do të digjet. Rreth 544–421 para K.

VINI re, vëllezërit e mi, a nuk mbani mend të keni lexuar fjalët e profetit “Zenos të cilat ai i foli për shtëpinë e Izraelit, duke thënë:

2 Dëgjoni, O ju shtëpia e Izraelit dhe dëgjoni fjalët e mia, të një profeti të Zotit.

3 Pasi vini re, kështu thotë Zoti, unë do të të krahasoj ty, O shtëpi e “Izraelit, me një pemë^b ulliri të butë të cilën një njeri e

mori dhe e ushqeui në “vreshtin e tij; dhe ajo u rrit dhe u vjetërua, dhe filloi të “kalbet.

4 Dhe ndodhi që pronari i vreshtit vajti dhe ai pa se pema e tij e ullirit filloi të kalbej; dhe ai tha: Unë do ta krasit dhe do të gërmoj rreth saj, dhe do ta ushqej, që ndoshta ajo të mund të nxjerrë degë të reja dhe të njoma dhe të mos thahet.

5 Dhe ndodhi që ai e krasiti atë dhe gërmoi rreth saj dhe e ushqeui atë sipas fjalës së tij.

6 Dhe ndodhi që pas shumë ditësh, ajo filloi paksa të lëshonte degë të vogla dhe të njoma; por, vini re, trangu kryesor i saj filloi të thahej.

7 Dhe ndodhi që pronari i vreshtit e pa dhe i tha shërbëtorit të tij: Më hidhëron që ta humb këtë pemë; prandaj, shko dhe këput degët nga një pemë ulliri e “egër, dhe m’i sill mua këtu; dhe ne do t’i këpusim këto degë kryesore që po fillojnë të thahen dhe do t’i hedhim në zjarr, që ato të mund të digjen.

8 Dhe vini re, tha Zoti i vreshtit, unë po heq shumë prej këtyre degëve të reja dhe të njoma dhe unë do t’i shartoj ku të dua; dhe nuk ka rëndësi nëse ndodh që rrënja e kësaj peme do të thahet, unë mund ta ruaj frutin e saj për vete; prandaj, do të marr këto degë të reja dhe të njoma dhe do t’i shartoj aty ku dua.

9 Merr degët e ullirit të egër

17a Mt. 19:30;

DeB 29:30.

5 1a USH Zenos.

3a Eze. 36:8.

USH Izrael.

b Rom. 11:17–24.

USH Pemë ulliri.

c DeB 101:44.

USH Vresht i Zotit.

d USH Braktisje.

7a Rom. 11:17, 24.

dhe shartoi “në vend të tyre; dhe këto që unë kam hequr, unë do t’i hedh në zjarr dhe do t’i djeg që të mos zënë vendin e vreshtit tim.

10 Dhe ndodhi që shërbëtori i Zotit të vreshtit, bëri sipas fjalës së Zotit të vreshtit dhe shartoi degët e pemës së “ullirit të egër.

11 Dhe Zoti i vreshtit bëri që të gërmohej rreth e përçark dhe të krasitej dhe të ushqejej, duke i thënë shërbëtorit të tij: Më hidhëron që unë ta humb këtë pemë; prandaj e bëra këtë gjë, që të ruaj rrënjët e saj, që ato të mos thahen që unë të mund t’i ruaj për veten time.

12 Kështu që, shko udhës tënde; kujdesu për pemën dhe ushqeje atë, sipas fjalëve të mia.

13 Dhe këto unë do t’i “vë në pjesën më të veçuar të vreshtit tim, se ku do t’i vë, nuk ka rëndësi për ty; dhe unë këtë e bëj që unë të mund të ruaj për vete degët natyrale të pemës; dhe gjithashtu, që unë të mund të ruaj për vete frutat për stinën; pasi më hidhëron që unë ta humb këtë pemë dhe frutin e saj.

14 Dhe ndodhi që Zoti i vreshtit shkoi udhës së tij dhe i fshehu degët natyrale të pemës së ullirit të butë në pjesët më të largëta të vreshtit, disa në një dhe disa në një tjetër, sipas vullnetit dhe dëshirës së tij.

15 Dhe ndodhi që një kohë e gjatë kaloi; dhe Zoti i vreshtit i tha shërbëtorit të tij: Eja, le të shkojmë poshtë në vresht, që ne të mund të punojmë në vresht.

16 Dhe ndodhi që Zoti i vreshtit dhe gjithashtu shërbëtori shkuan në vresht për të punuar. Dhe ndodhi që shërbëtori i tha pronarit të tij: Vër re, shiko këtu; shiko pemën.

17 Dhe ndodhi që Zoti i vreshtit shkoi dhe vuri re pemën në të cilën degët e ullirit të egër ishin shartuar; dhe ato ishin rritur dhe kishin filluar të bënin “fruta. Dhe ai vuri re se ato ishin të mira; dhe fruti i saj ishte sikurse fruti natyral.

18 Dhe ai i tha shërbëtorit: Vër re, degët e ullirit të egër kanë marrë lëngun e rrënjëve të saj, që rrënja e saj ka sjellë shumë fuqi; dhe për shkak të fuqisë së madhe të rrënjës së saj, degët e egra kanë dhënë fruta të buta. Tani, në qoftë se nuk do t’i kishim shartuar këto degë, pema do të ishte tharë. Dhe tani, vër re, unë do të ruaj shumë fruta që pema ka dhënë; dhe frutin e saj unë do ta ruaj për stinën për veten time.

19 Dhe ndodhi që Zoti i vreshtit i tha shërbëtorit: Eja, le të shkojmë në pjesën më të largët të vreshtit dhe të vëmë re në qoftë se degët natyrale të pemës nuk kanë dhënë gjithashtu shumë frut që unë të mund të ruaj nga fruti i saj për stinën, për veten time.

20 Dhe ndodhi që ata shkuan atje ku pronari kishte fshehur degët natyrale të pemës dhe ai i tha shërbëtorit: Vër re këto; dhe ai vuri re “të parën që kishte dhënë shumë frut; dhe

ai vuri re gjithashtu se ishte i mirë. Dhe ai i tha shërbëtorit: Merr nga ky frut dhe ruaje për stinën, që unë të mund ta ruaj për veten time; pasi vër re, tha ai, këtë kohë të gjatë unë e kam ushqyer atë dhe ajo ka dhënë shumë frut.

21 Dhe ndodhi që shërbëtori i tha pronarit të tij: Po si erdhe këtu për të mbjellë këtë pemë, ose këtë degë të pemës? Pasi vër re, ky ishte vendi më i varfër në të gjithë tokën e vreshtit tënd.

22 Dhe Zoti i vreshtit i tha atij: Mos më këshillo; unë e dija se ishte një copë e varfër toke; prandaj, unë të thashë që unë e kam ushqyer atë këtë kohë të gjatë dhe ti shikon që ajo ka dhënë shumë frut.

23 Dhe ndodhi që Zoti i vreshtit i tha shërbëtorit të tij: Shiko këtu; vër re, unë kam mbjellë një degë tjetër të pemës gjithashtu; dhe ti e di se kjo copë toke ishte edhe më e varfër se e para. Por, vër re pemën. Unë e kam ushqyer atë këtë kohë të gjatë dhe ajo ka dhënë shumë frut; prandaj, mbli dhe atë dhe ruaje për stinën, që unë të mund ta ruaj atë për veten time.

24 Dhe ndodhi që Zoti i vreshtit i tha përsëri shërbëtorit të tij: Shiko këtu dhe vër re një "degë tjetër gjithashtu që unë kam mbjellë; shiko që unë e kam ushqyer atë gjithashtu dhe ajo ka dhënë frut.

25 Dhe ai i tha shërbëtorit:

Shiko këtu dhe vër re të fundit. Vër re, këtë unë e kam mbjellë në një copë "të mirë toke; dhe unë e kam ushqyer atë në këtë kohë të gjatë dhe vetëm një pjesë e pemës ka dhënë frut të butë, dhe pjesa ^btjetër e pemës ka dhënë frut të egër; vër re, unë e kam ushqyer këtë pemë sikurse të tjerat.

26 Dhe ndodhi që Zoti i vreshtit i tha shërbëtorit: Këputi degët që nuk kanë dhënë "frut të mirë dhe hidhi në zjarr.

27 Por, vër re, shërbëtori i tha atij: Le ta krasitim dhe ta gërmojmë përreth dhe ta ushqejmë edhe pak kohë më gjatë, se ndoshta ajo mund të të japë frut të mirë, që mund ta ruash për stinën.

28 Dhe ndodhi që Zoti i vreshtit dhe shërbëtori i Zotit të vreshtit ushqyen gjithë frutin e vreshtit.

29 Dhe ndodhi që një kohë e gjatë kishte kaluar dhe Zoti i vreshtit i tha "shërbëtorit të tij: Eja, le të shkojmë poshtë në vresht, që ne të mund të punojmë përsëri në vresht. Pasi, vër re, ^bkoha afrohet dhe "fundi vjen shpejt; prandaj, unë duhet të mbledh frutin për stinën për veten time.

30 Dhe ndodhi që Zoti i vreshtit dhe shërbëtori shkuan poshtë në vresht; dhe ata erdhën te pema, degët natyrale të së cilës ishin këputur dhe degët e egra ishin shartuar në të; dhe

24a Eze. 17:22–24;
Alma 16:17;
3 Ne. 15:21–24.
25a 1 Ne. 2:20.

b 3 Ne. 10:12–13.
26a Mt. 7:15–20;
Alma 5:36; DeB 97:7.
29a DeB 101:55; 103:21.

b USH Ditë të fundit,
ditë të mëvonshme.
c 2 Ne. 30:10;
Jakobi 6:2.

vini re, të gjitha “llojet e frutave e mbushnin pemën.

31 Dhe ndodhi që Zoti i vreshtit shijoi nga fruti, çdo lloj sipas numrit të tij. Dhe Zoti i vreshtit tha: Vini re, këtë kohë të gjatë e kemi ushqyer këtë pemë dhe unë kam mbledhur për veten time shumë frut për stinën.

32 Por vër re, këtë herë ajo ka dhënë shumë frut dhe nuk ka “asnjë prej tij që është i mirë. Dhe vër re, ka të gjitha llojet e frutave të këqija; dhe nuk më jep asnjë përfitim, me gjithë punën tonë; dhe tani, më hidhëron që unë ta humb këtë pemë.

33 Dhe Zoti i vreshtit i tha shërbëtorit: Çfarë do t’i bëjmë ne pemës, që unë të mund të ruaj përsëri frutin e mirë të saj për veten time?

34 Dhe shërbëtori i tha pronarit të tij: Vër re, meqë ti shartove në të degët e pemës së ullirit të egër, ato kanë ushqyer rrënjët, që ato të jenë gjallë dhe ato nuk janë tharë; prandaj, ti vëren se ato janë akoma të mira.

35 Dhe ndodhi që Zoti i vreshtit i tha shërbëtorit të tij: Pema nuk më sjell ndonjë përfitim dhe rrënjët e saj nuk më sjellin ndonjë përfitim, përderisa ajo më jep frut të lig.

36 Megjithatë, unë e di që rrënjët janë të mira dhe për një synim timin unë i kam ruajtur ato; dhe për shkak të fuqisë së madhe të tyre, ato kanë sjellë deri tani frut të mirë nga degët e egra.

37 Por vër re, degët e egra janë rritur dhe kanë “kapërcyer rrënjët e saj; dhe meqë degët e egra kanë tejkaluar rrënjët, ajo ka dhënë shumë frut të lig; dhe meqë ajo ka dhënë shumë frut të lig, ti shikon se ajo fillon të thahet; dhe së shpejti do të jetë gati, që ajo të mund të hidhet në zjarr, në qoftë se ne nuk bëjmë diçka për të për ta ruajtur.

38 Dhe ndodhi që Zoti i vreshtit i tha shërbëtorit të tij: Le të shkojmë poshtë në pjesët më të largëta të vreshtit dhe të shikojmë në qoftë se degët natyrale kanë dhënë gjithashtu frut të lig.

39 Dhe ndodhi që ata shkuan poshtë në pjesët më të largëta të vreshtit. Dhe ndodhi që ata vunë re se fruti i degëve natyrale ishte prishur gjithashtu; po, “e para dhe e dyta dhe gjithashtu e fundit; dhe ato të gjitha ishin bërë të prishura.

40 Dhe fruti “i egër i të fundit kishte tejkaluar atë pjesë të pemës që jepte frut të mirë, madje sa dega ishte tharë dhe ishte vyshkur.

41 Dhe ndodhi që Zoti i vreshtit qau dhe i tha shërbëtorit: “Çfarë mund të kisha bërë unë më shumë për vreshtin tim?

42 Vër re, unë e dija që i gjithë fruti i vreshtit, me përjashtim të këtyre, ishte prishur. Dhe tani, të gjitha këto që kishin bërë dikur frut të mirë, janë prishur gjithashtu; dhe tani të gjitha pemët e vreshtit tim nuk vlejné për asgjë, veçse të priten dhe të hidhen në zjarr.

30a USH Braktisje.
32a JS—H 1:19.

37a DeB 45:28–30.
39a Jakobi 5:20, 23, 25.

40a Morm. 6:6–18.
41a 2 Ne. 26:24.

43 Dhe vër re këtë të fundit, dega e së cilës është tharë, unë e mbolla në një pjesë “të mirë toke; po, madje ajo që ishte zgjedhur për mua mbi të gjitha pjesët e tjera të tokës së vreshtit tim.

44 Dhe ti vure re se unë e preva atë që “pengonte këtë copë toke, që unë mund ta mbillja këtë pemë në vend të saj.

45 Dhe ti vure re, se një pjesë e saj dha frut të mirë dhe një pjesë e saj dha frut të egër; dhe pasi unë nuk i këputa degët e saj dhe nuk i hodha në zjarr, vër re ato kanë mundur degën e mirë, e cila është tharë.

46 Dhe tani, vër re, me gjithë kujdesin që ne kemi treguar për vreshtin tim, pemët e tij janë bërë të prishura, që ato nuk japin frut të mirë; dhe këto unë kisha shpresuar t’i ruaja, të bënin frut për stinën për veten time. Por vër re, ato janë bërë sikurse pema e egër e ullirit dhe ato nuk kanë vlerë, veçse “të priten dhe të hidhen në zjarr; dhe më vjen keq që unë duhet t’i humb ato.

47 Por, çfarë mund të kisha bërë më shumë në vreshtin tim? A mos e kam ngadalësuar dorën për ta ushqyer? Jo, unë e kam ushqyer dhe unë kam gërmuar rreth tij dhe unë e kam krasitur, dhe unë e kam plehëruar; dhe unë kam “shtrirë dorën gjatë gjithë ditës dhe ^bfundi po afrohet. Dhe më

hidhëron që unë duhet t’i pres të gjitha pemët e vreshtit tim dhe t’i hedh në zjarr që ato të digjen. Kush ma ka prishur vreshtin tim?

48 Dhe ndodhi që shërbëtori i tha pronarit të tij: A mos është lartësia e vreshtit tënd—a nuk kanë mundur degët, rrënjët që janë të mira? Dhe meqë degët kanë mundur rrënjët e tyre, vër re, ato u rritën më shpejt se fuqia e rrënjëve, duke marrë fuqi për vete. Vër re, unë them, a nuk është ky shkak që pemët e vreshtit tënd janë bërë të prishura?

49 Dhe ndodhi që Zoti i vreshtit i tha shërbëtorit: Le të shkojmë dhe të presim pemët e vreshtit dhe t’i hedhim në zjarr, që ato të mos zënë tokën e vreshtit tim pasi unë kam bërë gjithçka. Çfarë të kisha bërë më shumë për vreshtin tim?

50 Por, vër re, shërbëtori i tha Zotit të vreshtit: Mbaje atë pak “më gjatë.

51 Dhe Zoti tha: Po, unë do ta mbaj pak më gjatë, pasi më hidhëron që unë duhet t’i humb pemët e vreshtit tim.

52 Prandaj, le të marrim nga “degët e këtyre, që unë kam mbjellë në pjesët më të largëta të vreshtit tim dhe le t’i shartojmë në pemën prej nga ato erdhën; dhe le të heqim nga pema ato degë, fruti i t’i cilave është më i hidhur dhe të shartojmë degët natyrale të pemës në vend të tyre.

43a 2 Ne. 1:5.
44a Eth. 13:20–21.
46a 3 Ne. 27:11.
47a 2 Ne. 28:32;

Jakobi 6:4.
b Ush Botë—Fundi i botës.
50a Jakobi 5:27.

52a Ush Izrael—
Mbledhja e Izraelit.

53 Dhe këtë unë do ta bëj që pema të mos thahet, që ndoshta, unë mund të ruaj për vete rrënjët e saj për një synim timin.

54 Dhe vër re, rrënjët e degëve natyrale të pemës, që unë mbojlla ku desha, janë akoma të gjalla; prandaj, që të mund t'i ruaj ato gjithashtu për një synim timin, unë do të marr nga degët e kësaj peme dhe do t'i "shartoj ato. Po, unë do të shartoj në to degët e pemës së tyre mëmë, që të mund të ruaj rrënjët gjithashtu për veten time, që kur ato të jenë mjaft të forta, ndoshta ato mund të më japin frut të mirë dhe unë mund të kem lavdi akoma në frutin e vreshtit tim.

55 Dhe ndodhi që ata morën nga pema natyrale që ishte bërë e egër dhe i shartuan në pemët natyrale që gjithashtu ishin bërë të egra.

56 Dhe ata gjithashtu morën nga pemët natyrale që ishin bërë të egra dhe i shartuan në pemën e tyre mëmë.

57 Dhe Zoti i vreshtit i tha shërbëtorit: Mos i këput degët e egra nga pemët, por vetëm ato që janë më të hidhura; dhe ato do t'i shartojmë sipas asaj që unë kam thënë.

58 Dhe ne do t'i ushqejmë përsëri pemët e vreshtit dhe do të krasitim degët e tyre, dhe do të këputim nga pemët ato degë që janë pjekur, që duhet të thahen dhe t'i hedhim ato në zjarr.

59 Dhe këtë unë e bëj që ndoshta rrënjët të mund të marrin fuqi për shkak të mirësisë

së tyre; dhe për shkak të ndryshimit të degëve, të mirat mund të mposhtin të ligat.

60 Dhe, meqë unë kam ruajtur degët natyrale dhe rrënjët e tyre dhe kam shartuar përsëri degët natyrale në pemën e tyre mëmë, dhe kam ruajtur rrënjët e pemës së tyre mëmë, që ndoshta, pemët e vreshtit tim të mund të sjellin përsëri "frut të mirë; dhe që unë të mund të kem gëzim përsëri në frutin e vreshtit tim dhe që ndoshta, unë të mund të gëzohem jashtëzakonisht, që unë kam ruajtur rrënjët dhe degët e frutit të parë—

61 Kështu që, shko dhe thirr "shërbëtorë, që ne të mund të ^bpunojmë zellshmërisht me fuqinë tonë në vresht, që të mund të përgatitim udhën që unë të mund të sjell përsëri frutin natyral, frut natyral i cili është i mirë dhe më i çmueshmi mbi çdo frut tjetër.

62 Kështu që, le të shkojmë dhe të punojmë me fuqinë tonë këtë herë të fundit, pasi vini re, fundi afrohet dhe kjo është për herë të fundit që unë do të krasit vreshtin tim.

63 Sharto degët; fillo nga "të fundit që ato të mund të jenë të parat dhe që të parat të jenë të fundit dhe gërmo tokën rreth pemëve qofshin të vjetra dhe të reja, të parat dhe të fundit; dhe të fundit dhe të parat, që të gjitha të mund të ushqehen edhe një herë për të fundit herë.

64 Kështu që, gërmoni rreth

tyre dhe i krasitni ato, dhe i plehëroni ato edhe një herë, për herë të fundit, pasi fundi afron. Dhe po qe se këto shartime të fundit do të rriten dhe të bëjnë frut natyral, atëherë përgatitni udhën për ato, që ato të mund të rriten.

65 Dhe, ndërsa ato fillojnë të rriten, ju duhet të pastroni degët që bëjnë frut të hidhur, sipas fuqisë dhe masës së të mirave; dhe ju nuk duhet të "pastroni të këqijat e tyre të gjitha menjëherë, përndryshe rrënjët nuk do të jenë shumë të forta për shartim dhe shartimi do t'i thajë dhe unë i humb pemët e vreshtit tim.

66 Pasi më hidhëron që unë duhet të humb pemët e vreshtit tim; prandaj ju do të pastroni të këqijat, për aq sa të mirat do të rriten, që rrënja dhe maja mund të jenë njësoj në fuqi, derisa të mirat do të mundin të këqijat dhe të këqijat të priten dhe të hidhen në zjarr, që ato të mos pengojnë tokën e vreshtit tim; dhe kështu unë do t'i fshij të këqijat nga vreshti im.

67 Dhe degët e pemës natyrale unë do t'i shartoj përsëri në pemën natyrale.

68 Dhe degët e pemës natyrale unë do t'i shartoj në degët natyrale të pemës; dhe kështu unë do t'i sjell së bashku përsëri, që ato të japin frut natyral dhe ato do të jenë një.

69 Dhe të këqijat do të "hidhen tutje, po, madje jashtë nga e gi-

thë toka e vreshtit tim; pasi vërre, vetëm këtë herë unë do ta krasit vreshtin tim.

70 Dhe ndodhi që Zoti i vreshtit dërgoi "shërbëtorin e tij; dhe shërbëtori shkoi dhe bëri si Zoti e kishte urdhëruar atë, dhe solli shërbëtorë të tjerë; dhe ata qenë ^btë paktë.

71 Dhe Zoti i vreshtit u tha atyre: Shkoni dhe "punoni në vresht me fuqinë tuaj. Pasi vini re, kjo është hera ^be fundit që unë do ta ushqej vreshtin tim; pasi fundi afrohet dhe stina vjen menjëherë; dhe në qoftë se ju punoni me fuqinë tuaj me mua, ju do të keni "gëzim në frutin që unë do ta ruaj për veten time kundër kohës që do të vijë së shpejti.

72 Dhe ndodhi që shërbëtorët shkuan dhe punuan me fuqitë e tyre; dhe Zoti i vreshtit punoi gjithashtu me ta; dhe ata iu bindën urdhërimeve të Zotit të vreshtit në të gjitha gjërat.

73 Dhe në vresht filloi të dukej përsëri fruti natyral; dhe degët natyrale filluan të rriten dhe të shtohen jashtëzakonisht; dhe degët e egra filluan të këputeshin dhe të hidheshin tutje; dhe ata mbajtën rrënjën dhe majën e tyre njësoj, sipas fuqisë së tyre.

74 Dhe kështu ata punuan me gjithë zell, sipas urdhërimeve të Zotit të vreshtit, madje derisa të këqijat u flakën jashtë nga vreshti dhe Zoti kishte ruajtur për vete, që pemët ishin bërë

65a DeB 86:6-7.

69a 1 Ne. 22:15-17, 23;
2 Ne. 30:9-10.

70a DeB 101:55; 103:21.

b 1 Ne. 14:12.

71a Mt. 21:28;
Jakobi 6:2-3;
DeB 33:3-4.

b DeB 39:17; 43:28-30.

c DeB 18:10-16.

përsëri fruti natyral; dhe ato u bënë si “një trup; dhe frutat ishin të njëllojta; dhe Zoti i vreshtit e kishte ruajtur për vete frutin natyral që ishte më i çmueshmi për të nga fillimi.

75 Dhe ndodhi që kur Zoti i vreshtit pa që fruti i tij ishte i mirë dhe që vreshti i tij nuk ishte më i prishur, ai thirri shërbëtorët e tij dhe u tha atyre: Vini re, për këtë herë të fundit ne ushqyem vreshtin tim; dhe ti shikon që unë kam bërë sipas vullnetit tim; dhe unë kam ruajtur frutin natyral që është i mirë, madje sikurse ishte në fillim. Dhe të “bekuar jeni ju; pasi, sepse keni qenë të zellshëm në të punuarin me mua në vreshtin tim dhe keni zbatuar urdhërimet e mia dhe më keni sjellë mua përsëri ^bfrutin natyral, që vreshti im nuk është më i prishur dhe e keqja është flakur tutje; shiko, ju do të keni gëzim me mua për shkak të frutit të vreshtit tim.

76 Pasi vini re, për një “kohë të gjatë unë do ta mbledh frutin e vreshtit tim për veten time për stinën që shpejt vjen; dhe për herën e fundit unë e kam ushqyer vreshtin tim dhe e kam krasitur, dhe kam gërmuar rreth tij, dhe e kam plehëruar atë; prandaj unë do të mbledh për veten time frutin për një

kohë të gjatë, sipas asaj që unë kam folur.

77 Dhe kur të vijë koha që fruti i lig do të vijë përsëri në vreshtin tim, atëherë unë do të bëj që të mirat dhe të ligat të mblidhen; dhe të mirat unë do t’i ruaj për vete dhe të ligat unë do t’i hedh tutje në vendin e tyre. Dhe atëherë vjen “stina dhe fundi; dhe unë do të bëj që vreshti im të ^bdigjet me zjarr.

KAPITULLI 6

Zoti do ta përtërijë Izraelin ditët e fundit—Bota do të digjet me zjarr—Njerëzit duhet të ndjekin Krishtin për të shmangur liqenin e zjarrit dhe të sqafurit. Rreth 544–421 para K.

DHE tani, vini re, vëllezërit e mi, sikurse ju thashë që unë do të profetizoja, vini re, kjo është profecia ime—që gjërat që tha profeti “Zenos në lidhje me shtëpinë e Izraelit, në të cilat ai e krahasoi me një pemë ulliri të butë, me siguri duhet të ndodhin.

2 Dhe dita që ai do të shtrijë dorën e tij përsëri për të “përtërirë popullin e tij për të dytën herë, është dita, po, madje hera e fundit, që ^bshërbëtorët e Zotit do të shkojnë në ^cfuqinë e tij, për të ^dushqyer dhe krasitur

74a DeB 38:27.

75a 1 Ne. 13:37.

b Ush Izrael.

76a 1 Ne. 22:24–26.

USH Mijëvjeçar.

77a Zbu. 20:2–10;

DeB 29:22–24;

43:29–33; 88:110–116.

b Ush Botë—Fund i botës.

6 1a Jakobi 5:1.

2a 1 Ne. 22:10–12;

DeB 110:11.

USH Rivendosje e ungjillit.

b Jakobi 5:61.

c 1 Ne. 14:14.

d Jakobi 5:71.

‘vreshtin e tij; dhe pas asaj ^ffundi vjen shpejt.

3 Dhe, sa të bekuar janë ata që kanë punuar me zell në vreshtin e tij; dhe sa të mallkuar janë ata që do të flaken në vendin e tyre! Dhe bota do të “digjet me zjarr.

4 Dhe sa i mëshirshëm është Perëndia ynë me ne, pasi ai e mban mend shtëpinë e “Izraelit, si rrënjët ashtu edhe degët; dhe ai shtrin ^bduart e tij në drejtim të tyre gjatë gjithë ditës; dhe ata janë një popull ‘kokëfortë dhe kundërshtues; por të gjithë ata që nuk do të ngurtësojnë zemrat e tyre, do të shpëtohen në mbretërinë e Perëndisë.

5 Kështu që, vëllezërit e mi të dashur, unë ju lutem në fjalët e qartësisë, që ju të pendoheni dhe të vini me synim të plotë të zemrës dhe të ^aqëndroni besnikë te Perëndia, sikurse ai qëndron besnik te ju. Dhe ndërsa ^bkrahu i tij i mëshirës është shtrirë drejt jush në dritën e ditës, mos i ngurtësoni zemrat tuaja.

6 Po, sot, në qoftë se ju do të dëgjoni zërin e tij, mos i ngurtësoni zemrat tuaja; pasi, pse doni të ^avdisni ju?

7 Pasi vini re, pasi ju të jeni ushqyer nga fjala e mirë e Perëndisë gjatë gjithë ditës, a do të sillni ju frut të lig, që ju të ^apriteni dhe të flakeni në zjarr?

8 Vini re, a do t’i hidhni poshtë këto fjalët? A do t’i hidhni poshtë fjalët e profetëve dhe a do t’i hidhni poshtë të gjitha fjalët që janë folur në lidhje me Krishtin, pasi kaq shumë kanë folur në lidhje me të; dhe a do ta mohoni fjalën e mirë të Krishtit dhe fuqinë e Perëndisë dhe “dhuaratën e Frymës së Shenjtë, dhe të shuani Shpirtin e Shenjtë, dhe të bëni një përqeshje të planit të madh të shëlbimit që është përgatitur për ju?

9 A nuk e dini se, në qoftë se ju do t’i bëni këto gjëra, që fuqia e shëlbimit dhe e ringjalljes, e cila është në Krisht, do t’ju sjellë të qëndroni me turp dhe me ^afajësi të tmerrshme para ^bshufrës së Perëndisë?

10 Dhe sipas fuqisë së ^adrejtësisë, pasi drejtësia nuk mund të mohohet, ju duhet të shkoni në atë ^bliqen zjarri dhe sqfuri, flakët e të cilit janë të pashueshme dhe tymi i të cilave ngrihet lart gjithmonë e përgjithmonë, liqen ky prej zjarri dhe sqfuri që është ^cmundim ^ai pafund.

11 O atëherë, vëllezërit e mi të dashur, pendohuni dhe hyni në ^aportën e ngushtuar dhe vazhdoni në rrugën që është e ngushtë, derisa ju të merrni jetën e përjetshme.

2e Ush Vresht i Zotit.

f 2 Ne. 30:10.

3a 2 Ne. 27:2;

Jakobi 5:77;

3 Ne. 25:1.

4a 2 Sam. 7:24.

b Jakobi 5:47.

c Mosia 13:29.

5a Ush Unitet.

b Alma 5:33–34;

3 Ne. 9:14.

6a Eze. 18:21–23.

7a Alma 5:51–52;

3 Ne. 27:11–12.

8a Ush Dhuratë e

Frymës së Shenjtë.

9a Mosia 15:26.

Ush Faj.

b Ush Gjykim, i fundit.

10a Ush Drejtësi.

b 2 Ne. 28:23.

Ush Ferr.

c Ush Mallkim.

d DeB 19:10–12.

11a 2 Ne. 9:41.

12 O, jini ^atë urtë; çfarë mund të them më?

13 Më në fund, unë po ju them lamtumirë, derisa unë t'ju takoj para shufrës së këndshme të Perëndisë, shufër e cila godet të ligjtë me tmerr dhe frikë ^atë tmerrshme. Amen.

KAPITULLI 7

Sheremi mohon Krishtin, kundërshton Jakobin, kërkon një shenjë dhe qëllohet nga Perëndia—Të gjithë profetët kanë folur për Krishtin dhe shlyerjen e tij—Nefitët jetuan ditët e tyre si endacakë, të lindur në mjerim dhe të urreyer nga Lamaniët. Rreth 544–421 para K.

DHE tani ndodhi që pasi kishin kaluar disa vjet, erdhi një njeri mes popullit të Nefit, emri i të cilit ishte Sherem.

2 Dhe ndodhi që ai filloi të predikonte mes popullit dhe t'u shpallte atyre se nuk do të kishte Krisht. Dhe ai predikoi shumë gjëra që ishin lajkatuese për popullin; dhe këtë ai e bëri që ai të mund të përmbyste doktrinën e Krishtit.

3 Dhe ai punoi me zell që të mund të bënte për vete zemrat e njerëzve, aq shumë, sa ai bëri për vete shumë zemra; dhe ai, duke ditur se unë, Jakobi, kisha besim në Krishtin i cili do të vinte, kërkoi shumë raste që të mund të vinte tek unë.

4 Dhe ai ishte i mësuar, kështu që kishte njohuri të përkryer të

gjuhës së popullit; prandaj ai mundi të përdorte shumë lajka dhe shumë fuqi të fjalës, sipas fuqisë së djallit.

5 Dhe kishte shpresë të më tundte nga besimi, me gjithë ^azbulesat e shumta dhe gjërat e shumta që unë kisha parë në lidhje me këto gjëra; pasi unë me të vërtetë kisha parë engjëj dhe ata më kishin shërbyer. Dhe gjithashtu unë kisha dëgjuar zërin e Zotit, duke më folur me fjalë, nga koha në kohë; prandaj, unë nuk mund të lëkundesha.

6 Dhe ndodhi që ai erdhi tek unë dhe në këtë mënyrë më foli, duke thënë: Vëlla Jakob, unë kam kërkuar shumë raste që të mund të flas me ty; pasi unë kam dëgjuar dhe gjithashtu e di se ti bën shumë duke shkuar për të predikuar atë që ju e quani ungjill ose doktrina e Krishtit.

7 Dhe ti ke larguar shumë njerëz që ata të shtrembërojnë rrugën e drejtë të Perëndisë dhe nuk ^azbatojnë ligjin e Moisiut, që është udha e drejtë; dhe e kthejnë ligjin e Moisiut në adhurimin e një qenieje, që ju thoni se do të vijë pas shumë qindra vjetësh. Dhe tani, vër re, unë Sheremi, po të shpall se kjo është blasfemi; pasi asnjë njeri nuk i di këto gjëra; pasi ai ^bnuk mund të tregojë për gjërat që do të vijnë. Dhe, sipas kësaj mënyre, më luftoi Sheremi.

8 Por vini re, Zoti Perëndi derdhi ^aShpirtin e tij në shpirtin të

12a Morm. 9:28.
13a Alma 40:14.
7 5a 2 Ne. 11:3;

Jakobi 2:11.
7a Jakobi 4:5.
b Alma 30:13.

8a Ush Frymëzim,
frymëzgj.

tim, kaq sa unë e hutova atë në të gjitha fjalët e tij.

9 Dhe unë i thashë atij: E mohon ti Krishtin që do të vijë? Dhe ai tha: Po të kishte një Krisht, unë nuk do ta mohoja atë; por unë e di që nuk ka ndonjë Krisht, as nuk ka pasur, as nuk do të ketë ndonjëherë.

10 Dhe unë i thashë atij: I beson ti shkrimet e shenjta? Dhe ai tha: Po.

11 Dhe unë i thashë atij: Atëherë, ti nuk i kupton ato; pasi ato me të vërtetë dëshmojnë për Krishtin. Shiko, unë po të them se asnjë nga profetët nuk ka shkruar, as nuk ka profetizuar, në qoftë se ata nuk kanë folur në lidhje me këtë Krisht.

12 Dhe kjo nuk është e gjitha—më është shfaqur mua, pasi unë kam dëgjuar dhe kam parë; dhe më është shfaqur edhe nëpërmjet “fuqisë së Frymës së Shenjtë; prandaj, unë e di, në qoftë se nuk do të ishte bërë asnjë shlyerje, i gjithë njerëzimi duhet të ishte ^bi humbur.

13 Dhe ndodhi që ai më tha: Më trego një “shenjë, nëpërmjet kësaj fuqie të Frymës së Shenjtë, për të cilën ti di kaq shumë.

14 Dhe unë i thashë atij: Çfarë jam unë që duhet të tundoj Perëndinë të të tregojë ty një shenjë, për diçka që ti e di se është “e vërtetë? Por, ti do ta mohojë atë, sepse ti je ^bi djallit.

Megjithatë, mos u bëftë vullneti im; por, në qoftë se Perëndia do të të qëllojë, qoftë ajo një shenjë për ty që ai ka fuqi, si në qiell ashtu edhe në tokë; dhe gjithashtu se Krishti do të vijë. Dhe vullneti yt u bëftë, O Zot dhe jo i imi.

15 Dhe ndodhi që kur unë, Jakobi, kisha folur këto fjalë, fuqia e Zotit erdhi mbi të, aq shumë sa ai ra në tokë. Dhe ndodhi që ai u ushqye për hapësirën e shumë ditëve.

16 Dhe ndodhi që ai u tha njerëzve: Mblidhuni së bashku nesër, pasi unë do të vdes; prandaj unë dua t’u flas njerëzve para se unë të vdes.

17 Dhe ndodhi që të nesërmen turma u mblodh së bashku; dhe ai u foli qartë atyre dhe mohoi gjërat që u kishte mësuar atyre, dhe pohoi për Krishtin dhe për fuqinë e Frymës së Shenjtë, dhe shërbesën e engjëjve.

18 Dhe ai u foli qartë atyre, se ai kishte qenë “mashtroar nga fuqia e ^bdjallit. Dhe ai foli për ferrin dhe për përjetësinë dhe për ndëshkimin e përjetshëm.

19 Dhe ai tha: Unë kam frikë se kam bërë “mëkatën e pafalshëm, pasi kam gënjyer Perëndinë; pasi kam mohuar Krishtin dhe kam thënë se unë besoja shkrimet e shenjta; dhe ato me të vërtetë dëshmojnë për të. Dhe, sepse kam gënjyer kështu

11a Zbu. 19:10;
1 Ne. 10:5; Jakobi 4:4;
Mosia 13:33–35;
DeB 20:26.
USH Jezu Krisht.
12a USH Perëndi, Kokë e
Perëndisë—Perëndia,

Fryma e Shenjtë;
Frymë e Shenjtë.
b 2 Ne. 2:21.
13a Mt. 16:1–4;
Alma 30:43–60.
USH Shenjë.
14a Alma 30:41–42.

b Alma 30:53.
18a Alma 30:53.
USH Mashtroj,
mashttrim.
b USH Djall.
19a USH Mëkat i
pafalshëm.

Perëndinë, unë kam shumë frikë se rasti im do të jetë ^bi tmerrshëm; por, unë i rrëfhem Perëndisë.

20 Dhe ndodhi që kur ai kishte thënë këto fjalë, ai nuk mundi të thoshte gjë tjetër dhe “dha shpirt.

21 Dhe kur turma kishte dëshmuar se ai i foli këto gjëra ndërsa ishte gati të jepte shpirt, ata u çuditën jashtëzakonisht; aq shumë, sa fuqia e Perëndisë erdhi mbi ta dhe ata u “mposhtën; kështu që ata ranë në tokë.

22 Tani, kjo gjë ishte e këndshme për mua, Jakobin, pasi unë ia kisha kërkuar Atit tim që ishte në qiell; pasi ai kishte dëgjuar thirrjen time dhe iu përgjigj lutjes sime.

23 Dhe ndodhi që paqja dhe dashuria e Perëndisë u rivendosën përsëri mes popullit; dhe ata “kërkuan në shkrimet e shenjta dhe nuk ua vunë më veshin fjalëve të këtij njeriu të lig.

24 Dhe ndodhi që shumë mjete u përdorën për të “rikërkuar dhe rivendosur Lamanitët në njohurinë e së vërtetës; por ajo ishte e gjitha e ^bkotë, pasi ata kënaqeshin në ‘luftëra dhe ^dgjakderdhje dhe kishin një “urrejtje të përjetshme kundër nesh, vëllezërve të tyre. Dhe ata kërkonin vazhdimisht me fuqinë e armëve të tyre të na shkatërronin.

25 Kështu që, populli i Nefit

u fortifikua kundër tyre me armët e tij dhe me gjithë fuqinë e tij, duke pasur besim në Perëndinë dhe në “shkëmbin e shpëtimit të tyre, prandaj, ata vazhduan të jenë fitimtarë ndaj armiqve të tyre.

26 Dhe ndodhi që unë, Jakobi, fillova të plakem; dhe anali i këtij populli po mbahet në “fletët e tjera të Nefit, prandaj, unë po i jap fund këtij anali, duke deklaruar që unë kam shkruar sipas njohurisë sime më të mirë, duke thënë se koha kaloi shpejt me ne dhe gjithashtu ^bjetët tona kaluan sikur të ishin një ëndërr, ne duke qenë një popull i vetmuar dhe solemn, endacak, i dëbuar nga Jeruzalemi, i lindur në vuajtje në një vend të shkretë dhe i urreyer nga vëllezërit tanë që shkaktuan luftëra dhe grindje; prandaj ditët na kaluan në pikëllim.

27 Dhe unë, Jakobi, pushë se unë shpejt duhet të zbrisja në varrin tim; prandaj, unë i thashë birit tim “Enos: Merri këto fletë. Dhe unë i tregova atij gjërat që vëllai im, Nefi, më kishte ^burdhëruar dhe ai premtoi bindje ndaj urdhërimeve. Dhe unë po i jap fund shkrimit tim mbi këto fletë, shkrim i cili ka qenë i vogël; dhe lexuesit unë i them lamtumirë, duke shpresuar se shumë nga vëllezërit e mi mund t’i lexojnë fjalët e mia. Vëllezër, adieu.

19b Mosia 15:26.

20a Jer. 28:15–17.

21a Alma 19:6.

23a Alma 17:2.

24a Enosi 1:20.

b Enosi 1:14.

c Mosia 10:11–18.

d Jar. 1:6;

Alma 26:23–25.

e 2 Ne. 5:1–3;

Mosia 28:2.

25a UH Shkëmb.

26a 1 Ne. 19:1–6;

Jar. 1:14–15.

UH Fletë.

b Jak. 4:14.

27a Enosi 1:1.

b Jakobi 1:1–4.

LIBRI I ENOSIT

Enosi lutet me fuqi dhe fiton një falje të mëkateve të tij—Zëri i Zotit vjen në mendjen e tij duke premtuar shpëtim për Lamanitët në një ditë të ardhshme—Nefitët kërkojnë të rikthejnë Lamanitët—Enosi gëzohet në Shëlbuesin e tij. Rreth 420 para K.

VINI re, ndodhi që unë, ^aEnosi, duke ditur se ^bati im ishte një burrë i drejtë—pasi ai më ^cmësoi mua në gjuhën e tij dhe gjithashtu në ^dkujdesin dhe këshillën e Zotit—dhe bekuar qoftë emri i Perëndisë tim për këtë—

2 Dhe unë do t’ju tregoj për ^apërleshjen që unë pata para Perëndisë, para se unë të merrja një ^bheqje të mëkateve të mia.

3 Vini re, unë shkova për të gjuajtur kafshë në pyje; dhe fjalët që kisha dëgjuar shpesh atin tim të fliste në lidhje me jetën e përrjetshme dhe me ^agëzimin e shenjtoreve, më ^bhynë thellë në zemrën time.

4 Dhe shpirti im ishte i ^auritur; dhe unë u ^bgjunjëzova para Krijuesit tim dhe iu përgjërova atij në ^clutje të fuqishme dhe kërkesë të sinqertë për shpirtin tim; dhe gjithë ditën unë iu përgjërova atij; po, dhe kur ra

nata, unë e ngrita akoma zërin tim lart, saqë ai arriti qiejt.

5 Dhe erdhi një ^azë tek unë duke thënë: Enos, mëkatet e tua të janë falur dhe ti do të jesh i bekuar.

6 Dhe unë, Enosi, e dija se Perëndia nuk mund të gënjente, prandaj fajësia ime u fshi.

7 Dhe unë thashë: Zot, si u bë ajo?

8 Dhe ai më tha: Për shkak të ^abesimit tënd në Krishtin, të cilin ti kurrë më parë as e ke dëgjuar, as e ke parë. Dhe shumë vjet kalojnë para se ai të shfaqë veten e tij në mish; prandaj shko, besimi yt të ka bërë ty të ^bshëruar.

9 Tani, ndodhi që kur dëgjova këto fjalë, unë fillova të ndjeja ^adëshirë për mirëqenien e vëllezërve të mi, Nefitëve; prandaj unë ^bderdha te Perëndia tërë shpirtin tim për ta.

10 Dhe ndërsa unë isha duke u përleshur kështu në shpirt, vini re, zëri i Zotit erdhi në ^amendjen time përsëri, duke thënë: Unë do t’i vizitoj vëllezërit e tu sipas zellit të tyre në zbatimin e urdhërimeve të mia. Unë u kam ^bdhënë atyre këtë tokë dhe ajo është një tokë e shenjtë; dhe unë nuk e ^cmallkoj, veçse në rast të paudhësisë; prandaj, unë do

[ENOSI]

1 1a USH Enos, bir i Jakobit.
b 2 Ne. 2:2–4.
c 1 Ne. 1:1–2.
d Ef. 6:4.
2a Zan. 32:24–32;
Alma 8:10.
USH Pendohem, pendim.

b USH Heqje e mëkateve.
3a USH Gëzim.
b 1 Ne. 10:17–19;
Alma 36:17–21.
4a 2 Ne. 9:51; 3 Ne. 12:6.
b USH Nderim.
c USH Lutje.
5a USH Zbulesë.
8a Eth. 3:12–13.

USH Besim.
b Mt. 9:22.
9a 1 Ne. 8:12;
Alma 36:24.
b 2 Ne. 33:3; FeM. 1:8;
Alma 34:26–27.
10a USH Frymëzim, frymëzoi; Mendje.
b 1 Ne. 2:20.
c Eth. 2:7–12.

t'i vizitoj vëllezërit e tu sipas asaj që unë kam thënë; dhe shkeljet e tyre do t'i bëj të bien me pikëllim mbi kokat e tyre.

11 Dhe pasi unë, Enosi, i kisha dëgjuar këto fjalë, besimi im filloi të bëhet i patundur në Zotin; dhe unë iu luta atij me shumë përpjekje të gjata për vëllezërit e mi, Lamanitët.

12 Dhe ndodhi që pasi unë isha "lutur dhe kisha punuar me gjithë zell, Zoti më tha: Unë do të të jap sipas ^bdëshirave të tua për shkak të besimit tënd.

13 Dhe tani vini re, kjo ishte dëshira që unë dëshiroja nga ai—që në qoftë se do të ndodhte që populli im, Nefitët, të binin në shkelje dhe nga ndonjë mënyrë të ^ashkatërroheshin dhe Lamanitët të mos shkatërroheshin, që Zoti Perëndi do të ^bruante një anal të popullit tim, Nefitëve; qoftë edhe nëpërmjet fuqisë së krahut të tij të shenjtë, që ato të mund t'u ^cshkonin një ditë të ardhshme Lamanitëve, që ndoshta ata të mund të ^dsille-shin në shpëtim—

14 Pasi tani përpjekjet tona për t'i sjellë ata në besimin e vërtetë ishin të ^akota. Dhe ata u betuan në zemërimin e tyre se, po të ishte e mundur, ata do të ^bshkatërronin analet tona dhe ne, dhe gjithashtu të gjitha traditat e etërve tanë.

15 Kështu që, unë duke ditur se Zoti Perëndi ishte në gjendje të ^aruante analet tona, iu përgjérova atij vazhdimisht, pasi ai më kishte thënë: Çfarëdo gjëje që ti do të kërkossh në besim, duke besuar se do ta marrësh, në emrin e Krishtit, ti do ta marrësh atë.

16 Dhe unë kisha besim dhe iu përgjérova Perëndisë, që ai të ^aruante ^banalet; dhe ai bëri me mua besëlidhje se ai do t'i ^cnxiirte në dritë për Lamanitët, në kohën e tij të përshtatshme.

17 Dhe unë, Enosi, e dija se do të ishte sipas besëlidhjes që ai kishte bërë, prandaj shpirti im u qetësua.

18 Dhe Zoti më tha: Etërit e tu ma kërkuan gjithashtu këtë gjë; dhe ajo do t'u bëhet atyre sipas besimit të tyre; pasi besimi i tyre ishte sikurse i yti.

19 Dhe tani ndodhi që unë, Enosi, shkova mes popullit të Nefit duke profetizuar për gjërat që do të vinin dhe duke dëshmuar për gjërat që unë kisha dëgjuar dhe kisha parë.

20 Dhe unë dëshmoj se populli i Nefit u përpoq me zell të kthente Lamanitët në besimin e vërtetë në Perëndinë. Por ^apunët tona qenë të kota; urrejtja e tyre ishte e pandryshuar dhe ata udhëhiqeshin nga natyra e tyre e ligë, kështu që ata u bënë

12a Morm. 5:21; 9:36.

b Psa. 37:4;

1 Ne. 7:12;

Hel. 10:5.

13a Morm. 6:1, 6.

b FeM. 1:6–11;

Alma 37:2.

c Alma 37:19;

Eth. 12:22; DeB 3:18.

d Alma 9:17.

14a Jakobi 7:24.

b Morm. 6:6.

15a USH Shkrime të shenjta—Shkrime të shenjta për t'u ruajtur.

16a 3 Ne. 5:13–15;

DeB 3:19–20;

10:46–50.

b USH Libër i Mormonit.

c 2 Ne. 27:6.

20a Moro. 9:6.

të egër dhe të pamëshirshëm dhe një popull ^bgjakatar, plot me ‘idhujtari dhe fëlliqësi; që ushqeheshin me kafshë preje, banonin në çadra dhe bridhnin në vendin e shkretë me një copë lëkure të shkurtër rreth ijeve të tyre dhe me kokë të rruar; dhe aftësia e tyre ishte në ^dpërdorimin e harkut dhe të kordhës dhe të sëpatës. Dhe shumë prej tyre nuk hanin gjë tjetër veçse mish të gjallë; dhe ata përpiqeshin vazhdimisht të na shkatërronin ne.

21 Dhe ndodhi që populli i Nefit punonte tokën dhe ^arriste të gjitha llojet e drithit dhe të frutave dhe të tufave të kopeve, dhe tufa të çdo lloj bagëtie të të gjitha llojeve, dhe dhi, dhe dhi të egra, dhe gjithashtu shumë kuaj.

22 Dhe kishte jashtëzakonisht shumë ^aprofetë mes nesh. Dhe njerëzit ishin një popull ^bkokëfortë, të vështirë për t’u kuptuar.

23 Dhe nuk kishte asgjë tjetër, veçse ^aashpërsi të jashtëzakonshme, ^bpredikim dhe profetizim luftërash dhe grindjesh e shkatërrimesh, dhe duke i ^ckujtuar ata vazhdimisht për vdekjen, dhe zgjatjen e përjetësisë, dhe gjykimet dhe fuqinë e Perëndisë, dhe të gjitha këto gjëra — duke i nxitur ata ^dvazhdimisht për t’i mbajtur në frikën Zotit. Unë them se s’kishte asgjë veçse

këto gjëra dhe qartësia jashtëzakonisht e madhe e të folurit, do t’i pengonte ata që të mos shkonin shpejt në shkatërrim. Dhe sipas kësaj mënyre, unë shkruaj në lidhje me to.

24 Dhe unë pashë luftëra midis Nefitëve dhe Lamanitëve gjatë ditëve të mia.

25 Dhe ndodhi që unë fillova të plakem dhe njëqind e shtatëdhjetë e nëntë vjet kishin kaluar nga koha që ati ynë Lehi ^ala Jeruzalemin.

26 Dhe pashë se unë duhej të shkoja shpejt në varrin tim, pasi u shtyva nga fuqia e Perëndisë, që unë duhej të predikoj dhe të profetizoja ndaj këtij populli dhe të shpallja fjalën sipas së vërtetës që është në Krisht. Dhe unë e kam shpallur atë në gjithë ditët e mia dhe unë jam gëzuar më tepër në të sesa në atë të botës.

27 Dhe unë së shpejti do të shkoj në vendin e ^aprehjes sime, që është me Shëlbuesin tim; pasi unë e di se në të do të prehem. Dhe unë gëzohem në ditën kur ^bvdekshmëria ime do të vishet me ^cpavdekshmëri dhe do të qëndroj para tij; atëherë unë do të shikoj fytyrën e tij me gëzim dhe ai do të më thotë: Eja tek unë, ti i bekuar; ka një vend të përgatitur për ty në ^dpallatet e Atit tim. Amen.

20b Jar. 1:6.
c Mosia 9:12.
usH Idhujtari.
d Mosia 10:8.
21a Mosia 9:9.
22a FeM. 1:16–18.
b Jar. 1:3.

23a 1 Ne. 16:2;
2 Ne. 33:5.
b usH Predikoj.
c Hel. 12:3.
d Jar. 1:12; Alma 31:5.
25a 1 Ne. 2:2–4.
27a usH Prehje.

b usH Vdekshëm (i),
vdekshmëri.
c usH Pavdekshëm (i),
pavdekësi.
d Gjo. 14:2–3;
Eth. 12:32–34;
DeB 72:4; 98:18.

LIBRI I JAROMIT

Nefitët zbatojnë ligjin e Moisiut, presin me padurim ardhjen e Krishtit dhe përparojnë në tokë—Shumë profetë punojnë për t'i mbajtur njerëzit në udhën e së vërtetës. Rreth 399–361 para K.

TANI vini re, unë, Jaromi, shkruaj pak fjalë sipas urdhërimit të atit tim, Enosit, kështu që "gjenealogjia jonë të mund të mbahet.

2 Dhe pasi "këto fletë janë b^{të} vogla dhe pasi këto gjëra janë "shkruar për qëllimin e përfitimit të vëllezërve tanë "Lamanitëve, prandaj është e nevojshme që unë të shkruaj pak; por unë nuk do të shkruaj gjërat e profecive të mia, as të zbulesave të mia. Pasi, çfarë mund të shkruaj unë më shumë nga sa kanë shkruar etërit e mi? Pasi nuk e kanë zbuluar ata planin e shpëtimit? Unë ju them juve, Po; dhe kjo më mjafton mua.

3 Vini re, është e nevojshme që shumë duhet të bëhet mes këtij populli për shkak të ngurtësisë së zemrave të tyre dhe shurdhimit të veshëve të tyre dhe verbërisë së mendjeve të tyre, dhe "kokëfortësisë së tyre, megjithatë, Perëndia është

jashtëzakonisht i mëshirshëm ndaj tyre dhe nuk i ka ^bfshirë akoma nga faqja e tokës.

4 Dhe ka shumë mes nesh që kanë shumë "zbulesa, pasi ata nuk janë të gjithë kokëfortë. Dhe ata që nuk janë kokëfortë dhe kanë besim, kanë ^blidhje të ngushtë me Shpirtin e Shenjtë i cili iu shfaq fëmijëve të njerëzve, sipas besimit të tyre.

5 Dhe tani, vini re, dyqind vjet kishin kaluar dhe populli i Nefit ishte bërë i fortë në tokë. Ata respektuan të "zbatonin ligjin e Moisiut dhe ditën e ^bshabatit të shenjtë ndaj Zotit. Dhe ata nuk "përdhosnin gjërat e shenjta; as nuk ^ablasfemonin. Dhe ligjet e vendit ishin jashtëzakonisht të rrepta.

6 Dhe ata ishin shpërndarë mbi shumicën e faqes së tokës dhe Lamanitët gjithashtu. Dhe ata ishin jashtëzakonisht më të shumtë në numër sesa ishin Nefitët; dhe ata e donin "vrasjen dhe pinin gjakun e kafshëve.

7 Dhe ndodhi që ata erdhën shumë herë kundër nesh, Nefitëve, për të luftuar. Por, "mbretërit tanë dhe udhëheqësit tanë ishin njerëz të fuqishëm në besimin e Zotit; dhe ata u mësuan

[JAROMI]

1 1a 1 Ne. 3:12; 5:14.

2a Jakobi 3:14;

Omni 1:1.

b 1 Ne. 6:1–6.

c USH Shkrime të shenjta—Vlera e shkrimeve të shenjta.

d 2 Ne. 27:6;

Morm. 5:12.

3a Enosi 1:22–23.

b Eth. 2:8–10.

4a Alma 26:22;

Hel. 11:23;

DeB 107:18–19.

USH Zbulësë.

b USH Frymë e Shenjtë.

5a 2 Ne. 25:24;

Alma 34:13–14.

b Eks. 35:2.

USH Ditë e Shabatit.

c USH Përdhosje.

d USH Blasfemoj, blasfemi.

6a Jakobi 7:24;

Enosi 1:20.

7a Jakobi 1:9, 11, 15.

njerëzve udhët e Zotit; prandaj, ne u bëmë ballë Lamanitëve dhe i fshimë ata nga tokat ^btona dhe filluam të fortifikonim qytetet tona ose çfarëdo vendi të trashëgimit tonë.

8 Dhe ne u shtuam jashtëzakonisht dhe u përhapëm mbi faqen e tokës, dhe ne u bëmë jashtëzakonisht të pasur në ar dhe në argjend dhe në gjëra të çmueshme, dhe në mjeshtëri druri të shkëlqyer, në ndërtesa dhe në makineri, dhe gjithashtu në hekur dhe bakër, dhe tunxh dhe çelik, duke bërë të gjitha llojet e veglave të çdo forme për të punuar tokën dhe ^aarmë luftime—po, shigjetën me majë të mprehtë dhe çantën e saj dhe heshtën, dhe shtizën, dhe të gjitha përgatitjet për luftë.

9 Dhe kështu, duke qenë të përgatitur që të përballonim Lamanitët, ata nuk përparuan kundër nesh. Por, fjala e Zotit u vërtetua, të cilën ai e foli tek etërit tanë, duke thënë që: Përderisa ju do të zbatoni urdhërimet e mia, ju do të përparoni në tokë.

10 Dhe ndodhi që profetët e Zotit e kërcënuan popullin e Nefit, sipas fjalës së Perëndisë, se në qoftë se ata nuk do të zbatonin urdhërimet, por do të binin në shkelje, ata do të ^ashkaterroheshin nga faqja e tokës.

11 Kështu që, profetët dhe priftërinjtë dhe mësuesit, punuan me zell, duke nxitur me gjithë durim popullin në zell, duke u mësuar ^aligjin e Moisiut dhe qëllimin për të cilin ai ishte dhënë; duke i bindur ata që të ^bshikonin me padurim për Mesian dhe të besonin në ardhjen e tij, ^csikur ai tashmë të kishte ardhur. Dhe sipas kësaj mënyre i mësuan ata.

12 Dhe ndodhi që duke bërë kështu, ata i mbajtën ata nga të qenit të ^ashkatërruar mbi faqen e tokës; pasi ata i ^bprekën zemrat e tyre me fjalën, duke i nxitur vazhdimisht në pendim.

13 Dhe ndodhi që dyqind e tridhjetë e tetë vjet kishin kaluar—mes luftërash dhe grindjesh dhe mosmarrëveshjesh për hapësirën e shumë kohe.

14 Dhe unë, Jaromi, nuk po shkruaj më, pasi fletët janë të vogla. Por, vini re, vëllezërit e mi, ju mund t’u drejtoheni fletëve ^atë tjera të Nefit; pasi, vini re, mbi to janë gdhendur kronikat e luftërave tona sipas shkrimeve të mbretërve, ose të atyre që ata i ngarkuan t’i shkruanin.

15 Dhe unë këto fletë i dorëzoj në duart e birit tim, Omnit, që ato të mund të mbahen sipas ^aurdhërimeve të etërve të mi.

7b FeM. 1:14.
8a Mosia 10:8.
10a 1 Ne. 12:19–20;
Omni 1:5.
11a Jakobi 4:5;

Alma 25:15–16.
b 2 Ne. 11:4;
Eth. 12:18–19.
c 2 Ne. 25:24–27;
Mosia 3:13; 16:6.

12a Eth. 2:10.
b Alma 31:5.
14a 1 Ne. 9:2–4.
15a Jakobi 1:1–4.

LIBRI I OMNIT

Omni, Amaroni, Çemishi, Abinadomi dhe Amaleki, secili në radhë, mbajnë analet—Mosia zbulon popullin e Zarahemlës që erdhi nga Jeruzalemi në ditët e Zedekias—Mosia bëhet mbret mbi ta—Pasardhësit e Mulekut në Zarahemla kishin zbuluar Koriantumrin, të fundin e Jareditëve—Mbreti Beniamin pason Mosian—Njerëzit duhet të ofrojnë shpirtrat e tyre si një dhuratë ndaj Krishtit. Rreth 323–130 para K.

VINI re, ndodhi që unë, Omni, duke qenë i urdhëruar nga ati im, Jaromi, që unë të shkruaj diçka mbi këto fletë, për të ruajtur gjenealogjinë tonë—

2 Kështu që, unë doja që ju të dinit se në ditët e mia unë luftova shumë me shpatë për të ruajtur popullin tim, Nefitët, nga rënia në duart e armiqve të tyre, Lamanitëve. Por, shikoni, unë për veten time jam një njeri i lig dhe nuk kam zbatuar statutet dhe urdhërimet e Zotit, sikurse duhej të kisha bërë.

3 Dhe ndodhi që dyqind e shtatëdhjetë e gjashtë vjet kishin kaluar dhe ne kishim shumë periudha paqeje; dhe ne kishim shumë periudha lufte dhe gjakderdhje të rënda. Po, dhe më së fundi dyqind e tetëdhjetë e dy vjet ishin kaluar dhe unë i kisha mbajtur këto fletë sipas "urdhërimeve të etërve të mi; dhe unë ia kalova

ato birit tim Amaronin. Dhe unë i jap fund.

4 Dhe tani unë, Amaroni, shkruaj gjërat, çfarëdo që unë shkruaj, të cilat janë të pakta, në librin e atit tim.

5 Vini re, ndodhi që treqind e njëzet vjet kishin kaluar dhe pjesa më e keqe e Nefitëve u "shkatërrua.

6 Pasi Zoti nuk do të lejonte, pasi ai i kishte nxjerrë nga toka e Jeruzalemit dhe i mbajti dhe i ruajti ata nga rënia në duart e armiqve të tyre, po, ai nuk do të lejonte që fjalët të cilat ai u foli etërve tanë nuk do të vërtetoheshin, duke thënë që: Përderisa ju nuk do të zbatoni urdhërimet e mia, ju nuk do të përparoni në tokë.

7 Kështu që, Zoti i vizitoi ata në gjykim të madh; megjithatë ai shpëtoi të drejtët, që ata të mos mbaronin, por i çliroi ata nga duart e armiqve të tyre.

8 Dhe ndodhi që unë ia dorëzova fletët vëllait tim Çemishit.

9 Tani unë, Çemishi, shkruaj ato pak gjëra që shkruaj, në të njëjtin libër me vëllanë tim; pasi vini re, unë pashë të fundit që shkroi, që e shkroi me dorën e tij; dhe e shkroi ditën që ai ma dorëzoi mua. Dhe, pas kësaj mënyre, ne mbajmë analet, pasi ajo është sipas urdhërimeve të etërve tanë. Dhe unë i jap fund.

10 Vini re, unë Abinadomi, jam i biri i Çemishit. Vini re, ndodhi që unë pashë shumë

luftëra dhe grindje mes popullit tim, Nefitëve dhe Lamanitëve; dhe unë, me shpatën time kam marrë jetën e shumë Lamanitëve në mbrojtjen e vëllezërve të mi.

11 Dhe vini re, anali i këtij populli është gdhendur mbi fletë të cilat i kanë patur mbretërit, sipas brezave; dhe unë nuk di asnjë zbulesë përveç asaj që ka qenë shkruar, as profeci; prandaj, ajo që është e nevojshme është shkruar. Dhe unë i jap fund.

12 Vini re, unë jam Amaleki, i biri i Abinadomit. Vini re, unë do t'ju flas diçka në lidhje me Mosian që u bë mbret mbi tokën e Zarahemlës; pasi vini re, duke qenë i paralajmëruar nga Zoti që ai të ikte nga toka e "Nefit dhe të gjithë ata që do të dëgjonin zërin e Zotit, duhej gjithashtu të ^blargoheshin nga toka me të në vendin e shkretë—

13 Dhe ndodhi që ai bëri ashtu sikurse Zoti e kishte urdhëruar atë. Dhe ata u nisën nga toka në vendin e shkretë, të gjithë ata që donin të dëgjonin zërin e Zotit; dhe ata u udhëhoqën nga shumë predikime dhe profeci; dhe u paralajmëruan vazhdimisht nga fjala e Perëndisë dhe u udhëhoqën nga fuqia e krahut të tij përmes vendit të shkretë, derisa ata arritën në vendin e quajtur toka e Zarahemlës.

14 Dhe ata zbuluan një popull që quhej populli i "Zarahemlës. Tani, kishte gëzim të madh mes

popullit të Zarahemlës; dhe gjithashtu Zarahemla u gëzua jashtëzakonisht, sepse Zoti kishte dërguar popullin e Mosias me ^bfletët prej tunxhi, që përmbanin analin e Judenjve.

15 Vini re, ndodhi që Mosia zbuloi se "populli i Zarahemlës doli nga Jeruzalemi në kohën që ^bZedekia, mbret i Judës, u dërgua rob në Babiloni.

16 Dhe ata udhëtuan në vendin e shkretë dhe u dërguan nga dora e Zotit matanë ujërave të mëdha, në tokën ku Mosia i zbuloi dhe ata kishin jetuar aty nga ajo kohë e këtej.

17 Dhe në kohën që Mosia i zbuloi, ata ishin bërë jashtëzakonisht të shumtë në numër. Megjithatë, ata kishin pasur shumë luftëra dhe grindje të rrepta dhe kishin rënë nga shpata nga koha në kohë; dhe gjuha e tyre ishte bërë e prishur; dhe ata nuk kishin sjellë "anale me vete dhe ata mohonin qenien e Krijuesit të tyre; dhe as Mosia, as populli i Mosias, nuk mund t'i kuptonte ata.

18 Por ndodhi që Mosia bëri që ata të mësoheshin në gjuhën e tij. Dhe ndodhi që pasi ata u mësuan në gjuhën e Mosias, Zarahemla dha një gjenealogji të etërve të tij, sipas kujtesës së tij; dhe ato janë shkruar, por jo në këto fletë.

19 Dhe ndodhi që populli i Zarahemlës dhe populli i Mosias u "bashkuan së bashku; dhe

12a 2 Ne. 5:6–9.

b Jakobi 3:4.

14a uSH Zarahemla.

b 1 Ne. 3:3, 19–20;

5:10–22.

15a Mosia 25:2.

b Jer. 39:1–10;

Hel. 8:21.

17a Mosia 1:2–6.

19a Mosia 25:13.

^bMosia u caktua të jetë mbreti i tyre.

20 Dhe ndodhi në ditët e Mosias, që atij i sollën një gur të madh me gdhendje mbi të; dhe ai i "interpretoi gdhendjet me anë të dhuratës dhe fuqisë së Perëndisë.

21 Dhe ato jepnin një rrëfim mbi një të quajtur "Koriantumr dhe të vrasjes së popullit të tij. Dhe Koriantumri u zbulua nga populli i Zarahemlës; dhe ai jetoi me ta për hapësirën e nëntë hënave.

22 Ai gjithashtu fliste pak fjalë në lidhje me etërit e tij. Dhe prindërit e tij të parë erdhën nga "kulla në kohën kur Zoti ^bngatërroi gjuhën e njerëzve; dhe rreptësia e Zotit ra mbi ta sipas gjykimeve të tij të cilat janë të drejta; dhe ^ckockat e tyre gjenden të shpërndara në tokë, në veri.

23 Vini re, unë Amaleki, linda në ditët e Mosias; dhe unë kam jetuar të shikoj vdekjen e tij; dhe "Beniamini, i biri, mbretëroi në vend të tij.

24 Dhe vini re, unë kam parë në ditët e mbretit Beniamin një luftë të rëndë dhe shumë gjakderdhje mes Nefitëve dhe Lamanitëve. Por vini re, Nefitët morën shumë epërsi mbi ta; po, aq sa mbreti Beniamin i dëboi ata nga toka e Zarahemlës.

25 Dhe ndodhi që unë fillova

të plakem; dhe duke mos pasur pasardhës dhe duke e ditur se mbreti "Beniamin është një njeri i drejtë para Zotit, kështu që unë do t'ia ^bdorëzoi këto fletë atij, duke i këshilluar të gjithë njerëzit që të vijnë të Perëndia, i Shenjti i Izraelit dhe të besojnë në profecitë dhe në zbuluesat dhe në shërbesën e engjëjve, dhe në dhuratën e të folurit me gjuhë, dhe në dhuratën e interpretimit të gjuhëve, dhe në të gjitha gjërat që janë "të mira, pasi nuk ka asgjë që është e mirë që të mos vijë nga Zoti; dhe ajo që është e ligë, vjen nga djalli.

26 Dhe tani, vëllezërit e mi të dashur, unë do të doja që ju të "vini te Krishti, që është i Shenjti i Izraelit dhe të merrni pjesë në shpëtimin e tij dhe në fuqinë e shlyerjes së tij. Po, ejani tek ai dhe ^bdhuroni tërë shpirtrat tuaj si një "dhuratë ndaj tij dhe vazhdoni në "agjërim dhe lutje dhe duroni deri në fund; dhe ashtu si Zoti jeton, ju do të shpëtoheni.

27 Dhe tani unë do të flas diçka në lidhje me një farë numri njerëzish që shkuan në vendin e shkretë për t'u kthyer në tokën e Nefit; pasi kishte një numër të madh që ishin të dëshiruar të zotëronin tokën e trashëgimit të tyre.

28 Kështu që, ata u nisën në vendin e shkretë. Dhe udhëhe-

19b Omni 1:12.

20a Mosia 8:13–19.

USH Shikues.

21a Eth. 12:1.

USH Koriantumr.

22a Eth. 1:1–5.

b Zan. 11:6–9;

Mosia 28:17;

Eth. 1:33.

c Mosia 8:8.

23a FeM. 1:3.

25a FeM. 1:17–18;

Mosia 29:13.

b FeM. 1:10.

c Alma 5:40; Eth. 4:12;

Moro. 7:15–17.

26a Jakobi 1:7; Alma 29:2;

Moro. 10:32.

b USH Sakrificë.

c 3 Ne. 9:20.

d USH Agjëroj, agjërim.

qësi i tyre, duke qenë njeri i fortë dhe i fuqishëm dhe një njeri kokëfortë, si rezultat ai shkaktoi një grindje mes tyre; dhe ata të gjithë “u vranë në vendin e shkretë, përveç pesëdhjetë vetëve dhe ata u kthyen përsëri në tokën e Zarahemlës.

29 Dhe ndodhi që ata morën gjithashtu një numër të konsi-

derueshëm të tjerësh dhe nisën udhëtimin e tyre përsëri në vendin e shkretë.

30 Dhe unë, Amaleki, kisha një vëlla, i cili gjithashtu shkoi me ta; dhe që atëherë unë nuk di gjë në lidhje me ta. Dhe jam gati të shtrihem në varrin tim; dhe këto “fletë janë plot. Dhe unë i jam fund të folurit tim.

FJALËT E MORMONIT

Mormoni përmbledh fletët e mëdha të Nefit — Ai vendos fletët e vogla me fletët e tjera — Mbreti Beniamin vendos paqe në tokë. Rreth 385 pas K.

DHE tani unë, “Mormoni, duke qenë gati që të dorëzoj analin që unë kam qenë duke bërë, në duart e birit tim, Moronit, vini re, unë kam dëshmuar, pothuaj të gjithë shkatërrimin e popullit tim, Nefitëve.

2 Dhe është pas “shumë qindra vjetësh pas ardhjes së Krishtit, që unë dorëzoj këto anale në duart e birit tim; dhe unë mendoj se ai do të dëshmojë shkatërrimin e plotë të popullit tim. Por, dhëntë Perëndia që ai të mund të mbijetojë që të mund të shkruajë disi në lidhje me ta dhe disi në lidhje me Krishtin, që ndoshta ndonjë ditë të mund t’u ^bshërbejë atyre.

3 Dhe tani, unë flas diçka në lidhje me atë që unë kam shkruar; meqë, pasi bëra një “përmbledhje nga ^bfletët e Nefit deri në mbretërinë e këtij mbreti Beniamin, për të cilin foli Amaleki, unë kërkova mes ‘analeve që u dorëzuan në duart e mia dhe gjeta këto fletë që përmbanin këtë histori të shkurtër të profetëve, nga Jakobi deri në mbretërinë e këtij mbreti “Beniamin dhe gjithashtu shumë nga fjalët e Nefit.

4 Dhe gjërat që janë mbi këto fletë më “kënaqin mua, për shkak të profecive për ardhjen e Krishtit; dhe etërit e mi, duke ditur se shumë prej tyre janë përmbushur; po, dhe unë gjithashtu di se të gjitha gjërat që janë profetizuar në lidhje me ne deri në këtë ditë janë plotësuar dhe ato që shkojnë përtej kësaj dite duhet të ndodhin me siguri—

28a Mosia 9:1–4.

30a 1 Ne. 6:1–6.

[FJALËT E MORMONIT]

1 1a 3 Ne. 5:9–12;

Morm. 1:1–4; 8:1, 4–5.

USH Mormon, profet Nefit.

2a Morm. 6:5–6.

^b DeB 3:16–20.

3a DeB 10:44.

^b DeB 10:38–40.

^c Mosia 1:6; Hel. 3:13–15; Morm. 4:23.

^d Omni 1:23.

4a 1 Ne. 6:5.

5 Kështu që, unë zgjodha “këto gjëra, për të mbaruar analet e mia mbi to, kurse pjesën tjetër të analeve unë do ta marr nga ^bfletët e Nefit; dhe unë nuk mund të shkruaj as të ‘njëqindtën pjesë të gjërave të popullit tim.

6 Por vini re, unë do t’i marr këto fletë, të cilat pëmbajnë këto profeci dhe zbulesa dhe do t’i vendos ato së bashku me pjesën tjetër të analit tim, pasi ato janë me vlerë të madhe për mua; dhe e di se ato do të jenë me vlerë për vëllezërit e mi.

7 Dhe unë e bëj këtë për një synim “të urtë; pasi kështu m’u pëshpërit, sipas punëve të Shpirtit të Zotit që është në mua. Dhe tani, unë nuk i di të gjitha gjërat, por Zoti i ^bdi të gjitha gjërat që do të vijnë; prandaj, ai punon tek unë që të bëj sipas vullnetit të tij.

8 Dhe “lutja ime ndaj Perëndisë është në lidhje me vëllezërit e mi, që ata të mund të vijnë edhe një herë në njohurinë e Perëndisë, po, në shëlbimin e Krishtit; që ata të mund të jenë përsëri një popull i ^bkëndshëm.

9 Dhe tani unë, Mormoni, po vazhdoj të mbaroj analin tim që po e marr nga fletët e Nefit; dhe unë e bëj atë sipas njohurisë

dhe kuptimit që Zoti më ka dhënë mua.

10 Kështu që ndodhi që, pasi Amaleki i kishte “dorëzuar këto fletë në duart e mbretit Benjamin, ai i mori dhe i vendosi ato me fletët ^be tjera, të cilat përmbanin anale që kishin kaluar nga ‘mbretërit, nga brezi në brezi deri në ditët e mbretit Benjamin.

11 Dhe ato u kaluan nga mbreti Benjamin, nga brezi në brez, derisa ranë në duart e “mia. Dhe unë, Mormoni, i lutem Perëndisë që ato të mund të ruhen nga kjo kohë e tutje. Dhe unë e di se ato do të ruhen; pasi ka gjëra të mëdha të shkruara në to, prej të cilave populli im dhe vëllezërit e tyre do të ^bgjykojnë në ditën e madhe dhe të fundit, sipas fjalës së Perëndisë që është shkruar.

12 Dhe tani, në lidhje me këtë mbretin Benjamin—ai pati disa grindje mes popullit të tij.

13 Dhe ndodhi gjithashtu, që ushtritë e Lamanitëve erdhën nga “toka e Nefit për të luftuar kundër popullit të tij. Por vini re, mbreti Benjamin mblodhi së bashku ushtritë e tij dhe ai u bëri ballë atyre; dhe ai luftoi me fuqinë e krahut të tij, me ^bshpatën e Labanit.

14 Dhe në fuqinë e Zotit ata luftuan kundër armiqve të tyre,

5a DMTH gjërat që e kënaqin atë, të përmendura në v. 4.

b 1 Ne. 9:2.

c 3 Ne. 5:8–11; 26:6–12.

7a 1 Ne. 9:5; 19:3; DeB 3:12–20; 10:1–19, 30–47.

b USH Gjithëditshëm (i).

8a 2 Ne. 33:3–4;

Enosi 1:11–12.

b 2 Ne. 30:6.

10a Omni 1:25, 30.

b 1 Ne. 9:4.

c Jar. 1:14.

11a 3 Ne. 5:8–12;

Morm. 1:1–5.

b 2 Ne. 25:18; 29:11;

33:11–15;

3 Ne. 27:23–27.

13a Omni 1:12.

b 1 Ne. 4:9;

2 Ne. 5:14;

Jakobi 1:10;

Mosia 1:16;

DeB 17:1.

derisa ata kishin vrarë shumë mijëra nga Lamanitët. Dhe ndodhi që ata luftuan kundër Lamanitëve, derisa i dëbuan jashtë nga të gjitha tokat e trashëgimit të tyre.

15 Dhe ndodhi që pastaj pati "Krishtër të rremë dhe gojët e tyre u mbyllën, dhe ata u ndëshkuan sipas krimeve të tyre;

16 Dhe pasi pati profetë të rremë dhe predikues dhe mësues të rremë mes popullit, dhe të gjithë këta duke qenë ndëshkuar sipas krimeve të tyre; dhe pasi pati shumë grindje dhe shumë beteja me Lamanitët, vini re, ndodhi që mbreti Benjamin me

ndihmën e "profetëve të shenjtë që ishin mes popullit të tij—

17 Pasi vini re, mbreti Benjamin ishte një njeri "i shenjtë dhe ai mbretëroi mbi popullin e tij në drejtësi; dhe kishte shumë njerëz të shenjtë në tokë dhe ata folën fjalën e Perëndisë me "fuqi dhe me autoritet dhe ata përdorën shumë "rreptësi për shkak të kokëfortësisë së popullit;

18 Kështu që, me ndihmën e këtyre, mbreti Benjamin, duke punuar me të gjithë fuqinë e trupit të tij dhe me aftësinë e tërë shpirtit të tij dhe gjithashtu me profetët, vendosi edhe një herë paqe në tokë.

LIBRI I MOSIAS

KAPITULLI 1

Mbreti Benjamin u mëson bijve të tij gjuhën dhe profetizon për etërit e tyre—Feja dhe qytetërimi i tyre u ruajtën për shkak të anaveve të mbajtura në fletët e ndryshme—Mosia zgjidhet si mbret dhe i jepet kujdestaria e anaveve dhe gjëra të tjera. Rreth 130–124 para K.

DHE tani nuk pati më grindje në të gjithë "tokën e Zarahemlës, midis të gjithë njerëzve që i përkisnin mbretit Benjamin, kështu që mbreti Benjamin pati paqe të vazhdueshme për të gjithë pjesën tjetër të ditëve të tij.

2 Dhe ndodhi që ai pati tre djem dhe i quajti me emrat: Mosia dhe Helorum dhe Helaman. Dhe ai bëri që ata të "merrnin mësim në "gjuhën e etërve të tyre, që kështu ata të mund të bëheshin njerëz që kuptonin; dhe që ata të mund të dinin në lidhje me profecitë që dolën nga goja e etërve të tyre, të cilat iu dhanë atyre nga dora e Zotit.

3 Dhe ai u mësoi atyre gjithashtu në lidhje me analet që ishin gdhendur mbi fletët prej tunxhi, duke thënë: Bijtë e mi, dua që ju të kujtoni se po të mos ishte për këto "fletë që përmbajnë këto anale dhe këto

15a USH Antikrisht.

16a Enosi 1:22.

17a Alma 13:26.

b Alma 17:2–3.

c Moro. 9:4;

DeB 121:41–43.

[MOSIA]

1 1a Omni 1:13.

2a Mosia 4:14–15;

DeB 68:25, 28.

b Morm. 9:32.

3a USH Fletë.

urdhërime, ne duhej të vuanim në ^bpadije edhe sot e kësaj dite, duke mos ditur misteret e Perëndisë.

4 Pasi ishte e pamundur që ati ynë, Lehi, të mund të mbante mend të gjitha këto gjëra dhe t'ua mësonte fëmijëve të tij, po të mos ishte me anën e këtyre fletëve; pasi ai, duke qenë i mësuar në ^agjuhën e Egjiptianëve, mund t'i lexonte këto gdhendje dhe t'ua mësonin fëmijëve të tyre dhe duke plotësuar kështu urdhërimet e Perëndisë deri në kohën e sotme.

5 Unë ju them juve, bijtë e mi, po të mos ishte për këto gjëra që janë mbajtur dhe ^aruajtur nga dora e Perëndisë, që ne të mund të ^blexojmë dhe të kuptojmë misteret e tij dhe të kemi urdhërimet e tij gjithnjë para syve tanë, se madje edhe etërit tanë do të kishin rënë në mosbesim dhe se ne do të ishim si vëllezërit tanë, Lamanitët, të cilët nuk dinë asgjë në lidhje me këto gjëra, ose madje nuk i besojnë ato kur u mësohen atyre, për shkak të ^atraditave të etërve të tyre, të cilat nuk janë të sakta.

6 O bijtë e mi, unë do të doja që ju të mbani mend se këto fjalë janë të vërteta dhe gjithashtu se këto anale janë ^atë vërteta. Dhe vini re, edhe fletët e Nefit të

cilat përmbajnë analet dhe fjalët e etërve tanë që nga koha që ata u larguan nga Jeruzalemi deri tani, dhe ato janë të vërteta; dhe ne dimë për vërtetësinë e tyre, sepse i kemi ato para syve tanë.

7 Dhe tani, bijtë e mi, unë do të doja që ju të kujtoni t'i ^akërkoni ato me zell, që ju të mund të përfitoni prej tyre; dhe unë do të doja që ju të ^bzbatoni urdhërimet e Perëndisë, që të mund të ^cpërparoni në tokë sipas ^apremtimeve që Zoti u bëri etërve tanë.

8 Dhe shumë gjëra të tjera mbreti Benjamin u mësoi bijve të tij, që nuk janë të shkruara në këtë libër.

9 Dhe ndodhi që pasi mbreti Benjamin i kishte dhënë fund mësimin të djemve të tij, që ai u plak dhe pa se shumë shpejt duhej të shkonte atje ku shkojnë tërë banorët e tokës; prandaj, ai mendoi se do të ishte e domosdoshme që ta kalonte mbretërinë mbi një nga bijtë e tij.

10 Kështu që, ai kërkoi t'i sillnin Mosian para tij; dhe këto janë fjalët që ai i tha atij, duke thënë: Biri im, unë dua që ti të bësh një thirrje nëpër të gjithë këtë vend, mes gjithë këtij populli, ose ^apopullit të Zarahemlës dhe popullit të Mosias që jetojnë në tokë, që ata të mund të mblidhen së bashku,

3b Alma 37:8–9.

4a JS—H 1:64.

5a USH Shkrime të shenjta—Shkrime të shenjta për t'u ruajtur.

b LiP. 6:6–8.

c USH Mistere të Perëndisë.

d Mosia 10:11–17.

6a 1 Ne. 1:3;

2 Ne. 33:10–11;

Moro. 10:27.

7a USH Shkrime të

shenjta.

b Mosia 2:22;

Alma 50:20–22.

c Psa. 122:6;

1 Ne. 2:20.

d Alma 9:12–14.

10a Omni 1:14.

pasi nesër unë do t'i shpall këtë popullit tim, nga goja ime, se ti je një mbret dhe një sundimtar mbi këtë popull, që Zoti, Perëndia ynë, na ka dhënë.

11 Dhe për më tepër, unë do t'i jap këtë populli një emër, me anë të të cilit të dallohet mbi të gjithë popujt, që Zoti Perëndi ka nxjerrë nga toka e Jeruzalemit; dhe këtë unë e bëj, sepse ata kanë qenë një popull i zellshëm në zbatimin e urdhërimeve të Zotit.

12 Dhe unë do t'u jap atyre një emër që nuk do të fshihet kurrë, veçse në rast shkeljeje.

13 Po, dhe për më tepër unë ju them se, në qoftë se ky popull shumë i favorizuar i Zotit do të bjerë në shkelje dhe do të bëhet një popull i lig dhe shkëlës kurore, Zoti do ta braktisë, që të bëhet bⁱ dobët sikurse vëllezërit e tij; dhe ai nuk do ta ruajë më nëpërmjet fuqisë së tij të pashembullt dhe të mrekullueshme, sikurse ai ka ruajtur deri tani etërit tanë.

14 Pasi unë po ju them se, në qoftë se ai nuk kishte zgjatur krahun e tij në ruajtjen e etërve tanë, ata duhej të binin në duart e Lamanitëve dhe të bëheshin viktima të urrejtjes së tyre.

15 Dhe ndodhi që pasi mbreti Beniamin u dha fund këtyre fjalëve ndaj birit të tij, e ngarkoi atë në lidhje me të gjitha punët e mbretërisë.

16 Dhe për më tepër, ai gj-

thashtu i dha atij detyrë në lidhje me analet të cilat ishin gdhendur mbi fletët e tunxhit; dhe gjithashtu fletët e Nefit; dhe gjithashtu për shpatën e Labanit dhe për sferën ose drejtuesin që udhëhoqi etërit tanë nëpër vendin e shkretë, e cila ishte përgatitur nga dora e Zotit, që me të ata të mund të drejttoheshin, secili sipas vëmendjes dhe zellit që tregonin ndaj saj.

17 Prandaj, meqë ishin të pabesë, ata nuk u begatuan, as nuk përparuan në udhëtimin e tyre, por u zmbropsën dhe patën mospëlqimin e Perëndisë mbi ta; dhe prandaj u goditën me zi buke dhe mjerime të rënda, për t'i nxitur ata në kujtim të detyrës së tyre.

18 Dhe tani, ndodhi që Mosia shkoi dhe bëri si i ati e kishte urdhëruar atë dhe i shpalli të gjithë popullit që ishte në tokën e Zarahemlës, që ata të mund të mblidheshin së bashku, të shkonin në tempull për të dëgjuar fjalët që ati i tij do t'u fliste atyre.

KAPITULLI 2

Mbreti Beniamin i drejtohet popullit të tij—Ai tregon barazinë, drejtësinë dhe shpirtshmërinë e mbretërisë së tij—Ai i këshillon ata që t'i shërbejnë Mbretit të tyre qiellor—Ata që ngrejnë krye kundër Perëndisë, do të vuajnë në

10b Mosia 2:30.
11a Mosia 5:8–12.
12a USh Mëkat.
13a Heb. 6:4–6.

b Hel. 4:24–26.
c DeB 103:8–10.
16a Mosia 1:3.
b 1 Ne. 4:8–19;

FeM. 1:13;
DeB 17:1.
c 1 Ne. 16:10.
17a 1 Ne. 18:12–13.

vuajtje të madhe si zjarr i pashuar.
Rreth 124 para K.

DHE ndodhi që Mosia bëri ashtu siç e kishte urdhëruar i ati dhe bëri një shpallje në të gjithë vendin, që populli të mblidhej së bashku nga i gjithë vendi, që ata të mund të shkonin në tempull për të dëgjuar fjalët që mbreti Benjamin do t'u fliste.

2 Dhe kishte një numër të madh, madje aq shumë, sa ata nuk i numëruan; pasi ata ishin shtuar jashtëzakonisht dhe ishin begatuar në tokë.

3 Dhe ata gjithashtu morën nga të "parë lindurit e tufave të tyre, që të mund të ofronin ^bflijime dhe ^colokauste, "sipas ligjit të Moisiut.

4 Dhe gjithashtu, që ata të mund t'i jepnin falënderime Zotit, Perëndisë së tyre, që i kishte nxjerrë nga toka e Jeruzalemit dhe që i kishte shpëtuar nga duart e armiqve të tyre dhe që kishte "caktuar njerëz të drejtë për të qenë ^bmësuesit e tyre; dhe gjithashtu një njeri të drejtë të ishte mbreti i tyre, që kishte vendosur paqe në "tokën e Zarahemlës dhe u kishte mësuar atyre të ^dzbatonin urdhërimet e Perëndisë, që ata të mund të gëzoheshin dhe të mbuseshin me ^edashuri ndaj Perëndisë dhe ndaj gjithë njerëzve.

5 Dhe ndodhi që kur erdhën në tempull, ata ngritën çadrat e

tyre rreth e përqark, çdo burrë sipas "familjes së tij, të përbërë nga bashkëshortja e tij dhe bijtë e tij dhe bijat e tij, dhe bijtë e tyre, dhe bijat e tyre, nga më i madhi deri te më i vogli, çdo familje duke qenë e ndarë njëra nga tjetra.

6 Dhe ata ngritën çadrat e tyre rreth e përqark tempullit, secili burrë duke pasur "çadrën e tij me derë drejt tempullit, kështu që ata të mund të qëndronin në çadrat e tyre dhe të dëgjonin fjalët që mbreti Benjamin do t'u fliste atyre;

7 Meqë turma ishte kaq e madhe, që mbreti Benjamin nuk mund t'i mësonte të gjithë brenda mureve të tempullit, prandaj ai bëri që të ngrihej një kullë, që atëherë populli i tij do të mund të dëgjonte fjalët që ai do t'u fliste atyre.

8 Dhe ndodhi që ai filloi t'u fliste njerëzve të tij nga kulla; dhe ata jo të gjithë mund të dëgjonin fjalët e tij për shkak të madhësisë së turmës; prandaj ai bëri që fjalët që ai foli, të shkruheshin dhe të dërgoeshin mes atyre që nuk ishin nën tingullin e zërit të tij, që ata të mund ta merrnin gjithashtu fjalët e tij.

9 Dhe këto janë fjalët që ai ^afoli dhe bëri të shkruhen, duke thënë: Vëllezërit e mi, të gjithë ju që jeni mbledhur së bashku, ju që mund të dëgjoni fjalët e mia

2 3a Zan. 4:4.
b USH Sakrificë.

c 1 Ne. 5:9.

d 2 Ne. 25:24;

Alma 30:3; 34:13–14.

4a USH Thërras,

thirrur (i) nga
Perëndia, thirrje.

b Mosia 18:18–22.

USH Mësoj, mësues.

c Omni 1:12–15.

d Gjo. 15:10.

e USH Dashuri.

5a USH Familje.

6a Eks. 33:8–10.

9a Mosia 8:3.

që unë do t'ju flas në këtë ditë; pasi unë nuk ju kam urdhëruar të vini deri këtu për t'i marrë ^bshkel e shko fjalët që unë do të flas, por që ju duhet të më 'dëgjoni mua dhe të hapni veshët tuaj, që të mund të dëgjoni dhe ^d'zemrat tuaja që të mund të kuptoni, dhe ^e'mendjet tuaja që ^f'misteret e Perëndisë të mund të shpalosen në pamjen tuaj.

10 Unë nuk ju kam urdhëruar të vini deri këtu që të më keni "frikë, ose që ju të mendoni se unë vetë jam më shumë se një njeri i vdekshëm.

11 Por, unë jam sikurse ju, mund të prekem nga të gjitha llojet e dobësive në trup dhe mendje; megjithëkëtë, unë jam zgjedhur nga ky popull dhe përkushtuar nga ati im dhe u lejua nga dora e Zotit, që unë duhej të isha një sundimtar dhe mbret mbi këtë popull; dhe jam mbajtur dhe ruajtur nga fuqia e tij e pakrahasueshme, për t'ju shërbyer juve me të gjithë fuqinë, mendjen dhe forcën që Zoti më ka dhënë.

12 Unë ju them se, pasi unë jam lejuar që të kaloj ditët e mia në shërbimin tuaj, madje deri në këtë kohë dhe nuk kam kërkuar "flori, as argjend, as kurrfarë lloj pasurie prej jush;

13 As kam lejuar që ju të mbyllemi në burgje, as që ju të bëheni skllëvër të njëri-tjetrit, as që të vritni, ose të plaçkitni, ose të

vidhni, ose të tradhtoni kuroren; nuk kam lejuar madje që ju të kryeni ndonjë lloj ligësie dhe ju kam mësuar se ju duhet të zbatoni urdhërimet e Zotit, në të gjitha gjërat që ai ju ka urdhëruar—

14 Dhe unë madje vetë, kam "punuar me duart e mia që të mund t'ju shërbej që ju të mos jeni ngarkuar me taksa dhe që asgjë të mos binte mbi ju, që ishte e dhimbshme për t'u duruar—dhe për të gjitha këto gjëra që unë kam folur, ju vetë jeni dëshmitarë këtë ditë.

15 Megjithatë, vëllezërit e mi, unë nuk i kam bërë këto gjëra, që të mund të lavdërohem, as nuk i them këto gjëra, që të mund t'ju akuzoj ju; por unë jua them këto gjëra, që ju të mund të dini se unë mund të përgjigjem me "ndërgjegje të pastër para Perëndisë këtë ditë.

16 Vini re, unë ju them se pasi ju thashë se kisha kaluar ditët e mia në shërbimin tuaj, unë nuk dua të mburrem, pasi kam qenë vetëm në shërbimin e Perëndisë.

17 Dhe vini re, unë jua them këto gjëra që ju të mund të mësoni "urtësi; që ju të mund të mësoni se kur jeni në ^bshërbimin e 'bashkëgenieve tuaja, ju jeni vetëm në shërbimin e Perëndisë tuaj.

18 Vini re, ju më keni quajtur mbretin tuaj; dhe në qoftë se unë, të cilin ju e quani mbretin

9b DeB 6:12.
c USH Vë veshin.
d Mosia 12:27;
3 Ne. 19:33.
e USH Mendje.
f USH Mistere të

Perëndisë.
10a USH Frikë.
12a Vep. 20:33–34.
14a 1 Kor. 9:18.
15a USH Ndërgjegje.
17a USH Urtësi.

b Mt. 25:40;
Jak. 1:27;
DeB 42:29–31.
USH Shërbim.
c USH Vëllezër, vëlla;
Motër.

tuaj, punoj që t'ju "shërbej, atëherë a nuk duhet që ju të punoni për t'i shërbyer njëri-tjetrit?

19 Dhe vini re gjithashtu, nëse unë që ju e quani mbretin juaj, që ka kaluar ditët e tij në shërbimin tuaj dhe megjithatë ka qenë në shërbimin e Perëndisë, meritoj ndonjë falënderim nga ju, O sa duhet ta "falënderoni ju Mbretin tuaj qiellor!

20 Unë ju them, vëllezërit e mi, që në qoftë se ju i jepni të gjitha falënderimet dhe "lavdërimin që i tërë shpirti juaj ka fuqi të zotërojë, atij ^bPerëndie që ju ka krijuar dhe ju ka mbajtur dhe ruajtur, dhe ka bërë që ju të gëzoheni dhe ka siguruar që ju të jetoni në paqe me njëri-tjetrin—

21 Unë ju them se në qoftë se ju do t'i shërbeni atij që ju ka krijuar nga fillimi dhe po ju ruan nga dita në ditë, duke ju dhënë frymë që ju të mund të jetoni dhe të lëvizni dhe të bëni sipas "vullnetit tuaj, dhe madje duke ju përkrahur nga një çast në tjetrin—unë them, nëse ju do t'i shërbeni atij me gjithë shpirtrat tuaj, akoma ju do të ishit shërbëtorë të ^bpadobishëm.

22 Dhe vini re, e gjitha që ai kërkon prej jush është që të "zbatoni ^burdhërimet e tij; dhe ai ju ka premtuar juve se, nëse ju do të zbatoni urdhërimet e tij, ju do të përparoni në tokë;

dhe ai kurrë nuk "ndryshon nga ajo që ka thënë; prandaj, në qoftë se ju "zbatoni urdhërimet e tij, ai ju bekon dhe ju begaton.

23 Dhe tani, së pari, ai ju ka krijuar dhe ju ka dhënë jetën tuaj, për të cilën ju jeni në borxh ndaj tij.

24 Dhe së dyti, ai kërkon që ju duhet të bëni siç ju ka urdhëruar; pasi në qoftë se ju bëni ashtu, ai ju "bekon menjëherë; dhe prandaj ai ju ka paguar juve. Dhe ju jeni akoma në borxh ndaj tij dhe jeni dhe do të jeni gjithmonë e përgjithmonë; prandaj, çfarë keni ju për t'u lavdëruar?

25 Dhe tani pyes, a mund të thoni diçka nga vetja juaj? Unë ju përgjigjem: Jo. Ju nuk mund të thoni se ju jeni madje aq sa pluhuri i tokës; megjithatë ju u "krijuat nga ^bpluhuri i tokës; por vini re, ai i përket atij që ju krijoi ju.

26 Dhe unë, madje unë që ju më quani mbretin tuaj, nuk jam më i mirë sesa ju vetë, pasi unë jam gjithashtu nga pluhuri. Dhe ju shikoni se unë jam plak dhe jam gati t'ia kthej këtë trup të vdekshëm mëmës së tij tokë.

27 Prandaj, sikurse unë ju thashë se ju kisha shërbyer juve, duke "ecur me ndërgjegje të pastër para Perëndisë, kështu madje, unë këtë herë kam shkaktuar që ju të mblidheni së bashku, që unë të mund të

18a Mt. 20:26–27.

19a Ush Mirënjohës, falënderime, dhënie falënderimi.

20a 1 Ne. 18:16.

b Ush Perëndi, Kokë e Perëndisë.

21a Ush Zgjedhje e lirë.

b Llu. 17:7–10.

22a Lev. 25:18–19;

2 Ne. 1:9.

b Ush Urdhërimet të Perëndisë.

c DeB 3:1–2.

d DeB 14:7; 58:2–3.

24a Ush Bekoj, bekuar (i), bekim.

25a Ush Krijoi, krijim.

b Zan. 3:19; Jakobi 2:21.

27a Ush Ec, ec me Perëndinë.

gjendem i panjollë dhe që ^bgjaku juaj të mos bjerë mbi mua, kur unë do të qëndroj të gjykohem nga Perëndia, për gjërat që ai më ka urdhëruar në lidhje me ju.

28 Unë ju them juve se kam bërë që ju të mblidheni së bashku, kështu që unë të mund të “pastroj rrobat e mia nga gjaku juaj, në këtë periudhë kohe kur jam gati të shkoj poshtë në varrin tim, që unë të mund të zbres në paqe dhe ^bshpirti im i pavdekshëm të mund të bashkohet me “koret sipër për të kënduar lavdërimet e një Perëndie të drejtë.

29 Dhe për më tepër, ju them se unë kam shkaktuar që ju duhet të mblidheni së bashku, që unë të mund t’ju shpall se nuk mund të jem më mësuesi juaj, as mbreti juaj;

30 Pasi madje në këtë kohë, i tërë trupi im dridhet jashtëzakonisht, ndërsa po përpiqem t’ju flas; por Zoti Perëndi më mbështet mua dhe më ka lejuar që unë t’ju flas dhe më ka urdhëruar që unë duhet t’ju shpall juve në këtë ditë, se biri im Mosia, është mbret dhe sundimtar mbi ju.

31 Dhe tani, vëllezërit e mi, unë do të doja që ju të bënit ashtu siç keni bërë deri tani. Sikurse keni zbatuar urdhërimet e mia dhe gjithashtu urdhërimet e atit tim dhe jeni begatuar dhe jeni shpëtuar nga rënia në duart e armiqtve tuaj, po kështu nëse ju do të zbatoni urdhërimet e birit

tim, ose urdhërimet e Perëndisë që do t’ju dorëzohen nëpërmjet tij, ju do të përparoni në tokë dhe armiqtë tuaj nuk do të kenë fuqi mbi ju.

32 Por, O populli im, kujdes se mos ngjallen “grindje mes jush dhe se mos zgjidhni t’i bindeni shpirtit të lig, për të cilin u fol nga ati im, Mosia.

33 Pasi vini re, ka një mallkim të shpallur mbi atë që zgjedh t’i bindet atij shpirti; pasi nëse ai zgjedh t’i bindet atij dhe qëndron dhe vdes në mëkatet e tij, njësoj pi “mallkimin e shpirtit të tij; pasi ai merr për pagesa të tij një ndëshkim të ^bpërjetshëm, pasi ka shkelur ligjin e Perëndisë në kundërshtim me njohurinë e tij.

34 Unë ju them juve, se nuk ka asnjë mes jush, me përjashtim të fëmijëve tuaj të vegjël, të cilëve nuk u është mësuar në lidhje me këto gjëra, që të mos dijë se ju jeni përjetë në borxh tek Ati juaj qiellor, për t’i kthyer atij çdo gjë që ju keni dhe jeni; dhe gjithashtu të keni mësuar në lidhje me analet që përmbajnë profecitë që janë folur nga profetët e shenjtë, madje deri në kohën kur ati ynë, Lehi, u largua nga Jeruzalemi;

35 Dhe gjithashtu, e gjitha që është folur nga etërit tanë deri tani. Dhe vini re, gjithashtu, ata folën atë që iu urdhërua atyre nga Zoti; prandaj, ata janë të drejtë dhe të vërtetë.

36 Dhe tani, unë ju them juve,

27b Jakobi 1:19.
28a Jakobi 2:2.
b USH Shpirt.

c Morm. 7:7.
32a 3 Ne. 11:29–30.
33a USH Mallkim.

b DeB 19:6, 10–12.

vëllezërit e mi, që pasi ju të keni ditur dhe t'ju jenë mësuar të gjitha këto gjëra, në qoftë se ju do të shkëlmi dhe do të shkoni kundër asaj që është folur, që ju do të largoheni nga Shpirti i Zotit, që ai të mos ketë më vend në ju për t'ju udhëhequr në udhët e urtësisë, që ju të mund të jeni të bekuar, të begatuar dhe të ruajtur—

37 Unë ju them juve që njeriu që bën këtë, po ai del në ^arebelim të hapur kundër Perëndisë; prandaj ai zgjedh t'i bindet shpirtit të lig dhe bëhet një armik i të gjithë drejtësisë; prandaj, Zoti nuk ka vend në të, pasi ai nuk banon në tempuj ^bjo të shenjtë.

38 Prandaj, nëse ai njeri nuk ^apendohet dhe qëndron dhe vdes një armik ndaj Perëndisë, kërkesat e ^bdrejtësisë hyjnore zgjojnë shpirtin e tij të pavdekshëm në një ndjenjë të gjallë të ^cfajit të tij, që e bën atë të tkurrret nga prania e Zotit dhe ia mbush gjoksin e tij me faj dhe dhembje dhe vuajtje që është si një zjarr i pashuar, flaka e të cilit ngrihet lart gjithmonë e përgjithmonë.

39 Dhe tani unë ju them juve se ^amëshira nuk ka asnjë pretendim mbi atë njeri; prandaj fati i tij i fundit është të durojë një mundim të pafund.

40 O, të gjithë ju burra të vjetër dhe gjithashtu ju djem të rinj dhe ju fëmijë të vegjël që mund

të kuptoni fjalët e mia, pasi unë ju kam folur qartë që ju të mund të kuptoni, unë lutem që ju do të zgjoheni në një ^akujtim të gjendjes së tmerrshme të atyre që kanë rënë në shkelje.

41 Dhe për më tepër, unë do të doja që ju të keni parasysh gjendjen e bekuar dhe të ^alumtur të atyre që zbatojnë urdhërimet e Perëndisë. Pasi vini re, ata janë të ^bbekuar në të gjitha gjërat, qoftë tokësore ashtu edhe shpirtërore; dhe nëse qëndrojnë ^cbesnikë deri në fund, ata janë marrë në ^dqiell, që si rrjedhim të jetojnë me Perëndinë, në një gjendje lumturie të pafund. O, kujtoni, kujtoni se këto gjëra janë të vërteta; pasi Zoti Perëndi i ka folur.

KAPITULLI 3

Mbreti Benjamin vazhdon fjalimin e tij—Zoti i Plotfuqishëm do të shërbejë mes njerëzve në një tabernakull prej argjile—Gjak do të dalë nga çdo por ndërsa ai shlyen për mëkatet e botës—I tiji është i vetmi emër, nëpërmjet të cilit vjen shpëtimi—Njerëzit mund të lenë mënjanë njeriun e natyrshëm dhe të bëhen Shenjtorë nëpërmjet Shlyerjes—Mundimi i të ligut do të jetë si një liqen zjarri dhe squfuri. Rreth 124 para K.

DHE përsëri vëllezërit e mi, unë do të tërhiqja vëmendjen tuaj,

37a Mosia 3:12;
Hel. 8:24–25.
USH Kryengritje.
b Alma 7:21.
38a USH Pendohem,
pendim.

b USH Drejtësi.
c USH Faj.
39a Alma 34:8–9, 15–16.
USH Mëshirshëm (i),
mëshirë.
40a Alma 5:18.

41a 4 Ne. 1:15–18.
USH Gëzim.
b USH Bekoj, bekuar (i),
bekim.
c DeB 6:13.
d USH Qiell.

pasi unë kam diçka më shumë për t’ju folur juve; pasi vini re, unë kam gjëra për t’ju thënë juve në lidhje me atë që do të vijë.

2 Dhe gjërat që unë do t’ju them juve, më janë bërë të njohura nëpërmjet një ^aengjëlli nga Perëndia dhe ai më tha mua: Zgjohu; dhe unë u zgjova dhe pashë që ai qëndroi para meje.

3 Dhe ai më tha mua: Zgjohu dhe dëgjo fjalët që unë do të të them; pasi vër re, unë kam ardhur t’ju shpall ^alajmet e gëzuara të gëzimit të madh.

4 Pasi Zoti ka dëgjuar lutjet e tua dhe ka gjykuar drejtësinë tënde dhe më ka dërguar mua të të shpall që ti të mund të gëzohesh; dhe që ti të mund t’ua shpallësh njerëzve të tu, që ata gjithashtu të mund të mbushen me gëzim.

5 Pasi vini re, koha vjen dhe nuk është shumë e largët, që me fuqi ^aZoti i Plotfuqishëm që mbretëron, i cili ishte dhe është nga gjithë përjetësia në përjetësi, do të vijë poshtë nga qielli mes fëmijëve të njerëzve dhe do të banojë në një ^btabernakull prej argjile; dhe do të shkojë përpara mes njerëzve, duke punuar ^cmrekulli të mëdha, të tilla si

shërimin e të sëmurëve, ngritjen e të vdekurve, bërjen që ulokët të ecin, të verbërit të marrin shikimin e tyre dhe të shurdhët të dëgjojnë, dhe duke kuruar të gjitha llojet e sëmundjeve.

6 Dhe ai do të dëbojë ^adjajtë ose shpirtrat e ligj që banojnë në zemrat e fëmijëve të njerëzve.

7 Dhe vini re, ai do të durojë ^atundime dhe dhembje të trupit, ^buri, etje dhe lodhje, madje më shumë se sa njeriu mund të vuajë, përveçse në vdekje; pasi shikoni, ^agjaku del nga çdo por, kaq e madhe do të jetë ^cdhembja e tij për ligësinë dhe neveritë e popullit të tij.

8 Dhe ai do të quhet ^aJezu Krisht, ^bBiri i Perëndisë, ^cAti i qiellit dhe i tokës, Krijuesi i të gjitha gjërave nga fillimi; dhe ^anëna e tij do të quhet ^cMaria.

9 Dhe vini re, ai vjen mes popullit të tij, që ^ashpëtimi të mund të vijë te fëmijët e njerëzve, madje nëpërmjet ^bbesimit në emrin e tij; dhe madje pas gjithë kësaj, ata do ta konsiderojnë atë një njeri dhe do të thonë se ai ka një ^cdjall dhe do ta ^dfshikullojnë, dhe do ta ^ekryqëzojnë atë.

10 Dhe ai do të ^angrihet ditën e ^btretë nga të vdekurit; dhe vini

3 2a USH Engjëj.

3a Llu. 2:10–11.

5a USH Jehova.

b Mosia 7:27;

Alma 7:9–13.

c Mt. 4:23–24;

Vep. 2:22;

1 Ne. 11:31.

USH Mrekulli.

6a Mr. 1:32–34.

7a USH Tundoj, tundim.

b Mt. 4:1–2.

c DeB 19:15–18.

d Llu. 22:44.

e Isa. 53:4–5.

8a USH Perëndi, Kokë

e Perëndisë—

Perëndia, Biri.

b Alma 7:10.

c Hel. 14:12;

3 Ne. 9:15.

d Mt. 1:16;

1 Ne. 11:14–21.

e USH Maria, nënë

e Jezusit.

9a USH Shpëtim.

b USH Besim.

c Gjo. 8:48.

d Mr. 15:15.

e Llu. 18:33;

1 Ne. 19:10;

2 Ne. 10:3.

USH Kryqëzim.

10a USH Ringjallje.

b Mt. 16:21;

2 Ne. 25:13;

Hel. 14:20–27.

re, ai qëndron të 'gjykojë botën; dhe vini re, të gjitha këto gjëra bëhen që një gjykim i drejtë të vijë mbi fëmijët e njerëzve.

11 Pasi vini re, dhe gjithashtu "gjaku i tij ^bshlyen për mëkatet e atyre që kanë 'rënë nga shkelja e Adamit, që kanë vdekur pa ditur vullnetin e Perëndisë në lidhje me ta, ose që kanë bërë mëkat nga "padituria.

12 Por, mjerë, mjerë ai që e di se "ngre krye kundër Perëndisë! Pasi shpëtimi nuk vjen tek asnjë i tillë, veçse nëpërmjet pendimit dhe besimit në ^bZotin Jezu Krisht.

13 Dhe Zoti Perëndi ka dërguar profetët e tij të shenjtë mes gjithë fëmijëve të njerëzve, për t'ia njoftuar këto gjëra çdo fisi, kombi dhe gjuhe, që si rrjedhim, kushdo që do të besojë se Krishti do të vijë, po ai mund të marrë "heqje të mëkateve të tij dhe të gëzojë me gëzim jashtëzakonisht të madh, madje ^bsikurse ai të kishte ardhur tashmë mes tyre.

14 Megjithatë, Zoti Perëndi e pa se populli i tij ishte një popull kokëfortë dhe ai i caktoi atij një ligj, madje "ligjin e Moisiut.

15 Dhe shumë shenja dhe çudira, dhe "simbole dhe hije u tregoi ai atyre në lidhje me

ardhjen e tij; dhe gjithashtu profetët e shenjtë u folën atyre në lidhje me ardhjen e tij; dhe prapë ata ngurtësuan zemrat e tyre dhe nuk kuptuan që ^bligji i Moisiut nuk vlen asgjë, nëse nuk do të ishte nëpërmjet shlyerjes së gjakut të tij.

16 Dhe madje sikur të ishte e mundur që "fëmijët e vegjël të mund të mëkatonin, ata nuk do të mund të shpëtoheshin; por unë ju them juve se ata janë ^btë bekuar; pasi shikoni, si në Adamin, ose nga natyra, ata bien, madje kështu gjaku i Krishtit shlyen për mëkatet e tyre.

17 Dhe për më tepër, unë ju them juve se "nuk do të ketë asnjë emër tjetër të dhënë, as ndonjë mënyrë tjetër nëpërmjet së cilës ^bshpëtimi mund të vijë te fëmijët e njerëzve, vetëm në dhe nëpërmjet emrit të 'Krishtit, Zotit të Plotfuqishëm.

18 Pasi vini re, ai gjykon dhe gjykimi i tij është i drejtë; dhe foshnja që vdes në foshnjëri nuk mbaron; por njerëzit pijnë mallkimin në shpirtrat e tyre, në qoftë se ata nuk përulën veten e tyre dhe nuk "bëhen si fëmijë të vegjël dhe nuk besojnë se shpëtimi ishte dhe është dhe do të jetë në dhe nëpërmjet

10c USH Gjykoj, gjykim.

11a USH Gjak.

b USH Shlyej, shlyerje.

c USH Rënie e Adamit dhe e Evës.

d 2 Ne. 9:25–26.

12a Mosia 2:36–38;

Hel. 8:25.

USH Kryengritje.

b USH Zot.

13a USH Heqje e

mëkateve.

b 2 Ne. 25:24–27;

Jar. 1:11.

14a USH Ligj i Moisiut.

15a USH Jezu Krisht—
Tipet ose simbolet
e Krishtit.

b Mosia 13:27–32.

16a USH Fëmijë.

b Moro. 8:8–9.

17a Vep. 4:10–12;

2 Ne. 31:21.

b USH Shpëtim.

c USH Jezu Krisht—
Marrja mbi veten
tonë e emrit të Jezu
Krishtit.

18a Mt. 18:3.

gjakut ^bshlyes të Krishtit, Zotit të Plotfuqishëm.

19 Pasi njeriu ^ai natyrshëm është një armik ndaj Perëndisë dhe ka qenë që nga ^brënia e Adamit dhe do të jetë gjithmonë e përgjithmonë, nëse ai nuk ^cdëgjon thirrjet e ^dFrymës së Shenjtë dhe nuk zhvesh njeriun e natyrshëm dhe nuk bëhet një ^eshenjtor nëpërmjet shlyerjes së Krishtit Zot, dhe nuk bëhet si një ^ffëmijë, i nënshtruar, i bindur, i përlulur, i duruar, plot me dashuri, i gatshëm t’u nënshtrohet të gjitha gjërave që Zoti i sheh të përshtatshme të shkaktojë mbi të, madje sikurse një fëmijë i nënshtrohet atit të tij.

20 Dhe për më tepër, unë ju them juve se koha do të vijë kur ^anjohuria e një Shpëtimtari do të përhapet mes ^bçdo kombi, fisi, gjuhe dhe populli.

21 Dhe vini re, kur ajo kohë të vijë, askush nuk do të gjendet i ^apanjollë para Perëndisë, me përjashtim të fëmijëve të vegjël, veçse nëpërmjet pendimit dhe besimit në emrin e Zotit, Perëndisë së Plotfuqishëm.

22 Dhe madje në këtë kohë, kur ti do t’i kesh mësuar popullit tënd gjërat që Zoti, Perëndia yt të ka urdhëruar, madje atëherë ata janë gjetur të panjollë në

pamjen e Perëndisë, vetëm sipas fjalëve që unë të kam thënë ty.

23 Dhe tani unë kam folur fjalët që Zoti Perëndi më ka urdhëruar mua.

24 Dhe kështu thotë Zoti: Ato do të qëndrojnë si një dëshmi e ndritshme kundër këtij populli, në ditën e gjykimit; prandaj ata do të gjykohen, çdo njeri sipas veprave të tij, nëse ato janë të mira ose nëse ato janë të liga.

25 Dhe në qoftë se ato janë të liga, ata ngarkohen me një ^apamje të tmerrshme të fajit dhe neverive të tyre, që i bën ata të tkurren nga prania e Zotit, në një gjendje ^bmjerimi dhe mundimi të pafund, prej nga ata nuk mund të kthehen më; prandaj, ata kanë pirë mallkimin në shpirtrat e tyre.

26 Prandaj, ata kanë pirë nga kupa e inatit të Perëndisë, të cilën drejtësia nuk mund ta mohonte më tek ata, sikurse ajo nuk mund të mohonte që ^aAdami duhej të binte për shkak të ngrënies prej tij të ^bfrutit të ndaluar; prandaj, ^cmëshira nuk do të mund të ketë pretendime kurrë më mbi ta.

27 Dhe ^amundimi i tyre është si një ^bliqen prej zjarri dhe sqfuri, flakët e të cilit janë të pashueshme dhe tymi i të

18b Mosia 4:2;
Hel. 5:9.

19a 1 Kor. 2:11–14;
Mosia 16:2–3.

USH Njeri i natyrshëm.

b USH Rënie e Adamit dhe e Evës.

c 2 Kro. 30:8.
d Moro. 10:4–5.

USH Frymë e Shenjtë.
e USH Shenjtor.

f 3 Ne. 9:22.
20a DeB 3:16.

b USH Punë misionare.

21a USH Përgjegjësi, përgjegjshëm (i), përgjegjshmëri.

25a Alma 5:18; 12:14–15.
b Morm. 8:38.

26a Morm. 9:12.

b Zan. 3:1–12;

2 Ne. 2:15–19;

Alma 12:21–23.

c USH Mëshirshëm (i), mëshirë.

27a USH Faj.

b 2 Ne. 9:16;

Jakobi 6:10;

DeB 76:36.

cilit ngrihet lart gjithmonë e përgjithmonë. Kështu më ka urdhëruar Zoti. Amen.

KAPITULLI 4

Mbreti Benjamin vazhdon fjalimin e tij—Shpëtimi vjen për shkak të Shlyerjes—Beso në Perëndi që të shpëtohesh—Mbaj një falje të mëkateve të tua nëpërmjet besimit—Jepu nga pasuria jote të varfërve—Bëj të gjitha gjërat në urtësi dhe rregull. Rreth 124 para K.

DHE tani, ndodhi që kur mbreti Benjamin i kishte dhënë fund të folurit të fjalëve që i ishin dhënë atij nga engjëlli i Zotit, ai hodhi sytë rreth e përqark mbi turmën dhe vini re, ata kishin rënë në tokë, pasi "frika e Zotit kishte ardhur mbi ta.

2 Dhe ata kishin parë veten e tyre në gjendjen e tyre "trupore, madje ^bmë të paktë se pluhuri i tokës. Dhe ata të gjithë thirrën lart me një zë, duke thënë: O, ki mëshirë dhe përdor gjakun "shlyes të Krishtit, që ne të mund të marrim faljen e mëkateve tona dhe zemrat tona të mund të pastrohen; pasi ne besojmë në Jezu Krishtin, Birin e Perëndisë, që ^dkrijoi qiellin dhe tokën dhe të gjitha gjërat; i cili do të vijë poshtë mes fëmijëve të njerëzve.

3 Dhe ndodhi që pasi kishin folur këto fjalë, Shpirti i Zotit

erdhi mbi ta dhe ata u mbushën me gëzim, pasi kishin marrë një "heqje të mëkateve të tyre dhe pasi kishin paqe të ^bndërgjegjes, për shkak të "besimit të jashtëzakonshëm që ata kishin në Jezu Krishtin, i cili do të vinte, sipas fjalëve që mbreti Benjamin u kishte folur atyre.

4 Dhe mbreti Benjamin përsëri hapi gojën e tij dhe filloi t' u fliste atyre, duke thënë: Miq të mi dhe vëllezër të mi, farefisi im dhe populli im, unë do të tërhiqja edhe një herë vëmendjen tuaj, që ju të mund të dëgjoni dhe të kuptoni pjesën tjetër të fjalëve të mia që unë do t'ju flas juve.

5 Pasi vini re, nëse njohuria e mirësisë së "Perëndisë në këtë kohë ju ka zgjuar një ndjenjë të asgjësisë suaj dhe të pavleftësisë suaj dhe gjendjes së rënë—

6 Unë ju them juve, në qoftë se ju keni ardhur në një "njohuri të mirësisë së Perëndisë dhe fuqisë së tij të pamasë dhe urtësisë së tij, dhe durimit të tij, dhe durueshmërisë së tij ndaj fëmijëve të njerëzve, dhe gjithashtu ^bshlyerjes që ka qenë përgatitur që nga "krijimi i botës, që kështu shpëtimi të mund t'i vinte atij që do të vendoste ^dbesimin e tij në Zotin dhe do të ishte i zellshëm në zbatimin e urdhërimeve të tij, dhe do të vazhdonte në besim, madje deri në fund të jetës së tij, unë dua të them të jetës së trupit të vdekshëm—

4 1a USH Frikë.

2a USH Mishtor.

b Hel. 12:7-8.

c Mosia 3:18;

Hel. 5:9.

d USH Krijoj, krijim.

3a USH Heqje e mëkateve.

b USH Ndërgjegje.

c USH Besim.

5a Mojs. 1:10.

6a USH Perëndi, Kokë e

Perëndisë.

b USH Shlyej, shlyerje.

c Mosia 15:19.

d Psa. 36:7; 2 Ne. 22:2;

Hel. 12:1.

USH Besim.

7 Unë them, se ky është njeriu që merr shpëtim nëpërmjet shlyerjes, që ishte përgatitur nga themelimi i botës për të gjithë njerëzimin, që ishte që nga ^arënia e Adamit, ose që është, ose që do të jetë ndonjëherë, madje deri në fund të botës.

8 Dhe ky është mjeti nëpërmjet të cilit vjen shpëtimi. Dhe nuk ka ^aasnjë shpëtim tjetër përveç këtij, për të cilin është folur; as nuk ka kushte të tjera, nëpërmjet të cilave njeriu mund të shpëtohet, veçse kushteve që unë ju kam treguar.

9 Besoni në Perëndinë; besoni se ai është dhe se ai krijoi të gjitha gjërat, si në qiell ashtu edhe në tokë; besoni se ai ka të gjithë ^aditurinë dhe të gjithë fuqinë, si në qiell ashtu edhe në tokë; besoni se njeriu nuk i ^bkupton të gjitha gjërat që Zoti mund të kuptojë.

10 Dhe përsëri, besoni se ju duhet të ^apendoheni për mëkatet tuaja dhe t'i braktisni ato, dhe të përluni veten tuaj para Perëndisë; dhe të kërkonti në çiltërsinë e zemrës, që ai t'ju ^bfalë juve; dhe tani, në qoftë se ju ^cbesoni të gjitha këto gjëra, shikoni që t'i ^dbëni ato.

11 Dhe përsëri unë ju them, sikurse kam thënë më parë, që, në qoftë se ju keni ardhur në

njohurinë e lavdisë së Perëndisë, ose në qoftë se ju keni njohur mirësinë e tij dhe keni ^ashijuar nga dashura e tij dhe keni marrë një ^bheqje të mëkateve tuaja, që shkakton një gëzim jashtëzakonisht kaq të madh në shpirtat tuaj, madje kështu unë do të doja që ju të kujtoni dhe gjithmonë të mbani në kujtesë, madhështinë e Perëndisë dhe ^casgjësinë tuaj, ^dmirësinë dhe keqardhjen e tij ndaj jush, krijesa të padenja dhe të përluni veten tuaj madje në thellësitë e ^epërlulësisë, duke ^fthirrur emrin e Zotit çdo ditë dhe duke qëndruar me vendosmëri në besimin e asaj që do të vijë, që u fol nga goja e engjëllit.

12 Dhe vini re, unë ju them juve se në qoftë se e bëni këtë, ju do të gëzoheni gjithmonë dhe do të mbusheni me ^adashurinë e Perëndisë dhe gjithmonë do të ^bmbani një heqje të mëkateve tuaja; dhe ju do të rriteni në njohurinë e lavdisë së atij që ju krijoi, ose në njohurinë e asaj që është e drejtë dhe e vërtetë.

13 Dhe ju nuk do të keni një mendje për të dëmtuar njëri-tjetrin, por për të jetuar në ^apaqe dhe për t'i dhënë çdo njeriu sipas asaj që i takon.

14 Dhe ju nuk do të lejoni ^afëmijët tuaj që ata të jenë të uritur

7a USH Rënia e Adamit dhe e Evës.

8a Vep. 4:12; 2 Ne. 31:21; Mosia 3:17.

9a Rom. 11:33–34; Jakobi 4:8–13. b Isa. 55:9.

10a USH Pendohem,

pendim.

b DeB 61:2.

c Mt. 7:24–27.

d 2 Ne. 31:19–21.

11a Alma 36:24–26.

b USH Heqje e mëkateve.

c Mojs. 1:10.

d Eks. 34:6; Moro. 8:3.

e USH Përlul, përlulësi.

f USH Lutje.

12a USH Dashuri.

b Mosia 4:26; Alma 4:13–14;

5:26–35;

DeB 20:31–34.

13a USH Paqebërës.

14a 1 Tim. 5:8; DeB 83:4.

ose të zhveshur; as nuk do të lejoni që ata të shkelin ligjet e Perëndisë dhe të ^bluftojnë dhe të grinden me njëri-tjetrin, dhe t'i shërbejnë djallit që është mjeshtri i mëkatit, ose që është shpirti i lig, për të cilin është folur nga etërit tanë, ai duke qenë një armik i të gjithë drejtësisë.

15 Por, ju do t'u "mësoni atyre të ^becin në udhët e së vërtetës dhe të maturisë; ju do t'u mësoni atyre të "duan njëri-tjetrin dhe t'i shërbejnë njëri-tjetrit.

16 Dhe gjithashtu, ju vetë do të "ndihmoni ata që kanë nevojë për ndihmën tuaj; ju do t'i jepni nga pasuria juaj atij që është në nevojë; dhe ju nuk do të lejoni që ^blypësi t'ju ofrojë lutjen e tij më kot dhe ta lini atë të mbarojë.

17 Ndoshta ti do të "thuash: Njeriu ka sjellë mbi veten e tij mjerimin e tij, prandaj unë do ta përmbaj dorën time dhe nuk do t'i jap atij nga ushqimi im, as nuk do t'i jap atij nga pasuria ime, që ai të mos vuajë, pasi ndëshkimet e tij janë të drejta—

18 Por, unë ju them juve, O njeri, kushdo që e bën këtë, po ai ka arsye të madhe të pendohet; dhe në qoftë se nuk pendohet për atë që ka bërë, ai mbaron përgjithnjë dhe nuk ka pjesë në mbretërinë e Perëndisë.

19 Pasi vini re, a nuk jemi ne të gjithë lypësa? A nuk varemi ne të gjithë nga e njëjta Qenie, madje Perëndia, për të gjithë

pasurinë që ne kemi, si për ushqim ashtu dhe veshje dhe për ar, dhe për argjend, dhe për të gjitha pasuritë e çdo lloji që ne kemi?

20 Dhe vini re, madje në këtë kohë, ju keni qenë duke thirrur emrin e tij dhe duke u lutur për një heqje të mëkateve tuaja. Dhe a ju ka lejuar ai që të keni lypur më kot? Jo, ai ka derdhur Shpirtin e tij mbi ju dhe ka shkaktuar që zemrat tuaja të jenë mbushur me "gëzim dhe ka shkaktuar që gojët tuaja të mbyllen, që ju të mos gjeni shprehje, kaq jashtëzakonisht i madh ishte gëzimi juaj.

21 Dhe tani, në qoftë se Perëndia që ju ka krijuar, tek i cili ju jeni vartës për jetët tuaja dhe për gjithçka që ju keni dhe jeni, ju siguron juve çfarëdo që kërkon që është e drejtë, në besim, duke besuar se ju do ta merrni, O atëherë, sa më shumë duhet t'i "jepni nga pasuria që keni njëri-tjetrit.

22 Dhe në qoftë se ju e "grykoni njeriun që ofron lutjen e tij tek ju për pasurinë tuaj, që ai të mos vdesë dhe e dënoni atë, aq më i drejtë do të jetë dënimi juaj për ^bmbajtjen e pasurisë tuaj, e cila nuk ju përket juve, por Perëndisë të cilit i përket edhe jeta juaj; dhe megjithatë ti nuk bën ndonjë lutje, as nuk pendohesh për gjënë që ti ke bërë.

23 Unë ju them juve, mjerë ai

14b Ush Grindje.

15a DeB 68:25–28;

Mois. 6:58.

Ush Mësoj, mësuës.

b Ush Ec, ec me

Perëndinë.

c Mosia 18:21.

16a Ush Dashuri

hyjnore; Shërbim.

b LiP. 15:7–11;

Fja. 21:13;

Isa. 10:1–2.

17a Fja. 17:5.

20a Ush Gëzim.

21a Ush Shërbim;

Mirëqenie.

22a Mt. 7:1–2; Gjo. 7:24.

b 1 Gjo. 3:17.

njeri, pasi pasuria e tij do të mbarojë me të; dhe tani unë ua them këto gjëra atyre që janë të "pasur me gjërat e kësaj bote.

24 Dhe përsëri, unë u them të varfërve, juve që nuk keni dhe përsëri keni mjaft, që ju të qëndroni nga dita në ditë; unë dua t'ju them, të gjithë juve që mohoni lypësin, pasi ju nuk keni; unë do të doja që ju të thoshit në zemrat tuaja që: Unë nuk jap, sepse nuk kam, por në qoftë se do të kisha, do të "jepja.

25 Dhe tani, në qoftë se e thoni këtë në zemrat tuaja, ju qëndroni të pafajshëm, përndryshe ju "dënoheni dhe dënimi juaj është i drejtë, pasi ju lakmoni atë që nuk e keni marrë.

26 Dhe tani, për hirin e këtyre gjërave që unë ju kam folur— që është për hirin e ruajtjes së një heqjeje të mëkateve tuaja nga dita në ditë, që ju të mund të "ecni të pafajshëm para Perëndisë—unë do të doja që ju t'u "jepni nga pasuria juaj të "varfërve, çdo njeri sipas asaj që ka, në mënyrë që të "ushqehen të uriturit, të vishen të zhveshurit, të vizitohen të sëmurët dhe t'u jepni ndihmë atyre qoftë shpirtërisht, ashtu edhe materialisht, sipas nevojave të tyre.

27 Dhe shikoni, që të gjitha këto gjëra të jenë bërë në urtësi dhe rregull; pasi nuk është e nevojshme që një njeri duhet të vrapojë "më shpejt sesa ai ka

fuqi. Dhe përsëri, është e domosdoshme që ai duhet të jetë i zellshëm, që kështu të mund të fitojë çmimin; prandaj të gjitha gjërat duhet të bëhen në rregull.

28 Dhe unë do të doja që ju të mbanit mend se kushdo mes jush, që merr hua nga fqinji i tij duhet t'ia kthejë gjënë që ai ka marrë hua, sipas asaj që bini dakort, përndryshe do të bëni mëkat; dhe ndoshta do të shkaktoni që fqinji të bëjë mëkat gjithashtu.

29 Dhe së fundi, unë nuk mund t'ju tregoj juve të gjitha gjërat që mund t'ju shtyjnë të bëni mëkat; pasi ka mënyra dhe mjete të ndryshme, madje aq shumë sa unë nuk mund t'i numëroj ato.

30 Por, kaq unë mund t'ju them, se në qoftë se ju nuk "shikoni veten tuaj dhe "mendimet tuaja dhe "fjalët tuaja, dhe veprat tuaja dhe nuk respektoni urdhërimet e Perëndisë dhe nuk vazhdoni në besim për çfarë ju keni dëgjuar në lidhje me ardhjen e Zotit tonë, madje deri në fund të jetës suaj, ju duhet të vdisni. Dhe tani, O njeri, mbaj mend dhe mos vdis.

KAPITULLI 5

Shenjtoret bëhen bijtë dhe bijat e Krishtit nëpërmjet besimit—Ata quhen atëherë me emrin e Krishtit

23a DeB 56:16.

24a Mr. 12:44.

25a DeB 56:17.

26a Ush Ec, ec me Perëndinë.

b Jakobi 2:17–19.

c Zak. 7:10; Alma 1:27.

ush Lëmoshë, dhënie lëmoshe.

d Isa. 58:10–11; DeB 104:17–18.

27a DeB 10:4.

30a Alma 12:14.

ush Ruaj, roje.

b Mr. 7:18–23.

ush Mendime.

c Mt. 15:18–20.

ush Përdhosje.

—Mbreti Benjamin i nxit që të jenë të qëndrueshëm dhe të palëvizur në punë të mira. Rreth 124 para K.

DHE tani, ndodhi që kur mbreti Benjamin i kishte folur kështu popullit të tij, dërgoi mes tyre disa nga njerëzit e tij, duke dashur të dinte në qoftë se populli i tij i besonte fjalët që ai u kishte folur atyre.

2 Dhe ata të gjithë thirrën me një zë, duke thënë: Po, ne i besojmë të gjitha fjalët që ti na ke folur; dhe ne gjithashtu dimë për sigurinë dhe vërtetësinë e tyre, për shkak të Shpirtit të Zotit të Plotfuqishëm, i cili ka bërë një ^andryshim të madh te ne, ose në zemrat tona, që ne nuk kemi më prirje të bëjmë ^bkeq, por të bëjmë mirë vazhdimisht.

3 Dhe ne vetë, gjithashtu nëpërmjet mirësisë së pafund të Perëndisë dhe shfaqjeve të Shpirtit të tij, kemi vegime të mëdha për atë që do të vijë; dhe po të ishte e nevojshme, ne mund të profetizonim për të gjitha gjërat.

4 Dhe është besimi që ne kemi pasur mbi gjërat që mbreti ynë na ka folur, që na ka sjellë ne në këtë njohuri të madhe; prandaj ne gëzohemi me një gëzim të tillë jashtëzakonisht të madh.

5 Dhe ne jemi të gatshëm të

hyjmë në një ^abesëlidhje me Perëndinë tonë, që të bëjmë vullnetin e tij dhe të jemi të bindur ndaj urdhërimeve të tij, në të gjitha gjërat që ai do të na urdhërojë ne për të gjithë pjesën tjetër të ditëve tona, që ne të mos sjellim mbi veten tonë një mundim ^btë pafund, sikurse është folur nga ^cengjëlli, që ne të mos pimë nga kupa e zemërimit të Perëndisë.

6 Dhe tani, këto janë fjalët që mbreti Benjamin dëshironte prej tyre; dhe prandaj ai u tha atyre: Ju keni folur fjalët që unë dëshiroja; dhe besëlidhja që ju keni bërë është një besëlidhje e drejtë.

7 Dhe tani, për shkak të besëlidhjes që keni bërë, ju do të quheni ^afëmijët e Krishtit, bijtë e tij dhe bijat e tij; pasi vini re, në këtë ditë ai ju ka ^blindur juve shpirtërisht; meqë ju thoni se ^czemrat tuaja janë ndryshuar nëpërmjet besimit në emrin e tij; prandaj, ju keni ^dlindur prej tij dhe jeni bërë ^ebijtë e tij dhe bijat e tij.

8 Dhe nën këtë krye ju jeni bërë ^atë lirë dhe ^bnuk ka krye tjetër nëpërmjet të cilit ju mund të bëheni të lirë. Nuk ka ^cemër tjetër nëpërmjet të cilit të vijë shpëtimi; prandaj, unë do të doja që ju të ^dmerrni mbi vete

5 2a Alma 5:14.
 uSH Lindur (i)
 përsëri, lindur (i)
 nga Perëndia.
 b Alma 19:33.
 5a Mosia 18:10.
 b Mosia 3:25–27.
 c Mosia 3:2.
 7a Mosia 27:24–26;

Mois. 6:64–68.
 uSH Bij dhe bija të
 Perëndisë.
 b uSH Lindur (i).
 c uSH Zemër.
 d Mosia 15:10–11.
 uSH Lindur (i)
 përsëri, lindur (i)
 nga Perëndia.

e DeB 11:30.
 8a Rom. 6:18;
 Gal. 5:1;
 Hel. 14:30.
 b Vep. 4:10, 12;
 Alma 21:9.
 c Mosia 26:18.
 d Vep. 11:26;
 Alma 46:15.

emrin e Krishtit, të gjithë ju që keni hyrë në besëlidhje me Perëndinë, se ju do të jeni të bindur deri në fund të jetës tuaj.

9 Dhe do të ndodhë, që cilido që e bën këtë, do të gjendet në krahun e djathtë të Perëndisë, pasi ai do të dijë emrin me të cilin thirret; pasi ai do të thirret me emrin e Krishtit.

10 Dhe tani do të ndodhë, që kushdo që nuk do të marrë mbi vete emrin e Krishtit duhet të thirret me ndonjë emër “tjetër; prandaj ai e gjen veten në krahun e ^bmajtë të Perëndisë.

11 Dhe unë do të doja që ju gjithashtu të kujtoni se ky është “emri që unë thashë se do t’ju jepja, që nuk do të fshihet kurrë, veçse nëpërmjet shkeljes; prandaj kini vëmendjen që ju të mos bëni shkelje, që emri të mos fshihet nga zemrat tuaja.

12 Unë ju them juve, unë do të doja që ta kujtoni dhe ta “mbani emrin gjithmonë të shkruar në zemrat tuaja, që ju të mos gjendeni në krahun e majtë të Perëndisë, por që ju të dëgjoni dhe të dini zërin nga i cili do të thirreni dhe gjithashtu emrin me të cilin ai do t’ju thërrasë.

13 Pasi, si do ta “njohë një njeri zotëruesin, të cilit nuk i ka shërbyer dhe që është i huaj për të, dhe është larg nga mendimet dhe qëllimet e zemrës së tij?

14 Dhe përsëri, a e merr njeriu gomarin i cili i përket fqinjit të tij

dhe e mban atë? Unë ju them: Jo; ai nuk do ta lejojë madje që ai të ushqehet mes kopeve të tij, por do ta largojë atë dhe do ta dëbojë. Unë ju them juve, se madje kështu do të jetë mes jush, në qoftë se ju nuk dini emrin me të cilin ju do të thirreni.

15 Prandaj unë do të doja që ju të jeni të qëndrueshëm dhe të palëvizur, gjithmonë plot me vepra të mira, që Krishti, Zoti Perëndi i Plotfuqishëm, të mund t’ju “vulosë të tijtë, që ju të mund të çoheni në qiell, që ju të mund të keni shpëtim të përjetshëm dhe jetë të përjetshme nëpërmjet urtësisë dhe fuqisë dhe drejtësisë, dhe mëshirës së atij që ^bkrijoi të gjitha gjërat në qiell dhe në tokë, që është Perëndi mbi gjithçka. Amen.

KAPITULLI 6

Mbreti Benjamin regjistron emrat e njerëzve dhe cakton priftërinj për t’i mësuar ata—Mosia mbretëron si një mbret i drejtë. Rreth 124–121 para K.

DHE tani, mbreti Benjamin, pasi mbaroi së foluri ndaj popullit, mendoi se ishte e domosdoshme që ai të “merrte emrat e të gjithë atyre që kishin hyrë në një besëlidhje me Perëndinë për të zbatuar urdhërimet e tij.

2 Dhe ndodhi që s’pati asnjë shpirt, me përjashtim të

10a Alma 5:38–39.

b Mt. 25:33.

11a Mosia 1:11–12.

USH Jezu Krisht—
Marrja mbi veten

tonë e emrit të

Jezu Krishtit.

12a DeB 18:23–25.

13a Mosia 26:24–27.

15a USH Thirrje dhe

zgjedhje; Shenjtërim.

b Kol. 1:16;

Mosia 4:2;

Alma 11:39.

6 1a DeB 128:8.

fëmijëve të vegjël, që nuk hyri në besëlidhje dhe nuk mori emrin e Krishtit.

3 Dhe përsëri, ndodhi që kur mbreti Benjamin u kishte dhënë fund të gjitha këtyre gjërave, dhe kishte shuguruar birin e tij ^aMosian të ishte sundimtar dhe mbret mbi popullin e tij dhe i kishte dhënë atij të gjitha detyrat në lidhje me mbretërinë, dhe gjithashtu kishte ^bcaktuar priftërinj që ^atë mësonin njerëzit, që kështu ata të mund të dëgjonin dhe të dinin urdhërimet e Perëndisë dhe për t'i nxitur ata në kujtim të ^abetimit që kishin bërë, ai e shpërndau turmën dhe ata u kthyen çdonjëri sipas familjeve të tyre në shtëpitë e tyre.

4 Dhe ^aMosia filloi të mbretëronte në vend të atit të tij. Dhe ai filloi të mbretëronte në vitin e tridhjetë të moshës së tij, duke u bërë gjithsej rreth katërqind e shtatëdhjetë e gjashtë vjet nga ^bkoha që Lehi u largua nga Jeruzalemi.

5 Dhe mbreti Benjamin jetoi tre vjet dhe ai vdiq.

6 Dhe ndodhi që mbreti Mosia eci në udhët e Zotit dhe respektoi gjykimet e tij dhe statutet e tij dhe zbatoi urdhërimet e tij, në të gjitha gjërat çfarëdo që ai e urdhëroi atë.

7 Dhe mbreti Mosia bëri që populli i tij të punonte tokën. Dhe ai gjithashtu vetë punoi tokën që kështu ai të ^amos bëhej barrë për popullin e tij, që të

mund të bënte sipas asaj që i ati kishte bërë në të gjitha gjërat. Dhe nuk pati grindje mes të gjithë popullit të tij për hapësirën e tre vjetëve.

KAPITULLI 7

Amoni gjen tokën e Lehi-Nefit, ku Limhi është mbret—Populli i Limhit është rob i Lamanitëve—Limhi tregon historinë e tyre—Një profet (Abinadi) kishte dëshmuar që Krishti është Perëndia dhe Ati i të gjitha gjërave—Ata që mbjellin fëlliqësi do të korrin furtunë dhe ata që vënë besimin e tyre në Zotin, do të shpëtohen. Rreth 121 para K.

DHE tani, ndodhi që pasi mbreti Mosia kishte pasur paqe të vazhdueshme për hapësirën e tre vjetëve, ai deshi të dinte në lidhje me njerëzit që ^ashkuan për të banuar në tokën e Lehi-Nefit, ose në qytetin e Lehi-Nefit; pasi populli i tij nuk kishte dëgjuar asgjë prej tyre nga koha që ata ishin larguar nga vendi i ^bZarahemlës; prandaj ata e lodhën atë me ngacmimet e tyre.

2 Dhe ndodhi që mbreti Mosia lejoi, që gjashtëmbëdhjetë nga burrat e tyre të fortë mund të ngjiteshin në tokën e Lehi-Nefit, për të pyetur në lidhje me vëllezërit e tyre.

3 Dhe ndodhi që të nesërmen ata filluan të ngjiteshin, duke pasur me vete njëfarë Amoni, që ishte një burrë i fortë dhe

3a Mosia 1:10; 2:30.

b USH Shuguroj, shugurim.

c Alma 4:7.

d Mosia 5:5–7.

4a USH Mosia, bir i Beniaminit.

b 1 Ne. 1:4.

7a 2 Kor. 11:9.

7 1a Omni 1:27–30.

b Omni 1:13.

i fuqishëm dhe një pasardhës i Zarahemlës; dhe ishte gjithashtu udhëheqësi i tyre.

4 Dhe tani, ata nuk dinin drejtimin që duhej të përshkonin në vendin e shkretë për t'u ngjitur në tokën e Lehi-Nefit, prandaj ata u endën për shumë ditë në vendin e shkretë, madje u endën për dyzet ditë.

5 Dhe kur ishin endur për dyzet ditë, ata arritën te një kodër, e cila është në veri të vendit "Shilom dhe aty ngulën çadrat e tyre.

6 Dhe Amoni mori tre prej vëllezërve të tij dhe emrat e tyre ishin Amaleki, Helem dhe Hem dhe ata zbritën në tokën e "Nefit.

7 Dhe vini re, ata takuan mbretin e popullit, që ishte në tokën e Nefit dhe në tokën e Shilomit; dhe ata u rrethuan nga rojat e mbretit dhe u morën, dhe u lidhën, dhe u futën në burg.

8 Dhe ndodhi që pasi ata kishin qenë në burg dy ditë, u çuan përsëri para mbretit dhe rripat e tyre u zgjidhën; dhe ata qëndruan para mbretit dhe u lejuan, ose më mirë u urdhëruan, se duhej t'u përgjigjeshin pyetjeve që ai do t'u bënte atyre.

9 Dhe ai u tha atyre: Vini re, unë jam "Limhi, i biri i Noeut, që ishte i biri i Zenifit, i cili erdhi nga toka e Zarahemlës për të trashëguar këtë tokë, që ishte toka e etërve të tyre, i cili u bë mbret nga zëri i popullit.

10 Dhe tani, unë dua të di

arsyen, pse ju qetë kaq të guximshëm sa të vinit afër mureve të qytetit, kur unë vetë isha me rojat e mia përjashta portës?

11 Dhe tani, për këtë shkak unë kam lejuar që ju të ruheni, që unë të mund t'ju pyes, përndryshe unë do të kisha bërë që rojat e mia do t'ju kishin vrrarë. Ju jeni të lejuar të flisni.

12 Dhe tani, kur Amoni pa se ishte i lejuar të fliste, ai shkoi përpara dhe u përul para mbretit; dhe duke u ngritur përsëri, ai tha: O mbret, unë jam shumë mirënjohës para Perëndisë këtë ditë, që unë jam akoma gjallë dhe jam lejuar të flas; dhe unë do të përpiqem të flas me guxim;

13 Pasi jam i sigurt, se në qoftë se ju do të më kishit njohur, ju nuk do të kishit lejuar që unë t'i mbaja këto rripa. Pasi unë jam Amoni dhe jam një pasardhës i "Zarahemlës dhe kam ardhur nga toka e Zarahemlës për të pyetur në lidhje me vëllezërit tanë, që Zenifi i solli nga ai vend.

14 Dhe tani, ndodhi që pasi Limhi kishte dëgjuar fjalët e Amonit, ai ishte jashtëzakonisht i kënaqur dhe tha: Tani unë e di me siguri se vëllezërit e mi, që ishin në tokën e Zarahemlës janë ende gjallë. Dhe tani unë do të gëzoj; dhe të nesërmen unë do të bëj që populli im të gëzojë gjithashtu.

15 Pasi vini re, ne jemi në robëri të Lamanitëve dhe jemi "të ngarkuar me një taksë që është e rëndë të durohet. Dhe

tani, vini re, vëllezërit tanë do të na çlirojnë ne nga robëria, ose nga duart e Lamanitëve dhe ne do të jemi skllëvër të tyre; pasi është më mirë që ne të jemi skllëvër tek Nefitët se t'i paguajmë haraç mbretit të Lamanitëve.

16 Dhe tani, mbreti Limhi urdhëroi rojat e tij që ata nuk duhet ta lidhnin më Amonin, as vëllezërit e tij, por bëri që ata të shkonin te kodra, që ishte në veri të Shilomit dhe të sillnin vëllezërit e tyre në qytet, që kështu ata të mund të hanin, dhe të pinin dhe të pushonin nga punët e udhëtimit të tyre, pasi ata kishin vuajtur shumë gjëra; ata kishin vuajtur uri, etje dhe lodhje.

17 Dhe tani, ndodhi të nesërmen që mbreti Limhi dërgoi një shpallje mes gjithë popullit të tij, që kështu ata të mund të mblidheshin së bashku në "tempull, të dëgjonin fjalët që ai do t'u fliste atyre.

18 Dhe ndodhi që kur ata u mblodhën së bashku, ai u foli atyre në këtë mënyrë, duke thënë: O ju, njerëzit e mi, ngrini kokat tuaja dhe ngushëlohuni; pasi vini re, koha ka ardhur ose nuk është e largët, kur ne nuk do të jemi më në varësi të armiqve tanë, pavarësisht nga përpjekjet tona të shumta, që kanë qenë të kota; por unë besoj se na mbetet një luftë vendimtare për t'u bërë.

19 Prandaj, ngrini kokat tuaja, dhe gëzohuni dhe vini besimin tuaj te "Perëndia, në atë Perëndi që ishte Perëndia i Abrahamit, dhe Isakut, dhe Jakobit; dhe gjithashtu ai Perëndi që ^bsolli fëmijët e Izraelit nga toka e Egjiptit dhe bëri që ata të ecnin përmes Detit të Kuq mbi tokë të thatë dhe i ushqeu ata me "mana që ata të mos vdisnin në vendin e shkretëtë; dhe shumë gjëra të tjera bëri ai për ta.

20 Dhe përsëri, i njëjti Perëndi i solli etërit tanë "nga toka e Jeruzalemit dhe ka mbajtur dhe ruajtur popullin e tij madje deri tani; dhe vini re, është për shkak të paudhësive dhe neverive tona, që ai na ka sjellë ne në robëri.

21 Dhe ju të gjithë jeni dëshmitarë në këtë ditë, se Zenifi që u bë mbret mbi këtë popull, duke qenë shumë "i zellshëm që të trashëgojë tokën e etërve të tij, u mashtrua nga dinakëria dhe nga dredhitë e mbretit Laman, i cili pasi kishte hyrë në traktat me mbretin Zenif dhe pasi i dorëzoi një pjesë të tokës, ose madje të qytetit të Lehi-Nefit dhe qytetin e Shilomit; dhe tokën rreth e përçark—

22 Dhe gjithë këtë ai e bëri për të vetmin qëllim, që ta "sillte këtë popull në varësi ose në robëri. Dhe vini re, ne në këtë kohë i paguajmë haraç mbretit të Lamanitëve, në sasinë e gjysmës së misrit tonë dhe të elbit

17a 2 Ne. 5:16.
19a Eks. 3:6;
1 Ne. 19:10.
b Eks. 12:40–41;

Alma 36:28.
c Eks. 16:15, 35;
Num. 11:7–8;
Joz. 5:12.

20a 1 Ne. 2:1–4.
21a Mosia 9:1–3.
22a Mosia 10:18.

tonë dhe madje të gjithë drithin tonë të çdo lloji, dhe gjysmën e shtimit të tufave tona dhe të kopeve tona; dhe madje gjysmën e gjithçkaje që ne kemi, ose zotërojmë, mbreti i Lamani-tëve na e kërkon, ose jetët tona.

23 Dhe tani, a nuk është kjo e rëndë për t’u mbajtur? Dhe, a nuk është ky, mjerimi ynë, i madh? Tani vini re, sa arsye të madhe ne kemi që të vajtojmë.

24 Po, unë ju them juve, të mëdha janë arsyet që ne kemi për të vajtuar; pasi, vini re, sa nga vëllezërit tanë janë vrarë dhe gjaku i tyre është derdhur më kot dhe gjithçka për shkak të paudhësisë.

25 Pasi, në qoftë se ky popull nuk do të kishte rënë në shkelje, Zoti nuk do të kishte lejuar, që kjo e keqe e madhe të kishte ardhur mbi ta. Por vini re, ata nuk do t’i dëgjonin fjalët e tij; por atje u ngritën grindje mes tyre madje kaq shumë, sa që ata derdhën gjak mes tyre.

26 Dhe një “profet të Zotit ata kanë vrarë; po, një njeri të zgjedhur të Perëndisë, i cili u tha atyre për ligësinë dhe neveritë e tyre dhe u profetizoi për shumë gjëra që do të vinin, po, madje për ardhjen e Krishtit.

27 Dhe sepse ai u tha atyre se Krishti ishte “Perëndia, Ati i të gjitha gjërave dhe tha se ai do të merrte mbi vete shëmbëlltysin e njeriut, dhe ajo do të ishte

^bshëmbëlltysin në bazë të së cilës u krijua njeriu në fillim; ose, me fjalë të tjera, ai u tha se njeriu u krijua sipas shëmbëlltysës së “Perëndisë dhe se Perëndia do të vinte poshtë mes fëmijëve të njerëzve dhe do të merrte mbi vete mish dhe gjak, dhe do të shkonte përpara mbi faqen e tokës—

28 Dhe tani, për shkak se ai tha këtë, ata e vranë atë; dhe shumë gjëra të tjera bënë ata që sollën zemërimin e Perëndisë mbi ta. Prandaj, kush çuditet se ata janë në robëri dhe se janë prekur nga vuajtje të rënda?

29 Pasi vini re, Zoti ka thënë: Unë nuk do ta “ndihmoj popullin tim ditën e shkeljes së tyre; por unë do të pengoj udhët e tyre që ata të mos përparojnë; dhe veprimet e tyre do të jenë si një bllok pengues para tyre.

30 Dhe përsëri, ai tha: Në qoftë se populli im do të mbjellë “fëlliqësi, ai do të ^bkorrrë byk në furtunë; dhe pasoja e tij është helm.

31 Dhe përsëri ai tha: Në qoftë se populli im do të mbjellë fëlliqësi ai do të korrrë erën e “lindjes, që sjell shkatërrim të menjëhershëm.

32 Dhe tani vini re, premtimi i Zotit është plotësuar dhe ju jeni të goditur dhe të pikëlluar.

33 Por, në qoftë se ju do të “ktheheni te Zoti me qëllim të plotë të zemrës dhe ta vini

26a Mosia 17:12–20.
27a USh Perëndi, Kokë e Perëndisë.
b Zan. 1:26–28; Eth. 3:14–17; DeB 20:17–18.

c Mosia 13:33–34; 15:1–4.
29a 1 Sam. 12:15; 2 Kro. 24:20.
30a USh Fëlliqur (i), fëlliqësi.

b Gal. 6:7–8; DeB 6:33.
USh Korrrë.
31a Jer. 18:17; Mosia 12:6.
33a Morm. 9:6.

besimin tuaj në të dhe t'i shërbeni atij me të gjithë zellin e mendjes, në qoftë se ju e bëni këtë, ai do t'ju nxjerrë nga robëria, në bazë të vullnetit dhe të dëshirës së tij.

KAPITULLI 8

Amoni mëson njerëzit e Limhit— Ai mëson për njëzet e katër fletët Jaredite— Analet e lashta mund të përkthehen nga shikuesit— Asnjë dhuratë nuk është më e madhe se parashikimi. Rreth 121 para K.

DHE ndodhi që pasi mbreti Limhi i kishte dhënë fund të folurit ndaj popullit të tij, pasi ai u foli atyre shumë gjëra dhe vetëm pak prej tyre unë kam shkruar në këtë libër, ai i tha popullit të tij të gjitha gjërat në lidhje me vëllezërit e tyre që ishin në tokën e Zarahemlës.

2 Dhe ai bëri që Amoni të qëndronte para turmës dhe t'u tregonte të gjithë atë që u kishte ndodhur vëllezërve të tyre, nga koha që Zenifi u largua nga vendi madje, deri në kohën që ai vetë erdhi nga vendi.

3 Dhe ai gjithashtu u tregoi atyre fjalët e fundit, që mbreti Benjamin u kishte mësuar atyre dhe ua shpjegoi ato njerëzve të mbretit Limhi, kështu që ata të mund të kuptonin të gjitha fjalët që ai foli.

4 Dhe ndodhi që pasi ai kishte bërë gjithë këtë, mbreti Limhi e shpërndau turmën dhe bëri

që ata të ktheheshin secili në shtëpinë e tij.

5 Dhe ndodhi që ai bëri që fletët që përmbanin "analin e popullit të tij, që nga koha që ata u larguan nga vendi i Zarahemlës, duhej të silleshin para Amonit, që ai të mund t'i lexonte ato.

6 Tani, porsa Amoni e kishte lexuar analin, mbreti e pyeti atë që të dinte nëse ai mund të interpretonte gjuhën dhe Amoni i tha atij se ai nuk mundte.

7 Dhe mbreti i tha atij: Duke qenë i pikëlluar për mjerimet e popullit tim, unë bëra që dyzet e tre nga njerëzit e mi të nisinin një udhëtim në vendin e shkretë, kështu që ata të mund të gjenin vendin e Zarahemlës, që ne të mund t'u bënim thirrje vëllezërve tanë, që të na çlironin nga robëria.

8 Dhe ata humbën në vendin e shkretë për hapësirën e shumë ditëve dhe megjithëse qenë të zellshëm, ata nuk e gjetën vendin e Zarahemlës, por u kthyen në këtë tokë, pasi kishin udhëtuar në një tokë mes shumë ujërash, pasi kishin zbuluar një vend që ishte i mbuluar me kocka të njerëzve dhe të kafshëve dhe ishte i mbuluar gjithashtu me gërmadha ndërtesash të çdo lloji, pasi kishim zbuluar një vend që kishte qenë i populluar me një popull që ishte kaq i shumtë, sa ushtritë e Izraelit.

9 Dhe për një dëshmi që gjërat që ata kishin thënë janë të vërteta, ata kanë sjellë "njëzet e

katër fletë që janë të mbushura me gdhendje dhe ato janë prej ari të kulluar.

10 Dhe vër re, ata kanë sjellë gjithashtu “parzmore që janë të mëdha dhe ato janë prej ^btunxhi dhe bakri dhe në gjendje fare të mirë.

11 Dhe përsëri ata kanë sjellë shpata, dorëzat e të cilave janë prishur dhe tehet ishin gërryer nga ndryshku; dhe nuk ka asnjë njeri në tokë, që është në gjendje të interpretojë gjuhën ose gdhendjet që janë mbi fletë. Prandaj unë të thashë ty: A mund të përkthesh ti?

12 Dhe unë po të them ty përsëri: A njeh ti ndonjë njeri që mund të përkthejë? Pasi unë dëshiroj që këto anale të përkthehen në gjuhën tonë; pasi, ndoshta, ato do të na japin ne njohuri të një mbetjeje të një populli që u shkatërrua, prej të cilit erdhën këto anale; ose, ndoshta, ata do të na japin ne njohuri të vetë këtij populli që është shkatërruar dhe unë dëshiroj të di shkakun e shkatërrimit të tyre.

13 Tani Amoni i tha atij: Unë mund të të them me siguri, O mbret, për një njeri që mund “të përkthejë analet; pasi ai ka me se të shikojë dhe të përkthejë të gjitha analet që janë të një date të lashtë; dhe është një dhuratë nga Perëndia. Dhe gjërat quhen ^binterpretues dhe askush nuk mund të shikojë në to, veçse nëse ai urdhërohet; por në rast se ai do të shikojë për atë që

nuk duhet, ai do të mbarojë. Dhe kushdo që urdhërohet të shikojë në to, po ai quhet “shikues.

14 Dhe vini re, mbreti i njerëzve që janë në tokën e Zarahemlës është njeriu që është urdhëruar t’i bëjë këto gjëra dhe që ka këtë dhuratë të lartë nga Perëndia.

15 Dhe mbreti tha se një shikues është më i madh se një profet.

16 Dhe Amoni tha se një shikues është gjithashtu një zbulues dhe një profet; dhe një dhuratë që është më e madhe, asnjë njeri nuk mund të ketë, veçse nëse ai do të zotërojë fuqinë e Perëndisë, të cilën asnjë njeri nuk mund ta ketë; megjithatë një njeri mund të ketë fuqi të madhe të dhënë nga Perëndia.

17 Por, një shikues mund të dijë për gjërat që janë të shkuara dhe gjithashtu për gjërat që do të ndodhin; dhe nëpërmjet tyre të gjitha gjërat do të zbulohen, ose më mirë, gjërat sekrete do të tregohen dhe gjërat e fshehta do të dalin në dritë dhe gjërat që nuk dihen do të bëhen të ditura nga ata dhe gjithashtu gjërat do të bëhen të njohura nga ata, që përndryshe nuk do të mund të diheshin.

18 Kështu Perëndia ka dhënë një mjet që njeriu, nëpërmjet besimit, të mund të punojë mrekulli të mëdha, prandaj ai bëhet një e mirë e madhe për qeniet njerëzore.

19 Dhe tani, kur Amoni i kishte dhënë fund të folurit të këtyre fjalëve, mbreti u gëzua

10a Eth. 15:15.
b Eth. 10:23.

13a Mosia 28:10–17.
b USH Urim dhe

Thumim.
c USH Shikues.

jashtëzakonisht dhe i dha falënderime Perëndisë, duke thënë: Pa dyshim një mister “i madh përmbahet brenda këtyre fletëve dhe këta interpretues ishin pa dyshim të përgatitur për qëllimin e shpalosjes së të gjitha mistereve të tilla të fëmijët e njerëzve.

20 O, sa të mrekullueshme janë veprat e Zotit dhe sa gjatë ai vuan me këtë popull, po, dhe sa të verbëra dhe të padepërtueshme janë kuptimet e fëmijëve të njerëzve; pasi ata nuk do të kërkojnë urtësi, as nuk duan që ajo të sundojë mbi ta!

21 Po, ata janë si një kope e egër që ikën me vrap nga bariu dhe shpërndahej dhe ata ndiqen dhe përllahen nga kafshët e pyllit.

ANALI I ZENIFIT—Një rrëfim i popullit të tij, nga koha që ata u larguan nga vendi i Zarahemlës deri në kohën që ata u çliruan nga duart e Lamanitëve.

Përfshin kapitujt 9 deri në 22, duke përfshirë edhe të fundit.

KAPITULLI 9

Zenifi udhëheq një grup nga Zarahemla për të zotëruar tokën e Lehi-Nefit—Mbreti Lamanit i lejon ata që të trashëgojnë tokën—Ka luftë midis Lamanitëve dhe popullit të Zenifit. Rreth 200–187 para K.

UNË, Zenifi, duke qenë i mësuar në të gjithë gjuhën e Nefitëve

dhe pasi kisha njohuri për “vendin e Nefit, ose vendin e trashëgimit të parë të etërve tanë, dhe pasi u dërgova si spiun mes Lamanitëve, që unë të mund të spiunoja forcat e tyre, që ushtria jonë të mund të vinte mbi ta dhe t’i shkatërronte—por, kur pashë atë që ishte e mirë mes tyre, unë pata dëshirë që ata të mos shkatërroheshin.

2 Prandaj, unë u grinda me vëllezërit e mi në vendin e shkretë, pasi doja që sundimtari ynë të bënte një traktat me ta; por ai duke qenë një njeri i rreptë dhe gjakatar urdhëroi që unë duhet të vritesha; por unë u shpëtova nga derdhja e shumë gjaku, pasi ati luftoi kundër atit dhe vëllai kundër vëllait, deri kur numri më i madh i ushtrisë sonë u shkatërrua në vendin e shkretë; dhe ne u kthyem, ata nga ne që shpëtuan, në vendin e Zarahemlës, për t’u treguar atë ndodhi bashkëshorteve të tyre dhe fëmijëve të tyre.

3 Dhe megjithatë, unë duke qenë shumë i zellshëm që të trashëgoja tokën e etërve tanë, mbloodha të gjithë ata që donin të shkonin për të zotëruar tokën dhe nisëm përsëri udhëtimin tonë në vendin e shkretë për të shkuar te toka; por ne u goditëm me uri dhe vuajtje të rënda, pasi ishim të ngadalshëm të kujtonim Zotin, Perëndinë tonë.

4 Megjithatë, pas shumë ditësh endjeje në vendin e shkretë, ne ngritëm çadrat tona në vendin

ku u vranë vëllezërit tanë, që ishte afër tokës së etërve tanë.

5 Dhe ndodhi që unë shkova përsëri me katër nga njerëzit e mi në qytet, pranë mbretit, që unë të mund të dija për natyrën e mbretit dhe që unë të mund të dija në qoftë se mund të shkoja me njerëzit e mi dhe të zotëroja tokën në paqe.

6 Dhe unë shkova te mbreti dhe ai bëri besëlidhje me mua, që unë të mund të zotëroja tokën e Lehi-Nefit dhe tokën e Shilomit.

7 Dhe ai urdhëroi gjithashtu që njerëzit e tij duhej të largoheshin nga toka dhe unë dhe njerëzit e mi shkuam te toka, që ne të mund ta zotëronim atë.

8 Dhe ne filluam të ndërtonim ndërtesa dhe të ndreqnim muret e qytetit, po, madje muret e qytetit të Lehi-Nefit dhe të qytetit të Shilomit.

9 Dhe ne filluam të punonim tokën, po, madje me të gjitha llojet e farave, me fara misri dhe gruri dhe elbi, dhe neasi, dhe sheumi, dhe me farat e të gjitha llojeve të frutave; dhe ne filluam të shtoheshim dhe të përparonim në tokë.

10 Tani, që dinakëria dhe dredhia e mbretit Laman, që ta "sillte popullin tim në robëri, që ai hoqi dorë nga toka, që ne të mund ta zotëronim atë.

11 Prandaj, ndodhi që pasi ne kishim banuar në tokë për hapësirën e dymbëdhjetë vjetëve, mbreti Laman filloi të kishte frikë se në ndonjë mënyrë populli ynë do të bëhej i fortë në

tokë dhe se ata nuk do të mund ta mposhtnin dhe ta sillnin atë në robëri.

12 Tani, ata ishin një popull përtac dhe "idhujtar; prandaj ata dëshironin të na sillnin ne në robëri, që të ngopnin veten e tyre me punët e duarve tona, po, që të ushqenin veten e tyre me kopetë e fushave tona.

13 Prandaj, ndodhi që mbreti Laman filloi të ngacmonte popullin e tij, që ata të grindeshin me popullin tim; prandaj filloi të kishte luftëra dhe grindje në tokë.

14 Pasi, në vitin e trembëdhjetë të mbretërimit tim në tokën e Nefit, larg në jug të tokës së Shilomit, kur njerëzit e mi ishin duke u dhënë ujë dhe duke ushqyer kopetë e tyre dhe duke punuar tokat e tyre, një ushtri e madhe në numër e Lamanitëve erdhi mbi ta dhe filluan t'i vrisnin ata dhe të merrnin kopetë e tyre dhe misrin e fushave të tyre.

15 Po, dhe ndodhi që ata ikën me vrap, të gjithë ata që nuk u kapën, madje në qytetin e Nefit dhe më kërkuan mua për mbrojtje.

16 Dhe ndodhi që unë i armatosa ata me harqe dhe me shigjeta, me shpata dhe me kordha, me topuza dhe me hobe dhe me të gjitha llojet e armëve që ne mund të shpiknim; dhe unë dhe populli im shkuam përpara të luftonim kundër Lamanitëve.

17 Po, në fuqinë e Zotit, ne shkuam përpara të luftonim

kundër Lamanitëve; pasi unë dhe populli im iu lutëm me fuqi Zotit, që të na shpëtonte nga duart e armiqve tanë, pasi ne u zgjuam në një kujtesë të çlirimit të etërve tanë.

18 Dhe Perëndia i “dëgjoi thirrjet tona dhe iu përgjigj lutjeve tona; dhe ne shkuaam përpara në fuqinë e tij; po, ne shkuaam përpara kundër Lamanitëve dhe brenda një dite dhe një nate ne vramë tre mijë e dyzet e tre; ne i vramë ata madje derisa i kishim nxjerrë ata nga toka jonë.

19 Dhe unë vetë, ndihmova me duart e mia të varrosja të vdekurit e tyre. Dhe vini re, që për dhembjen dhe pikëllimin tonë të madh, dyqind e shtatëdhjetë e nëntë nga vëllezërit tanë u vranë.

KAPITULLI 10

Mbreti Laman vdes—Njerëzit e tij janë të egër dhe mizorë dhe besojnë në tradita të rreme—Zenifi dhe populli i tij triumfojnë kundër tyre. Rreth 187–160 para K.

DHE ndodhi që ne përsëri filluam të ngrinim mbretërinë dhe ne përsëri filluam të zotëronim tokën në paqe. Dhe unë shkaktova që të bëheshin armë lufte të çdo lloji, që kështu unë të mund të kisha armë për popullin tim, për kohën që Lamanitët do të vinin përsëri në luftë kundër popullit tim.

2 Dhe unë vendosa roja rreth e përçark vendit, që Lamanitët

nuk do të mund të vinin mbi ne përsëri papritmas dhe të na shkatërronin; dhe kështu unë mbrojta popullin tim dhe kope të e mia dhe i mbajta ato nga rënia në duart e armiqve tanë.

3 Dhe ndodhi që ne trashëguam tokën e etërve tanë për shumë vjet, po, për hapësirën e njëzet e dy vjetëve.

4 Dhe unë bëra që burrat duhet të punonin tokën dhe të rritnin të gjitha llojet e “drithit dhe të gjitha llojet e frutit të çdo peme.

5 Dhe unë bëra që gratë duhet të tirnin dhe të endnin dhe të punonin, dhe të punonin të gjitha llojet e pëlhurave të mira, po, dhe “rroba të çdo lloji, që ne të mund të vishnim lakuriqësinë tonë; dhe kështu ne përparuam në vend—kështu ne patëm paqe të vazhdueshme në tokë për hapësirën e njëzet e dy vjetëve.

6 Dhe ndodhi që mbreti “Laman vdiq dhe i biri filloi të mbretëronte në vend të tij. Dhe ai filloi ta ngacmonte popullin e tij në kryengritje kundër popullit tim; prandaj, ata filluan të përgatiteshin për luftë dhe të vinin të luftonin kundër popullit tim.

7 Por, unë kisha dërguar spiunët e mi rreth e rrotull në vendin e “Shemlonit, që të mund të zbuloja përgatitjet e tyre, që të mund të mbroheshja kundër tyre, që ata të mos mund të vinin mbi popullin tim dhe t’i shkatërronin ata.

8 Dhe ndodhi që ata erdhën nga veriu i vendit të Shilomit

me ushtritë e tyre të shumta në numër, njerëz të ^aarmatosur me ^bharqe, dhe me shigjeta, dhe me shpata, dhe me kordha, dhe me gurë, dhe me hobe; dhe ata i kishin kokat e tyre të rruara dhe ishin lakuriq; dhe ata kishin shtrënguar rreth ijeve të tyre në një copë lëkurë.

9 Dhe ndodhi që unë bëra që gratë dhe fëmijët e popullit tim të fshiheshin në vendin e shkretë; dhe unë bëra gjithashtu, që të gjithë burrat e mi të vjetër që mund të mbanin armë dhe gjithashtu të gjithë të rinjtë e mi që ishin në gjendje të mbanin armë, duhej të mblidheshin së bashku të shkonin të luftonin kundër Lamanitëve; dhe unë i vura ata sipas rangut të tyre, çdo njeri sipas moshës së tij.

10 Dhe ndodhi që ne shkuam të luftonim kundër Lamanitëve; dhe unë, madje unë, në moshën time të vjetër, shkova të luftoja kundër Lamanitëve. Dhe ndodhi që ne shkuam të luftonim në ^afuqinë e Zotit.

11 Tani, Lamanitët nuk dinin asgjë në lidhje me Zotin, as në lidhje me fuqinë e Zotit, prandaj, ata vareshin në fuqinë e tyre. Megjithatë, ata ishin një popull i fortë, përse i takon fuqisë së njerëzve.

12 Ata ishin një popull i ^aegër dhe mizor dhe gjakatar, që besonin në ^btraditën e etërve të tyre, e cila është kjo—Besonin se ata ishin dëbuar nga toka e

Jeruzalemit për shkak të paudhësive të etërve të tyre dhe se ata u trajtuan padrejtësisht në vendin e shkretë nga vëllezërit e tyre dhe ata u trajtuan gjithashtu padrejtësisht, ndërsa po kalonin detin;

13 Dhe përsëri ata u trajtuan padrejtësisht, ndërsa ishin në tokën e trashëgimit të tyre ^atë parë, pasi ata kishin kaluar detin dhe e gjithë kjo, sepse ai Nefi ishte më besnik në zbatimin e urdhërimeve të Zotit—prandaj ai u ^bfavorizua nga Zoti, pasi Zoti i dëgjoi lutjet e tij dhe iu përgjigj atyre, dhe ai mori udhëheqjen e udhëtimit të tyre në vendin e shkretë.

14 Dhe vëllezërit e tij ishin zemëruar me të, sepse ata nuk ^akuptonin punët e Zotit; ata ishin gjithashtu ^btë zemëruar me të mbi ujërat, sepse ata ngurtësuan zemrat e tyre kundër Zotit.

15 Dhe përsëri ata ishin të zemëruar me të, kur ata kishin arritur në tokën e premtuar, sepse thanë që ai u kishte marrë ^asundimin e popullit nga duart e tyre; dhe ata deshën ta vrisnin.

16 Dhe përsëri ata ishin të zemëruar me të, sepse ai u nis në vendin e shkretë, ashtu sikurse Zoti e kishte urdhëruar dhe mori ^aanalet që ishin gdhendur mbi fletët e tunxhit, pasi ata thanë se ai i kishte ^bgrabitur ato.

17 Dhe kështu ata i kanë mësuar fëmijët e tyre që ata duhet

8a Jar. 1:8.
b Alma 3:4–5.
10a USH Besim.
12a Alma 17:14.

b 2 Ne. 5:1–3.
13a 1 Ne. 18:23.
b 1 Ne. 17:35.
14a 1 Ne. 15:7–11.

b 1 Ne. 18:10–11.
15a 2 Ne. 5:3.
16a 2 Ne. 5:12.
b Alma 20:10, 13.

KAPITULLI 11

t'i urrenin ata dhe që ata duhet t'i vrisnin ata dhe që ata duhet t'i grabitnin dhe t'i plaçkitnin ata, dhe që të bënin gjithçka, që të mund t'i shkatërronin ata; prandaj ata kanë një urrejtje të përvetshme ndaj fëmijëve të Nefit.

18 Pikërisht për këtë shkak, mbreti Laman, me anën e dinakërisë së tij dhe gënjeshtreve të tij dhëlpërake dhe premtimeve të tij të bukura, më gënjeu që unë e solla këtë popullin tim në këtë vend, që ata të mund ta shkatërronin atë; po, dhe ne kemi vuajtur shumë vjet në tokë.

19 Dhe tani, unë, Zenifi, pasi ia kam treguar të gjitha këto gjëra popullit tim në lidhje me Lamanitët, unë i nxita ata të shkonin të luftonin me fuqinë e tyre, duke vënë besimin e tyre në Zotin; prandaj, ne u ndeshëm me ta ballë për ballë.

20 Dhe ndodhi që ne i nxorëm ata përsëri nga toka jonë; dhe i vramë ata me një gjakderdhje të madhe, madje kaq shumë, sa që ne nuk i numëruam dot.

21 Dhe ndodhi që u rikthyem përsëri në tokën tonë dhe populli im përsëri filloi të kujdeset për kopetë e tij dhe të punonte tokën e tij.

22 Dhe tani, unë duke qenë i vjetër, ia kalova mbretërinë njërit prej bijve të mi, prandaj unë nuk them më. Dhe Zoti e bekoftë popullin tim. Amen.

Mbreti Noe sundon në ligësi—Ai kënaqet me jetesë të shthurur me bashkëshortet e tij dhe gratë pa kurorë—Abinadi profetizon se populli do të çohet në robëri—Jeta e tij kërkohet nga mbreti Noe. Rreth 160–150 para K.

DHE tani ndodhi që Zenifi e kaloi mbretërinë mbi Noeun, njërin nga bijtë e tij; prandaj Noeu filloi të mbretëronte në vend të tij; dhe ai nuk eci në udhët e atit të tij.

2 Pasi vini re, ai nuk zbatoi urdhërimet e Perëndisë, por shkoi sipas dëshirave të zemrës së tij. Dhe ai kishte shumë bashkëshorte dhe "gra pa kurorë. Dhe ai ^bbëri që populli i tij të bënte mëkat dhe të bënte atë që ishte e neveritshme në sytë e Zotit. Po, dhe ata bënë "lavirësi dhe të gjitha llojet e ligësisë.

3 Dhe ai u vuri një taksë të një të pestës së gjithçkaje që ata zotëronin, një të pestën e arit të tyre dhe të argjendit të tyre dhe një të pestën e "zifit të tyre, dhe të bakrit të tyre, dhe të tunxhit të tyre, dhe të hekurit të tyre; dhe një të pestën e grigjave të tyre; dhe gjithashtu një të pestën e të gjithë drithit të tyre.

4 Dhe të gjithë këtë e mori për të mbajtur veten dhe bashkëshortet e tij dhe gratë e tij pa kurorë; dhe gjithashtu priftërinjtë e tij dhe bashkëshortet e

11 2a Jakobi 3:5.
b 1 Mbr. 14:15–16;
Mosia 29:31.

c 2 Ne. 28:15.
3a HEB fjalë të lidhura:
mbiemri, "shkëlqyes";

folja, "vesh ose
mbuloj me metal."

tyre dhe gratë e tyre pa kurorë; kështu ai i ndryshoi punët e mbretërisë.

5 Pasi ai pushoi të gjithë priftërinjtë që ishin shuguruar nga i ati dhe shuguroi të rinj në vend të tyre, të tillë që ishin ngritur në kryelartësinë e zemrave të tyre.

6 Po, dhe kështu ata mbahe-shin në përtacinë e tyre dhe në idhujtarinë e tyre dhe në lavirësitë e tyre nga taksat që mbreti Noe i kishte vënë popullit të tij; kështu populli punonte jashtëzakonisht rëndë për të mbajtur paudhësinë.

7 Po, dhe ata gjithashtu u bënë idhujtarë, sepse ata u gënjyen nga fjalët e kota dhe lajkatuese të mbretit dhe të priftërinjve; pasi ata u folën gjëra mikluese atyre.

8 Dhe ndodhi që mbreti Noe ndërtoi shumë ndërtesa elegante dhe të mëdha dhe ai i stolisi ato me vepra të bukura prej druri, dhe me të gjitha llojet e gjërave me vlerë prej ari, dhe prej argjendi, dhe prej hekuri, dhe prej tunxhi, dhe prej zifi, dhe prej bakri;

9 Dhe ai gjithashtu ndërtoi për vete një pallat të madh dhe një fron në mes të tij, gjithçka e të cilit ishte prej druri të çmueshëm dhe ishte stolitur me ar dhe argjend dhe me gjëra të çmueshme.

10 Dhe ai bëri gjithashtu që punëtorët e tij duhej të bënin brenda mureve të tempullit çdo lloj pune të çmueshme prej

druri dhe prej bakri dhe prej tunxhi.

11 Dhe ndenjësjet që ishin vendosur veçan për priftërinjtë e lartë, të cilat ishin lart të gjitha ndenjësëve të tjera, ai i stolisi me ar të kulluar dhe ai bëri që një gjoksmbrojtëse të ndërtohet para tyre, që ata të mund të mbështetnin trupat e tyre dhe krahët e tyre mbi të, ndërsa ata do t'i flisnin popullit fjalë të gënjeshtërtë dhe të kota.

12 Dhe ndodhi që ai ndërtoi një "kullë pranë tempullit; po, një kullë shumë të lartë, madje kaq të lartë, sa ai të mund të qëndronte mbi majën e saj dhe të shihte vendin e Shilomit dhe gjithashtu vendin e Shemlonit që zotërohej nga Lamanitët; dhe ai të mund të shihte madje të gjithë vendin rreth e përqark.

13 Dhe ndodhi që ai bëri që shumë ndërtesa të ndërtohen në vendin Shilom; dhe ai bëri të ndërtohet një kullë e madhe mbi kodrën në veri të vendit Shilom, që kishte qenë një vend strehimi për fëmijët e Nefit në kohën kur ata ikën nga toka; dhe kështu bëri ai me pasuritë që mori me anë të tatimit të popullit të tij.

14 Dhe ndodhi që ai e vuri zemrën e tij mbi pasuritë e tij dhe ai kaloi kohën e tij në jetesë të shturur me bashkëshortet e tij dhe gratë e tij pa kurorë; dhe gjithashtu kështu e kalonin priftërinjtë e tij kohën e tyre, me lavire.

15 Dhe ndodhi që ai mbolli

vreshta rreth e rrotull vendit; dhe ndërtoi shtrydhëse rrushi dhe bëri verë me shumicë; dhe si rrjedhim, ai u bë “verëpirës dhe gjithashtu populli i tij.

16 Dhe ndodhi që Lamanitët filluan të vinin mbi popullin e tij, në numër të paktë dhe i vrisnin ata në arat e tyre dhe ndërsta ata ruanin grigjat e tyre.

17 Dhe mbreti Noe dërgoi roje rreth e përçark vendit që t’i mbanin ata larg; por ai nuk dërgoi një numër të mjaftueshëm dhe Lamanitët erdhën mbi ta dhe i vranë ata, dhe nxorën shumë nga grigjat e tyre prej atij vendi, kështu Lamanitët filluan t’i shkatërronin dhe të ushtronin urrejtjen e tyre mbi ta.

18 Dhe ndodhi që mbreti Noe dërgoi ushtritë e tij kundër tyre dhe ata u shtynë tutje, ose i shtynë ata prapa për një kohë; prandaj ata u kthyen me gëzim me plaçkën e tyre.

19 Dhe tani, për shkak të kësaj fitoreje të madhe, ata u ngritën në kryelartësinë e zemrave të tyre; ata “u mburrën për fuqinë e tyre, duke thënë se pesëdhjetë nga ata mund të përballonin mijëra nga Lamanitët; dhe kështu ata mburreshin dhe gëzoheshin në gjak dhe në derdhjen e gjakut të vëllezërve të tyre dhe kjo për shkak të ligësisë së mbretit dhe priftërinjve të tyre.

20 Dhe ndodhi që ishte një njeri mes tyre, emri i të cilit ishte “Abinadi; dhe ai shkoi përpara

mes tyre dhe filloi të profetizojë, duke thënë: Vini re, kështu thotë Zoti dhe kështu më ka urdhëruar ai, duke thënë: Shko përpara dhe thuaj këtij populli se kështu thotë Zoti—Mjerë këta njerëz, pasi unë kam parë neveritë e tyre dhe ligësinë e tyre dhe lavirësitë e tyre; dhe në qoftë se nuk pendohen, unë do t’i vizitoj ata në zemërimin tim.

21 Dhe në qoftë se nuk pendohen dhe nuk kthehen te Zoti, Perëndia i tyre, vini re, unë do t’i dorëzoj ata në duart e armiqve të tyre; po, dhe do të sillen në “robëri; dhe ata do të vuajnë nga dora e armiqve të tyre.

22 Dhe do të ndodhë që ata do të dinë se unë jam Zoti, Perëndia i tyre dhe jam një Perëndi “xheloz, që ndëshkon paudhësitë e popullit tim.

23 Dhe do të ndodhë që nëse ky popull nuk pendohet dhe nuk kthehet te Zoti, Perëndia i tyre, ata do të sillen në robëri; dhe askush nuk do t’i shpëtojë, veçse Zoti, Perëndia i Plotfuqishëm.

24 Po, dhe do të ndodhë që kur ata do të më thërrasin, unë do të jem “i ngadaltë të dëgjoj thirrjet e tyre; po, dhe do të lejoj që ata të goditen nga armiqtë e tyre.

25 Dhe në qoftë se nuk pendohen në thes lire dhe hi dhe ta lutin me fuqi Zotin, Perëndinë e tyre, unë nuk do t’i “dëgjoj lutjet e tyre, as nuk do t’i

15a USH Fjalë e Urtësisë.
19a DeB 3:4.
USH Kryelartësi,
krenari.

20a USH Abinadi.
21a Mosia 12:2; 20:21;
21:13–15; 23:21–23.
22a Eks. 20:5; LiP. 6:15;

Mosia 13:13.
24a Mik. 3:4;
Mosia 21:15.
25a Isa. 1:15; 59:2.

shpëtoj nga vuajtjet e tyre; dhe kështu thotë Zoti dhe kështu më ka urdhëruar mua.

26 Dhe ndodhi që kur Abinadi u kishte folur këto fjalë atyre, ata u zemëruan me të dhe kërkuan t'i merrnin jetën; por Zoti e shpëtoi atë nga duart e tyre.

27 Tani, kur mbreti Noe dëgjoi fjalët që Abinadi i foli popullit, edhe ai u zemërua; dhe tha: Kush është Abinadi, që unë dhe populli im duhet të gjyko-hemi prej tij, ose "kush është Zoti që do të sjellë mbi popu-llin tim vuajtje kaq të mëdha?

28 Unë ju urdhëroj juve të ma sillni Abinadin këtu, që unë të mund ta vras, pasi ai i ka thënë këto gjëra që të nxisë njerëzit e mi në zemërim njëri me tjetrin dhe të ngrejë grindje mes po-pullit tim; prandaj unë do ta vras atë.

29 Tani, sytë e njerëzve ishin "verbuar; prandaj ata ^bngurtësu-an zemrat e tyre kundër fjalëve të Abinadit dhe ata u përpoqën që nga ajo kohë e më pas ta kapnin atë. Dhe mbreti Noe e ngurtësoi zemrën e tij kundër fjalës së Zotit dhe ai nuk u pendua për punët e tij të liga.

KAPITULLI 12

Abinadi burgoset pasi profetizoi shkatërrimin e popullit dhe vdek-jen e mbretit Noe—Priftërinjtë e rremë citojnë shkrimet e shenjta

dhe bëjnë sikur zbatojnë ligjin e Moisiut—Abinadi fillon t'u mësojë atyre Dhjetë Urdhërimet. Rreth 148 para K.

DHE ndodhi që pas hapësirës së dy vjetëve Abinadi erdhi mes tyre i maskuar, që ata nuk e njohën dhe filloi të profetizonte mes tyre, duke thënë: Kështu më ka urdhëruar Zoti, duke thënë—Abinadi, shko dhe profetizo te ky populli im, pasi ata kanë ngurtësuar zemrat e tyre kundër fjalëve të mia; ata nuk janë penduar për punët e tyre të liga; prandaj unë do t'i ^avizi-toj ata në zemërimin tim, po, në zemërimin tim të rreptë do t'i vizitohet ata për paudhësitë dhe neveritë e tyre.

2 Po, mjerë ky brez! Dhe Zoti më tha: Shtrije dorën tënde dhe profetizo, duke thënë: Kështu thotë Zoti, do të ndodhë që ky brez, për shkak të paudhësive të tyre do të sillen në ^arobëri dhe do të goditen në ^bfaqe; po, dhe do të dëbohen nga njerëzit dhe do të vriten; dhe hutat e ajrit dhe qentë, po, dhe kafshët e egra, do të përpijnë mishin e tyre.

3 Dhe do të ndodhë që "jeta e mbretit Noe do të vlerësohet madje si një plaçkë në një ^bfurrë të nxehtë; pasi ai do të dijë se unë jam Zoti.

4 Dhe do të ndodhë që unë do ta qëlloj këtë popullin tim me "mjerime të rënda, po, me zi buke dhe me epidemi dhe do të

27a Eks. 5:2;
Mosia 12:13.
29a Moisë. 4:4.
b Alma 33:20;

Eth. 11:13.
12 1a Isa. 65:6.
2a Mosia 11:21; 20:21;
21:13–15; 23:21–23.

b Mosia 21:3–4.
3a Mosia 12:10.
b Mosia 19:20.
4a DeB 97:26.

bëj që ata të ^bulërijnë gjithë ditën e ditës.

5 Po, dhe unë do të bëj që ata të kenë “barra të lidhura mbi shpinat e tyre dhe ata do të dëbohen si një gomar pa gojë.

6 Dhe do të ndodhë që unë do të bëj që mbi ta të bjerë breshër dhe ai do t’i godasë ata; dhe do të goditen nga era “e lindjes; dhe ^binsektet gjithashtu do të mbulojnë tokën e tyre dhe do të përpijnë drithin e tyre.

7 Dhe ata do të goditen nga një epidemi e madhe—dhe të gjithë këtë unë do ta bëj për shkak të “pauhdësive dhe neverive të tyre.

8 Dhe do të ndodhë që në qoftë se ata nuk pendohen, unë do t’i “shkatërroj plotësisht nga faqja e dheut; por, ata do të lënë një ^banal pas tyre dhe unë do ta ruaj atë për kombet e tjera që do të zotërojnë tokën; po, madje këtë unë do ta bëj që të mund t’i zbuloj neveritë e këtij populli te kombet e tjera. Dhe shumë gjëra profetizoi Abinadi kundër këtij populli.

9 Dhe ndodhi që ata u zemëruan me të; dhe e morën atë dhe e çuan të lidhur para mbretit, dhe i thanë mbretit: Shiko, ne kemi sjellë një njeri para teje, i cili ka profetizuar të këqija në lidhje me njerëzit e tu dhe thotë se Perëndia do t’i shkatërrojë ata.

10 Dhe gjithashtu ai profetizoi të këqija në lidhje me jetën tënde dhe thotë se jeta jote do të jetë si një plaçkë në një furrë zjarri.

11 Dhe përsëri ai thotë se ti do të jesh si një kërcell, madje si një kërcell i tharë i fushës, që shkelet nga kafshët dhe shtypet nën këmbë.

12 Dhe përsëri ai thotë se ti do të jesh si lulet e një gjembaçi i cili kur është krejtësisht i bërë, në qoftë se fryn era, e merr dhe e rrokullis mbi faqe të dheut. Dhe ai pretendon se Zoti e ka thënë atë. Dhe ai thotë se e gjitha kjo do të vijë mbi ty, në qoftë se ti nuk pendohesh dhe kjo për shkak të pauhdësive të tua.

13 Dhe tani, O mbret, ç’^{të} keqet të madhe ke bërë ose ç’^{të} mëkate të mëdha ka bërë populli yt, që ne duhet të dënohemi nga Perëndia ose të gjykohemi nga ky njeri?

14 Dhe tani, O mbret, shiko, ne jemi të pafajshëm, dhe ti, O mbret, nuk ke mëkatuar; prandaj, ky njeri ka gënjyer në lidhje me ty dhe ai ka profetizuar më kot.

15 Dhe vër re, ne jemi të fortë, ne nuk do të bëhemi robër ose të merremi skllevër nga armiq-të tanë; po, dhe ti ke përparuar në tokë dhe ti gjithashtu do të përparosh.

16 Vër re, ja ku është njeriu; ne e dorëzojmë në duart e tua; ti mund të bësh me të si të duket ty mirë.

17 Dhe ndodhi që mbreti Noe bëri që Abinadi të futej në burg; dhe ai urdhëroi që “priftërinjtë të mblidheshin së bashku, që ai të mund të mbante me ta një këshill, se ç’^{të} bënte me të.

4b Mosia 21:9–10.

5a Mosia 21:3.

6a Jer. 18:17;

Mosia 7:31.

b Eks. 10:1–12.

7a DeB 3:18.

8a Alma 45:9–14.

b Morm. 8:14–16.

17a Mosia 11:11.

18 Dhe ndodhi që ata i thanë mbretit: Sille këtu, që ne të mund ta pyesim atë; dhe mbreti urdhëroi që ai të sillej para tyre.

19 Dhe ata filluan ta pyesnin, që ta kapnin atë me fjalë; kështu që të kishin përse ta akuzonin; por ai u përgjigj me guxim dhe i përballoi të gjitha pyetjet e tyre, po, për çudinë e tyre; pasi ai u “bëri ballë atyre në të gjitha pyetjet e tyre dhe i ngatërroi ata në të gjitha fjalët e tyre.

20 Dhe ndodhi që njëri prej tyre i tha atij: Ç’kuptim kanë fjalët që janë shkruar dhe të cilat na janë mësuar nga etërit tanë, që thonë:

21 “Sa të bukura janë mbi male këmbët e atij që sjell lajme të mira; që njofton paqe; që sjell lajme të bukura për të mirë; që shpall shpëtim; që i thotë Sionit, Perëndia Yt mbretëron;

22 Rojat e tua do të ngrejnë zërin; me zë së bashku ata do të këndojnë; pasi ata do të shohin sy për sy kur Zoti do të sjellë përsëri Sionin;

23 Shpërtheni në gëzim; këndonin së bashku ju vende të humbura të Jeruzalemit; pasi Zoti e ka qetësuar popullin e tij, ai e ka shëlbuar Jeruzalemin.

24 Zoti ka zhveshur “krahun e tij të shenjtë në sytë e të gjitha kombeve dhe të gjitha skajet e tokës do të shohin shpëtimin e Perëndisë sonë?

25 Dhe tani Abinadi u tha atyre: A jeni ju “priftërinj dhe

pretendoni se e mësoni këtë popull dhe se kuptoni shpirtin e profetizimit, dhe megjithatë, doni të dini prej meje se ç’duan të thonë këto gjëra?

26 Unë po ju them juve, mjerë ju që keni përdhosur udhët e Zotit! Pasi, në qoftë se ju i kuptoni këto gjëra, ju nuk i keni mësuar ato; prandaj, keni përdhosur udhët e Zotit.

27 Ju nuk i keni përdorur zemrat tuaja që të “kuptoni; prandaj ju nuk keni qenë të urtë. Prandaj ç’i mësoni ju këtij populli?

28 Dhe ata thanë: Ne i mësojmë ligjin e Moisiut.

29 Dhe përsëri, ai u tha atyre: Në qoftë se ju u mësoni “ligjin e Moisiut, pse nuk e zbatoni atë? Pse ia keni kushtuar zemrat tuaja pasurive? Pse bëni “lavirësi dhe shpenzoni fuqinë tuaj me lavire, po, dhe e bëni këtë popull të bëjë mëkate, që Zoti të ketë shkak të më dërgojë mua për të profetizuar kundër këtij populli, po, madje një të keqe të madhe kundër këtij populli?

30 A nuk e dini ju se unë them të vërtetën? Po, ju e dini se unë them të vërtetën; dhe ju duhet të dridheni para Perëndisë.

31 Dhe do të ndodhë që ju do të qëlloheni për paudhësitë tuaja, pasi ju keni thënë se u mësoni ligjin e Moisiut. Dhe ç’dini ju në lidhje me ligjin e Moisiut? “A vjen shpëtimi me anë të ligjit të Moisiut? Ç’thoni ju?

19a DeB 100:5–6.

21a Isa. 52:7–10;

Nah. 1:15.

24a 1 Ne. 22:11.

25a Mosia 11:5.

27a USH Kuptuar(it) (të).

29a USH Ligj i Moisiut.

b USH Shkelje kurore.

31a Mosia 3:15; 13:27–32;

Alma 25:16.

32 Dhe ata u përgjigjën dhe thanë se shpëtimi vinte nëpërmjet ligjit të Moisiut.

33 Por tani, Abinadi u tha atyre: Unë e di, në qoftë se zbatoni urdhërimet e Perëndisë, ju do të shpëtoheni; po, në qoftë se zbatoni urdhërimet që Zoti i dha Moisiut në malin "Sinai, duke thënë:

34 "Unë jam Zoti, Perëndia yt që të 'nxori ty nga toka e Egjiptit, nga shtëpia e robërisë.

35 Ti nuk do të kesh "tjetër Perëndi para meje.

36 Ti nuk do të bësh nga vetja ndonjë skulpturë, ose ndonjë shëmbëlltyrë të ndonjë gjëje lart në qiell, ose të gjërave që janë poshtë në tokë.

37 Tani Abinadi u tha atyre, I keni bërë ju të gjitha këto? Unë ju them juve, Jo, nuk i keni bërë. Dhe a i keni "mësuar këtij populli se ata duhet t'i bëjnë të gjitha këto gjëra? Unë ju them juve, Jo, ju nuk e keni bërë.

KAPITULLI 13

Abinadi mbrohet nga fuqi hyjnore — Ai u mëson Dhjetë Urdhërimet — Shpëtimi nuk vjen vetëm nëpërmjet ligjit të Moisiut — Perëndia vetë do të bëjë një shlyerje dhe do të shëlbejë popullin e tij. Rreth 148 para K.

DHE tani, kur mbreti i dëgjoji këto fjalë, ai u tha priftërinjve të

tij: Merreni këtë njeri dhe vriteni; pasi çfarë mund të bëjmë ne me të, pasi ai është i çmendur.

2 Dhe ata shkuan përpara dhe u përpoqën të vinin duart e tyre mbi të, por ai u qëndroi atyre dhe u tha:

3 Mos më prekni, pasi Perëndia do t'ju godasë në qoftë se ju vini duart mbi mua, pasi nuk kam dhënë njoftimin që Zoti më dërgoi të jap; as nuk ju kam thënë atë që "kërkuat, që unë duhet të thoj; prandaj Perëndia nuk do të lejojë që unë të shkatërrohem në këtë moment.

4 Por, unë duhet të plotësoj urdhërimet që Perëndia më ka urdhëruar mua; dhe meqë unë ju kam thënë të vërtetën, ju jeni zemëruar me mua. Dhe përsëri, pasi unë kam folur fjalën e Perëndisë, ju më keni gjykuar që jam i çmendur.

5 Tani ndodhi që pasi Abinadi foli këto fjalë, njerëzit e mbretit Noe nuk guxuan ta preknin me dorë, pasi Shpirti i Zotit ishte mbi të; dhe fytyra e tij "shndriti me një shkëlqim të madh, madje sikurse ajo e Moisiut kur ishte në malin Sinai, ndërsa po fliste me Zotin.

6 Dhe ai foli me "fuqi dhe autoritet nga Perëndia; dhe ai i vazhdoi fjalët e tij, duke thënë:

7 Ju e shihni se nuk keni fuqi të më vrisni mua, prandaj unë mbaroj mesazhin tim. Po, dhe unë vë re se ai ju "shpon në

33a Eks. 19:9, 16–20;

Mosia 13:5.

34a Eks. 20:2–4.

b Eks. 12:51;

1 Ne. 17:40;

Mosia 7:19.

35a Ose. 13:4.

USH Idhujtari.

37a Mosia 13:25–26.

13 3a Mosia 12:20–24.

5a Eks. 34:29–35.

6a USH Fuqi.

7a 1 Ne. 16:2.

zemrat tuaja, sepse unë ju them të vërtetën në lidhje me paudhësitë tuaja.

8 Po, dhe fjalët e mia ju mbushin me habi dhe çudi dhe me zemërim.

9 Por unë mbaroj mesazhin tim; dhe pastaj nuk ka rëndësi se ku do të shkoj, në qoftë se unë jam i shpëtuar.

10 Por vetëm këtë unë do t'ju them, çfarë bëni me mua, pas kësaj, do të jetë një "simbol dhe një shenjë e gjërave që do të vijnë.

11 Dhe tani, unë ju lexoj pjesën e mbetur të "urdhërimeve të Perëndisë, pasi unë vë re se ato nuk janë shkruar në zemrat tuaja; unë vë re se keni studiuar dhe keni mësuar paudhësi në pjesën më të madhe të jetës suaj.

12 Dhe tani, ju e mbani mend se unë ju thashë: Ti nuk do të bësh nga vetja ndonjë skulpturë, ose ndonjë shëmbëlltyrë të ndonjë prej gjërave që janë lart në qiell, ose të gjërave që janë poshtë në tokë, ose që janë në ujë nën tokë.

13 Dhe përsëri: Ti nuk duhet ta përkulësh veten tënde para tyre, as t'u shërbesh atyre; pasi unë Zoti, Perëndia yt, jam një Perëndi xheloz që ndëshkoj paudhësitë e etërve ndaj fëmijëve, deri në brezat e tretë dhe të katërt të atyre që më urrejnë;

14 Dhe tregoj mëshirë ndaj

mijëra prej tyre që më duan dhe zbatojnë urdhërimet e mia.

15 Ti nuk do të marrësh më kot emrin e Zotit, Perëndisë tënd; pasi Zoti nuk do ta quajë të pafajshëm atë që merr emrin e tij më kot.

16 Mbaj mend ditën e "shabatit, që ta mbash të shenjtë.

17 Gjashtë ditë do të punosh; dhe bëj gjithë punën tënde.

18 Por, ditën e shtatë, shabatin e Zotit, Perëndisë tënd, ti nuk duhet të bësh ndonjë punë, as ti, as biri yt, as bija jote, as shërbëtori yt, as shërbëtorja jote, as bagëtia jote, as njeriu i huaj që është brenda portës tënde;

19 Pasi në "gjashtë ditë Zoti bëri qiellin dhe tokën dhe detin, dhe gjithçka që është në to; prandaj Zoti e bekoj ditën e shabatit dhe e shenjtëroi atë.

20 "Ndero atin tënd dhe nënën tënde, që ditët e tua të mund të zgjaten mbi tokën, të cilën Zoti, Perëndia yt, ta dha ty.

21 Mos "vrit.

22 Mos bëj "shkelje kurore. Mos ^bvidh.

23 Mos jep dëshmi të "rreme kundër fqinjit tënd.

24 Ti nuk duhet të "lakmosh shtëpinë e fqinjit tënd, ti nuk duhet të lakmosh gruan e fqinjit tënd, as shërbëtorin e tij, as shërbëtoren e tij, as kaun e tij, as gomarin e tij, as ndonjë gjë që është e fqinjit tënd.

25 Dhe ndodhi që pasi Abinadi

10a Mosia 17:13–19;

Alma 25:10.

11a Eks. 20:1–17.

16a USH Ditë e Shabatit.

19a Zan. 1:31.

20a Mr. 7:10.

21a Mt. 5:21–22;

DeB 42:18.

USH Vrasje.

22a USH Shkelje kurore.

^b USH Vjedh, Vjedhje.

23a Fja. 24:28.

USH Gënjim.

24a USH Lakmoj.

u dha fund këtyre thënieve, ai u tha atyre: A i keni mësuar këtij populli, që ata duhet të respektojnë të bëjnë të gjitha këto gjëra për t'i zbatuar këto urdhërime?

26 Unë ju them juve, Jo; pasi po ta kishit bërë, Zoti nuk do të më kishte bërë të vija këtu dhe të profetizoja të këqija në lidhje me këtë popull.

27 Dhe tani, ju keni thënë se shpëtimi vjen nëpërmjet ligjit të Moisiut. Unë ju them juve se është e domosdoshme, që ju duhet të zbatoni akoma ligjin e Moisiut; por unë ju them se do të vijë koha, që nuk do të jetë më e domosdoshme të zbatoni ligjin e Moisiut.

28 Dhe për më tepër, unë ju them juve se shpëtimi nuk vjen vetëm nëpërmjet ligjit; dhe po të mos ishte për shlyerjen që vetë Perëndia do të bëjë për mëkatet dhe paudhësitë e popullit të tij, ata do të mbaronin patjetër, pavarësisht nga ligji i Moisiut.

29 Dhe tani unë po ju them juve, se ishte e domosdoshme të kishte një ligj, që t'u jepej fëmijëve të Izraelit, po, madje një ligj shumë të rreptë; pasi ata ishin një popull kokëfortë, të gatshëm për të bërë paudhësi dhe të ngadalshëm të kujtojnë Zotin, Perëndinë e tyre.

30 Prandaj, kishte një ligj të dhënë ndaj tyre, po, një ligj kryerjesh dhe ordinancash, një ligj që ata duhej ta respektonin rreptësisht nga dita në ditë, për t'i bërë ata të kujtonin Perëndinë dhe detyrën e tyre kundrejt tij.

31 Por vini re, unë ju them se të gjitha këto ishin simbole gjërash që do të vinin.

32 Dhe tani, a e kuptuan ata ligjin? Unë ju them juve Jo, jo të gjithë ata e kuptuan ligjin; dhe kjo për shkak të ngurtësismit të zemrave të tyre; pasi ata nuk kuptuan, se asnjë njeri nuk mund të shpëtonte, veçse nëpërmjet shëlbimit të Perëndisë.

33 Pasi vini re, a nuk u profetizoi Moisiu atyre në lidhje me ardhjen e Mesias dhe se Perëndia do ta shëlbonte popullin e tij? Po, dhe madje të gjithë profetët që kanë profetizuar, që kur bota filloi—a nuk kanë folur ata pak a shumë në lidhje me këto gjëra?

34 A nuk kanë thënë ata se Perëndia vetë do të vinte poshtë mes fëmijëve të njerëzve dhe do të merrte mbi vete formën e njeriut dhe do të shkonte përpara në fuqi të madhe mbi faqen e dheut?

35 Po, dhe a nuk kanë thënë ata gjithashtu, se ai do të bënte

27a Ush Ligji i Moisiut.
b 3 Ne. 9:19–20; 15:4–5.
28a Gal. 2:16.
Ush Shëlbuj,
shëlbuar (i), shëlbim;
Shpëtim.
b Gal. 2:21;
Mosia 3:14–15;

Alma 25:15–16.
c Ush Shlyej, shlyerje.
29a Joz. 1:7–8.
b Alma 46:8.
30a Eks. 20.
b Ush Ordinanca.
c Jakobi 4:5.
31a Mosia 16:14;

Alma 25:15.
Ush Simbolizëm.
32a 2 Ne. 25:23–25.
33a 1 Ne. 10:5;
Jakobi 4:4; 7:11.
34a Mosia 7:27; 15:1–3.
Ush Perëndi, Kokë e Perëndisë.

që të ndodhte “ringjallja e të vdekurve dhe se ai vetë do të ishte i brengosur dhe i vuajtur?

KAPITULLI 14

Isaia flet si Mesia—Tregohen poshtërimi dhe vuajtjet e Mesias—Ai e bën shpirtin e tij një dhuratë për mëkatin dhe bën ndërmjetësi për shkelësit—Krahaso Isaia 53. Rreth 148 para K.

Po, nuk thotë edhe Isaia: Kush e ka besuar lajmin tonë dhe kujt i është treguar krahu i Zotit?

2 Pasi ai do të rritet para tij si një bimë e njomë dhe si një rrënjë që del nga toka e thatë; ai s’ka as trajtë, as hijeshi; dhe kur ne do ta shohim atë, nuk do të ketë bukuri për ta dëshiruar.

3 Ai është i përbuzur dhe i braktisur nga njerëzit; një njeri dhembjesh dhe i familjarizuar me vuajtje, sikurse ai, përballë të cilit gjithëkush fsheh fytyrën, i përbuzur dhe ne nuk e çmuam.

4 Me siguri, ai ka “mbajtur ^bbrengat tona dhe qe i ngarkuar me dhimbjet tona; megjithatë, ne e çmonim atë të goditur, të rrahur nga Perëndia dhe të mjeruar.

5 Por, ai u plagos për “shkeljet tona, ai u shtyp për paudhësitë tona; ndëshkimi i paqes sonë ishte mbi të; dhe me vurratat e tij, ne ^bu shëruam.

6 Ne të gjithë, si “dele, kemi

shkuar në udhën e gabuar; secili prej nesh ka vajtur në udhën e vet; dhe Zoti ka vënë mbi të, paudhësitë e ne të gjithëve.

7 “Ai ishte i shtypur dhe ishte i pikëlluar, por nuk e hapi gojën; ai u soll si një ^bqengj që çohet në thertore dhe sikur një dele para atyre që e qethin nuk thotë gjë, kështu ai nuk e hapi gojën.

8 Ai u mor nga burgu dhe nga gjykimi; dhe kush do ta shpallë brezin e tij? Pasi ai ishte përjashtuar nga toka e të gjallëve; pasi për shkeljet e popullit tim ai u godit.

9 Dhe varrin e tij e pati me të ligjtë, por qe me të “pasurin në vdekjen e tij; meqë ai s’kishte bërë ndonjë të ^bkeqe dhe nuk kishte dalë ndonjë mashtrim nga goja e tij.

10 Por, i pëlqeu Zotit ta mavi-joste; ai e vuri në pikëllim; pasi të ketë dhënë shpirtin e tij si fli për mëkatin, ai do të shohë “farën e tij, ai do të zgjasë ditët e tij dhe kënaqësia e Zotit do të përparojë në dorën e tij.

11 Ai do të shohë vuajtjet e shpirtit të tij dhe do të jetë i kënaqur; nga dituria e tij shërbëtori im i drejtë do të shfajësojë shumë; pasi ai do të “mbajë paudhësitë e tyre.

12 Prandaj unë do t’i ndaj atij një pjesë me të mëdhenjtë dhe ai do ta ndajë plaçkën me të fortët; sepse ai i dha shpirtin e

35a Isa. 26:19; 2 Ne. 2:8.

14 4a Alma 7:11–12.

b Mt. 8:17.

5a Mosia 15:9;

Alma 11:40.

b 1 Pj. 2:24–25.

6a Mt. 9:36; 2 Ne. 28:14;

Alma 5:37.

7a Mr. 15:3.

USH Jezu Krisht.

b USH Qengj i

Perëndisë; Pashkë

judease.

9a Mt. 27:57–60;

Mr. 15:27, 43–46.

USH Jozef i Arimateas.

b Gjo. 19:4.

10a Mosia 15:10–13.

11a Lev. 16:21–22;

1 Pj. 3:18;

DeB 19:16–19.

tij vdekjes dhe u numërua me shkelësit; dhe ai mbajti mëkatet e shumë vetave dhe bëri ^andërmjetësi për shkelësit.

KAPITULLI 15

Si Krishti është edhe Ati edhe Biri — Ai do të bëjë ndërmjetësim dhe do të durojë shkeljet e popullit të tij — Ata dhe të gjithë profetët e shenjtë janë fara e tij — Ai do të bëjë që të ndodhë Ringjallja — Fëmijët e vegjël kanë jetë të përjetshme. Rreth 148 para K.

DHE tani Abinadi u tha atyre: Unë do të doja që ju të mund të kuptoni që ^aPerëndia vetë do të zbresë mes fëmijëve të njerëzve dhe do të ^bshëlbejë popullin e tij.

2 Dhe sepse ai ^ajeton në mish, ai do të quhet Biri i Perëndisë dhe duke ia nënshtruar mishin vullnetit të ^bAtit, ai është Ati dhe Biri—

3 Ati, ^asepse ai u ^bzu nëpërmjet fuqisë së Perëndisë; dhe Biri, për shkak të mishit; duke u bërë kështu Ati dhe Biri—

4 Dhe ata janë ^anjë Perëndi, po pikërisht ^bAti i ^cAmshuar i qiellit dhe i tokës.

5 Dhe kështu, mishi duke iu nënshtruar Shpirtit, ose Biri të Atit, duke qenë një Perëndi, ^avuan tundim dhe nuk i nënshtrohet tundimit, por duron që të përqeset dhe të ^bfshikullohet dhe të dëbohet, dhe të ^cmohohet nga populli i tij.

6 Dhe pas gjithë kësaj, pasi të ketë bërë shumë mrekulli të mëdha mes fëmijëve të njerëzve, ai do të çohet, po, madje ashtu ^asikurse tha Isaia, si një dele që është pa gojë para atyre që e qethin, ashtu ai nuk e ^bhapi gojën e tij.

7 Po, madje kështu ai do të çohet, i ^akryqëzuar dhe i vvarë, mishi duke u nënshtruar madje deri në vdekje, ^bvullneti i Birit duke u shkrirë në vullnetin e Atit.

8 Dhe kështu Perëndia këput ^alidhjet e vdekjes, duke korrur ^bfitore mbi vdekjen; duke i dhënë Birit fuqi të bëjë ^cndërmjetësim për fëmijët e njerëzve—

9 Duke u ngjitur në qiell, duke pasur zemrën e mëshirës; duke qenë i mbushur me dhembshuri ndaj fëmijëve të njerëzve; duke qëndruar mes tyre dhe

12a 2 Ne. 2:9; Mosia 15:8; Moro. 7:27–28.

15 1a 1 Tim. 3:16; Mosia 13:33–34.
usH Jezu Krisht.
b usH Shëlbej, shëlbuar (i), shëlbim.

2a Mosia 3:5; 7:27; Alma 7:9–13.
b Isa. 64:8; Gjo. 10:30; 14:8–10; Mosia 5:7; Alma 11:38–39; Eth. 3:14.

3a DeB 93:4.

b Llu. 1:31–33; Mosia 3:8–9; Alma 7:10; 3 Ne. 1:14.

4a LiP. 6:4; Gjo. 17:20–23.
usH Perëndi, Kokë e Perëndisë.

b Mosia 3:8; Hel. 14:12; 3 Ne. 9:15; Eth. 4:7.
c Alma 11:39.

5a Llu. 4:2; Heb. 4:14–15.

b Gjo. 19:1.
c Mr. 8:31; Llu. 17:25.
6a Isa. 53:7.
b Llu. 23:9; Gjo. 19:9; Mosia 14:7.

7a usH Kryqëzim.
b Llu. 22:42; Gjo. 6:38; 3 Ne. 11:11.

8a Mosia 16:7; Alma 22:14.
b Ose. 13:14; 1 Kor. 15:55–57.
c 2 Ne. 2:9.

drejtësisë; duke këputur lidhjet e vdekjes, duke marrë ^apërsipër paudhësinë e tyre dhe shkeljet e tyre, duke i shëlbuar ata dhe duke ^bplotësuar kërkesat e drejtësisë.

10 Dhe tani, unë po ju them, kush do ta shpallë brezin e tij? Vini re, unë ju them që kur shpirti i tij të jetë bërë një fli për mëkatin, ai do të shohë ^afarën e tij. Dhe tani ç'thoni ju? Dhe kush do të jetë fara e tij?

11 Vini re, unë ju them se kushdo që i ka dëgjuar fjalët e ^aprofetëve, po, të gjithë profetëve të shenjtë që kanë profetizuar në lidhje me ardhjen e Zotit— unë ju them se të gjithë ata që u janë bindur fjalëve të tyre dhe që besuan se Zoti do ta shëlbente popullin e tij dhe kanë pritur me padurim atë ditë për një heqje të mëkateve të tyre, unë po ju them juve se këta janë fara e tij, ose ata janë trashëgimtarët e ^bmbretërisë së Perëndisë.

12 Pasi këta janë ata, mëkatet e të cilëve ^aai ka mbartur; këta janë ata, për të cilët ai ka vdekur, për t'i shëlbuar ata nga shkeljet e tyre. Dhe tani, a nuk janë ata fara e tij?

13 Po, dhe a nuk janë profetët, secili që ka hapur gojën e tij për të profetizuar, që nuk ka rënë në shkelje, unë dua të them të

gjithë profetët e shenjtë, që kur filloi bota? Unë ju them se ata janë fara e tij.

14 Dhe këta janë ata që kanë ^ashpallur paqe, që kanë sjellë lajme të reja të mira, që kanë shpallur shpëtimin; dhe që i kanë thënë Sionit: Perëndia yt mbretëron!

15 Dhe, O sa të bukura ishin mbi male këmbët e tyre!

16 Dhe përsëri, sa të bukura janë mbi male këmbët e atyre që janë akoma duke shpallur paqen!

17 Dhe përsëri, sa të bukura janë mbi male këmbët e atyre që tani e tutje do të shpallin paqen, po, që tani e tutje e përgjithnjë!

18 Dhe vini re, unë ju them se kjo nuk është e gjitha. Pasi, O sa të bukura janë mbi male ^akëmbët e atij që sjell lajme të mira, që është themeluesi i ^bpaqes, po, madje Zoti, që ka shëlbuar popullin e tij; po, ai që i ka siguruar shpëtim popullit të tij.

19 Pasi, po të mos ishte për shëlbimin të cilin ai bëri për popullin e tij, që u përgatit që nga ^athemelimi i botës, unë ju them, po të mos ishte për këtë, i gjithë njerëzimi do të kishte ^bmbaruar.

20 Por vini re, lidhjet e vdekjes do të këputen dhe Biri mbretëron dhe ka fuqi mbi të vdekurit;

9a Isa. 53;
Mosia 14:5–12.
b ush Shlyej, shlyerje.
10a Isa. 53:10;
Mosia 5:7; 27:25;
Moro. 7:19.
11a DeB 84:36–38.
b ush Mbretëri e

Perëndisë ose mbretëri e qiellit; Shpëtim.
12a Mosia 14:12;
Alma 7:13; 11:40–41.
14a Isa. 52:7;
Rom. 10:15;
1 Ne. 13:37;

Mosia 12:21–24.
ush Punë misionare.
18a 3 Ne. 20:40;
DeB 128:19.
b Gjo. 16:33.
ush Paqe.
19a Mosia 4:6.
b 2 Ne. 9:6–13.

prandaj, ai do të bëjë që të ndodhë ringjallja e të vdekurve.

21 Dhe atëherë vjen një ringjallje, madje një ringjallje ^ae parë; po, madje një ringjallje e atyre që ishin dhe që janë dhe që do të jenë, madje deri në ringjalljen e Krishtit—pasi kështu do të quhet ai.

22 Dhe tani, ringjallja e të gjithë profetëve; dhe të gjithë atyre që kanë besuar në fjalët e tyre, ose të gjithë atyre që kanë zbatuar urdhërimet e Perëndisë, do të vijë në ringjalljen e parë; prandaj, ata janë ringjallja e parë.

23 Ata ngrihen që të ^abanojnë me Perëndinë që i ka shëlbuar ata; kështu ata kanë jetë të përvetshme nëpërmjet Krishtit, i cili ka ^bkëputur lidhjet e vdekjes.

24 Dhe këta janë ata që kanë pjesë në ringjalljen e parë; dhe këta janë ata që kanë vdekur para se Krishti erdhi, në paditurinë e tyre, pa iu njoftuar ^ashpëtimi. Dhe kështu, Zoti bën të ndodhë përtëritja e tyre; dhe ata kanë një pjesë në ringjalljen e parë, ose kanë jetën e përvetshme, duke qenë të shëlbuar nga Zoti.

25 Dhe ^afëmijët e vegjël kanë gjithashtu jetë të përvetshme.

26 Por vini re dhe kini ^afrikë dhe dridhuni para Perëndisë, pasi ju duhet të dridheni; meqë Zoti nuk shëlbën asnjë prej

atyre që ^bngrenë krye kundër tij dhe ^cvdesin në mëkatet e tyre; po, madje të gjithë ata që kanë vdekur në mëkatet e tyre që kur filloi bota, që kanë ngritur krye me vullnet të plotë kundër Perëndisë, që kanë ditur urdhërimet e Perëndisë dhe nuk donin t'i zbatonin ato; ^dkëta janë ata që ^enuk kanë pjesë në ringjalljen e parë.

27 Prandaj, a nuk duhet të dridheni? Pasi shpëtimi nuk vjen tek asnjë i tillë; pasi Zoti nuk ka shëlbuar asnjë të tillë; po, as nuk mund të shëlbjë Zoti asnjërin prej tyre; pasi ai nuk mund ta mohojë veten e tij; pasi ai nuk mund të mohojë ^adrejtësinë, kur ajo kërkon të drejtën e saj.

28 Dhe tani unë po ju them se do të vijë koha që shpëtimi i Zotit do t'i ^ashpallet çdo kombi, fisi, gjuhe dhe populli.

29 Po, Zot, ^arojet e tua do të ngrej në zërin e tyre; me zërin së bashku ata do të këndojnë; pasi ata do të shohin sy për sy, kur Zoti do të sjellë përsëri Sionin.

30 Shpërtheni në gëzim, këndonin së bashku, ju gërmadha të Jeruzalemit; pasi Zoti ka ngushëlluar popullin e tij, ai ka shëlbuar Jeruzalemin.

31 Zoti ka përveshur krahun e tij të shenjtë në sytë e të gjitha kombeve; dhe të gjitha skajet e tokës do të shohin shpëtimin e Perëndisë sonë.

21a Alma 40:16–21.

23a Psa. 24:3–4;

1 Ne. 15:33–36;

DeB 76:50–70.

^b USH Vdekje, fizike.

24a 2 Ne. 9:25–26;

DeB 137:7.

25a DeB 29:46; 137:10.

USH Shpëtim—

Shpëtim i fëmijëve.

26a LiP. 5:29;

Jakobi 6:9.

^b 1 Ne. 2:21–24.

^c Eze. 18:26;

1 Ne. 15:32–33;

Moro. 10:26.

^d Alma 40:19.

^e DeB 76:81–86.

27a Alma 34:15–16; 42:1.

28a USH Punë misionare.

29a USH Ruaj, roje.

KAPITULLI 16

Perëndia shëlben njerëzit nga gjendja e tyre e humbur dhe e rënë—Ata që janë prej mishi mbesin sikur të mos kishte shëlhim—Krishti bën që të ndodhë një ringjallje për në jetën e pafund ose për në mallkimin e pafund. Rreth 148 para K.

DHE tani, ndodhi që pasi Abinadi pati thënë këto fjalë, ai shtriu dorën dhe tha: Do të vijë koha kur të gjithë do ta shohin ^ashpëtimin e Zotit; kur çdo komb, fis, gjuhë dhe popull do të shikojë sy për sy dhe do të ^bpohojë para Perëndisë se gjykimet e tij janë të drejta.

2 Dhe atëherë të ligjtë do të ^adëbohen dhe ata do të kenë shkak të ulërijnë, dhe të ^bqajnë, të vajtojnë dhe të kërcëllojnë dhëmbët e tyre; dhe këtë sepse ata nuk deshën të dëgjojnë zërin e Zotit; prandaj Zoti nuk i shëlben ata.

3 Pasi ata janë prej ^amishi dhe të djallëzuar dhe se ^bdjali ka fuqi mbi ta; po, madje ai gjarpri i vjetër që ^cmashtroi prindërit tanë të parë, që qe shkak i ^drënies së tyre; që qe shkak që i gjithë njerëzimi u bë prej mishi, epshor, i djallëzuar, ^eduke njohur të keqen nga e

mira, duke ia nënshtruar veten e tyre djallit.

4 Kështu i gjithë njerëzimi ^ahumbi dhe vini re, do të kishin qenë të humbur pafundësisht, po të mos ishte që Perëndia e shëlbeu popullin e tij nga gjendja e tyre e humbur dhe e rënë.

5 Por, kujtoni se ai që qëndron në natyrën e tij prej ^amishi dhe që vazhdon në udhët e mëkatit dhe të rebelimit kundër Perëndisë, mbetet në gjendjen e tij të rënë dhe djalli ka të gjithë fuqinë mbi të. Prandaj, ai është sikurse të mos ishte bërë ^bshël-bimi, duke qenë një armik ndaj Perëndisë; dhe gjithashtu djalli është një armik ndaj Perëndisë.

6 Dhe tani, në qoftë se nuk do të kishte ardhur Krishti në botë, duke folur për gjëra që do të ndodhin ^asikur të kishin ndodhur, nuk do të mund të kishte pasur ndonjë shëlhim.

7 Dhe në qoftë se Krishti nuk do të ishte ngritur nga vdekja, ose të mos kishte këputur rripat e vdekjes, që varri të mos kishte fitore dhe që vdekja të mos kishte ^athumbim, nuk do të kishte pasur ringjallje.

8 Por, ka një ^aringjallje prandaj varri nuk ka fitore dhe thumbi i ^bvdekjes është gëlltitur në Krishtin.

16 1a USH Shpëtim.
b Mosia 27:31.
2a DeB 63:53-54.
b Mt. 13:41-42;
Llu. 13:28;
Alma 40:13.
3a Gal. 5:16-25;
Mosia 3:19.
USH Njeri i natyrshëm.

b 2 Ne. 9:8-9.
USH Djall.
c Zan. 3:1-13;
Mois. 4:5-19.
d USH Rënie e Adamit dhe e Evës.
e 2 Ne. 2:17-18, 22-26.
4a Alma 42:6-14.
5a Alma 41:11.
USH Mishtor.

b USH Shëlbej, shëlbuar (i), shëlhim.
6a Mosia 3:13.
7a Ose. 13:14;
Mosia 15:8, 20.
8a Alma 42:15.
USH Ringjallje.
b Isa. 25:8;
1 Kor. 15:54-55;
Morm. 7:5.

9 Ai është “drita dhe jeta e botës; po, një dritë që është pa mbarim që nuk mund të errësohet kurrë; po, dhe gjithashtu një jetë që është pa mbarim, që nuk mund të ketë më vdekje.

10 Madje kjo vdekshmëri do të veshë “pavdekshmëri dhe ky korrupsion do të veshë pakorrupsion dhe do të sillen të ^bqëndrojnë para shufrës së Perëndisë, që të ^cgjykohen prej tij sipas veprave të tyre, qofshin ato të mira ose të liga—

11 Në qoftë se kanë qenë të mira, në ringjalljen e “jetës së pafund dhe lumturisë; dhe në qoftë se kanë qenë të liga, në ringjalljen e ^bmallkimit të pafund, duke iu dorëzuar djallit që i ka nënshtruar ata, që është mallkimi—

12 Meqë kishin jetuar sipas vullnetit të mishit dhe të dëshirave të tyre; meqë nuk i kishin thirrur kurrë Zotit, ndërsa krahët e mëshirës ishin shtrirë drejt tyre; pasi krahët e “mëshirës ishin shtrirë drejt tyre dhe ata nuk donin meqë ishin paralajmëruar për paudhësitë e tyre dhe nuk largoheshin prej tyre; dhe u urdhëruan që të pendoheshin dhe prapë ata nuk do të pendoheshin.

13 Dhe tani, a nuk duhet të dridheni dhe të pendoheni për mëkatet tuaja dhe të kujtoni

se vetëm në dhe nëpërmjet Krishtit ju mund të shpëtoheni?

14 Prandaj, në qoftë se ju mësoni “ligjin e Moisiut, mësoni gjithashtu se është një hije e atyre gjërave që kanë për të ardhur—

15 Mësojuni atyre se shëlbimi vjen nëpërmjet Krishtit, Zotit, që është vetë Ati i “Amshuar. Amen.

KAPITULLI 17

Alma beson dhe shkruan fjalët e Abinadit—Abinadi vuan vdekje nga zjarri—Ai profetizon sëmundje dhe vdekje nga zjarri për vrasësit e tij. Rreth 148 para K.

DHE tani ndodhi që kur Abinadi mbaroi së foluri, mbreti urdhëroi që “priftërinjtë ta merrnin dhe ta vrisnin.

2 Por, mes atyre ndodhej njëri, emri i të cilit ishte “Alma që ishte edhe ai pasardhës i Nefit. Dhe ai ishte një djalë i ri dhe i ^bbesoi fjalët që kishte folur Abinadi, pasi ai dinte në lidhje me paudhësinë që Abinadi kishte dëshmuar kundër tyre; prandaj, ai filloi ta luste mbretin, që të mos inatosej me Abinadin, por që ta lejonte të shkonte në paqe.

3 Por mbreti u zemërua më shumë dhe bëri që Alma të dëbohej nga mesi i tyre dhe

9a DeB 88:5–13.

uSH Dritë, dritë e Krishtit.

10a Alma 40:2.

uSH Pavdekshëm (i), pavdekësi.

b uSH Gjykim, i fundit.

c Alma 41:3–6.

11a uSH Jetë e

përjetshme.

b uSH Mallkim.

12a uSH Mëshirshëm (i), mëshirë.

14a uSH Ligj i Moisiut.

15a Mosia 3:8; 5:7;

Eth. 3:14.

17 1a Mosia 11:1, 5–6.

2a Mosia 23:6, 9–10.

uSH Alma Plaku.

b Mosia 26:15.

dërgoi shërbëtorët e tij pas tij, që ata të mund ta vrisnin atë.

4 Por ai ia mbathi prej tyre dhe u fsheh që ata nuk e gjetën dot. Dhe ndërsa ai ishte i fshehur për shumë ditë, “shkroi të gjitha fjalët që kishte thënë Abinadi.

5 Dhe ndodhi që mbreti bëri që rojat e tij ta rrethonin Abinadin dhe ta kapnin; dhe ata e lidhën atë dhe e hodhën në burg.

6 Dhe pas tri ditësh, pasi u këshillua me priftërinjtë e tij, ai bëri që ai të sillej përsëri para tij.

7 Dhe ai i tha atij: Abinadi, ne kemi gjetur një akuzë kundër teje dhe ti meriton vdekjen.

8 Pasi ti ke thënë se “Perëndia vetë do të zbresë mes fëmijëve të njerëzve; dhe tani, për këtë shkak ti do të vritesh nëse ti nuk i tërheq të gjitha fjalët e këqija që ke folur në lidhje me mua dhe popullin tim.

9 Tani Abinadi i tha atij: Unë po të them se nuk i tërheq fjalët të cilat unë jua kam thënë në lidhje me këtë popull, pasi ato janë të vërteta; dhe që ju të dini për sigurinë e tyre, unë kam lejuar veten time të bie në duart tuaja.

10 Po, dhe unë do të vuaj madje deri në vdekje dhe unë nuk do t'i tërheq fjalët e mia dhe ato do të qëndrojnë si dëshmi kundër jush. Dhe në qoftë se më vritni, ju do të derdhni gjak të “pafajshëm dhe kjo do të qëndrojë gjithashtu si një dëshmi kundër jush ditën e fundit.

11 Dhe tani mbreti Noe që gati

ta lironte atë, pasi pati frikë nga fjala e tij, pasi ai pati frikë se gjykimet e Perëndisë do të binin mbi të.

12 Por, priftërinjtë ngritën zërat e tyre kundër tij dhe filluan ta akuzonin, duke thënë: Ai ka sharë mbretin. Prandaj mbreti u zemëroi kundër tij dhe ua dorëzoi atyre, që ata të mund ta vrisnin.

13 Dhe ndodhi që ata e morën, e lidhën dhe e fshikulluan lëkurën e tij me tufa degësh, po, madje deri në vdekje.

14 Dhe tani, kur flakët filluan ta dignin, ai u thirri atyre, duke u thënë:

15 Vini re, atë që më keni bërë mua, kështu do të ndodhë që fara juaj, do të bëjë që shumë do të vuajnë dhembjet që unë po vuaj, madje dhembjet e “vdekjes nga zjarri; dhe kjo, sepse ata besojnë në shpëtimin e Zotit, Perëndisë së tyre.

16 Dhe do të ndodhë që ju do të mjeroheni me të gjitha llojet e sëmundjeve, për shkak të paudhësive tuaja.

17 Po, dhe do të “goditeni nga çdo anë dhe do të dëboheni, dhe do të shpërndaheni lart e poshtë, madje sikurse dëbohet një grigjë e egër nga kafshët e egra dhe mizore.

18 Dhe në atë ditë ju do të gjuheni dhe do të merreni nga dora e armiqve tuaj, dhe atëherë ju do të vuani, sikurse unë vuaj, dhembjet e “vdekjes nga zjarri.

4a USH Shkrime të shenjta.
8a Mosia 13:25, 33–34.

10a Alma 60:13.
15a Mosia 13:9–10;
Alma 25:4–12.

17a Mosia 21:1–5, 13.
18a Mosia 19:18–20.

19 Kështu Perëndia ushtron “hakmarrje mbi ata që shkatërronjë popullin e tij. O Perëndi, merre shpirtin tim.

20 Dhe tani, kur Abinadi tha këto fjalë, ai ra, duke vuajtur vdekje nga zjarri; po, duke u vrarë, sepse ai nuk donte të mohonte urdhërimet e Perëndisë, duke vulosur të vërtetën e fjalëve të tij me vdekjen e tij.

KAPITULLI 18

Alma predikon fshehtas—Ai bën të ditur besëlidhjen e pagëzimit dhe pagëzon në ujërat e Mormonit—Ai organizon Kishën e Krishtit dhe shuguron priftërinj—Ata nxjerrin vetë jetesën dhe u japin mësim njerëzve—Alma dhe njerëzit e tij ikin nga mbreti Noe për në vendin e shkretë. Rreth 147–145 para K.

DHE tani, ndodhi që Alma, i cili iku nga shërbëtorët e mbretit Noe, u “pendua për mëkatet dhe paudhësitë e tij dhe shkoi fshehtas mes njerëzve dhe filloi t’u mësonte fjalët e Abinadit—

2 Po, në lidhje me atë që do të ndodhte dhe gjithashtu në lidhje me ringjalljen e të vdekurve dhe “shëlbimin e njerëzve, që do të ndodhte nëpërmjet ^bfuqisë dhe vuajtjeve dhe vdekjes së Krishtit, dhe ringjalljes, dhe ngritjes së tij në qiell.

3 Dhe ai i mësoi të gjithë ata që donin të dëgjonin fjalën e tij.

Dhe ai i mësonte ata fshehtas, që të mos dihej nga mbreti. Dhe shumë i besuan fjalët e tij.

4 Dhe ndodhi që të gjithë ata që i besuan atij, shkuan në një “vend të quajtur Mormon, që kishte marrë emrin nga mbreti, duke qenë në kufijtë e vendit, që nganjëherë ose në ndonjë stinë ishte plot me kafshë të egra.

5 Tani, kishte një burim uji të kulluar në Mormon dhe Alma shkoi aty, pasi kishte afër ujit një zabel të dendur me pemë të vogla, ku ai fshihej gjatë ditës nga kërkimet e mbretit.

6 Dhe ndodhi që të gjithë ata që e besonin atë, shkuan atje për të dëgjuar fjalët e tij.

7 Dhe ndodhi që pas shumë ditësh, një numër mjaft i madh ishin mbledhur në vendin Mormon për të dëgjuar fjalët e Almës. Po, të gjithë ata që besonin në fjalën e tij ishin mbledhur së bashku për ta dëgjuar atë. Dhe ai i “mësoi ata dhe u predikoi atyre pendim dhe shëlbim dhe besim në Zotin.

8 Dhe ndodhi që ai u tha atyre: Vini re, këtu janë ujërat e Mormonit (pasi kështu queshin) dhe tani, pasi ju “dëshironi të hyni në ^bgrigjën e Perëndisë dhe të quheni populli i tij dhe jeni të ^cgatshëm të mbani barrat e njëri-tjetrit, që ato të mund të jenë të lehta—

9 Po, dhe jeni të gatshëm të vajtoni me ata që vajtojnë; po, dhe të ngushëlloni ata që kanë

19a Ush Hakmarrje.

18 1a Mosia 23:9–10.

2a Ush Shëlbje,
shëlbuar (i), shëlbim.

b Ush Shlyej, shlyerje.

4a Alma 5:3.

7a Alma 5:11–13.

8a DeB 20:37.

b Ush Kishë e Jezu
Krishtit.

c Ush Dhembshuri.

nevojë të ngushëllohen dhe të qëndroni si “dëshmitarë të Perëndisë në të gjitha kohërat dhe në të gjitha gjërat dhe në të gjitha vendet që ju të gjendeni, madje deri në vdekje, që ju të mund të shëlbheni nga Perëndia dhe të numëroheni me ata të ringjalljes së ^bparë, që ju të mund të keni “jetën e përjetshme—

10 Tani unë ju them, në qoftë se kjo është dëshira e zemrave tuaja, çfarë keni kundër “pagëzimit në emrin e Zotit, si një dëshmi para tij që ju keni hyrë në një ^bbesëlidhje me të, se ju do t’i shërbeni atij dhe do të zbatoni urdhërimet e tij, që ai të mund të derdhë mbi ju Shpirtin e tij më me shumicë?

11 Dhe tani, kur njerëzit kishin dëgjuar këto fjalë, ata përplasën duart e tyre nga gëzimi dhe thirrën: Kjo është dëshira e zemrave tona.

12 Dhe tani ndodhi që Alma mori Helamin, pasi ai ishte një nga të parët dhe shkuan dhe qëndruan në ujë dhe thirri duke thënë: O Zot, derdh Shpirtin tënd mbi shërbëtorin tënd, që ai të mund ta bëjë këtë punë me shenjtëri zemre.

13 Dhe kur ai tha këto fjalë, “Shpirti i Zotit ishte mbi të dhe ai tha: Helam, unë të ^bpagëzoj

ty, duke pasur ‘autoritet nga Perëndia i Plotfuqishëm, si një dëshmi që ti ke hyrë në një besëlidhje, për t’i shërbyer atij deri në vdekjen e trupit të vdekshëm; dhe u derdh të Shpirti i Zotit mbi ty; dhe të dhëntë jetën e përjetshme, nëpërmjet “shëlbimit të Krishtit, të cilin ai e ka përgatitur që nga “themelimi i botës.

14 Dhe pasi Alma tha këto fjalë, që të dy, Alma dhe Helami, u “zhytën në ujë; dhe ata u ngritën dhe dolën nga uji plot gëzim, duke qenë të mbushur me Shpirtin.

15 Dhe përsëri, Alma mori një tjetër dhe shkoi e hyri në ujë për të dytën herë dhe e pagëzoi sikurse të parin, vetëm se ai vetë nuk u zhyt përsëri në ujë.

16 Dhe sipas kësaj mënyre ai pagëzoi çdo njeri që kishte shkuar në vendin e Mormonit; dhe ata ishin rreth dyqind e katër shpirtra; po, dhe ata u “pagëzuan në ujërat e Mormonit dhe u mbushën me ^bhirin e Perëndisë.

17 Dhe që atëherë e tutje ata u quajtën kisha e Perëndisë ose “kisha e Krishtit. Dhe ndodhi që kushdo që u pagëzua me anën e fuqisë dhe autoritetit të Perëndisë iu shtua kishës së tij.

9a USH Punë misionare; Dëshmoj; Dëshmitar.
 b Mosia 15:21–26.
 c USH Jetë e përjetshme.
 10a 2 Ne. 31:17.
 USH Pagëzim, pagëzoj.

b USH Besëlidhje.
 13a USH Frymë e Shenjtë.
 b 3 Ne. 11:23–26; DeB 20:72–74.
 c NeB 1:5.
 USH Priftëri.
 d USH Shëlbej, shëlbuar (i), shëlbim.
 e Moïs. 4:2; 5:9.

14a USH Pagëzim, pagëzoj—Pagëzim me zhytje.
 16a Mosia 25:18.
 b USH Hir.
 17a 3 Ne. 26:21; 27:3–8.
 USH Kishë e Jezu Krishtit.

18 Dhe ndodhi që Alma, duke pasur "autoritet nga Perëndia, shuguroi priftërinj; madje, ai shuguroi një prift për çdo pesëdhjetë anëtarë për t'u predikuar atyre dhe për t'i ^bmësuar ata në lidhje me gjërat që i përkasin mbretërisë së Perëndisë.

19 Dhe ai i urdhëroi ata t'u mësonin të tjerëve vetëm gjërat që ai u kishte mësuar dhe që ishin folur nga goja e profetëve të shenjtë.

20 Po, madje ai i urdhëroi ata, që nuk duhet të "predikonin asgjë tjetër përveç pendimit dhe besimit në Zotin që e kishte shëlbuar popullin e tij.

21 Dhe ai i urdhëroi ata që të mos kishin "grindje me njëri-tjetrin, por që të shikonin përpara me ^bnjë qëllim të vetëm, duke pasur një besim dhe një pagëzim, duke pasur zemrat e tyre të thurura në "bashkim dhe në dashuri kundrejt njëri-tjetrit.

22 Dhe kështu ai i urdhëroi ata që të predikonin. Dhe kështu ata u bënë "fëmijët e Perëndisë.

23 Dhe ai i urdhëroi ata të respektonin ditën e "shabatit dhe ta mbanin të shenjtë dhe gjithashtu çdo ditë duhej t'i jepnin falënderime Zotit, Perëndisë së tyre.

24 Dhe ai i urdhëroi gjithashtu, që priftërinjtë që ai kishte shuguruar duhej të "punonin

me duart e tyre për të nxjerrë jetesën.

25 Dhe çdo javë kishte një ditë që ishte caktuar, që ata duhej të mblidheshin së bashku për të mësuar popullin dhe për të "adhuruar Zotin, Perëndinë e tyre, dhe gjithashtu që të mblidheshin së bashku kurdoherë që të mundnin.

26 Dhe priftërinjtë nuk duhej të mbështeteshin në popull për jetesën e tyre; por, për punën e tyre ata do të merrnin "hirin e Perëndisë, për t'u forcuar në Shpirt, duke pasur ^bnjuhurinë e Perëndisë, që ata të mund të mësonin me fuqi dhe autoritet nga Perëndia.

27 Dhe përsëri, Alma urdhëroi njerëzit e kishës se duhej të jepnin nga pasuria e tyre, "secili sipas asaj që kishte; nëse kishte më me shumicë ai duhej të jepte më shumë; dhe nga ai që kishte vetëm pak, vetëm pak duhej të kërkohej dhe atij që nuk kishte, duhej t'i jepej.

28 Dhe kështu ata duhej ta ndanin pasurinë e tyre me vullnetin e tyre të lirë dhe me dëshira të mira ndaj Perëndisë, dhe ndaj atyre priftërinjve që ishin në nevojë, po, dhe ndaj çdo shpirti nevojtar të zhveshur.

29 Dhe këtë ua tha pasi u urdhërua nga Perëndia; dhe ata "ecën në mënyrë të drejtë

18a USH Priftëri.

b USH Mësoj, mësues.

20a DeB 15:6; 18:14–16.

21a 3 Ne. 11:28–30.

USH Grindje.

b Mt. 6:22;

DeB 88:67–68.

c USH Unitet.

22a Mosia 5:5–7;
Mois. 6:64–68.

23a Mosia 13:16–19;
DeB 59:9–12.

24a Vep. 20:33–35;
Mosaia 27:3–5;

Alma 1:26.

25a USH Adhuroj.

26a USH Hir.

b USH Dije.

27a Vep. 2:44–45;
4 Ne. 1:3.

29a USH Ec, ec me
Perëndinë.

para Perëndisë, duke i ^bdhënë njëri-tjetrit si materialisht ashtu dhe shpirtërisht, sipas nevojave të tyre dhe kërkesave të tyre.

30 Dhe tani, ndodhi që e gjithë kjo u bë në Mormon, po, pranë “ujërave të Mormonit, në pyllin që ishte afër ujërave të Mormonit; po, vendi Mormon, ujërat e Mormonit, pylli i Mormonit, sa të bukura janë ato në sytë e atyre që erdhën atje në njohurinë e Shëlbuesit të tyre; po, dhe sa të bekuar që janë, pasi ata do t’i këndojnë lavdisë së tij përgjithmonë.

31 Dhe këto gjëra bëheshin në “kufijtë e vendit, që ato të mos diheshin nga mbreti.

32 Por vini re, ndodhi që mbreti, pasi zbuloi një veprimtari mes popullit, dërgoi shërbëtorët e tij të hetonin. Prandaj, ditën që po mblidheshin së bashku për të dëgjuar fjalën e Zotit, ata u zbuluan nga mbreti.

33 Dhe tani mbreti tha se Alma po ngrinte popullin për t’u rebeluar kundër tij; prandaj ai dërgoi ushtrinë e tij që t’i shkatërronte ata.

34 Dhe ndodhi që Alma dhe njerëzit e Zotit u “lajmëruan mbi ardhjen e ushtrisë së mbretit; prandaj ata morën çadrat e tyre dhe familjet e tyre dhe u nisën për në vendin e shkretë.

35 Dhe ata ishin në numër rreth katërqind e pesëdhjetë shpirtra.

KAPITULLI 19

Gideoni përpiqet të vrasë mbretin Noe—Lamanitët pushtojnë vendin —Mbreti Noe vuan vdekjen nga zjarri—Limhi sundon si mbret harçpagues. Rreth 145–121 para K.

DHE ndodhi që ushtria e mbretit u kthye, pasi kërkoi më kot për njerëzit e Zotit.

2 Dhe tani vini re, forcat e mbretit ishin të pakta, pasi ishin zvogëluar dhe filloi të bëhej një përçarje mes pjesës së mbetur të popullit.

3 Dhe pakica filloi të bënte kërcënime kundër mbretit dhe filloi të ketë një grindje të madhe mes tyre.

4 Dhe tani, mes tyre ishte një njeri, emri i të cilit ishte Gideon dhe, duke qenë një njeri i fortë dhe armik i mbretit, prandaj ai nxori shpatën dhe u betua në zemërimin e tij se do ta vriste mbretin.

5 Dhe ndodhi që ai luftoi me mbretin; dhe kur mbreti pa se ai do ta mundte, iku, vrapoi dhe shkoi në “kullën që ishte afër tempullit.

6 Dhe Gideoni e ndoqi nga pas dhe qe gati të ngjitej në kullë për ta vrasë mbretin dhe mbreti hodhi sytë rreth e përçark tokës së Shemlonit dhe vini re, ushtria e Lamanitëve ishte brenda kufijve të vendit.

7 Dhe tani mbreti thirri në ankthin e shpirtit të tij, duke thënë: Gideon, më kurse, sepse Lamanitët janë mbi ne dhe ata

29b Ush Mirëqenie.
30a Mosia 26:15.

31a Mosia 18:4.
34a Mosia 23:1.

19 5a Mosia 11:12.

do të na shkatërrojnë; po, ata do ta shkatërrojnë popullin tim.

8 Dhe tani, mbreti nuk ishte aq shumë i shqetësuar për popullin e tij, sa ishte për jetën e vet, megjithatë Gideon ia kurseu jetën e tij.

9 Dhe mbreti urdhëroi që njerëzit të iknin para Lamanitëve dhe ai vetë iku para tyre dhe ata ia mbathën në vendin e shkretë, me gratë e tyre dhe me fëmijët e tyre.

10 Dhe ndodhi që Lamanitët i ndoqën dhe i arritën ata dhe filluan t'i vrisnin.

11 Tani ndodhi që mbreti i urdhëroi ata, që të gjithë burrat duhej të linin bashkëshortet e tyre dhe fëmijët e tyre dhe të iknin para Lamanitëve.

12 Tani, pati shumë që nuk deshën t'i linin ata, por më mirë të rrinin dhe të vdisnin me ta. Dhe pjesa tjetër i la bashkëshortet e tyre dhe fëmijët e tyre dhe ia mbathi.

13 Dhe ndodhi që ata që qëndruan me bashkëshortet e tyre, dhe me fëmijët e tyre, bënë që bijat e tyre të bukura të dilnin dhe t'u luteshin Lamanitëve, që të mos i vritnin.

14 Dhe ndodhi që Lamanitët patën mëshirë për ta, pasi u magjepsën nga bukuria e grave të tyre.

15 Prandaj, Lamanitët ua falën jetën dhe i morën robër dhe i çuan në tokën e Nefit, dhe u dhanë atyre tokën që ta zotëronin, me kusht që ata të dorëzonin në duart e Lamanitëve

mbretin Noe dhe të dorëzonin pasurinë e tyre, madje gjysmën e gjithçkaje që kishin, gjysmën e arit të tyre dhe të argjendit të tyre dhe të të gjitha gjërave të çmueshme të tyre dhe kështu t'i paguanin haraç mbretit të Lamanitëve nga viti në vit.

16 Dhe tani, mes atyre që u zunë robër ishte edhe një prej të bijve të mbretit, emri i të cilit ishte "Limhi.

17 Dhe tani Limhi donte që i ati të mos vritej; megjithëse Limhi kishte njohuri të paudhësive të atit të tij, pasi ai vetë ishte njeri i drejtë.

18 Dhe ndodhi që Gideon dërgoi fshehtas njerëz në vendin e shkretë, që të kërkonin mbretin dhe ata që ishin me të. Dhe ndodhi që ata i takuan njerëzit në vendin e shkretë, me përjashtim të mbretit dhe të priftërinjve të tij.

19 Tani, ata ishin betuar në zemrat e tyre se do të ktheheshin në tokën e Nefit dhe në qoftë se bashkëshortet e tyre dhe fëmijët e tyre ishin vrarë, dhe gjithashtu ata që kishin ndenjur me ta, atëherë do të kërkonin hakmarrje dhe gjithashtu do të vdisnin me ta.

20 Dhe mbreti urdhëroi që ata të mos ktheheshin; dhe ata ishin zemëruar me mbretin dhe bënë që ai të vuante, madje deri në "vdekje nga zjarri.

21 Dhe ata qenë gati të kapnin gjithashtu priftërinjtë dhe t'i vrisnin, por ata ikën para tyre.

22 Dhe ndodhi që ata ishin gati

të ktheheshin në tokën e Nefit dhe u takuan me njerëzit e Gideonit. Dhe njerëzit e Gideonit u treguan gjithçka që u kishte ngjarë bashkëshorteve të tyre dhe fëmijëve të tyre; dhe se Lamanitët u kishin dhënë të drejtë të zotëronin tokën, duke u paguar haraç Lamanitëve gjysmën e gjithçkaje që zotëronin.

23 Dhe njerëzit u thanë njerëzve të Gideonit se ata kishin vrarë mbretin dhe priftërinjtë e tij kishin ikur më larg në vendin e shkretëtë.

24 Dhe ndodhi që pasi i dhanë fund ceremonisë, ata u kthyen me gëzim në tokën e Nefit, sepse bashkëshortet e tyre dhe fëmijët e tyre nuk ishin vrarë; dhe i treguan Gideonit se ç'i kishin bërë mbretit.

25 Dhe ndodhi që mbreti i Lamanitëve u bëri një "betim atyre, se populli i tij nuk do t'i vriste ata.

26 Dhe gjithashtu Limhi, duke qenë i biri i mbretit, pasi kishte mbretërinë të dhënë tek ai "nga populli iu betua mbretit të Lamanitëve se populli i tij do t'i paguante haraç, madje gjysmën e gjithçkaje që zotëronin.

27 Dhe ndodhi që Limhi filloi të vendosë mbretërinë dhe të vendosë paqe mes popullit të tij.

28 Dhe mbreti i Lamanitëve vendosi roja rreth e përçark tokës, që ai të mund ta mbante popullin e Limhit në vend, që ata të mos iknin në vendin e shkretëtë; dhe ai i mbante rojat nga haraçi që ai merrte nga Nefitët.

29 Dhe tani mbreti Limhi pati paqe të vazhdueshme në mbretërinë e tij për hapësirën e dy viteve, gjatë të cilëve Lamanitët nuk i trazuan ata, as nuk u përpoqën t'i shkatërronin ata.

KAPITULLI 20

Disa nga bijat e Lamanitëve grabiten nga priftërinjtë e Noeut—Lamanitët bëjnë luftë kundër Limhit dhe popullit të tij—Ushtritë e Lamanitëve zmbropsen dhe paqësohen. Rreth 145–123 para K.

TANI, në Shemlon ndodhej një vend ku bijat e Lamanitëve mbledheshin së bashku për të kënduar dhe për të vallëzuar dhe për t'u dëfryer.

2 Dhe ndodhi që një ditë, një numër i vogël prej tyre ishin mbledhur për të kënduar dhe për të vallëzuar.

3 Dhe tani, priftërinjtë e mbretit Noe, duke pasur turp të ktheheshin në qytetin e Nefit, po, dhe gjithashtu, duke pasur frikë se njerëzit do t'i vrisnin ata, kështu që ata nuk guxonin të ktheheshin te bashkëshortet e tyre dhe fëmijët e tyre.

4 Dhe pasi ishin vonuar në vendin e shkretëtë dhe pasi zbuluan të bijat e Lamanitëve, ata u vunë në pritë;

5 Dhe kur disa prej tyre ishin mbledhur së bashku për të vallëzuar, ata dolën nga vendet e tyre të fshehta dhe i kapën dhe i çuan në vendin e shkretëtë; po, ata çuan në vendin e shkretëtë

njëzet e katër prej bijave të Lamanitëve.

6 Dhe ndodhi që kur Lamanitët zbuluan se bijat e tyre mungonin, u zemëruan me popullin e Limhit, pasi mendonin se kishte qenë populli i Limhit.

7 Prandaj, ata dërguan ushtrinë e tyre; po madje mbreti vetë u vu në krye të popullit të tij; dhe ata shkuan në tokën e Nefit për të shkatërruar popullin e Limhit.

8 Dhe tani Limhi i pa ata nga kulla pasi kishte zbuluar madje të gjitha përgatitjet e tyre për luftë; prandaj ai mblodhi njerëzit e tij së bashku dhe u vu në pritë për ta në fusha dhe në pyje.

9 Dhe ndodhi që kur Lamanitët erdhën aty, njerëzit e Limhit filluan të binin mbi ta nga vendet ku po prisnin dhe filluan t'i vrisnin ata.

10 Dhe ndodhi që lufta u bë jashtëzakonisht e rëndë, pasi ata luftuan si luanë për prenë e tyre.

11 Dhe ndodhi që populli i Limhit filloi t'i vinte para Lamanitët; megjithëse ata nuk ishin në numër as sa gjysma e Lamanitëve. Por, ata po "luftonin për jetën e tyre dhe për bashkëshortet e tyre dhe për fëmijët e tyre; prandaj ata vunë në veprim tërë fuqinë e tyre dhe luftuan si dragonj.

12 Dhe ndodhi që ata gjetën mes të vdekurve mbretin e Lamanitëve; megjithatë ai nuk ishte i vdekur; ishte i plagosur dhe i lënë përdhe, kaq i shpejtë

kishte qenë luftimi i popullit të tij.

13 Dhe ata e morën atë, lidhën plagët e tij dhe e sollën para Limhit dhe thanë: Shiko, këtu është mbreti i Lamanitëve; pasi mori një plagë, ai ra mes të vdekurve të tyre dhe ata e lanë atë; dhe shiko, ne e sollëm para teje; dhe tani, le ta vrasim.

14 Por Limhi u tha: Ju nuk do ta vrisni, por silleni këtu që unë të mund ta shoh atë. Dhe ata ia sollën. Dhe Limhi i tha atij: Ç'arsye ke që të vish dhe të luftosh kundër popullit tim? Shiko, populli im nuk e prishi "betimin që unë të bëra; prandaj, pse duhej ta prishje ti betimin që i bëre popullit tim?

15 Dhe tani mbreti tha: Unë e prisha betimin, sepse njerëzit e tu grabitën bijat e popullit tim; prandaj, në zemërim unë bëra që populli im të vinte në luftë kundër popullit tënd.

16 Dhe tani Limhi nuk kishte dëgjuar gjë në lidhje me këtë çështje; prandaj ai tha: Unë do të kërkoj mes popullit tim dhe kushdo që ta ketë bërë këtë gjë, do të mbarojë. Prandaj ai shkaktoi që të bëhej një kërkim mes popullit të tij.

17 Tani, kur "Gideoni i dëgjoji këto gjëra, duke qenë kapiteni i mbretit, ai doli dhe i tha mbretit: Unë të lutem, ndalo që të bëhen kërkime për këta njerëz dhe mos ia ngarko këtë gjë atyre.

18 Pasi, a nuk i mban mend priftërinjtë e atit tënd, që këta njerëz deshën t'i shkatërronin?

Dhe a nuk janë ata në vendin e shkretë? Dhe a nuk janë ata që kanë grabitur të bijat e Lamanitëve?

19 Dhe tani vër re, tregoja mbretit këto gjëra, që ai të mund t'i thotë popullit të tij që të paqësohen me ne; pasi vër re, ata po përgatiten për të na rënë; dhe gjithashtu shiko se ka vetëm pak prej nesh.

20 Dhe vër re, ata vijnë me ushtritë e tyre të shumta; dhe, në qoftë se mbreti nuk i paqëson ndaj nesh, ne do të vdesim.

21 Pasi, a nuk po "plotësohen fjalët e Abinadit që profetizoi kundër nesh—dhe e gjithë kjo sepse ne nuk deshëm të dëgjonim fjalët e Zotit dhe të hiqnim dorë nga paudhësitë tona?

22 Dhe tani, le ta paqësojmë mbretin dhe të përmbushim betimin që ne i kemi bërë atij; pasi është më mirë të jemi në robëri, sesa të humbim jetët tona; prandaj, le t'i japim fund kësaj gjakderdhjeje të madhe.

23 Dhe tani, Limhi i tregoi mbretit të gjitha gjërat në lidhje me atin e tij dhe me "priftërinjtë që kishin ikur në vendin e shkretë dhe ua vuri fajin atyre për grabitjen e bijave të tyre.

24 Dhe ndodhi që mbreti u paqësua kundrejt popullit të tij dhe ai u tha atyre: Le të shkojmë pa armë e të takohemi me popullin tim; dhe unë ju betohem me një betim, që populli im nuk do ta vrasë popullin tënd.

25 Dhe ndodhi që ata ndoqën mbretin dhe shkuan pa armë të

takonin Lamanitët. Dhe ndodhi që ata takuan Lamanitët; dhe mbreti i Lamanitëve u përul para tyre dhe iu lut në emër të popullit të Limhit.

26 Dhe kur Lamanitët panë popullin e Limhit, se ata ishin pa armë, ata patën "mëshirë për ta dhe u paqësuan ndaj tyre, dhe u kthyen me mbretin e tyre në paqe në vendin e tyre.

KAPITULLI 21

Populli i Limhit goditet dhe mundet nga Lamanitët—Populli i Limhit takon Amonin dhe ndërron besim—Ata i tregojnë Amonit mbi njëzet e katër fletët e Jareditëve. Rreth 122–121 para K.

DHE ndodhi që Limhi dhe populli i tij u kthyen në qytetin e Nefit dhe filluan përsëri të jetonin në tokë në paqe.

2 Dhe ndodhi që pas shumë ditësh, Lamanitët filluan prapë trazirat e zemërimet kundër Nefitëve dhe ata filluan të vinin në kufijtë rreth e përqark vendit.

3 Tani ata nuk guxonin t'i vrisnin, për shkak të betimit që mbreti i tyre i kishte bërë Limhit; por ata i qëllonin në "fytyrë dhe ushtronin mbi ta autoritetin e tyre; dhe filluan t'u vinin ^bbarra të rënda mbi shpinat e tyre dhe t'i shtypnin ata sikur të ishin një gomar pa gojë—

4 Po, e gjithë kjo u bë që fjala e Zotit të mund të plotësohej.

5 Dhe tani, fatkeqësitë e Nefitëve ishin të mëdha dhe

21a Mosia 12:1–8.

23a Mosia 19:21, 23.

26a USH Dhembshuri.

21 3a Mosia 12:2.

b Mosia 12:5.

nuk kishte mënyrë sesi ata të mund të shpëtonin nga duart e tyre, pasi Lamanitët i kishin rrethuar nga çdo anë.

6 Dhe ndodhi që njerëzit filluan të mërmëritnin me mbretin për shkak të fatkeqësive të tyre; dhe ata filluan të dëshironin që të shkonin e të luftonin kundër tyre. Dhe ata e brengosën mbretin rëndë me ankimet e tyre; prandaj ai i lejoi që të bënë sipas dëshirave të tyre.

7 Dhe ata u mblodhën përsëri dhe veshën parzmoret e tyre, dhe u vërsulën kundër Lamanitëve që t'i nxirrnin nga toka e tyre.

8 Dhe ndodhi që Lamanitët i mundën ata dhe i shtynë tej dhe vranë shumë prej tyre.

9 Dhe tani, mes popullit të Limhit pati një ^azi të madhe dhe shumë vajtime, e veja mbante zi për bashkëshortin e saj, i biri dhe e bija mbanin zi për atin e tyre dhe vëllezërit për vëllezërit e tyre.

10 Tani kishte shumë të veja në tokë dhe ato bërtitnin me zë të lartë çdo ditë, pasi u kishte hyrë një frikë e madhe nga Lamanitët.

11 Dhe ndodhi që britmat e tyre të vazhdueshme nxitën të mbeturit e njerëzve të Limhit, që të zemëroheshin me Lamanitët; dhe ata shkuan përsëri të luftonin por përsëri u zmbarsën, duke pësuar humbje të rënda.

12 Po, ata shkuan përsëri

madje për të tretën herë dhe pësuan të njëjtën gjë; dhe ata që nuk u vranë u kthyen prapë në qytetin e Nefit.

13 Dhe ata u përlulën madje deri në pluhur, duke iu nënshtruar zgjedhës së robërisë, duke pranuar që të qëlloheshin dhe të dërgoheshin poshtë e lart dhe të ngarkuar, sipas dëshirave të armiqve të tyre.

14 Dhe ata u ^apërlulën thëllësisht madje në thëllësitë e përluljes; dhe ata iu lutën Perëndisë fuqimisht; po, madje tërë ditën e ditës ata iu lutën Perëndisë së tyre, që ai t'i shpëtonte nga fatkeqësitë e tyre.

15 Dhe tani, Zoti që ^ai ngadalshëm të dëgjonte lutjen e tyre, për shkak të paudhësive të tyre; megjithatë Zoti i dëgjoi lutjet e tyre dhe filloi t'ua zbuste zemrat Lamanitëve, që ata të fillonin të lehtësonin barrat e tyre; prapëseprapë, Zoti nuk e pa të udhës që t'i çlironte nga robëria.

16 Dhe ndodhi që ata filluan të përparonin pjesërisht në tokë dhe filluan të rritnin drithë më me bollëk dhe grigja dhe kope, që ata të mos vuanin më nga uria.

17 Tani, kishte një numër të madh grash, më të madh nga sa kishte burra; prandaj mbreti Limhi urdhëroi që çdo burrë të ^ajepte për mbajtjen e të ^bvejava dhe të fëmijëve të tyre, që ata të mos vdisnin nga uria; dhe këtë ata e bënë për shkak të numrit të madh të atyre që u vranë.

9a Mosia 12:4.
14a Mosia 29:20.
USH Përlul, përlulësi.

15a Fja. 15:29;
Mosia 11:23–25;
DeB 101:7–9.

17a Mosia 4:16, 26.
b USH Ve (e).

18 Tani, populli i Limhit qëndroi i bashkuar si një trup aq sa ishte e mundur dhe siguruan drithin e tyre dhe grigjat e tyre.

19 Dhe mbreti vetë nuk guxonte të dilte përjashta mureve të qytetit, pa marrë roja me vete, duke pasur frikë se mund të binte, në ndonjë mënyrë, në duart e Lamanitëve.

20 Dhe ai bëri që njerëzit e tij të kontrollonin vendin rreth e përqark, që në ndonjë mënyrë ata të mund të kapnin priftërinjtë që ia mbathën në vendin e shkretë, që grabitën "bijat e Lamanitëve dhe që kishin bërë që një shkatërrim kaq i madh të vinte mbi ta.

21 Pasi ata donin që t'i kapnin që të mund t'i ndëshkonin ata; pasi ata kishin ardhur gjatë natës në tokën e Nefit dhe kishin vjedhur drithin e tyre dhe shumë prej gjërave të tyre me vlerë; prandaj ata kishin vënë prita për ta.

22 Dhe ndodhi që nuk pati më trazira mes Lamanitëve dhe popullit të Limhit, madje deri në kohën që "Amoni dhe vëllezërit e tij erdhën në atë vend.

23 Dhe mbreti, pasi doli përjashta portave të qytetit me rojat e tij, zbuloi Amonin dhe vëllezërit e tij; dhe duke menduar se ata mund të ishin priftërinjtë e Noeut, prandaj dha urdhër që të kapeshin dhe të lidheshin dhe të futeshin në "burg. Dhe po të kishin qenë ata priftërinjtë e

Noeut, ai do të kishte bërë që ata të vriteshin.

24 Por, kur ai mori vesh se ata nuk ishin, por ishin vëllezër të tij dhe kishin ardhur nga toka e Zarahemlës, ai u mbush me gëzim jashtëzakonisht të madh.

25 Tani, mbreti Limhi kishte dërguar, para se të vinte Amoni, një numër "të vogël njerëzish që të 'kërkonin vendin e Zarahemlës; por ata nuk e gjetën dot dhe humbën në vendin e shkretë.

26 Megjithatë, ata gjetën një vend që kishte qenë i populluar; po, një vend i mbuluar me "kocka të thata; po, një vend që kishte qenë i populluar dhe që ishte shkatërruar; dhe ata, duke menduar se ishte vendi i Zarahemlës, u kthyen në vendin e Nefit dhe arritën në kufijtë e vendit, jo shumë ditë para ardhjes së Amonit.

27 Dhe ata sollën me vete një anal, madje një anal të njerëzve, kockat e të cilëve ata kishin gjetur; dhe ishte gdhendur mbi fletë metali.

28 Dhe tani, Limhi u mbush përsëri me gëzim meqë mësoi nga goja e Amonit, se mbreti Mosia kishte një "dhuratë nga Perëndia, kështu që ai të mund të interpretonte gdhendje të tilla; po, dhe Amoni gjithashtu u gëzua.

29 Por, Amoni dhe vëllezërit e tij u mbushën me pikëllim, sepse kaq shumë prej vëllezërve të tyre ishin vrrarë;

20a Mosia 20:5.

22a Mosia 7:6–13.

23a Hel. 5:21.

25a Mosia 8:7.

b Mosia 7:14.

26a Mosia 8:8.

28a Omni 1:20–22;

Mosia 28:11–16.

30 Dhe gjithashtu që mbreti Noe dhe priftërinjtë e tij kishin shkaktuar, që populli të bënte kaq shumë mëkate dhe paudhësi kundër Perëndisë; dhe ata u pikëlluan gjithashtu për ^avdekjen e Abinadit; dhe gjithashtu për ^bnisjen e Almës dhe të njerëzve që shkuan me të, të cilët kishin formuar një kishë të Perëndisë nëpërmjet fuqisë dhe pushtetit të Perëndisë dhe besimit në fjalët që ishin folur nga Abinadi.

31 Po, ata u pikëlluan për nisjen e tyre, pasi nuk dinin se në ç'drejtim ata kishin ikur. Tani ata do të ishin bashkuar me ta me gjithë qejf, pasi ata vetë kishin hyrë në një besëlidhje me Perëndinë për t'i shërbyer atij dhe për të zbatuar urdhërimet e tij.

32 Dhe tani, që kur erdhi Amoni, mbreti Limhi kishte hyrë gjithashtu në një besëlidhje me Perëndinë dhe gjithashtu shumë prej njerëzve të tij, për t'i shërbyer atij dhe për të zbatuar urdhërimet e tij.

33 Dhe ndodhi që mbreti Limhi dhe shumë nga njerëzit e tij kishin dëshirë të pagëzoheshin; por nuk kishte njeri në tokë që të kishte autoritet nga Perëndia. Dhe Amoni refuzoi ta bënte këtë gjë, duke e konsideruar veten shërbëtor të padenjë.

34 Prandaj, në atë kohë ata nuk formuan një kishë, duke pritur Shpirtin e Zotit. Tani, ata kishin dëshirë të bëheshin madje si Alma dhe vëllezërit e

tij, të cilët kishin ikur në vendin e shkretëtë.

35 Ata kishin dëshirë të pagëzoheshin si një dëshmitar dhe si një dëshmi, se ishin të gatshëm t'i shërbenin Perëndisë me të gjitha zemrat e tyre; megjithatë ata e shtynë kohën; dhe një tregim i pagëzimit të tyre do të "jepet pak më poshtë.

36 Dhe tani, të gjitha përpeket e Amonit dhe të njerëzve të tij dhe të mbretit Limhi dhe të popullit të tij, ishin që të shpëtonin nga duart e Lamanitëve dhe nga robëria.

KAPITULLI 22

Bëhen plane që njerëzit të ikin nga robëria e Lamanitëve—Lamanitët dehen—Njerëzit ikin, kthehen në Zarahemla dhe bëhen nënshtetas të mbretit Mosia. Rreth 121–120 para K.

DHE tani ndodhi që Amoni dhe mbreti Limhi filluan të këshilloheshin me njerëzit, sesi mund të shpëtonin nga robëria; dhe ata madje bënë që të gjithë njerëzit të mblidheshin së bashku; dhe këtë ata e bënë që të mund të kishin zërin e popullit në lidhje me çështjen.

2 Dhe ndodhi që ata nuk mund të gjenin udhë tjetër, që të shpëtonin nga robëria, veçse të merrnin me vete gratë dhe fëmijët e tyre dhe grigjat e tyre, dhe kopetë e tyre, dhe çadrat e tyre dhe të niseshin për në vendin e shkretëtë; meqë Lamanitët

30a Mosia 17:12–20.
b Mosia 18:34–35.

33a USH Autoritet.
35a Mosia 25:17–18.

ishin kaq shumë, sa ishte e pamundur për njerëzit e Limhit që të luftonin kundër tyre, duke menduar të çliroheshin nga robëria me anë të shpatës.

3 Tani, ndodhi që Gideoni shkoi dhe qëndroi para mbretit dhe i tha: Tani, O mbret, ti i ke dëgjuar deri tani shumë herë fjalët e mia, kur kemi luftuar kundër vëllezërve tanë, Lamanitëve.

4 Dhe tani, O mbret, në qoftë se ti nuk më ke konsideruar shërbëtor të padobishëm, ose në qoftë se deri tani ke dëgjuar sadopak fjalët e mia dhe ato të kanë shërbyer ty, po kështu unë dëshiroj që ti të dëgjosh fjalët e mia këtë herë dhe unë do të jem shërbëtori yt dhe do ta çliroj popullin tënd nga robëria.

5 Dhe mbreti e lejoi atë që të fliste. Dhe Gideoni i tha atij:

6 Shiko kalimin e pasmë, përmes murit të pasmë, në pjesën e prapme të qytetit. Lamanitët ose rojat e Lamanitëve gjatë natës janë të dehur; prandaj t'u çojmë fjalë të gjithë njerëzve që të mbledhin tok grigjat dhe kopetë e tyre, që të mund t'i çojnë gjatë natës në vendin e shkretë.

7 Dhe unë do të shkoj, sipas urdhrorit tënd, që t'u paguaj Lamanitëve haraçin e fundit të verës dhe ata do të dehen; dhe ne do të kalojmë nëpër kalimin e fshehtë nga e majta e kampit të tyre, kur ata të jenë të dehur dhe në gjumë.

8 Kështu, ne do të nisemi me gratë tona dhe me fëmijët tanë,

me grigjat tona dhe me kopetë tona për në vendin e shkretë; dhe ne do të udhëtojmë përreth tokës së Shilomit.

9 Dhe ndodhi që mbreti i dëgjoi fjalët e Gideonit.

10 Dhe mbreti Limhi bëri që populli të mblidhte grigjat tok; dhe ai u dërgoi Lamanitëve haraçin e verës; dhe ai u dërgoi si dhuratë edhe ca verë tjetër; dhe ata pinë pa u përmbajtur nga vera që mbreti Limhi u dërgoi atyre.

11 Dhe ndodhi që njerëzit e mbretit Limhi u nisën natën për në vendin e shkretë me grigjat e tyre dhe me kopetë e tyre dhe vajtën rreth e rrotull tokës së Shilomit në vendin e shkretë dhe kthyen drejtim drejt tokës së Zarahemlës, të udhëhequr nga Amoni dhe nga vëllezërit e tij.

12 Dhe ata kishin marrë me vete në vendin e shkretë të gjithë arin dhe argjendin e tyre dhe gjërat e tyre të çmueshme, që ata mund të mbartnin dhe gjithashtu rezervat e tyre dhe ata vazhduan udhëtimin e tyre.

13 Dhe pasi ishin për shumë ditë në vendin e shkretë, ata arritën në vendin e Zarahemlës dhe u bashkuan me popullin e Mosias dhe u bënë nënshtetas të tij.

14 Dhe ndodhi që Mosia i priti me gëzim dhe ai gjithashtu mori "analet e tyre, si edhe "analet që ishin gjetur nga njerëzit e Limhit.

15 Dhe tani ndodhi që kur

Lamanitët zbuluan që njerëzit e Limhit ishin larguar nga vendi gjatë natës, ata dërguan një ushtri në vendin e shkretë për t'i ndjekur ata;

16 Dhe pasi i ndoqën për dy ditë, ata nuk mundën t'i ndiqnin më gjurmët e tyre; prandaj ata humbën në vendin e shkretë.

Një rrëfim i Almës dhe popullit të Zotit, që u detyruan të iknin në vendin e shkretë nga njerëzit e mbretit Noe.

Përfshin kapitujt 23 dhe 24.

KAPITULLI 23

Alma refuzon të bëhet mbret—Ai shërben si prift i lartë—Zoti qorton popullin e tij dhe Lamanitët pushtojnë vendin e Helamit—Amulonin, kryetari i priftërinjve të këqij të mbretit Noe, sundon i varur nga monarku Lamanit. Rreth 145–121 para K.

TANI Alma, duke qenë i parajlmëruar nga Zoti se ushtritë e mbretit Noe do të vinin mbi ta dhe pasi ia bëri këtë të ditur popullit të tij, kështu që ata mblodhën tok grigjat e tyre dhe morën drithin e tyre dhe u nisën për në vendin e shkretë, të ndjekur nga ushtritë e mbretit Noe.

2 Dhe Zoti i forcoi, kështu që njerëzit e mbretit Noe nuk mund t'i arrinin dhe t'i shkatërronin ata.

3 Dhe ata bënë tetë ditë udhë në vendin e shkretë.

4 Dhe arritën në një vend, po, madje në një vend shumë të bukur e të këndshëm, në një vend me ujë të kulluar.

5 Dhe ata ngritën çadrat e tyre dhe filluan të punonin tokën, dhe filluan të ndërtonin ndërtesa; po, ata ishin punëtorë dhe punonin jashtëzakonisht.

6 Dhe njerëzit kishin dëshirë që Alma të bëhej mbreti i tyre, pasi populli i tij e donte shumë.

7 Por, ai u tha atyre: Vini re, nuk është e nevojshme që ne të kemi një mbret; pasi kështu thotë Zoti: Ju ^anuk duhet të çmoni një mish mbi një tjetër, ose një njeri nuk duhet të mendojë se është mbi një tjetër; prandaj unë po ju them se nuk është e nevojshme të keni një mbret.

8 Megjithatë, po të ishte e mundur që ju të kishit gjithmonë njerëz të drejtë për mbretër, do të ishte mirë për ju të kishit një mbret.

9 Por, kujtoni ^apaudhësinë e mbretit Noe dhe të priftërinjve të tij; dhe unë vetë ^brashë në një kurth dhe bëra shumë gjëra që ishin të neveritshme në sytë e Zotit, që më shkaktuan një pendim të rëndë;

10 Megjithatë, pas shumë ^amundimesh, Zoti i dëgjoi thirrjet e mia dhe iu përgjigj lutjeve të mia dhe më ka bërë një mjet në duart e tij, që të sjell kaq ^bshumë prej jush në njohurinë e vërtetësisë së tij.

11 Megjithatë, nuk lavdërohem për këtë, pasi unë jam i padenjë të lavdëroj veten.

12 Dhe tani unë ju them se ju jeni shtypur nga mbreti Noe dhe keni qenë në robërinë e tij dhe të priftërinjve të tij dhe ata ju çuan të bënit paudhësi; prandaj ju u lidhët me “rripat e paudhësisë.

13 Dhe tani, pasi u çliruat nëpërmjet fuqisë së Perëndisë nga kjo robëri; po, madje nga duart e mbretit Noe dhe të njerëzve të tij, si edhe nga prangat e paudhësisë, po kështu unë dëshiroj që ju të “qëndroni të vendosur në këtë ^bliri, me të cilën u bëtë të lirë dhe mos t’i besoni ‘asnjë njeriu që të bëhet mbret mbi ju.

14 Dhe mos i besoni askujt që të jetë “mësuesi juaj ose prifti juaj, në qoftë se nuk është njeriu i Perëndisë, që ecën në udhët e tij dhe që zbaton urdhërimet e tij.

15 Kështu u mësoi Alma njerëzve të tij, që çdo njeri duhet ta “dojë fqinjën e tij si veten dhe që nuk duhet të kishte ^bgrindje mes tyre.

16 Dhe tani Alma që “kryepriifti i tyre, duke qenë ai themeluesi i kishës së tyre.

17 Dhe ndodhi që asnjëri nuk mori “autoritet të predikonte ose të mësonte, po të mos ishte nëpërmjet tij nga Perëndia. Prandaj, ai shenjtëroi të gjithë

priftërinjtë e tyre dhe të gjithë mësuesit e tyre; dhe asnjë nuk u shenjtërua po të mos ishte burrë i drejtë.

18 Prandaj, ata u kujdesën për njerëzit e tyre dhe i “ushqyen me gjëra që kishin të bënin me drejtësinë.

19 Dhe ndodhi që ata filluan të përparojnë jashtëzakonisht në tokë; dhe e quajtën vendin Helam.

20 Dhe ndodhi që ata u shtuan dhe u përparuan jashtëzakonisht në vendin e Helamit; dhe ata ndërtuan një qytet të cilin e quajtën qyteti i Helamit.

21 Megjithatë, Zoti e shikon të arsyeshme ta “qortojë popullin e tij; po, ai provon ^bdurimin e tyre dhe besimin e tyre.

22 Megjithatë—kushdo që vendos “besimin e tij në të, po ai do të ^bngrihet në ditën e fundit. Po, dhe kështu ishte me këtë popull.

23 Pasi vini re, unë do t’ju tregoj se ata përfunduan në robëri dhe askush nuk mund t’i shpëtonte përveç Zotit, Perëndisë së tyre, po, madje Perëndisë së Abrahamit dhe të Isakut dhe të Jakobit.

24 Dhe ndodhi që ai i shpëtoi dhe u tregoi pushtetin e tij të fuqishëm; dhe i madh që gëzimi i tyre.

25 Pasi vini re, ndodhi që ndërsa ata ishin në tokën e Helamit, po, në qytetin e Helamit, ndërsa

12a 2 Ne. 28:19–22.

13a Gal. 5:1.

b Ush Liri.

c Mosia 29:13.

14a Mosia 18:18–22.

15a Ush Dashuri.

b 3 Ne. 11:28–29.

16a Mosia 26:7.

17a Ush Autoritet;

Priftëri.

18a 1 Tim. 4:6.

21a Hel. 12:3;

DeB 98:21.

Ush Ndëshkoj,
ndëshkues.

b Ush Durim.

22a Ush Besim.

b 1 Ne. 13:37.

punonin tokën, rreth e përqark, vini re, një ushtri Lamanitësh ishte në kufijtë e vendit.

26 Tani ndodhi që vëllezërit e Almës ikën me vrap nga arat dhe u mblodhën tok në qytetin e Helamit; dhe i kishte zënë shumë frika për shkak të pamjes së jashtme të Lamanitëve.

27 Por, Alma u doli para dhe qëndroi mes tyre dhe i nxiti ata të mos kishin frikë, por që ata duhej të kujtonin Zotin, Perëndinë e tyre dhe se ai do t'i çlironte ata.

28 Prandaj, ata përmbajtën frikën dhe filluan t'i luten Zotit, që ai të zbuste zemrat e Lamanitëve, që t'i kursenin ata dhe bashkëshortet e tyre dhe fëmijët e tyre.

29 Dhe ndodhi që Zoti ua zbuti zemrat Lamanitëve. Dhe Alma dhe vëllezërit e tij shkuan tek ata dhe u dorëzuan në duart e tyre; dhe Lamanitët morën në dorë tokën e Helamit.

30 Tani, ushtritë e Lamanitëve që ndoqën pas njerëzitetit e mbretit Limhi, humbën në vendin e shkretë për shumë ditë.

31 Dhe vini re, ata gjetën priftërinjtë e mbretit Noe, në një vend që e quajtën Amulon; dhe ata kishin filluar të zotëronin tokën e Amulonit dhe kishin filluar të punonin tokën.

32 Tani, emri i kryetarit të këtyre priftërinjve ishte Amulon.

33 Dhe ndodhi që Amuloni iu përgjërua Lamanitëve; dhe ai u nxori edhe bashkëshortet e tyre

që ishin "bijat e Lamanitëve t'u përgjërroheshin vëllezërve të tyre, që ata të mos i vrisnin bashkëshortët e tyre.

34 Dhe Lamanitët patën "mëshirë për Amulonin dhe për vëllezërit e tij dhe nuk i shkatërruan, për shkak të bashkëshorteve të tyre.

35 Dhe Amuloni dhe vëllezërit e tij u bashkuan me Lamanitët dhe udhëtuan nëpër vendin e shkretë, në kërkim të tokës së Nefit kur zbuluan tokën e Helamit që zotërohej nga Alma dhe vëllezërit e tij.

36 Dhe ndodhi që Lamanitët i premtuan Almës dhe vëllezërve të tij, se në qoftë se do t'u tregonin drejtimin që të çonte te toka e Nefit, ata do t'ua falnin jetën dhe do t'i linin të lirë.

37 Por, pasi Alma u tregoi drejtimin për në tokën e Nefit, Lamanitët nuk deshën ta mbanin premtimin e tyre; por vendosën "roja rreth e përqark vendit të Helamit mbi Almën dhe vëllezërit e tij.

38 Dhe pjesa tjetër shkoi për në tokën e Nefit; dhe një pjesë e tyre u kthye në tokën e Helamit dhe gjithashtu sollën me vete bashkëshortet dhe fëmijët e rojave, që u lanë në tokë.

39 Dhe mbreti i Lamanitëve lejoi që Amuloni të bëhej mbret dhe sundimtar i këtij populli që ishte në tokën e Helamit; megjithatë ai nuk do të kishte fuqi të bënte asgjë kundër vullnetit të mbretit të Lamanitëve.

KAPITULLI 24

Amuloni persekuton Almën dhe njerëzit e tij—Ata do të vriten në qoftë se luten—Zoti bën që barrat e tyre t'u duken të lehta—Ai i çliron nga robëria dhe ata kthehen në Zarahemla. Rreth 145–120 para K.

DHE ndodhi që Amuloni fitoi përkrahje në sytë e mbretit të Lamanitëve; prandaj, mbreti i Lamanitëve i dha të drejtë atij dhe vëllezërve të tij të caktoheshin mësues mbi popullin e tij, po, madje edhe të popullit që ishte në tokën Shilom, si dhe në tokën Amulon.

2 Meqë Lamanitët kishin zotëruar të gjitha këto vende; prandaj, mbreti i Lamanitëve kishte caktuar mbretër në të gjitha këto vende.

3 Dhe tani, emri i mbretit të Lamanitëve ishte Laman, duke u quajtur sipas emrit të atit të tij; dhe prandaj quhej mbreti Laman. Dhe ai ishte mbret mbi shumë njerëz.

4 Dhe ai caktoi mësues nga vëllezërit e Amulonit në çdo tokë që zotërohej nga populli i tij; dhe kështu filloi të mësohej gjuha e Nefit mes gjithë popullit të Lamanitëve.

5 Dhe ata ishin njerëz miqësorë me njëri-tjetrin; megjithatë ata nuk e njihnin Perëndinë; as nuk u mësuan vëllezërit e Amulonit gjë atyre në lidhje me Zotin, Perëndinë e tyre, as mbi ligjin e

Moisiut; as nuk u mësuan atyre fjalët e Abinadit;

6 Por ata u mësuan atyre se ata duhej të mbanin analin e tyre dhe se mund t'i shkruanin njëri-tjetrit.

7 Dhe kështu Lamanitët filluan të shtoheshin në pasuri dhe filluan të bënin tregti me njëri-tjetrin dhe u shtuan shumë; dhe filluan të bëhen një popull dinak dhe i zgjuar, sipas zgjuarsisë së botës, po, një popull shumë dinak, që kënaqeshin duke bërë çdo lloj ligësie dhe plaçkitjeje, veçse të mos ishte mes vëllezërve të tyre.

8 Dhe tani ndodhi që Amuloni filloi të ushtronte "autoritet mbi Almën dhe vëllezërit e tij dhe filloi ta persekutonte dhe bëri që fëmijët e tij të persekutonin fëmijët e tyre.

9 Pasi Amuloni e njihte Almën, meqë kishte qenë "një nga priftërinjtë e mbretit dhe se ai qe ai që besoi në fjalët e Abinadit dhe se u dëbua nga prania e mbretit, dhe kështu që ai ishte i zemëruar me të; pasi ishte nënshtetas i mbretit Laman, megjithatë ai ushtronte autoritet mbi ta, duke u ngarkuar "punë dhe duke u vënë mbikëqyrës.

10 Dhe ndodhi që aq të mëdha qenë pikëllimet e tyre, sa që ata filluan t'i luteshin me shpirt Perëndisë.

11 Dhe Amuloni i urdhëroi ata që të mos luteshin më; dhe vendosi roja mbi ta që t'i ruanin se çdo njeri që do të gjendej

duke iu lutur Perëndisë, do të vritej.

12 Dhe Alma dhe njerëzit e tij nuk i ngritën zërat e tyre ndaj Zotit, Perëndisë së tyre, por ia ^aderdhën zemrat e tyre atij; dhe ai i njohu mendimet e zemrave të tyre.

13 Dhe ndodhi që zëri i Zotit u erdhi në pikëllimet e tyre, duke thënë: Ngrini kokat tuaja dhe ngushëllohuni, pasi unë e di besëlidhjen që ju keni bërë me mua; dhe unë do të bëj besëlidhje me popullin tim dhe do ta çliroj nga robëria.

14 Dhe unë do t'ju lehtësoj gjithashtu barrat që ju janë vënë mbi shpatulla, që ju të mos i ndjeni në shpinat tuaja, madje ndërsa jeni në robëri; dhe këtë do ta bëj që ju të qëndroni si ^adëshmitarë për mua në të ardhmen dhe që ju të dini me siguri se unë, Zoti Perëndi, i vizitoj njerëzit e mi në ^bpikëllimet e tyre.

15 Dhe tani ndodhi që barrat që iu vunë Almës dhe vëllezërve të tij u lehtësuan; po, Zoti i ^aforcoi ata që të mund të duronin ^bbarrat e tyre me lehtësi dhe ata iu nënshtruan me gëzim dhe me ^cdurim gjithë vullnetit të Zotit.

16 Dhe ndodhi që kaq i madh qe besimi i tyre dhe durimi i tyre, saqë zëri i Zotit u erdhi përsëri, duke thënë: Ngushëllohuni, pasi nesër unë do t'ju shpëtoj nga robëria.

17 Dhe ai i tha Almës: Ti do të shkosh para këtij populli dhe unë do të vij me ty për ta çliuar këtë popull nga ^arobëria.

18 Tani ndodhi që Alma dhe njerëzit e tij, mblodhën gjatë natës grigjat e tyre së bashku, si edhe drithin e tyre; po, madje gjatë gjithë natës ata ishin duke mbledhur grigjat e tyre së bashku.

19 Dhe në mëngjes, Zoti bëri që mbi Lamanitët të vinte një gjumë ^ai rëndë, po, dhe të gjithë mbikëqyrësit e tyre ishin në gjumë të thellë.

20 Dhe Alma dhe njerëzit e tij ikën në vendin e shkretët; dhe pasi udhëtuan tërë ditën, ata ngritën çadrat e tyre në një luginë dhe ata e quajtën luginën Alma, pasi ai udhëhoqi udhën e tyre në vendin e shkretët.

21 Po, dhe në luginën e Almës ata i derdhën ^afalënderimet e tyre Perëndisë, sepse ai kishte qenë mëshirëplotë me ta dhe ua lehtësoi barrat e tyre dhe i çliroi nga robëria; pasi ata kishin qenë në robëri dhe askush nuk mund t'i çlironte veçse në ishte Zoti, Perëndia i tyre.

22 Dhe ata i dhanë falënderime Perëndisë, po, të gjithë burrat e tyre dhe të gjitha gratë e tyre dhe të gjithë fëmijët e tyre që mund të flisnin, ngritën zërat e tyre në lavdërime për Perëndinë e tyre.

23 Dhe tani Zoti i tha Almës: Nxitoni të largoheni, ti dhe

12a USH Lutje.
14a USH Dëshmitar.
b USH Mjerim.
15a Mt. 11:28–30.

b Alma 31:38; 33:23.
c DeB 54:10.
USH Durim.
17a USH Robëri.

19a 1 Sam. 26:12.
21a USH Mirënjohës,
falënderime, dhënie
falënderimi.

ky popull, nga ky vend, pasi Lamanitët janë zgjuar dhe po të ndjekin; prandaj, largohuni nga ky vend dhe unë do t'i ndaloj Lamanitët në këtë luginë, që ata të mos shkojnë më tutje në ndjekje të këtij populli.

24 Dhe ndodhi që ata u larguan nga luginja dhe nisën udhëtimin e tyre nëpër vendin e shkretë.

25 Dhe pasi kishin qenë në vendin e shkretë për dymbëdhjetë ditë, ata arritën në vendin e Zarahemlës; dhe mbreti Mosia i priti gjithashtu me gëzim.

KAPITULLI 25

Pasardhësit e Mulekut në Zarahemla bëhen Nefitë—Ata mësojnë mbi popullin e Almës dhe të Zenifit—Alma pagëzon Limhin dhe të gjithë popullin e tij—Mosia autorizon Almën të organizojë Kishën e Perëndisë. Rreth 120 para K.

DHE tani mbreti Mosia bëri që të gjithë njerëzit të mblihdeshin së bashku.

2 Tani nuk kishte shumë nga fëmijët e Nefit, ose shumë nga ata që ishin pasardhës të Nefit, sa kishte nga “njerëzit e Zarahemlës, i cili ishte pasardhës i ^bMulekut dhe i atyre që shkuan me të në vendin e shkretë.

3 Dhe nuk kishte aq shumë nga njerëzit e Nefit dhe nga njerëzit e Zarahemlës, sa kishte nga të Lamanitëve; po, ata nuk ishin në numër as sa gjysma e tyre.

4 Dhe tani, të gjithë njerëzit e

Nefit ishin mbledhur së bashku, ashtu edhe të gjithë njerëzit e Zarahemlës dhe ata ishin mbledhur së bashku në dy grupe.

5 Dhe ndodhi që Mosia lexoi dhe bëri që t'i lexoheshin analet e Zenifit popullit të tij; po, ai lexoi analet e popullit të Zenifit, që nga koha që u larguan nga toka e Zarahemlës, deri kur u kthyen përsëri.

6 Dhe ai lexoi gjithashtu rrëfimin e Almës dhe të vëllezërve të tij dhe të gjitha fatkeqësitë e tyre, që nga koha që u larguan nga toka e Zarahemlës, deri në kohën që ata u kthyen përsëri.

7 Dhe tani, kur Mosia i dha fund leximit të analeve, njerëzit e tij që kishin qëndruar në tokë, u goditën nga mrekullia dhe çudia.

8 Pasi ata nuk dinin se ç'të mendonin; pasi kur panë ata që ishin çliruar “nga robëria, ata u mbushën me gëzim jashtëzakonisht të madh.

9 Dhe përsëri, kur menduan për vëllezërit e tyre që ishin vrarë nga Lamanitët, ata u mbushën me pikëllim dhe madje derdhën shumë lotë pikëllimi.

10 Dhe përsëri, kur menduan mbi mirësinë e menjëhershme të Perëndisë dhe fuqinë e tij në shpëtimin e Almës dhe të vëllezërve të tij nga duart e Lamanitëve dhe nga robëria, ata ngritën zërat e tyre dhe i dhanë falënderime Perëndisë.

11 Dhe përsëri, kur menduan për Lamanitët të cilët ishin vëllezërit e tyre, për gjendjen

25 *a* Omni 1:13–19.
b Hel. 6:10.

USH Mulek.
8*a* Mosia 22:11–13.

e tyre plot mëkate dhe të fëlliqtë, ata ishin plot “dhembje dhe ankth për mirëqenien e ^bshpirtrave të tyre.

12 Dhe ndodhi që ata që ishin fëmijët e Amulonit dhe të vëllezërve të tij, që kishin marrë për bashkëshorte të bijat e Lamani-tëve, qenë të pakënaqur nga sjellja e etërve të tyre dhe nuk deshën të quheshin më me emrat e etërve të tyre, prandaj ata morën mbi vete emrin e Nefit, që të mund të quheshin fëmijët e Nefit dhe të numëroheshin me ata që quheshin Nefitë.

13 Dhe tani, të gjithë njerëzit e Zarahemlës “numëroheshin me Nefitët dhe kjo sepse mbretëria iu dha vetëm atyre që ishin pasardhës të Nefit.

14 Dhe tani ndodhi që kur Mosia mbaroi së foluri dhe së lexuari popullit, ai deshi që edhe Alma t’i fliste popullit.

15 Dhe Alma u foli atyre, kur ata ishin mbledhur tok në grupe të mëdha dhe ai shkoi nga një grup te tjetri, duke u predikuar njerëzve pendim dhe besim në Zot.

16 Dhe ai i nixti popullin e Limhit dhe vëllezërit e tij, të gjithë ata që u çliruan nga robëria, që ata duhet të kujtonin se që Zoti që i shpëtoi.

17 Dhe ndodhi që pasi Alma u mësoi njerëzve shumë gjëra dhe i dha fund të folurit ndaj tyre, mbreti Limhi shprehu dëshirën që të pagëzohej; dhe i gjithë populli i tij kishte

dëshirë që ata gjithashtu të pagëzoheshin.

18 Prandaj, Alma hyri në ujë dhe i “pagëzoi ata; po, i pagëzoi ata sipas mënyrës që ai pagëzoi vëllezërit e tij në ^bujërat e Mormonit; po, dhe të gjithë ata që u pagëzuan i përkisnin kishës së Perëndisë; dhe kjo për shkak të besimit të tyre në fjalët e Almës.

19 Dhe ndodhi që mbreti Mosia lejoi që Alma të themelonte kisha në të gjithë vendin e Zarahemlës; dhe i dha “fuqi të shuguronte priftërinj dhe mësues mbi çdo kishë.

20 Tani, kjo u bë, sepse kishte kaq shumë njerëz, saqë nuk ishte e mundur që të gjithë të drejtoheshin nga një mësues; as nuk mund të dëgjonin të gjithë në një mbledhje fjalën e Perëndisë;

21 Prandaj, ata u mbledhën së bashku në grupe të ndryshme që u quajtën kisha, secila kishë kishte priftërinjtë e saj dhe mësuesit e saj dhe secili prift predikonte fjalën sipas mënyrës që iu dha atij nga goja e Almës.

22 Dhe kështu, megjithëse kishte shumë kisha, ato të gjitha ishin një “kishë; po, madje kisha e Perëndisë, pasi në këto kisha nuk predikohej asgjë veçse të ishte pendimi dhe besimi në Perëndi.

23 Dhe tani kishte shtatë kisha në vendin e Zarahemlës. Dhe ndodhi që të gjithë ata që kishin dëshirë të merrnin mbi vete

11a Mosia 28:3–4;

Alma 13:27.

b ush Shpirt—Vlera e

shpirttrave.

13a Omni 1:19.

18a Mosia 21:35.

b Mosia 18:8–17.

19a ush Priftëri.

22a Mosia 18:17.

“emrin e Krishtit, ose të Perëndisë, u bashkuan me kishat e Perëndisë;

24 Dhe ata u quajtën “populli i Perëndisë. Dhe Zoti derdhi mbi ta Shpirtin e tij dhe ata qenë të bekuar dhe përparuan në tokë.

KAPITULLI 26

Shumë anëtarë të Kishës çohen në mëkat nga mosbesimtarët—Almës i premtohet jeta e përjetshme—Ata që pendohen dhe pagëzohen marrin falje—Anëtarët e Kishës që kanë bërë mëkate, por që pendohen dhe i rrëfehen Almës dhe Zotit, do të falen; përndryshe ata nuk do të numërohen më mes njerëzve të Kishës. Rreth 120–100 para K.

TANI ndodhi që kishte shumë nga brezi i ri që nuk kuptonin dot fjalët e mbretit Benjamin, duke qenë se ishin fëmijë të vegjël, kur ai i foli popullit të tij; dhe ata nuk besonin traditën e etërve të tyre.

2 Ata nuk besonin në atë që thuhej në lidhje me ringjalljen e të vdekurve, as nuk besonin në lidhje me ardhjen e Krishtit.

3 Dhe tani, për shkak të mosbesimit të tyre ata nuk mund ta “kuptonin fjalën e Perëndisë; dhe zemrat e tyre ishin ngurtësuar.

4 Dhe ata nuk donin të pagëzoheshin, as nuk donin të bashkoheshin me kishën. Dhe

ata ishin një popull i veçuar nga pikëpamja e besimit të tyre dhe qëndruan të tillë edhe më pas, madje në gjendjen e tyre të “mishit dhe plot mëkate; pasi ata nuk donin t’i drejtoheshin Zotit, Perëndisë së tyre.

5 Dhe tani, gjatë sundimit të Mosias ata nuk ishin as sa gjysma e numrit të popullit të Perëndisë; por për shkak të “grindjeve mes vëllezërve, ata u shtuan edhe më shumë.

6 Pasi ndodhi që ata gënjen shumë veta që ishin pjesëtarë të kishës, me fjalët e tyre plot lajka dhe bënë që ata të bënin shumë mëkate; prandaj, u bë e nevojshme që ata që bënë mëkat, që ishin në kishë, duhej të “qortoheshin nga kisha.

7 Dhe ndodhi që ata u çuan para priftërinjve dhe iu dorëzuan priftërinjve nga mësuesit; dhe priftërinjtë i çuan para Almës, i cili ishte “kryepriifti.

8 Tani, mbreti Mosia i kishte dhënë Almës autoritetin mbi kishën.

9 Dhe ndodhi që Alma nuk dinte në lidhje me ta; por kishte shumë dëshmitarë kundër tyre; po, njerëzit u ngritën dhe dëshmuan me shumicë për paudhësinë e tyre.

10 Tani, një gjë e tillë nuk kishte ndodhur më parë në kishë; prandaj Alma u shqetësua në shpirtin e tij dhe bëri që ata të çoheshin para mbretit.

23a USH Jezu Krisht—Marrja mbi veten tonë e emrit të Jezu Krishtit.

24a USH Besëlidhje.

26 3a USH Kuptuar(it) (të).

4a USH Njeri i natyrshëm.

5a USH Braktisje;

Grindje.

6a Alma 5:57–58; 6:3. USH Paralajmëroj, paralajmërim.

7a Mosia 29:42.

11 Dhe ai i tha mbretit: Vër re, këtu ke shumë njerëz që ne t'i kemi sjellë, të cilët janë akuzuar nga vëllezërit e tyre; po, dhe janë kapur në paudhësi të ndryshme. Dhe ata nuk pendohen për paudhësitë e tyre; prandaj ne i kemi sjellë para teje, që ti të mund t'i gjykosësh sipas krimeve të tyre.

12 Por, mbreti Mosia i tha Almës: Vër re, unë nuk i gjykoj; prandaj t'i dorëzoj në duart e tua për gjykim.

13 Dhe tani, shpirti i Almës u shqetësua përsëri; dhe ai vajti dhe i kërkoi Zotit se ç'duhej të bënte në lidhje me këtë çështje, pasi ai kishte frikë se mund të bënte gabim në sytë e Perëndisë.

14 Dhe ndodhi që pasi ai ia derdhi tërë shpirtin e tij Perëndisë, zëri i Zotit i erdhi duke thënë:

15 I bekuar qofsh ti, Alma dhe të bekuar qofshin ata që u pagëzuan në "ujërat e Mormonit. Ti je i bekuar për shkak të ^bbesimit tënd të jashtëzakonshëm vetëm në fjalët e shërbëtorit tim Abinadi.

16 Dhe të bekuar qofshin ata për shkak të besimit të tyre të jashtëzakonshëm vetëm në fjalët që ti u ke thënë.

17 Dhe i bekuar qofsh ti, pasi ti ke themeluar një "kishë mes këtij populli; dhe ata do të vendosen dhe do të jenë njerëzit e mi.

18 Po, i bekuar qoftë ky popull që ka dëshirë të mbajë "emrin tim; pasi me emrin tim ata do të quhen; dhe ata janë të mitë.

19 Dhe për shkak se ti më kërkove në lidhje me shkelësin, qofsh i bekuar.

20 Ti je shërbëtori im; dhe unë po bëj besëlidhje me ty që ti të kesh "jetë të përjetshme; dhe ti do të më shërbesh dhe do të shkosh në emrin tim dhe do të mbledhësh tok delet e mia.

21 Dhe ai që do ta dëgjojë zërin tim do të jetë "delja ime; dhe atë do ta marrësh në kishë dhe atë unë do ta marr gjithashtu.

22 Pasi vër re, kjo është kisha ime; kushdo që "pagëzohet, do të pagëzohet në pendim. Dhe cilido që ti pranon, do të besojë në emrin tim; dhe atë unë do ta ^bfal bujarisht.

23 Pasi, jam unë që "marr për-sipër mëkatet e botës; pasi jam unë që i kam ^bkrijuar ata; dhe jam unë ai që i jep atij që beson deri në fund, një vend në krahun tim të djathtë.

24 Pasi vër re, ata quhen me emrin tim; dhe në qoftë se më "njohin mua, ata do të vijnë përpara dhe do të kenë një vend përjetësisht në krahun tim të djathtë.

25 Dhe do të ndodhë që kur të bjerë "boria e dytë, atëherë ata që s'më kanë ^bnjohur kurrë

12a DeB 42:78–93.

15a Mosia 18:30.

b Mosia 17:2.

USH Besim.

17a Mosia 25:19–24.

18a Mosia 1:11; 5:8.

USH Jezu Krisht—
Marrja mbi veten

tonë e emrit të Jezu Krishtit.

20a USH Zgjedhur(it) të; Zgjedhje; Jetë e përjetshme.

21a USH Bari i Mirë.

22a 2 Ne. 9:23.

USH Pagëzim,

pagëzoi.

b USH Fal; Heqje e mëkateve.

23a USH Shëlbues.

b USH Krijoi, krijim.

24a Gjo. 17:3.

25a DeB 88:99, 109.

b DeB 76:81–86.

do të vijnë përpara dhe do të qëndrojnë para meje.

26 Dhe atëherë do të dinë se unë jam Zoti, Perëndia i tyre, se unë jam Shëlbuesi i tyre; por ata nuk do të shëlbehen.

27 Dhe atëherë unë do t'ua pohoj atyre, që nuk i "njoha kurrë; dhe ata do të b'nisen për në zjarrin e 'pashueshëm të përgatitur për djallin dhe për engjëjt e tij.

28 Prandaj, unë të them se ai që nuk do ta "dëgjojë zërin tim, po atë ti nuk do ta pranosh në kishën time, pasi atë unë nuk do ta marr në ditën e fundit.

29 Prandaj, unë po të them, Shko; dhe kushdo që bën shkelje kundër meje, atë do ta "gjykosht sipas mëkateve që ai ka bërë; dhe në qoftë se i "rrëfen mëkatet e tij para teje dhe meje dhe "pendohet me çiltërsinë e zemrës së tij, atë do ta "falësh; dhe unë do ta fal atë gjithashtu.

30 Po, dhe "kurdo që njerëzit e mi b'pendohen, unë do t'ua fal shkeljet që kanë bërë kundër meje.

31 Dhe ju duhet t'ia "falni shkeljet njëri-tjetrit; pasi në të vërtetë unë ju them juve, ai që nuk i fal shkeljet e fqinjit të tij, kur ai thotë se pendohet, po ai vetë ka çuar veten e tij në dënim.

32 Tani unë po të them, Shko; dhe kushdo që nuk pendohet

për mëkatet e tij, po ai nuk do të numërohet mes popullit tim; dhe kjo gjë do të respektohet tani e tutje.

33 Dhe ndodhi që kur Alma i dëgjoji këto fjalë, ai i shkroi që t'i kishte dhe që të mund të gjykonte njerëzit e asaj kishë sipas urdhërimeve të Perëndisë.

34 Dhe ndodhi që Alma shkoi dhe gjykoji ata që ishin kapur në paudhësi sipas fjalës së Zotit.

35 Dhe kushdo që u pendua për mëkatet e tij dhe i "rrëfeu ato, ai u numërua mes njerëzve të kishës;

36 Dhe ata që nuk deshën të rrëfenin mëkatet e tyre dhe të pendoheshin për paudhësinë e tyre, të njëjtët nuk u numëruan mes njerëzve të kishës dhe emrat e tyre u "fshinë.

37 Dhe ndodhi që Alma rregulloi të gjitha punët e kishës dhe ata filluan përsëri të kishin paqe dhe të përparonin jashtëzakonisht në punët e kishës, duke ecur me kujdes para Perëndisë, duke marrë shumë dhe duke pagëzuar shumë.

38 Dhe tani, të gjitha këto gjëra i bënë Alma dhe bashkëpunëtorët e tij, që mbikëqyrnin kishën, duke ecur me zell të madh, duke mësuar fjalën e Perëndisë në të gjitha gjërat, duke vuajtur të gjitha llojet e hidhërimeve, duke u persekutuar

27a Mt. 7:21–23.

b Llu. 13:27.

c DeB 76:43–44.

28a 2 Ne. 9:31; DeB 1:14.

29a USH Gjykoj, gjykim.

b USH Përgjegjësi, përgjegjshëm (i), përgjegjshmëri.

c 3 Ne. 1:25.

USH Rrëfej, rrëfim.

d USH Pendohem,

pendim.

e USH Fal.

30a Moro. 6:8.

b Eze. 33:11, 15–16;

Vep. 3:19–20;

Mosia 29:19–20.

31a 3 Ne. 13:14–15;

DeB 64:9–10.

35a USH Rrëfej, rrëfim.

36a Eks. 32:33;

Alma 1:24.

USH Libër i Jetës;

Shkishërim.

nga të gjithë ata që nuk bënë pjesë në kishën e Perëndisë.

39 Dhe ata i qortuan vëllezërit e tyre; dhe ata gjithashtu u "qortuan, secili nga fjala e Perëndisë, sipas mëkateve të tij, ose sipas mëkateve që kishte bërë, duke qenë të urdhëruar nga Perëndia që të ^bluteshin pa pushim dhe të jepnin "falënderime në të gjitha gjërat.

KAPITULLI 27

Mosia ndalon persekutimin dhe kërkon barazi—Alma i Riu dhe të katër bijtë e Mosias përpiqen të shkatërrojnë Kishën—Një engjëll shfaqet dhe i urdhëron ata të mos ndjekin më udhën e tyre të ligë—Alma mbetet pa gojë—I gjithë njerëzimi duhet të lindë përsëri për të marrë shpëtim—Alma dhe të bijtë e Mosias shpallin lajme të gëzueshme. Rreth 100–92 para K.

DHE tani, ndodhi që persekutimet që iu bënë kishës nga ata që nuk besonin u bënë kaq të mëdha, sa që anëtarët e kishës filluan të mërmëritnin dhe të ankoheshin te drejtuesit e tyre në lidhje me çështjen; dhe ata u ankuan tek Alma. Dhe Alma e shtroi çështjen para mbretit të tyre Mosia. Dhe Mosia u këshillua me priftërinjtë e tij.

2 Dhe ndodhi që mbreti Mosia dërgoi një shpallje në tërë vendin rreth e përçark, që asnjë

prej atyre që nuk besonin, nuk duhej të "persekutonte ndonjë prej atyre që i përkisnin kishës së Perëndisë.

3 Dhe u dha një urdhër i rreptë nëpër të gjitha kishat, se nuk duhej të kishte persekutime mes tyre, se duhej të kishte "barazi mes gjithë njerëzve;

4 Se nuk duhej të linin as krenarinë as mendjemadhësinë që të trazonte "paqen e tyre; se çdo njeri duhej të ^bçmonte fqinjën sikurse veten, duke punuar me duart e tyre për mbajtjen e vetvetes.

5 Po, dhe të gjithë priftërinjtë dhe mësuesit e tyre duhet të "punonin me duart e tyre që të mbanin vetveten, në të gjitha rastet, me përjashtim të sëmundjeve ose në nevojë të madhe; dhe duke i bërë këto gjëra, ata u mbushën me ^bmirësinë e Perëndisë.

6 Dhe filloi të kishte përsëri paqe të madhe në tokë; dhe njerëzit filluan të shtoheshin shumë dhe filluan të shpërndahen përjashta vendit mbi faqen e dheut, po, në veri dhe në jug, në lindje dhe në perëndim, duke ndërtuar qytete të mëdha dhe fshatra në të gjitha pjesët e botës.

7 Dhe Zoti i vizitoi dhe i begatoi ata; dhe ata u bënë një popull i madh dhe i pasur.

8 Tani, bijtë e Mosias numëroheshin mes atyre që nuk besonin; ashtu edhe një nga "bijtë e

39a USH Paralajmëroj, paralajmërim.
b 2 Ne. 32:8–9.
c USH Mirënjohës, falënderime, dhënie

falënderimi.
27 2a USH Përndjek, përndjekje.
3a Mosia 23:7; 29:32.
4a USH Paqe.

b USH Vlerësoj.
5a Mosia 18:24, 26.
b USH Hir.
8a USH Alma, bir i Almës.

Almës numërohej mes tyre, ai quhej Alma sikurse i ati; megjithatë, ai u bë njeri shumë i keq dhe ^bidhujtar. Dhe ishte njeri i shumë fjalëve dhe i bënte shumë lajka popullit; prandaj, ai drejtoi shumë njerëz që të vepronin sipas paudhësive të tij.

9 Dhe ai u bë një pengesë e madhe për përparimin e kishës së Perëndisë; ^aduke grabitur zemrat e njerëzve; duke shkaktuar përçarje të mëdha mes njerëzve; duke i dhënë mundësi armikut të Perëndisë të ushtronte fuqinë e tij mbi ta.

10 Dhe tani ndodhi që, ndërsa po përpiqej poshtë e lart të shkatërronte kishën e Perëndisë, pasi ai u bashkua fshehtas me të bijtë e Mosias duke u përpjekur të shkatërronin kishën dhe të nxirrnin nga udha e drejtë popullin e Zotit, në kundërshtim me urdhërimet e Perëndisë, ose madje të mbretit—

11 Dhe sikurse ju thashë, ndërsa po përpiqeshin të ^angrinin krye kundër Perëndisë, vini re, një ^bengjell i Perëndisë iu ^cshfaq atyre; dhe ai zbriti si të ishte në një re; dhe u foli si të ishte me një zë rrufeje që e bëri të dridhej tokën ku ata ishin;

12 Dhe kaq e madhe që habia e tyre, sa ata ranë përdhe dhe nuk kuptuan fjalët që ai u foli atyre.

13 Megjithatë ai thirri përsëri, duke thënë: Alma, ngrihu qëndro drejt dhe përse e perseku-

ton ti kishën e Perëndisë? Pasi Zoti ka thënë: ^aKjo është kisha ime dhe unë do ta vendos atë; dhe asgjë nuk mund ta përmbysë atë, veçse të jetë shkelja e popullit tim.

14 Dhe engjëlli tha përsëri: Shiko, Zoti ka dëgjuar ^alutjet e popullit të tij dhe gjithashtu lutjet e shërbëtorit të tij, Almës, i cili është ati yt; pasi ai është lutur me besim të madh në lidhje me ty, që ti të mund të silllesh në njohurinë e së vërtetës; prandaj, për këtë shkak unë erdha të të bind ty për fuqinë dhe autoritetin e Perëndisë, që ^blutjet e shërbëtorëve të tij të mund të marrin përgjigje, sipas besimit të tyre.

15 Dhe tani, vër re, a mund të vësh në dyshim fuqinë e Perëndisë? Pasi vër re, a nuk e tund tokën zëri im? Dhe, a nuk mund të më shohësh mua këtu, para teje? Dhe unë jam dërguar nga Perëndia.

16 Tani, unë të them: Shko dhe kujto robërinë e etërve të tu në tokën e Helamit dhe në tokën e Nefit; dhe kujto sa gjëra të mëdha ka bërë ai për ta; pasi ata ishin në robëri dhe ai i ^açliroi. Dhe tani po të them ty, Alma, shko udhës tënde dhe mos u përpiq më të shkatërrosh kishën, që lutjet e tyre të mund të marrin përgjigje dhe kjo, madje edhe nëse ti vetë do të flakesh tej.

17 Dhe tani ndodhi që këto

8b USH Idhujtari.
9a 2 Sam. 15:1–6.
11a USH Kryengritje.
b USH Engjëj.

c Vep. 9:1–9;
Alma 8:15.
13a USH Jezu Krisht—
Kreu i Kishës.

14a Alma 10:22.
b Morm. 9:36–37.
16a Mosia 23:1–4.

qenë fjalët e fundit që engjëlli i foli Almës dhe u largua.

18 Dhe tani Alma dhe ata që qenë me të ranë përsëri përdhe, pasi e madhe qe habia e tyre; pasi panë me sytë e tyre një engjell të Zotit; dhe zëri i tij qe si rrufe që tundi tokën; dhe ata e dinin se nuk mund të ishte asgjë tjetër përveçse fuqia e Perëndisë, që mundi të tundte tokën dhe e bëri të dridhej sikur do të çahet.

19 Dhe tani, habia e Almës qe kaq e madhe, sa ai u bë memec dhe nuk mund ta hapte gojën; po, dhe u bë i dobët, madje kaq sa nuk mund të lëvizte duart e tij; prandaj, u mor nga ata që ishin me të dhe u mbart i pafuqishëm, madje derisa e shtrinë para atit të tij.

20 Dhe ata i treguan atit të tij të gjitha sa u kishin ndodhur; dhe ati i tij u gëzua, pasi ai e dinte se qe fuqia e Perëndisë.

21 Dhe ai bëri që të mblidhej tok një turmë njerëzish, që të mund të dëshmonin se ç'kishte bërë Zoti për të birin dhe gjithashtu për ata që ishin me të.

22 Dhe ai bëri që priftërinjtë të mblidheshin së bashku; dhe ata filluan të agjëronin dhe t'i luteshin Zotit, Perëndisë së tyre, që ai t'i hapte gojën Almës, që ai të mund të fliste dhe gjithashtu që gjymtyrët e tij të mund të merrnin fuqinë e tyre—që sytë e njerëzve të mund të

hapeshin, që të shihnin dhe të dinin për mirësinë dhe lavdinë e Perëndisë.

23 Dhe ndodhi që pasi ata agjëruan dhe u lutën për hapësirën e dy ditëve dhe dy netëve, gjymtyrët e Almës morën fuqinë e tyre dhe ai u ngrit më këmbë dhe filloi t'u fliste atyre, duke i ftuar që të gëzohehin:

24 Pasi tha ai, unë jam penduar për mëkatet e mia dhe jam shëlbuar nga Zoti; shikoni, unë kam lindur nga Shpirti.

25 Dhe Zoti më tha: Mos u mrekullo, se i gjithë njerëzimi, po, burra dhe gra, të gjitha kombet, fiset, gjuhët dhe popujt duhet të lindin rishtas; po, të lindin nga Perëndia, të ndryshuar nga gjendja e tyre e mishtit dhe e rënë në një gjendje drejtësie, duke qenë të shëlbuar nga Perëndia, duke u bërë bijtë dhe bijat e tij;

26 Dhe kështu ata bëhen krijesa të reja; dhe në qoftë se nuk e bëjnë këtë, ata, në asnjë mënyrë, nuk mund të trashëgojnë mbretërinë e Perëndisë.

27 Unë po ju them, në qoftë se nuk bëhet një gjë e tillë, ata duhet të dëbohen; dhe këtë e di, pasi unë isha gati të dëbohesha.

28 Megjithatë, pasi kalova me vështirësi nëpër shumë vuajtje, duke u penduar, pothuaj deri në vdekje, Zoti në mëshirën e tij e pa të arsyeshme të më shpëto-

24a 2 Ne. 2:6–7.
 ush Shëlbuj,
 shëlbuar (i), shëlbim.
 25a Rom. 6:3–11;
 Mosia 5:7;

Alma 5:14;
 Mojs. 6:59.
 ush Lindur (i)
 përsëri, lindur (i)
 nga Perëndia.

b Mosia 3:19; 16:3.
 c ush Mishtor.
 26a Gjo. 3:5.

nte nga një djegje e “pafund dhe unë u linda nga Perëndia.

29 Shpirti im u shëlbua nga vreri i hidhësisë dhe nga prangat e paudhësisë. Unë isha në humnerën më të thellë; por tani unë shoh dritën e mrekullueshme të Perëndisë. Shpirti im qe “dërrmuar nga mundimi i përjetshëm; por unë jam rrembyer dhe shpirti im nuk vuan më.

30 Unë e hodha poshtë Shëlbuesin tim dhe e mohova atë që ishte folur nga etërit tanë; por tani, kështu që ata të mund të parashikojnë se ai do të vijë dhe se ai mban mend çdo krijesë të krijimit të tij, ai do t’u shfaqet atyre të gjithëve.

31 Po, “çdo gju do të gjunjëzohet dhe çdo gjuhë do të pohojë para tij. Po, madje në ditën e fundit, kur të gjithë njerëzit do të qëndrojnë para tij për t’u ^bgjykuar nga ai, atëherë ata do të pohojnë se ai është Perëndia; atëherë do të pohojnë ata që jetojnë ‘pa Perëndi në botë, se gjykimi i një dënimi të përjetshëm është i drejtë për ta; dhe ata do të tunden dhe do të dridhen dhe do të tkurren nën shikimin e syrit të tij ^ddepërtues.

32 Dhe tani ndodhi që Alma filloi që nga kjo kohë e tutje të mësonte njerëzit dhe ata që qenë me Almën në kohën kur engjëlli u shfaq para tyre, shkuan poshtë e lart nëpër në të gjithë vendin, duke u njoftuar të gjithë njerëz-

ve gjërat që ata kishin dëgjuar dhe që kishin parë, dhe duke predikuar fjalën e Perëndisë në vështirësi të madhe, duke qenë të persekutuar pa masë nga ata që nuk besonin, duke u goditur nga shumë prej tyre.

33 Por megjithëkëtë, ata i sollën një ngushëllim të madh kishës, duke vërtetuar besimin e tyre dhe duke i nxitur ata, me durueshmëri dhe punë të madhe, që të zbatonin urdhërimet e Perëndisë.

34 Dhe katër prej tyre ishin “bijtë e Mosias; dhe emrat e tyre ishin Amon dhe Aaron, dhe Omner, dhe Himni; këta ishin emrat e të bijve të Mosias.

35 Dhe ata udhëtuan nëpër të gjithë vendin e Zarahemlës dhe mes gjithë njerëzve që ishin nën sundimin e mbretit Mosia, duke u përpjekur me gjithë zell të ndreqnin të gjitha dëmtimet që ata i kishin bërë kishës, duke rrëfyer të gjitha mëkatet e tyre dhe duke treguar të gjitha gjërat që ata kishin parë dhe duke u shpjeguar profecitë dhe shkrimet e shenjta të gjithë atyre që donin t’i dëgjonin ato.

36 Dhe kështu, ata ishin vegla në duart e Perëndisë, për të sjellë shumë vetë në njohurinë e së vërtetës, po, në njohurinë e Shëlbuesit të tyre.

37 Dhe sa të bekuar që janë ata! Pasi ata “shpallën paqe; ata shpallën ^blajme të mira, të

28a 2 Ne. 9:16.

29a Mosia 2:38.

31a Fil. 2:9–11;
Mosia 16:1–2;
DeB 88:104.

b USH Jezu Krisht—
Gjykatësi.

c Alma 41:11.

d USH Perëndi.

34a USH Amon, bir i

Mosias.

37a Isa. 52:7;

Mosia 15:14–17.

USH Predikoj.

b USH Ungjill.

së mirës; dhe ata u shpallën njerëzve se Zoti mbretëron.

KAPITULLI 28

Bijtë e Mosias shkojnë t'u predikojnë Lamanitëve—Mosia përkthen fletët e Jareditëve duke përdorur dy gurët shikues. Rreth 92 para K.

TANI ndodhi që pasi "bjtë e Mosias bënë të gjitha këto gjëra, ata morën një numër të vogël me vete dhe u kthyen tek ati i tyre, mbreti dhe dëshiruan nga ai që t'i lejonte që me këta të cilët ata i kishin zgjedhur, të mund të shkonin në tokën e ^bNefit, që ata të mund të predikonin gjërat që kishin dëgjuar dhe që të mund t'u sillnin vëllezërve të tyre Lamanitë, fjalën e Perëndisë—

2 Që ndoshta të mund t'i sillnin ata në njohurinë e Zotit, Perëndisë së tyre dhe t'i bindnin për paudhësinë e etërve të tyre; dhe se ndoshta mund t'i shëronin ata nga "urrejtja që kishin ndaj Nefitëve, që edhe ata të mund të sillleshin që të gëzohehin në Zotin, Perëndinë e tyre, që të mund të bëheshin miq me njëri-tjetrin dhe të mos kishte më grindje në të gjithë vendin që Zoti, Perëndia i tyre, u kishte dhënë atyre.

3 Tani, ata dëshironin që shpëtimi duhej t'i njoftohej çdo krijese, pasi nuk mund të

"duronin që ndonjë ^bshpirt njeriu të mbaronte; po, madje vetëm mendimet se ndonjë shpirt do të pësonte vuajtje "pa mbarim, i bënin të ngjetheshin dhe të dridheshin.

4 Dhe kështu veproi Shpirti i Zotit mbi ta, pasi ata kishin qenë mëkatarët më të "urryer. Dhe Zoti e pa të arsyeshme në ^bmëshirën e tij të pafund që t'i kursente ata; megjithëse ata vuajtën dhembje të mëdha shpirtërore për shkak të paudhësive të tyre, duke vuajtur shumë dhe duke u frikësuar se do të dëboheshin përgjithnjë.

5 Dhe ndodhi që ata iu përgjeronin atit të tyre për shumë ditë, që të mund të shkonin në tokën e Nefit.

6 Dhe mbreti Mosia shkoi të pyeste Zotin, në qoftë se duhej t'i lejonte bjtë e tij të shkonin mes Lamanitëve që të predikonin fjalën.

7 Dhe Zoti i tha Mosias: Leri të shkojnë, pasi shumë do të besojnë në fjalët e tyre dhe ata do të kenë jetën e përvetshme; dhe unë do t'i "shpëtoj bjtë e tu nga duart e Lamanitëve.

8 Dhe ndodhi që Mosia u dha leje të shkonin dhe të bënë sipas kërkesës së tyre.

9 Dhe ata "nisën udhëtimin e tyre për në vendin e shkretëtë për të shkuar që të predikonin fjalën mes Lamanitëve; dhe

28 1a Mosia 27:34.

b Omni 1:12–13;
Mosia 9:1.

2a Jakobi 7:24.

3a Alma 13:27;

3 Ne. 17:14;

Mois. 7:41.

b USH Shpirt—Vlera e shpirtave.

c Jakobi 6:10;

DeB 19:10–12.

4a Mosia 27:10.

b USH Mëshirshëm (i),
mëshirë.

7a Alma 19:22–23.

9a Alma 17:6–9.

unë do të bëj një ^brrëfim të veprimeve të tyre më pas.

10 Tani, mbreti Mosia nuk kishte kujt t’ia kalonte mbretërinë, pasi asnjë nga bijtë e tij nuk e pranoi mbretërinë.

11 Prandaj, ai mori analet që ishin gdhendur mbi “fletët e tunxhit dhe gjithashtu fletët e Nefit dhe të gjitha gjërat që ai kishte mbajtur dhe kishte ruajtur sipas urdhërimeve të Perëndisë, pasi i përktheu dhe bëri që të shkruheshin analet që ishin mbi ^bfletët e arit, që ishin gjetur nga njerëzit e Limhit, që iu dorëzuan atij nga dora e Limhit;

12 Dhe këtë ai e bëri për shkak të kureshtjes së madhe të popullit të tij; pasi ata dëshironin jashtë mase të dinin në lidhje me ata njerëz që kishin qenë shkatërruar.

13 Dhe tani, ai i përktheu ato me anë të atyre dy “gurëve që ishin ngulitur në dy cepat e një harku.

14 Tani, këto gjëra ishin përgatitur që nga fillimi dhe ishin pasuar nga një brez në tjetrin, me qëllim që të përkthenin gjuhët;

15 Dhe ato u mbajtën dhe u ruajtën nga dora e Zotit, që ai t’i zbulonte çdo krijese që do të zotëronte vendin, paudhësitë dhe neveritë e popullit të tij;

16 Dhe kushdo që i ka këto gjëra, quhet “shikues sipas mënyrës së kohërave të vjetra.

17 Tani, pasi Mosia mbaroi së përkthyeri këto anale, vini re, ato jepnin një histori të popullit që ishte “shkatërruar, që nga koha kur ata u shkatërruan gjatë ndërtimit të ^bkullës së madhe, në kohën që Zoti ‘ngatërroi gjuhën e njerëzve dhe ata u shpërndanë tutje mbi faqen e të gjithë dheut, po, dhe madje që nga ajo kohë deri më herët në krijimin e Adamit.

18 Tani, ky rrëfim bëri që njerëzit e Mosias të pikëlloheshin jashtëzakonisht, po, ata ishin të mbushur me hidhërim; megjithatë, ai u dha atyre njohuri të madhe, në të cilën ata u gëzuan.

19 Dhe ky rrëfim do të shkruhet më vonë; pasi vini re, është e domosdoshme që të gjithë njerëzit të dinë gjërat që janë shkruar në këtë rrëfim.

20 Dhe tani, sikurse ju thashë, pasi mbreti Mosia i bëri këto gjëra, ai mori fletët e “tunxhit dhe të gjitha gjërat që ai kishte mbajtur dhe ia kaloi Almës që ishte i biri i Almës; po, të gjitha analet, dhe gjithashtu ^binterpretuesit, dhe ia kaloi atij dhe e urdhëroi që t’i mbante dhe t’i ‘ruante ato, dhe gjithashtu të mbante një anal të popullit, duke i pasuar ato nga një brez në tjetrin, ashtu sikurse ishin kaluar, që nga koha që Lehi u largua nga Jeruzalemi.

9b Alma 17–26.
11a USH Fletë tunxhi.
b USH Fletë të arta.
13a USH Urim dhe Thumim.
16a Mosia 8:13–18.

USH Shikues.
17a Mosia 8:7–12.
b Eth. 1:1–5.
c Zan. 11:6–9.
20a Alma 37:3–10.
b USH Urim dhe

Thumim.
c USH Shkrime të shenjta—Shkrime të shenjta për t’u ruajtur.

KAPITULLI 29

Mosia propozon që gjykatës të zgjidhen në vend të një mbreti—Mbretërit e paudhë e çojnë popullin e tyre në mëkat—Alma i Riu zgjidhet kryegjykatës nga zëri i popullit—Ai është gjithashtu kryepriфт mbi Kishën—Alma Plaku dhe Mosia vdesin. Rreth 92–91 para K.

TANI, pasi Mosia e kishte bërë këtë, ai dërgoi lajmëtarë nëpër gjithë vendin, mes gjithë njerëzve, pasi donte të dinte se kë donin të kishin për mbret të tyre.

2 Dhe ndodhi që zëri i popullit erdhi, duke thënë: Ne dëshirojmë që Aaroni, biri yt, të jetë mbreti ynë dhe sundimtari ynë.

3 Tani, Aaroni kishte shkuar në tokën e Nefit, prandaj mbreti nuk mund t'ia kalonte mbretërinë atij; as Aaroni nuk donte ta merrte përsipër mbretërinë; dhe asnjë nga "bijtë e Mosias nuk donte të merrte përsipër mbretërinë.

4 Prandaj mbreti Mosia dërgoi përsëri mes popullit; po, madje dërgoi mes popullit një fjalë të shkruar. Dhe këto ishin fjalët që ishin shkruar, duke thënë:

5 Vër re, O ti populli im, ose vëllezër të mi, pasi ju çmoj si të tillë, unë dëshiroj që ju të keni parasysh shkaku për të cilën jeni thirrur—pasi ju dëshironi të keni një "mbret.

6 Tani, unë ju njoftoj se ai të cilit me të drejtë i takon mbretëria, nuk ka pranuar dhe nuk do ta marrë përsipër mbretërinë.

7 Dhe tani, në qoftë se do të caktohej një tjetër në vend të tij, vini re, unë kam frikë se do të ngjallehin grindje mes jush. Dhe kush e di, po sikur biri im, të cilit i takon mbretëria, mund të zemërohet dhe të tërheqë një pjesë të këtij populli pas vetes, gjë e cila do të shkaktoje luftëra dhe grindje mes jush, që do të ishin shkak për derdhje të madhe gjaku dhe për çoroditjen e udhës së Zotit, po, dhe të shkatërronin shpirtat e shumë njerëzve.

8 Tani, unë po ju them juve, le të jemi të urtë dhe të marrim parasysh këto gjëra, pasi ne nuk kemi të drejtë të shkatërrojmë birin tim; as nuk do të kishim ndonjë të drejtë të shkatërronim dikë tjetër në qoftë se caktohej në vend të tij.

9 Dhe në qoftë se biri im do të kthehej përsëri te krenaria dhe gjërat e tij të kota, atij do t'i kujtoheshin gjërat që ka thënë dhe do të kërkojë të drejtën e tij për mbretërinë, gjë që do ta bënte atë dhe gjithashtu këtë popull të mëkatonin shumë.

10 Dhe tani le të jemi të urtë dhe të marrim parasysh këto gjëra dhe të bëjmë atë që do të shërbejë për paqen e këtij populli.

11 Prandaj, unë do të jem mbreti juaj për ditët që më kanë mbetur; megjithatë, le të "caktojme^b gjykatës për ta gjykuar këtë popull sipas ligjit tonë; dhe ne do të vëmë sërish në rregull punët e këtij populli, pasi ne do

29 3a Mosia 27:34.
5a 1 Sam. 8:9–19.

11a Mosia 29:25–27.
b Eks. 18:13–24.

të caktojmë njerëz të urtë që të jenë gjykatës, që të gjykojnë këtë popull sipas urdhërimeve të Perëndisë.

12 Tani, është më mirë që një njeri të gjykohet nga Perëndia, sesa nga njeriu, pasi gjykimet e Perëndisë janë gjithmonë të drejta, kurse gjykimet e njeriut nuk janë gjithmonë të drejta.

13 Prandaj, po të ishte e mundur që ju të kishit njerëz “të drejtë që të ishin mbretërit tuaj, të cilët do të vendosnin ligjet e Perëndisë dhe të gjykonin këtë popull sipas urdhërimeve të tij; po, në qoftë se ju do të kishit për mbretër njerëz që do të bënin madje sikurse bëri ati im, ^bBeniamini, për këtë popull— unë ju them, në qoftë se ky do të ishte gjithmonë rasti, atëherë do të ishte e domosdoshme që ju të keni gjithmonë mbretër që të sundojnë mbi ju.

14 Dhe madje, unë vetë kam punuar me gjithë fuqinë dhe aftësinë që kam zotëruar, t’ju mësoj juve urdhërimet e Perëndisë dhe të vendos paqe në tërë vendin, që të mos ketë luftëra as grindje, as vjedhje, as plaçkitje, as vrasje dhe kurrfarë lloj paudhësie.

15 Dhe kushdo që bëri paudhësi, atë e “dënova sipas krimit që bëri, sipas ligjit që na u dha nga etërit tanë.

16 Tani unë po ju them se meqë

jo të gjithë njerëzit janë të drejtë, nuk është e domosdoshme që ju të keni një mbret ose mbretër që të sundojnë mbi ju.

17 Pasi, vini re, sa shumë “paudhësi shkakton një mbret i ^blig, po, dhe çfarë shkatërrim të madh!

18 Po, kujtoni mbretin Noe, “ligësinë e tij dhe neveritë e tij dhe gjithashtu ligësitë dhe neveritë e popullit të tij. Shikoni çfarë shkatërrim i madh ra mbi ta; dhe gjithashtu, për shkak të paudhësi të tyre ata u sollën në ^brobëri.

19 Dhe po të mos ishte për ndërhyrjen e Krijuesit të tyre të shumëditur dhe kjo për shkak të pendimit të tyre të sinqertë, ata duhet të mbeteshin patjetër në robëri deri tani.

20 Por vini re, ai i çliroi pasi ata e “përlën veten para tij; dhe sepse ata iu ^blutën atij me fuqi, ai i çliroi nga robëria; dhe kështu punon Zoti me fuqinë e tij në të gjitha rastet mes fëmijëve të njerëzve, duke shtrirë krahun e “mëshirës në drejtim të atyre, që e vënë ^dbesimin e tyre në të.

21 Dhe vini re, tani unë ju them, ju nuk mund të rrëzoni nga fronti një mbret të paudhë, veçse nëpërmjet grindjesh të mëdha dhe gjakderdhjesh të mëdha.

22 Pasi vini re, ai ka “miqtë e tij në paudhësi dhe ai mban rojet e

13a Mosia 23:8, 13–14.

b FeM. 1:17–18.

15a Alma 1:32–33.

17a Alma 46:9–10.

b Mosia 23:7–9.

18a Mosia 11:1–15.

b 1 Sam. 8:10–18;

Mosia 12:1–8;

Eth. 6:22–23.

20a Mosia 21:13–15.

b Eks. 2:23–25;

Alma 43:49–50.

c Eze. 33:11, 15–16;

Mosia 26:30.

d УШ Besim.

22a 1 Mbr. 12:8–14.

tij rreth tij; dhe ai shqyen ligjet e atyre që kanë sunduar me drejtësi përpara tij; dhe ai shkel me këmbë urdhërimet e Perëndisë;

23 Dhe ai bën ligje dhe i dërgon mes popullit të tij, po, ligje sipas "ligësisë së tij; dhe kushdo që nuk u bindet ligjeve të tij, ai e bën që të shkatërrohet; dhe kushdo që ngre krye kundër tij, ai do të dërgojë ushtritë e tij kundër tyre për t'i luftuar dhe në qoftë se do të ketë mundësi ai do t'i shkatërrojë ata; dhe kështu një mbret i padrejtë shtrembëron udhët e të gjithë drejtësisë.

24 Dhe tani vini re, unë ju them juve, se nuk është e domosdoshme që neveri të tilla të bien mbi ju.

25 Prandaj, zgjidhni ju sipas zërit të këtij populli, gjykatës, që ju të mund të gjykoheni sipas ligjeve që ju janë dhënë nga etërit tanë, të cilat janë të drejta dhe të cilat iu dhanë atyre nga dora e Zotit.

26 Tani, nuk është e zakonshme që zëri i popullit të dëshirojë diçka që është kundër asaj që është e drejtë; por është e zakonshme për pakicën e popullit të dëshirojë atë që nuk është e drejtë; prandaj, këtë ju do ta respektoni dhe do ta bëni ligjin tuaj—t'i bëni punët tuaja nëpërmjet zërit të popullit.

27 Dhe "në qoftë se vjen koha që zëri i popullit zgjedh paudhësinë, atëherë është koha që gjykimet e Perëndisë të bien mbi ju; po, atëherë është koha që ai do t'ju vizitojë me shkatërrim

të madh, madje ashtu sikurse e ka vizituar këtë vend deri tani.

28 Dhe tani, në qoftë se ju keni gjykatës dhe ata nuk ju gjykojnë sipas ligjit që ju është dhënë, ju mund të bëni që ata të gjykohen nga një gjykatës më i lartë.

29 Në qoftë se gjykatësit tuaj të lartë nuk japin gjykime të drejta, ju duhet të bëni që një numër i vogël i gjykatësve tuaj më të ulët të mblidhen së bashku dhe ata do të gjykojnë gjykatësit tuaj më të lartë, sipas zërit të popullit.

30 Dhe unë ju urdhëroj t'i bëni këto gjëra në frikën e Zotit; dhe unë ju urdhëroj t'i bëni këto gjëra dhe të mos keni mbret; që në qoftë se këta njerëz bëjnë mëkate dhe paudhësi, ato do të bien mbi kokat e tyre.

31 Pasi vini re, unë ju them juve se mëkatet e shumë njerëzve janë shkaktuar nga paudhësitë e mbretërve të tyre; prandaj paudhësitë e tyre bien mbi kokat e mbretërve të tyre.

32 Dhe tani unë dëshiroj që kjo "pabarazi të mos ekzistojë më në këtë vend, veçanërisht mes këtij popullit tim; por unë dëshiroj që kjo tokë të jetë një tokë e "lirisë dhe "çdo njeri të mund të gëzojë njëlloj të drejtat dhe privilegjet e tij, derisa Zoti do ta shohë të arsyeshme që ne të mund të jetojmë dhe të trashëgojmë tokën, po, madje aq gjatë sa një nga pasardhësit tanë të mbesë mbi faqen e dheut.

33 Edhe shumë gjëra të tjera u shkroi atyre mbreti Mosia, duke

23a USH Lig (i), ligësi.
27a Alma 10:19.

32a Alma 30:11.
b 2 Ne. 1:7; 10:11.

USH Liri.
c Alma 27:9.

u shpallur të gjitha telashet dhe ngatërresat e një mbreti të drejtë, po, të gjitha mundimet e shpirtit për popullin e tij dhe gjithashtu të gjitha mërmëritjet e njerëzve për mbretin e tyre; dhe ai ua shpjegoi të gjitha këto atyre.

34 Dhe ai u tha se këto gjëra nuk duhet të ekzistonin; por që barra duhet t'i bjerë gjithë popullit, që çdo njeri të mbajë pjesën e tij.

35 Dhe ai u shpalosi edhe të gjitha të këqijat, nën të cilat ata do të vuanin, po të kishin një mbret të poshtër për të sunduar mbi ta;

36 Po, të gjitha paudhësitë dhe neveritë e tyre dhe të gjitha luftërat, dhe grindjet, dhe gjakderdhjet, dhe vjedhjet, dhe plaçkitjet, dhe lavirësitë, dhe të gjitha llojet e paudhësive që nuk mund të numërohen—duke u thënë atyre se këto gjëra nuk duhet të ekzistojnë, se ato ishin haptas në kundërshtim me urdhërimet e Perëndisë.

37 Dhe tani ndodhi, pasi mbreti Mosia i dërgoi këto gjëra mes popullit, ata u bindën mbi vërtetësinë e fjalëve të tij.

38 Prandaj, ata hoqën dorë nga dëshira për një mbret dhe po pritnin me padurim që çdo njeri të kishte të njëjtat të drejta në tërë vendin; po, dhe çdo njeri shprehu gatishmëri të përgjigjej për mëkatet e tij.

39 Prandaj, ndodhi që ata u mblodhën në grupe nëpër tërë vendin, që të ngrinin zërin e tyre në lidhje me se kush do

të ishin gjykatësit e tyre që t'i gjykonin sipas "ligjit që u ishte dhënë atyre; dhe ata u gëzuan jashtëzakonisht për shkak të ^blirisë që u ishte dhënë atyre.

40 Dhe dashuria që ata kishin për Mosian u shtua edhe më shumë; po, ata e çmuan atë më shumë se çdo njeri tjetër; pasi ata nuk e shikonin atë si një tiran që kërkonte të përfitonte, po, për atë pasuri që korrupton shpirtin; pasi ai nuk u kishte kërkuar atyre ndonjë pasuri, as nuk ishte gëzuar në gjakderdhje; por ai kishte vendosur "paqe në tokë dhe i kishte dhënë popullit të tij atë që ata të çliroheshin nga çdo lloj robërie; prandaj ata e çmuan atë, po, jashtëzakonisht, jashtë mase.

41 Dhe ndodhi që ata caktuan "gjykatësit që do të sundonin mbi ta, ose t'i gjykonin ata sipas ligjit; dhe këtë ata e bënë në të gjithë vendin.

42 Dhe ndodhi që Alma u emërua që të ishte kryegjykatësi i parë, duke qenë edhe kryeprift pasi i ati ia kishte ngarkuar atij atë detyrë dhe duke e ngarkuar atë në lidhje me të gjitha punët e kishës.

43 Dhe tani ndodhi që Alma "eci në udhët e Zotit dhe ai zbatoi urdhërimet e tij dhe dha gjykime të drejta; dhe pati paqe të vazhdueshme në të gjithë vendin.

44 Dhe kështu filloi mbretërimi i gjykatësve në të gjithë tokën e Zarahemlës, mes gjithë njerëzve

39a Alma 1:14.
b USH Liri.

40a USH Paqebërës.
41a Mosia 29:11.

43a USH Ec, ec me
Perëndinë.

që quheshin Nefitë; dhe Alma qe kryegjykatësi i parë.

45 Dhe tani ndodhi që ati i tij vdiq duke qenë tetëdhjetë e dy vjeç, duke jetuar për të plotësuar urdhërimet e Perëndisë.

46 Dhe ndodhi që gjithashtu Mosia vdiq, në vitin e tridhjetë e tretë të mbretërimit të tij, duke

qenë “gjashtëdhjetë e tre vjeç; duke u bërë në tërësi, pesëqind e nëntë vjet që nga koha që Lehi u largua nga Jeruzalemi.

47 Dhe kështu mbaroi mbretërimi i mbretërve mbi popullin e Nefit; dhe kështu mbaruan ditët e Almës që ishte themeluesi i kishës së tyre.

LIBRI I ALMËS

BIRI I ALMËS

Anali i Almës, që ishte biri i Almës, kryegjykatësi i parë mbi popullin e Nefit dhe gjithashtu kryepriift i Kishës. Një rrëfim për mbretërimin e gjykatësve dhe luftërat dhe grindjet mes popullit. Dhe gjithashtu një rrëfim i një lufte mes Nefitëve dhe Lamanitëve, sipas analit të Almës, kryegjykatësit të parë.

KAPITULLI 1

Nehori mëson doktrina të gënjeshtërtë, themelon një kishë, paraqet intriga të priftërinjve dhe vret Gideonin—Nehori ekzekutohet për krimet e tij—Intrigat e priftërinjve dhe përndjekjet përhapen mes popullit—Priftërinjtë e sigurojnë vetë jetesën, njerëzit kujdesen për të varfërit dhe Kisha përparon. Rreth 91–88 para K.

TANI ndodhi që gjatë vitit të parë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit, nga kjo kohë e tutje, mbreti Mosia pasi “shkoi atje ku shkojnë tërë banorët e tokës, pasi bëri një luftim të mirë, duke ecur drejt

para Perëndisë, duke mos lënë asnjë që të mbretërojë në vend të tij; megjithatë ai kishte vendosur ^bligje dhe ato qenë njohur nga populli; prandaj ata qenë të detyruar t’u bindeshin ligjeve që ai kishte bërë.

2 Dhe ndodhi që në vitin e parë të mbretërimit të Almës në fronin e gjykimit, u soll një “njeri para tij për t’u gjykuar, një njeri që ishte i madh dhe që ishte i njohur për fuqinë e tij të madhe.

3 Dhe ai kishte shkuar mes njerëzve, duke u predikuar atyre atë që ai “e quante të ishte fjala e Perëndisë, duke iu ^bkundërvënë kishës; duke u shpallur njerëzve që çdo priift

46a Mosia 6:4.

[ALMA]

1 1a Mosia 29:46.

b Jar. 1:5;

Alma 4:16;

Hel. 4:22.

2a Alma 1:15.

3a Eze. 13:3.

b USH Antikrisht.

dhe mësues duhet të bëhet ‘i njohur dhe ata ‘nuk duhet të punojnë me duart e tyre, por duhet të mbahen nga populli.

4 Dhe ai dëshmoi gjithashtu para popullit se i gjithë njerëzimi duhet të shpëtohet ditën e fundit dhe se ata nuk duhej të kishin frikë, as të dridheshin, por mund të ngrinin kokën lart dhe të gëzonin; pasi Zoti kishte krijuar të gjithë njerëzit dhe kishte shëlbuar gjithashtu të gjithë njerëzit dhe në fund të gjithë njerëzit do të kishin jetë të përjetshme.

5 Dhe ndodhi që ai ua mësoi njerëzve këto gjëra kaq shumë, saqë shumë u besuan fjalëve të tij, madje kaq shumë, sa ata filluan ta mbanin dhe t’i jepnin para.

6 Dhe ai filloi të ngrihej në kryelartësinë e zemrës së tij dhe të vishte rroba shumë të çmueshme, po, dhe madje filloi të themelonte një ‘kishë sipas mënyrës së predikimit të tij.

7 Dhe ndodhi që ndërsa po shkonte t’u predikonte atyre që besonin në fjalën e tij, ai takoi një njeri që i përkiste kishës së Perëndisë, po, madje, një nga mësuesit e saj; dhe filloi të grindej rreptë me të, kështu që ai të mund të largonte njerëzit nga kisha; por njeriu i bëri ballë atij duke e qortuar me ‘fjalët e Perëndisë.

8 Tani, emri i këtij njeriu ishte ‘Gideon; dhe që ai që ishte një

vegël në duart e Perëndisë për të çliruar popullin e Limhit nga robëria.

9 Tani, meqë Gideoni e përballoi atë me fjalët e Perëndisë, ai u zemërua me Gideonin dhe nxori shpatën dhe filloi ta qëllonte atë. Tani Gidoeni, duke pasur mbi supe shumë vite, nuk që ne gjendje t’i bënte ballë, prandaj ai u ‘vra nga shpata e tij.

10 Dhe njeriu që e vrau atë u mor nga njerëzit e kishës dhe u çua para Almës, që të ‘gjykohej sipas krimeve që ai kishte bërë.

11 Dhe ndodhi që ai qëndroi para Almës dhe mbrojti veten me shumë guxim.

12 Por Alma i tha atij: Vër re, kjo është hera e parë që ‘intriga e priftërinjve u shfaq mes këtij populli. Dhe vër re, ti nuk je vetëm fajtor për intrigën e priftërinjve, por je përpjekur ta futësh atë me shpatë; dhe po të futet intriga e priftërinjve me forcë mes këtij populli, do të çojë në shkatërrimin e tij të plotë.

13 Dhe ti ke derdhur gjakun e një njeriu të drejtë, po, të një njeriu që ka bërë shumë të mira mes këtij populli; dhe në qoftë se do të të kursenim ty, gjaku i tij do të binte mbi ne për ‘hakmarrje.

14 Prandaj, ti je dënuar të vdesësh, në bazë të ligjit që na u dha nga Mosia, mbreti ynë i fundit dhe i cili u njoh nga

3c Llu. 6:26; 1 Ne. 22:23.

d Mosia 18:24, 26; 27:5.

6a 1 Ne. 14:10.

7a USH Fjalë e

Perëndisë.

8a Mosia 20:17; 22:3.

9a Alma 6:7.

10a Mosia 29:42.

12a 2 Ne. 26:29.

USH Intriga të

priftërinjve.

13a USH Hakmarrje.

ky popull; prandaj ky popull duhet t'i "përmbahet ligjit.

15 Dhe ndodhi që ata e morën atë; dhe emri i tij ishte "Nehor; dhe ata e çuan atë në majë të kodrës Manti dhe aty u bë, ose më mirë aty ai pranoi mes qiejve dhe tokës se ç'u kishte mësuar njerëzve ishte në kundërshtim me fjalën e Perëndisë; dhe aty ai vuajti një ^bvdekje të turpshme.

16 Megjithatë, kjo gjë nuk i dha fund përhapjes së intrigave të priftërinjve në tërë vendin; pasi kishte shumë që i donin gjërat e kota të botës dhe vazhduan të predikonin doktrina të rreme; dhe këtë e bënë për të fituar "pasuri dhe nderime.

17 Megjithatë, ata nuk guxonin të "gënjenin haptas nga frika e ligjit, pasi gënjeshtarët dënoheshin; prandaj, ata bënë sikur predikonin sipas besimit të tyre; dhe tani ligji nuk do të kishte fuqi mbi asnjë njeri për ^bbesimin e tij.

18 Dhe ata nuk guxonin të "vidhnin, nga frika e ligjit, pasi të tillët do të dënoheshin; as nuk guxonin të grabitnin ose të vrisnin, pasi ai që ^bvriste dënohej me ^cvdekje.

19 Por ndodhi që kushdo që nuk bënte pjesë në kishën e Perëndisë, filloi të persekutonte ata që bënë pjesë në kishën e Perëndisë dhe që kishin marrë mbi vete emrin e Krishtit.

20 Po, ata i persekutonin dhe i hidhëronin me të gjitha llojet e fjalëve dhe kjo për shkak të përlësisë së tyre; pasi ata nuk ishin kryelartë në sytë e tyre dhe sepse ata i njoftonin fjalën e Perëndisë njëri-tjetrit, pa "para dhe pa çmim.

21 Tani, kishte një ligj të rreptë mes njerëzve të kishës, që askush që i përkiste kishës, nuk do të ngrihej dhe të "persekutonte ata që nuk i përkisnin kishës dhe se nuk do të kishte as persekutim mes tyre.

22 Megjithatë, kishte shumë mes tyre që filluan të krenoheshin dhe filluan të grindeshin nxehtësisht me kundërshtarët e tyre, madje sa të ziheshin; po, ata do të qëllonin njëri-tjetrin me grushtet e tyre.

23 Tani, kjo që në vitin e dytë të mbretërimit të Almës dhe ishte arsyeja që i shkaktoi hidhërim të madh kishës; po, që shkak u trazirave të mëdha për kishën.

24 Pasi zemrat e shumë vetave u ngurtësuan dhe emrat e tyre u "fshinë dhe ata nuk kujtoheshin më mes njerëzve të Perëndisë. Dhe gjithashtu shumë u ^blarguan nga mesi i tyre.

25 Tani, kjo që një provë e madhe për ata që qëndruan të paepur në besimin e tyre; megjithatë, ata qenë të paepur dhe të palëvizshëm në zbatimin e urdhërimeve të Perëndisë dhe

14a USH Dënim kapital.

15a Alma 1:2.

b LiP. 13:1–9.

16a USH Pasuri;

Kotë (i), kotësi.

17a USH Ndershëm (i), ndershmëri; Gënjim.

b Alma 30:7–12; NeB 1:11.

18a USH Vjedh, Vjedhje.

b USH Vrasje.

c USH Dënim kapital.

20a Isa. 55:1–2.

21a USH Përndjek,

përndjekje.

24a Eks. 32:33;

Mosia 26:36;

Alma 6:3.

USH Shkishërim.

b Alma 46:7.

USH Braktisje.

ata i qëndruan me “durim persekutimit që shtohet mbi ta.

26 Dhe kur priftërinjtë linin “punën e tyre për t’u njoftuar njerëzve fjalën e Perëndisë, njerëzit gjithashtu linin punët e tyre për të dëgjuar fjalën e Perëndisë. Dhe kur priftërinjtë ua kishin njoftuar atyre fjalën e Perëndisë, ata të gjithë u kthyen përsëri me zell në punët e tyre; dhe prifti, duke mos e vlerësuar veten mbi dëgjuarit, pasi predikuesi nuk ishte më i mirë nga dëgjuesi, as nuk ishte mësuesi më i mirë nga nxënësi; dhe kështu, ata ishin të gjithë njëllor dhe të gjithë punonin, çdo njeri ^bsipas fuqisë së tij.

27 Dhe ata u “jepnin nga pasuria e tyre, çdo njeri sipas asaj që kishte, të ^bvarfërve dhe nevojtarëve dhe të sëmurëve, dhe të pikëlluarve; dhe ata nuk vishnin veshje të çmueshme, megjithatë ishin të paqme dhe të hijshëm.

28 Dhe kështu ata vendosën punët e kishës; dhe kështu ata filluan të kishin përsëri paqe të vazhdueshme, pavarësisht nga gjithë persekutimet që u bëheshin.

29 Dhe tani për shkak të qëndrueshmërisë së kishës, ata filluan të ishin jashtëzakonisht të “pasur, duke pasur me bollëk nga të gjitha gjërat që kishin nevojë—një bollëk në grigja

dhe në kope dhe kafshë të trasha të çdo lloji, dhe gjithashtu bollëk në drithë, dhe në ar, dhe në argjend, dhe në gjëra të çmueshme; dhe bollëk në ^bmëndafsh dhe të linjta të endura me mjeshtri, dhe të gjitha llojet e pëlhurave të mira shtëpiake.

30 Dhe kështu, në rrethanat e tyre të “begatshme, ata nuk përzinin askënd që ishte i ^bzhveshur, ose që ishte i uritur, ose që ishte i etur, ose që ishte i sëmurë, ose që nuk ishte i ushqyer; dhe ata nuk i vunë zemrat e tyre pas pasurive; prandaj ata ishin bujarë me të gjithë, si pleq ashtu dhe të rinj, si robër ashtu dhe njerëz të lirë, si burra ashtu dhe gra, qoftë me pjesëtarë ose me jopjesëtarë të kishës, pa bërë “dallim mes njerëzve në nevojë.

31 Dhe kështu ata u begatuan dhe u bënë shumë më të pasur se ata që nuk bënë pjesë në kishën e tyre.

32 Pasi ata që nuk bënë pjesë në kishën e tyre jepeshin pas magjive dhe pas “idhujtarive ose ^bpërtacisë dhe duke u “marrë me thashetheme dhe me ^dsmirë dhe me grindje; duke veshur rroba të shtrenjta; duke u “ngritur në kryelartësinë e syve të tyre; duke persekutuar, duke gënjyer, duke vjedhur, duke grabitur, duke bërë lavirësi dhe duke vrarë dhe duke bërë

25a USH Durim.

26a Mosia 18:24, 26;
27:3–5.

b Mosia 4:27; DeB 10:4.

27a USH Lëmoshë,
dhënie lëmoshe.

b Llu. 18:22;
Mosia 4:26;

DeB 42:29–31.

29a USH Pasuri.

b Alma 4:6.

30a Jakobi 2:17–19.

b USH Varfër (i).

c Alma 16:14;

DeB 1:35.

32a USH Idhujtari.

b USH Përtac, përtaci.

c USH Shpifje.

d USH Zili.

e Jakobi 2:13;

Alma 31:25;

Morm. 8:28.

USH Kryelartësi,
krenari.

të gjitha llojet e ligësisë; megjithëqë, ligji vihej në zbatim, aq sa ishte e mundur, mbi të gjithë ata që e shkelnin.

33 Dhe ndodhi që duke ushtruar kështu ligjin mbi ta, çdo njeri të vuante sipas asaj që ai kishte bërë, ata u bënë më të qetë dhe nuk guxonin të bënin ndonjë ligësi nga frika se do të zbuloheshin; prandaj, kishte shumë paqe mes popullit të Nefit deri në vitin e pestë të mbretërimit të gjykatësve.

KAPITULLI 2

Amlici kërkon të bëhet mbret dhe nuk pranohet nga zëri i popullit—Pasuesit e tij e bëjnë atë mbret—Amlicitët bëjnë luftë kundër Nefitëve dhe shpartallohen—Lamanitët dhe Amlicitët bashkojnë forcat dhe shpartallohen—Alma vret Amlicin. Rreth 87 para K.

DHE ndodhi që në fillim të vitit të pestë të mbretërimit të tyre, filloi një grindje mes popullit; pasi një farë njeriu, i quajtur Amlici, duke qenë njeri shumë dinak, po, njeri i zgjuar, sipas zgjuarsisë së botës, duke qenë i urdhërit të njeriut që vrau me shpatë "Gideonin, i cili u ekzekutua sipas ligjit—

2 Tani, ky Amlici, me dinakërinë e tij, tërhoqi pas vetes shumë njerëz; madje kaq shumë, sa që ata filluan të bëhen shumë të fuqishëm; dhe ata filluan të përpiqen që të vënë Amlicin mbret mbi popullin.

3 Tani kjo ishte alarmuese për njerëzit e kishës dhe gjithashtu për të gjithë ata që nuk ishin tërhequr që të bindeshin nga Amlici; pasi ata e dinin se sipas ligjit të tyre gjëra të tilla duhej të vendoseshin nga "zëri i popullit.

4 Prandaj, po të ishte e mundur që Amlici të fitonte zërin e popullit, ai, duke qenë njeri i lig, do t'u "hiqte atyre të drejtat dhe privilegjet e kishës; pasi ishte qëllimi i tij të shkatërronte kishën e Perëndisë.

5 Dhe ndodhi që populli u mblodh tok nga të gjitha anët e vendit, çdo njeri sipas mendjes së tij, qoftë për Amlicin ose kundër tij, në grupe të veçuara, duke patur shumë kundërshtime dhe "grindje të habitshme me njëri-tjetrin.

6 Dhe kështu u mblodhën tok së bashku për të treguar me zërat e tyre në lidhje me këtë çështje; dhe ata u çuan para gjykatësve.

7 Dhe ndodhi që zëri i popullit që kundër Amlicit, kështu që ai nuk u bë mbret mbi popullin.

8 Tani, kjo shkaktoi gëzim të madh në zemrat e atyre që ishin kundër tij; por Amlici i nxiti ata që ishin në favor të tij, që të zemëroheshin kundër atyre që nuk ishin në favor të tij.

9 Dhe ndodhi që ata u mblodhën tok së bashku dhe caktuan që Amlici të ishte mbreti i tyre.

10 Tani, kur Amlici u bë mbret mbi ta, ai i urdhëroi ata të rroknin armët kundër vëllezërve të

tyre; dhe këtë e bëri që të mund t'i nënshtronte nën vete.

11 Tani, njerëzit e Amlicit dalloheshin me emrin e Amlicit, duke u quajtur "Amlicitë; dhe të tjerët quheshin ^bNefitë, ose njerëzit e Perëndisë.

12 Prandaj populli i Nefit ishte në dijeni të qëllimit të Amlicitëve dhe prandaj u përgatitën t'i përballonin ata; po, ata u armatosën me shpata dhe me kordha dhe me harqe, dhe me shigjeta, dhe me gurë, dhe me hobe, dhe me të gjitha llojet e "armëve të luftës, të çdo lloji.

13 Dhe kështu ata u përgatitën të përballonin Amlicitët në kohën e ardhjes së tyre kur ata të vinin. Dhe ata u caktuan kapitenë dhe kryekapitenë dhe komandantë, sipas numrit të tyre.

14 Dhe ndodhi që Amlici armatosi njerëzit e tij me armë të ndryshme lufte të çdo lloji; dhe ai caktoi gjithashtu sundues dhe udhëheqës mbi popullin e tij, për t'i udhëhequr në luftë kundër vëllezërve të tyre.

15 Dhe ndodhi që Amlicitët shkuan në kodrën Amnihu, që ishte në lindje të "lumit Sidon, që rridhte pranë ^btokës së Zarahemlës dhe aty ata filluan të luftonin kundër Nefitëve.

16 Tani Alma, duke qenë "kryegjykatësi dhe guvernatori i popullit të Nefit, prandaj shkoi me popullin e tij, po, me kapitenët dhe kryekapitenët e tij,

po, në krye të ushtrive të tij për të luftuar kundër Amlicitëve.

17 Dhe ata filluan të vrisnin Amlicitët në kodrën në lindje të Sidonit. Dhe Amlicitët luftuan me Nefitët me fuqi të madhe, derisa shumë nga Nefitët ranë para Amlicitëve.

18 Megjithatë, Zoti forcoi dorën e Nefitëve dhe ata i vranë Amlicitët me shumicë të madhe, sa ata filluan t'ia mbathnin para tyre.

19 Dhe ndodhi që Nefitët iu vunë pas Amlicitëve gjithë atë ditë dhe i vranë ata me egërsi të madhe, kaq sa "vranë nga Amlicitët dymbëdhjetëmijë e pesëqind e tridhjetë e dy shpirtra; dhe nga Nefitët u vranë gjashtë mijë e pesëqind e gjashtëdhjetë e dy shpirtra.

20 Dhe ndodhi që kur Alma nuk mund t'i ndiqte më Amlicitët, bëri që populli i tij të ngrinte çadrat në "luginën Gideon, lugina duke u quajtur pas atij Gideoni që u vra nga dora e ^bNehorit me shpatë; dhe në këtë luginë Nefitët ngritën çadrat e tyre për natën.

21 Dhe Alma dërgoi spiunë për të ndjekur mbetjen e Amlicitëve, që ai të mund të dinte mbi planet e tyre dhe kompletet e tyre, kështu që ai të mund të mbrohej kundër tyre, që ai të mund ta ruante popullin e tij nga shkatërrimi.

22 Tani, ata që u dërguan të vëzhgonin kampin e Amlicitëve,

11a Alma 3:4.

^b Jakobi 1:13–14;
Mosia 25:12;
Alma 3:11.

12a Mosia 10:8;

Hel. 1:14.

15a Alma 3:3.

^b Omni 1:13–15.

16a Mosia 29:42.

19a Alma 3:1–2, 26; 4:2.

20a Alma 6:7.

^b Alma 1:7–15; 14:16.

quheshin Zeram dhe Amnor, dhe Manti, dhe Limher; këta ishin ata që shkuan me njerëzit e tyre të vrojtonin kampin e Amlicitëve.

23 Dhe ndodhi që të nesërmen ata u kthyen në kampin e Nefitëve me shpejtësi të madhe, duke qenë shumë të çuditur dhe të goditur nga frika e madhe, duke thënë:

24 Vini re, ne ndoqëm kampin e "Amlicitëve dhe për çudinë tonë të madhe, në tokën Minon, përmbi vendin e Zarahemlës, në drejtim të tokës së ^bNefit, ne pamë një ushtri të madhe Lamanitësh; dhe vini re, Amlicitët janë bashkuar me ta;

25 Dhe në atë tokë ata kanë rënë mbi vëllezërit tanë aty; që po ikin para tyre me grigjat e tyre dhe me bashkëshortet e tyre dhe me fëmijët e tyre në drejtim të qytetit tonë; dhe në qoftë se nuk shpejtojmë, ata do të marrin në zotërim qytetin tonë dhe etërit tanë dhe bashkëshortet tona, dhe fëmijët tanë do të vriten.

26 Dhe ndodhi që njerëzit e Nefit morën çadrat e tyre dhe u nisën nga lugina Gideon në drejtim të qytetit të tyre, që ishte qyteti i "Zarahemlës.

27 Dhe vini re, ndërsa ata ishin duke kaluar lumin Sidon, Lamanitët dhe Amlicitët që ishin pothuaj sa rëra e detit "në numër, erdhën mbi ta për t'i shkatërruar.

28 Megjithatë, Nefitët, duke qenë të "fuqizuar nga dora e Zotit, pasi iu lutën me fuqi atij,

që ai t'i çlironte nga duart e armiqve të tyre, prandaj Zoti i dëgjoji thirrjet e tyre dhe i fuqizoi ata dhe Lamanitët dhe Amlicitët ranë përpara tyre.

29 Dhe ndodhi që Alma luftoi kundër Amlicit me shpatë, ballë për ballë; dhe ata luftuan rreptësisht njëri me tjetrin.

30 Dhe ndodhi që Alma, duke qenë një njeri i Perëndisë, duke qenë i ushtruar me "besim të madh, thirri duke thënë: O Zot, ki mëshirë dhe kurseje jetën time, që unë të mund të jem një mjet në duart e tua, që të shpëtoj dhe të ruaj këtë popull.

31 Tani kur Alma i tha këto fjalë, ai luftoi përsëri me Amlicin; dhe qe fuqizuar kaq shumë, sa ai e vrau Amlicin me shpatë.

32 Dhe ai luftoi gjithashtu me mbretin e Lamanitëve; por mbreti i Lamanitëve ia mbathi kur u gjend para Almës dhe çoi rojat e tij të luftonin me Almën.

33 Por Alma, me rojat e tij, luftoi me rojat e mbretit të Lamanitëve, derisa ai i vrau dhe i shtyu prapa.

34 Dhe kështu ai spastroi terrenin, ose më mirë bregun që ishte në perëndim të lumit Sidon, duke hedhur në ujërat e Sidonit trupat e Lamanitëve që ishin vvarë, kështu që njerëzit e tij të kishin vend të kalonin lumin dhe të luftonin me Lamanitët dhe Amlicitët në anën perëndimore të lumit Sidon.

35 Dhe ndodhi që, kur ata të gjithë kaluan lumin Sidon, Lamanitët dhe Amlicitët fillu-

24a Alma 3:4, 13–18.
b 2 Ne. 5:8.

26a Omni 1:14, 18.
27a Jar. 1:6.

28a LiP. 31:6.
30a USH Besim.

an t'ia mbathnin para tyre, megjithëse ata ishin aq të shumtë, saqë ata nuk mund të numëroheshin.

36 Dhe ata ikën para Nefitëve në drejtim të vendit të shkretë që ishte në perëndim dhe në veri, tutje, matanë kufijve të vendit; dhe Nefitët i ndoqën ata me fuqinë e tyre dhe i vranë.

37 Po, ata u përballuan nga çdo anë dhe u vranë dhe u dëbuan, derisa ata u shpërndanë në perëndim dhe në veri, derisa ata arritën në vendin e shkretë që quhej Hermounts; dhe ishte ajo pjesë e vendit të shkretë, që ishte plot kafshë të egra dhe të uritura.

38 Dhe ndodhi që shumë vdiqën në vendin e shkretë nga plagët e tyre dhe u përpinë nga ato kafshë dhe gjithashtu nga korbat e ajrit; dhe kokat e tyre u gjetën dhe u grumbulluan mbi tokë.

KAPITULLI 3

Amlicitët i kishin vënë shenjë vetes sipas fjalës profetike—Lamanitët genë mallkuar për rebelimin e tyre—Njerëzit e sjellin vetë mallkimin e tyre—Nefitët shpartallojnë një ushtri tjetër të Lamanitëve. Rreth 87–86 para K.

DHE ndodhi që Nefitët të cilët nuk u vranë nga armët e luftës, pasi varrosën ata që u vranë—tani numri i të vvarëve nuk u

numërua për shkak të numrit të tyre të madh—pasi mbaruan varrosjen e të vdekurve të tyre, ata të gjithë u kthyen në tokat e tyre dhe në shtëpitë e tyre dhe te bashkëshortet e tyre, dhe te fëmijët e tyre.

2 Tani, shumë gra dhe fëmijë u vranë me shpatë dhe gjithashtu shumë nga grigjat e tyre dhe kopetë e tyre; dhe gjithashtu shumë prej arave të tyre me drithtë u shkatërruan, meqë ato u shkelën nga ushtritë e njerëzve.

3 Dhe tani, të gjithë Lamanitët dhe Amlicitët që u vranë në breg të lumit Sidon, u hodhën në ujërat e Sidonit; dhe vini re që kokat e tyre janë në thellësitë e detit dhe ato janë të shumta.

4 Dhe Amlicitët dalloheshin nga Nefitët, pasi ata kishin vënë një shenjë të kuqe mbi ballin e tyre sipas mënyrës së Lamanitëve; por ata nuk e kishin rruar kokën ashtu sikurse Lamanitët.

5 Tani, kokat e Lamanitëve ishin të rruara; dhe ata ishin lakuriq, përveç një lëkure që kishin në ije dhe gjithashtu armaturën që mbanin përreth vetes dhe harqet e tyre dhe shigjetat e tyre, dhe gurët e tyre, dhe hobetë e tyre, dhe kështu me radhë.

6 Dhe lëkurat e Lamanitëve ishin të errëta, sipas njollës që iu vu etërve të tyre, që ishte një mallkim mbi ta, për shkak të shkeljes së tyre dhe të rebelimit të tyre kundër vëllezërve të

3 1a Alma 2:19; 4:2.

3a Alma 2:15.

b Alma 44:22.

4a Alma 2:11.

b Alma 3:13–19.

5a Enosi 1:20;

Mosia 10:8;

Alma 42:18–21.

6a 2 Ne. 5:21; 26:33.

USH Mallkoj,
mallkim.

tyre, që ishin Nefi, Jakobi dhe Jozefi dhe Sami që ishin njerëz të drejtë dhe të shenjtë.

7 Dhe vëllezërit e tyre kërkuan t'i shkatërronin, prandaj ata u mallkuan; dhe Zoti Perëndi vuri një "njollë mbi ta, po, mbi Lamanin dhe Lemuelin dhe gjithashtu mbi bijtë e Ishmaelit dhe mbi gratë Ishmaelite.

8 Dhe kjo u bë që fara e tyre të mund të dallohej nga fara e vëllezërve të tyre, që kështu Zoti Perëndi të mund të ruante popullin e tij, që ata të mos "përziheshin dhe të mos besonin në "tradita të gabuara që do t'i çonin në shkatërrimin e tyre.

9 Dhe ndodhi që kushdo që e përzjeu farën e tij me atë të Lamanitëve, solli të njëjtin mallkim mbi farën e tij.

10 Prandaj, kushdo që lejonte të drejtohej nga Lamanitët u quajt me atë emër dhe një shenjë u vu mbi të.

11 Dhe ndodhi që të gjithë ata që nuk besonin në "traditën e Lamanitëve, por besonin në ato anale që u nxorën nga toka e Jeruzalemit dhe gjithashtu në traditën e etërve të tyre, që ishin të drejtë, që besonin në urdhërimet e Perëndisë dhe i zbatonin ato, quheshin Nefitë, ose njerëzit e Nefit, që atëherë e tutje—

12 Dhe janë ata që mbajtën analet e "vërtetësisë së popullit

të tyre, si edhe të popullit të Lamanitëve.

13 Tani ne do të kthehemi përsëri tek Amlicitët, pasi edhe ata kishin një "shenjë të vënë mbi ta; po ata ia vunë shenjën vetes, po, madje një shenjë të kuqe në ballë.

14 Kështu fjala e Perëndisë u përmbush, pasi këto janë fjalët që ai i tha Nefit: Vër re, Lamanitët i kam mallkuar dhe do të vë një shenjë mbi ta, kështu që ata dhe fara e tyre të mund të ndahen prej teje dhe farës tënde, që tani e tutje dhe përgjithnjë, në qoftë se nuk pendohej për ligësinë e tyre dhe nuk "kthehen tek unë që të mund të kem mëshirë për ta.

15 Dhe përsëri: Unë do t'i vë një shenjë atij që përzien farën e tij me vëllezërit e tu, që ata gjithashtu të mallkohen.

16 Dhe përsëri: Unë do t'i vë një shenjë atij që lufton kundër teje dhe farës tënde.

17 Dhe përsëri: Unë them se ai që largohet prej teje, nuk do të quhet më i farës tënde; dhe unë do të të bekoj ty dhe këdo që do të quhet fara jote, tani e tutje dhe përgjithnjë; dhe këto qenë premtimet e Zotit të Nefi dhe fara e tij.

18 Tani, Amlicitët nuk e dinin se po përmbushnin fjalët e Perëndisë, kur ata filluan të vinin në ballë një shenjë; megjithatë ata ishin vënë në "rebelim të

7a 1 Ne. 12:23.

8a USH Martesë, martoj—Martesë ndërbesimesh.

b Mosia 10:11–18;

Alma 9:16.

11a Alma 17:9–11.

12a Mosia 1:6;

Eth. 4:6–11.

13a Alma 3:4.

14a 2 Ne. 30:4–6.

18a 4 Ne. 1:38.

USH Kryengritje.

hapur kundër Perëndisë; prandaj ishte e domosdoshme që mallkimi të binte mbi ta.

19 Tani, unë do të doja që ju të kuptoni që ata e sollën mbi vete "mallkimin; dhe madje, kështu bën çdo njeri që është i mallkuar, duke sjellë mbi vete dënimin e vetvetes.

20 Tani ndodhi që jo shumë ditë pas betejës, që u bë në vendin e Zarahemlës, nga Lamanitët dhe Amlicitët, pati një ushtri tjetër Lamanitësh që erdhi mbi popullin e Nefit, në të "njëjtin vend ku ushtria e parë u takua me Amlicitët.

21 Dhe ndodhi që u dërgua një ushtri për t'i dëbuar ata nga toka e tyre.

22 Tani, Alma vetë, duke qenë i sëmure nga një "plagë, nuk shkoi të luftonte këtë radhë kundër Lamanitëve;

23 Por, ai dërgoi një ushtri të madhe kundër tyre; dhe ata shkuan aty dhe vranë shumë nga Lamanitët, dhe dëbuan të mbeturit e tyre përjashta kufijve të vendit të tyre.

24 Dhe ata u kthyen përsëri dhe filluan të vendosin paqe në tokë, duke mos pasur për ca kohë trazira me armiqtë e tyre.

25 Tani, të gjitha këto gjëra u bënë, po, të gjitha këto luftëra dhe grindje filluan dhe mbaruan në vitin e pestë të mbretërimit të gjykatësve.

26 Dhe brenda një viti me

mijëra dhe dhjetra mijëra shpirtra u dërguan në botën e përjetshme, që ata të mund të korrnin "shpërblimet e tyre sipas veprave të tyre, qofshin ato të mira ose qofshin ato të këqija, për të korrur lumturinë e përjetshme ose mjerimin e përjetshëm, sipas shpirtit që ata vendosën t'i bindeshin, qoftë ai një shpirt i mirë ose i keq.

27 Pasi çdo njeri merr "shpërblimin e atij të cilit vendos t'i "bindet dhe kjo sipas fjalëve të shpirtit të profecisë; prandaj le të jetë sipas së vërtetës. Dhe kështu mbaron viti i pestë i mbretërimit të gjykatësve.

KAPITULLI 4

Alma pagëzon mijëra që ndërrojnë fe—Paudhësia hyn në Kishë dhe përparimi i Kishës pengohet—Nefiha caktohet kryegjykatës—Alma, si kryepriфт, ia kushton veten shërbesës. Rreth 86–83 para K.

TANI ndodhi që në vitin e gjashtë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit, nuk pati grindje dhe luftëra në "tokën e Zarahemlës;

2 Por njerëzit ishin të pikëlluar, po, shumë të pikëlluar për "humbjen e vëllezërve të tyre dhe gjithashtu për humbjen e grigjave të tyre dhe kopeve të tyre, dhe gjithashtu për humbjen e arave të tyre të drithit,

19a 2 Ne. 5:21–25;

Alma 17:15.

20a Alma 2:24.

22a Alma 2:29–33.

26a USH Vepra.

27a Mosia 2:31–33;

Alma 5:41–42.

b Rom. 6:16;

Hel. 14:29–31.

USH Bindje, bindur (i),

bindem.

4 1a Omni 1:12–19.

2a Alma 2:19; 3:1–2, 26.

që ishin shkelur nga këmbët dhe u shkatërruan nga Lamanitët.

3 Dhe kaq të mëdha ishin pikëllimet e tyre, që çdo shpirt kishte arsye të vajtonte; dhe ata besonin se ishin gjykimet e Perëndisë që u dërguan mbi ta, për shkak të ligësisë së tyre dhe të neverive të tyre; prandaj ata u zgjuan që ta kujtonin detyrën e tyre.

4 Dhe ata filluan ta organizonin kishën më plotësisht; po, dhe shumë u "pagëzuan në ujërat e Sidonit dhe u bashkuan me kishën e Perëndisë; po, ata u pagëzuan nga dora e Almës, i cili qe shenjtëruar ^bkryeprift i njerëzve të kishës nga dora e atit të tij, Alma.

5 Dhe ndodhi që në vitin e shtatë të mbretërimit të gjykatësve kishte rreth tre mijë e pesëqind shpirtra që u bashkuan me "kishën e Perëndisë dhe u pagëzuan. Dhe kështu mbaroi viti i shtatë i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit; dhe gjithë atë kohë kishte paqe të vazhdueshme.

6 Dhe ndodhi që në vitin e tetë të mbretërimit të gjykatësve, njerëzit e kishës filluan të krenoheshin për shkak të "pasurive të tyre të mëdha dhe të ^bmëndafshit të tyre të bukur dhe të pëlhurave të tyre të endura, dhe për shkak të grigjave, dhe të kopeve të tyre të shumta, dhe të arit të tyre, dhe të argjendit të tyre, dhe të gjitha

llojet e gjërave të çmueshme që ata kishin marrë nëpërmjet zellit të tyre për punë; dhe në të gjitha këto gjëra ata u ngritën lart në krenarinë e syve të tyre, pasi ata filluan të vishnin rroba shumë të çmueshme.

7 Tani, të gjitha këto gjëra i shkaktuan Almës një pikëllim të madh, po, dhe shumë njerëzve që Alma i kishte "shenjtëruar të bëheshin mësues dhe priftërinj dhe pleq të kishës; po, shumë prej tyre ishin shumë të brengosur për ligësinë që ata panë se kishte filluar mes njerëzve të tyre.

8 Pasi ata panë dhe vunë re me keqardhje të madhe se njerëzit e kishës filluan të ngriheshin në "krenarinë e syve të tyre dhe t'i vinin zemrat e tyre mbi pasuritë dhe gjërat e kota të botës, që ata filluan të trajtonin me përbuzje njëri-tjetrin dhe filluan të persekutonin ata që ^bnuk besonin sipas vullnetit dhe dëshirës së tyre.

9 Dhe kështu, në vitin e tetë të mbretërimit të gjykatësve, filloi një "grindje e madhe mes njerëzve të kishës; po, pati ^bzili dhe zënie dhe shpirtligësi, dhe persekutime, dhe krenari, madje krenari që e kalonte atë të atyre që nuk bënë pjesë në kishën e Perëndisë.

10 Dhe kështu mbaroi viti i tetë i mbretërimit të gjykatësve; dhe ligësia e kishës qe një

4a Mosia 18:10–17.

b Mosia 29:42.

5a Mosia 25:18–23;

3 Ne. 26:21.

6a USH Pasuri.

b Alma 1:29.

7a USH Autoritet.

8a USH Kryelartësi, krenari; Kotë (i), kotësi.

b Alma 1:21.

9a USH Grindje.

b USH Zili.

pengesë e madhe për ata që nuk bënë pjesë në kishë; dhe kështu kisha filloi të dështonte në përparimin e saj.

11 Dhe ndodhi që në fillim të vitit të nëntë, Alma pa ligësinë e kishës dhe ai pa gjithashtu se "shembulli i kishës filloi t'i drejtonte ata që nuk besonin nga një paudhësi në tjetrën, duke sjellë kështu shkatërrimin e popullit.

12 Po, ai pa pabarazi të madhe mes njerëzve, disa duke u ngritur në kryelartësinë e tyre, duke përbuzur të tjerët, duke u kthyer shpinën "nevojtarëve dhe të zhveshurve dhe atyre që ishin të ^buritur, dhe atyre që ishin të etur, dhe atyre që ishin të sëmurë e të mjeruar.

13 Tani, ky qe një shkak i madh për ankime mes njerëzve, ndërsa të tjerët përulëshin, duke ndihmuar ata që kishin nevojë për ndihmën e tyre, si duke u "dhënë të varfërve dhe nevojtarëve nga pasuria e tyre, duke ushqyer të uriturit dhe duke pësuar të gjitha llojet e ^bvuajtjeve, për "hir të Krishtit, i cili duhet të vijë sipas shpirtit të profecisë;

14 Duke pritur me padurim atë ditë, për të "marrë kështu një heqje të mëkateve të tyre; duke qenë plot ^bgëzim të madh për shkak të ringjalljes së të vdekur-

ve, sipas vullnetit dhe fuqisë dhe çlirimit nëpërmjet Jezu Krishtit nga rripat e vdekjes.

15 Dhe tani ndodhi që Alma, duke parë vuajtjet e pasuesve të përlurur të Perëndisë dhe persekutimet që po ndodhnin mbi ta nga pjesa tjetër e popullit të tij dhe duke parë tërë "pabarazitë e tyre, filloi të mërzhitej shumë; megjithatë Shpirti i Zotit nuk e braktisi atë.

16 Dhe ai zgjodhi një njeri të urtë që ishte mes pleqve të kishës dhe i dha atij fuqi, sipas "zërit të popullit, që ai të mund të kishte fuqi të bënte ^bligje, sipas ligjeve që ishin dhënë dhe për t'i zbatuar sipas ligësisë dhe krimeve të njerëzve.

17 Tani, emri i këtij njeriu ishte Nefiha dhe ai u caktua "kryegjykatës; dhe ai u ul në fronin e gjyqimit për të gjykuar dhe për të qeverisur popullin.

18 Tani, Alma nuk i dha atij detyrën e të qenit kryepriest mbi kishën, por e mbajti detyrën e kryepriestit për vete; por ai i dorëzoi Nefihas fronin e gjyqimit.

19 Dhe këtë e bëri që ai "vetë të mund të shkonte mes popullit të tij, ose mes popullit të Nefit, që ai të mund t'u predikonte atyre ^bfjalën e Perëndisë, që t'u "kujtonte ^ddetyrën e tyre dhe të mund të zhdukte, nëpërmjet fjalës së Perëndisë, të gjithë

11a 2 Sam. 12:14;
Alma 39:11.

12a Isa. 3:14;
Jakobi 2:17.
b Mosia 4:26.

13a USH Lëmoshë,
dhënie lëmoshe.
b USH Mjerim.

c 2 Kor. 12:10.

14a Mosia 4:12;
Alma 5:26-35.
USH Shfajësim,
shfajësoj.

b USH Gëzim.
15a DeB 38:27; 49:20.
16a Alma 2:3-7.

b Alma 1:1, 14, 18.

17a Alma 50:37.

19a Alma 7:1.

b Alma 31:5;
DeB 11:21-22.

c Enosi 1:23.
d Mosia 1:17;
Hel. 12:3.

kryelartësinë dhe dinakërinë dhe të gjitha grindjet që ndodhin mes popullit të tij, duke mos parë rrugë tjetër për t'i shëlbuar ata, veçse t'u sillte atyre një ^adëshmi të kulluar kundër tyre.

20 Dhe kështu, në fillimin e vitit të nëntë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit, Alma i dorëzoi ^aNefihas fronin e gjykimit dhe ai vetë iu kushtua tërësisht ^bkryepriftërisë së urdhrit të shenjtë të Perëndisë, dëshmisë së fjalës sipas shpirtit të zbulesës dhe të profecisë.

Fjalët që Alma, Kryeprifti, sipas urdhrit të shenjtë të Perëndisë, u dha njerëzve në qytetet dhe fshatrat e tyre nëpër të gjithë vendin.

Duke përfshirë kapitullin 5.

KAPITULLI 5

Për të fituar shpëtimin, njerëzit duhet të pendohen dhe të zbatojnë urdhërimet, të rilindin, të pastrojnë rrobat e tyre nëpërmjet gjakut të Krishtit, të jenë të përvulur dhe të heqin nga vetja kryelartësinë dhe zilinë dhe të bëjnë punët e drejtësisë —Bariu i Mirë thërret popullin e tij—Ata që bëjnë vepra të këqija janë fëmijët e djallit—Alma dëshmon mbi vërtetësinë e doktrinës së tij dhe urdhëron njerëzit të pendohen—Emrat e të drejtëve do

të shkruhen në librin e jetës. Rreth 83 para K.

TANI ndodhi që Alma filloi të ^apërhapte në popull fjalën e ^bPerëndisë, së pari në tokën e Zarahemlës dhe prej andej në të gjithë vendin.

2 Dhe këto janë fjalët që ai u foli njerëzve në kishën që u organizua në qytetin e Zarahemlës, sipas analit të tij, duke thënë:

3 Unë, Alma, pasi u ^ashenjtërova nga ati im, Alma, që të jem një ^bkryeprift i kishës së Perëndisë, pasi ai kishte fuqi dhe ^aautoritet nga Perëndia t'i bënte këto gjëra, vini re, unë ju them se ai filloi të vendoste një kishë në ^atokën që ishte në kufijtë e Nefit; po, në tokën që quhej toka e Mormonit; po, dhe ai pagëzoi vëllezërit e tij në ujërat e Mormonit.

4 Dhe vini re, unë ju them juve, ata u ^açliruan nga duart e njerëzve të mbretit Noe, nëpërmjet mëshirës dhe fuqisë së Perëndisë.

5 Dhe vini re, pas asaj, ata ranë në ^arobëri nga dora e Lamanitëve, në vendin e shkretët; po, unë ju them juve, ata qenë në robëri dhe përsëri Zoti i çliroi nga ^brobëria me fuqinë e fjalës së tij; dhe ne u sollëm në këtë vend dhe këtu ne filluam të vendosnim kishën e Perëndisë dhe gjithashtu nëpër gjithë këtë vend.

19e USH Dëshmi.

20a Alma 8:12.

b Mosia 29:42;

Alma 5:3, 44, 49.

5 1a Alma 4:19.

b Alma 5:61.

3a USH Shuguroj,
shugurim.

b Alma 4:4, 18, 20.

c Mosia 18:13;

3 Ne. 11:25.

d Mosia 18:4;

3 Ne. 5:12.

4a Mosia 23:1–3.

5a Mosia 23:37–39;

24:8–15.

b Mosia 24:17.

6 Dhe tani vini re, unë ju them juve, vëllezërit e mi, ju që bëni pjesë në këtë kishë, a keni mbajtur mjaftueshëm në kujtesë robërinë e etërve tuaj? Po, dhe a keni mbajtur mjaftueshëm në kujtesë mëshirën dhe durimin e tij ndaj tyre? Dhe për më tepër, a keni mbajtur mjaftueshëm në kujtesë se ai ka çliruar shpirtrat e tyre nga ferri?

7 Vini re, ai ndryshoi zemrat e tyre; po, ai i zgjoi nga një gjumë i thellë dhe ata u zgjuan në Perëndi. Vini re, ata ishin në mes të errësirës; megjithatë, shpirtrat e tyre ishin të ndriçuar nga drita e fjalës së përrjetshme; po, ata ishin të rrethuar nga "rripat e vdekjes dhe nga ^bzinxhirët e ferrit dhe një shkatërrim i pafund priste për ta.

8 Dhe tani, unë ju pyes, vëllezërit e mi, a u shkatërruan ata? Vini re, unë ju them, Jo, ata nuk u shkatërruan.

9 Dhe përsëri unë pyes, a u këputën rripat e vdekjes dhe a u çliruan zinxhirët e ferrit që i rrethonin rreth e përçark? Unë po ju them, Po, ata u çliruan dhe shpirtrat e tyre u ngritën dhe ata i kënduan dashurisë shëlbuese. Dhe unë ju them juve se ata janë shpëtuar.

10 Dhe tani unë ju pyes se mbi çfarë kushtesh janë shpëtuar ata? Po, ç'baza kishin ata që të

shpresonin për "shëlbim? Cili është shkaku që u çliruan nga rripat e vdekjes, po, dhe gjithashtu nga zinxhirët e ferrit?

11 Vini re, unë mund t'ju them juve—a nuk u besoi ati im, Alma, fjalëve që dolën nga goja e "Abinadit? Dhe, a nuk qe ai një profet i shenjtë? A nuk foli ai fjalët e Perëndisë dhe ati im, Alma i besoi ato?

12 Dhe sipas besimit të tij, një "ndryshim i madh ndodhi në zemrën e tij. Vini re, unë ju them juve se kjo është e gjitha e vërtetë.

13 Dhe vini re, ai u "predikoi fjalën etërve tuaj dhe një ndryshim i madh ndodhi gjithashtu në zemrat e tyre dhe ata u përlën, dhe e vunë ^bbesimin e tyre në Perëndinë e vërtetë dhe të ^cgjallë. Dhe vini re, ata qenë besnikë ^dderi në fund; prandaj u shpëtuan.

14 Dhe tani vini re, unë po ju pyes, vëllezërit e mi të kishës, a keni "lindur shpirtërisht nëpërmjet Perëndisë? A keni marrë shëmbëlltërinë e tij në pamjen tuaj? A e keni provuar këtë ^bndryshim të madh në zemrat tuaja?

15 A ushtroni besim në shëlbimin e atij që ju "krijoi? A prisni me padurim me syrin e besimit dhe e shihni këtë trup të vdekshëm të ngritur në pavdek-

7a Mosia 15:8.

b Alma 12:11;
DeB 138:23.

10a USH Shpëtim;
Plan i shëlbimit.

11a Mosia 17:1–4.

12a USH Kthim, kthyer (i).

13a Mosia 18:7.

b USH Besim.

c Morm. 9:28;
DeB 20:19.

d USH Duroj.

14a Mosia 27:24–27;

Alma 22:15.

USH Lindur (i)

përsëri, lindur (i)

nga Perëndia.

b Rom. 8:11–17;
Mosia 5:2;

Mois. 6:65.

USH Kthim, kthyer (i).

15a USH Krijoi, krijim.

shmëri dhe këtë korrupsion të ^bngritur në pakorrupsion, për të qëndruar para Perëndisë që të ‘gjykoheni sipas veprave që janë bërë në trupin e vdekshëm?

16 Unë ju them juve, a mund ta imagjinoni veten që të dëgjoni zërin e Zotit, duke ju thënë në atë ditë: Ejani tek unë, ju të ‘bekuar, pasi vini re, veprat tuaja kanë qenë veprat e drejtësisë mbi faqen e dheut?

17 Ose a e imagjinoni veten se ju mund ta gënjeni Zotin në atë ditë dhe të ‘thoni—Zot, veprat tona mbi faqen e dheut kanë qenë vepra të drejta—dhe ai do t’ju shpëtojë ju?

18 Ose përndryshe, a mund të imagjinoni që të çoheni para gjyqit të Perëndisë me shpirtrat tuaj të mbushur me faj dhe brejtje ndërgjegjeje, duke pasur kujtimin e të gjithë fajit tuaj, po, një ‘kujtim të plotë të të gjithë ligësisë suaj, po një kujtim që ju nuk i përfillët urdhërimet e Perëndisë?

19 Unë ju them juve, a mund ta shikoni drejt Perëndinë në atë ditë me një zemër të kulluar dhe me duar të pastra? Unë ju them, a mund të shikoni drejt, duke pasur ‘shëmbëlltyrën e Perëndisë të gdhendur mbi pamjen tuaj?

20 Unë ju them, a mendoni se mund të shpëtoheni, kur keni pranuar t’i ‘nënshtroheni djallit?

21 Unë ju them, atë ditë ju do të dini se ju nuk do të mund të ‘shpëtoheni; pasi asnjë njeri nuk mund të shpëtohet në qoftë se ^brrobat e tij nuk janë larë dhe bërë të bardha; po, rrobat e tij duhet të ‘pastrohen derisa ato të bëhen të pastra nga çdo shenjë, nëpërmjet gjakut të atij, për të cilin është folur nga etërit tanë, që do të vijë për të shëlbuar popullin e tij nga mëkatet e tyre.

22 Dhe tani unë ju pyes, vëllezërit e mi, si do ta ndieni veten në qoftë se duhet të dilni para shufrës së Perëndisë, me rrobat tuaja të njolloosura me ‘gjak dhe me çdo lloj ^bfëlliqësie? Vini re, çfarë do të dëshmojnë këto gjëra kundër jush?

23 Vini re, a nuk do të ‘dëshmojnë ato se ju jeni vrasës, po, dhe gjithashtu se ju jeni fajtorë për të gjitha llojet e ligësisë?

24 Vini re, vëllezërit e mi, a mendoni se një njeri i tillë mund të ketë një vend që të ulet në mbretërinë e Perëndisë, me ‘Abrahamin, me Isakun dhe me Jakobin dhe gjithashtu me të gjithë profetët e shenjtë, rrobat e të cilëve janë pastruar dhe janë pa shenjë, të kulluara dhe të bardha?

25 Unë ju them juve, Jo; veçse nëse e bëni Krijuesin tonë një gënjeshtar që nga fillimi, ose mendoni që ai është një gënjeshtar që nga fillimi, ju nuk

15b USH Ringjallje.

c USH Gjykim, i fundit.

16a Mt. 25:31–46.

17a 3 Ne. 14:21–23.

18a Eze. 20:43;

2 Ne. 9:14;

Mosia 3:25;

Alma 11:43.

19a 1 Gjo. 3:1–3.

20a Mosia 2:32.

21a USH Shpëtim.

b 1 Ne. 12:10;

Alma 13:11–13;

3 Ne. 27:19–20.

c USH Pastër (i),
pastërti.

22a Isa. 59:3.

b USH Fëlliqur (i),
fëlliqësi.

23a Isa. 59:12.

24a Llu. 13:28.

mund të mendoni se njerëz të tillë mund të kenë vend në mbretërinë e qiellit; por ata do të dëbohen, pasi ata janë “fëmi-jët e mbretërisë së djallit.

26 Dhe tani vini re, unë ju them juve, vëllezërit e mi, në qoftë se keni provuar një “ndryshim të zemrës dhe një qoftë se ju keni ndier të këndonit ^bkëngën e dashurisë shëlbuese, unë do t’ju pyesja, a “ndiheni kështu tani?

27 A keni ecur, duke e mbajtur veten të “pafajshëm para Perëndisë? A mund të thonit, në veten tuaj, po të thirrshnit që të vdisni në këtë çast, se keni qenë aq sa duhet të ^bpërulur? Se rrobat tuaja janë pastruar dhe bërë të bardha nëpërmjet gjakut të Krishtit, i cili do të vijë për të ‘shëlbuar popullin e tij nga mëkatet e tyre?

28 Vini re, a keni hequr dorë nga “kryelartësia? Unë po ju them, në qoftë se jo, ju nuk jeni përgatitur të takoni Perëndinë. Vini re, ju duhet të përgatiteni shpejt; pasi mbretëria e qiellit është e afërt dhe një njeri i tillë nuk mund të ketë jetë të përjetshme.

29 Vini re, unë them, a ka ndonjë mes jush që s’ka hequr dorë nga “zilia? Unë po ju them se një njeri i tillë nuk është i përgatitur; dhe unë do të doja që ai të

përgatitej shpejt, pasi ora është e afërt dhe ai nuk e di kur koha do të vijë; pasi një njeri i tillë nuk do të gjendet i pafajshëm.

30 Dhe përsëri unë ju them juve, a ka mes jush ndonjë që “tallet me vëllanë e tij, ose që grumbullon persekutime mbi të?

31 Mjerë ai që është i tillë, pasi ai nuk është përgatitur dhe se është e afërt koha që ai duhet të pendohet, ose ai nuk mund të shpëtohet!

32 Po, madje mjerë të gjithë ju, që “bëni paudhësi; pendohuni, pendohuni, pasi Zoti Perëndi e ka thënë atë!

33 Vini re, ai u dërgon “gjithë njerëzve një ftesë, pasi ^bkrahët e mëshirës janë shtrirë drejt tyre dhe ai thotë: Pendohuni dhe unë do t’ju pranoj.

34 Po, ai thotë: “Ejani tek unë dhe ju do të hani nga ^bfruti i pemës së jetës; po, ju do të hani dhe do të pini ‘lirisht nga ^bbuka dhe nga ujërat e jetës;

35 Po, ejani tek unë dhe sillni vepra drejtësie dhe ju nuk do të priteni dhe nuk do të hidheni në zjarr—

36 Pasi vini re, po afrohet koha që kushdo që nuk “bën frut të mirë, ose kushdo që nuk bën vepra drejtësie, po ata kanë arsye të vajtojnë dhe të pikëllohen.

37 O ju që bëni paudhësi; ju që

25a 2 Ne. 9:9.

26a USH Kthim, kthyer (i).

b Alma 26:13.

c Mosia 4:12;

DeB 20:31–34.

27a USH Shfajësim,

shfajësoj.

b USH Përul, përulesi.

c USH Shëlbej,

shëlbuar (i), shël bim.

28a USH Kryelartësi,

krenari.

29a USH Zili.

30a USH Shpifje.

32a Psa. 5:5.

33a Alma 19:36;

3 Ne. 18:25.

b Jakobi 6:5; 3 Ne. 9:14.

34a 2 Ne. 26:24–28;

3 Ne. 9:13–14.

b 1 Ne. 8:11; 15:36.

c 2 Ne. 9:50–51;

Alma 42:27.

d USH Bukë e Jetës.

36a Mt. 3:10; 7:15–20;

3 Ne. 14:19;

DeB 97:7.

jeni fryrë në gjërat e “kota të botës, ju që keni thënë se i dinit udhët e drejtësisë, megjithatë keni ^bhumbur udhën, si ^cdele që nuk kanë bari, edhe pse një bari ju ^dthirri dhe akoma ju thërrret, por ju nuk doni ta ^edëgjoni zërin e tij!

38 Vini re, unë ju them, se “bariu i mirë ju thërrret; po, dhe në emrin e tij ai ju thërrret, që është emri i Krishtit; dhe, nëse ju nuk ia ^bvini veshin zërit të bariut ^ctë mirë, ^demrit me të cilin ju quheni, vini re, ju nuk jeni delet e bariut të mirë.

39 Dhe tani, në qoftë se ju nuk jeni delet e bariut të mirë, të cilës “grigjë jeni ju? Vini re, unë ju them juve, se ^bdjali është bariu juaj dhe ju jeni të grigjës së tij; dhe tani, kush mund ta mohojë këtë? Vini re, unë ju them juve, kushdo që e mohon këtë është një ^cgënjeshtar dhe një ^dfëmijë i djallit.

40 Pasi, unë ju them juve se çdo gjë që është ^e mirë vjen nga Perëndia dhe çdo gjë që është e ligë vjen nga djalli.

41 Prandaj, në qoftë se një njeri bën ^avepra të mira, ai dëgjon zërin e bariut të mirë dhe e ndjek atë; por kushdo që bën punë të liga, po ai bëhet ^bfëmijë

i djallit, pasi dëgjon zërin e tij dhe e ndjek atë.

42 Dhe kushdo që e bën këtë duhet ta marrë ^apagën prej tij; prandaj, për ^bpagë ai merr ^cvdekjen, sipas gjërave që i përkasin drejtësisë, meqë ai ka vdekur për çdo vepër të mirë.

43 Dhe tani, vëllezërit e mi, unë do të doja që ju të më dëgjoni pasi unë flas në energjinë e shpirtit tim; pasi vini re, unë ju kam folur qartë, që ju nuk mund të gaboni, ose kam folur sipas urdhërimeve të Perëndisë.

44 Pasi unë jam thirrur t’ju flas në këtë mënyrë, sipas “urdhrit të shenjtë të Perëndisë, që është në Krishtin Jezus; po, unë jam urdhëruar që të qëndroj dhe t’i dëshmoj këtij populli gjërat që u thanë nga etërit tanë në lidhje me gjërat që do të ndodhin.

45 Dhe kjo nuk është gjithçka. A nuk mendoni se këto gjëra i ^adi edhe unë vetë? Vini re, unë ju dëshmoj se e di që këto gjëra, për të cilat unë kam folur, janë të vërteta. Dhe si mendoni që unë di për sigurinë e tyre?

46 Vini re, unë po ju them se ato m’u bënë të ^anjohura nga Shpirti i Shenjtë i Perëndisë. Vini re, unë kam ^bagjëruar dhe

37a ush Kotë (i), kotësi.

b 2 Ne. 12:5; 28:14;

Mosia 14:6.

c Mt. 9:36.

d Fja. 1:24–27;

Isa. 65:12.

e Jer. 26:4–5;

Alma 10:6.

38a ush Bari i Mirë.

b Lev. 26:14–20;

DeB 101:7.

c 3 Ne. 15:24; 18:31.

d Mosia 5:8;

Alma 34:38.

39a Mt. 6:24; Llu. 16:13.

b Mosia 5:10.

ush Djall.

c 1 Gjo. 2:22.

d 2 Ne. 9:9.

40a Omni 1:25;

Eth. 4:12;

Moro. 7:12, 15–17.

41a 3 Ne. 14:16–20.

ush Vepra.

b Mosia 16:3–5;

Alma 11:23.

42a Alma 3:26–27;

DeB 29:45.

b Rom. 6:23.

c Hel. 14:16–18.

ush Vdekje,

shpirtërore.

44a Alma 13:6.

45a ush Dëshmi.

46a 1 Kor. 2:9–16.

b ush Agjëroj, agjërim.

jam lutur për shumë ditë, që t'i di këto gjëra vetë. Dhe tani, unë vetë e di se ato janë të vërteta; pasi Zoti Perëndi m'i ka njoftuar nëpërmjet Shpirtit të tij të Shenjtë; dhe ky është shpirti i 'zbulesës që është tek unë.

47 Dhe për më tepër, unë ju them se më është zbuluar kështu, se fjalët që u thanë nga etërit tanë janë të vërteta, madje edhe sipas shpirtit të profecisë që është tek unë, që është gjithashtu nëpërmjet shfaqjes së Shpirtit të Perëndisë.

48 Unë ju them juve, se e di nga vetja ime se çdo gjë që do t'ju them, në lidhje me të ardhmen, është e vërtetë; dhe unë ju them juve se e di që Jezu Krishti do të vijë, po, Biri, i Vetëmlinduri i Atit, plot hir dhe mëshirë dhe vërtetësi. Dhe vini re, është ai që vjen për të marrë mëkatet e botës, po, mëkatet e çdo njeriu që beson vendosmërisht në emrin e tij.

49 Dhe tani unë ju them juve se ky është "urdhri sipas të cilit jam thirrur, po, për t'u predikuar vëllezërve të mi të dashur, po, dhe secilit që jeton në tokë; po, t'u predikoj të gjithëve, qoftë pleqve ashtu dhe të rinjve, si robërve ashtu dhe njerëzve të lirë; po, t'u them të moshuarve, si edhe moshës së mesme, si edhe brezit të ri; po, t'u thërras

atyre, që ata duhet të pendohen dhe të ^blinden përsëri.

50 Po, kështu thotë Shpirti: Pendohuni ju të gjitha skaje të tokës, pasi mbretëria e qiellit është e afërt; po, Biri i Perëndisë vjen në "lavdinë e tij, në fuqinë, në madhësinë, në pushtetin dhe në sundimin e tij. Po, vëllezërit e mi të dashur, unë ju them juve se Shpirti thotë: Vini re lavdinë e ^bMbretit të të gjithë tokës; dhe gjithashtu, Mbreti i qiellit shumë shpejt do të shkëlqejë mes gjithë fëmijëve të njerëzve.

51 Dhe gjithashtu Shpirti më thotë, po, më thërret me zë të fuqishëm, duke thënë: Shko dhe thuajti këtij populli—Pendohuni, pasi në qoftë se nuk pendoheni, ju nuk mund të trashëgoni në asnjë mënyrë mbretërinë e "qiellit.

52 Dhe përsëri unë ju them juve, Shpirti thotë: Vini re, "sëpata është vendosur në rrënjën e pemës; prandaj çdo pemë që nuk jep frut të mirë do të ^bpritet dhe do të hidhet në zjarr, po, në një zjarr që s'ka mbarim, madje një zjarr i pashueshëm. Vini re dhe mbani mend se i Shenjti e ka thënë.

53 Dhe tani, vëllezërit e mi të dashur, unë ju them juve, a mund t'u qëndroni këtyre fjalëve; po, a mund t'i lini mënjatë

46c USH Zbulesë.

49a USH Thërras, thirrur (i) nga Perëndia, thirrje; Priftëri.

b USH Lindur (i) përsëri, lindur (i) nga Perëndia.

50a USH Lavdi; Ardhje e Dytë e Jezu Krishtit.

b Psa. 24; Mt. 2:2; Llu. 23:2; 2 Ne. 10:14; DeB 38:21–22; 128:22–23; Mojs. 7:53.

USH Jezu Krisht; Mbretëri e Perëndisë ose mbretëri e qiellit.

51a USH Qiell.

52a Llu. 3:9;

DeB 97:7.

b Jakobi 5:46; 6:7; 3 Ne. 27:11–12.

këto gjëra dhe të "shkelni me këmbë të Shenjtin; po, a mund të ^bfryheni në krenarinë e zemrave tuaja; po, a do të vazhdoni akoma të vishni veshje të shtrenjta dhe t'i vini zemrat tuaja mbi gjërat e kota të botës, mbi ^apasuritë tuaja?

54 Po, a do të vazhdoni të mendoni se njëri është më i mirë se tjetri; po, a do të vazhdoni të persekutoni vëllezërit tuaj të cilët përulen dhe ecin sipas urdhrit të shenjtë të Perëndisë që i solli në këtë kishë, pasi u "shenjtëruan nga Shpirti i Shenjtë dhe që bëjnë punë të denja për pendim—

55 Po, dhe a do të vazhdoni t'u ktheni shpinën ^atë varfërve dhe nevojtarëve dhe ta mbani pasurinën tuaj nga ata?

56 Dhe më në fund, ju të gjithë që nuk do të hiqni dorë nga ligësia juaj, unë ju them juve se këta janë ata që do të priten dhe do të hidhen në zjarr, në qoftë se nuk pendohen shpejt.

57 Dhe tani unë ju them juve, të gjithë ju që dëshironi të ndiqni zërin e "bariut të mirë, dilni nga të këqijat dhe ^bveçohuni dhe mos prekni gjërat e tyre të papastra; dhe vini re, emrat e tyre do të ^cfshihen, se emrat e të ligjve nuk do të numërohen me emrat e të drejtëve, që fjala e Perëndisë të mund të plotësohet, që thotë: Emrat e të ligjve

nuk do të përzihen me emrat e popullit tim.

58 Pasi emrat e të drejtëve do të jenë shkruar në "librin e jetës dhe atyre unë do t'u jap një trashëgim në krahun tim të djathtë. Dhe tani, vëllezërit e mi, ç'mund të thoni kundër kësaj? Unë ju them juve se s'ka rëndësi në qoftë se ju flisni kundër kësaj, pasi fjala e Perëndisë duhet të përmbushet.

59 Pasi, ç'bari ka mes jush që ka shumë dele e që nuk kujdeset për to, që ujquit të mos hyjnë dhe të përpijnë grigjën e tij? Dhe vini re, në qoftë se një ujk futet mes grigjës së tij, a nuk e dëbon ai atë? Po, dhe më në fund, në qoftë se mundet, ai do ta shkatërrojë atë.

60 Dhe tani unë ju them juve se bariu i mirë po ju thërret; dhe në qoftë se ju do ta dëgjoni zërin e tij, ai do t'ju sjellë në vathën e tij dhe se ju jeni delet e tij; dhe ai ju urdhëron që ju të mos lini asnjë ujk të uritur të futet mes jush, që ju të mos shkatërroheni.

61 Dhe tani, unë Alma, ju urdhëroj në gjuhën e "atij që më urdhëroi mua, që të përpiqeni të zbatoni fjalët që ju fola juve.

62 Unë ju flas në mënyrë urdhri, juve që i përkisni kishës; dhe atyre që nuk i përkasin kishës u flas në mënyrë ftese, duke

53a 1 Ne. 19:7.
b ush Kryelartësi, krenari.
c 2 Ne. 28:11–14; Morm. 8:36–39.
d Psa. 62:10; DeB 56:16–18.

54a ush Shenjtërim.
55a Psa. 109:15–16; Jakobi 2:17; Hel. 6:39–40.
57a ush Bari i Mirë.
b Esd. 6:21; 9:1; Neh. 9:2;

2 The. 3:6; DeB 133:5, 14.
c LiP. 29:20; Moro. 6:7; DeB 20:8.
58a ush Libër i Jetës.
61a Alma 5:44.

thënë: Ejani dhe pagëzohuni në pendim, që ju gjithashtu të mund të hani nga fruti i “pemës së jetës.

KAPITULLI 6

Kisha në Zarahemla pastrohet dhe vihet në rregull—Alma shkon të predikojë në Gideon. Rreth 83 para K.

DHE tani ndodhi që pasi Alma mbaroi së foluri njerëzve të kishës, që ishte vendosur në qytetin e Zarahemlës, ai ^ashuguroi priftërinj dhe ^bpleq, nëpërmjet “vënies së duarve të tij, sipas urdhrit të Perëndisë, që të drejtonte dhe të ^druante kishën.

2 Dhe ndodhi që të gjithë ata që nuk i përkisnin kishës, që u penduan për mëkatet e tyre, u ^apagëzuan në pendim dhe u pranuan në kishë.

3 Dhe ndodhi gjithashtu që të gjithë ata që i përkisnin kishës, që nuk u ^apenduan për ligësinë e tyre dhe nuk u përulën para Perëndisë—dua të them ata që u ngritën në ^bkryelartësinë e zemrave të tyre—po ata u hodhën poshtë dhe emrat e tyre u ^cfshinë, që emrat e tyre të mos numëroheshin mes atyre të të drejtëve.

4 Dhe kështu ata filluan të vendosnin urdhrin e kishës në qytetin e Zarahemlës.

5 Tani, unë doja që ju të kuptonit se fjala e Perëndisë që e lirë për të gjithë, se askujt nuk iu mohua privilegji që të mblidheshin së bashku për të dëgjuar fjalën e Perëndisë.

6 Megjithatë, fëmijët e Perëndisë u urdhëruan të mblidheshin shpesh së bashku dhe të bashkoheshin në “agjërim dhe lutje të fuqishme për mirëqenien e shpirtave të atyre që nuk e njihnin Perëndinë.

7 Dhe tani ndodhi që kur Alma bëri këto rregullime, ai u largua prej tyre, po, nga kisha që gjendej në qytetin e Zarahemlës dhe shkoi në lindje të lumit Sidon, në ^aluginën Gideon ku u ndërtua një qytet që u quajt qyteti i Gideonit, që gjendej në luginën që quhej Gideon, që quhej me emrin e njeriut që u ^bvra me shpatë nga dora e Nehorit.

8 Dhe Alma shkoi dhe filloi të njoftonte fjalën e Perëndisë në kishën që ishte formuar në luginën Gideon, sipas zbulesës të së vërtetës së fjalës që u tha nga etërit e tij dhe sipas shpirtit të profecisë që ishte në të, sipas “dëshmisë së Jezu Krishtit, Birit të Perëndisë, i cili do të vijë për të shëlbuar popullin e tij nga mëkatet e tyre dhe sipas urdhrit të shenjtë me të cilin ai u thirr. Dhe kështu është shkruar. Amen.

62a 1 Ne. 8:10;
11:21–23.

6 1a Ush Shuguroj,
shugurim.
b Ush Plak.
c Ush Duar, vënie e.
d DeB 52:39.

2a Ush Pagëzim,
pagëzoj.

3a Mosia 26:6.
b Ush Kryelartësi,
krenari.
c Eks. 32:33;
Mosia 26:36;

Alma 1:24; 5:57–58.
Ush Shkishërim.

6a Ush Agjëroj, agjërim.
7a Alma 2:20.
b Alma 1:9.
8a Zbu. 19:10.

Fjalët e Almës, të cilat ia tha popullit të Gideonit, sipas analit të tij.

Duke përfshirë kapitullin 7.

KAPITULLI 7

Krishti do të lindet nga Maria— Ai do të zgjidhë rripat e vdekjes dhe do të mbajë mëkatet e popullit të tij— Ata që pendohen, që pagëzohen dhe që zbatojnë urdhërimet, do të kenë jetë të përjetshme— Fëlliqësia nuk mund të trashëgojë mbretërinë e Perëndisë— Kërkohet përlësi, besim, shpresë dhe dashuri hyjnore. Rreth 83 para K.

VINI RE, vëllezërit e mi të dashur, duke parë që jam lejuar të vij tek ju, kështu që do të përpiqem t'ju "drejtohem në gjuhën time, po, me gojën time, pasi është hera e parë që unë po ju flas me fjalët e gojës sime, meqë u detyrova të qëndroj vazhdimisht në ^bfronin e gjykimit, pasi isha shumë i zënë me punë dhe nuk munda të vij tek ju.

2 Dhe madje nuk do të kisha qenë në gjendje të vija as tani, po mos t'i "jepej froni i gjykimit një tjetri, që të mbretërojë në vendin tim; dhe Zoti në mëshirë të madhe ka lejuar që unë të vij tek ju.

3 Dhe vini re, unë kam ardhur duke patur shpresa të mëdha dhe shumë dëshirë, që t'ju gjej të përlulur para Perëndisë dhe se ju keni vazhduar t'i luteni që të keni hirin e tij, që unë t'ju gjej të pafajshëm para tij, që unë të

gjej se ju nuk ishit në dilemën e tmerrshme që ishin vëllezërit tanë në Zarahemla.

4 Por, i bekuar qoftë emri i Perëndisë që më dha mundësi të di, po, që më dha gëzimin jashtëzakonisht të madh, që të di se ata janë vendosur përsëri në rrugën e drejtësisë së tij.

5 Dhe unë besoj, sipas Shpirtit të Perëndisë që është tek unë, se do të kem gëzim edhe për ju; megjithatë, unë nuk dëshiroj që gëzimi im për ju të më vijë me anë të kaq shumë mjerimesh dhe pikëllimi që kam pasur për vëllezërit në Zarahemla, pasi vini re, gëzimi im për ta më erdhi pasi kalova shumë mjerime dhe pikëllim.

6 Por vini re, unë besoj se ju nuk jeni në një gjendje kaq të madhe mosbesimi sa ishin vëllezërit tuaj; unë besoj se ju nuk jeni ngritur në kryelartësinë e zemrave tuaja; po, unë besoj se ju nuk i keni vënë zemrat tuaja mbi pasuri dhe mbi gjërat e kota të botës; po, unë besoj se ju nuk adhuroni "idhuj, por se adhuroni Perëndinë e vërtetë dhe ^btë gjallë dhe se ju pritni për heqjen e mëkateve tuaja me një besim të përherëshëm, i cili do të vijë.

7 Pasi vini re, unë po ju them se shumë gjëra do të vijnë; dhe vini re, një prej këtyre gjërave ka rëndësi më të madhe nga të gjitha të tjerat—pasi vini re, nuk është e largët "koha që Shëlbuesi do të jetojë dhe do të vijë mes popullit të tij.

7 1a Alma 4:19.
b Mosia 29:42.

2a Alma 4:16–18.
6a 2 Ne. 9:37; Hel. 6:31.

b Dan. 6:26.
7a Alma 9:26.

8 Vini re, unë nuk them se do të vijë mes nesh në kohën kur do të jetojë në tabernakullin e tij të vdekshëm; pasi vini re, Shpirti nuk më ka thënë se do të jetë kështu. Tani, këtë gjë unë nuk e di; por di këtë, se Zoti Perëndi ka fuqi të bëjë të gjitha gjërat që janë sipas fjalës së tij.

9 Por vini re, kaq shumë më ka thënë Shpirti, duke thënë: Thirri këtëj populli, duke i thënë—“Pendohuni dhe përgatitni udhën e Zotit dhe ecni në shtigjet e tij të cilat janë të drejta; pasi vini re, mbretëria e qiellit është e afërt dhe Biri i Perëndisë ^bvjen mbi faqen e dheut.

10 Dhe vini re, ai do të “lindet nga ^bMaria në Jeruzalem, që është ^ttoka e stërgjyshërve tanë, ajo duke qenë ^avirgjëreshë, një enë e çmueshme dhe e zgjedhur, që do të jetë e mbuluar nga hija dhe do të ^embetet shtatzënë nga fuqia e Frymës së Shenjtë dhe do të lindë një djalë, po, madje Birin e Perëndisë.

11 Dhe ai do të shkojë përpara, duke vuajtur dhimbje dhe “hidhërim dhe tundime të çdo lloji; dhe kjo, që të plotësohet fjala që thotë se ai do të marrë përsipër dhembjet dhe sëmundjet e popullit të tij.

12 Dhe ai do të marrë përsipër ^avdekjen që ai të mund të

zgjidhë rripat e vdekjes, që e lidhin popullin e tij; dhe ai do të marrë përsipër dobësitë e tyre, që zemra e tij të mund të mbushet me mëshirë, sipas mishit, që ai të mund të dijë, sipas mishit, sesi të ^bndihmojë popullin e tij sipas dobësive të tyre.

13 Tani, Shpirti i “di të gjitha gjërat; megjithatë, Biri i Perëndisë vuan sipas mishit, që ai të mund të ^bmarrë përsipër mëkatet e popullit të tij, që të fshijë shkeljet e tyre, sipas fuqisë çli-ruese të tij; dhe tani vini re, kjo është dëshmia që është në mua.

14 Tani unë ju them juve se ju duhet të pendoheni dhe të “lindni përsëri; pasi Shpirti thotë, në qoftë se ju nuk lindni përsëri, ju nuk mund të trashëgoni mbretërinë e qiellit; prandaj ejani dhe pagëzohuni në pendim, që ju të mund të laheni nga mëkatet tuaja, që ju të mund të keni besim në Qengjin e Perëndisë, i cili merr mëkatet e botës, i cili është i fuqishëm të shpëtojë dhe të pastrojë nga çdo padrejtësi.

15 Po, unë ju them juve, ejani dhe mos kini frikë dhe lini mënjane çdo mëkat, që ju ^asulmon me lehtësi, i cili ju lidh duke ju tërhequr drejt shkatërrimit; po, ejani dhe shkoni përpara dhe i tregoni Perëndisë tuaj, se jeni të gatshëm të pendoheni për

9a Mt. 3:2–4; Alma 9:25.

b Mosia 3:5; 7:27;
15:1–2.

10a Isa. 7:14; Llu. 1:27.

b Mosia 3:8.
uSH Maria, nënë
e Jezusit.

c 1 Kro. 9:3;

2 Kro. 15:9; 1 Ne. 1:4;

3 Ne. 20:29.

d 1 Ne. 11:13–21.

e Mt. 1:20; Mosia 15:3.

11a Isa. 53:3–5;

Mosia 14:3–5.

12a 2 Ne. 2:8;

Alma 12:24–25.

uSH Kryqëzim.

b Heb. 2:18; 4:15;

DeB 62:1.

13a uSH Perëndi, Kokë
e Perëndisë.

b Mosia 15:12.
uSH Shlyej, shlyerje.

14a uSH Lindur (i)
përsëri, lindur (i)
nga Perëndia.

15a 2 Ne. 4:18.

mëkatet tuaja dhe të hyni në besëlidhje me të, se do të zbatoni urdhërimet e tij dhe dëshmojani atij në këtë ditë, duke u futur në ujërat e pagëzimit.

16 Dhe kushdo që e bën këtë dhe zbaton urdhërimet e Perëndisë tani e tutje, po ai do të kujtojë se unë i them atij, po, ai do të kujtojë se unë i kam thënë atij se do të ketë jetë të përjetshme, sipas dëshmisë së Shpirtit të Shenjtë që dëshmon në mua.

17 Dhe tani, vëllezërit e mi të dashur, a u besoni ju këtyre gjërave? Vini re, unë ju them juve, po, unë e di se ju i besoni ato; dhe mënyra sesi unë e di që ju i besoni ato, është nëpërmjet shfaqjes së Shpirtit që është në mua. Dhe tani, për shkak se besimi juaj është i fortë në lidhje me to, po, në lidhje me gjërat që unë kam thënë, i madh është gëzimi im.

18 Pasi, sikurse ju thashë që nga fillimi, se unë kisha shumë dëshirë që ju të mos ishit në gjendjen e dilemës, sikurse vëllezërit tuaj, madje kështu unë pashë që dëshirat e mia u plotësuan.

19 Pasi unë kuptoj se ju jeni në shtigjet e drejtësisë; unë kuptoj se ju jeni në shtegun që të çon në mbretërinë e Perëndisë; po, unë e kuptoj se ju jeni duke i drejtuar "shtigjet e tij.

20 Unë kuptoj se ju është bërë e njohur, nëpërmjet dëshmisë së fjalës së tij, se ai nuk mund të

"ecë në shtigje të shtrembra; as nuk ndryshon ai nga sa ka thënë; as nuk lëviz ai aspak nga e djathta në të majtë, ose nga ajo që është e drejtë në atë që është e gabuar; prandaj kursi i tij është një rreth i përjetshëm.

21 Dhe ai nuk jeton në tempuj që "nuk janë të shenjtë, as fëlli-qësia ose ndonjë gjë që nuk është e pastër, nuk mund të pranohet në mbretërinë e Perëndisë; prandaj unë ju them juve se koha do të vijë, po, dhe ajo do të jetë në ditën e fundit, që ai që është i 'fëlliqur do të qëndrojë në fëlliqësinë e tij.

22 Dhe tani, vëllezërit e mi të dashur, unë jua kam thënë këto gjëra që të mund të zgjoj në ju ndjenjën e detyrës suaj ndaj Perëndisë, që ju të mund të ecni të pafajshëm para tij, që ju të mund të ecni sipas urdhrit të shenjtë të Perëndisë, sipas të cilit ju jeni pranuar.

23 Dhe tani unë do të doja që ju të jeni të "përrulur dhe të nënshtruar dhe të butë; të lehtë për t'u mësuar; plot durim dhe këmbëngulje; duke qenë të matur në të gjitha gjërat; duke qenë të zellshëm në zbatimin e urdhërimeve të Perëndisë në të gjitha kohët; duke kërkuar çdo gjë, për të cilën ju keni nevojë, qoftë shpirtërore ose tokësore, duke i dhënë falënderime gjithmonë Perëndisë për çdo gjë që ju merrni.

19a Mt. 3:3.

20a 1 Ne. 10:19;

Alma 37:12;

DeB 3:2.

21a 1 Kor. 3:16–17; 6:19;

Mosia 2:37;

Alma 34:36.

b 1 Ne. 15:33–35;

2 Ne. 9:16;

Morm. 9:14;

DeB 88:35.

23a USH Përrul, përrulësi.

24 Dhe shikoni të keni “besim, shpresë dhe dashuri hyjnore dhe atëherë ju do të keni gjithmonë vepra të mira.

25 Dhe Zoti ju bekoftë dhe i mbajttë rrobat tuaja pa njollë, që ju të mund të çoheni më në fund, të uleni me Abrahamin, Isakun dhe Jakobin dhe me profetët e shenjtë që kanë qenë që kur bota filloi, duke patur rrobat tuaja “pa njollë, sikurse janë pa njollë rrobat e tyre në mbretërinë e qiellit, për të mos dalë më jashtë.

26 Dhe tani vëllezërit e mi të dashur, unë jua thashë këto fjalë sipas Shpirtit që dëshmon në mua; dhe shpirti im gëzohet jashtëzakonisht, për shkak të zellit të jashtëzakonshëm dhe të vëmendjes që ju i keni dhënë fjalës sime.

27 Dhe tani, “paqja e Perëndisë pushoftë mbi ju dhe mbi shtëpitë dhe tokat tuaja, dhe mbi grigjat, dhe mbi kopetë tuaja, dhe mbi gjithçka që ju zotëroni, mbi gratë e fëmijët tuaj, sipas besimit dhe veprave tuaja të mira, nga kjo kohë e tutje dhe përgjithnjë. Dhe kështu kam folur. Amen.

KAPITULLI 8

Alma predikon dhe pagëzon në Melek—Ai nuk pranohet në Amonihë dhe largohet—Një engjëll e urdhëron atë të kthehet dhe t’i thërrasë popullit për pendim—Ai

pranohet nga Amuleku dhe të dy së bashku predikojnë në Amonihë. Rreth 82 para K.

DHE tani ndodhi që Alma u kthye nga “toka e Gideonit, pasi i mësoi popullit të Gideonit shumë gjëra që nuk mund të shkruhen, pasi vendosi urdhrin e kishës, ashtu sikurse kishte bërë më parë në tokën e Zarahemlës, po, ai u kthye në shtëpinë e tij në Zarahemla për të pushuar nga punët që ai kishte kryer.

2 Dhe kështu mbaroi viti i nëntë i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

3 Dhe ndodhi që në fillim të vitit të dhjetë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit, Alma u largua prej andej dhe nisi udhëtimin e tij për në tokën e Melekut, në perëndim të “lumit Sidon, pranë kufijve perëndimorë të vendit të shkretë.

4 Dhe ai filloi t’i mësonte njerëzit në tokën e Melekut sipas “urdhrit të shenjtë të Perëndisë, me të cilin ai u thirr; dhe ai filloi të mësonte njerëzit në të gjithë tokën e Melekut.

5 Dhe ndodhi që njerëzit shkuan tek ai nga të gjithë kufijtë e vendit, që ishte nga ana e vendit të shkretë. Dhe ata u pagëzuan në të gjithë vendin;

6 Kështu që kur mbaroi punën e tij në Melek, ai u largua prej andej dhe udhëtoi për tri ditë në veri të tokës së Melekut; dhe

24a 1 Kor. 13:1–13;
Eth. 12:30–35;
Moro. 7:33–48.
25a 2 Pj. 3:14.

27a USH Paqe.
8 1a Alma 2:20; 6:7.
3a Alma 16:6–7.
4a DeB 107:2–4.

USH Priftëri
Melkizedeke.

arriti në një qytet që quhej Amoniha.

7 Tani qe zakon i popullit të Nefit që t'i quanin tokat e tyre, dhe qytetet e tyre, dhe fshatrat e tyre, po, madje të gjithë fshatrat e vegjël të tyre me emrin e atij që i pari i zotëroi ato; dhe kështu qe me tokën e Amonihës.

8 Dhe ndodhi që kur Alma arriti në qytetin e Amonihës, ai filloi të predikonte fjalën e Perëndisë tek ata.

9 Tani Satani i kishte "fituar zemrat e njerëzve të qytetit Amoniha; prandaj ata nuk donin të dëgjonin fjalët e Almës.

10 Megjithatë Alma "luftoi shumë në shpirt, duke u ^bpërpjekur me Perëndinë, në "lutje të fuqishme, që ai të derdhte Shpirtin e tij mbi njerëzit që ishin në qytet; që ai gjithashtu të bënte që të mund t'i pagëzonte ata në pendim.

11 Megjithatë, ata ngurtësuan zemrat e tyre, duke i thënë atij: Vër re, ne e dimë se ti je Alma; dhe ne e dimë se ti je kryeprift i kishës që ti ke vendosur në shumë pjesë të vendit, sipas traditës tënde; dhe ne nuk jemi të kishës tënde dhe nuk besojmë në tradita të tilla të marra.

12 Dhe tani ne e dimë se duke mos qenë të kishës tënde, e dimë se ti nuk ke fuqi mbi ne; dhe se ia ke dhënë fronin e gjykimit "Nefihas; prandaj ti nuk je kryeqykatës mbi ne.

13 Tani, kur njerëzit e thanë këtë dhe nuk pranuan të gjitha fjalët e tij dhe e shanë dhe pëshpëtyrën mbi të, dhe bënë që të dëbohej nga qyteti i tyre, ai u largua prej andej dhe mori udhën e tij drejt qytetit që quhej Aaron.

14 Dhe ndodhi që ndërsa ai po udhëtonte në atë drejtim, duke qenë i rënduar me dhimbje, duke kaluar nëpërmjet shumë "fatkeqësish dhe ankthesh të mëdha të shpirtit, për shkak të ligësisë së njerëzve që ishin në qytetin e Amonihës, ndodhi që ndërsa Alma ishte i rënduar me dhimbje, vini re, një ^bengjëll i Zotit iu shfaq, duke thënë:

15 Qofsh i bekuar, ti, Alma; prandaj, ngrije kokën dhe gëzohu; pasi ti ke arsye të madhe të gëzohesh; pasi ti ke qenë besnik në zbatimin e urdhërimeve të Perëndisë, që nga koha që ti more njoftimin e parë prej tij. Vër re, unë jam ai që ta "solli atë ty.

16 Dhe vër re, unë jam dërguar që të të urdhëroj të kthehesh në qytetin e Amonihës dhe të predikosh përsëri mes popullit të qytetit; po, predikoju atyre. Po, thuaju atyre që nëse nuk pendohen, Zoti Perëndi do t'i "shkatërojë ata.

17 Pasi vër re, në këtë kohë ata po mendojnë që të shkatërrojnë lirinë e popullit tënd, që është (pasi kështu thotë Zoti) kundër statuteve dhe gjykimeve dhe

9a 2 Ne. 28:19-22;
DeB 10:20.

10a Alma 17:5.
b Enosi 1:1-12.

c 3 Ne. 27:1.
USH Lutje.

12a Alma 4:20.
14a USH Mjerim.

b Alma 10:7-10, 20.
USH Engjëj.

15a Mosia 27:11-16.
16a Alma 9:12, 18, 24.

urdhërimeve që ai i ka dhënë popullit të tij.

18 Tani ndodhi që pasi Alma mori njoftimin nga engjëlli i Zotit, ai u kthye me të shpejtë në tokën e Amonihës. Dhe ai u fut në qytet nga një udhë tjetër, po, nga udha që është në jug të qytetit të Amonihës.

19 Dhe kur hyri në qytet, ai ishte i uritur dhe i tha një njeriu: A do t'i japësh një shërbëtori të përlulur të Perëndisë diçka për të ngrënë?

20 Dhe njeriu i tha atij: Unë jam një Nefit dhe unë e di se ti je një profet i shenjtë i Perëndisë, pasi ti je njeriu për të cilin një "engjell më tha në një vegim: Ti do ta pranosh. Prandaj, eja me mua në shtëpinë time dhe unë do të të jap nga ushqimi im; dhe unë e di se ti do të jesh një bekim për mua dhe për shtëpinë time.

21 Dhe ndodhi që njeriu e mori në shtëpinë e tij; dhe njeriu quhej "Amulek; dhe ai i solli bukë dhe mish dhe i shtroi para Almës.

22 Dhe ndodhi që Alma hëngri bukë dhe u ngop; dhe ai "bekoi Amulekun dhe shtëpinë e tij dhe i dha falënderime Perëndisë.

23 Dhe pasi hëngri dhe u ngop, i tha Amulekut: Unë jam Alma dhe jam "kryeprihti mbi kishën e Perëndisë në tërë vendin.

24 Dhe vër re, unë u thirra që të predikoj fjalën e Perëndisë mes gjithë këtij populli, sipas shpirtit të zbulesës dhe të pro-

fecisë; dhe unë isha në këtë vend dhe ata nuk më pranuan, por ata më "dëbuan dhe unë isha gati t'i ktheja shpinën përgjithnjë kësaj toke.

25 Por vër re, unë u urdhërova që të kthehesha përsëri dhe t'i profetizoja këtij populli, po, dhe të dëshmoj kundër tyre në lidhje me paudhësitë e tyre.

26 Dhe tani Amulek, për shkak se ti më ushqeve dhe më pranove në shtëpi, qofsh i bekuar; pasi unë qeshë i uritur, pasi kisha agjëruar për shumë ditë.

27 Dhe Alma qëndroi shumë ditë me Amulekun para se të fillonte t'i predikonte popullit.

28 Dhe ndodhi që paudhësitë mes popullit u rritën edhe më shumë.

29 Dhe fjala i erdhi Almës, duke thënë: Shko; dhe gjithashtu thuaji shërbëtorit tim Amulek të shkojë dhe t'i profetizojë këtij populli, duke thënë—"Pendohuni, pasi kështu thotë Zoti, pasi në qoftë se nuk pendoheni, unë do ta vizitoj këtë popull me zemërimin tim; po, dhe unë nuk do ta largoj zemërimin tim të rreptë prej tij.

30 Dhe Alma shkoi dhe gjithashtu Amuleku, mes popullit, për t'u shpallur atyre fjalët e Perëndisë; dhe ata ishin mbushur me Frymën e Shenjtë.

31 Dhe ata kishin "fuqi që iu ishte dhënë atyre, aq sa nuk mund të futeshin në burg; as nuk ishte e mundur që ndonjë

20a Alma 10:7–9.

21a Ush Amulek.

22a Alma 10:11.

23a Alma 5:3, 44, 49;

13:1–20.

24a Alma 8:13.

29a Alma 9:12, 18.

Ush Pendohem,

pendim.

31a 1 Ne. 1:20.

njeri të mund t'i vriste ata; megjithatë, ata nuk e ushtruan ^bfuqinë e tyre, derisa u lidhën me rripa dhe u hodhën në burg. Tani, kjo u bë që Zoti të mund të vinte në dukje fuqinë e tij na.

32 Dhe ndodhi që ata shkuan dhe filluan t'i predikonin dhe t'i profetizonin popullit, sipas shpirtit dhe fuqisë që Zoti u kishte dhënë atyre.

Fjalët e Almës dhe gjithashtu fjalët e Amulekut që iu shpallën popullit që gjendej në tokën e Amonihës. Dhe gjithashtu ata flaken në burg dhe shpëtojnë nga fuqia mrekulluese e Perëndisë, që gjendej në ta, sipas analit të Almës.

Përfshin kapitujt 9 deri në 14, duke përfshirë edhe të fundit.

KAPITULLI 9

Alma urdhëron popullin e Amonihës të pendohet—Zoti do të jetë i mëshirshëm ndaj Lamanitëve në ditët e fundit—Në qoftë se Nefitët braktisin dritën, ata do të shkatërrohen nga Lamanitët—Biri i Perëndisë do të vijë shpejt—Ai do të shëlbejë ata që pendohen, pagëzohen dhe që kanë besim në emrin e tij. Rreth 82 para K.

DHE përsëri, unë Alma, pasi mora urdhër nga Perëndia që të merrja Amulekun dhe të shkoja përsëri dhe t'i predikoj

këtij populli, ose popullit që ishte në qytetin e Amonihës, ndodhi që posa fillova t'u predikoj atyre, ata filluan të grindeshin me mua duke thënë:

2 Kush je ti? A mendon ti se ne do t'i besojmë dëshmisë së "një njeriu edhe sikur të na predikojë se toka do të vdesë?"

3 Tani, ata nuk i kuptuan fjalët që folën; pasi ata nuk e dinin se toka do të vdesë.

4 Dhe ata thanë gjithashtu: Ne nuk do t'u besojmë fjalëve të tua, në qoftë se ti do të profetizosh se ky qytet i madh do të shkatërrohet brenda "një dite.

5 Tani, ata nuk e dinin se Perëndia mund të bënte punë të tilla të mrekullueshme, pasi ishin një popull me zemër të ngurtësuar dhe kokëfortë.

6 Dhe ata thanë: "Kush është Perëndia, që ^bnuk dërgon më shumë autoritet, veçse një njeri mes këtij populli, për t'i shpallur atij të vërtetën e gjërave kaq të mëdha dhe të mrekullueshme?"

7 Dhe erdhën që të vinin dorë mbi mua; por vini re, ata nuk e bënë. Dhe unë qëndrova me guxim që t'u shpallja atyre, po, unë u dëshmova me guxim, duke thënë:

8 Vini re, O ju "brez i lig dhe i çoroditur, si keni harruar traditën e etërve tuaj; po, sa shpejt i keni harruar urdhërimet e Perëndisë.

9 A nuk e mbani mend që ati ynë, Lehi, u nxor nga Jeruzalemi nga "dora e Perëndisë? A

31b Alma 14:17–29.

9 2a LiP. 17:6.

4a Alma 16:9–10.

6a Eks. 5:2;

Mosia 11:27;

Mois. 5:16.

b Alma 10:12.

8a Alma 10:17–25.

9a 1 Ne. 2:1–7.

nuk e mbani mend se ai i udhëhoqi ata të gjithë nëpër vendin e shkretët?

10 Dhe keni harruar kaq shpejt sesa herë i shëlboi etërit tanë nga duart e armiqve të tyre dhe i ruajti që të mos shkatërroheshin, madje nga duart e vëllezërve të tyre?

11 Po, dhe po të mos ishte për fuqinë e tij të pasoqe dhe për mëshirën e tij dhe durimin e tij ndaj nesh, ne duhet të ishim përjashtuar patjetër nga faqja e dheut, shumë para kësaj kohe dhe ndoshta do të kishim mbaruar në një gjendje mjerimi dhe fatkeqësish “pa fund.

12 Vini re, tani unë ju them juve se ai ju urdhëron të pendoheni; dhe në qoftë se nuk pendoheni, ju nuk mund të trashëgoni në asnjë mënyrë mbretërinë e Perëndisë. Por vini re, kjo nuk është e gjitha—ai ju ka urdhëruar të pendoheni, ose ai do t’ju “shkatërrojë krejtësisht nga faqja e tokës; po, ai do t’ju vizitojë me zemërimin e tij dhe nuk do të largohet nga zemërimi i tij i ^brreptë.

13 Vini re, a nuk i mbani mend fjalët që ai i foli Lehit, duke i thënë se: “Për aq sa ju do të zbatoni urdhërimet e mia, ju do të përparoni në tokë? Dhe përsëri thuhet që: Përderisa ju nuk do të zbatoni urdhërimet e mia, ju do të përjashtoheni nga prania e Zotit.

14 Tani unë do të doja që ju të kujtoni se përderisa Lamanitët nuk kanë zbatuar urdhërimet e Perëndisë, ata u “përjashtuan nga prania e Zotit. Tani ne shohim se fjala e Zotit është vërtetuar në këtë gjë dhe se Lamanitët u përjashtuan nga prania e tij, që nga fillimi i shkelleve të tyre në tokë.

15 Megjithatë unë ju them juve, se për ta do të jetë më e “lehtë për të duruar në ditën e gjykimit sesa për ju, në qoftë se ju qëndroni në mëkatet tuaja, po, dhe madje më e lehtë për të duruar për ta sesa për ju në këtë jetë, në qoftë se nuk pendoheni.

16 Pasi ka shumë premtime që u “bëhen Lamanitëve; pasi është për shkak të ^btraditave të etërve të tyre, që i bënë ata të qëndrojnë në gjendjen e tyre të “paditurisë; prandaj Zoti do të jetë i mëshirshëm për ta dhe do ta ^azgjasë ekzistencën e tyre në tokë.

17 Dhe në ndonjë periudhë kohe ata do të “sillen që të besojnë në fjalën e tij dhe të dinë mbi pasaktësinë e traditave të etërve të tyre; dhe shumë prej tyre do të shpëtohen, pasi Zoti do të jetë i mëshirshëm ndaj të gjithëve që ^bthërrasin në emrin e tij.

18 Por vini re, unë po ju them se, në qoftë se ju vazhdoni në ligësinë tuaj, ditët tuaja në tokë nuk do të zgjaten, pasi “Lamanitët do të dërgohen mbi ju; dhe

11a Mosia 16:11.

12a Alma 8:16;
10:19, 23, 27.

b Alma 8:29.

13a 2 Ne. 1:20;
Mosaia 1:7;

Alma 37:13.

14a 2 Ne. 5:20–24;
Alma 38:1.

15a Mt. 11:22, 24.

16a Alma 17:15.
b Mosaia 18:11–17.

c Mosia 3:11.

d Hel. 15:10–12.

17a Enosi 1:13.

b Alma 38:5;

DeB 3:8.

18a Alma 16:2–3.

në qoftë se ju nuk pendoheni, ata do të vijnë në një kohë kur ju nuk do ta dini dhe ju do të vizitoheni nga një ^bshkatërrim i plotë dhe do të jetë sipas ^czemërimit të rreptë të Zotit.

19 Pasi ai nuk do të lejojë që ju të jetoni në paudhësitë tuaja për të shkatërruar popullin e tij. Unë ju them juve, Jo; ai më mirë do të lejonte që Lamanitët të "shkatërronin të gjithë popullin e tij që quhet populli i Nefit, po të ndodhte që ai të ^bbinte në mëkate dhe shkelje, pasi të ketë pasur kaq shumë dritë dhe t'i jetë dhënë kaq shumë njohuri mbi Zotin, Perëndinë e tyre;

20 Po, pasi që një popull kaq shumë i favorizuar nga Zoti; po, pasi që i favorizuar përmbi çdo komb, fis, gjuhë ose popull tjetër; pasi të gjitha gjërat iu "bënë të njohura atyre sipas dëshirave të tyre dhe besimit dhe lutjeve të tyre, të asaj që ka qenë dhe që është dhe që do të vijë;

21 Pasi u vizitua nga Shpirti i Perëndisë, pasi bisedoi me engjëjt, pasi i foli zëri i Zotit dhe pasi pati shpirtin e profecisë dhe shpirtin e zbulesës, dhe gjithashtu shumë dhurata, dhuratën e të folurit në shumë gjuhë dhe dhuratën e të predikuarit, dhe dhuratën e Shpirtit të Shenjtë, dhe dhuratën e "përkthimit;

22 Po, dhe pasi u ^açlirua nga Perëndia duke u nxjerrë nga toka e Jeruzalemit nga dora e

Zotit; pasi u shpëtua nga zia e bukës dhe nga sëmundja dhe nga çdo formë lëngate të çdo lloji; dhe pasi ata u forcan në betejë që të mos shkatërrohehin; pasi u nxorën nga ^brobëria herë pas here dhe pasi u mbajtën dhe u ruajtën deri tani; dhe ata u begatuan derisa u pasuruan në të gjitha llojet e gjërave—

23 Dhe tani vini re, unë ju them juve se në qoftë se ky popull që ka marrë kaq shumë bekime nga dora e Zotit, do të bëjë shkelje në kundërshtim me dritën dhe me njohurinë që ai ka, unë ju them juve se në qoftë se kjo gjë ndodh, që ata të bien në shkelje, do të jetë shumë "më e lehtë për t'u duruar nga Lamanitët sesa për ta.

24 Pasi vini re, "premtimet e Zotit u ofrohen Lamanitëve, por jo juve, në qoftë se ju bëni shkelje; pasi, a nuk ka premtuar Zoti shprehimisht dhe, a nuk ka dekretuar në mënyrë të prerë, që në qoftë se ju do të ngreni krye kundër tij, ju do të shkatërroheni krejtësisht nga faqja e dheut?

25 Dhe tani, për këtë shkak, që ju të mos mund të shkatërroheni, Zoti ka dërguar engjëllin e tij për të vizituar shumë nga njerëzit e tij, duke u deklaruar se duhet të shkojnë dhe t'i thërrasin fuqishëm këtij populli, duke thënë: "Pendohuni, pasi mbretëria e qiellit është e afërt;

26 Dhe "jo pas shumë ditëve,

18b Alma 16:9.

c Alma 8:29.

19a 1 Ne. 12:15, 19–20;

Alma 45:10–14.

b Alma 24:30.

20a USH Zbulesë.

21a Omni 1:20;

Mosia 8:13–19;
28:11–17.

22a 2 Ne. 1:4.

b Mosia 27:16.

23a Mt. 11:22–24.

24a 2 Ne. 30:4–6;

DeB 3:20.

25a Alma 7:9;

Hel. 5:32.

26a Alma 7:7.

Biri i Perëndisë do të vijë në lavdinë e tij; dhe lavdia e tij do të jetë lavdia e të ^bVetëmlindurit të Atit, plot ^chir, drejtësi dhe vërtetësi, plot durim, ^dmëshirë dhe keqardhje, i shpejtë të ^edëgjojë thirrjet e popullit të tij dhe t' u përgjigjet lutjeve të tij.

27 Dhe vini re, ai vjen për të ^ashëlbuar ata që do të ^bpagëzohen në pendim, nëpërmjet besimit në emrin e tij.

28 Prandaj, përgatitni udhën e Zotit, pasi koha është e afërt që të gjithë njerëzit të korrin një shpërblim të ^apunëve të tyre, ashtu si ato kanë qenë—në qoftë se ato kanë qenë të drejta, ata do të ^bkorrrin shpëtimin e shpirtave të tyre, sipas fuqisë dhe çlirimit të Jezu Krishtit; dhe në qoftë se ato kanë qenë të liga, ata do të korrin ^cmallkimin e shpirtave të tyre, sipas fuqisë dhe robërisë së djallit.

29 Tani vini re, ky është zëri i engjëllit, duke i thirrur popullit.

30 Dhe tani, vëllezërit e mi të ^adashur, pasi ju jeni vëllezërit e mi dhe ju duhet të jeni të dashur dhe duhet të bëni punë që i përshtaten pendimit, duke parë se zemrat tuaja janë ngurtësuar rëndë kundër fjalës së Perëndisë dhe duke parë se jeni një popull i ^bhumbur dhe i rënë.

31 Tani, ndodhi që kur unë, Alma, i thashë këto fjalë, vini re, njerëzit u zemëruan me

mua, sepse unë u thashë se ata ishin një popull zemërgur dhe ^akokëfortë.

32 Dhe gjithashtu, sepse unë u thashë se ishin një popull i humbur dhe i rënë, ata u zemëruan me mua dhe kërkuan të vinin dorë mbi mua, që të mund të më hidhnin në burg.

33 Por ndodhi që Zoti nuk i lejoi atëherë, që të më merrnin dhe të më hidhnin në burg.

34 Dhe ndodhi që Amuleku shkoi dhe u qëndroi para dhe filloi gjithashtu t' u predikonte atyre. Dhe tani ^afjalët e Amulekut nuk janë të shkruara të gjitha, megjithëse një pjesë e fjalëve të tij janë shkruar në këtë libër.

KAPITULLI 10

Lehi që pasardhës i Manasit—Amuleku tregon urdhrin engjëllor që ai të kujdesej për Almën—Lutjet e çështjes së drejtë: populli të shpëtohet—Ligjtarë dhe gjykatës të padrejtë hedhin themelet për shkatërrimin e popullit. Rreth 82 para K.

TANI, këto janë ^afjalët që ^bAmuleku u predikoi njerëzve që ishin në tokën e Amonihës, duke thënë:

2 Unë jam Amuleku; unë jam biri i Gidonahut që ishte biri i Ishmaelit që ishte pasardhës i

26b Ush Vetëmlindur (i).
c Ush Hir.

d Ush Mëshirshëm (i),
mëshirë.

e LiP. 26:7.

27a Ush Shëlbje,
shëlbuar (i), shëlbim.

b Ush Pagëzim,
pagëzoj.

28a DeB 1:10; 6:33.

b Psa. 7:16.

c Ush Mallkim.

30a 1 Gjo. 4:11.

b Alma 12:22.

31a 2 Ne. 25:28;

Mosia 3:14.

34a Alma 10.

10 1a Alma 9:34.

b Alma 8:21–29.

Aminadit; dhe qe po ai Aminad që interpretoi shkrimin që ishte në murin e tempullit, që ishte shkruar nga gishti i Perëndisë.

3 Dhe Aminadi ishte pasardhës i Nefit që ishte i biri i Lehit që doli nga toka e Jeruzalemit, që ishte pasardhës i "Manasit, që ishte biri i ^bJozefit, që u 'shit në Egjipt nga duart e vëllezërve të tij.

4 Dhe vini re, unë jam gjithash-tu një njeri me nam jo të vogël mes të gjithë atyre që më njohin; po, dhe vini re, unë kam mjaft farefis dhe "miq dhe unë kam bërë edhe shumë pasuri me duart e punës sime.

5 Megjithatë, pas gjithë kësaj, unë kurrë nuk kam ditur shumë për udhët e Zotit dhe "misteret dhe fuqinë e tij të mrekullueshme. Unë thashë se kurrë nuk kam ditur shumë mbi këto gjëra; por vini re, unë gabohe, pasi kam parë shumë prej mistereve të tij dhe fuqisë së tij të mrekullueshme; po, madje në ruajtjen e jetës së këtij populli.

6 Megjithatë, e ngurtësova zemrën time, pasi unë u "thirra shumë herë por nuk doja të ^bdëgjoja; prandaj unë dija në lidhje me këto gjëra, por nuk doja t'i dija; prandaj unë vazhdova në rebelim kundër Perëndisë, në ligësinë e zemrës sime, madje deri ditën e katërt të këtij muaji të shtatë, që është

viti i dhjetë i mbretërimit të gjykatësve.

7 Ndërsa unë po udhëtoja të shihja një farefis shumë të afërt, vini re, një "engjell i Zotit m'u shfaq dhe tha: Amulek, kthehu në shtëpinë tënde, pasi ti do të ushqesh një profet të Zotit; po, një njeri të shenjtë që është një njeri i zgjedhur i Perëndisë; pasi ai ka 'bagjëruar shumë ditë për shkak të mëkateve të këtij populli dhe është i uritur dhe ti do ta 'pranosh në shtëpinë tënde, dhe do ta ushqesh; dhe ai do të bekojë ty dhe shtëpinë tënde; dhe bekimi i Zotit do të jetë mbi ty dhe mbi shtëpinë tënde.

8 Dhe ndodhi që unë iu binda zërit të engjellit dhe u ktheva drejt shtëpisë sime. Dhe ndërsa po shkoja atje, unë gjeta "njeriun për të cilin engjelli më tha mua: Ti do ta pranosh në shtëpinë tënde—dhe vini re, ishte i njëjti njeri që ju foli në lidhje me gjërat e Perëndisë.

9 Dhe engjelli më tha mua se ai është njeri i "shenjtë; prandaj unë e di se ai është njeri i shenjtë pasi ishte thënë nga një engjell i Perëndisë.

10 Dhe përsëri, unë e di që gjërat për të cilat ai dëshmoi janë të vërteta; pasi vini re, unë ju them juve se sikurse Zoti jeton, ashtu ai dërgoi "engjillin e tij për të m'i treguar këto gjëra; dhe

3a Zan. 41:51;
1 Kro. 9:3.
b USH Jozeft, biri i Jakobit.
c Zan. 37:29–36.
4a Alma 15:16.

5a USH Mistere të Perëndisë.
6a Alma 5:37.
b DeB 39:9.
7a Alma 8:20.
b Alma 5:46; 6:6.

USH Agjëroj, agjërim.
c Vep. 10:30–35.
8a Alma 8:19–21.
9a USH Shenjtë (i).
10a Alma 11:30–31.

këtë ai e bëri ndërsa ky, Alma, ^bbanonte në shtëpinë time.

11 Pasi vini re, ai “bekoi shtëpinë time, ai më bekoji mua dhe gratë e mia dhe fëmijët e mi, dhe atin tim, dhe farefisnin tim; po, madje të gjithë fisin tim e bekoji ai dhe bekimi i Zotit pushoi mbi ne, sipas fjalëve që ai tha.

12 Dhe tani, kur Amuleku i tha këto fjalë, njerëzit filluan të habiten, duke parë se kishte “më shumë se një dëshmitar që dëshmoi për gjërat për të cilat ata akuzoheshin dhe gjithashtu për gjërat që do të vijnë, sipas shpirtit të profecisë që ishte në ta.

13 Megjithatë, kishte disa mes tyre që mendonin t’i pyesnin ata, që me anë të “dredhive të tyre të mund t’i zinin në fjalë, që të mund të gjenin dëshmi kundër tyre, që t’ua jepnin gjykatësve të tyre që të mund të gjykoheshin sipas ligjit dhe që ata të vriteshin, ose të hidheshin në burg, sipas krimit që ata mund ta paraqitnin ose dëshmonin kundër tyre.

14 Tani, qenë këta njerëz që kërkonin t’i shkatërronin ata që ishin “lightarë të paguar ose të caktuar nga populli, për të vënë në veprim ligjin para gjykatësve në kohët e tyre të gjyqeve, ose në gjyqet e krimeve të popullit.

15 Tani, këta avokatë ishin të mësuar në të gjitha mjeshtëritë dhe dredhitë e popullit; dhe kjo

ishte që t’u jepte mundësi atyre, që ata të ishin të stërvitur në profesionin e tyre.

16 Dhe ndodhi që filluan të pyesnin Amulekun kështu që ata të mund ta bënin të ngatërronte fjalët e tij, ose të binte në kundërshtim me fjalët që ai do të fliste.

17 Tani, ata nuk e dinin se Amuleku mund t’i dinte qëllimet e tyre. Por, ndodhi që kur filluan ta pyesnin, ai i “kupto mendimet e tyre dhe u tha atyre: O ju ^bbrez i lig dhe i çoroditur, ju lightarë dhe hipokritë, pasi ju po hidhni themelet e djallit; pasi ju po vini “kurthe dhe leqe për të zënë të shenjtët e Perëndisë.

18 Ju po bëni plane për të “çoroditur udhët e të drejtëve dhe për të sjellë mbi kokat tuaja zemërimin e Perëndisë, madje deri në shkatërrimin e plotë të këtij populli.

19 Po, mirë tha Mosia që ishte mbreti ynë i fundit, kur qe gati të dorëzonte mbretërinë që s’kishte kujt t’ia kalonte, duke bërë që ky popull të qeverisej nga zëri i tyre—po, mirë tha se në qoftë se do të vinte koha që zëri i këtij populli do të “zgjidhte paudhësinë, domethënë, në qoftë se do të vinte koha që ky popull do të binte në shkelje, ai do të ishte gati për shkatërrim.

20 Dhe tani unë ju them juve se Zoti i gjykon drejt paudhësi-

10b Alma 8:27.

11a Alma 8:22.

12a Alma 9:6.

13a Alma 11:21.

14a Alma 10:24;

11:20–21; 14:18.

17a Alma 12:3; 20:18, 32;

DeB 6:16.

b Mt. 3:7;

Alma 9:8.

c DeB 10:21–27.

18a Vep. 13:10.

19a Mosia 29:27;

Alma 2:3–7;

Hel. 5:2.

të tuaja; me të drejtë i thërret ai këtij populli, nëpërmjet zërit të "engjëjve të tij: Pendohuni ju, pendohuni, pasi mbretëria e qiellit është e afërt.

21 Po, me të drejtë ai thërret, nëpërmjet zërit të engjëjve të tij: "Unë do të zbres mes popullit tim me barazi dhe drejtësi në duart e mia.

22 Po, dhe unë ju them juve se po të mos ishte për "lutjet e të drejtëve që tani janë në tokë, ju do të vizitoheshit, madje, që tani me shkatërrim të plotë; por nuk do të ishte nga ^bpërmbytja, sikurse qenë njerëzit në ditët e Noeut, por do të ishte me zi buke dhe me epidemi dhe me shpatë.

23 Por, është nga "lutjet e të drejtëve që ju jeni kursyer; prandaj tani, në qoftë se ju do të dëboni të drejtët nga mesi juaj, Zoti nuk do ta përmbajë më dorën e tij; por do të vijë me zemërimin e tij të rreptë kundër jush; atëherë ju do të goditeni nga zia e bukës dhe nga epidemia dhe nga shpata; dhe kjo ^bkohë do të vijë së shpejti, nëse ju nuk pendoheni.

24 Dhe tani ndodhi që njerëzit u zemëruan edhe më shumë me Amulekun dhe ata thirrën, duke thënë: Ky njeri përbuz ligjet tona që janë të drejta dhe ligjtaret tanë të mençur që ne i kemi zgjedhur.

25 Por, Amuleku shtriu dorën

e tij dhe u thirri me zë edhe më të fortë, duke thënë: O ju brez i lig dhe i çoroditur, pse ka Satani kaq shumë kontroll mbi zemrat tuaja? Pse i dorëzoheni atij kështu, që ai të mund të ketë pushtet mbi ju, që të "verbojë sytë tuaj, që ju të mos kuptoni fjalët që fliten, sipas vërtetësisë së tyre?

26 Pasi vini re, a kam dëshmuar kundër ligjit tuaj? Ju nuk kuptoni; ju thoni se unë kam folur kundër ligjit tuaj; por unë nuk e kam bërë këtë, por kam folur në favor të ligjit tuaj, për dënimin tuaj.

27 Dhe tani vini re, unë ju them juve se themeli i shkatërrimit të këtij populli po fillon të hidhet nga padrejtësia e "ligjtareve tuaj dhe gjykatësve tuaj.

28 Dhe tani ndodhi që pasi Amuleku i tha këto fjalë, njerëzit thirrën kundër tij, duke thënë: Tani ne e dimë se ky njeri është një fëmijë i djallit, pasi na ka "gënjyer; pasi ka folur kundër ligjit tonë. Dhe tani ai thotë se nuk ka folur kundër tij.

29 Dhe përsëri, ai ka thënë fjalë të këqija kundër ligjtareve tanë dhe gjykatësve tanë.

30 Dhe ndodhi që ligjtaret e vunë në zemrat e tyre, që ata t'i mbanin mend këto gjëra kundër tij.

31 Dhe ishte një mes tyre, emri i të cilit ishte Zizrom. Tani, ai ishte më i pari të "akuzonte

20a Alma 8:14–16; 13:22.

21a Mosia 13:34.

22a Jak. 5:16;

Mosia 27:14–16.

b Zan. 8:21;

3 Ne. 22:8–10.

USH Përmbytje në kohën e Noeut.

23a USH Lutje.

b Alma 34:32–35.

25a 2 Kor. 4:4;

Alma 14:6.

27a Llu. 11:45–52.

28a Alma 14:2.

31a Alma 11:20–36.

Amulekun dhe Almën, meqë ishte një nga ekspertët më të regjur mes tyre, pasi kishte shumë punë për të bërë mes popullit.

32 Tani, qëllimi i këtyre ligjtareve ishte që të merrnin fitime; dhe ata fitonin sipas punës së tyre.

KAPITULLI 11

Shpjegohet vlera e monedhës së Nefitëve—Amuleku zihet me fjalë me Zizromin—Krishti nuk do t'i shpëtojë njerëzit në mëkatet e tyre—Vetëm ata që trashëgojnë mbretërinë e qiellit janë të shpëtuar—Të gjithë njerëzit do të ngrihen në pavdekësi—Pas Ringjalljes nuk ka më vdekje. Rreth 82 para K.

TANI, qe ligji i Mosias që çdo njeri që ishte gjykatës i ligjit, ose ata që ishin caktuar të ishin gjykatës, duhej të merrnin rrogë sipas kohës që punonin, për të gjykuar ata që silleshin para tyre për t'u gjykuar.

2 Tani, në qoftë se një njeri i detyrohej një tjetri dhe nuk i paguante atë që i detyrohej, ai paditej te gjykatësi dhe gjykatësi ushtronte autoritet dhe dërgonte njerëzit e tij që ta sillnin njeriun para tij; dhe ai e gjykonte njeriun sipas ligjit dhe provave që ishin sjellë kundër tij dhe kështu njeriu ishte i detyruar të paguante atë që detyrohej, ose i merrej çdo gjë që kishte, ose dëbohej nga mesi i njerëzve si vjedhës dhe plaçkitës.

3 Dhe gjykatësi merrte për rrogë sipas kohës së tij—një senine ari në ditë, ose një senum argjendi që ishte baras me një senine ari; dhe kjo është sipas ligjit që ishte dhënë.

4 Tani, këto janë emrat e monedhave të ndryshme të arit dhe argjendit të tyre sipas vlerës së tyre. Dhe emrat jepen nga Nefitët, pasi ata nuk llogaritnin sipas mënyrës së Judenjve që ishin në Jeruzalem; as nuk matnin sipas mënyrës së Judenjve; por ata e ndryshonin llogaritjen e tyre dhe matjen e tyre sipas mendjeve dhe rrethanave të popullit, në çdo brez, deri në mbretërimin e gjykatësve të cilët “u vendosën nga mbreti Mosia.

5 Tani, llogaritja është kështu—një senine ari, një seon ari, një shum ari dhe një limnah ari.

6 Një senum argjendi, një amnor argjendi, një ezrom argjendi dhe një onti argjendi.

7 Një senum argjendi ishte baras me një senine ari si edhe me një masë elbi, ashtu dhe me një masë të çdo drithi tjetër.

8 Tani, shuma e një seoni ari ishte dy herë sa vlera e një senineje.

9 Dhe një shum ari ishte dy herë sa vlera e një seoni.

10 Dhe një limnah ari ishte sa vlera e të gjitha këtyre së bashku.

11 Dhe një amnor argjendi ishte sa dy senum.

12 Dhe një ezrom argjendi ishte sa katër senum.

13 Dhe një onti ishte sa të gjitha këto.

14 Tani, kjo është vlera e monedhave të tyre më të vogla—

15 Një shiblun është sa një gjysmë senumi; prandaj, një shiblun për një gjysmë mase elbi.

16 Dhe një shiblun është sa gjysma e një shibluni.

17 Dhe një leah është sa gjysma e një shiblumi.

18 Tani, kjo është vlera e tyre, sipas llogaritjes së tyre.

19 Tani, një antion ari është baras me tri shiblone.

20 Tani, i vetmi qëllim ishte që të pasuroheshin, sepse ata i merrnin rrogat e tyre sipas punës së tyre prandaj, ata nxitnin popullin të bënte turbullira dhe të gjitha llojet e trazirave dhe ligësisë, që të kishin më shumë punë, që të "fitonin para sipas padive që sillëshin tek ta; prandaj ata nxitnin popullin kundër Almës dhe Amulekut.

21 Dhe ky Zizrom filloi të pyeste Amulekun, duke thënë: A do t'u përgjigjesh disa pyetjeve që do të të bëj? Tani, Zizromi qe njeri i regjur në "dredhitë e djallit, që të mund të shkatërronte atë që ishte e mirë; prandaj i tha Amulekut: A do t'u përgjigjesh pyetjeve që do të të drejtoj?

22 Dhe Amuleku i tha atij: Po, në qoftë se është sipas "Shpirtit të Zotit që është në mua; pasi unë nuk do të them asgjë që është në kundërshtim me Shpirtin e Zotit. Dhe Zizromi i tha atij: Vër re, këtu ke gjashtë onti

prej argjendi dhe të gjitha këto do të t'i jap ty, në qoftë se ti do të mohosh ekzistencën e një Qenieje të Mbinatyrshe.

23 Tani, Amuleku tha: O ti, "fëmijë i ferrit, pse më ^btundon? A nuk e di ti se i drejti nuk i nënshtrohet tundimeve të tilla?

24 A beson ti se nuk ka Perëndi? Unë të them, Jo, ti e di se ka një Perëndi, por ti e do "paranë më shumë se atë.

25 Dhe tani, ti më gënjeve para Perëndisë. Ti më the—Shiko, këtu ke gjashtë onti që kanë vlerë të madhe, unë do të t'i jap—kur në zemrën tënde ti deshe t'i mbash ato nga unë; dhe ishte vetëm dëshira jote që unë të mohoja Perëndinë e vërtetë dhe të gjallë, që të mund të kishe shkak të më shkatërrosh mua. Dhe tani vër re, për këtë të ligë të madhe ti do të marrësh shpërblimin tënd.

26 Dhe Zizromi i tha atij: Ti thua se ka një Perëndi të vërtetë dhe të gjallë?

27 Dhe Amuleku tha: Po, ka një Perëndi të vërtetë dhe të gjallë.

28 Tani, Zizromi tha: A ka më shumë se një Perëndi?

29 Dhe ai u përgjigj, Jo.

30 Tani, Zizromi i tha atij përsëri: Si i di ti këto gjëra?

31 Dhe ai tha: Një "engjell m'i ka bërë ato të njohura.

32 Dhe Zizromi tha përsëri: Kush është ai që do të vijë? A mos është Biri i Perëndisë?

33 Dhe ai i tha atij, Po.

34 Dhe Zizromi tha përsëri:

20a Alma 10:32.

21a Alma 10:13.

22a USH Frymë e Shenjtë.

23a Alma 5:41.

b USH Tundoj, tundim.

24a 1 Tim. 6:10;

Tit. 1:11.

31a Alma 10:7–10.

A do ta shpëtojë ai popullin e tij “në mëkatet e tyre? Dhe Amuleku u përgjigj dhe i tha atij: Unë të them se jo, pasi është e pamundur për të që të mohojë fjalën e tij.

35 Tani Zizromi u tha njerëzve: Shikoni që t’i mbani mend këto gjëra; pasi ai tha se nuk ka veçse një Perëndi; megjithatë, ai thotë se Biri i Perëndisë do të vijë, por nuk do ta shpëtojë popullin e tij—sikur ai të kishte autoritet të urdhëronte Perëndinë.

36 Tani, Amuleku i tha përsëri atij: Vër re, ti ke gënjyer, pasi thua se unë fola sikur të kisha autoritet të urdhëroja Perëndinë, sepse thashë se ai nuk do ta shpëtojë popullin e tij në mëkatet e tyre.

37 Dhe unë të them përsëri se ai nuk mund t’i shpëtojë ata në “mëkatet e tyre; pasi unë nuk mund ta mohoj fjalën e tij dhe ai ka thënë se ^basgjë e papastër nuk mund të trashëgojë ^cmbretërinë e qiellit; prandaj, si mund të shpëtoheni ju, në qoftë se nuk trashëgoni mbretërinë e qiellit? Prandaj, ju nuk mund të shpëtoheni në mëkatet tuaja.

38 Tani Zizromi i thotë përsëri atij: A është Biri i Perëndisë Ati i vërtetë i Amshuar?

39 Dhe Amuleku i tha atij: Po, Ai është Ati i vërtetë i “Amshu-

ar, i qiellit dhe i tokës dhe i të ^bgjitha gjërave që janë në to; ai është fillimi dhe mbarimi, i pari dhe i fundit;

40 Dhe do të vijë në këtë “botë për të ^bshëlbuar popullin e tij; dhe do të ^cmarrë mbi vete shkeljet e atyre që besojnë në emrin e tij; dhe këta janë ata që do të kenë jetë të përjetshme dhe shpëtimi nuk vjen tek askush tjetër.

41 Prandaj, të ligjtë mbeten sikurse të “mos kishte patur shëlbim, me përjashtim se rripat e vdekjes do të jenë zgjidhur, pasi vini re, dita vjen që të ^bgjithë do të ngrihen së vdekuri dhe do të qëndrojnë para Perëndisë dhe do të ^cgjykohen sipas veprave të tyre.

42 Tani, ka një vdekje e cila quhet vdekje e përkohshme; dhe vdekja e Krishtit do të zgjidhë “rripat e kësaj vdekjeje të përkohshme, që të gjithë të ngrihen nga kjo vdekje e përkohshme.

43 Shpirti dhe trupi do të “bashkohen përsëri në formën e tij të përkryer; dhe si gjymtyrët ashtu dhe nyjet do të rivendosen në të njëjtin trup, pikërisht ashtu siç jemi në këtë kohë; dhe ne do të sillemi që të qëndrojmë para Perëndisë, duke ditur madje siç dimë tani dhe duke

34a Hel. 5:10–11.

37a 1 Kor. 6:9–10.

b 1 Ne. 15:33;

Alma 40:26;

3 Ne. 27:19.

USH Paperëndi-
shëm (i).

c USH Mbretëri e
Perëndisë ose

mbretëri e qiellit.

39a Isa. 9:6.

b Kol. 1:16;

Mosia 4:2.

40a USH Botë.

b Rom. 11:26–27.

c Eks. 34:6–7;

Isa. 53:5; 1 Gjo. 2:2;

Mosia 14:5; 15:12;

DeB 19:16–19.

41a Alma 12:18;

DeB 88:33.

b Zbu. 20:12–13;

Alma 42:23.

c USH Gjykim, i fundit.

42a Alma 12:16.

43a 2 Ne. 9:13;

Alma 40:23.

pasur një ^bkujtesë të mirë të të gjithë ^cfajit tonë.

44 Tani, ky ribashkim do të vijë te të gjithë, si pleq dhe të rinj, si robër dhe të lirë, si meshkuj dhe femra, si për të këqijtë ashtu dhe për të drejtët; dhe madje nuk do të ketë humbur asnjë flok i kokave të tyre; por çdo gjë do të ^aribashkohet në vendin e vet të përkryer, ashtu sikurse është tani, ose në trup dhe do të silltet e do të nxirret para shufrës së Krishtit, Birit dhe Perëndisë ^bAtit dhe Frymës së Shenjtë që është një ^cPerëndi i Përrjetshëm, për t'u ^dgrykuar sipas veprave të tyre, qofshin ato të mira ose qofshin ato të liga.

45 Tani vini re, unë ju fola në lidhje me vdekjen e trupit të vdekshëm dhe gjithashtu në lidhje me ^aringjalljen e trupit të vdekshëm. Unë ju them juve se ky trup i vdekshëm do të ^bngrihet në një trup të ^cpavdekshëm, domethënë nga vdekja, madje nga vdekja e parë në jetë, që ata të mos ^dvdesin më; shpirtat e tyre duke u bashkuar me trupat e tyre, për të mos u ndarë kurrë më; kështu i tëri duke u bërë ^eshpirtëror dhe i pavdekshëm, në mënyrë që ata të mos shohin më korrupsion.

46 Tani, kur Amuleku mbaroi këto fjalë, njerëzit filluan përsëri të jenë të habitur dhe gjithash-

tu Zizromi filloi të dridhej. Dhe kështu mbaruan fjalët e Amulekut, ose kjo është e gjitha që unë kam shkruar.

KAPITULLI 12

Alma bën debat me Zizromin—Misteret e Perëndisë mund t'u jepen vetëm besnikëve—Njerëzit gjykohen në bazë të mendimeve, besimeve, fjalëve dhe veprave të tyre—Të ligjtë do të pësojnë vdekje shpirtërore—Kjo jetë e vdekshme është një gjendje e përkohshme prove—Plani i shëlbimit sjell Ringjalljen dhe nëpërmjet besimit një falje të mëkateve—Ata që pendohen kanë të drejtë mëshire nëpërmjet Birit të Vetëmlindur. Rreth 82 para K.

TANI Alma, duke parë se fjalët e Amulekut ia mbyllën gojën Zizromit, pasi ai pa se Amuleku e zuri atë duke ^agënjyer dhe duke mashtruar për ta shkatërruar dhe duke parë se filloi të dridhej në ^bvetëdije të fajit të tij, ai hapi gojën dhe filloi t'i fliste atij për të vërtetuar fjalët e Amulekut dhe për të shpjeguar gjërat më tej, ose për t'i shpallur shkrimet e shenjta më tej nga sa kishte bërë Amuleku.

2 Tani, fjalët që Alma i tha Zizromit u dëgjuan nga njerëzit rreth e përçark; pasi turma

43b 2 Ne. 9:14;
Mosa 3:25;
Alma 5:18.

c USH Faj.

44a Alma 41:12–15.

b USH Perëndi, Kokë
e Perëndisë—
Perëndia, Ati.

c 3 Ne. 11:27, 36.
USH Perëndi, Kokë
e Perëndisë.

d Zbu. 20:12–13.

45a Alma 40:23;

DeB 88:16.

b USH Ringjallje.

c USH Pavdekshëm (i),

pavdekësi.

d Zbu. 21:4;

DeB 63:49; 88:116.

e 1 Kor. 15:44.

12 1a Alma 11:20–38.

b USH Ndërgjegje.

qe e madhe dhe ai foli në këtë mënyrë:

3 Tani Zizrom, duke parë se u zure në gënjeshtër dhe në dredhi, pasi nuk gënjeve vetëm njerëzit, por ti gënjeve Perëndinë, pasi vër re, ai i di të gjitha “mendimet e tua dhe ti po sheh se mendimet e tua na bëhen të ditura nëpërmjet Shpirtit të tij;

4 Dhe ti po sheh që ne e dimë se plani yt qe një plan i stërholluar, sipas stërhollimeve të djallit, për të gënjyer dhe për të mashtruar këtë popull, që ta bësh atë kundër nesh, që të na shajë dhe të na dëbojë—

5 Tani, ky qe një plan i “kundërshtarit tënd dhe ai ka ushtruar fuqinë e tij mbi ty. Tani unë do të doja që të mbash mend se ç’po të them ty, po ua them të gjithëve.

6 Dhe vini re, unë ju them juve të gjithëve se kjo qe një grackë e kundërshtarit, që e ka vënë për të zënë këtë popull, që të mund t’ju nënshtrojë, që të mund t’ju rrethojë me “zinxhirët e tij, që të mund t’ju lidhë për një shkatërrim të përhershëm, sipas fuqisë së robërisë së tij.

7 Tani, pasi Alma i tha këto fjalë, Zizromi filloi të dridhej edhe më fort, meqë ai u bind gjithnjë e më shumë për fuqinë e Perëndisë; dhe ai u bind gjithashtu se Alma dhe Amuleku kishin njohuri për të, pasi ai qe

i bindur se ata i dinin mendimet dhe qëllimet e zemrës së tij; meqë atyre u qe dhënë fuqi, që ata të mund të dinin këto gjëra sipas shpirtit të profecisë.

8 Dhe Zizromi filloi të kërkonte nga ata me zell, që ai të mund të dinte më shumë, në lidhje me mbretërinë e Perëndisë. Dhe ai i tha Almës: Ç’do të thotë kjo që tha Amuleku në lidhje me ringjalljen e të vdekurve, që të gjithë do të ngrihen së vdekuri, qoftë të drejtët dhe të padrejtët dhe do të çohen para Perëndisë për t’u gjykuar sipas veprave të tyre?

9 Dhe tani, Alma filloi t’ia shpjegonte këto gjëra atij, duke thënë: Shumë njerëzve u është dhënë të dinë “misteret e Perëndisë; por ata janë nën urdhër të rreptë që t’u thonë të tjerëve ^bvetëm atë pjesë të fjalës së tij, që ai ua lejon fëmijëve të njerëzve, sipas vëmendjes dhe zellit që i japin atij.

10 Dhe prandaj, ai që do të “ngurtësojë zemrën e tij, po, ai do të marrë pjesën ^bmë të vogël të fjalës; dhe ai që “nuk do ta ngurtësojë zemrën, atij i “jepet pjesa më e madhe e fjalës, derisa t’i jepet të dijë misteret e Perëndisë, derisa t’i dijë plotësisht.

11 Dhe ata që do të ngurtësojnë zemrat e tyre, atyre do t’u jepet “pjesa më e vogël e fjalës, derisa ata të mos ^bdinë asgjë në

3a Jakobi 2:5;
Alma 10:17;
DeB 6:16.
5a USH Djall.
6a Alma 5:7–10.
9a Alma 26:22.
USH Mistere të

Perëndisë.
b Gjo. 16:12;
Alma 29:8;
3 Ne. 26:8–11;
Eth. 4:7.
10a 2 Ne. 28:27;
Eth. 4:8.

b DeB 93:39.
c USH Përul, përlësi.
d 2 Ne. 28:30;
DeB 50:24.
11a Mt. 25:29.
b USH Braktisje.

lidhje me misteret e tij; dhe atëherë do të bëhen robër të djallit dhe do të udhëhiqen nga vullneti i tij deri në shkatërrim. Tani, kjo është çfarë kuptohet me ^czinxhirët e ^dferrit.

12 Dhe Amuleku foli qartë në lidhje me ^avdekjen dhe ngritjen nga kjo vdekshmëri në një gjendje pavdekësie dhe çuarjen para shufrës së Perëndisë, për t'u ^bgjykuar sipas veprave tona.

13 Atëherë, në qoftë se zemrat tona janë ngurtësuar, po, në qoftë se ne i kemi ngurtësuar zemrat tona kundër fjalës, derisa ajo të mos gjendet në ne, atëherë gjendja jonë do të jetë e tmerrshme, pasi atëherë ne do të dënohemi.

14 Pasi ^afjalët tona do të na dënojnë, po, të gjitha veprat tona do të na dënojnë; ne nuk do të gjendemi pa njollë; dhe mendimet tona do të na dënojnë gjithashtu; dhe në këtë gjendje të tmerrshme ne nuk do të guxojmë të shikojmë drejt Perëndisë tonë; dhe ne do të ishim shumë të gëzuar po të mund të urdhëronim shkëmbinjtë dhe ^bmalet të binin mbi ne që të na ^cfshihnin nga prania e tij.

15 Por, kjo nuk mund të jetë; ne duhet të vijmë dhe të qëndrojmë para tij, në lavdinë e tij dhe në pushtetin e tij dhe në fuqinë, madhëstinë dhe sundimin e tij

dhe të pranojmë me ^aturpin tonë të përjetshëm se të gjitha ^bgjykimet e tij janë të drejta; se ai është i drejtë në të gjitha veprat e tij dhe se ai është i mëshirshëm me fëmijët e njerëzve dhe se ai ka gjithë fuqinë të shpëtojë çdo njeri që beson në emrin e tij dhe sjell fryt që i përshtatet pendimit.

16 Dhe tani vini re, unë ju them juve se atëherë vjen një vdekje, madje një ^avdekje e dytë që është një vdekje shpirtërore; atëherë është një kohë që kushdo që vdes në mëkatet e tij, përse i përket ^bvdekjes së përkohshme, do të ^cvdesë gjithashtu një vdekje shpirtërore; po, ai do të vdesë edhe për gjërat që i takojnë drejtësisë.

17 Atëherë është koha kur mundimet e tyre do të jenë si një ^aliqen zjarri dhe squfuri, flaka e të cilit ngjitet lart gjithmonë e përgjithmonë; dhe atëherë është koha që ata do të lidhen me zinxhirë në një shkatërrim të përhershëm, sipas fuqisë dhe robërisë së Satanit që i ka nënshtruar ata sipas vullnetit të tij.

18 Atëherë unë ju them juve, se ata do të jenë sikurse të ^amos ishte bërë ndonjë shëlbim; pasi, ata nuk mund të shëlbehen sipas drejtësisë së Perëndisë; dhe ata nuk mund të ^bvdesin, pasi nuk do të ketë më korrupsion.

11c Gjo. 8:34; 2 Ne. 28:19.

d Fja. 9:18; 2 Ne. 2:29.

USH Ferr.

12a Alma 11:41–45.

b USH Gjykim, i fundit.

14a Mt. 12:36; Jak. 3:6;

Mosia 4:29–30.

b Ose. 10:8; 2 Ne. 26:5.

c Job. 34:22;

2 Ne. 12:10.

15a Mosia 3:25.

b 2 Pj. 2:9.

USH Drejtësi.

16a USH Vdekje,

shpirtërore.

b Alma 11:40–45.

c 1 Ne. 15:33;

Alma 40:26.

17a Zbu. 19:20; 21:8;

Mosia 3:27.

18a Alma 11:41.

b Zbu. 21:4;

Alma 11:45;

DeB 63:49.

19 Tani ndodhi që kur Alma mbaroi së thëni këto fjalë, njerëzit filluan të jenë akoma më të habitur;

20 Por aty ishte njëfarë Antionahu i cili ishte një kryesundimtar mes tyre, që erdhi aty dhe i tha atij: Ç'është kjo që the se njeriu do të ngrihet së vdekuri dhe do të ndryshohet nga kjo gjendje vdekjeje në një gjendje "pavdekësie, se shpirti nuk mund të vdesë kurrë?"

21 Ç'kuptim ka shkrimi që thotë se Perëndia vuri "kerubinë dhe një shpatë të zjarrtë në lindje të kopshtit të ^bEdenit, për të ndaluar që prindërit tanë të parë të hynin dhe të hanin nga fruti i pemës së jetës dhe të jetonin përgjithnjë? Dhe kështu ne po shohim se nuk kishte kurrfarë mundësie që ata të jetonin përgjithnjë.

22 Tani, Alma i tha atij: Kjo është gjëja që isha gati të shpjegoja. Tani ne shohim se Adami "ra, sepse hëngri ^bfrutin e ndaluar, sipas fjalës së Perëndisë; dhe kështu ne shohim se me rënie e tij, i gjithë njerëzimi u bë një popull i "humbur dhe i rënë.

23 Dhe tani vini re, unë ju them juve se po të ishte e mundur për Adamin të "hante nga fruti i pemës së jetës në atë kohë, nuk do të kishte vdekje dhe fjala

do të ishte e pavlefshme, duke e bërë Perëndinë një gënjeshtar, pasi ai tha: ^bNë qoftë se ti e ha, me siguri do të vdesësh.

24 Dhe ne shohim se "vdekja vjen mbi njerëzimin, po, vdekja, për të cilën foli Amuleku që është vdekja e përkohshme; megjithatë, ^bnjeriut iu dha një interval, gjatë të cilit ai mund të pengohej; prandaj kjo jetë u bë një gjendje e përkohshme prove; një kohë për t'u "përgatitur që të takojmë Perëndinë; një kohë për t'u përgatitur për atë gjendje pa mbarim, për të cilën folëm ne, e cila është pas ringjalljes së të vdekurve.

25 Tani, po të mos ishte për "planin e shëlbimit, që u përgatit nga krijimi i botës, mund të mos kishte ^bringjallje të të vdekurve; por u vendos një plan shëlbimi, i cili do të sjellë ringjalljen e të vdekurve, për të cilën është folur.

26 Dhe tani vini re, po të ishte e mundur që prindërit tanë të parë të shkonin dhe të hanin nga "pema e jetës, ata do të kishin qenë përherë të mjerë, duke mos pasur një gjendje përgatitore; dhe kështu ^bplani i shëlbimit do të kishte dështuar dhe fjala e Perëndisë do të ishte e pavlefshme, pa pasur efekt.

27 Por vini re, nuk u bë kështu;

20a USH Pavdekshëm (i), pavdekësi.

21a Zan. 3:24; Alma 42:2; Mojs. 4:31. USH Kerubinë.

^b USH Eden.

22a USH Rënie e Adamit dhe e Evës.

^b Zan. 3:6; 2 Ne. 2:15–19; Mosia 3:26.

^c Mosia 16:4–5.

23a Alma 42:2–9.

^b Zan. 2:17.

24a USH Vdekje, fizike.

^b 2 Ne. 2:21; Mojs. 5:8–12.

^c Alma 34:32–35.

25a USH Plan i shëlbimit.

^b 2 Ne. 2:8;

Alma 7:12; 42:23.

26a Zan. 2:9; 1 Ne. 15:36;

Alma 32:40.

^b Alma 34:8–16;

42:6–28;

Mojs. 6:59–62.

por u ^acaktua që njerëzit duhej të vdisnin; dhe pas vdekjes ata duhet të dalin për ^bgjykim, madje për të njëjtin gjykim për të cilin ne folëm, që është mbarimi.

28 Dhe pasi Perëndia caktoi që këto gjëra duhej t'i ndodhin njeriut, vini re, atëherë ai pa se ishte e përshtatshme, që njeriu duhej të dinte në lidhje me gjërat që ai kishte caktuar për ta;

29 Prandaj, ai dërgoi ^aengjëj që të bisedonin me ta, që i bënë njerëzit të shihnin lavdinë e tij.

30 Dhe që atëherë e tutje, ata filluan të thërritnin në emrin e tij; prandaj Perëndia ^abisedoi me njerëzit dhe u bëri të njohur atyre ^bplanin e shëlbimit, që ishte përgatitur që nga ^cthemelimi i botës; dhe këtë ua bëri të ditur sipas besimit dhe pendimit të tyre dhe veprave të shenjta të tyre.

31 Prandaj, ai u dha njerëzve ^aurdhërime, atyre që tanimë kishin shkelur së pari urdhërimet e ^bpara sipas gjërave që ishin tokësore dhe duke u bërë si perënditë, duke ^cdalluar të mirën nga e keqja, duke vënë veten në një gjendje ^dveprimi ose duke u vënë në një gjendje veprimi sipas vullneteve dhe dëshirave të

tyre, qoftë për të bërë keq ose për të bërë mirë—

32 Prandaj, Perëndia u dha atyre urdhërime, pasi u bëri të ^aditur planin e shëlbimit, që ata nuk duhej të bënin keq, pasi dënimi për këtë ishte një ^bvdekje e dytë, e cila ishte një vdekje e përhershme përsa u takon gjërave të drejtësisë; pasi mbi këto plani i shëlbimit nuk mund të kishte fuqi, pasi veprat e ^cdrejtësisë nuk mund të shkatërroheshin, sipas mirësisë më të lartë të Perëndisë.

33 Por Perëndia u thirri njerëzve në emrin e Birit të tij (pasi ky ishte plani i shëlbimit që ishte përgatitur), duke thënë: Në qoftë se ju do të pendoheni dhe nuk do të ngurtësoni zemrat tuaja, atëherë unë do të kem mëshirë mbi ju, nëpërmjet Birit tim të Vetëmlindur;

34 Prandaj, kushdo që pendohet dhe nuk e ngurtëson zemrën e tij, ai do të këtë të drejtë për ^amëshirë nëpërmjet Birit tim të Vetëmlindur në një ^bheqje të mëkateve të tij; dhe këta do të hyjnë në ^cprehjen time.

35 Dhe kushdo që do të ngurtësojë zemrën e tij dhe do të bëjë paudhësi, vini re, ju betohem në zemërimin tim, se ai nuk do të hyjë në pushimin tim.

36 Dhe tani vëllezërit e mi, vini

27a Job. 7:1; Heb. 9:27; DeB 42:48.

b USH Gjykim, i fundit.
29a Moro. 7:25, 31; DeB 29:42.

30a Moïs. 5:4–5; 6:51.

b USH Plan i shëlbimit.
c Mosia 18:13; Alma 13:3, 5, 7–8.

31a USH Urdhërime të Perëndisë.

b Zan. 2:16–17;
2 Ne. 2:18–19.
c Zan. 3:22–23; Moïs. 4:11.

d 2 Ne. 2:16.
USH Zgjedhje e lirë.

32a Moïs. 5:4–9.

b USH Vdekje, shpirtërore.

c Mosia 15:27; Alma 34:15–16; 42:15.

34a USH Mëshirshëm (i), mëshirë.

b USH Heqje e mëkateve.

c USH Prehje.

re, unë ju them juve se në qoftë se ju do të ngurtësoni zemrat tuaja, ju nuk do të hyni në prehjen e Zotit; prandaj paudhësia juaj e provokon atë, që ai të lëshojë mbi ju zemërimin e tij, sikurse në provokimin e "parë, po, sipas fjalës së tij, në provokimin e fundit, sikurse në të parin, në ^bshkatërrimin e përhershëm të shpirtrave tuaj; prandaj, sipas fjalës së tij, në vdekjen e fundit, ashtu sikurse në të parën.

37 Dhe tani vëllezërit e mi, duke parë se i dimë këto gjëra dhe se ato janë të vërteta, le të pendohemi dhe të mos ngurtësojmë zemrat tona, që të mos "provokojmë Zotin, Perëndinë tonë të lëshojë mbi ne zemërimin e tij në këto urdhërime të tija të dyta që ai na ka dhënë; por le të hyjmë në ^bprehjen e Perëndisë, që është përgatitur sipas fjalës së tij.

KAPITULLI 13

Burrat thirren si kryepriftërinj për shkak të besimit të tyre të madh dhe të veprave të mira—Ata duhet të mësojnë urdhërimet—Nëpërmjet drejtësisë ata shenjtërohen dhe hyjnë në prehjen e Zotit—Melkizedeku qe një prej tyre—Engjëjt njoftojnë lajme të gëzueshme në të

gjithë vendin—Ata do të tregojnë ardhjen e vërtetë të Krishtit. Rreth 82 para K.

DHE përsëri, vëllezërit e mi, unë do të desha që ta çoja mendjen tuaj në kohën kur Zoti Perëndi u dha këto urdhërime fëmijëve të tij; dhe unë do të doja që ju të mbani mend që Zoti Perëndi "shuguroi priftërinj sipas urdhrit të tij të shenjtë që ishte sipas urdhrit të Birit të tij, që t'i mësoheshin popullit këto gjëra.

2 Dhe ata priftërinj u shuguruan sipas "urdhrit të Birit të tij, në ^bmënyrë që populli të mund të dinte në çfarë mënyre ta priste Birin e tij për shëlbim.

3 Dhe kjo është mënyra sipas së cilës ata u shuguruan—të "thirrur dhe të ^bpërgatitur, që nga "krijimi i botës sipas "paraditurisë së Perëndisë, për shkak të besimit të tyre të jashtëzakonshëm dhe të veprave të mira; pikësëpari duke i lënë të lirë të "zgjidhnin të mirën ose të keqen; prandaj, pasi ata zgjodhën të mirën dhe ushtruan ^fbesim jashtëzakonisht të madh, u "thirrën me një thirrje të shenjtë, po, me atë thirrje të shenjtë që u përgatit me, dhe sipas, një shëlbimi përgatitor për të tillë.

4 Dhe kështu, ata u "thirrën në këtë thirrje të shenjtë për shkak

36a Jakobi 1:7–8;
Alma 42:6, 9, 14.

b USH Mallkim.

37a 1 Ne. 17:30;
Jakobi 1:8;
Hel. 7:18.

b Alma 13:6–9.

13 1a Abr. 2:9, 11.

2a DeB 107:2–4.

b Alma 13:16.

3a DeB 127:2.

USH Zgjedhje;
Parashugurim.

b DeB 138:55–56.

c Alma 12:25, 30.

USH Jetë para lindjes.

d DeB 38:2.

e USH Zgjedhje e lirë.

f USH Besim.

g USH Thërras,
thirrur (i) nga
Perëndia,

thirrje; Priftëri.

4a Eth. 12:10.

të besimit të tyre, ndërsa të tjerët nuk pranonin Shpirtin e Perëndisë për shkak të ngurtësisë së zemrave të tyre dhe të verbërisë së mendjeve të tyre, ndërsa, po të mos ishte për këtë, ata do të mund të gëzonin një ^bprivilegj aq të madh, sa vëllezërit e tyre.

5 Ose shkurtimisht, së pari ata ishin në të ^anjëtin nivel me vëllezërit e tyre; kështu kjo thirrje e shenjtë, e përgatitur që nga krijimi i botës, për ata që nuk do të kishin ngurtësuar zemrat e tyre, duke qenë në dhe nëpërmjet flijimit të Birit të Vetëmlindur, i cili qe përgatitur—

6 Dhe kështu, duke qenë të thirrur nga kjo thirrje e shenjtë dhe të shuguruar në priftërinë e lartë të urdhrit të shenjtë të Perëndisë, për t' u mësuar fëmijëve të njerëzve urdhërimet e tij, që edhe ata të mund të hyjnë në ^apushimin e tij—

7 Kjo priftëri e lartë, duke qenë sipas urdhrit të Birit të tij, urdhër i cili ishte që prej krijimit të botës; ose me fjalë të tjera, duke qenë ^apa fillim ditësh ose mbarim vitesh, duke qenë e përgatitur nga përjetësia në gjithë përjetësinë, sipas paraditurisë së ^btij të të gjitha gjërave—

8 Tani, ata u ^ashuguruan në këtë mënyrë—duke u thirrur

me një thirrje të shenjtë dhe u shuguruan me një ordinancë të shenjtë, duke marrë përsipër priftërinë e lartë të urdhrit të shenjtë, thirrje, ordinancë dhe priftëri e lartë që s'kanë fillim ose mbarim—

9 Kështu ata bëhen ^apriftërinj të lartë përgjithnjë, sipas urdhrit të Birit, të Vetëmlindurit të Atit, i cili s'ka fillim ditësh ose mbarim vitesh, i cili është plot ^bhir, drejtësi dhe vërtetësi. Dhe kështu është. Amen.

10 Tani, sikurse thashë në lidhje me urdhrin e shenjtë, ose këtë ^apriftëri të lartë, pati shumë që u shuguruan dhe u bënë priftërinj të lartë të Perëndisë; dhe qe për shkak të besimit të tyre të jashtëzakonshëm dhe ^bpendimit dhe drejtësisë së tyre para Perëndisë, pasi zgjodhën të pendoheshin dhe të punonin me drejtësi, në vend që të mbaronin;

11 Prandaj ata u quajtën sipas këtij urdhri të shenjtë dhe u ^ashenjtëruan dhe ^brrobat e tyre u lanë dhe u zbardhën nëpërmjet gjakut të Qengjit.

12 Tani ata, pasi u ^ashenjtëruan nga ^bFryma e Shenjtë, pasi rrobat e tyre u zbardhën, u bënë të ^ckulluara dhe pa njollë para Perëndisë, nuk mund të shikonin mbi ^dmëkatën përveçse me

4b 1 Ne. 17:32–35.

5a 2 Ne. 26:28.

6a Alma 12:37; 16:17.
USH Prehje.

7a Heb. 7:3.

b USH Perëndi, Kokë
e Perëndisë.

8a DeB 84:33–42.
USH Priftëri

Melkizedeke.

9a USH Prift i lartë.

b 2 Ne. 2:6.
USH Hir.

10a DeB 84:18–22.

b USH Pendohem,
pendim.

11a Moïs. 6:59–60.
b 1 Ne. 12:10;

Alma 5:21–27;

3 Ne. 27:19–20.

12a Rom. 8:1–9.

USH Shenjtërim.

b USH Frymë e Shenjtë.

c USH Pastër (i),
pastërti.

d Mosia 5:2;
Alma 19:33.

“urrejtje të madhe; dhe pati shumë, jashtëzakonisht shumë, që u pastruan dhe hynë në prehjen e Zotit, Perëndisë së tyre.

13 Dhe tani, vëllezërit e mi, unë dua që ju të përuleni para Perëndisë dhe të sillni “fryte të përshtatshme për pendim, që edhe ju të mund të hyni në atë prehje.

14 Po, përuluni madje sikurse njerëzit në ditët e “Melkizedekut, i cili ishte gjithashtu një prift i lartë sipas këtij urdhri të njëjtë, për të cilin unë kam folur dhe që mori përsipër priftërinë e lartë përgjithnjë.

15 Dhe që po ky Melkizedek të cilit “Abrahami i pagoi të dhjetat, po, madje edhe ati ynë Abrahami pagoi të dhjetat e një të dhjetës së çdo gjëje që zotëronte.

16 Tani, këto “ordinanca u dhënë sipas kësaj mënyre, kështu që njerëzit të mund të prisnin me padurim Birin e Perëndisë, duke qenë një ^bsimbol i urdhrit të tij, ose ai duke qenë urdhri i tij dhe që ata të mund ta prisnin atë me padurim për një heqje të mëkateve të tyre, që ata të mund të hynin në prehjen e Zotit.

17 Tani, ky Melkizedek ishte një mbret mbi tokën e Salemit; dhe populli i tij ishte futur thellë në paudhësi dhe neveri; po, të gjithë kishin hyrë në udhë të

gabuar; ata ishin plot me të gjitha llojet e ligësisë;

18 Por Melkizedeku, meqë kishte ushtruar besim të madh dhe pasi mori detyrën e priftërisë së lartë sipas “urdhrit të shenjtë të Perëndisë, predikoi pendim te populli i tij. Dhe vini re, ata u penduan dhe Melkizedeku vendosi paqe në tokë në ditët e tij; prandaj ai u quajt princi i paqes, pasi ai ishte mbret i Salemit; dhe ai mbretëroi nën atin e tij.

19 Tani, pati “shumë para tij dhe gjithashtu pati shumë më pas, por ^basnjë nuk qe më i madh; prandaj, ai përmendet veçanërisht më shumë;

20 Tani, unë nuk kam nevojë t’i përsëris këto gjëra; çfarë kam thënë mund të mjaftojë. Vini re, “shkrimet e shenjta janë para jush; në qoftë se ju do t’i ^bshtrembëroni ato, do të jetë për shkatërrimin tuaj.

21 Dhe tani ndodhi që kur Alma u tha këto fjalë atyre, ai shtriu dorën e tij drejt tyre dhe thirri me një zë të fuqishëm, duke thënë: Tani është koha që të “pendoheni, pasi dita e shëlbimit po afrohet;

22 Po, dhe zëri i Zotit nëpërmjet “gojës së engjëjve ua shpall atë të gjitha kombeve; po, u shpall se ata mund të kenë lajme të mira të gëzimit të

12e Fja. 8:13; Alma 37:29.

13a Llu. 3:8.

14a DeB 84:14.

^{pjs}, Zan. 14:25–40.

^{ush} Melkizedek.

15a ^{ush} Abraham.

^b Zan. 14:18–20;

Mal. 3:8–10.

^{ush} Dhjeta (të),

dhjetë (e).

16a ^{ush} Ordinanca.

^b ^{ush} Simbolizëm.

18a ^{ush} Priftëri

Melkizedeke.

19a Hel. 8:18;

DeB 84:6–16;

107:40–55.

^b DeB 107:1–4.

20a ^{ush} Shkrime të

shenjta.

^b 2 Pj. 3:16; Alma 41:1.

21a ^{ush} Pendohem,

pendim.

22a Alma 10:20.

madh; po, dhe ai i ushton këto lajme të gëzueshme mes gjithë popullit të tij, po, madje edhe mes atyre që janë përhapur kudo në faqen e dheut; prandaj ato kanë ardhur te ne.

23 Dhe ato na janë bërë të njohura me gjuhë të "qartë, që ne mund të kuptojmë dhe të mos të gabojmë; dhe kjo pasi ne jemi ^bendacakë në një vend të huaj; prandaj, ne jemi shumë të favorizuar, pasi i kemi këto lajme të gëzueshme të shpallura te ne, në të gjitha anët e vreshtit tonë.

24 Pasi vini re, në këtë kohë "engjëjt po ua shpallin shumë njerëzve në tokën tonë; dhe kjo është me qëllim që t'u përgatisë zemrat fëmijëve të njerëzve, që të marrin fjalën e tij në kohën e ardhjes së tij në lavdinë e tij.

25 Dhe tani, ne vetëm presim të dëgjojmë lajmet e gëzueshme që do të na shpallen nëpërmjet gojës së engjëjve, për ardhjen e tij; pasi koha vjen dhe nuk e "dimë sesa shpejt. Dhëntë Perëndia që të jetë në ditët e mia; por le të jetë, më shpejt ose më vonë, në të unë do të gëzoj.

26 Dhe do t'u bëhet e njohur "njerëzve të drejtë dhe të shenjtë, nga goja e engjëjve, në kohën e ardhjes së tij, që fjalët e etërve tanë të mund të përmbushen,

sipas asaj që ata kanë thënë në lidhje me të, që ishte sipas shpirtit të profecisë që ishte në ta.

27 Dhe tani, vëllezërit e mi, unë "dëshiroj nga pjesa më e thellë e zemrës sime, po, me padurim të madh madje deri në dhembje, që ju t'i dëgjoni fjalët e mia dhe t'i dëboni mëkatet tuaja dhe të mos e shtyni ditën e pendimit tuaj;

28 Por që ju të përuleni para Zotit dhe të thërrisni në emrin e tij të shenjtë dhe të jeni "vigjilentë, dhe të luteni vazhdimisht, që ju të mos ^btundoheni mbi atë që mund të duroni dhe kështu të udhëhiqeni nga Shpirti i Shenjtë, të bëheni të përulur, të "bindur, të nënshtruar, të durueshëm, plot dashuri dhe keqardhje;

29 Të "keni besim në Zotin, duke patur shpresë se do të fitoni jetë të përjetshme; duke patur gjithnjë në zemrat tuaja ^bdashurinë e Perëndisë, që të ngriheni në ditën e fundit dhe të hyni në "prehjen e tij.

30 Dhe Zoti ju dhëntë pendim, që ju të mos sillni zemërimin e tij mbi ju, që të mos lidheni nga zinxhirët e "ferrit, që ju të mos vuani ^bvdekjen e dytë.

31 Dhe Alma i foli popullit edhe shumë fjalë, të cilat nuk janë shkruar në këtë libër.

23a 2 Ne. 25:7-8;

31:3; 32:7;

Jakobi 4:13;

Eth. 12:39.

^b Jakobi 7:26.

24a Alma 10:10; 39:19.

25a 1 Ne. 10:4;

3 Ne. 1:13.

26a Amo. 3:7;

Llu. 2:8-11.

27a Mosia 28:3.

28a ush Lutje; Ruaj, roje.

^b 1 Kor. 10:13.

^c ush Zemërbutë,

zëmërbutësi; Durim.

29a Alma 7:24.

^b DeB 20:31; 76:116.

ush Dashuri

hyjnore.

^c DeB 84:24.

30a ush Mallkim; Ferr.

^b ush Vdekje,

shpirtërore.

KAPITULLI 14

Alma dhe Amuleku burgosen dhe qëllohen—Besimtarët dhe shkrimet e tyre të shenjta digjen në zjarr—Këta martirë pranohen me lavdi nga Zoti—Muret e burgut çahen dhe shemben—Alma dhe Amuleku çlirohen dhe persekutuesit e tyre vriten. Rreth 82–81 para K.

DHE ndodhi që pasi ai mbaroi së foluri popullit, shumë prej tyre u besuan fjalëve të tij dhe filluan të pendohen dhe të kërkojnë "shkrimet e shenjta.

2 Por pjesa më e madhe e tyre kishin dëshirë të shkatërronin Almën dhe Amulekun; pasi ishin zemëruar me Almën, për shkak të "qartësisë së fjalëve të tij ndaj Zizromit dhe ata thanë gjithashtu se Amuleku i kishte ^bgënjyer dhe se kishte sharë ligjin e tyre, ashtu edhe avokatët dhe gjykatësit e tyre.

3 Dhe ata ishin zemëruar gjithashtu me Almën dhe Amulekun; dhe për shkak se kishin dëshmuar kaq qartë kundër ligësisë së tyre, ata deshën t'i vrisnin fshehurazi.

4 Por ndodhi që ata nuk e bënë; por i morën dhe i lidhën me litarë të fortë dhe i çuan para kryegjykatësit të vendit.

5 Dhe njerëzit dolën dhe dëshmuan kundër tyre—duke dëshmuar se ata kishin sharë ligjin dhe ligjtaret dhe gjykatësit e tyre të vendit, dhe gjithashtu gjithë njerëzit që ishin në tokë;

dhe dëshmuan gjithashtu se s'kishte veçse një Perëndi dhe se ai do të dërgonte Birin e tij mes popullit, porse ai nuk do t'i shpëtonte ata; dhe shumë gjëra të tilla dëshmuan njerëzit kundër Almës dhe Amulekut. Tani kjo u bë para kryegjykatësit të vendit.

6 Dhe ndodhi që Zizromi u habit nga fjalët që u folën; dhe ai gjithashtu dinte në lidhje me verbërinë mendore që ai kishte shkaktuar mes njerëzve me fjalët e tij gënjeshtare; dhe shpirti i tij filloi të "ngacmohej nga ^bndërgjegjja për fajin e tij; po, ai filloi të rrethohej nga dhembjet e ferrit.

7 Dhe ndodhi që ai filloi t'i thërriste popullit, duke thënë: Vini re, unë kam "faj dhe këta njerëz janë pa njollë para Perëndisë. Dhe që nga ajo kohë e tutje, ai filloi të përgjerohej për ta; por ata e shanin atë, duke thënë: A je ti gjithashtu i pushtuar nga djalli? Dhe pësh-tynin mbi të dhe e ^bdëbuan nga mesi i tyre, dhe gjithashtu të gjithë ata që besonin në fjalët që u thanë nga Alma dhe Amuleku; dhe i dëbuan ata dhe dërguan njerëz që t'i qëllonin me gurë.

8 Dhe ata sollën bashkëshortet dhe fëmijët e tyre së bashku dhe këdo që besonte ose që ishte mësuar të besonte në fjalën e Perëndisë, ata bënë që ata të hidheshin në zjarr; dhe ata sollën gjithashtu analet e tyre

14 1a 2 Mbr. 22:8–13.
uSH Shkrime të shenjta.

2a Alma 12:3–7.
b Alma 10:27.
6a Alma 15:5.

b uSH Ndërgjegje.
7a Alma 11:21–37.
b Alma 15:1.

që përmbanin shkrimet e shenjta dhe i hodhën ato gjithashtu në zjarr, që të mund të digjeshin dhe të shkatërroheshin nga zjarri.

9 Dhe ndodhi që ata morën Almën dhe Amulekun dhe i çuan në vendin e martirizimit, që ata të mund të dëshmonin shkatërrimin e këtyre që digjeshin nga zjarri.

10 Dhe kur Amuleku pa dhimbjet e grave dhe të fëmijëve që po digjeshin në zjarr, vuajti edhe ai; dhe ai i tha Almës: Si mund ta dëshmojmë këtë pamje të tmerrshme? Prandaj, le të shtrijmë duart tona dhe të ushtrojmë "fuqinë e Perëndisë që gjendet në ne dhe t'i shpëtojmë nga flakët.

11 Por Alma i tha atij: Shpirti më detyron që unë të mos e shtrij dorën time; pasi vër re, Zoti i pranon ata te vetja e tij, në ^alavdi; dhe ai lejon që ata ta bëjnë këtë gjë, ose që njerëzit t'ua bëjnë atyre këtë gjë, sipas ngurtësisë së zemrave të tyre, që ^bgrykimet që ai do të zbatojë kundër tyre në zemërimin e tij të jenë të drejta; dhe ^cgjaku i të ^dpafajshmit do të qëndrojë si një dëshmi kundër tyre, po, dhe do të thërrasë me fuqi kundër tyre ditën e fundit.

12 Tani Amuleku i tha Almës: Vër re, ndoshta ata do të na djegin edhe ne.

13 Dhe Alma tha: U bëftë sipas vullnetit të Zotit. Por, vër re,

puna jonë nuk ka mbaruar; prandaj ata nuk na djegin.

14 Tani ndodhi që kur trupat e atyre që u hodhën në zjarr u dogjën dhe gjithashtu analet që u hodhën së bashku me ta, kryegjykatësi i vendit erdhi dhe qëndroi para Almës dhe Amulekut, ndërsa ata ishin të lidhur; dhe ai i qëlloi në faqe me dorën e tij dhe u tha atyre: Pas asaj që keni parë, a do t'i predikoni përsëri këtij populli se do të hidhen në një "liqen zjarri dhe sqfuri?

15 Vini re, ju e patë se nuk kishit fuqi të shpëtonit ata që u hodhën në zjarr; as Perëndia nuk i shpëtoi, sepse ata ishin të besimit tuaj. Dhe gjykatësi i qëlloi përsëri në faqe dhe pyeti: Ç'thoni për veten tuaj?

16 Tani, ky gjykatës ishte i urdhrit dhe besimit të "Nehorit, i cili vrau Gideonin.

17 Dhe ndodhi që Alma dhe Amuleku nuk iu përgjigjën fare; dhe ai i qëlloi përsëri dhe ua dorëzoi rojave, që të hidheshin në burg.

18 Dhe pasi ata qenë në burg për tri ditë, shkuan shumë "ligjtarë, dhe gjykatës, dhe priftërinj, dhe mësues, që ishin të besimit të Nehorit; dhe ata shkuan në burg për t'i parë dhe i pyetën mbi shumë çështje, por ata nuk iu përgjigjën fare.

19 Dhe ndodhi që gjykatësi qëndroi para tyre dhe tha: Pse nuk u përgjigjeni fjalëve të këtij

10a Alma 8:30–31.

11a Ush Lavdi.

b Psa. 37:8–13;

Alma 60:13;

DeB 103:3.

Ush Drejtësi.

c Ush Martir,
martirizim.

d Mosia 17:10.

14a Alma 12:17.

16a Alma 1:7–15.

18a Alma 10:14; 11:20.

populli? A nuk e dini ju se unë kam fuqi t'ju hedh mes flakëve? Dhe ai i urdhëroi të flisnin; por ata nuk u përgjigjën fare.

20 Dhe ndodhi që ata ikën dhe shkuan në punët e tyre, por erdhën përsëri të nesërmen; dhe gjykatësi i qëlloi përsëri në faqe. Dhe shumë erdhën dhe i qëlluan ata, duke thënë: A do të qëndroni përsëri dhe të gjykoni këtë popull dhe të dënoni ligjin tonë? Në qoftë se keni fuqi kaq të madhe, përse nuk e "çlironi veten tuaj?

21 Dhe shumë gjëra të tilla u thanë atyre, duke kërcëllitur dhëmbët kundër tyre dhe duke pështyrë mbi ta dhe duke thënë: Si do të dukemi kur të mallkohemi?

22 Dhe shumë gjëra të tilla, po, të gjitha llojet e gjërave të tilla u thanë atyre; dhe kështu për shumë ditë u tallën me ta. Dhe i lanë pa ushqim, që ata të kishin uri dhe pa ujë që të kishin etje; dhe ua morën veshjet duke i lënë lakuriq; dhe kështu ata qenë lidhur me litarë të fortë dhe mbaheshin në burg.

23 Dhe ndodhi që pasi vuajtën kështu për shumë ditë (dhe që në ditën e dymbëdhjetë, në muajin e dhjetë, në vitin e dhjetë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit) që kryegjykatësi i vendit Amoniha dhe shumë nga mësuesit e tyre dhe ligjtarët e tyre, shkuan brenda në burg, ku ndodheshin

Alma dhe Amuleku të lidhur me litarë.

24 Dhe kryegjykatësi qëndroi para tyre dhe i qëlloi përsëri, dhe u tha: Në qoftë se ju keni fuqinë e Perëndisë çlirohuni nga këta rripa dhe atëherë ne do të besojmë se Zoti do ta shkatërrojë këtë popull, sipas fjalëve tuaja.

25 Dhe ndodhi që ata të gjithë shkuan dhe i qëlluan, duke thënë të njëjtat fjalë, madje deri tek i fundit; dhe kur i fundit u foli atyre, "fuqia e Perëndisë që mbi Almën dhe Amulekun dhe ata u ngritën dhe qëndruan në këmbë.

26 Dhe Alma thirri duke thënë: Deri kur do t'i vuajmë këto "fatkeqësi të mëdha, O Zot? O Zot na jep fuqi sipas besimit tonë që është në Krisht, madje deri në çlirim. Dhe ata këputën litarët me të cilët ishin lidhur; dhe kur njerëzit e panë këtë, ata filluan t'ia mbathnin, pasi frika e shkatërrimit kishte ardhur mbi ta.

27 Dhe ndodhi që kaq e madhe që frika e tyre, sa ata ranë përdhe dhe nuk mund të arrinin deri te dera e jashtme e "burgut; dhe toka u drodh fuqishëm dhe muret e burgut u çanë, kështu që ata ranë përdhe; dhe kryegjykatësi dhe ligjtarët, dhe priftërinjtë, dhe mësuesit, të cilët qëlluan Almën dhe Amulekun, u vranë nga shembja e tyre.

28 Dhe Alma dhe Amuleku dolën nga burgu pa pësuar

20a Mt. 27:39–43.

25a Alma 8:31.

26a Jak. 5:10–11;

Mosia 17:10–20;

DeB 121:7–8.

27a Vep. 16:26;

Eth. 12:13.

dëm; pasi Zoti u dha atyre fuqi, sipas besimit të tyre që ishte në Krisht. Dhe ata dolën menjëherë nga burgu; dhe ishin “çliruar nga rripat e tyre; dhe burgu ishte shembur përdhe dhe çdo shpirt brenda mureve të tij, me përjashtim të Almës dhe të Amulekut, u vra; dhe ata shkuan menjëherë brenda në qytet.

29 Tani populli, pasi dëgjoi një zhurmë të madhe, erdhi duke vrapuar tok në turma, për të ditur shkakun e saj; dhe kur panë Almën dhe Amulekun duke dalë nga burgu dhe se muret e tij kishin rënë përdhe, i zuri një frikë e madhe dhe ia mbathën nga prania e Almës dhe Amulekut, madje, ashtu si një dhi ikën me vrap me kecat e saj nga dy luanë; dhe kështu ikën ata nga prania e Almës dhe e Amulekut.

KAPITULLI 15

Alma dhe Amuleku shkojnë në Sidom dhe vendosin një kishë—Alma shëron Zizromin, i cili bashkohet me Kishën—Shumë pagëzohen dhe Kisha përparon—Alma dhe Amuleku shkojnë në Zarahemla. Rreth 81 para K.

DHE ndodhi që Alma dhe Amuleku u urdhëruan të largoheshin nga ai qytet; dhe ata u nisën dhe arritën madje në tokën e Sidomit; dhe vini re, aty gjetën të gjithë njerëzit që kishin ikur nga vendi i ^aAmonias, që ishin

^bdëbuar dhe zënë me gurë, sepse besuan në fjalët e Almës.

2 Dhe ata u treguan atyre çdo gjë që u kishte ndodhur ^abashkëshorteve dhe fëmijëve të tyre dhe gjithashtu në lidhje me ta dhe ^bfuqinë e tyre të çlirimit.

3 Dhe gjithashtu Zizromi shtrihej i sëmurë në Sidom, me një ethe djegëse që iu shkaktua nga vuajtjet e mëdha të mendjes së tij për shkak të ^aligësisë së tij, pasi mendonte se Alma dhe Amuleku nuk ishin më; dhe ai mendonte se ata ishin vvarë për shkak të paudhësisë së tij. Dhe ky mëkat i madh dhe shumë mëkate të tjera të tij ia brenë mendjen, derisa vuajtja iu bë jashtëzakonisht e rëndë, pa pasur çlirim; prandaj ai filloi të digjej me një djegie përvëluese.

4 Tani, kur dëgjoi se Alma dhe Amuleku ishin në tokën e Sidomit, zemra e tij filloi të merrte guxim; dhe ai u dërgoi atyre menjëherë një mesazh, duke iu lutur që të shkonin tek ai.

5 Dhe ndodhi që ata shkuan menjëherë, duke iu bindur mesazhit që u dërgoi atyre; dhe ata shkuan brenda në shtëpinë e Zizromit; dhe e gjetën atë mbi shtratin e tij, të sëmurë, të vënë poshtë me një ethe përvëluese; dhe se gjithashtu, mendja e tij ishte shumë e lënduar për shkak të paudhësive të tij; dhe kur i pa ata, u shtriu dorën dhe i luti ta shëronin.

6 Dhe ndodhi që Alma, duke e zënë për dore i tha atij: A

28a Jakobi 4:6;

3 Ne. 28:19–22.

15 1a Alma 16:2–3, 9, 11.

b Alma 14:7.

2a Alma 14:8–14.

b Alma 14:28.

3a Alma 14:6–7.

“beson në fuqinë e Krishtit për shpëtim?

7 Dhe ai iu përgjigj dhe tha: Po, unë besoj të gjitha fjalët që ti më ke mësuar.

8 Dhe Alma tha: Në qoftë se beson në shëlbimin e Krishtit, ti mund të “shërohesh.

9 Dhe ai tha: Po, unë besoj sipas fjalëve të tua.

10 Dhe atëherë Alma i thirri Zotit, duke thënë: O Zot, Perëndia ynë, ki mëshirë për këtë njeri dhe “shëroje sipas besimit të tij që është në Krisht.

11 Dhe, kur Alma i tha këto fjalë, Zizromi u “hodh më këmbë dhe filloi të ecte; dhe kjo gjë u bë për habinë e madhe të të gjithë njerëzve; dhe ndodhia e kësaj ngjarjeje u përhap në të gjithë tokën e Sidomit.

12 Dhe Alma ia pagëzoi Zizromin Zotit; dhe që atëherë e tutje ai filloi të predikonte mes njerëzve.

13 Dhe Alma vendosi një kishë në tokën e Sidomit dhe shenjtëroi priftërinj dhe mësues në tokë, për të pagëzuar ndaj Zotit cilindo që deshi të pagëzohej.

14 Dhe ndodhi që ata qenë shumë; pasi erdhën nga e gjithë krahina përreth Sidomit dhe u pagëzuan.

15 Por, sa për popullin që ishte në tokën Amoniha, ata akoma mbetën një popull zemërgur dhe kokëfortë; dhe nuk u penduan për mëkatet e tyre, duke

ia ngarkuar tërë fuqinë e Almës dhe të Amulekut djallit; pasi ata ishin të besimit të “Nehorit dhe nuk besonin në pendimin e mëkateve të tyre.

16 Dhe ndodhi që Alma dhe Amuleku, Amuleku pasi kishte “hequr dorë nga i gjithë ari dhe argjendi i tij dhe nga gjërat e çmueshme të tij që kishte në tokën e Amonihs për fjalën e Perëndisë, duke ^bmos u pranuar më nga ata që kishin qenë njëherë miqtë e tij dhe gjithashtu nga i ati dhe nga farefisi i tij;

17 Prandaj, pasi Alma themeloi kishën në Sidom, duke parë një “ndalim të madh, po, duke parë se njerëzit kishin ndaluar dhe nuk ishin më kryelartë në zemrat e tyre dhe se kishin filluar të ^bpendohen para Perëndisë, dhe se kishin filluar të mblihdhen së bashku në vendet e tyre të shenjta, për ta ^cadhuruar Perëndinë para altarit, ^dsyhapur dhe duke u lutur vazhdimisht, që ata të mund të çlirohen nga Satani, nga ^evdekja dhe nga shkatërrimi—

18 Tani, sikurse thashë, Alma duke parë të gjitha këto gjëra, prandaj e mori Amulekun dhe vajti në tokën e Zarahemlës dhe e çoi në shtëpinë e vet, dhe e ndihmoi në vështirësitë e tij dhe e fuqizoi në Zotin.

19 Dhe kështu mbaroi viti i dhjetë i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

6a Mr. 9:23.

8a USH Shëroj, shërimë.

10a Mr. 2:1-12.

11a Vep. 3:1-11.

15a Alma 1:2-15.

16a Llu. 14:33;

Alma 10:4.

b USH Përndjek,

përndjekje.

17a Alma 16:21.

b USH Përrul, përrulësi.

c USH Adhuroj.

d USH Lutje; Ruaj, roje.

e USH Vdekje,

shpirtërore.

KAPITULLI 16

Lamanitët shkatërrojnë popullin e Amonihës—Zorami udhëheq Nefitët në fitore kundër Lamanitëve—Alma dhe Amuleku dhe shumë të tjerë predikojnë fjalën—Ata mësojnë se pas ringjalljes së tij, Krishti do t'u shfaqet Nefitëve. Rreth 81–77 para K.

DHE ndodhi në vitin e njëmbëdhjetë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit, në ditën e pestë të muajit të dytë, pas një periudhe të gjatë paqeje në tokën e Zarahemlës, pasi nuk kishte patur as luftëra as grindje për një numër të caktuar vitesh, madje deri ditën e pestë, të muajit të dytë, të vitit të njëmbëdhjetë, u dëgjua një thirrje lufte në tërë vendin.

2 Pasi vini re, ushtritë e Lamanitëve kishin ardhur nga ana e vendit të shkretë, brenda kufijve të vendit, madje brenda në qytetin "Amonihë dhe filluan të vrisnin njerëzit dhe të shkatërronin qytetin.

3 Dhe tani ndodhi, para se Nefitët të mund të ngrinin një ushtri të mjaftueshme që t'i nxirrnin jashtë vendit, ata i kishin "shkatërruar njerëzit që ishin në qytetin e Amonihës dhe gjithashtu edhe disa rreth e rrotull kufijve të Noeut dhe morën robër disa të tjerë në vendin e shkretë.

4 Tani, ndodhi që Nefitët donin të merrnin ata që u morën robër dhe që u çuan në vendin e shkretë.

5 Prandaj, ai që ishte caktuar kryekapiten i ushtrive të Nefitëve (dhe emri i tij ishte Zoram dhe ai kishte dy djem të quajtur Lehi dhe Aha)—tani Zorami dhe dy bijtë e tij, duke e ditur që Alma ishte prift i lartë i kishës dhe pasi kishin dëgjuar se ai kishte shpirtin e profecisë, prandaj ata shkuan tek ai dhe deshën të dinin prej tij se ku Zoti donte që ata të shkonin në vendin e shkretë në kërkim të vëllezërve të tyre të cilët ishin marrë robër nga Lamanitët.

6 Dhe ndodhi që Alma iu "drejtua Zotit për këtë çështje. Dhe Alma u kthye dhe u tha atyre: Vini re, Lamanitët do të kalojnë lumin Sidon në jug të vendit të shkretë, matanë kufijve të tokës së Mantit. Dhe vini re, aty ju do t'i takoni ata, në lindje të lumit Sidon dhe aty Zoti do t'ju dorëzojë vëllezërit tuaj që u morën robër nga Lamanitët.

7 Dhe ndodhi që Zorami dhe bijtë e tij kaluan matanë lumit Sidon me ushtritë e tyre dhe marshuan matanë kufijve të Mantit, në jug të vendit të shkretë, që gjendej në anën lindore të lumit Sidon.

8 Dhe aty ranë mbi ushtritë e Lamanitëve dhe Lamanitët u shpartalluan, dhe u dëbuan në vendin e shkretë; dhe ata morën vëllezërit e tyre që ishin zënë robër nga Lamanitët dhe nuk pati asnjë shpirt që nuk u shpëtua, nga ata që ishin zënë robër. Dhe ata u sollën nga vëllezërit e tyre për të zotëruar tokat e tyre.

9 Dhe kështu mbaroi viti i njëmbëdhjetë i gjykatësve, Lamani të u dëbuan jashtë vendit dhe populli i Amonihës u ^ashkatërrua; po, çdo shpirt i gjallë i Amonihësve u ^bshkatërrua dhe gjithashtu qyteti i tyre i madh të cilin ata thonin se Perëndia nuk mund ta shkatërronte, për shkak të madhësisë së tij.

10 Por vini re, brenda ^anjë dite ai u shkretua; dhe kufomat u copëtuan nga qentë dhe nga kafshët e egra të vendit të shkretë.

11 Megjithatë, pas shumë ditësh, trupat e vdekur të tyre u mblodhën përsipër faqes së tokës dhe u mbuluan me një shtresë të hollë dheu. Dhe tani kaq e madhe qe era e tyre, sa që njerëzit nuk shkuan të zotëronin tokën e Amonihës për shumë vite. Dhe u quajt Shkretimi i Nehorëve; pasi ata qenë të besimit të ^aNehorit, që u vranë; dhe tokat e tyre mbetën të shkretuara.

12 Dhe Lamani të nuk erdhën më të luftonin kundër Nefitëve deri në vitin e katërbëdhjetë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit. Dhe kështu për tre vjet populli i Nefit pati paqe të vazhdueshme në tërë vendin.

13 Dhe Alma dhe Amuleku shkuan dhe i predikuan pendim popullit në ^atempujt e tyre dhe në vendet e shenjta të tyre dhe

gjithashtu në ^bsinagogat e tyre që ishin ndërtuar sipas mënyrës së Judenjve.

14 Dhe të gjithë atyre që donin të dëgjonin fjalët e tyre, ata u dhanë vazhdimisht fjalën e Perëndisë, pa ^adallim njerëzish.

15 Dhe kështu vazhduan Alma dhe Amuleku dhe gjithashtu shumë të tjerë që ishin zgjedhur për punën, për të predikuar fjalën në tërë vendin. Dhe vendosja e kishës u bë e përgjithshme në tërë vendin, në gjithë krahinën rreth e përçark, mes gjithë njerëzve të Nefitëve.

16 Dhe mes tyre ^anuk kishte pabarazi; Zoti derdhte Shpirtin e tij në të gjithë faqen e dheut, për të përgatitur mendjet e fëmijëve të njerëzve, ose për të përgatitur ^bzemrat e tyre, të merrnin fjalën që do të mësohej mes tyre në kohën e ardhjes së tij—

17 Që ata të mos ngurtësoheshin kundër fjalës, që të mos ishin mosbesues dhe të përfundonin në shkatërrim, por, që të mund ta pranonin fjalën me gëzim dhe si një ^adegë të shartoheshin në ^bhardhinë e vërtetë, që ata të mund të hynin në ^cprehjen e Zotit, Perëndisë së tyre.

18 Tani, këta ^apriftërinj që shkuan mes popullit predikuan kundër të gjitha gënjeshtreve dhe ^bmashttimeve dhe ^czilive, dhe grindjeve, dhe shpirtligësi-

9a Alma 8:16; 9:18–24;
Morm. 6:15–22.

b Alma 25:1–2.

10a Alma 9:4.

11a Alma 1:15; 24:28–30.

13a 2 Ne. 5:16.

b Alma 21:4–6, 20.

14a Alma 1:30.

16a Mosia 18:19–29;

4 Ne. 1:3.

b USH Zemër e bihyer.

17a Jakobi 5:24.

b USH Vresht i Zotit.

c Alma 12:37; 13:10–13.

18a Alma 15:13.

b USH Mashtroj,
mashttrim.

c USH Zili.

ve, dhe sharjeve, dhe vjedhjeve, grabitjeve, plaçkitjeve, vrasjeve, shkëljeve të kurorës dhe çdo lloj dhënieje pas epsheve, duke thirrur që këto gjëra nuk duhet të bëhen—

19 Duke u njoftuar ngjarje që do të ndodhnin së shpejti; po, duke u njoftuar “ardhjen e Birit të Perëndisë, vuajtjet dhe vdekjen e tij dhe gjithashtu ringjalljen e të vdekurve.

20 Dhe shumë nga njerëzit pyesnin lidhur me vendin ku Biri i Perëndisë do të vinte; dhe iu mësuja atyre se ai do t’u “shfaqej atyre ^bpas ringjalljes së tij; dhe këtë gjë njerëzit e dëgjonin me gëzim dhe kënaqësi të madhe.

21 Dhe tani, pasi kisha ishte vendosur nëpër të gjithë vendin— duke arritur “fitoren kundër djallit dhe duke predikuar fjalën e Perëndisë në pastërtinë e saj në gjithë vendin dhe Zoti duke derdhur mbi popullin bekimet e tij—kështu mbaroi viti i katërmbëdhjetë i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

Një rrëfim i bijve të Mosias, të cilët hodhën poshtë të drejtat e tyre ndaj mbretërisë për fjalën e Perëndisë dhe shkuan në vendin e Nefit për t’u predikuar Lamanitëve; vuajtjet dhe çlirimi i tyre—sipas analit të Almës.

Përfshin kapitujt 17 deri në 27, duke përfshirë edhe të fundit.

KAPITULLI 17

Bijtë e Mosias kanë shpirtin e profecisë dhe të zbulesës—Ata shkojnë në udhët e tyre të veçanta për t’u shpallur fjalën Lamanitëve—Amoni shkon në tokën e Ishmaelit dhe bëhet shërbëtor i mbretit Lamon—Amoni shpëton grigjat e mbretit dhe vret armiqtë e tij në ujërat e Sebusit. Vargjet 1–3, rreth 77 para K.; vargu 4, rreth 91–77 para K.; dhe vargjet 5–39, rreth 91 para K.

DHE tani ndodhi që ndërsa Alma po udhëtonte nga toka e Gideonit drejt jugut, larg nga toka e Mantit, vini re, për habinë e tij, ai “u takua me ^bbijtë e Mosias, që udhëtonin drejt tokës së Zarahemlës.

2 Tani, këta djem të Mosias ishin me Almën kur engjëlli për herë të “parë iu shfaq atij; prandaj Alma u gëzua jashtëzakonisht kur pa vëllezërit e tij; dhe çfarë iu shtua edhe më shumë gëzimit të tij, që se ata ishin akoma vëllezërit e tij në Zot; po, dhe ata ishin përforcuar në njohurinë e së vërtetës; pasi ata ishin njerëz me kuptim të saktë dhe kishin ^bkërkuar me zell shkrimet e shenjta, që ata të mund të dinin fjalën e Perëndisë.

3 Por kjo nuk është e gjitha;

19a ush Jezu Krisht—
Profecitë rreth
lindjes dhe vdekjes
së Jezu Krishtit.

20a 2 Ne. 26:9;

3 Ne. 11:7–14.
b 1 Ne. 12:4–6.
21a Alma 15:17.
17 1a Alma 27:16.
b Mosia 27:34.

2a Mosia 27:11–17.
b ush Shkrime të
shenjta.

ata ishin dhënë pas lutjeve të shumta dhe ^aagjërim; prandaj ata kishin shpirtin e profecisë dhe shpirtin e zbulesës dhe kur i ^bmësuan të tjerët, ata i mësuan me fuqinë dhe autoritetin e Perëndisë.

4 Dhe ata kishin qenë duke mësuar fjalën e Perëndisë për hapësirën e katërbëdhjetë viteve mes Lamanitëve, pasi patën shumë "sukses, duke ^bsjellë shumë në njohurinë e së vërtetës; po, nga fuqia e fjalëve të tyre shumë u sollën para altarit të Perëndisë, për të thirrur në emrin e tij dhe për të ^crrëfyer mëkatet e tyre para tij.

5 Tani, këto janë rrethanat që i shoqëruan ata në udhëtimet e tyre, pasi ata kishin pasur shumë pikëllime; ata vuajtën shumë, si në trup ashtu dhe në mendje, si uri, etje dhe lodhje dhe gjithashtu shumë ^aluftë në shpirt.

6 Tani, këto ishin udhëtimet e tyre: Pasi i ^amorën leje atit të tyre, Mosias, në vitin e parë të gjykatësve; pasi ^brefuzuan mbretërinë që i ati dëshironte t'ua kalonte atyre dhe kjo ishte gjithashtu në mendje të popullit;

7 Megjithatë ata u nisën nga toka e Zarahemlës dhe morën shpatat e tyre dhe shtizat e tyre dhe harqet e tyre, dhe shigjetat e tyre, dhe hobetë e tyre; dhe këtë e bënë që të gjenin ushqim

për vete, ndërsa ishin në vendin e shkretë.

8 Dhe kështu u nisën për në vendin e shkretë, me numrat e atyre që kishin zgjedhur, për të shkuar në tokën e Nefit, për t'u predikuar Lamanitëve fjalën e Perëndisë.

9 Dhe ndodhi që ata udhëtuan për shumë ditë nëpër vendin e shkretë dhe agjëruan shumë dhe u ^alutën shumë, që Zoti t'u jepte një pjesë të Shpirtit të tij, që të shkonte me ta dhe të qëndronte me ta, që të ishin një ^bmjet në duart e Perëndisë për të sjellë, po të ishte e mundur, vëllezërit e tyre Lamanitë në njohurinë e së vërtetës, në njohurinë e poshtërsisë së ^ctraditave të etërve të tyre, të cilat nuk ishin të drejta.

10 Dhe ndodhi që Zoti i ^avizitoi ata me ^bShpirtin e tij dhe u tha atyre: ^cNgushëllohuni. Dhe ata u ngushëlluan.

11 Dhe Zoti u tha atyre gjithashtu: Shkoni mes Lamanitëve, vëllezërve tuaj dhe vendosni fjalën time; por duhet të jeni këmbëngulës në ^adurim dhe në hidhërime, që ju të mund t'u tregoni shembuj të mirë në mua dhe unë do t'ju bëj një mjet në duart e mia për shpëtimin e shumë shpirtave.

12 Dhe ndodhi që zemrat e bijve të Mosias dhe gjithashtu të atyre që shkuan me ta, mo-

3a USH Agjëroj, agjërim; Lutje.

b USH Mësoj, Mësues— Mësim me Shpirtin.

4a Alma 29:14.

b USH Punë misionare.

c USH Rrëfej, rrëfim.

5a Alma 8:10.

6a Mosia 28:1, 5-9.

b Mosia 29:3.

9a Alma 25:17.

USH Lutje.

b Mosia 23:10;

Alma 26:3.

c Alma 3:10-12.

10a DeB 5:16.

b USH Frymë e Shenjtë.

c Alma 26:27.

11a Alma 20:29.

USH Durim.

rën guxim për të shkuar mes Lamanitëve, për t' u shpallur atyre fjalën e Perëndisë.

13 Dhe ndodhi që kur arritën në kufijtë e tokës së Lamanitëve, ata u "ndanë dhe u larguan nga njëri-tjetri, duke besuar në Zotin se do të takoheshin përsëri në mbarim të të ^bkorrave të tyre, pasi mendonin se e madhe ishte puna që ata kishin ndërmarrë.

14 Dhe sigurisht ishte e madhe, pasi ata kishin ndërmarrë që t' i predikonin fjalën e Perëndisë një populli të "egër, të ngurtësuar dhe gjakatar; një populli që kënaqej me vrasjen e Nefitëve dhe në grabitjen dhe plaçkitjen e tyre; dhe zemrat e tyre ishin fundosur në pasuri, ose në ar dhe argjend dhe në gurë të çmueshëm; megjithatë, ata përpiqeshin t' i merrnin këto gjëra duke vrarë dhe duke plaçkitur, që të mos punonin për to me duart e tyre.

15 Kështu ata ishin një popull shumë përtac, shumë prej të cilëve adhuronin idhuj dhe "mallkimi i Perëndisë kishte rënë mbi ta për shkak të ^btraditave të etërve të tyre; megjithatë premtimet e Zotit u ishin ofruar atyre, në kushtet e pendimit.

16 Prandaj, ky qe "shkaku për të cilin bijtë e Mosias e kishin ndërmarrë punën, se ndoshta ata mund t' i sillnin në pendim; se ndoshta do t' i sillnin ata të dinin për planin e shëlbimit.

17 Prandaj ata u ndanë njëri

nga tjetri dhe shkuan mes tyre, secili njeri vetëm, sipas fjalës dhe fuqisë së Perëndisë që iu dha secilit.

18 Tani Amoni, që qe kryetari mes tyre, ose më mirë ai u shërbeu atyre dhe u largua prej tyre pasi i "bekoi ata sipas rangut të tyre, pasi u tregoi fjalën e Perëndisë, ose pasi u shërbeu me zell para largimit të tij; dhe kështu ata morën udhën e tyre të veçantë nëpër atë vend.

19 Dhe Amoni shkoi në tokën e Ishmaelit, që u quajt kështu sipas bijve të "Ishmaelit, të cilët u bënë gjithashtu Lamanitë.

20 Dhe ndërsa Amoni hyri në tokën e Ishmaelit dhe Lamanitët e kapën, dhe e lidhën sikurse qe zakoni i tyre të lidhnin të gjithë Nefitët që binin në duart e tyre dhe i çonin para mbretit; dhe kështu lihej në dëshirën e mbretit t' i vriste ata, ose t' i mbante në robëri, ose t' i hidhte në burg, ose t' i nxirrte nga toka e tij, sipas vullnetit dhe dëshirës së tij.

21 Dhe kështu Amoni u dërgua para mbretit që mbretëronte në tokën e Ishmaelit; dhe emri i tij ishte Lamoni; dhe ai ishte një pasardhës i Ishmaelit.

22 Dhe mbreti e pyeti Amonin, në qoftë se ishte dëshira e tij që të jetonte në tokë mes Lamanitëve, ose mes popullit të tij.

23 Dhe Amoni i tha atij: Po, unë dëshiroj të jetoj mes këtij populli për një kohë; po, dhe ndoshta deri ditën që vdes.

13a Alma 21:1.

b Mt. 9:37.

14a Mosia 10:12.

15a Alma 3:6–19;

3 Ne. 2:15–16.

b Alma 9:16–24; 18:5.

16a Mosia 28:1–3.

18a USH Bekoj,

bekuar (i), bekim.

19a 1 Ne. 7:4–6.

24 Dhe ndodhi që mbreti Lamoni qe shumë i kënaqur me Amonin dhe bëri që t'i zgjdheshin rripat; dhe deshi që Amoni të merrte për grua një nga bijat e tij.

25 Por Amoni i tha atij: Jo, por unë do të jem shërbëtori yt. Prandaj Amoni u bë një shërbëtor i mbretit Lamoni. Dhe ndodhi që ai u vendos të ruante me shërbëtorët e tjerë grigjat e Lamoni, sipas zakonit të Lamanitëve.

26 Dhe pas tri ditësh që ai ishte në shërbim të mbretit, ndërsa ai ishte me shërbëtorët Lamanitë duke shkuar me grigjat e tyre në vendin e ujit, që quhej uji i Sebusit dhe të gjithë Lamanitët çonin grigjat e tyre për t'u dhënë ujë—

27 Prandaj, ndërsa Amoni dhe shërbëtorët e mbretit po çonin grigjat e tyre te ky vend i ujit, vini re, një numër Lamanitësh që kishin qenë aty për t'u dhënë ujë grigjave të tyre, qëndruan dhe shpërndanë grigjat e Amonit dhe të shërbëtorëve të mbretit dhe i shpërndanë kaq shumë, sa ato ikën në shumë drejtime.

28 Tani, shërbëtorët e mbretit filluan të mërmëritnin, duke thënë: Tani mbreti do të na vrasë, ashtu siç bëri me vëllezërit tanë, sepse grigjat e tyre u shpërndanë nga ligësia e këtyre njerëzve. Dhe ata filluan të qanin jashtëzakonisht, duke thënë: Vini re, grigjat tona janë shpërndarë tashmë.

29 Tani, ata qanin nga frika se do të vriteshin. Tani, kur Amoni e pa këtë gjë, zemra e tij u

mbush nga gëzimi; pasi tha, unë do t'u tregoj këtyre bashkëshërbëtorëve të mi fuqinë time, ose fuqinë që është në mua, duke ia kthyer këto grigja mbretit, që unë të fitoj zemrat e këtyre bashkëshërbëtorëve të mi, që t'i bëj t'u besojnë fjalëve të mia.

30 Dhe tani këto ishin mendimet e Amonit, kur ai pa pikëllimet e atyre që ai i konsideronte të ishin vëllezër të tij.

31 Dhe ndodhi që ai i ngushëlloi ata me fjalët e tij, duke thënë: Vëllezërit e mi, mos u dëshpëroni dhe le të shkojmë në kërkim të grigjave; dhe ne do t'i mbledhim ato së bashku dhe do t'i çojmë përsëri në vendin e ujit; dhe kështu ne do t'i ruajmë grigjat e mbretit dhe ai nuk do të na vrasë.

32 Dhe ndodhi që ata shkuan në kërkim të grigjave dhe ndoqën Amonin; dhe shkuan me shpejtësi të madhe dhe mundën t'i mblidhnin grigjat e mbretit, të gjitha së bashku përsëri në vendin e ujit.

33 Dhe ata njerëz qëndruan përsëri për të shpërndarë grigjat e tyre; por Amoni u tha vëllezërve të tij: Rrethoni grigjat nga çdo anë që të mos ikin; dhe unë po vete të luftoj me këta njerëz që shpërndajnë grigjat tona.

34 Prandaj, ata bënë ashtu si Amoni i urdhëroi dhe ai shkoi dhe qëndroi të luftonte me ata që rrinin pranë ujërave të Sebusit; dhe ata nuk ishin të paktë në numër.

35 Prandaj nuk u frikësuan nga Amoni, meqë mendonin se një prej njerëzve të tyre mund

ta vriste sipas dëshirës, pasi ata nuk e dinin se Zoti i kishte premtuar Mosias se ai do t'i çlironte bijtë e tij nga duart e tyre; as nuk dinin ndonjë gjë në lidhje me Zotin; prandaj kënaqeshin në shkatërrimin e vëllezërve të tyre; dhe për këtë shkak ata rrinin aty për të shpërndarë grigjat e mbretit.

36 Por "Amoni shkoi përpara drejt tyre dhe filloi të hidhte gurë me hobënë e tij; po, me fuqi të madhe ai hodhi gurë mes tyre; dhe kështu vrau ^bnjë numër prej tyre, kaq sa ata filluan të mahniteshin nga fuqia e tij; megjithatë ishin të zemëruar për shkak të vrasjes së vëllezërve të tyre dhe ishin të vendosur se ai duhej të binte; prandaj, duke parë se nuk ^cmund ta qëllonin me gurë, ata iu afruan që ta vrisnin me topuzë.

37 Por vini re, që çdo njeriu që ngrinte topuzin për ta qëlluar, Amoni i priste krahët me shpatën e tij; pasi ai u bëri ballë sulmeve të tyre, duke u prerë krahun me tehun e shpatës së tij, kaq shumë, sa ata filluan të mahniteshin dhe t'ia mbathnin nga ai, po, dhe ata nuk qenë të paktë në numër; dhe ai i bëri të iknin me fuqinë e krahut të tij.

38 Tani, gjashtë prej tyre ranë nga hobeja, por ai nuk vrau ndonjë me shpatën e tij, përveç kryetarit të tyre; dhe ai preu aq shumë nga krahët e tyre, sa u ngritën kundër tij dhe nuk qenë pak prej tyre.

39 Dhe kur i dëboi larg së

andejmi, ai u kthye dhe ata u dhanë ujë grigjave të tyre dhe i çuan pastaj në kullotat e mbretit; dhe pas kësaj shkuan te mbreti duke mbajtur krahët që u prenë nga shpata e Amonit, të atyre që deshën ta vrisnin atë; dhe ato i çuan tek mbreti për t'i dhënë dëshmi të gjërave që kishin bërë.

KAPITULLI 18

Mbreti Lamoni mendon se Amoni është Shpirti i Madh—Amoni e mëson mbretin mbi Krijimin, mbi lidhjet mes Perëndisë e njerëzve dhe mbi shëlbimin që vjen nëpërmjet Krishtit—Lamoni beson dhe bie përdhe si i vdekur. Rreth 90 para K.

DHE ndodhi që mbreti Lamoni bëri që shërbëtorët e tij të dilnin para tij dhe të dëshmonin për të gjitha gjërat që kishin parë në lidhje me çështjen.

2 Dhe kur të gjithë dëshmuan mbi gjërat që ata kishin parë dhe kur ai mësoi mbi besnikërinë e Amonit në ruajtjen e grigjave të tij, dhe gjithashtu për fuqinë e madhe të tij gjatë luftimit kundër atyre që u përpoqën ta vrisnin, ai u habit jashtëzakonisht dhe tha: Sigurisht, ky është më shumë se një njeri. Vini re, a nuk është ky Shpirti i Madh që dërgon ndëshkime kaq të mëdha mbi këtë popull, për shkak të vrasjeve të tij?

3 Dhe ata iu përgjigjën mbretit dhe thanë: Në është ai Shpirti i Madh ose një njeri, ne nuk e dimë; por këtë gjë e dimë, se ai

35a Mosia 28:7;
Alma 19:22–23.

36a Eth. 12:15.
b Alma 18:16.

c Alma 18:3.

“nuk mund të vritet nga armiqtë e mbretit; ata as nuk mund t’i shpërndajnë grigjat e mbretit kur ai është me ne, për shkak të aftësisë dhe të fuqisë së tij të madhe; prandaj, ne e dimë se ai është një mik i mbretit. Dhe tani, O mbret, ne nuk besojmë se një njeri ka fuqi kaq të madhe, pasi e dimë se ai nuk mund të vritet.

4 Dhe tani, kur mbreti i dëgjoi këto fjalë, ai u tha atyre: Tani e di se ai është Shpirti i Madh; dhe se ai ka zbritur tani për të ruajtur jetën tuaj, kështu që të mos ju “vras ju siç bëra me vëllezërit tuaj. Tani, ky është Shpirti i Madh për të cilin etërit tanë folën.

5 Tani, kjo qe tradita e Lamonit, që ai kishte marrë nga i ati, se ekzistonte një “Shpirt i Madh. Megjithëse besonin në një Shpirt të Madh, ata kujtonin se çdo gjë që bënin ishte e drejtë; megjithatë, Lamoni filloi të frikësohej jashtëzakonisht se kishte bërë gabim që kishte vlarë shërbëtorët e tij.

6 Pasi ai kishte vlarë shumë prej tyre, sepse vëllezërit e tyre u kishin shpërndarë grigjat në vendin me ujë; dhe kështu, sepse grigjat e tyre u shpërndanë, ata u vranë.

7 Tani, ishte praktikë e këtyre Lamanitëve të qëndronin pranë ujërave të Sebusit, për të shpërndarë grigjat e njerëzve, kështu që ata të mund të çonin në tokën e tyre shumë prej atyre që ishin shpërndarë dhe kjo lloj plaçkitjeje ishte praktikë mes tyre.

8 Dhe ndodhi që mbreti Lamoni i pyeti shërbëtorët e tij, duke thënë: Ku është ky njeri që ka fuqi kaq të madhe?

9 Dhe ata i thanë atij: Vër re, ai po ushqen kuajt e tu. Tani, mbreti i kishte urdhëruar shërbëtorët e tij para se të çonin grigjat për t’u dhënë ujë, që ata duhej të përgatitnin kuajt dhe karrot e tij, për ta çuar atë në tokën e Nefit; pasi ishte caktuar që në tokën e Nefit të bëhej një festë e madhe nga i ati i Lamonit, që ishte mbret mbi të gjithë vendin.

10 Tani kur mbreti Lamoni dëgjoi që Amoni po bënte gati kuajt dhe karrot e tij u çudit edhe më shumë, për shkak të besnikërisë së Amonit duke thënë: Sigurisht nuk ka qenë ndonjë shërbëtor mes gjithë shërbëtorëve të mi, që të ketë qenë kaq besnik sa ky njeri; pasi ai mban mend madje të gjitha urdhërimet e mia dhe i zbaton ato.

11 Tani unë e di me siguri se ky është Shpirti i Madh dhe dëshiroj që ai të vijë tek unë, por unë nuk guxoj.

12 Dhe ndodhi që kur Amoni përgatiti kuajt dhe karrot për mbretin dhe shërbëtorët e tij, ai shkoi te mbreti dhe pa se pamja e mbretit kishte ndryshuar; prandaj, ai qe gati të largohej nga prania e tij.

13 Dhe një nga shërbëtorët i tha: Rabbanah, që është, ose që do të thotë, i fuqishëm ose mbret i madh, pasi i konsideronin mbretërit e tyre të ishin të

fuqishëm; dhe kështu ai i tha atij: Rabbanah, mbreti dëshiron që ti të rrish.

14 Prandaj, Amoni u kthye nga mbreti dhe i tha: Çfarë dëshiron që të bëj për ty, O mbret? Dhe mbreti nuk iu përgjigj për hapësirën e një ore, sipas kohës së tyre, pasi ai nuk dinte se çfarë t'i thoshte.

15 Dhe ndodhi që Amoni i tha atij përsëri: Çfarë dëshiron prej meje? Por mbreti nuk iu përgjigj.

16 Dhe ndodhi që Amoni, duke qenë i mbushur me Shpirtin e Perëndisë, si rrjedhim ai i kuptoi "mendimet e mbretit. Dhe ai i tha atij: A mos është se ke dëgjuar që unë mbrojta shërbëtorët e tu dhe grigjat e tua dhe vrava shtatë nga vëllezërit e tyre me hobenë dhe me shpatën dhe preva krahët e të tjerëve për të mbrojtur grigjat e tua dhe shërbëtorët e tu; vër re, a mos është kjo gjë që ta shkakton mrekullimin tënd?

17 Unë po të them, çfarë është që mrekullohesh kaq shumë? Shiko, unë jam njeri dhe jam shërbëtori yt; prandaj, çdo gjë që ti dëshiron që është e drejtë, atë unë do ta bëj.

18 Tani, kur mbreti i dëgjoji këto fjalë, u mrekullua përsëri, pasi ai pa që Amoni mund të "kuptonte mendimet e tij; por megjithatë, mbreti Lamoni hapi gojën e tij dhe i tha atij: Kush je ti? A je ti ai Shpirt i Madh, që ^bdi të gjitha gjërat?

19 Amoni iu përgjigj dhe i tha atij: Jo, nuk jam.

20 Dhe mbreti tha: Si i di ti mendimet e zemrës sime? Ti mund të flasësh lirisht dhe të më thuash në lidhje me këto gjëra; dhe më thuaj edhe me çfarë fuqie vrave dhe preve krahët e vëllezërve të mi që shpërndanë grigjat e mia—

21 Dhe tani, në qoftë se do të më tregosh në lidhje me këto gjëra, çdo gjë që ti dëshiron do të ta jap; dhe po që nevoja, unë do të të mbroj me ushtritë e mia; por unë e di se ti je më i fuqishëm se të gjitha ato, megjithatë, çdo gjë që ti dëshiron prej meje, unë do të ta jap.

22 Tani, Amoni duke qenë i urtë, por i padëmshëm, i tha mbretit Lamoni: A do t'i dëgjosh fjalët e mia, në qoftë se unë të tregoj se me cilën fuqi i bëj këto gjëra? Dhe kjo është gjëja që unë dëshiroj prej teje.

23 Dhe mbreti iu përgjigj dhe tha: Po, unë do t'u besoj të gjitha fjalëve të tua. Dhe kështu ai u zu me dinakëri.

24 Dhe Amoni filloi t'i fliste me "guxim dhe i tha atij: A beson ti se ka një Perëndi?

25 Dhe ai iu përgjigj dhe i tha atij: Nuk e di se çfarë do të thotë kjo.

26 Dhe atëherë Amoni tha: A beson ti se ka një Shpirt të Madh?

27 Dhe ai tha: Po.

28 Dhe Amoni tha: Ky është Perëndia. Dhe Amoni i tha përsëri atij: A beson ti se ky Shpirt i Madh që është Perëndia, krijoi

16a Alma 12:3.

18a USH Dalluar(it),

dhuratë e të.

b USH Perëndi, Kokë

e Perëndisë.

24a Alma 38:12.

të gjitha gjërat që janë në qiell dhe në tokë?

29 Dhe ai tha: Po, unë besoj se ai ka krijuar të gjitha gjërat që janë në tokë; por unë nuk di për qiejt.

30 Dhe Amoni i tha atij: Qielli është një vend ku banon Perëndia dhe të gjithë engjëjt e tij të shenjtë.

31 Dhe mbreti Lamoni tha: A është sipër tokës?

32 Dhe Amoni tha: Po, dhe ai shikon poshtë mbi të gjithë fëmijët e njerëzve; dhe ai di të gjitha mendimet dhe qëllimet e zemrës; pasi nga dora e tij të gjitha u krijuan që nga fillimi.

33 Dhe mbreti Lamoni tha: Unë u besoj të gjitha këtyre gjërave që the. A je i dërguar nga Perëndia?

34 Amoni i tha atij: Unë jam një njeri; dhe "njeriu në fillim u krijua sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë dhe unë jam thirrur nga Shpirti i tij i Shenjtë për t'i b'mësuar këto gjëra këtij populli; që ata të sillen në një njohuri të asaj që është e drejtë dhe e vërtetë;

35 Dhe një pjesë e atij "Shpirti gjendet në mua dhe më jep b'njohuri dhe gjithashtu fuqi sipas besimit dhe dëshirave të mia që janë në Perëndinë.

36 Tani, pasi Amoni tha këto fjalë, ai filloi me krijimin e botës dhe gjithashtu krijimin e Adamit; dhe i tha atij të gjitha gjërat

në lidhje me rënien e njeriut dhe i "përsëriti, dhe vendosi para tij analet dhe b'shkrimet e shenjta të popullit, të cilat ishin thënë nga c'profetët, madje deri në kohën që ati i tyre Lehi u largua nga Jeruzalemi.

37 Dhe ai gjithashtu u tregoi atyre me hollësi (domethënë mbretit dhe shërbëtorëve të tij) të gjitha udhëtimet e etërve të tyre në vendin e shkretë dhe të gjitha vuajtjet e tyre nga uria dhe etja dhe mundimet e tyre, dhe kështu me radhë.

38 Dhe ai gjithashtu u tregoi atyre me hollësi në lidhje me rebelimet e Lamanit dhe Lemuelit dhe të bijve të Ishmaelit, po, të gjitha rebelimet e tyre ua tregoi atyre; dhe u paraqiti të gjitha analet dhe shkrimet e shenjta, që nga koha që Lehi u largua nga Jeruzalemi deri në kohën e sotme.

39 Por, kjo nuk është e gjitha; pasi ai u paraqiti atyre "planin e shëlbimit, që u përgatit që nga krijimi i botës; dhe ai u bëri të ditur gjithashtu në lidhje me ardhjen e Krishtit dhe të gjitha veprat e Zotit ua bëri ai të ditura atyre.

40 Dhe ndodhi që pasi ai tha të gjitha këto gjëra dhe ia paraqiti ato mbretit, mbreti u besoi të gjitha fjalëve të tij.

41 Dhe ai filloi t'i thërriste Zotit, duke thënë: O Zot, ki mëshirë; sipas "mëshirës tënde

32a Amo. 4:13;

3 Ne. 28:6;

DeB 6:16.

34a Mosia 7:27;

Eth. 3:13–16.

b USH Mësoj, Mësues—

Mësim me Shpirtin.

35a USH Frymëzim,

frymëzoj.

b USH Dije.

36a Mosia 1:4;

Alma 22:12; 37:9.

b USH Shkrime të

shenjta.

c Vep. 3:18–21.

39a USH Plan i shëlbimit.

41a USH Mëshirshëm (i),

mëshirë.

të pamasë që ti ke patur për popullin e Nefit, ki mëshirë për mua dhe për popullin tim.

42 Dhe tani, kur tha këtë, ai ra përdhe sikur të ishte i vdekur.

43 Dhe ndodhi që shërbëtorët e tij e morën dhe e dërguan te bashkëshortja e tij, dhe e vunë mbi një shtrat; dhe për hapësirën e dy ditëve dhe dy netëve ai qëndroi si të ishte i vdekur; dhe bashkëshortja e tij dhe bijtë e tij, dhe bijat e tij e vajtuan sipas mënyrës së Lamanitëve, duke qarë shumë për humbjen e tij.

KAPITULLI 19

Lamoni merr dritën e jetës së përjetshme dhe sheh Shëlbuesin—Njerëzit e shtëpisë së tij ranë në njëfarë hipnoze të thellë dhe shumë shohin engjëj—Amoni ruhet mrekullisht—Ai pagëzon shumë dhe vendos një kishë mes tyre. Rreth 90 para K.

DHE ndodhi që pas dy ditësh dhe dy netësh, ata ishin gati ta merrnin trupin e tij dhe ta vendosnin në një varr që e kishin bërë me qëllim që të varrosnin të vdekurit e tyre.

2 Tani mbretëresha, pasi kishte dëgjuar për famën e Amonit, kështu që ajo dërgoi dhe dëshiroi që ai të vinte tek ajo.

3 Dhe ndodhi që Amoni bëri ashtu siç u urdhërua dhe vajti tek mbretëresha dhe dëshiroi të dinte se çfarë ajo donte që ai të bënte.

4 Dhe ajo i tha atij: Shërbëtorët

e burrit tim më kanë bërë të ditur se ti je “profet i një Perëndie të shenjtë dhe se ti ke fuqi të bësh shumë vepra të fuqishme në emrin e tij;

5 Prandaj, në qoftë se është kështu, unë do të doja që ti të shkosh dhe të shohësh bashkëshortin tim, pasi ai është shtrirë mbi shtratin e tij për hapësirën e dy ditëve dhe dy netëve; dhe disa thonë se nuk ka vdekur, kurse të tjerët thonë se ai ka vdekur dhe qelbet dhe se duhet vendosur në një varr; por sa për veten time, për mua, ai nuk qelbet.

6 Tani, kjo ishte çfarë donte Amoni, pasi ai e dinte se mbreti Lamoni ishte nën fuqinë e Perëndisë; ai e dinte se “veli i errët e mosbesimit po dëbohej nga mendja e tij dhe ^bdrita që ndriçonte mendjen e tij, që ishte drita e lavdisë së Perëndisë, e cila ishte një dritë e mrekullueshme e mirësisë së tij—po, kjo dritë i kishte futur kaq gëzim në shpirtin e tij, sa ia kishte zhdukur renë e errësirës dhe drita e jetës së përherëshme ndriçonte në shpirtin e tij, po, ai e dinte se kjo e kishte mundur trupin e tij natyror dhe ai ishte rrëmbyer në Perëndinë—

7 Prandaj, ajo që mbretëresha dëshironte prej tij, ishte dëshira e tij e vetme. Prandaj, ai shkoi të shihte mbretin, ashtu si mbretëresha dëshironte nga ai; dhe pa mbretin dhe e dinte se ai nuk kishte vdekur.

8 Dhe ai i tha mbretëreshës: Ai

nuk ka vdekur, por po fle në Perëndi dhe nesër do të ngrihet përsëri; prandaj mos e varros.

9 Dhe Amoni i tha asaj: A e beson ti këtë? Dhe ajo i tha atij: Unë nuk kam pasur dëshmitarë përveç fjalës tënde dhe fjalës së shërbëtorëve tanë; megjithatë, unë besoj se do të jetë ashtu sikurse the ti.

10 Dhe Amoni i tha asaj: E bekuar qofsh për shkak të besimit tënd të jashtëzakonshëm; unë po të them ty, grua, nuk ka pasur një "besim të tillë kaq të madh mes gjithë njerëzve të Nefitëve.

11 Dhe ndodhi që ajo qëndroi dhe e gdhiu pranë shtratit të bashkëshortit të saj, që nga ajo kohë deri të nesërmen në kohën që Amoni kishte caktuar që ai të ngrihej.

12 Dhe ndodhi që sipas fjalëve të Amonit ai u ngrit; dhe si u ngrit, shtriu dorën e tij në drejtim të gruas dhe tha: I bekuar qoftë emri i Perëndisë dhe e bekuar je ti.

13 Pasi, aq me siguri sa ti je gjallë, vër re, unë kam parë Shëlbuesin tim; dhe ai do të vijë dhe do të "lindë nga një "grua; dhe ai do të shëlbojë gjithë njerëzimin që beson në emrin e tij. Tani, pasi tha këto fjalë, zemra e tij u mbush brenda tij dhe ra përsëri nga gëzimi dhe kështu ra edhe mbretëresha, duke u mposhtur nga Shpirti.

14 Tani Amoni, duke parë

Shpirtin e Zotit të derdhur sipas "lutjeve të tij mbi Lamanitët, vëllezërit e tij që kishin qenë shkak i kaq shumë zie mes Nefitëve, ose mes gjithë njerëzve të Zotit për shkak të paudhësive të tyre dhe "traditave të tyre, ai ra në gjunjë dhe filloi të derdhte shpirtin e tij në lutje dhe në falënderime ndaj Perëndisë, për sa ai kishte bërë për vëllezërit e tij; dhe ai gjithashtu u mposht nga "gëzimi; dhe kështu që të tre "ranë përdhe.

15 Tani, kur shërbëtorët e mbretit panë se ata ranë përdhe, edhe ata filluan t'i thërritnin Perëndisë, pasi frika e Zotit kishte ardhur mbi ta gjithashtu, pasi ishin "ata që qëndruan para mbretit dhe i dëshmuuan atij në lidhje me fuqinë e madhe të Amonit.

16 Dhe ndodhi që ata thirrën në emrin e Zotit, në fuqinë e tyre, madje derisa të gjithë ranë përdhe, me përjashtim të një gruaje Lamanite, emri i së cilës ishte Abish; dhe ajo duke qenë e kthyer në besim te Zoti prej shumë vjetësh, për shkak të një vegimi të pazakontë të atit të saj—

17 Kështu, pasi ishte kthyer në besim te Zoti dhe asnjëherë nuk e kishte bërë të ditur atë, prandaj, kur ajo pa se të gjithë shërbëtorët e Lamonit ranë përdhe dhe gjithashtu zonja e saj, mbretëresha, dhe mbreti dhe Amoni ishin shtrirë për-

10a Llu. 7:9.

USH Besim.

13a USH Jezu Krisht—
Profecitë rreth

lindjes dhe vdekjes
së Jezu Krishtit.

b 1 Ne. 11:13–21.

14a DeB 42:14.

b Mosia 1:5.

c USH Gëzim.

d Alma 27:17.

15a Alma 18:1–2.

dhe, ajo e dinte se ishte fuqia e Perëndisë; dhe duke menduar se kjo mundësi, duke ia bërë të ditur popullit se ç'u kishte ndodhur atyre, se të parit e kësaj skene do t'i "bëntë ata të besonin në fuqinë e Perëndisë, prandaj ajo vrapoi nga shtëpia në shtëpi, duke ua bërë atë të njohur njerëzve.

18 Dhe ata filluan të mblidhen së bashku në shtëpinë e mbretit. Dhe aty erdhi një turmë dhe për habinë e tyre ata panë mbretin dhe mbretëreshën dhe shërbëtorët e tyre të shtrirë përdhe; dhe që të gjithë të shtrirë siç ishin, dukeshin sikur kishin vdekur; dhe ata panë gjithashtu Amonin dhe panë se ai ishte një Nefit.

19 Dhe tani njerëzit filluan të pëshpëritnin mes tyre; disa thonin se ishte një e keqe e madhe që kishte ardhur mbi ta, ose mbi mbretin dhe shtëpinë e tij, sepse ai kishte lejuar që Nefiti të "qëndronte në tokë.

20 Por, të tjerët i qortuan, duke thënë: Mbreti e solli këtë të keqe mbi shtëpinë e tij, sepse ai vrau shërbëtorët e tij, të cilët kishin patur grigjat e tyre të shpërndara tek "ujërat e Sebusit.

21 Dhe ata gjithashtu u qortuan nga ata njerëz që kishin qëndruar tek ujërat e Sebusit dhe "shpërndanë grigjat që i përkisnin mbretit, pasi ata ishin zemëruar me Amonin për shkak të numrit të vëllezërve të tyre që ai kishte vvarë tek ujërat

e Sebusit, ndërsa po mbronin grigjat e mbretit.

22 Tani, njëri prej tyre, vëllai i të cilit qe "vvarë nga shpata e Amonit, duke qenë jashtëzakonisht i zemëruar me Amonin, nxori shpatën e tij dhe vajti drejt Amonit që t'i binte me të, për ta vvarë; dhe si e ngriti shpatën për ta qëlluar, vini re, ai ra përdhe i vdekur.

23 Tani ne shohim se Amoni nuk mund të vritej, pasi "Zoti i kishte thënë Mosias, atit të tij: Unë do ta kursej atë dhe do të jetë për të, sipas besimit tënd— prandaj Mosia ia "besoi atë Zotit.

24 Dhe ndodhi që kur turma pa se njeriu që ngriti shpatën për të vvarë Amonin ra i vdekur, frika erdhi mbi të gjithë ata dhe nuk guxonin të zgjatnin duart që ta preknin atë, ose ndonjë prej atyre që kishte rënë; dhe ata filluan të çuditën përsëri mes tyre se ç'mund të ishte shkaku i kësaj fuqie të madhe, ose ç'kuptim kishin të gjitha këto gjëra.

25 Dhe ndodhi që kishte shumë mes tyre që thanë se Amoni ishte "Shpirti i Madh dhe të tjerë thanë se ai ishte dërguar nga Shpirti i Madh;

26 Por disa qortonin të gjithë të tjerët, duke thënë se ai ishte një përbindësh që ishte dërguar nga Nefitët për t'i munduar ata.

27 Dhe kishte edhe disa prej tyre që thanë se Amoni qe dërguar nga Shpirti i Madh për

17a Mosia 27:14.

19a Alma 17:22–23.

20a Alma 17:26; 18:7.

21a Alma 17:27; 18:3.

22a Alma 17:38.

23a Mosia 28:7;

Alma 17:35.

b usH Besim.

25a Alma 18:2–5.

t'u shkaktuar vuajtje për shkak të paudhësive të tyre; dhe se qe Shpirti i Madh që ishte kujdesur gjithnjë për Nefitët, që i kishte çliruar gjithmonë nga duart e tyre; dhe ata thanë se qe ky Shpirti i Madh që kishte shkaktuar kaq shumë prej vellezërve të tyre, Lamanitëve.

28 Dhe kështu, grindja mes tyre filloi të bëhej jashtëzakonisht e rreptë. Dhe ndërsa ata po ziheshin kështu, erdhi "shërbëtorja që bëri që turma të mblidhej së bashku dhe ajo, kur pa grindjen që po zhvillohej mes turmës, ishte jashtëzakonisht e pikëlluar, madje deri në lot.

29 Dhe ndodhi që ajo shkoi dhe e mori mbretëreshën për dore, që ndoshta të mund ta ngrinte nga toka; dhe, porsa ia preku dorën, ajo u ngrit dhe qëndroi më këmbë dhe thirri me zë të lartë, duke thënë: O Jezus i bekuar, që më shpëtove nga një "ferr i tmerrshëm! O Perëndi i bekuar, ki ^bmëshirë për këtë popull!

30 Dhe pasi tha këto, ajo përplasi duart e saj, pasi qe plot gëzim dhe tha shumë fjalë që nuk u kuptuan; dhe pasi bëri këtë gjë, ajo mori mbretin, Lamonin, për dore dhe vini re, ai u ngrit dhe qëndroi më këmbë.

31 Dhe ai menjëherë, duke parë grindjen mes popullit të tij, shkoi dhe filloi t'i qortonte dhe t'u mësonte "fjalët që kishte

dëgjuar nga goja e Amonit; dhe të gjithë ata që dëgjuan fjalët e tij besuan dhe u kthyen në besim te Zoti.

32 Por, pati shumë mes tyre që nuk donin t'i dëgjonin fjalët e tij; prandaj ata shkuan në udhën e tyre.

33 Dhe ndodhi që kur Amoni u ngrit, ai gjithashtu u kujdes për ta dhe ashtu bënë edhe të gjithë shërbëtorët e Lamonit; dhe të gjithë u shpallën njerëzve të njëjtën gjë—se zemrat e tyre kishin "ndryshuar; se ata nuk kishin më dëshirë të bënin të ^bliga.

34 Dhe vini re, shumë i shpallën popullit se kishin parë "engjëj dhe se kishin biseduar me ta; dhe kështu ata u kishin thënë atyre gjëra të Perëndisë dhe të drejtësisë së tij.

35 Dhe ndodhi që pati shumë që besuan në fjalët e tyre; dhe të gjithë ata që besuan u "pagëzuan; dhe ata u bënë një popull i drejtë dhe vendosën një kishë mes tyre.

36 Dhe kështu puna e Zotit filloi mes Lamanitëve; kështu Zoti filloi të derdhte mbi ta Shpirtin e tij; dhe shohim se krahu i tij shtrihet te të "gjithë njerëzit që do të pendohen dhe besojnë në emrin e tij.

KAPITULLI 20

Zoti dërgon Amonin në Midoni për

28a Alma 19:16.

29a 1 Ne. 14:3.

^b Ush Mëshirshëm (i),
mëshirë.

31a Alma 18:36–39.

33a Ush Lindur (i)
përsëri, lindur (i)
nga Perëndia.

^b Mosia 5:2;
Alma 13:12.

34a Ush Engjëj.

35a Ush Pagëzim,
pagëzoi.

36a 2 Ne. 26:33;
Alma 5:33.

të çliruar vëllezërit e tij të burgosur—Amoni dhe Lamoni takohen me atin e Lamoni, që është mbret mbi të gjithë vendin—Amoni detyron mbretin plak të miratojë lirimin e vëllezërve të tij. Rreth 90 para K.

DHE ndodhi që pasi vendosën një kishë në atë vend, mbreti Lamoni kishte dëshirë që Amoni të shkonte me të në tokën e Nefit, që të mund t'ia paraqiste atit të tij.

2 Dhe zëri i Zotit i erdhi Amonit, duke thënë: Ti nuk duhet të shkosh në tokën e Nefit, pasi vër re, mbreti do të kërkojë jetën tënde; por ti do të shkosh në tokën e Midonit; pasi vër re, vëllai yt Aaroni dhe gjithashtu Muloki dhe Amahu janë në burg.

3 Tani, ndodhi që kur Amoni e dëgjoji këtë, ai i tha Lamoni: Vër re, vëllai im dhe vëllezërit e tjerë janë në burg në Midoni dhe po shkoj që t'i çliroj.

4 Tani, Lamoni i tha Amonit: Unë di se në "fuqinë e Zotit ti mund t'i bësh të gjitha gjërat. Por vër re, unë do të vij me ty në tokën e Midonit; pasi mbreti i tokës së Midonit, i cili quhet Antiomno, është një miku im; prandaj unë do të shkoj në tokën e Midonit, që unë të mund të lajkatoj mbretin e asaj toke dhe ai do t'i nxjerrë nga ^bburgu vëllezërit e tu. Tani Lamoni i tha atij: Kush të tha se vëllezërit e tu janë në burg?

5 Dhe Amoni i tha atij: Askush nuk më tha, vetëm Perëndia;

dhe ai më tha mua—Shko dhe çliro vëllezërit e tu, pasi ata janë në burg në tokën e Midonit.

6 Tani, kur Lamoni e dëgjoji këtë gjë, ai bëri që shërbëtorët e tij të përgatitnin "kuajt e tij dhe karrot e tij.

7 Dhe ai i tha Amonit: Eja, unë do të vij me ty në tokën e Midonit dhe aty do t'i lutem mbretit që t'i nxjerrë nga burgu vëllezërit e tu.

8 Dhe ndodhi që ndërsa Amoni dhe Lamoni po udhëtonin tutje, ata takuan atin e Lamoni, që ishte mbret "mbi të gjithë vendin.

9 Dhe vini re, i ati i Lamoni i tha atij: Përse nuk erdhe në "festimin që bëra atë ditë të madhe kur unë bëra festë për bijtë e mi dhe për popullin tim?

10 Dhe ai tha gjithashtu: Ku po vete me këtë Nefit që është një nga fëmijët e një "gënjeshtari?

11 Dhe ndodhi që Lamoni i tregoi se ku po shkonte, pasi kishte frikë se mund ta fyente.

12 Dhe ai gjithashtu i tregoi gjithë shkakun e qëndrimit të tij në mbretërinë e vet, që ai nuk shkoi tek i ati për festën që kishte përgatitur.

13 Dhe tani kur Lamoni i tregoi të gjitha këto gjëra, vini re, për habinë e tij, i ati u zemërua me të dhe tha: Lamoni, ti do të m'i dorëzosh këta Nefitë që janë bijtë e një gënjeshtari. Vër re, ai grabiti etërit tanë; dhe tani fëmijët e tij po vijnë edhe mes nesh, kështu që me dredhitë e tyre dhe me gënjeshttrat e tyre, të

20 4a Alma 26:12.
b Alma 20:28–30.

6a Alma 18:9–10.
8a Alma 22:1.

9a Alma 18:9.
10a Mosia 10:12–17.

mund të na mashtrojnë, që të grabitin përsëri nga prona jonë.

14 Tani, i ati i Lamoniit e urdhëroi që të vriste Amonin me shpatë. Dhe ai e urdhëroi gjithashtu që të mos shkonte në vendin e Midonit, por të kthehej me të në tokën e Ishmaelit.

15 Por Lamoni i tha atij: Unë nuk do ta vras Amonin, as nuk do të kthehem në tokën e Ishmaelit, por unë do të shkoj në vendin e Midonit, që të liroj vëllezërit e Amonit, pasi unë e di se ata janë njerëz të drejtë dhe profetë të shenjtë të Perëndisë së vërtetë.

16 Tani, kur ati i tij dëgjoi këto fjalë, ai u zemërua me të dhe nxori shpatën, që ta qëllonte dhe ta hidhte përdhe.

17 Por, Amoni i doli para dhe i tha: Vër re, ti nuk do ta vrasësh birin tënd; megjithatë do të ishte "më mirë që të bjerë ai se ti, pasi vër re, ai është ^bpenduar për mëkatet e tij; por nëse ti do të biesh tani, në zemërimin tënd, shpirti yt nuk mund të shpëtohet dot.

18 Dhe përsëri, është e domosdoshme që të përmbahesh; pasi po të "vrisje birin tënd, ai duke qenë njeri i pafajshëm, gjaku i tij do t'i thërriste nga toka Zotit, Perëndisë së tij, për hakmarrje që të bjerë mbi ty; dhe ndoshta ti do të humbisje ^bshpirtin tënd.

19 Tani, pasi Amoni i tha këto fjalë, ai iu përgjigj, duke thënë: Unë e di se po të vrisja birin tim, do të derdhja gjak të pafaj-

shëm; pasi je ti që ke kërkuar ta shkatërrosh atë.

20 Dhe ai shtriu dorën e tij që të vriste Amonin. Por Amoni u bëri ballë goditjeve të tij dhe gjithashtu qëlloi krahun e tij që të mos ishte në gjendje ta përdorte.

21 Tani, kur mbreti pa se Amoni mund ta vriste, filloi t'i lutej Amonit që t'i kursente jetën.

22 Por Amoni ngriti shpatën e tij dhe i tha: Vër re, unë do të të qëlloj në qoftë se ti nuk pranon që vëllezërit e mi të mund të nxirren nga burgu.

23 Tani mbreti, duke pasur frikë se mund të humbte jetën e tij, tha: Në qoftë se do të më falësh mua, unë do të të jap ty çdo gjë që do të kërkoesh, madje gjysmën e mbretërisë.

24 Tani, kur Amoni pa se kishte nxjerrë nga mbreti plak aq sa donte ai, i tha atij: Në qoftë se ti pranon që vëllezërit e mi mund të lirohen nga burgu dhe gjithashtu që Lamoni mund të mbajë mbretërinë e tij, që ti të mos jesh i pakënaqur me të, por do ta lejosh që të bëjë sipas dëshirave të tij për "çdo gjë që ai mendon, atëherë unë do të të kursej; përndryshe unë do të të qëlloj dhe do të të hedh përdhe.

25 Tani, pasi Amoni tha këto fjalë, mbreti filloi të gëzohej për shkak të jetës së tij.

26 Dhe kur pa se Amoni nuk kishte dëshirë ta shkatërronte dhe kur pa edhe dashurinë e madhe që ai kishte për birin e tij, Lamoniin, ai u çudit jashtë-

14a Alma 17:19.
17a Alma 48:23.

b Alma 19:12–13.
18a USH Vrasje.

b DeB 42:18.
24a Alma 21:21–22.

zakonisht dhe tha: Meqë kjo është e gjitha që ti ke dëshiruar, që unë të liroj vëllezërit e tu dhe të lejoj që biri im Lamoni të mbajë mbretërinë e tij, vër re, unë do ta pranoj që biri im mund ta mbajë mbretërinë e tij, që nga kjo kohë dhe përgjithnjë; dhe se unë nuk do ta drejtoj më—

27 Dhe unë do të pranoj edhe që vëllezërit e tu të lirohen nga burgu dhe që ti dhe vëllezërit e tu mund të vini tek unë, në mbretërinë time; pasi unë do të dëshiroj shumë të të shoh. Pasi mbreti u çudit shumë nga fjalët që ai tha dhe gjithashtu nga fjalët që u thanë nga biri i tij, Lamoni, prandaj ai kishte “dëshirë t’i mësonte ato.

28 Dhe ndodhi që Amoni dhe Lamoni vazhduan udhëtimin e tyre drejt tokës të Midonit. Dhe Lamoni gjeti dashamirësi në sytë e mbretit të vendit; prandaj vëllezërit e Amonit u nxorën nga burgu.

29 Dhe kur Amoni i takoi, i erdhi jashtëzakonisht keq për ta, pasi vini re, ata ishin lakuriq dhe lëkura e tyre u ishte çjerrë jashtëzakonisht, sepse kishin qenë lidhur me litarë të fortë. Ata kishin vuajtur gjithashtu nga uria, nga etja dhe nga çdo lloj fatkeqësie; megjithatë, ata qenë të “durueshëm në të gjitha vuajtjet e tyre.

30 Dhe ashtu siç kishte ndodhur, qe fati i tyre që të binin në duart e një populli më të ashpër dhe më kokëfortë; prandaj ata nuk deshën t’u vinin veshin fja-

lëve të tyre dhe i kishin flakur jashtë dhe qëlluar, dhe dëbuar nga shtëpia në shtëpi dhe nga vendi në vend, madje deri kur arritën në tokën e Midonit; dhe aty i kapën dhe i hodhën në burg, dhe i lidhën me “litarë të fortë, dhe i mbajtën në burg për shumë ditë, dhe u çliruan nga Lamoni dhe Amoni.

Një rrëfim i predikimit të Aaronit dhe Mulokit dhe vëllezërve të tyre, drejtuar Lamanitëve.

Përfshin kapitujt 21 deri në 26, duke përfshirë edhe të fundit.

KAPITULLI 21

Aaroni u mëson Amalekitëve mbi Krishtin dhe shlyerjen e tij—Aaroni dhe vëllezërit e tij burgosen në Midoni—Pas çlirimit të tyre, ata japin mësim nëpër sinagoga dhe bëjnë që shumë veta të kthehen në besim—Lamoni u jep liri fetare njerëzve në vendin e Ishmaelit. Rreth 90–77 para K.

TANI, kur Amoni dhe vëllezërit e tij “u ndanë nga njëri-tjetri në kufijtë e tokës së Lamanitëve, vini re, Aaroni vazhdoi udhëtimin e tij drejt tokës që quhej nga Lamanitët, Jeruzalem, duke e quajtur sipas vendit të lindjes së etërve të tyre; dhe ishte larg, pranë kufijve të Mormonit.

2 Tani Lamanitët dhe Amalekitët dhe populli i “Amulonit, kishin ndërtuar një qytet të madh, i cili ishte quajtur Jeruzalem.

27a USH PëruL, përuLësi.
29a Alma 17:11.

30a Alma 26:29.
21 1a Alma 17:13, 17.

2a Mosia 24:1;
Alma 25:4–9.

3 Tani, Lamanitët qenë nga vetja e tyre mjaft të ashpër; por Amalekitët dhe Amulonitët qenë edhe më të ashpër; prandaj, ata qenë shkak që Lamanitët të ngurtësonin zemrat e tyre edhe më shumë, që ata të forcoheshin në ligësi dhe në neveritë e tyre.

4 Dhe ndodhi që Aaroni erdhi në qytetin e Jeruzalemit dhe së pari filloi t'u predikonte Amalekitëve. Dhe ai filloi t'u predikonte në sinagogat e tyre, pasi ata kishin ndërtuar sinagoga sipas "urdhrit të Nehoritëve; pasi shumë nga Amalekitët dhe nga Amulonitët ishin nga urdhri i Nehoritëve.

5 Prandaj, ndërsa Aaroni hyri në një prej sinagogave për t'u predikuar njerëzve dhe ndërsa po u fliste atyre, vini re, u ngrit një Amelekit dhe filloi të grindej me të, duke thënë: Çfarë është ajo që ke dëshmuar? A mos ke parë një "engjell? Pse nuk shfaqen engjëjt te ne? Vër re, a nuk është ky popull po aq i mirë sa populli yt?

6 Ti thua se në qoftë se nuk pendohe mi, ne do të mbarojmë. Si e di ti mendimin dhe qëllimin e zemrave tona? Si e di ti se ne kemi shkak për t'u penduar? Si e di ti se ne nuk jemi një popull i drejtë? Vër re, ne kemi ndërtuar vende të shenjta dhe mblidhemi së bashku për të adhuruar Perëndinë. Ne besojmë se Perëndia do t'i shpëtojë të gjithë njerëzit.

7 Tani Aaroni i tha atij: A beson ti se Biri i Perëndisë do të vijë

për të shëlbuar njerëzimin nga mëkatet e tij?

8 Dhe njeriu i tha atij: Ne nuk besojmë se ti e di një gjë të tillë. Ne nuk besojmë në këto tradita të marra. Ne nuk besojmë se ti di mbi "gjërat që do të vijnë, as nuk besojmë se etërit e tu dhe gjithashtu etërit tanë, dinin në lidhje me gjërat që ata flisnin, për atë që do të vijë.

9 Tani Aaroni filloi t'u shpjegonte shkrimet e shenjta në lidhje me ardhjen e Krishtit dhe gjithashtu në lidhje me ringjalljen e të vdekurve dhe se "nuk mund të ketë shëlbim për njerëzimin, veçse nëpërmjet vdekjes dhe vuajtjeve të Krishtit dhe të shlyerjes së gjakut të tij.

10 Dhe ndodhi që ndërsa ai filloi të shtjellonte këto gjëra, ata u zemëruan me të dhe filluan ta tallnin; dhe nuk donin të dëgjonin fjalët që ai foli.

11 Prandaj, kur pa se ata nuk donin të dëgjonin fjalët e tij, ai u largua nga sinagoga e tyre dhe shkoi në një fshat që quhej Ani-Anti dhe aty ai gjeti Mulokin duke u predikuar atyre fjalën; si edhe Amahun dhe vëllezërit e tij. Dhe ata po grindeshin me shumë veta mbi fjalën.

12 Dhe ndodhi që panë se njerëzit po ngurtësonin zemrat e tyre, prandaj ata u nisën dhe arritën në tokën e Midonit. Dhe u predikuan fjalën shumë vetave dhe pak u besuan fjalëve që ata u mësonin.

13 Megjithatë, Aaroni dhe një farë numri prej vëllezërve të tij,

u morën dhe u hodhën në burg dhe të tjerët ikën, dhe u larguan nga toka e Midonit për në krahinat rreth e përçark.

14 Dhe ata që u futën në burg “vuajtën shumë dhe u çliruan me anë të dorës së Lamonit dhe Amonit dhe u ushqyen, dhe u veshën.

15 Dhe ata shkuan prapë të njoftonin fjalën dhe kështu u çliruan nga burgu për të parën herë; dhe kështu ata kishin vuajtur.

16 Dhe shkuan kudo që u udhëhoqën nga “Shpirti i Zotit, duke predikuar fjalën e Perëndisë në çdo sinagogë të Amalekitëve, ose në çdo mbledhje të Lamanitëve ku ata mund të pranoheshin.

17 Dhe ndodhi që Zoti filloi t’i bekonte, aq sa ata sollën shumë veta në njohurinë e së vërtetës; po, ata “bindën shumë mbi mëkatet e tyre dhe mbi traditat e etërve të tyre, që nuk ishin të drejta.

18 Dhe ndodhi që Amoni dhe Lamoni u kthyen nga toka e Midonit në tokën e Ishmaelit, që ishte toka e trashëgimit të tyre.

19 Dhe mbreti Lamoni nuk mund të lejonte që Amoni t’i shërbente atij ose të ishte shërbëtori i tij.

20 Por ai bëri që në tokën e Ishmaelit të ndërtoheshin sinagoga dhe bëri që populli i tij, ose njerëzit që kishte nën sundim, duhej të mblidheshin tok së bashku.

21 Dhe ai u gëzua për ta dhe u

mësoi atyre shumë gjëra. Dhe ai u shpalli edhe se ata ishin një popull që ishin nën të dhe se ishin një popull i lirë dhe se ata ishin një popull i lirë nga shtypjet e mbretit, atit të tij; pasi i ati i kishte dhënë atij të drejtë të sundonte mbi popullin që ndodhej në tokën e Ishmaelit dhe në të gjithë tokën rreth e përçark.

22 Dhe ai u shpalli atyre edhe se mund të kishin “lirinë e adhurimit të Zotit, Perëndisë së tyre, sipas dëshirave të tyre, brenda çfarëdo vendi që të ishin, nëse ishin në tokën që ishte nën mbretërimin e mbretit Lamoni.

23 Dhe Amoni i predikoi popullit të mbretit Lamoni; dhe ndodhi që ai u mësoi të gjitha gjërat në lidhje me gjërat që kishin të bënin me drejtësinë. Dhe ai i nxiti ata çdo ditë, me gjithë zell; dhe ata i vunë veshin fjalës së tij dhe qenë të zellshëm për zbatimin e urdhërimeve të Perëndisë.

KAPITULLI 22

Aaroni i mëson atit të Lamonit rreth Krijimit, rënies së Adamit dhe planit të shëlbimit nëpërmjet Krishtit—Mbreti dhe të gjithë njerëzit e shtëpisë së tij kthehen në besim—Shpjegohet ndarja e tokës mes Nefitëve dhe Lamanitëve. Rreth 90–77 para K.

TANI, ndërsa Amoni po mësonte vazhdimisht popullin e Lamoni, ne do të kthehemi te rrëfimi i Aaronit dhe i vëllezërve të

tij; meqë pasi u nis nga toka e Midonit, ai u “udhëhoq nga Shpirti për në tokën e Nefit, madje deri te shtëpia e mbretit që ishte mbi të gjithë tokën,^b me përjashtim të tokës së Ishmaelit; dhe ai qe atë i Lamonit.

2 Dhe ndodhi që ai shkoi tek ai, brenda në pallatin e mbretit me vëllezërit e tij dhe u përul para mbretit dhe i tha atij: Vër re, O mbret, ne jemi vëllezërit e Amonit, që ti “lirove nga burgju.

3 Dhe tani, O mbret, në qoftë se ti do të na falësh jetën, ne do të jemi shërbëtorët e tu. Dhe mbreti u tha atyre: Ngrihuni, pasi unë do t’jua fal jetën dhe nuk do të lejoj që ju të jeni shërbëtorët e mi; por unë do të ngul këmbë që ju të më administroni; pasi kam qenë disi i shqetësuar në mendje, për shkak të bujarisë dhe të madhësisë së fjalëve të vëllait tuaj Amon; dhe dëshiroj të di arsyeën përse ai nuk ka dalë nga Midoni me ju.

4 Dhe Aaroni i tha mbretit: Vër re, Shpirti i Zotit e ka thirrur gjetiu; ai ka shkuar në tokën e Ishmaelit, për të mësuar popullin e Lamonit.

5 Tani mbreti u tha atyre: Ç’është kjo gjë që thatë në lidhje me Shpirtin e Zotit? Vini re, kjo është gjëja që më shqetëson.

6 Dhe gjithashtu, ç’është kjo që Amoni tha—“Në qoftë se ju do të pendoheni, do të shpëtoheni dhe në qoftë se nuk do të

pendoheni, ju do të flakeni tej në ditën e fundit.

7 Dhe Aaroni iu përgjigj dhe i tha atij: A beson ti se ka një Perëndi? Dhe mbreti tha: Unë di se Amalekitët thonë se ka një Perëndi dhe unë u kam dhënë leje të ndërtojnë vende të shenjta, që të mblidhen së bashku për ta adhuruar atë. Dhe tani, në qoftë se ti thua se ka Perëndi, vër re, unë do të “besoj.

8 Dhe tani, kur Aaroni dëgjoi këtë, zemra e tij filloi të gëzohej dhe tha: Vër re, aq me siguri sa je gjallë ti, O mbret, aq ka një Perëndi.

9 Dhe mbreti tha: A është Perëndia ai “Shpirti i Madh që nxori etërit tanë nga toka e Jeruzalemit?

10 Dhe Aaroni i tha atij: Po, ai është ai Shpirti i Madh dhe ai “krijoi të gjitha gjërat, qoftë në qiell, ashtu edhe në tokë. A e beson ti këtë?

11 Dhe ai tha: Po, unë besoj se Shpirti i Madh krijoi të gjitha gjërat dhe dëshiroj që ti të më tregosh në lidhje me të gjitha këto gjëra dhe unë do t’u “besoj fjalëve të tua.

12 Dhe ndodhi që kur Aaroni pa se mbreti do t’u besonte fjalëve të tij, ai filloi që nga krijimi i Adamit, “duke i lexuar mbretit shkrimet e shenjta—sesi Perëndia krijoi njeriun sipas shëmbëlltyrës së tij dhe se Perëndia i dha atij urdhërime dhe se për shkak të shkeljes, njeriu ra.

22 1a Alma 21:16–17.

b Alma 21:21–22.

2a Alma 20:26.

6a Alma 20:17–18.

7a DeB 46:13–14.

9a Alma 18:18–28.

10a USH Krijoi, krijim.

11a USH Besim, besoj.

12a 1 Ne. 5:10–18;

Alma 37:9.

13 Dhe Aaroni i shpjegoi atij shkrimet e shenjta që nga "krijimi i Adamit, duke i paraqitur atij rënie e njeriut dhe gjendjen e tij të mishit dhe gjithashtu ^bplanin e shëlbimit, që ishte përgatitur që 'nga krijimi i botës, nëpërmjet Krishtit, për të gjithë ata që do të besonin në emrin e tij.

14 Dhe që kur njeriu "ra, ai nuk mund të ^bmeritonte asgjë për veten e tij; por vuajtet dhe vdekja e Krishtit 'shlyejnë për mëkatet e tyre, nëpërmjet besimit, pendimit dhe kështu me radhë; dhe se ai këput rripat e vdekjes, që "varri të mos ketë fitore dhe thumbi i vdekjes të gëlltitet në shpresat e lavdisë; dhe Aaroni ia shpjegoi të gjitha këto gjëra mbretit.

15 Dhe ndodhi që pasi Aaroni ia shpjegoi këto gjëra, mbreti tha: "Çfarë duhet të bëj që të mund të kem këtë jetë të përjetshme, për të cilën fole? Po, çfarë duhet të bëj që të mund të ^blind nga Perëndia, duke shkukur këtë shpirt të keq nga gjoksi im dhe të marr Shpirtin e tij, që të jem plot gëzim, që të mos përjashtohem në ditën e fundit? Vër re, tha ai, unë do të heq dorë nga 'çdo gjë që kam, po, unë do ta braktis mbretërinë time, që të mund të marr këtë gëzim të madh.

16 Por Aaroni i tha: Në qoftë se

ti e "dëshiron këtë gjë, në qoftë se ti do të përulesh para Perëndisë, po, në qoftë se ti do të pendo-hesh për të gjitha mëkatet e tua dhe do të përulesh para Perëndisë dhe të thërrasësh emrin e tij me besim, duke besuar se do të marrësh, atëherë do të marrësh ^bshpresën që dëshiron.

17 Dhe ndodhi që kur Aaroni i tha këto fjalë, mbreti u "përl para Zotit në gjunjë; po, madje u shtri përdhe dhe ^bthirri fuqishëm, duke thënë:

18 O Perëndi, Aaroni më ka thënë se ka një Perëndi dhe në qoftë se ka një Perëndi dhe në qoftë se ti je Perëndia, a do të më shfaqesh dhe unë do t'i braktis të gjitha mëkatet e mia për të të njohur dhe që të mund të ngrihem së vdekuri dhe të shpëtohem në ditën e fundit. Dhe tani, kur mbreti i tha këto fjalë, ra përdhe sikur të ishte i vdekur.

19 Dhe ndodhi që shërbëtorët e tij vrapuan që t'i thoshin mbretëreshës të gjithë atë që i kishte ndodhur mbretit. Dhe ajo erdhi te mbreti; dhe kur e pa të shtrirë sikur të kishte vdekur dhe pa gjithashtu Aaronin dhe vëllezërit e tij duke qëndruar, sikur të kishin qenë ata shkaku i rënies së tij, ajo u zemërua me ta dhe u dha urdhër shërbëtorëve të saj, ose shërbëtorëve të mbretit, që t'i kapnin dhe t'i vrisnin.

13a Zan. 1:26–28.

b ush Plan i shëlbimit.

c 2 Ne. 9:18.

14a ush Rënie e Adamit dhe e Evës.

b 2 Ne. 25:23;

Alma 42:10–25.

c Alma 34:8–16.

ush Shlyej, shlyerje.

d Isa. 25:8;

1 Kor. 15:55.

15a Vep. 2:37.

b Alma 5:14, 49.

c Mt. 13:44–46;

19:16–22.

16a ush Kthim, kthyer (i).

b Eth. 12:4.

17a DeB 5:24.

b ush Lutje.

20 Tani shërbëtorët e panë shkakun e rënies së mbretit, prandaj nuk guxonin të vinin dorë mbi Aaronin dhe vëllezërit e tij; dhe iu lutën mbretëreshës, duke thënë: Përse na jep urdhër që t'i vrasim këta njerëz, kur vër re, njëri prej tyre është "më i fuqishëm se të gjithë ne? Prandaj, ne do të biem para tyre.

21 Tani, kur mbretëresha pa frikën e shërbëtorëve, edhe ajo vetë filloi të frikësohej shumë, se mos vinte ndonjë e keqe mbi të. Dhe ajo urdhëroi shërbëtorët e saj që të shkonin dhe të thërrisnin popullin, që ata të mund të vrisnin Aaronin dhe vëllezërit e tij.

22 Tani, kur Aaroni pa vendosmërinë e mbretëreshës, ai, duke ditur edhe ngurtësinë e zemrave të popullit, pati frikë se një turmë njerëzish mund të mblihdeshin së bashku dhe do të bëhej një grindje e madhe dhe një trazirë mes tyre; prandaj, ai shtriu dorën, e ngriti mbretin nga toka dhe i tha atij: Qëndro. Dhe ai qëndroi në këmbët e tij, duke marrë fuqinë e tij.

23 Tani kjo u bë në prani të mbretëreshës dhe të shumë shërbëtorëve. Dhe kur ata e panë këtë gjë, u çuditën shumë dhe filluan të frikësohen. Dhe mbreti qëndroi përpara dhe filloi t'u "predikonte atyre. Dhe ai u predikoi kaq shumë, sa e gjithë shtëpia e tij u ^bkthye në besim te Zoti.

24 Tani, një shumicë njerëzish

ishin mbledhur së bashku, për shkak të urdhërimit të mbretëreshës; dhe filluan të bëheshin shumë pëshpëritje mes tyre për shkak të Aaronit dhe vëllezërve të tij.

25 Por mbreti shkoi mes tyre dhe i ndihmoi të kuptonin. Dhe ata u qetësuan kundrejt Aaronit dhe atyre që ishin me të.

26 Dhe ndodhi që kur mbreti pa se populli ishte qetësuar, ai bëri që Aaroni dhe vëllezërit e tij të qëndronin në mes të turmës dhe t'u predikonin atyre fjalën.

27 Dhe ndodhi që mbreti dërgoi një "shpallje në tërë tokën, mes gjithë njerëzve të tij që ishin në të gjitha krahinat rreth e përçark, që ishin madje edhe në kufi me detin, nga lindja dhe nga perëndimi dhe që ishin ndarë nga toka e ^bZarahemlës me anë të një rripi të ngushtë shkretëtire, që shkonte nga deti në lindje, madje deri në det nga perëndimi dhe rreth e përçark kufijve të bregdetit dhe të kufijve të vendit të shkretë, që ishte nga veriu pranë tokës së Zarahemlës, nëpërmjet kufijve të Mantit, në krye të lumit Sidon, që rrjedh nga lindja në drejtim të perëndimit—dhe kështu ndaheshin Lamanitët nga Nefitët.

28 Tani, pjesa më "përtace e Lamanitëve jetonte në vendin e shkretë dhe banonte në çadra; dhe ishin përhapur në vendin e shkretë në perëndim, në tokën e Nefit; po, dhe gjithashtu në

20a Alma 18:1–3.
23a USH Shërbej;
Predikoj;

Mësoj, mësues.
^b USH Kthim, kthyer (i).
27a Alma 23:1–4.

^b Omni 1:13–17.
28a 2 Ne. 5:22–25.

perëndim të tokës së Zarahemlës, në kufijtë gjatë bregdetit dhe nga perëndimi në tokën e Nefit, në vendin e trashëgimit të parë të etërve të tyre dhe kështu duke u kufizuar përgjatë bregdetit.

29 Dhe kishte gjithashtu shumë Lamanitë në lindje pranë bregdetit, ku i kishin shpënë Nefitët. Dhe kështu, Nefitët ishin pothuajse të rrethuar nga Lamanitët; megjithatë, Nefitët kishin marrë në zotërim të gjitha pjesët veriore të tokës që kufizohej me vendin e shkretë, në krye të lumit Sidon, nga lindja në perëndim, rreth e për-qark në anën e vendit të shkretë; në veri, madje derisa ata arritën në vendin që e quajtën "Begati.

30 Dhe kufizohej me tokën që ata e quajtën "Shkretim, pasi ajo ishte kaq në veri, sa binte në tokën që kishte qenë e populluar dhe ishte shkatërruar, për ^bkockat e të cilëve kemi folur, që u zbulua nga populli i Zarahemlës, pasi ishte vendi ku ata zbritën ^csë pari.

31 Dhe ata erdhën që andej lart për në jug të vendit të shkretë. Kështu toka në veri u quajt "Shkretim dhe toka në jug u quajt Begati, pasi ishte vendi i shkretë që është plot me të gjitha llojet e kafshëve të egra të çdo forme, një pjesë e të cilave kishin ardhur nga tokat e veriut për ushqim.

32 Dhe tani, "largësia nga deti lindor në detin perëndimor, në vijën midis Begatisë dhe tokës

Shkretim, ishte vetëm prej një dite e gjysmë udhëtimi për një Nefit; dhe kështu toka e Nefit dhe toka e Zarahemlës ishin pothuajse të rrethuara nga uji, pasi kishte një ^bistëm të vogël toke mes tokës së veriut dhe tokës së jugut.

33 Dhe ndodhi që Nefitët kishin banuar në tokën Begati, madje nga lindja deri në detin perëndimor dhe kështu Nefitët, në mençurinë e tyre, me rojat e tyre dhe me ushtritë e tyre, kishin bllokuar Lamanitët nga jugu, kështu që të mos ishin në gjendje të kishin më toka në veri dhe të mos ishin në gjendje të pushtonin tokën në veri.

34 Prandaj Lamanitët nuk mund të kishin më zotërimi veçse në tokën e Nefit dhe në vendin e shkretë rreth e për-qark. Tani kjo ishte gjë e urtë nga ana e Nefitëve—pasi Lamanitët ishin një armik për ta, ata nuk donin të vuanin fatkeqësi nga çfarëdolloj drejtimi dhe gjithashtu, që të kishin një vend ku mund të iknin sipas dëshirave të tyre.

35 Dhe tani unë, pasi e thashë këtë, kthehem përsëri te rrëfimi i Amonit dhe Aaronit, i Omnerit dhe Himnit dhe vëllezërve të tyre.

KAPITULLI 23

Shpallet liria fetare—Lamanitët në shtatë toka dhe qytete kthehen

29a Alma 52:9; 63:5.

30a Alma 50:34;
Morm. 4:1–3.

b Mosia 8:7–12;

28:11–19.

c Hel. 6:10.

31a Hel. 3:5–6.

32a Hel. 4:7.

b Alma 50:34.

në besim—Ata e quajnë veten Anti-Nefi-Lehitë dhe çlirohen nga mallkimi—Amalekitët dhe Amulonitët hedhin poshtë të vërtetën. Rreth 90–77 para K.

VINIRE, tani ndodhi që mbreti i Lamanitëve dërgoi një "shpallje mes të gjithë njerëzve të tij që ata nuk duhej të vinin dorë mbi Amonin, ose Aaronin, ose Omnerin, ose Himnin, as mbi ndonjë prej vëllezërve të tyre që do të shkonin dhe predikonin fjalën e Perëndisë, në çfarëdo vendi që ata do të ishin, në cilëndo pjesë të vendit të tyre.

2 Po, ai dërgoi një dekret mes tyre që ata nuk duhej të vinin dorë mbi ta, t'i lidhnin ose t'i futnin në burg; as nuk duhej të pështynin mbi ta, as t'i qëllonin, as t'i dëbonin nga sinagogat e tyre, as t'i fshikullonin, as t'i zinin me gurë, por që ata të hynin lirisht në shtëpitë e tyre dhe gjithashtu në tempujt e tyre dhe në vendet e tyre të shenjta.

3 Dhe kështu ata mund të shkonin dhe të predikonin fjalën sipas dëshirave të tyre, pasi mbreti dhe e tërë shtëpia e tij ishin kthyer në besim te Zoti; prandaj, ai e dërgoi këtë shpallje në tërë vendin te populli i tij, kështu që fjala e Perëndisë të mos pengohej, por që të mund të shkonte nëpër tërë vendin, që populli i tij të mund të bindej në lidhje me "traditat e liga të etërve të tyre dhe që të mund të bindeshin se të gjithë

ata ishin vëllezër dhe se ata nuk duhej të vrisnin, as të plaçkitnin, as të vidhnin, as të shkelnin kurorën, as të mos bënin ndonjëllig ligësie.

4 Dhe tani ndodhi që kur mbreti dërgoi këtë shpallje, Aaroni dhe vëllezërit e tij shkuan nga qyteti në qytet dhe nga një shtëpi adhurimi në tjetrën, duke vendosur kisha dhe duke shenjtëruar priftërinj dhe mësues në të gjithë vendin, mes Lamanitëve, për të predikuar dhe për të mësuar fjalën e Perëndisë mes tyre; dhe kështu ata filluan të kishin sukses të madh.

5 Dhe me mijëra u sollën në njohurinë e Zotit, po, mijëra u sollën që të besonin në "traditat e Nefitëve dhe atyre iu mësuan ^banalet dhe profecitë të cilat kaluan nga dora në dorë, madje, deri në kohën e sotme.

6 Dhe me aq siguri sa Zoti jeton, po me kaq siguri të gjithë ata që besonin, ose të gjithë ata që u sollën në njohurinë e së vërtetës, nëpërmjet predikimit të Amonit dhe vëllezërve të tij, sipas shpirtit të zbulesës dhe të profecisë dhe të fuqisë së Perëndisë, që bën mrekulli në ta—po, unë ju them se sikurse Zoti jeton, po kështu të gjithë Lamanitët që besuan në predikimin e tyre dhe që u "kthyen në besim te Zoti, nuk hoqën dorë ^bkurrë nga besimi i tyre.

7 Pasi ata u bënë një popull i drejtë; ata ulën armët e rebelimit të tyre dhe nuk luftuan më

23 1a Alma 22:27.
3a Alma 26:24.
5a Alma 37:19.

b Alma 63:12.
USH Shkrime të shenjta.

6a USH Kthim, kthyer (i).
b Alma 27:27.

kundër Perëndisë, as kundër ndonjërit prej vëllezërve të tyre.

8 Tani, këta ishin “ata që u kthyen në besim te Zoti:

9 Populli i Lamanitëve që ishte në tokën e Ishmaelit;

10 Dhe gjithashtu populli i Lamanitëve që ishte në tokën e Midonit;

11 Dhe gjithashtu populli i Lamanitëve që ishte në qytetin e Nefit;

12 Dhe gjithashtu populli i Lamanitëve që ishte në tokën e “Shilomit, dhe ata që ishin në tokën e Shemlonit, dhe në qytetin e Lemuelit, dhe në qytetin e Shimnilomit.

13 Dhe këto janë emrat e qyteve të Lamanitëve që u “kthyen në besim te Zoti; dhe këta janë ata që ulën armët e rebelimit të tyre, po, të gjitha armët e tyre të luftës; dhe ata që të gjithë ishin Lamanitë.

14 Dhe Amalekitët nuk u “kthyen në besim, vetëm me përjashtim të njërit; as ndonjë nga ^bAmulonitët; por ata ngurtësuan zemrat e tyre dhe gjithashtu zemrat e Lamanitëve në atë pjesë të tokës, kudo që ata banonin, po, dhe në të gjitha fshatrat e tyre dhe të gjitha qytetet e tyre.

15 Prandaj, ne përmendëm të gjitha qytetet e Lamanitëve, në të cilat ata u penduan dhe erdhën në njohurinë e së vërtetës dhe u kthyen në besim.

16 Dhe tani ndodhi që mbreti dhe ata që u kthyen në besim,

kishin dëshirë të kishin një emër, me anë të të cilit të mund të dalloheshin nga vëllezërit e tyre; prandaj mbreti u këshillua me Aaronin dhe me shumë nga priftërinjtë e tyre, në lidhje me emrin me të cilin ata do të quheshin, kështu që të mund të dalloheshin.

17 Dhe ndodhi që ata u quajtën me emrin “Anti-Nefi-Lehi; dhe ata u quajtën me këtë emër dhe nuk u quajtën më Lamanitë.

18 Dhe ata filluan të ishin një popull shumë punëtor; po, dhe ata qenë miqësor me Nefitët; prandaj, filluan marrëdhënie të mira me ta dhe “mallkimi i Perëndisë nuk i ndoqi më.

KAPITULLI 24

Lamanitët shkojnë kundër popullit të Perëndisë — Anti-Nefi-Lehitët gëzohen në Krisht dhe vizitohen nga engjëjt — Ata zgjedhin të vuajnë më mirë vdekje, sesa të mbrojnë veten — Më shumë Lamanitë janë kthyer në besim. Rreth 90–77 para K.

DHE ndodhi që Amalekitët dhe Amulonitët dhe Lamanitët që ishin në tokën e Amulonit, si edhe në tokën e Helamit, të cilët kishin qenë në tokën e “Jeruzalemit dhe më në fund në të gjithë tokën rreth e përqark që nuk ishin kthyer në besim dhe që nuk kishin marrë mbi vete emrin ^bAnti-Nefi-Lehi, u

8a Alma 26:3, 31.
12a Mosia 22:8, 11.
13a Alma 53:10.
14a Alma 24:29.

^b Mosia 23:31–39.
17a Ush Anti-Nefi-Lehitë.
18a 1 Ne. 2:23;
2 Ne. 30:5–6;

3 Ne. 2:14–16.
24 1a Alma 21:1.
^b Alma 25:1, 13.

nxitën nga Amalekitët dhe nga Amulonitët, që të zemëroheshin kundër vëllezërve të tyre.

2 Dhe urrejtja e tyre u bë jash-tëzakonisht e madhe kundër tyre, madje derisa ata filluan të ngrenë krye kundër mbretit të tyre, kaq shumë, sa ata nuk donin që ai të ishte mbreti i tyre; prandaj ata morën armët kundër popullit Anti-Nefi-Lehi.

3 Tani mbreti ia dha mbretërinë të birit dhe e quajti me emrin Anti-Nefi-Lehi.

4 Dhe mbreti vdiq në po atë vit, kur Lamanitët filluan të bënin përgatitje për luftë kundër popullit të Perëndisë.

5 Tani, kur Amoni dhe vëllezërit e tij dhe të gjithë ata që kishin ardhur me të, panë përgatitjet e Lamanitëve për të shkatërruar vëllezërit e tyre, ata shkuan në tokën e Midianit dhe aty Amoni takoi të gjithë vëllezërit e tij; dhe prej aty ata shkuan në tokën e Ishmaelit, që të mbanin një "këshill me Lamonnin dhe gjithashtu me vëllanë e tij Anti-Nefi-Lehi se ç' duhej të bënin për të mbrojtur veten nga Lamanitët.

6 Tani, nuk kishte asnjë shpirt mes gjithë njerëzve që ishin kthyer në besim te Zoti, që të merrte armët kundër vëllezërve të tyre, jo, ata as nuk do të bënin ndonjë përgatitje për luftë; po, dhe gjithashtu mbreti i tyre i urdhëroi që nuk duhej të bënin.

7 Tani, këto janë fjalët që ai i tha popullit në lidhje me këtë

çështje: Unë falënderoj Perëndinë tim, populli im i dashur, që Perëndia ynë i madh na ka dërguar në mirësi këta vëllezërit tanë, Nefitët, që të predikojnë mes nesh dhe të na bindin mbi "traditat e etërve tanë të ligj.

8 Dhe vini re, unë falënderoj Perëndinë tim të madh që na ka dhënë një pjesë të Shpirtit të tij për të zbutur zemrat tona, që ne kemi filluar marrëdhënie me këta vëllezër, Nefitët.

9 Dhe vini re, unë gjithashtu falënderoj Perëndinë tim, se duke pasur këto marrëdhënie ne u bindëm për "mëkatet tona dhe për vrasjet e shumta që kemi bërë.

10 Dhe unë gjithashtu falënderoj Perëndinë tim, po, Perëndinë tim të madh që na dha mundësi të pendohemi për këto gjëra dhe gjithashtu, që ai na i ka "falur këto mëkatet tona të shumta dhe vrasjet që ne kemi bërë dhe që e ka nxjerrë ^bfajin nga zemrat tona, nëpërmjet meritave të Birit të tij.

11 Dhe tani vini re, vëllezërit e mi, e gjitha që ne mund të bënim, (pasi ne ishim populli më i humbur i të gjithë njerëzimit) ishte të pendoheshim për të gjitha mëkatet dhe vrasjet tona të shumta që kishim bërë dhe të bënim që Perëndia të na i "hiqte ato nga zemrat tona, pasi kjo ishte e gjitha që mund të bënim që të pendoheshim mjaftueshëm para Perëndisë, që ai të hiqte njollën tonë—

12 Tani, vëllezërit e mi të da-

5a Alma 27:4-13.
7a Mosia 1:5.

9a DeB 18:44.
10a Dan. 9:9.

b USh Faj.
11a Isa. 53:4-6.

shur, meqë Perëndia na i hoqi njollat tona dhe shpatat tona u bënë të shkëlqyera, atëherë le të mos i njollosim më shpatat tona me gjakun e vëllezërve tanë.

13 Vini re, unë po ju them juve, jo, le t'i mbajmë shpatat tona të panjolllosura me gjakun e vëllezërve tanë; pasi ndoshta, po t'i njollosim shpatat tona përsëri, ato nuk do të mund të "lahen më dhe nuk do të bëhen të shkëlqyera nëpërmjet gjakut të Birit të Perëndisë sonë të madh, që do të derdhet për shlyerjen e mëkateve tona.

14 Dhe Perëndia i madh pati mëshirë për ne dhe na i bëri të ditura këto gjëra, që ne të mos mbaronim; po, dhe ai na i bëri të ditura këto gjëra që më parë, sepse ai i do "shpirtrat tanë, ashtu si do dhe fëmijët tanë; prandaj, në mëshirën e tij, na vizitoi me anë të engjëjve të tij, që ^bplani i shpëtimit të bëhet i njohur prej nesh, si edhe prej brezave të ardhshëm.

15 Oh, sa i mëshirshëm është Perëndia ynë! Dhe tani vini re, pasi është bërë aq shumë sa ne mund të bënim që të hiqeshin njollat prej nesh dhe që shpatat tona të bëheshin të shkëlqyera, le t'i fshehim ato, kështu që të qëndrojnë të shkëlqyera, si një dëshmi ndaj Perëndisë sonë në ditën e fundit, ose në ditën që do të sillemi të qëndrojmë para tij për t'u gjykuar, se ne nuk i njollosëm shpatat tona në gjakun e vëllezërve tanë, që kur ai

na dha fjalën e tij dhe me anë të saj na bëri të pastër.

16 Dhe tani vëllezërit e mi, në qoftë se vëllezërit tanë kërkojnë të na shkatërrojnë, vini re, ne do t'i fshehim shpatat tona, po, madje ne do t'i varrosim thellë në tokë, që ato të mbahen të shkëlqyera, si një dëshmi që ne kurrë nuk i përdorëm ato, në ditën e fundit; dhe në qoftë se vëllezërit tanë na shkatërrojnë, vini re, ne do të "shkojmë te Perëndia ynë dhe do të shpëtohem.

17 Dhe tani ndodhi që kur mbreti mbaroi së thëni këto fjalë dhe të gjithë njerëzit ishin mbledhur së bashku, ata i morën shpatat e tyre dhe të gjitha armët që përdorëshin për gjakderdhjen e njeriut dhe i "varrosën thellë në tokë.

18 Dhe këtë ata e bënë, sipas mendimit të tyre, si një dëshmi ndaj Perëndisë, ashtu dhe ndaj njerëzve se ata nuk do t'i përdornin "kurrë më armët për të derdhur gjak njeriu; dhe këtë gjë e bënë, duke garantuar dhe ^bduke besëlidhur me Perëndinë se ata më mirë do të "hiqnin dorë nga jeta e tyre, sesa të derdhnin gjakun e vëllezërve të tyre; dhe se më mirë do t'i jepnin një vëllai, sesa të merrnin prej tij; dhe se më mirë do të punonin rëndë me duart e tyre, sesa të kalonin ditët në përtaci.

19 Dhe kështu ne shohim se, kur këta Lamanitë arritën në pikën që të besonin dhe të dinin

13a Zbu. 1:5.

14a USH Shpirt—Vlera e shpirtave.

^b USH Plan i shëlbimit.

16a Alma 40:11–15.

17a Hel. 15:9.

18a Alma 53:11.

^b USH Besëlidhje.

^c USH Sakrificë.

të vërtetën, ata ishin të ^avendosur dhe më mirë do të vuanin madje deri në vdekje, sesa të bënin mëkat; dhe kështu shohim se ata i varrosën armët e tyre të paqes, ose varrosën armët e luftës, për paqe.

20 Dhe ndodhi që vëllezërit e tyre, Lamanitët, bënë përgatitje për luftë dhe erdhën në tokën e Nefit, me qëllim që të shkatërronin mbretin dhe të vendosnin një tjetër në vend të tij, dhe gjithashtu, që të shkatërronin popullin e Anti-Nefi-Lehit në atë vend.

21 Tani, kur njerëzit panë se ata po vinin kundër tyre, u dolën para që të takoheshin me ta dhe u ^ashtrinë përdhe para tyre dhe filluan të thërrisnin në emrin e Zotit; dhe kështu, ata ishin në këtë gjendje, kur Lamanitët filluan të binin mbi ta dhe filluan t'i vrisnin me shpatë.

22 Dhe kështu, pa takuar ndonjë qëndresë, ata vranë një mijë e pesë prej tyre; dhe ne e dimë se ata janë të bekuar, pasi kanë shkuar të banojnë me Perëndinë e tyre.

23 Tani, kur Lamanitët panë se vëllezërit e tyre nuk po iknin nga shpata, as nuk po ktheheshin nga një anë, nga e djathta ose nga e majta, por u shtrinë përdhe, që ^atë mbaronin dhe lavdëruan Perëndinë, madje, edhe në çastin kur po mbaronin nën shpatë—

24 Tani, kur Lamanitët e panë

këtë gjë, ata u ^apërmbajtën që të mos i vrisnin; dhe pati shumë prej tyre që iu ^bmbushën zemrat për vëllezërit e tyre të vranë nga shpata, pasi u penduan për gjënë që kishin bërë.

25 Dhe ndodhi që ata hodhën poshtë armët e tyre të luftës dhe se nuk do t'i merrnin më në dorë, pasi ata u tronditën për vrasjet që bënë; dhe ranë përdhe, madje, sikurse vëllezërit e tyre, duke u bazuar në mëshirën e atyre, krahët e të cilëve u ngritën për t'i vranë.

26 Dhe ndodhi që atë ditë popullit të Perëndisë iu shtuan edhe më shumë sesa numri i atyre që u vranë; dhe ata që u vranë ishin njerëz të drejtë; prandaj ne nuk kemi shkak të dyshojmë se ata nuk u ^ashpëtuan.

27 Dhe nuk pati asnjë njeri të keq të vranë mes tyre; por pati më shumë se një mijë që u sollën në njohurinë e së vërtetës; kështu ne shohim se Zoti vepron në shumë ^amënyra për shpëtimin e popullit të tij.

28 Tani, numri më i madh i atyre Lamanitëve që vranë kaq shumë prej vëllezërve të tyre ishin Amalekitë dhe Amulonitë, numri më i madh i të cilëve bënte pjesë në ^aurdhrit e ^bNehoritëve.

29 Tani, mes atyre që u bashkuan me popullin e Zotit, nuk pati ^aasnjë që të ishte Amalekit ose Amulonit, ose që të ishte i urdhrit të Nehorit, por ata ishin

19a USH Besim.

21a Alma 27:3.

23a Alma 26:32.

24a Alma 25:1.

^b USH Dhembshuri.

26a Zbu. 14:13.

27a Isa. 55:8–9;

Alma 37:6–7.

28a Alma 21:4.

^b Alma 1:15; 2:1, 20.

29a Alma 23:14.

pasardhës të vërtetë të Lamanit dhe Lemuelit.

30 Dhe kështu ne mund të dallojmë qartë se pasi një popull të jetë “ndriçuar një herë nga Shpirti i Perëndisë dhe të ketë pasur ^bnjohuri të madhe të gjërave që kanë lidhje me drejtësinë dhe pastaj të ‘bjerë në mëkat dhe në shkelje, ai bëhet më i ashpër dhe kështu gjendja e tij bëhet “më e keqe, sesa po të mos i kishte njohur kurrë këto gjëra.

KAPITULLI 25

Agresionet e Lamanitëve përhapen — Fara e priftërinjve të Noeut vdes sikurse profetizoi Abinadi — Shumë Lamanitë kthehen në besim dhe bashkohen me njerëzit Anti-Nefi-Lehi — Ata besojnë në Krisht dhe zbatojnë ligjin e Moisiut. Rreth 90–77 para K.

DHE vini re, tani ndodhi që ata Lamanitë ishin më të zemëruar, sepse ata vranë vëllezërit e tyre; prandaj u betuan se do të hakmerreshin kundër Nefitëve; dhe nuk u përpoqën më të vrisnin njerëzit e “Anti-Nefi-Lehit në atë kohë.

2 Por ata morën ushtritë e tyre dhe shkuan në kufijtë e tokës së Zarahemlës dhe ranë mbi popullin që ishte në tokën e Amonihës, dhe i “shkatërruan.

3 Dhe pas kësaj, ata patën shu-

më beteja me Nefitët, gjatë të cilave u dëbuan dhe u vranë.

4 Dhe mes Lamanitëve që u vranë, ishin pothuajse e gjithë “fara e Amulonit dhe e vëllezërve të tij, që kishin qenë priftërinj të Noeut dhe ata u vranë nga duart e Nefitëve;

5 Dhe pjesa që mbeti, pasi ia mbathi në lindje të vendit të shkretë dhe pasi uzurpuan pushtetin dhe autoritetin mbi Lamanitët, bënë që shumë prej Lamanitëve të “mbaronin nga zjarri për shkak të besimit të tyre—

6 Meqë shumë prej “tyre, pasi pësuan humbje të mëdha dhe kaq shumë pikëllime, filluan të kujtonin ^bfjalët që Aaroni dhe vëllezërit e tij predikuan në tokën e tyre; prandaj ata filluan të mos besonin në “traditat e etërve të tyre dhe të besonin në Zotin dhe se ai u dha fuqi të madhe Nefitëve; dhe kështu pati shumë prej tyre që u kthyen në besim në vendin e shkretë.

7 Dhe ndodhi që ata sundimtarë që ishin mbetja e fëmijëve të “Amulonit, bënë që ata të ^bvriteshin, po, të gjithë ata që besonin në këto gjëra.

8 Tani, ky martirizim bëri që shumë prej vëllezërve të tyre të nxiteshin në zemërim; dhe filloi të kishte grindje në vendin e shkretë; dhe Lamanitët filluan të “ndiqnin ata të farës së Amu-

30a Mt. 12:45.
b Heb. 10:26;
Alma 47:36.
c 2 Ne. 31:14;
Alma 9:19.
USH Braktisje.
d 2 Pj. 2:20–21.

25 1a USH Anti-Nefi-Lehitë.
2a Alma 8:16; 16:9.
4a Mosia 23:35.
5a Mosia 17:15.
6a DMTL lamanitëve.
b Alma 21:9.

c Alma 26:24.
7a Alma 21:3; 24:1,
28–30.
b USH Martir,
martirizim.
8a Mosia 17:18.

lonit dhe të vëllezërve të tyre dhe filluan t'i vrisnin; dhe ata ikën në lindje të vendit të shkretë.

9 Dhe vini re, ata ndiqen edhe sot e kësaj dite nga Lamanitët. Kështu u vërtetuan fjalët e Abinadit, që ai tha në lidhje me farën e priftërinjve, që shkaktuan që ai të pësonte vdekje nga zjarri.

10 Pasi ai u tha atyre: Çfarë ju do të më "bëni mua, do të jetë një simbol i gjërave që do të vijnë.

11 Dhe tani, Abinadi qe i pari që pësoi "vdekje nga zjarri për shkak të besimit të tij në Perëndi; tani, kjo është se ç'deshi të thoshte, që shumë do të pësonin vdekje nga zjarri, sikurse kishte pësuar ai.

12 Dhe ai u tha priftërinjve të Noeut se fara e tyre do të bënte që shumë të vriten, në të njëjtën mënyrë sikurse ai dhe se do të shpërndareshin kudo dhe do të vriteshin, madje si një dele pa bari që vihet në ikje dhe që shqyhet nga kafshët e egra; dhe tani vini re, këto fjalë u vërtetuan, pasi ata u vunë para nga Lamanitët dhe u ndoqën dhe u goditën.

13 Dhe ndodhi që kur Lamanitët panë se nuk ishin në gjendje t'i mundnin Nefitët, ata u kthyen përsëri në tokën e tyre; dhe shumë prej tyre shkuan për të banuar në tokën e Ishmaelit dhe në tokën e Nefit dhe u bashkuan

me popullin e Perëndisë, që ishte populli i "Anti-Nefi-Lehit.

14 Dhe ata "varrosën gjithashtu armët e tyre të luftës, sikurse kishin bërë vëllezërit e tyre dhe filluan të jenë një popull i drejtë; dhe ecën në udhët e Zotit dhe respektuan të mbanin urdhërimet e tij dhe statutet e tij.

15 Po, dhe ata iu përmbajtën ligjit të Moisiut; pasi ishte e nevojshme atëherë që t'i përmbaheshin ligjit të Moisiut, pasi nuk ishte plotësuar i gjithi. Por, pavarësisht nga "ligji i Moisiut, ata pritnin me padurim ardhjen e Krishtit, duke marrë parasysh se ligji i Moisiut ishte një "simbol i ardhjes së tij dhe duke besuar se duhej t'u përmbaheshin atyre "rregullave të jashtme, deri kur ai do t'u shfaqej atyre.

16 Tani, ata nuk mendonin që "shpëtimi do t'u vinte nëpërmjet "ligjit të Moisiut, por ligji i Moisiut u shërbeu që të përforconin besimin e tyre në Krisht dhe kështu ata mbajtën një "shpresë me anë të besimit, për shpëtimin e përjetshëm, duke u mbështetur në shpirtin e profesisë që fliste për ato gjëra që do të vinin.

17 Dhe tani vini re, Amoni dhe Aaroni dhe Omneri, dhe Himni, dhe vëllezërit e tyre u gëzuan jashtëzakonisht për suksesin që patën mes Lamanitëve, duke parë se Zoti i kishte plotësuar

10a Mosia 13:10.

11a Mosia 17:13.

13a Alma 23:16–17.

14a Alma 24:15; 26:32.

15a Jakobi 4:5;

Jar. 1:11.

USH Ligj i Moisiut.

b Mosia 3:14–15;

16:14.

c Mosia 13:29–32.

16a Mosia 12:31–37;

13:27–33.

b 2 Ne. 11:4.

c 1 The. 5:8–9.

“lutjet e tyre dhe se ua kishte vërtetuar gjithashtu fjalën e tij në çdo hollësi.

KAPITULLI 26

Amoni ngazëllehet në Zotin—Besnikët forcohen nga Zoti dhe atyre u jepet dituri—Nëpërmjet besimit njerëzit mund të sjellin mijëra shpirtra në pendim—Perëndia ka të gjithë fuqinë dhe i kupton të gjitha gjërat. Rreth 90–77 para K.

DHE tani këto janë fjalët e Amonit te vëllezërit e tij, të cilat thone në kështu: Vëllezërit e mi dhe shokët e mi, vini re unë ju them juve se ç’arsye të madhe kemi për t’u gëzuar; pasi, a mund të kishim marrë dot me mend kur u “nisëm nga toka e Zarahemlës se Perëndia do të na kishte dhënë bekime kaq të mëdha?

2 Dhe tani, unë pyes, çfarë bekimesh të mëdha na ka dhënë? A mund të thoni?

3 Vini re, unë përgjigjem për ju; pasi vëllezërit tanë, Lamani-tët ishin në errësirë, po, madje në humnerën më të errët, por vini re, sa “prej tyre janë sjellë që të vërejnë dritën e mrekullueshme të Perëndisë! Dhe ky është bekimi që na është dhënë që ne u bëmë ^bmjete në duart e Perëndisë për të plotësuar këtë punë të madhe.

4 Vini re, “mijëra prej tyre

gëzohen dhe janë sjellë në vathën e Perëndisë.

5 Vini re, “fusha që gati dhe të bekuar jeni ju, se i vutë ^bdrapërin dhe e korrët me fuqinë tuaj, po, gjatë gjithë ditës ju punuat; dhe vini re numrin e ‘duajve tuaj! Dhe ata do të mblidhen në hambarë, që të mos shkojnë kot.

6 Po, ata nuk do të hidhen përdhe nga stuhia në ditën e fundit; po, as nuk do të prishen nga vorbullat e erës; por, kur të vijë “stuhia, ata do të mblidhen tok në vendin e tyre, që stuhia të mos jetë në gjendje të depërtojë tek ta; po, as nuk do të hidhen nga erërat e forta në çfarëdo drejtimi që kërkon t’i çojë armiku.

7 Por vini re, ata janë në duart e Zotit të të “korrave dhe ata janë të tijtë; dhe ai do t’i ^bngrejë në ditën e fundit.

8 Qoftë i bekuar emri i Perëndisë tonë; le t’i “këndojmë lavdisë së tij, po, le t’i japim ^bfalënderime emrit të tij të shenjtë, pasi ai punon me drejtësi përgjithnjë.

9 Pasi, po të mos ishim larguar nga toka e Zarahemlës, këta vëllezërit tanë të dashur që na kanë dashur kaq shumë, do të ishin akoma të munduar nga “urrejtja kundër nesh, po, dhe do të ishin gjithashtu të huaj për Perëndinë.

10 Dhe ndodhi që kur Amoni tha këto fjalë, vëllai i tij Aaroni

17a Alma 17:9.

26 1a Mosia 28:9;
Alma 17:6–11.

3a Alma 23:8–13.

b 2 Kor. 4:5;

Mosia 23:10.

4a Alma 23:5.

5a Gjo. 4:35–37;

DeB 4:4.

b Joe. 3:13.

c DeB 33:7–11; 75:2, 5.

6a Hel. 5:12;

3 Ne. 14:24–27.

7a Ush Korrije.

b Mosia 23:22;

Alma 36:28.

8a DeB 25:12.

b Ush Mirënjohës,
falënderime, dhënie
falënderimi.

9a Mosia 28:1–2.

e qortoi duke thënë: Amon, kam frikë se gëzimi yt po të shpie në mburrje.

11 Por Amoni i tha atij: Unë nuk po "mburrem në fuqinë time, as në urtësinë time; por vini re, ^bgëzimi im është i plotë, po, zemra ime është plot e përplot me gëzim dhe unë do të ngazëllem në Perëndinë tim.

12 Po, unë e di se nuk jam asgjë; pasi nga fuqia ime jam i dobët; prandaj nuk do të "mburrem për veten time, por do të krenohem për Perëndinë tim, pasi në ^bfuqinë e tij unë mund të bëj të gjitha gjërat; po, vini re, shumë mrekulli të fuqishme kemi bërë në këtë vend, për të cilat ne do të lavdërojmë emrin e tij përgjithnjë.

13 Shikoni sa mijëra prej vëllezërve tanë ka liruar ai nga vuajtjet e "ferrit; dhe janë sjellë t'i ^bkëndojnë dashurisë shëlbuese dhe kjo për shkak të fuqisë së fjalës së tij që është te ne, prandaj, a nuk kemi shkak të madh të gëzohemi?

14 Po, ne kemi arsye që ta lavdërojmë atë përgjithnjë, pasi ai është Perëndia Më i Lartë dhe ka liruar vëllezërit tanë nga "zinxhirët e ferrit.

15 Po, ata ishin rrethuar nga errësira dhe shkatërrimi i përherëshëm; por vini re, ai i solli në "dritën e tij të përherëshme, po, në shpëtimin e përherëshëm; dhe ata janë rrethuar nga dashu-

ria e madhe e tij e pashembullt; po, dhe ne kemi qenë mjete në duart e tij, në bërjen e kësaj pune të madhe dhe të mrekullueshme.

16 Prandaj, le të "ngazëllemi, po, do të ^bngazëllemi në Zotin; po, do të gëzohemi, pasi gëzimi ynë është i plotë; po, ne do ta lavdërojmë Perëndinë tonë përgjithnjë. Vini re, kush mund të krenohet tepër për Zotin? Po, kush mund të flasë tepër për fuqinë e tij të madhe dhe për "mëshirën e tij dhe për vuajtjet e tij të mëdha për fëmijët e njerëzve? Vini re, unë ju them juve, unë nuk mund të tregoj as pjesën më të vogël të asaj që ndiej.

17 Kush mund ta kishte menduar se Perëndia ynë do të kishte qenë kaq i mëshirshëm, sa të na kapte për të na nxjerrë nga gjendja jonë e tmerrshme, mëkatore dhe e fëlliqtë?

18 Vini re, ne shkuam atje madje në zemërim, me kërcënime të rrepta, për të "shkatërruar kishën e tij.

19 Oh, atëherë, pse nuk na dorëzoi ai në një shkatërrim të tmerrshëm, po, pse nuk lëshoi ai shpatën e drejtësisë së tij, që të binte mbi ne dhe të na dënonte në dëshpërim të përjetshëm?

20 Oh, shpirti im, gati më ikën nga ky mendim. Vini re, ai nuk ushtroi drejtësinë e tij mbi ne, por në mëshirën e tij të madhe

11a 2 Kor. 7:14.
b DeB 18:14–16.
USH Gëzim.

12a Jer. 9:24; Alma 29:9.
b Psa. 18:32–40;
Fil. 4:13;

1 Ne. 17:3.

13a USH Ferr.
b Alma 5:26.

14a Alma 12:11.

15a USH Dritë, dritë
e Krishtit.

16a Rom. 15:17;

1 Kor. 1:31.

b 2 Kor. 10:15–18;

DeB 76:61.

c Psa. 36:5–6.

18a Mosia 27:8–10.

na çoi matanë asaj “humnere të përhershme vdekjeje dhe mjerimi, madje në shpëtimin e shpirtave tanë.

21 Dhe tani, vini re vëllezërit e mi, çfarë “njeriu natyror gjendet, që t’i dijë këto gjëra? Unë ju them juve se nuk ka asnjë që t’i ^bdijë këto gjëra, përveç të penduarit.

22 Po, ai që “pendohet dhe që ushtron ^bbesim dhe që bën vepra të mira, dhe që lutet vazhdimisht pa pushim—atij i jepet të dijë “misteret e Perëndisë; po, atij do t’i jepet të zbulojë gjëra që nuk janë zbuluar kurrë më parë; po, dhe atij do t’i jepet të sjellë mijëra shpirta në pendim, madje ashtu sikurse na është dhënë ne, që t’i sjellim këta vëllezërit tanë në pendim.

23 Tani, a e mbani mend, vëllezërit e mi, se u thamë vëllezërve tanë në tokën e Zarahemlës se po shkonim në tokën e Nefit, që t’u predikonim vëllezërve tanë, Lamanitëve dhe ata qeshën me përbuzje?

24 Pasi ata na thanë: A mendoni ju se mund t’i sillni Lamanitët në njohurinë e së vërtetës? A mendoni se ju mund t’i bindni Lamanitët për pasaktësinë e “traditave të etërve të tyre, duke qenë njerëz ^bkokëfortë ashtu sikurse janë; zemrat e të cilëve gëzohen në derdhjen e gjakut; ditët e të cilëve kalohen në padrejtësinë më të madhe; udhët

e të cilëve kanë qenë udhët e një shkelësi që nga fillimi? Tani, vëllezërit e mi, ju e mbani mend se kjo ishte gjuha e tyre.

25 Dhe, përmbi të tjera ata thanë: Të rrokim armët kundër tyre, që t’i shkatërrojmë ata dhe paudhësinë e tyre nga kjo tokë, përndryshe do të na pushtojnë dhe do të na shkatërrojnë.

26 Por, vini re vëllezërit e mi të dashur, ne erdhëm në vendin e shkretë jo me qëllim që të shkatërronim vëllezërit tanë, por me qëllim që ndoshta mund të shpëtonim ndonjë prej shpirtave të tyre.

27 Tani, kur zemrat tona ishin të dëshpëruara dhe ishim gati të ktheheshim prapa, vini re, Zoti na “ngushëlloi dhe tha: Shkoni mes vëllezërve tuaj, Lamanitëve dhe mbani me ^bdurim “vuajtjet tuaja dhe unë do t’ju jap juve sukses.

28 Dhe tani vini re, ne kemi ardhur dhe kemi qenë mes tyre; dhe kemi qenë të duruar në vuajtjet tona dhe ne kemi vuajtur çdo heqje të drejte; po, ne kemi udhëtuar nga shtëpia në shtëpi, duke u mbështetur në mëshirat e botës—jo vetëm në mëshirat e botës, por në mëshirat e Perëndisë.

29 Dhe ne kemi hyrë në shtëpitë e tyre dhe i mësuam; dhe i mësuam në rrugët e tyre; dhe i mësuam mbi kodrat e tyre; dhe ne kemi hyrë gjithashtu në

20a 2 Ne. 1:13;
Hel. 3:29–30.

21a USH Njeri i natyrsëm.
b 1 Kor. 2:9–16;
Jakobi 4:8.

22a Alma 36:4–5.
USH Pendohem,
pendim.
b USH Besim.
c USH Mistere të Perëndisë.

24a Mosia 10:11–17.
b Mosia 13:29.
27a Alma 17:9–11.
b USH Durim.
c Alma 20:29–30.
USH Mjerim.

tempujt e tyre dhe në sinagogat e tyre dhe i mësuam ata; dhe ne u dëbuam dhe ata u tallën me ne, dhe pështynë mbi ne, dhe na kanë goditur në faqe; dhe na kanë zënë me gurë dhe na kanë kapur, dhe na kanë lidhur me litarë të fortë, dhe na kanë futur në burg; dhe nëpërmjet fuqisë dhe urtësisë së Perëndisë ne shpëtuam përsëri.

30 Dhe ne vuajtëm të gjitha llojet e fatkeqësive dhe e gjithë kjo, që ndoshta ne të mund të ishim mjetet e shpëtimit të ndonjë shpirti; dhe ne menduam se “gëzimi ynë do të ishte i plotë, në qoftë se ndoshta ne do të mund të bëheshim mjetet e shpëtimit të disave.

31 Tani vini re, ne mund të shikojmë përpara dhe të shohim frytet e punëve tona; dhe a janë ato të pakta? Unë ju them juve, Jo, ato janë të shumta; po, dhe ne mund të dëshmojmë për çiltërsinë e tyre, për shkak të dashurisë së tyre ndaj vëllezërve të tyre dhe gjithashtu ndaj nesh.

32 Pasi vini re, ata më mirë “sakrifikonin jetën e tyre, sesa të merrnin jetën e armikut të tyre; dhe ata i^bvarrosën armët e tyre të luftës thellë në tokë, për shkak të dashurisë së tyre ndaj vëllezërve të tyre.

33 Dhe tani vini re, unë ju them juve, a ka pasur dashuri kaq të madhe në gjithë këtë tokë? Vini re, unë ju them juve,

Jo, nuk ka pasur, madje as mes Nefitëve.

34 Pasi vini re, ata do të kishin marrë armët kundër vëllezërve të tyre; ata nuk do të kishin lejuar që të vriteshin. Por, vini re, sa prej tyre dhanë jetën; dhe ne e dimë se ata shkuan te Perëndia i tyre, për shkak të dashurisë së tyre dhe të urrejtjes së tyre ndaj mëkatit.

35 Tani, a nuk kemi shkak të gëzohemi? Po, unë ju them juve se nuk pati kurrë njerëz që të kishin shkak kaq të madh të gëzoheshin sa ne, që kur filloi bota; po, dhe gëzimi im më ngre, madje deri në mburrje në Perëndinë tim; pasi ai ka gjithë “fuqinë, gjithë diturinë dhe gjithë zgjuarsinë; ai^bkupton të gjitha gjërat dhe është një Qenie e “mëshirshme, derisa të shpëtojë ata që do të pendohen dhe do të besojnë në emrin e tij.

36 Tani, në qoftë se kjo është mburrje, kështu unë do të mburrerem; pasi kjo është jeta ime dhe drita ime, gëzimi im dhe shpëtimi im dhe shëlbimi im nga një mjerim i përhershëm. Po, i bekuar është emri i Perëndisë tim që është kujdesur për këtë popull që është një “degë e pemës së Izraelit dhe që ka humbur nga trangu i tij në një vend të huaj; po, unë them i bekuar qoftë emri i Perëndisë tim që është kujdesur për ne, ^bendacakë në vend të huaj.

37 Tani, vëllezërit e mi, ne

30a DeB 18:15–16.

31a Alma 23:8–13.

32a Alma 24:20–24.

b Alma 24:15.

35a USH Fuqi.

b DeB 88:41.

c USH Mëshirshëm (i),
mëshirë.

36a Zan. 49:22–26;

Jakobi 2:25; 5:25.

b Jakobi 7:26.

shohim se Perëndia kujdeset për të gjithë “njerëzit, në çdo vend që të ndodhen; po, ai numëron njerëzit e tij dhe zemra e tij e mëshirës është mbi gjithë tokën. Tani, ky është gëzimi im dhe falënderimi im i madh; po, dhe unë do t’i jap falënderime Perëndisë tim përgjithmonë. Amen.

KAPITULLI 27

Zoti e urdhëron Amonin t’i prijë popullit të Anti-Nefi-Lehit për në një vend të sigurt—Kur takohet me Almën, gëzimi ia shteron Amonit fuqinë—Nefitët u japin Anti-Nefi-Lehitëve tokën e Jershonit—Ata quhen populli i Amonit. Rreth 90–77 para K.

TANI ndodhi që kur ata Lamani-të që kishin shkuar për të luftuar kundër Nefitëve, pas shumë përpjekjeve të tyre për t’i shkatërruar ata, zbuluan se ishte e kotë që të kërkonin shkatërrimin e tyre, ata u kthyen përsëri në tokën e Nefit.

2 Dhe ndodhi që Amalekitët për shkak të humbjes së tyre, u zemëruan jashtëzakonisht. Dhe kur panë se nuk mund të hakmerreshin kundër Nefitëve, ata filluan të nxitnin popullin në zemërim kundër “vëllezërve të tyre, popullit të ^bAnti-Nefi-Lehit; prandaj ata filluan përsëri t’i shkatërronin.

3 Tani ky popull nuk pranoi “përsëri të merrte armët dhe

lejuan që të vriteshin sipas dëshirave të armiqve të tyre.

4 Tani, kur Amoni dhe vëllezërit e tij panë këtë vepër shkatërrimi mes atyre të cilët i kishin dashur kaq shumë dhe mes atyre që ishin dashur kaq shumë prej tyre—pasi i trajtuan sikur të ishin engjëj të dërguar nga Perëndia, për t’i shpëtuar nga shkatërrimi i përjetshëm—prandaj, kur Amoni dhe vëllezërit e tij panë këtë vepër të madhe shkatërrimi, u prekën nga mëshira dhe i “thanë mbretit:

5 Le ta mbledhim së bashku këtë popull të Zotit dhe të shkojmë në tokën e Zarahemlës tek vëllezërit tanë Nefitë dhe të ikim nga duart e armiqve tanë, që të mos shkatërrohem.

6 Por, mbreti u tha atyre: Vini re, Nefitët do të na shkatërrojnë, për shkak të vrasjeve dhe të mëkateve të shumta që kemi bërë kundër tyre.

7 Dhe Amoni tha: Unë do të shkoj dhe do të pyes Zotin dhe në qoftë se ai na thotë, shkoni te vëllezërit tuaj, a do të shkoni?

8 Dhe mbreti i tha atij: Po, në qoftë se Zoti na thotë të shkojmë, ne do të shkojmë te vëllezërit tanë dhe do të jemi skllevërit e tyre, derisa të ndreqim vrasjet dhe mëkatet e shumta që kemi bërë kundër tyre.

9 Por Amoni i tha atij: Është kundër ligjit të vëllezërve tanë, që u vendos nga ati im, që të ketë ndonjë “skllav mes tyre; prandaj, le të shkojmë aty dhe

37a Vep. 10:34–35;
2 Ne. 26:33.
27 2a Alma 43:11.

b Alma 25:1.
USH Anti-Nefi-Lehitë.
3a Alma 24:21–26.

4a Alma 24:5.
9a Mosia 2:13;
29:32, 38, 40.

të mbështetemi në mëshirën e vëllezërve tanë.

10 Por, mbreti i tha atij: Pyet Zotin dhe në qoftë se na thotë të shkojmë, ne do të shkojmë, përndryshe do të mbarojmë në tokë.

11 Dhe ndodhi që Amoni shkoi dhe pyeti Zotin; dhe Zoti i tha atij:

12 Nxirre këtë popull nga ky vend, që të mos mbarojë; pasi Satani i ka pushtuar shumë zemrat e Amalekitëve të cilët nxitin Lamanitët, që të zemërohen kundër vëllezërve të tyre, që t'i vrasin; prandaj, dilni nga ky vend; dhe të bekuar qofshin këta njerëz të këtij brezi, pasi unë do t'i ruaj ata.

13 Dhe tani ndodhi që Amoni shkoi dhe i tha mbretit të gjitha fjalët që Zoti i tha atij.

14 Dhe ata bashkuan tok të gjithë njerëzit e tyre, po, të gjithë njerëzit e Zotit dhe mblodhën të gjitha grigjat dhe kopetë e tyre dhe u nisën nga ai vend, dhe arritën në vendin e shkretë që ndante tokën e Nefit nga toka e Zarahemlës dhe arritën në kufijtë e tokës.

15 Dhe ndodhi që Amoni u tha atyre: Vini re, unë dhe vëllezërit e mi do të shkojmë në tokën e Zarahemlës dhe ju do të qëndroni këtu, derisa të kthehemi ne; dhe ne do të provojmë zemrat e vëllezërve tanë, në qoftë se pranojnë që ju të shkoni në vendin e tyre.

16 Dhe ndodhi që ndërsa Amoni po shkante në atë tokë,

ai dhe vëllezërit e tij takuan Almën në atë "tokë, për të cilin është folur; dhe vini re, ky që një takim i gëzueshëm.

17 Tani, "gëzimi i Amonit që kaq i madh, madje sa u mbush plot; po, ai u përpi nga gëzimi për Perëndinë e tij, madje derisa "humbi fuqinë e tij dhe ra "përsëri përdhe.

18 Tani, a nuk që ky një gëzim tepër i madh? Vini re, ky është një gëzim që askush nuk e merr, vetëm i penduari i vërtetë dhe kërkuesi i përulur i lumturisë.

19 Tani, gëzimi i Almës kur takoi vëllezërit e tij që me të vërtetë i madh dhe gjithashtu gëzimi i Aaronit, i Omnerit dhe i Himnit; por vini re, gëzimi i tyre nuk që aq sa të kalonte fuqinë e tyre.

20 Dhe tani ndodhi që Alma i çoi vëllezërit e tij në tokën e Zarahemlës; madje edhe në shtëpinë e tij. Dhe ata shkuan dhe i thanë "kryegjykatësit të gjitha gjërat që u kishin ndodhur atyre në tokën e Nefit, midis vëllezërve të tyre, Lamanitëve.

21 Dhe ndodhi që kryegjykatësi dërgoi një shpallje në të gjithë tokën, duke dëshiruar zërin e popullit në lidhje me pranimin e vëllezërve të tyre që ishin njerëzit e Anti-Nefi-Lehit.

22 Dhe ndodhi që zëri i popullit erdhi duke thënë: Vini re, ne do të heqim dorë nga toka e Jershonit që ndodhet në lindje të detit, që bashkohet me tokën Begati, që gjendet në jug të tokës

Begati; dhe kjo tokë e Jershonit, është toka që do t'u japim vëllezërve tanë për trashëgim.

23 Dhe vini re, ne do të vendosim ushtritë tona mes tokës së Jershonit dhe tokës së Nefit, që të mund të mbrojmë vëllezërit tanë në tokën Jershon; dhe këtë ne e bëjmë për vëllezërit tanë, për shkak të frikës së tyre për të marrë armët kundër vëllezërve të tyre, pasi mund të bëjnë mëkat; dhe kjo frikë e madhe u erdhi për shkak të pendimit të tyre të thellë që patën, për shkak të vrasjeve të tyre të shumta dhe të ligësisë së tyre të tmerrshme.

24 Dhe tani, vini re, këtë do ta bëjmë për vëllezërit tanë, që ata të mund të trashëgojnë tokën Jershon; dhe ne do t'i ruajmë nga armiqtë e tyre me ushtritë tona, me kusht që ata të na japin një pjesë të pasurisë së tyre, që të na ndihmojnë në mbajtjen e ushtrive tona.

25 Tani ndodhi që kur Amoni dëgjoi këtë, u kthye te njerëzit e Anti-Nefi-Lehit dhe Alma bashkë me të, në vendin e shkretë, ku ata kishin ngritur çadrat e tyre dhe ua bënë të ditur të gjitha këto gjëra. Dhe Alma u tregoi gjithashtu "bisedën e tij me Amonin dhe Aaronin dhe me vëllezërit e tij.

26 Dhe ndodhi që kjo shkaktoi gëzim të madh mes tyre. Dhe ata shkuan në tokën e Jershonit dhe morën në zotërim tokën e Jershonit; dhe ata u quajtën nga Nefitët populli i Amonit;

prandaj, ata u dalluan me atë emër nga ajo ditë e tutje.

27 Dhe ata qenë mes popullit të Nefit dhe u numëruan gjithashtu mes njerëzve që ishin të kishës së Perëndisë. Dhe ata u dalluan gjithashtu për zellin e tyre ndaj Perëndisë, si edhe ndaj njerëzve; pasi ishin krejtësisht të "ndershëm dhe të drejtë për çdo gjë; dhe ishin ^btë vendosur në besimin e Krishtit, madje deri në fund.

28 Dhe ata shikonin mbi derdhjen e gjakut të vëllezërve të tyre me urrejtjen më të madhe; dhe nuk qe kurrë e mundur që të bindeshin të merrnin armët kundër vëllezërve të tyre; dhe ata kurrë nuk panë mbi vdekjen me ndonjë farë tmerri, për shkak të shpresës dhe pikëpamjeve të tyre ndaj Krishtit dhe ndaj ringjalljes; prandaj, vdekja për ta qe zhdukur për shkak të fitores së Krishtit mbi të.

29 Prandaj, ata pranuan "vdekjen në mënyrën më të keqe dhe më të tmerrshme që mund të shkaktohej nga vëllezërit e tyre, para se ata të merrnin shpatën ose kordhën për t'i qëlluar.

30 Dhe kështu, ata qenë një popull i zellshëm dhe i dashur, një popull shumë i favorizuar nga Zoti.

KAPITULLI 28

Lamanitët shpartallohen gjatë një beteje të tmerrshme—Me dhjetëra mijëra vriten—Të ligjtë caktohen

në një gjendje mjerimi të pafund; të drejtët fitojnë lumturi që nuk mbaron kurrë. Rreth 77–76 para K.

DHE tani ndodhi që pasi populli i Amonit u vendos në tokën e “Jershonit dhe një kishë u vendos gjithashtu në tokën e Jershonit dhe ushtritë e Nefitëve u vendosën rreth e përçark tokës së Jershonit, po, në të gjithë kufijtë rreth e përçark tokës së Zarahemlës; vini re, ushtritë e Lamanitëve i ndoqën vëllezërit e tyre për në vendin e shkretë.

2 Dhe kështu ndodhi një betejë e tmerrshme; po, madje një betejë e tillë që nuk ishte dëgjuar kurrë më parë në gjithë popullin e asaj toke, që nga koha që Lehi u largua nga Jeruzalemi; po, dhe dhjetëra mijëra Lamanitë u vranë dhe u shpërndanë.

3 Po, dhe u bë një kasaphanë e madhe mes popullit të Nefit; megjithatë, Lamanitët u “dëbuan dhe u shpërndanë; dhe njerëzit e Nefit u kthyen përsëri në tokën e tyre.

4 Dhe tani, kjo që një kohë zie e madhe dhe vajtimi që dëgjohej në të gjithë vendin, mes të gjithë njerëzve të Nefit—

5 Po, thirrja e të vejave që mbanin zi për bashkëshortët e tyre dhe gjithashtu e etërve që mbanin zi për bijtë e tyre dhe bija për vëllanë, po, vëllai për atin; dhe kështu thirrja e vajtimit u dëgjua mes gjithë atyre

që vajtonin për farefisin e tyre që ishte vvarë.

6 Dhe tani, sigurisht që kjo që një ditë brengje e madhe; po një kohë solemne dhe një kohë me shumë “agjërime dhe lutje.

7 Dhe kështu mbaron viti i pesëmbëdhjetë i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit;

8 Dhe ky është rrëfimi i Amonit dhe i vëllezërve të tij, udhëtimet e tyre në vendin e Nefit, vuajtjet e tyre në atë vend, pikëllimet e tyre dhe mjerimet e tyre dhe gëzimi i “paimagjinueshëm i tyre, dhe pritja, dhe shpëtimi i vëllezërve në tokën e Jershonit. Dhe tani, Zoti, Shëlbuesi i të gjithë njerëzve, bekoftë shpirtrat e tyre përgjithnjë.

9 Dhe ky është rrëfimi i luftërave dhe i grindjeve mes Nefitëve dhe gjithashtu i luftërave mes Nefitëve dhe Lamanitëve; dhe viti i pesëmbëdhjetë i mbretërimit të gjykatësve mbaroi.

10 Dhe nga viti i parë e deri në vitin e pesëmbëdhjetë ndodhi shkatërrimi i shumë mijëra jetëve; po, ndodhi një skenë e tmerrshme gjakderdhjeje.

11 Dhe trupat e shumë mijëra-ve janë varrosur poshtë në tokë, ndërsa trupat e shumë mijërave po “kalben në grumbuj mbi faqen e dheut; po, dhe shumë mijëra po mbajnë ^bzi për humbjen e farefisit të tyre, sepse kanë arsye të frikësohen, sipas premtimeve të Zotit, se janë dorëzuar në një gjendje mjerimi të pafund.

28 1a Alma 27:22;
30:1, 19.
3a Alma 30:1.

6a Alma 30:2.
8a Alma 27:16–19.
11a Alma 16:11.

b Alma 48:23;
DeB 42:45–46.

12 Ndërsa shumë mijëra të tjerë, me të vërtetë vajtojnë humbjen e fafesisit të tyre, por gëzohen dhe ngazëllesh në shpresë dhe madje e dinë, sipas “premtimeve të Zotit, që ata do të ngrihen për të banuar në krahun e djathtë të Perëndisë, në një gjendje lumturie që nuk mbaron kurrë.

13 Dhe kështu ne shohim sesa e madhe është “pabarazia e njeriut për shkak të mëkatit dhe shkëljes dhe fuqisë së djallit, e cila vjen nga ^bplanet dinake që ai ka bërë për të futur në kurth zemrat e njerëzve.

14 Dhe kështu ne shohim thirrjen e madhe që u është bërë njerëzve, që të jenë të zellshëm për të punuar në “vreshtat e Zotit; dhe kështu ne shohim arsyen e madhe të pikëllimit dhe gjithashtu të gëzimit—pikëllim për shkak të vdekjes dhe shkatërrimit mes njerëzve dhe gëzim për shkak të ^bdritës jetëdhënëse të Krishtit.

KAPITULLI 29

Alma dëshiron të thërrasë pendim me zell engjëllor—Zoti u jep mësuës të gjitha kombeve—Alma ngazëllohet në punën e Zotit dhe në suksesin e Amonit dhe vëllezërve të tij. Rreth 76 para K.

O SIKUR të isha një engjëll dhe të mund të plotësoja dëshirën e

zemrës sime, që të mund të shkoja dhe të njoftoja me borinë e Perëndisë, me një zë që tund tokën dhe të thërrisja pendim në çdo popull!

2 Po, unë do t’i shpallja çdo shpirti si me zërin e rrufesë, pendimin dhe planin e shëlbimit, që ata duhet të pendohen dhe të “vijjnë të Perëndia ynë, kështu që të mos ketë më pikëllim mbi të gjithë faqen e dheut.

3 Por vini re, unë jam një njeri dhe mëkatoj në dëshirën time; pasi duhet të isha i kënaqur me gjërat që më ka dhënë Zoti.

4 Unë nuk duhet të ndryshoj në dëshirat e mia vendimin e prerë të një Perëndie të drejtë, pasi unë e di se ai u jep njerëzve sipas “dëshirës së tyre, qoftë për vdekje ose për jetë, po, unë e di se ai u jep njerëzve, po, vendime që janë vendime të pandryshueshme sipas ^bvullnetit të tyre, qofshin ato për shpëtim ose për shkatërrim.

5 Po, dhe e di se e mira dhe e liga kanë ardhur para të gjithë njerëzve; ai që nuk njeh të mirën nga e liga është i pafajshëm; por ai që e “njeh të mirën dhe të ligën, atij i jepet sipas dëshirave të tij, nëse ai dëshiron të mirën ose të ligën, jetë ose vdekje, gëzim ose brejtje të ^bndërgjegjes.

6 Tani, duke parë që unë i di këto gjëra, përse duhet të dëshiroj më shumë sesa të kryej punën për të cilën unë jam thirrur?

12a Alma 11:41.

13a 1 Ne. 17:35.

b 2 Ne. 9:28.

14a USH Vresht i Zotit.

b USH Dritë, dritë e

Krishtit.

29 2a Omni 1:26;

3 Ne. 21:20.

4a Psa. 37:4.

b USH Zgjedhje e lirë.

5a 2 Ne. 2:18, 26;

Moro. 7:15–19.

USH Dalluar(it),

dhuratë e të.

b USH Ndërgjegje.

7 Përse duhet të dëshiroj të jem një engjëll, që të mund t'ua flas të gjitha fundeve të tokës?

8 Pasi vini re, Zoti në urtësi u jep të "gjitha kombeve, nga kombi dhe "gjuha e tyre, për të mësuar fjalën e tij, po, në dituri gjithçka që ai e "shikon të përshtatshme se ata duhet ta kenë, prandaj ne shohim se Zoti këshillon me urtësi, sipas asaj që është e drejtë dhe e vërtetë.

9 Unë di atë që Zoti më ka urdhëruar dhe lavdërohem në të. Unë nuk "lavdërohem për veten time, por lavdërohem për atë që Zoti më ka urdhëruar; po, dhe kjo është lavdia ime se ndoshta unë mund të jem një mjet në duart e Perëndisë, që të sjell ndonjë shpirt në pendim dhe ky është gëzimi im.

10 Dhe vini re, kur unë shoh shumë nga vëllezërit e mi me të vërtetë të penduar dhe duke ardhur te Zoti, Perëndia i tyre, atëherë është shpirti im i mbushur me gëzim; atëherë më kujtohet se "ç'ka bërë Zoti për mua, po, se ai ka dëgjuar lutjen time; po, atëherë më kujtohet krahu i tij i mëshirshëm që ai ka shtrirë drejt meje.

11 Po, dhe unë gjithashtu kujtoj robërinë e etërve të mi; pasi unë e di me siguri se "Zoti i çliroi nga robëria dhe me këtë vendosi kishën e tij; po, Zoti Perëndi, Perëndia i Abrahamit,

Perëndia i Isakut dhe Perëndia i Jakobit i çliroi ata nga robëria.

12 Po, unë gjithnjë kam kujtuar robërinë e etërve të mi; dhe po ai Perëndi që i "çliroi nga duart e Egjiptianëve, i çliroi dhe nga robëria.

13 Po, dhe po ai Perëndi vendosi kishën e tij mes tyre; po, dhe po ai Perëndi më thirri mua me një thirrje të shenjtë, që të predikoj fjalën mes këtij populli dhe më dha shumë sukses në të cilin "gëzimi im është i plotë.

14 Por unë nuk gëzohem vetëm për suksesin tim, por gëzimi im është më i plotë, për shkak të "suksesit të vëllezërve të mi që shkuan në tokën e Nefit.

15 Vini re, ata punuan jashtëzakonisht dhe sollën shumë fryte; dhe sa i madh do të jetë shpërblimi i tyre!

16 Tani, kur unë mendoj për suksesin e këtyre vëllezërve të mi, shpirti im rrëmbehet, madje aq shumë, sikurse të ishte i ndarë nga trupi, aq i madh është gëzimi im.

17 Dhe tani, dhëntë Perëndia që këta vëllezërit e mi të mund të ulen në mbretërinë e Perëndisë, po, dhe gjithashtu të gjithë ata që janë fryt i punëve të tyre, që ata të mos dalin më, por që të mund ta lavdërojnë përgjithmonë. Dhe dhëntë Perëndia që të bëhet sipas fjalëve të mia, madje ashtu sikurse fola. Amen.

8a 2 Ne. 29:12.

b DeB 90:11.

c Alma 12:9-11.

9a Alma 26:12.

10a Mosia 27:11-31.

11a Mosia 24:16-21;

Alma 5:3-5.

12a Eks. 14:30-31.

13a DeB 18:14-16.

14a Alma 17:1-4.

KAPITULLI 30

Korihori, anti-Krishti, përqesh Krishtin, Flijimin dhe shpirtin e profecisë—Ai mëson se nuk ka Perëndi, nuk ka rënie të njeriut, nuk ka dënim për mëkate dhe as Krisht—Alma dëshmon se Krishti do të vijë dhe se të gjitha gjërat tregojnë se ka një Perëndi—Korihori kërkon një shenjë dhe mbetet pa gojë—Djali i qe shfaqur Korihorit si një engjell dhe e mësoi se ç’duhet të thoshte—Korihori shkelet dhe vdes. Rreth 76–74 para K.

VINI RE, tani ndodhi që pasi “populli i Amonit u vendos në tokën e Jershonit, po, dhe gjithashtu pasi Lamanitët u shpartalluan e u ^bhodhën matanë atij vendi dhe të vdekurit e tyre u varrosën nga njerëzit e vendit—

2 Tani, të vdekurit e tyre nuk u numëruan, për shkak të numrit të madh të tyre; as të vdekurit e Nefitëve nuk u numëruan—por ndodhi që pasi varrosën të vdekurit e tyre dhe gjithashtu pas ditëve të agjërimit dhe të zisë dhe të lutjes, (dhe ishte në vitin e gjashtëmbëdhjetë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit) filloi të kishte paqe të vazhdueshme nëpër të gjithë vendin.

3 Po, dhe njerëzit respektonin zbatimin e urdhërimeve të Zotit; dhe ishin të rreptë në respektimin e “ordinancave të

Perëndisë, sipas ligjit të Moisiut, pasi atyre u ishte mësuar që të ^bzbatonin ligjin e Moisiut, derisa ai të plotësohej.

4 Dhe kështu nuk pati trazira mes popullit gjatë gjithë vitit të gjashtëmbëdhjetë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

5 Dhe ndodhi që në fillim të vitit të shtatëmbëdhjetë të mbretërimit të gjykatësve, pati paqe të vazhdueshme.

6 Por ndodhi që në mbarim të vitit të shtatëmbëdhjetë, në tokën e Zarahemlës erdhi një njeri dhe ai ishte “Antikrisht, pasi filloi t’u predikonte njerëzve kundër profecive që qenë treguar nga profetët, në lidhje me ardhjen e Krishtit.

7 Tani, nuk kishte ndonjë ligj kundër “besimit të një njeriu; pasi ishte rreptësisht në kundërshtim me urdhërimet e Perëndisë, që të kishte një ligj i cili do t’i sillte njerëzit në një gjendje pabarazie.

8 Pasi kështu thotë shkrimi i shenjtë: “Zgjidhni ju sot se kujt do t’i shërbeni.

9 Tani, në qoftë se një njeri dëshironte t’i shërbente Perëndisë, ishte privilegji i tij; ose më mirë, në qoftë se ai besonte në Perëndi, ishte privilegji i tij që t’i shërbente atij; por në qoftë se nuk besonte në të, nuk kishte ndonjë ligj për ta ndëshkuar.

10 Por në qoftë se vriste, dënohej me “vdekje; dhe në qoftë se

30 1a Alma 27:25–26.
 USH Anti-Nefi-Lehitë.
 b Alma 28:1–3.
 3a USH Ligj i Moisiut.

b 2 Ne. 25:24–27;
 Alma 25:15.
 6a USH Antikrisht.
 7a Alma 1:17.

8a Joz. 24:15.
 USH Zgjedhje e lirë.
 10a USH Dënim kapital.

grabiste, dënohej gjithashtu, në qoftë se vidhte, dënohej gjithashtu; dhe në qoftë se shkelte kurorën, dënohej gjithashtu; po, për të gjithë këtë ligësi ata dënoheshin.

11 Pasi kishte një ligj që njerëzit duhej të dënoheshin sipas krimeve të tyre. Megjithatë, nuk kishte ligj kundër besimit të një njeriu; prandaj një njeri dënohej vetëm për krimet që ai kishte bërë; prandaj të gjithë njerëzit trajtoheshin “njëlloj.

12 Dhe ky Antikrisht, emri i të cilit ishte Korihor (dhe ligji nuk mund të vepronte mbi të) filloi të predikonte mes njerëzve se nuk do të kishte ndonjë Krisht. Dhe ai predikonte në këtë mënyrë, duke thënë:

13 O ju, që jeni lidhur pas një shprese të marrë dhe të kotë, përse u nënshtrohni të tilla marrëzirave? Përse prisni për një Krisht? Pasi asnjë njeri nuk mund të dijë ndonjë gjë që do të vijë.

14 Vini re, këto gjëra që ju i quani profeci që ju thoni se janë kaluar dorë më dorë nga profetët e shenjtë, vini re, ato janë tradita të marra të etërve tuaj.

15 Si e dini për sigurinë e tyre? Vini re, ju nuk mund të dini për gjërat që nuk “i shihni; prandaj nuk mund të dini se do të ketë një Krisht.

16 Ju shikoni për të ardhmen dhe thoni se shihni një heqje të mëkateve tuaja. Por, vini re, kjo është pasoja e një mendjeje të tërbuar; dhe ky çrregullim i

mendjeve tuaja, vjen për shkak të traditave të etërve tuaj, që ju çojnë në një besim të gjërave që nuk janë të vërteta.

17 Dhe shumë gjëra të tilla u tha ai atyre, duke u thënë se nuk mund të bëhet asnjë shlyerje për mëkatet e njerëzve, por që çdo njeri e kalonte këtë jetë sipas mënyrës së tij të sjelljes; prandaj çdo njeri përparonte sipas gjenisë së tij dhe se çdo njeri fitonte sipas fuqisë së tij; dhe çdo gjë që një njeri bënte nuk ishte krim.

18 Dhe kështu u predikonte ai atyre, duke nxjerrë zemrat e shumë prej tyre nga udha e drejtë, duke shkaktuar që të ngrinin kokat e tyre në ligësinë e tyre, po duke çuar shumë gra dhe gjithashtu burra të bënin lavirësi—duke u thënë se kur njeriu vdes, çdo gjë mbaron për të.

19 Tani ky njeri shkoj edhe në tokën e Jershonit, për të predikuar këto gjëra mes njerëzve të Amonit, që dikur kishin qenë pjesë e Lamanitëve.

20 Por, vini re se ata qenë më të zgjuar se shumë prej Nefitëve; pasi ata e morën dhe e lidhën dhe e çuan para Amonit, i cili ishte prift i lartë mbi atë popull.

21 Dhe ndodhi që ai bëri që ai të largohej nga vendi. Dhe vajti në tokën e Gideonit dhe filloi t’u predikonte atyre gjithashtu; dhe as këtu nuk pati shumë sukses, pasi u mor dhe u lidh dhe u çua para priftit të lartë, si edhe para kryegjykatësit të vendit.

22 Dhe ndodhi që prifti i lartë

i tha atij: Përse vete poshtë e lart duke përdhosur udhët e Zotit? Përse u mëson këtyre njerëzve se nuk do të ketë Krisht, për të prishur gëzimin e tyre? Përse flet kundër të gjitha profecive të profetëve të shenjtë?

23 Tani, emri i priftit të lartë ishte Gidonah. Dhe Korihori i tha atij: Sepse unë nuk u mësoj traditat e marra të etërve tuaj dhe sepse nuk i mësoj këtij popull, që të lidhet pas ordinarave dhe ceremonive të marra, që u krijuan nga priftërinjtë e vjetër, për të pasur pushtet dhe autoritet mbi ta, për t'i mbajtur ata në padije, që ata të mos mund të ngrinin kokat, por t'i mbanin poshtë sipas fjalëve të tua.

24 Ju thoni se ky popull është një popull i lirë. Vër re, unë them se ai është në robëri. Ju thoni se ato profeci të vjetra janë të vërteta. Vër re, unë them se ju nuk e dini që ato janë të vërteta.

25 Ju thoni se ky popull është një popull fajtor dhe i rënë, për shkak të shkeljes së një prindi. Vër re, unë them se një fëmijë nuk është fajtor për shkak të prindërve të tij.

26 Dhe ju gjithashtu thoni se Krishti do të vijë. Por vër re, unë them se ju nuk e dini se do të ketë Krisht. Dhe ju gjithashtu thoni se ai do të vritet për "mëkatet e botës—

27 Dhe kështu, ju e çoni këtë popull në udhën e gabuar pas traditave të marra të etërve tuaj dhe sipas dëshirave tuaja; dhe ju i mbani të shtypur, madje

sikur të ishin në robëri, që ju të mbusheni me punët e duarve të tyre, që ata të mos mund të shikojnë me guxim dhe që ata të mos guxojnë të gëzojnë të drejtat dhe privilegjet e tyre.

28 Po, ata nuk guxojnë të përdorin atë që është e tyre, se mos fyejnë priftërinjtë e tyre të cilët i shtypin sipas dëshirave të tyre dhe i kanë bërë që të besojnë, nëpërmjet traditave të tyre dhe ëndrrave të tyre dhe tekave të tyre, dhe vegimeve të tyre, dhe gjoja mistereve të tyre, se ata, në qoftë se nuk bëjnë sipas fjalëve të tyre, do të fyejnë një qenie të panjohur që ata thonë se është Perëndia—një qenie që nuk është parë ose njohur ndonjëherë, e cila nuk ka qenë dhe as nuk do të jetë ndonjëherë.

29 Tani, kur prifti i lartë dhe kryegjykatësi panë zemërngurtësinë e tij, po, kur ata panë se ai do të rebelohej madje edhe para Perëndisë, ata nuk deshën t'u jepnin përgjigje fjalëve të tij; por bënë që të lidhej; dhe e dorëzuan në duart e oficerëve dhe e dërguan në tokën e Zarahemlës, që të sillej para Almës dhe kryegjykatësit që ishte guvernator mbi të gjithë vendin.

30 Dhe ndodhi që kur e çuan para Almës dhe kryegjykatësit, ai u soll në të njëjtën mënyrë sikurse në tokën e Gideonit; po, ai vazhdoi të "blasfemonte.

31 Dhe para Almës, ai u fry me fjalë "të mëdha dhe përdori fjalë të rënda kundër priftërinjve dhe mësuesve, duke i akuzuar se po

e çonin popullin në udhën e gabuar pas traditave të marra të etërve të tyre, me qëllim që të përfitonin nga punët e njerëzve.

32 Tani Alma i tha atij: Ti e di se ne nuk përfitojmë nga puna e këtij populli; pasi, vër re, unë kam punuar, madje që nga fillimi i mbretërimit të gjykatësve deri tani, me duart e mia për të mbajtur veten, megjithë udhëtimet e mia të shumta që kam bërë rreth e përqark nëpër këtë vend, për t'i shpallur fjalën e Perëndisë popullit tim.

33 Dhe me gjithë punët e shumta që kam kryer në kishë, nuk kam marrë asnjë ^aseninë për punën time; ashtu edhe asnjë prej vëllezërve të mi, përveçse nga puna e fronit të gjykimit; dhe atëherë ne kemi marrë vetëm sipas ligjit, për kohën tonë.

34 Dhe tani, në qoftë se ne nuk kemi marrë gjë për punët në kishë, ç'përfitim kemi të punojmë në kishë, veçse të njoftojmë të vërtetën, që ne të kemi gëzim në "gëzimin e vëllezërve tanë?"

35 Përse atëherë thua se ne i predikojmë këtij populli për fitim, kurse ti vetë e di se ne nuk kemi fitim? Dhe tani, a beson ti se ne e mashtrojmë këtë popull, gjë që sjell gëzim të tillë në zemrat e tyre?

36 Dhe Korihori iu përgjigj: Po.

37 Dhe atëherë Alma i tha atij: A beson ti se ka një Perëndi?

38 Dhe ai u përgjigj: Jo.

39 Tani Alma i tha atij: A do të mohosh përsëri se ka një

Perëndi dhe gjithashtu të mohosh Krishtin? Pasi vër re, unë të them ty se unë e di se ka një Perëndi dhe gjithashtu se Krishti do të vijë.

40 Dhe tani, çfarë prove ke se nuk ka "Perëndi, ose se Krishti nuk do të vijë? Unë të them se ti s'ke asnjë, vetëm fjalën tënde.

41 Por, vër re, unë kam të gjitha gjërat si "dëshmi se këto gjëra janë të vërteta; dhe ti gjithashtu ke të gjitha gjërat si dëshmi ndaj teje, se janë të vërteta; dhe do t'i mohosh ato? A beson se këto gjëra janë të vërteta?"

42 Vër re, unë e di se ti beson, por ty të ka pushtuar një shpirt gënjeshtar dhe ke larguar Shpirtin e Perëndisë, që të mos ketë vend në ty; por djalli ka pushtet mbi ty dhe ai të çon këtej dhe andej, duke bërë dredhi, kështu që të mund të shkatërronjë fëmijët e Perëndisë.

43 Dhe tani Korihori i tha Almës: Në qoftë se ti do të më tregosh një "shenjë, që unë të mund të bindem se ka një Perëndi, po, më trego se ai ka fuqi dhe atëherë do të bindem mbi vërtetësinë e fjalëve të tua.

44 Por Alma i tha atij: Ti ke pasur mjaft shenja; a mos do të tundosh Perëndinë? A do të thuash: Më trego një shenjë, kur ke dëshminë e të "gjithë këtyre vëllezërve të tu dhe gjithashtu të gjithë profetëve të shenjtë? Shkrimet e Shenjta i ke para teje, po, dhe ^btë gjitha gjërat tregojnë se ka një Perëndi;

33a Alma 11:3.

34a USH Gëzim.

40a Psa. 14:1.

41a USH Dëshmitar.

43a Jakobi 7:13-21;

DeB 46:8-9.

USH Shenjë.

44a Mosia 13:33-34.

b Psa. 19:1; DeB 88:47.

po, madje edhe ‘toka e të gjitha gjërat që gjenden mbi faqe të saj, po edhe ^alëvizja e saj, po, dhe gjithashtu të gjithë ^aplanetët të cilët lëvizin në mënyrën e tyre të rregullt, dëshmojnë se ka një Krijues Suprem.

45 Dhe megjithatë, a nuk vete ti poshtë e lart, duke larguar nga udha e drejtë zemrat e këtyre njerëzve, duke u dëshmuar se nuk ka Perëndi? Dhe megjithatë, do të vazhdosh t’i mohosh të gjitha këto dëshmi? Dhe ai tha: Po, unë do t’i mohoj në qoftë se ti nuk më tregon një shenjë.

46 Dhe tani ndodhi që Alma i tha atij: Vër re, unë jam i brengosur për shkak të ngurtësisë së zemrës tënde, po, që ti i kundërshton gjithnjë shpirtit të së vërtetës që do të shkaktojë shkatërrimin e shpirtit tënd.

47 Por vër re, është ^a“më mirë që të humbasë shpirti yt, sesa ti të jesh mjeti për të çuar shumë shpirta në shkatërrim me gënjeshtat dhe me lajkat e tua, prandaj në qoftë se ti do ta mohosh përsëri, vër re, Perëndia do të të godasë dhe do të bëhesh memec, që të mos hapësh kurrë më gojën, që të mos mashtrosh më këtë popull.

48 Tani, Korihori i tha atij: Unë nuk e mohoj ekzistencën e një Perëndie, por nuk besoj se ka një Perëndi; dhe unë të them gjithashtu se ti nuk e di se ka një Perëndi; dhe në qoftë se ti

nuk më tregon një shenjë, unë nuk besoj.

49 Tani Alma i tha atij: Këtë do të ta jap si një shenjë, se do të bëhesh ^amemec, sipas fjalëve të mia; dhe unë them se në emër të Perëndisë ti do të bëhesh memec, që ti nuk do të mund të flasësh më.

50 Tani, kur Alma i tha këto fjalë, Korihori u bë memec dhe nuk mund të fliste më, sipas fjalëve të Almës.

51 Dhe tani, kur kryegjykatësi e pa këtë, ai zgjati dorën dhe i shkroi Korihorit, duke thënë: A je i bindur mbi fuqinë e Perëndisë, për të cilin doje që Alma të të tregonte një shenjë? A mos doje që ai të brengoste të tjerët, për të të treguar ty një shenjë? Vër re, ai të tregoi një shenjë; dhe tani, a do të dyshosh më?

52 Dhe Korihori zgjati dorën e tij dhe shkroi, duke thënë: Unë e di se jam memec, pasi nuk flas dot; dhe e di se asgjë përveç fuqisë së Perëndisë nuk mund ta sillte këtë mbi mua; po, dhe unë e ^adija gjithmonë se kishte një Perëndi.

53 Por vini re, djalli më ^amashtroi; pasi ai m’u ^bshfaq në formën e një engjëlli dhe më tha mua: Shko dhe shpëto këtë popull, pasi të gjithë kanë marrë udhën e gabuar pas një Perëndie të panjohur. Dhe ai më tha mua: ^c“Nuk ka Perëndi; po, dhe ai më mësoi ato që duhej të thoja. Dhe unë ua mësova të tjerëve

44c Job. 12:7–10.
d Hel. 12:11–15.
e Moïs. 6:63.
47a 1 Ne. 4:13.

49a 2 Kro. 13:20.
52a Alma 30:42.
53a Jakobi 7:14.
b 2 Kor. 11:14;

2 Ne. 9:9.
c Psa. 10:4.

fjalët e tij; dhe unë ua mësova ato, sepse ishin të këndshme për mendjen e ^amishit; dhe ua mësova ato, madje derisa pata shumë sukses, aq sa me të vërtetë besova se ishin të vërteta; dhe për këtë shkak unë përballova të vërtetën, madje derisa i solla vetes sime këtë mallkim të madh.

54 Tani, pasi i tha këto, ai u lut që Alma t'i kërkonte Perëndisë, që mallkimi të mund të hiqej prej tij.

55 Por Alma i tha atij: Në qoftë se ky mallkim do të hiqej prej teje, ti do të çoje përsëri në udhën e gabuar zemrat e këtij populli; prandaj, ai do të qëndrojë me ty, madje si Zoti do.

56 Dhe ndodhi që mallkimi nuk u hoq nga Korihori; por ai u dëbua dhe shkoi nga shtëpia në shtëpi, duke lypur për ushqimin e tij.

57 Tani, lajmi se ç'i ngjau Korihorit u shpall menjëherë në tërë vendin; po, shpallja iu dërgua nga kryegjykatësi të gjithë njerëzve të vendit, duke u thënë atyre që u kishin besuar fjalëve të Korihorit të pendoheshin sa më shpejt, kështu që të mos pësonin të njëjtin ndëshkim.

58 Dhe ndodhi që ata të gjithë ishin të bindur për ligësinë e Korihorit; prandaj ata u kthyen përsëri në besimin e tyre te Zoti; dhe kjo i dha fund paudhësisë sipas mënyrës së Korihorit. Dhe Korihori shkoi nga shtëpia

në shtëpi duke u lutur për ushqim për të jetuar.

59 Dhe ndodhi që ndërsa ai po shkonte mes njerëzve, po, mes njerëzve që ishin ndarë nga Nefitët dhe e quajtën veten Zoramitë, pasi udhëhiqeshin nga një njeri emri i të cilit ishte Zoram—dhe ndërsa po shkonte mes tyre, vini re, u sulmua dhe u shkel madje derisa vdiq.

60 Dhe kështu ne shohim fundin e atij që prish udhët e Zotit; dhe kështu shohim se ^adjalli nuk do t'i ^bpërkrahë fëmijët e tij në ditën e fundit, por i tërheq me të shpejtë poshtë në ^cferr.

KAPITULLI 31

Alma kryeson një mision për të rifituar Zoramitët që braktisën fenë —Zoramitët mohojnë Krishtin, besojnë në një koncept të rremë të zgjedhjes dhe adhurojnë me lutje të përcaktuara —Misionarët mbushen me Shpirtin e Shenjtë—Mjerimet e tyre përpihen në gëzimin e Krishtit. Rreth 74 para K.

TANI ndodhi që pas fundit të Korihorit, Alma pasi mori lajme se Zoramitët po prishnin udhët e Zotit dhe që Zorami që ishte udhëheqësi i tyre, po i drejtonte zemrat e njerëzve që të ^apëruleshin para ^bidhujsh memecë, zemra e tij filloi përsëri të ^cvuannte, për shkak të paudhësisë së popullit.

53d Ush Mishtor.

60a Ush Djall.

b Alma 3:26–27;
5:41–42;

DeB 29:45.

c Ush Ferr.

31 1a Eks. 20:5;
Mosia 13:13.

b 2 Ne. 9:37.

Ush Idhujtari.

c Alma 35:15.

2 Pasi qe shkak “pikëllimi i madh për Almën, që të dinte për paudhësitë mes popullit të tij; prandaj zemra e tij qe brengosur shumë për shkak të ndarjes së Zoramitëve nga Nefitët.

3 Tani, Zoramitët ishin mbledhur së bashku në një vend që ata e quajtën Antionum, i cili ishte në lindje të tokës së Zarahemlës, që gjendej afër kufirit të bregdetit, që ishte në jug të tokës së Jershonit, i cili kufizohej me vendin e shkretë në jug, vend i shkretë i cili ishte plot me Lamanitë.

4 Tani Nefitët kishin shumë frikë se Zoramitët do të hynin në një marrëveshje me Lamanitët dhe se do të ishte shkak humbjes të mëdha nga ana e Nefitëve.

5 Dhe tani, pasi “predikimi i ^bfjalës kishte një prirje të madhe ta çonte popullin të bënte atë që ishte e drejtë—po, kishte pasur një ndikim më të fuqishëm mbi mendjet e njerëzve sesa shpata, ose çdo gjë tjetër që u kishte ngjarë atyre—prandaj Alma mendoi se ishte e nevojshme që ata të provonin virtytin e fjalës së Perëndisë.

6 Prandaj, ai mori Amonin dhe Aaronin dhe Omnerin; kurse Himnin e la në kishë në Zarahemla; por tre të parët i mori me vete, si edhe Amulekun dhe Zizromin, që ishin në Melek;

dhe ai gjithashtu mori dy nga bijtë e tij.

7 Tani, birin e tij të madh nuk e mori me vete dhe emri i tij ishte “Helaman; kurse emrat e atyre që mori me vete ishin Shiblon dhe Korianton; dhe këta janë emrat e atyre që shkuan me të mes ^bZoramitëve, për t’u predikuar fjalën atyre.

8 Tani, Zoramitët ishin “të shkëputur nga Nefitët; prandaj ata e kishin patur fjalën e Perëndisë të predikuar ndaj tyre.

9 Por ata kishin “rënë në gabime të mëdha, pasi nuk do të respektonin zbatimin e urdhërimeve të Perëndisë dhe statutet e tij sipas ligjit të Moisiut.

10 As nuk donin të respektonin ceremonitë e kishës, që të vazhdonin çdo ditë në lutje dhe përgjërime ndaj Perëndisë, që të mos binin në tundim.

11 Po, në fund të fundit, ata prishën udhët e Zotit në shumë raste; prandaj, për këtë shkak, Alma dhe vëllezërit e tij shkuan në vend për t’u predikuar fjalën.

12 Tani, kur ata arritën në vend, vini re, që për çudinë e tyre, ata panë se Zoramitët kishin ndërtuar sinagoga dhe se mblidheshin së bashku një ditë të javës, të cilën ata e quanin ditën e Zotit; dhe adhuronin në një mënyrë që Alma dhe vëllezërit e tij s’e kishin parë kurrë.

13 Pasi ata kishin një vend të ndërtuar në mes të sinagogës,

2a Mosia 28:3;

3 Ne. 17:14;

Mois. 7:41.

5a Enosi 1:23; Alma 4:19.

USH Predikoj.

b Heb. 4:12;

Jakobi 2:8;

Alma 36:26.

c Jar. 1:11–12;

DeB 11:2.

7a USH Helaman, bir i Almës.

b Alma 30:59.

8a Alma 24:30.

9a USH Braktisje.

një vend për të qëndruar, që ishte lart përmbi kokat e tyre, në majë të së cilës mund të qëndronte vetëm një njeri.

14 Prandaj, kushdo që dëshironte të “adhuronte, duhej të shkonte dhe të qëndronte në majë të saj dhe të shtrinte duart lart në drejtim të qiellit, dhe të thërriste me zë të lartë, duke thënë:

15 I shenjtë, i shenjtë Perëndi; ne besojmë se ti je Perëndia dhe ne besojmë se ti je i shenjtë dhe se ti ishe një shpirt, dhe se ti je një shpirt, dhe se ti do të jesh një shpirt përgjithmonë.

16 I shenjtë Perëndi, ne besojmë se ti na ke ndarë nga vëllezërit tanë; dhe ne nuk besojmë në traditën e vëllezërve tanë, e cila iu kalua atyre nga kalamanllëku i etërve të tyre; por ne besojmë se ti na ke “zgjedhur që të jemi fëmijët e tu të ^bshenjtë; dhe se gjithashtu ti ke bërë të ditur te ne se nuk do të ketë Krisht.

17 Por ti je i njëjti dje, sot dhe përgjithnjë; dhe ti na ke “zgjedhur ne që të shpëtohem, ndërsa të gjithë rreth e përçark nesh janë zgjedhur që të flaken poshtë në ferr nëpërmjet zemërimit tënd; shenjtëri për të cilën ne të falënderojmë, O Perëndi; dhe ne të falënderojmë gjithashtu që na ke zgjedhur që të mos mund të shkojmë pas traditave të marra të vëllezërve tanë, të cilat i lidhin me një besim në Krisht, gjë që i bën

zemrat e tyre të enden larg prej teje, Perëndia ynë.

18 Dhe përsëri, ne të falënderojmë ty, O Perëndi, që jemi një popull i zgjedhur dhe i shenjtë. Amen.

19 Tani ndodhi që pasi Alma dhe vëllezërit e tij dhe bijtë e tij i dëgjuan këto lutje, u çuditën jashtë çdo mase.

20 Pasi vini re, çdo njeri vajti aty dhe ofroi këto lutje të njëjta.

21 Tani, vendi quhej prej tyre Rameumptom që i interpretuar do të thotë, podiumi i shenjtë.

22 Tani, nga ky podium ata i ofronin Perëndisë, secili njeri të njëjtën lutje, duke falënderuar Perëndinë e tyre se qenë të zgjedhur prej tij dhe se ai nuk i çoi pas traditës së vëllezërve të tyre dhe se zemrat e tyre nuk u rrëmbyen që të besonin në gjëra që do të ndodhin, për të cilat ata nuk dinin gjë.

23 Tani, pasi të gjithë njerëzit bënë falënderime sipas kësaj mënyre, ata u kthyen në shtëpitë e tyre, “pa folur më për Perëndinë e tyre, derisa të mblidheshin përsëri tok së bashku te podiumi i shenjtë, për të ofruar falënderimet e tyre sipas mënyrës së tyre.

24 Tani, kur Alma pa këtë, zemra e tij u “pikëllua; pasi ai pa se ata ishin një popull i lig dhe i çoroditur; po, ai pa se zemrat e tyre ishin vendosur mbi ar dhe mbi argjend dhe mbi të gjitha llojet e mallrave të mira.

25 Po, dhe ai pa gjithashtu se zemrat e tyre ishin “fryrë me

14a Mt. 6:1–7.

16a Alma 38:13–14.

b Isa. 65:3, 5.

17a USH Kotë (i), kotësi.

23a Jak. 1:21–25.

24a Zan. 6:5–6.

25a Jakobi 2:13;

Alma 1:32.

lavdërimi të mëdha në kryelartësinë e tyre.

26 Dhe ai ngriti zërin e tij në qiell dhe “thirri, duke thënë: O deri kur, O Zot, do të lejosh që shërbëtorët e tu, do të jetojnë këtu poshtë në mish, për të parë ligësi kaq të madhe mes fëmijëve të njerëzve?

27 Vër re, O Perëndi, ata të “thërrasin dhe përsëri zemrat e tyre janë fryrë në kryelartësinë e tyre. Vër re, O Perëndi, ata të thërrasin me gojën e tyre, ndërsa janë ^bfryrë, madje deri në madhështi, me gjërat e kota të botës.

28 Vër re, O Perëndia im, veshjet e tyre të shtrenjta dhe unazat e tyre dhe “byzylykët e tyre, dhe stolisjet e tyre prej ari, dhe të gjitha gjërat e çmueshme të tyre me të cilat janë stolisur; dhe vër re, zemrat e tyre janë dhënë pas tyre dhe megjithatë, ata të thërrasin dhe thonë—Ne të falënderojmë, O Perëndi, pasi ne jemi një popull i zgjedhur prej teje, ndërsa të tjerët do të mbarojnë.

29 Po, dhe ata thonë se ti u ke bërë të njohur se nuk do të ketë Krisht.

30 O Zot Perëndi, deri kur do të lejosh që një ligësi dhe pabesnikëri e tillë të jetë mes këtij populli? O Zot, a do të më japësh fuqi, që të duroj dobësitë e mia? Pasi unë jam i dobët dhe një ligësi e tillë mes këtij populli, i shkakton dhembje shpirtit tim.

31 O Zot, zemra ime është jashtëzakonisht e pikëlluar; të lutem ngushëlloje shpirtin tim “në Krisht. O Zot, më jep mundësi, që të kem fuqi, që të vuaj me durim këto hidhërimi që do të vijnë mbi mua, për shkak të paudhësisë së këtij populli.

32 O Zot, ngushëlloje shpirtin tim dhe më jep suksese mua dhe gjithashtu shokëve që janë me mua—po, Amonit dhe Aaronit dhe Omnerit, si edhe Amulekut dhe Zizromit, ashtu edhe “dy bijve të mi—po, O Zot, ngushëlloji madje të gjithë këta. Po, ngushëlloji shpirtrat e tyre në Krisht.

33 Jepu mundësi, që ata të kenë fuqi, që të mund të durojnë hidhërimet e tyre që do të vijnë mbi ta për shkak të paudhësive të këtij populli.

34 O Zot, “na jep mundësi që të kemi sukses për t’i sjellë ata përsëri te ti, në Krisht.

35 Vër re, O Zot, “shpirtrat e tyre janë të çmueshëm dhe shumë prej tyre janë vëllezërit tanë, prandaj, na jep, O Zot, fuqi dhe urtësi që të mund t’i sjellim këta, vëllezërit tanë, përsëri tek ti.

36 Tani ndodhi që kur Alma i tha këto fjalë, i “vuri ^bduart e tij mbi të gjithë ata që ishin me të. Dhe vini re, ndërsa i vuri duart mbi ta, ata u mbushën me Shpirtin e Shenjtë.

37 Dhe pas kësaj ata u ndanë

26a Mojs. 7:41–58.

27a Isa. 29:13.

^b USH Kryelartësi, krenari.

28a Isa. 3:16–24.

31a Gjo. 16:33.

32a Alma 31:7.

34a 2 Ne. 26:33.

35a USH Shpirt—Vlera e shpirtave.

36a 3 Ne. 18:36–37.

^b USH Duart, vënie e.

nga njëri-tjetri, pa u “bërë merak për veten e tyre se çfarë do të hanin, ose çfarë do të pinin, ose çfarë do të vishnin.

38 Dhe Zoti siguroi për ta që të mos kishin uri, as të mos kishin etje; po, dhe ai gjithashtu u dha atyre fuqi që të mos vuanin nga ndonjë “pikëllim, por që çdo gjë të përfshihej vetëm në gëzimin për Krishtin. Tani, kjo gjë ishte sipas lutjes së Almës; dhe kjo, sepse ai u lut me ^bbesim.

KAPITULLI 32

Alma mëson të varfërit, mjerimet e të cilëve i kishin përulur ata— Besimi është një shpresë në atë që nuk shihet, e cila është e vërtetë— Alma dëshmon se engjëjt u shërbejnë burrave, grave dhe fëmijëve— Alma krahason fjalën me një farë— Ajo duhet të mbillet dhe të ushqehet— Pastaj ajo rritet dhe bëhet pemë, nga e cila merret fruti i jetës së përjetshme. Rreth 74 para K.

DHE ndodhi që ata shkuan dhe filluan të predikonin fjalën e Perëndisë mes popullit, duke hyrë në sinagogat e tyre dhe në shtëpitë e tyre; po, dhe madje predikuan fjalën në rrugët e tyre.

2 Dhe ndodhi që pas shumë pune mes tyre, ata filluan të kishin sukses midis klasës së “varfër të popullit; pasi vini re, ata qenë dëbuar nga sinagogat

për shkak të veshjeve të tyre të leckosura—

3 Prandaj ata nuk lejoheshin të hynin nëpër sinagogat e tyre për të adhuruar Perëndinë, duke u vlerësuar si fëlliqësi; prandaj ata ishin të varfër; po, ata vlerësoheshin nga vëllezërit e tyre si zgjyrë; prandaj ata ishin të “varfër nga gjërat e botës; dhe gjithashtu ishin të varfër në zemër.

4 Tani, ndërsa Alma po i mësonte dhe po i fliste popullit në kodrën Onidah, një turmë e madhe erdhi tek ai, që ishin prej atyre për të cilët folëm, që ishin të “varfër në zemër, për shkak të varfërisë së tyre në gjërat e botës.

5 Dhe ata vajtën tek Alma dhe ai që ishte në krye të tyre i tha atij: Vër re, “ç’duhet të bëjnë këta vëllezërit e mi, pasi ata përbuzen nga të gjithë njerëzit për shkak të varfërisë së tyre, po, dhe veçanërisht nga priftërinjtë tanë, pasi ata na kanë ^bpërrjashtuar nga sinagogat tona për të cilat ne kemi punuar shumë që t’i ndërtojmë me durart tona; dhe ata na kanë dëbuar për shkak të varfërisë sonë të pamasë; dhe ne nuk kemi vend ku të adhurojmë Perëndinë tonë; dhe vër re, ç’duhet të bëjmë?

6 Dhe tani, kur Alma e dëgjoji këtë, u kthye krejtësisht me fytyrë nga ai dhe pa me gëzim të madh; pasi ai pa se “mjerimet

37a Mt. 6:25–34;
3 Ne. 13:25–34.
38a Mt. 5:10–12;
Mosia 24:13–15;
Alma 33:23.

^b USH Besim.
32 2a USH Varfër (i).
3a Alma 34:40.
4a USH Varfër (i)—I
varfër në shpirt.

5a Fja. 18:23.
b Alma 33:10.
c Vep. 2:37–38.
6a USH Mjerim.

e tyre i kishin bërë me të vërtetë të ^bpërvuajtur dhe se ishin të ^cpërgatitur të dëgjonin fjalën.

7 Prandaj ai nuk i tha gjë tjetër turmës; por zgjati dorën e tij dhe u thirri atyre që i shihte, të cilët ishin me të vërtetë të penduar dhe u tha atyre:

8 Unë vë re se jeni të ^apezmatuar në zemër; dhe në qoftë se është kështu, të bekuar jeni ju.

9 Vini re, vëllai juaj tha: Çfarë duhet të bëjmë?—pasi na kanë dëbuar nga sinagogat tona dhe nuk mund të adhurojmë Perëndinë tonë.

10 Vini re, unë ju them juve, a mendoni se ju nuk, mund ta ^aadhuroni Perëndinë, përveçse vetëm në sinagogat tuaja?

11 Dhe për më tepër, unë ju pyes, a mendoni se nuk duhet ta adhuron Perëndinë përveçse një herë në javë?

12 Unë ju them juve, është mirë që jeni dëbuar nga sinagogat tuaja, që të mund të jeni të përlulur dhe që të mund të mësoni ^aurtësi; pasi është e nevojshme që ju duhet të mësoni urtësi; pasi, sepse ju jeni dëbuar dhe jeni përbuzur nga vëllezërit tuaj, për shkak të ^bvarfërisë suaj të madhe, keni arritur në një përlulësi të zemrës; pasi, jeni të detyruar të jeni të përlulur.

13 Dhe tani, sepse jeni detyruar të jeni të përlulur, të bekuar jeni ju; pasi një njeri ndonjëherë, në qoftë se është detyruar të jetë i përlulur, kërkon pendim; dhe

tani me siguri, kushdo që pendohet do të gjejë mëshirë; dhe ai që gjen mëshirë dhe ^aduron gjer në fund, ai do të shpëtohet.

14 Dhe tani, sikurse ju thashë, që për shkak se jeni të detyruar të jeni të përlulur, ju jeni të bekuar, a nuk mendoni se edhe më të bekuar do të jenë ata që përlulen sinqerisht për shkak të fjalës?

15 Po, ai që përlulet sinqerisht dhe pendohet për mëkatet e tij dhe duron deri në fund, po ai do të jetë i bekuar—po, shumë më i bekuar se ata që detyrohen të përlulen, për shkak të varfërisë së tyre të madhe.

16 Prandaj, të bekuar janë ata që ^apërlulen, pa qenë të detyruar të përlulen; ose më mirë, me fjalë të tjera, i bekuar është ai që beson në fjalën e Perëndisë dhe që pagëzohet pa kokëfortësi në zemër, po, pa qenë i sjellë që të dijë fjalën, ose madje i detyruar të dijë para se të besojë.

17 Po, ka shumë që thonë: Në qoftë se do të na tregosh një ^ashenjë nga qielli, atëherë do të dimë me siguri; atëherë do të besojmë.

18 Tani, unë pyes, a është ky besim? Vini re, unë ju them juve, Jo; pasi në qoftë se një njeri e di një gjë, nuk ka më shkak të ^abesojë, pasi ai e di atë.

19 Dhe tani, sa më i mallkuar është ai që e ^adi vullnetin e Perëndisë dhe nuk e bën, sesa ai që vetëm beson, ose që ka

6b USH Përlul, përlulësi.

c Alma 16:16–17;

DeB 101:8.

8a Mt. 5:3–5.

10a USH Adhuroj.

12a Pre. 4:13.

b Fja. 16:8.

13a Alma 38:2.

16a USH Përlul, përlulësi.

17a USH Shenjë.

18a Eth. 12:12, 18.

19a Gjo. 15:22–24.

vetëm shkak të besojë dhe bie në shkelje?

20 Tani, ju duhet ta gjykoni vetë këtë gjë. Vini re, unë ju them juve se s'ka ndryshim të madh si nga një anë, ashtu dhe nga tjetra; dhe do të jetë për çdo njeri sipas punës së tij.

21 Dhe tani, sikurse ju thashë mbi besimin—“besim nuk është që të kesh një njohuri të përsosur të gjërave; prandaj, në qoftë se keni besim, ju ^bshpresoni për gjëra që ‘nuk shihen, të cilat janë të vërteta.

22 Dhe tani vini re, unë ju them juve se dua që ju duhet të kujtoni se Perëndia është i mëshirshëm me të gjithë ata që besojnë në emrin e tij; prandaj ai dëshiron pikësëpari, që ju të keni besim, po, madje në fjalën e tij.

23 Dhe tani, ai ua kalon njerëzve fjalën e tij me anë të engjëjve, “jo vetëm burrave, por edhe grave. Tani, kjo nuk është e gjitha; ^bfëmijëve të vegjël u janë dhënë fjalë shumë herë, të cilat ngatërrojnë të diturit dhe të mësuarit.

24 Dhe tani, vëllezërit e mi të dashur, pasi ju keni dëshiruar të dini prej meje se ç’duhet të bëni, sepse jeni të pikëlluar dhe të dëbuar—tani unë nuk dëshiroj që ju të mendoni se kam qëllim t’ju gjykoj vetëm sipas asaj që është e vërtetë—

25 Pasi unë nuk dua të them që ju të gjithë ishit të detyruar

të përuleshit, pasi me të vërtetë besoj se ka disa mes jush, që do të ishin përlurur në çfarëdolloj rrethanash që të ishin.

26 Tani, sikurse thashë në lidhje me besimin—që nuk ishte një njohje e përsosur—po ashtu është me fjalët e mia. Në fillim, ju nuk mund të dini mbi sigurinë e tyre në mënyrë të përsosur jo më shumë sesa besimi është një njohuri e përsosur.

27 Por vini re, në qoftë se ju do të zgjoheni dhe do të vini në veprim aftësitë tuaja, madje deri në një provë mbi fjalët e mia dhe të ushtroni një pjesëz të besimit, po, edhe në qoftë se ju nuk mund të bëni më shumë sesa të “dëshironi të besoni, lëreni këtë dëshirë të veprojnë në ju, madje derisa të besoni në mënyrë që të bëni vend për një pjesë të fjalëve të mia.

28 Tani, ne do ta krahasojmë fjalën me një “farë. Tani, në qoftë se bëni vend që një ^bfarë të mund të mbillet në ‘zemrën tuaj, vini re, po të jetë një farë e vërtetë, ose një farë e mirë, në qoftë se ju nuk e hidhni tej me ^dmosbesimin tuaj, që ju t’i kundërshtoni Shpirtit të Zotit, vini re, ajo do të fillojë të fryhet në kraharorin tuaj; dhe kur ju të ndieni këto lëvizje të fryrjes, ju do të filloni të thoni me veten tuaj—Kjo duhet të jetë një farë e mirë, ose që fjala është e mirë, pasi po fillon të zmadhojë shpirtin tim; po, po fillon të ndriçojë

21a Gjo. 20:29; Heb. 11.

b USH Shpresë.

c Eth. 12:6.

23a Joe. 2:28–29.

b Mt. 11:25; Llu. 10:21;

3 Ne. 26:14–16;

DeB 128:18.

27a Mr. 11:24.

28a Alma 33:1.

b Llu. 8:11.

c USH Zemër.

d Mt. 17:20.

“kuptimin tim, po, po fillon të jetë e këndshme për mua.

29 Tani vini re, a nuk do t’jua shtonte kjo besimin tuaj? Unë ju them juve, Po; megjithatë ajo nuk është rritur në një njohuri të përsosur.

30 Por vini re, ndërsa fara fryhet dhe mbin dhe fillon të rritet, atëherë ju duhet të thoni se fara është e mirë; meqë vini re, fryhet dhe mbin dhe fillon të rritet. Dhe tani, vini re, kjo, a nuk do ta forcojë besimin tuaj? Po, ajo do ta forcojë besimin tuaj; pasi ju do të thoni, unë e di se kjo është një farë e mirë; pasi vini re, ajo mbin dhe fillon të rritet.

31 Dhe tani, vini re, a jeni të sigurt se kjo është një farë e mirë? Unë ju them juve, Po; meqë çdo farë prodhon, “sikurse veten e saj.

32 Prandaj, në qoftë se një farë rritet, ajo është e mirë, por në qoftë se nuk rritet, vini re ajo nuk është e mirë, prandaj flaket tej.

33 Dhe tani, vini re, pasi ju e keni bërë provën dhe e mbollët farën dhe ajo fryhet, dhe mbin, dhe fillon të rritet, ju duhet ta dini se fara është e mirë.

34 Dhe tani, vini re, a është “njohuria juaj e përsosur? Po, njohuria juaj është e përsosur në atë gjë dhe ^bbesimi juaj është i fjetur; dhe kjo sepse ju e dini, pasi ju e dini se fjala ka fryrë shpirtrat tuaj dhe ju gjithashtu

e dini se ka mbirë, se botëkuptimi juaj fillon të ndriçohet dhe “mendja juaj fillon të zgjerohet.

35 O, atëherë, a nuk është e vërtetë kjo? Unë ju them juve, Po, sepse është “dritë; dhe çdo gjë që është dritë, është e mirë sepse është e dallueshme, prandaj ju duhet ta dini se është e mirë; dhe tani vini re, pasi ta keni shijuar këtë dritë, a është njohuria juaj e përsosur?

36 Vini re, unë ju them juve, Jo; as nuk duhet të lini mënjatë besimin tuaj, pasi ju vetëm keni ushtruar besimin tuaj, që të mbillnit farën dhe që të mund të bënit provën, që të dinit nëse fara ishte e mirë.

37 Dhe vini re, ndërsa pema fillon të rritet, ju do të thoni: Le ta ushqejmë me kujdes të madh, që të mund të lëshojë rrënjë, që të mund të rritet dhe të na japë frut. Dhe tani vini re, në qoftë se ju e ushqeni me shumë kujdes, do të lëshojë rrënjë; dhe do të rritet dhe do të japë frut.

38 Por, në qoftë se e “lini pemën pas dore dhe nuk mendoni për ta ushqyer, vini re, ajo nuk do të lëshojë ndonjë rrënjë; dhe kur të vijë nxehtësia e diellit dhe ta përzhisë, pasi ajo nuk ka rrënjë, ajo fishket dhe thahet; dhe ju e shkulni dhe e flakni tej.

39 Tani, kjo nuk ndodh sepse fara nuk ishte e mirë, as nuk është sepse fruti i saj nuk do të ishte i dëshirueshëm; por është sepse “toka juaj është shterpë

28e USH Kuptuar(it) (të).

31a Zan. 1:11–12.

34a USH Dije.

b Eth. 3:19.

c USH Mendje.

35a Gjo. 3:18–21.

USH Dritë, dritë e Krishtit.

38a USH Braktisje.

39a Mt. 13:5.

dhe ju nuk do ta ushqeni pemën, prandaj ju nuk do të mund të keni frutin e saj.

40 Dhe kështu, në qoftë se ju nuk do ta ushqeni fjalën, duke pritur me një sy besimi te fruti i saj, ju nuk do të mund të vilni kurrë frutin nga ^apema e jetës.

41 Por, në qoftë se ju do ta ushqeni fjalën, po, do ta ushqeni pemën si të fillojë të rritet, me besimin tuaj, me zell të madh dhe me ^adurim, duke pritur frutin e saj, do të lëshojë rrënjë; dhe vini re, do të jetë një pemë që do të ^brritet, deri në jetën e përjetshme.

42 Dhe për shkak të ^azellit tuaj dhe të besimit tuaj dhe të durimit tuaj me fjalën, duke e ushqyer atë, që ajo të mund të lëshojë rrënjë në ju, vini re, ca nga ca, ju do të vilni ^bfrutin e saj që është shumë i çmueshëm, që është më i ëmbël mbi çdo gjë që është e ëmbël dhe që është më i bardhë nga çdo gjë që është e bardhë, po, dhe i kulluar mbi çdo gjë që është e kulluar; dhe ju do të ushqeheni me bollëk me këtë frut, madje derisa të ngopeni, që të mos keni uri, as të mos keni etje.

43 Atëherë, vëllezërit e mi, ju do të korrni shpërblimet e besimit tuaj dhe të zellit tuaj dhe të durimit, dhe të durueshmërisë, duke pritur që pema t'ju japë frut.

KAPITULLI 33

Zenosi mësoi që njerëzit duhet të luten dhe të adhurojnë në të gjitha vendet dhe se gjykimet largohen për shkak të Birit—Zenoku mësoi se mëshira u vendos për shkak të Birit—Moisiu kishte ngritur në vendin e shkretë një simbol të Birit të Perëndisë. Rreth 74 para K.

TANI, pasi Alma tha këto fjalë, i dërguan atij disa lajmëtarë, meqë donin të dinin në qoftë se duhej të besonin në një ^aPerëndi, që të mund të merrnin këtë frut për të cilën ai kishte folur, ose si duhej ta mbillnin ^bfarën, ose fjalën për të cilën ai kishte folur, e cila ai tha se duhej të mbillej në zemrat e tyre, ose në ç'mënyrë duhej të fillonin të ushtronin besimin e tyre.

2 Dhe Alma u tha atyre: Vini re, ju thatë se ^anuk mund ta adhuron Perëndinë tuaj, pasi jeni dëbuar nga sinagogat tuaja. Por vini re, unë ju them juve, në qoftë se ju mendoni se nuk mund ta adhuron Perëndinë, ju gaboni rëndë dhe duhet të kërkonti ^bshkrimet e shenjta; në qoftë se ju mendoni se ato jua kanë mësuar këtë gjë, ju nuk i kuptoni ato.

3 A nuk e mbani mend të keni lexuar se çfarë ^aZenosi, profeti i kohëve të vjetra, ka thënë në lidhje me lutjen ose ^badhurimin?

40a Zan. 2:9;
1 Ne. 15:36.
41a USH Durim.
^b Alma 33:23;
DeB 63:23.
42a USH Zell.

^b 1 Ne. 8:10–12.
33 1a 2 Ne. 31:21;
Mosaia 15:2–4.
^b Alma 32:28–43.
2a Alma 32:5.
^b Alma 37:3–10.

3a USH Shkrime të shenjta—Shkrime të shenjta të humbura; Zenos.
^b USH Adhuroj.

4 Pasi ai tha: Ti je i mëshirshëm, O Perëndi, pasi dëgjove lutjen time, madje edhe kur unë isha në vendin e shkretëtë; po, ti ishe i mëshirshëm kur unë u luta në lidhje me ata që ishin "armiqtë e mi dhe ti m'i ktheve nga ana ime.

5 Po, O Perëndi dhe ti ishe i mëshirshëm me mua kur të thirra nga "ara ime; kur të thirra në lutjen time dhe ti më dëgjove.

6 Dhe përsëri, O Perëndi, kur u ktheva në shtëpinë time, ti më dëgjove në lutjen time.

7 Dhe kur u ktheva në "dhomëzën time, O Zot dhe t'u luta, ti më dëgjove.

8 Po, ti je i mëshirshëm ndaj fëmijëve të tu, kur të thërrasin që të dëgjohen prej teje dhe jo nga njerëzit dhe ti i dëgjon ata.

9 Po, O Perëndi, ti ke qenë i mëshirshëm me mua dhe dëgjove thirrjet e mia në mes të kuvendeve të tua.

10 Po, dhe ti më dëgjove edhe kur u "dëbova dhe u përbuza nga armiqtë e mi; po, ti dëgjove thirrjet e mia dhe u zemërove me armiqtë e mi dhe i vizitove ata në zemërimin tënd me shkatërrim të menjëhershëm.

11 Dhe ti më dëgjove për shkak të pikëllimeve të mia dhe të çiltërsisë sime; dhe është në sajë të Birit tënd që ti ke qenë i mëshirshëm me mua, prandaj unë do të të thërras ty në të gjitha vuajtjet e mia, pasi në

ty është gëzimi im; pasi ti ke larguar prej meje gjykimet e tua, për shkak të Birit tënd.

12 Dhe tani, Alma u tha atyre: A u besoni atyre "shkrimeve të shenjta që u shkruan nga ata të kohërave të vjetra?

13 Vini re, në qoftë se u besoni, ju duhet të besoni çfarë "Zenosi tha; pasi vini re, ai tha: Ti i ke larguar gjykimet e tua, për shkak të Birit tënd.

14 Tani vini re, vëllezërit e mi, unë dua t'ju pyes nëse i keni lexuar shkrimet e shenjta. Në qoftë se po, si mund të mos besoni në Birin e Perëndisë?

15 Pasi është shkruar se "jo vetëm Zenosi shkroi mbi këto gjëra, por edhe ^bZenoku gjithashtu foli për këto gjëra—

16 Pasi vini re, ai tha: Ti je i zemëruar, O Zot, me këtë popull, sepse ata nuk duan të kuptojnë mëshirat e tua që ti u ke dhënë atyre për shkak të Birit tënd.

17 Dhe tani, vëllezërit e mi, ju e shihni se një profet i dytë i kohëve të vjetra ka dëshmuar për Birin e Perëndisë dhe meqë populli nuk deshi të kuptonte fjalët e tij, e "goditën për vdekje me gurë.

18 Por vini re, kjo nuk është e gjitha; këta nuk janë të vetmit që folën në lidhje me Birin e Perëndisë.

19 Vini re, për të foli edhe "Moisiu; po, dhe vini re, një

4a Mt. 5:44.

5a Alma 34:20–25.

7a Mt. 6:5–6;

Alma 34:26.

10a Alma 32:5.

12a USH Shkrime të shenjta.

13a Alma 34:7.

15a Jakobi 4:4.

b 1 Ne. 19:10;

Alma 34:7.

17a USH Martir, martirizim.

19a LiP. 18:15, 18;

Alma 34:7.

^bsimbol u ^cngrit në vendin e shkretë, që kushdo që do të shikonte në të, të mund të jetonte. Dhe shumë shikuan dhe jetuan.

20 Por, pak e kuptuan dome-thënien e atyre gjërave dhe kjo për shkak të ngurtësisë së zemrave të tyre. Por, pati shumë që ishin kaq të ngurtësuar, sa nuk donin të shikonin, prandaj ata mbaruan. Tani arsyeja që ata nuk donin të shikonin është se nuk besonin se ai do t'i ^ashëronte ata.

21 O vëllezër të mi, në qoftë se ju mund të shëroheshit vetëm duke i hedhur sytë diçkaje që të shëroheshit, a nuk do t'i hidhnit sytë me të shpejtë, apo do të ngurtësonit zemrat tuaja në mosbesim dhe do të ishit përtacë sa të mos i hidhnit sytë e kështu të mbaronit?

22 Në qoftë se është kështu, mjerimi do të vijë mbi ju; por në qoftë se jo, atëherë hidhni sytë dhe ^afilloni të besoni në Birin e Perëndisë, se ai do të vijë të shëlbejë popullin e tij dhe se ai do të vuajë dhe do të vdesë që të ^bshlyejë mëkatet e tyre; dhe se ai do të ^cngrihet përsëri nga të vdekurit, që do të shkaktojë ^dringjalljen, që të gjithë njerëzit do të qëndrojnë para tij për t'u gjykuar, sipas ^eveprave të tyre, ditën e fundit dhe të gjykimit.

23 Dhe tani, vëllezërit e mi, unë dëshiroj që ju ta ^ambillni

këtë fjalë në zemrat tuaja dhe posa të fillojë të fryhet, po ashtu, ta ushqeni me besimin tuaj. Dhe vini re, ajo do të bëhet një pemë ^bqë rritet në ju, deri në jetën e përjetshme. Dhe atëherë, dhëntë Perëndia që ^cbarrat tuaja të jenë të lehta, nëpërmjet gëzimit të Birit të tij. Dhe madje të gjithë këtë ju mund ta bëni në qoftë se doni. Amen.

KAPITULLI 34

Amuleku dëshmon që fjala është në Krisht për shpëtimin—Në qoftë se nuk bëhet një shlyerje, i gjithë njerëzimi duhet të vdesë—I tërë ligji i Moisiut shënon në drejtim të sakrificës së Birit të Perëndisë—Plani i përjetshëm i shëlbimit bazohet në besim dhe pendim—Lutuni për bekime tokësore dhe shpirtërore—Kjo jetë është koha që njerëzit të përgatiten të takohen me Perëndinë—Punoni për shpëtimin tuaj me frikë para Perëndisë. Rreth 74 para K.

DHE tani ndodhi që pasi Alma u tha atyre këto fjalë, u ul përdhe dhe ^aAmuleku u ngrit dhe filloi t'i mësonte ata, duke thënë:

2 Vëllezërit e mi, unë mendoj se është e pamundur që ju të mos dini gjë mbi gjërat që u folën në lidhje me ardhjen e Krishtit i cili mësohet prej nesh të jetë Biri i Perëndisë; po, unë e di se ^akëto gjëra u janë mësuar

19b Num. 21:9;
2 Ne. 25:20;
Mosia 3:15.
c Gjo. 3:14;
Hel. 8:14–15.

20a 1 Ne. 17:40–41.

22a Alma 32:27–28.
b Alma 22:14; 34:8–9.
c USH Ringjallje.
d Alma 11:44.
e USH Vepra.

23a Alma 33:1; 34:4.

b Alma 32:41;
DeB 63:23.
c Alma 31:38.
34 1a Alma 8:21.
2a Alma 16:13–21.

juve me shumicë, para shkëputjes suaj nga ne.

3 Dhe siç keni dëshiruar nga vëllai im i dashur që t'ju bënte të ditur se çfarë duhet të bëni, për shkak të pikëllimeve tuaja; dhe ai ju foli disi për t'ju përgatitur mendjet; po, dhe ai ju ka nxitur në besim dhe durim—

4 Po, madje që të keni kaq shumë besim, sa madje ta "mbillni fjalën në zemrat tuaja, që të mund të provoni mirësinë e saj.

5 Dhe ne kemi parë që pyetja e madhe që është në mendjet tuaja, është nëse fjala është në Birin e Perëndisë, ose nëse nuk do të ketë Krisht.

6 Dhe ju gjithashtu patë se vëllai im ju provoi, në shumë raste, se "fjala është në Krisht drejt shpëtimit.

7 Vëllai im citoi fjalët e Zenosit, se shëlbimi vjen nëpërmjet Birit të Perëndisë, si edhe fjalët e Zenokut; dhe ai iu referua edhe Moisiut, për të provuar se këto gjëra janë të vërteta.

8 Dhe tani, vini re, unë vetë do t'ju "dëshmoj se këto gjëra janë të vërteta. Vini re, unë ju them, se unë e di se Krishti do të vijë mes fëmijëve të njerëzve, për të marrë përsipër shkeljet e popullit të tij dhe se ai do të ^bshlyejë për mëkatet e botës; pasi Zoti Perëndi e ka thënë atë.

9 Pasi është e nevojshme që një "shlyerje duhet bërë; pasi, sipas ^bplanit të madh të Perë-

ndisë së Amshuar, duhet të bëhet një shlyerje, përndryshe i tërë njerëzimi do të mbarojë patjetër; po, të gjithë janë të ngurtësuar, po, të gjithë kanë "rënë dhe kanë humbur dhe duhet të mbarojnë po të mos ishte për shlyerjen që është e nevojshme të bëhet.

10 Pasi është e nevojshme të bëhet një "flijim i madh dhe i fundit; po, jo një flijim i njeriut, as i kafshës, as i ndonjë lloj shpendi, pasi nuk do të jetë një flijim njerëzor; por duhet të jetë një ^bflijim i "pafundëm dhe i përjetshëm.

11 Tani nuk ka njeri që mund të bëjë fli gjakun e tij, për të shlyer mëkatet e një tjetri. Tani, në qoftë se një njeri vret, vini re, ligji ynë që është një ligj i "drejtë, a do t'ia merrte jetën vëllait të tij? Unë ju them juve, Jo.

12 Por ligji kërkon jetën e atij që ka bërë "vrasjen; prandaj nuk mund të ketë asgjë më pak se një shlyerje të pafundme që do të mjaftonte për mëkatet e botës.

13 Prandaj është e nevojshme që të bëhet një flijim i madh dhe i fundit dhe pastaj të ketë, ose është e përshtatshme që të ketë një "ndalim të derdhjes së gjakut; atëherë ^bligji i Moisiut do të plotësohet; po, do të plotësohet tërësisht, çdo pikë dhe presje dhe asgjë nuk do të braktiset.

14 Dhe vini re, ky është i tërë

4a Alma 33:23.

6a Gjo. 1:1, 14.

8a USH Dëshmoj.

b USH Shlyej, shlyerje.

9a Alma 33:22.

b Alma 12:22–33;

Mois. 6:62.

c USH Rënie e Adamit dhe e Evës.

10a Mois. 5:6–7.

b USH Sakrificë.

c 2 Ne. 9:7.

11a LiP. 24:16;

Mosia 29:25.

12a USH Dënim kapital;

Vrasje.

13a 3 Ne. 9:17, 19–20.

b 3 Ne. 15:5.

^akuptimi i ^bligjit, çdo pjesë e vogël duke vënë në dukje atë ^cflijim të madh dhe të fundit; dhe ai flijim i madh dhe i fundit do të jetë Biri i Perëndisë, po, i pafund dhe i përjetshëm.

15 Dhe kështu, ai do t'ju sjellë ^ashpëtim të gjithë atyre që do të besojnë në emrin e tij; pasi ky është qëllimi i këtij flijimi të fundit, për të sjellë zemrën e mëshirës, e cila e mund drejtësinë dhe u sjell njerëzve mjete që ata të mund të kenë besim deri në pendim.

16 Dhe kështu ^amëshira mund të kënaqë kërkesat e ^bdrejtësisë dhe i rrethon me krahët e sigurisë, ndërsa ai që nuk ushtron besim deri në pendim, qëndron i ekspozuar para tërë ligjit të kërkesave të ^cdrejtësisë; prandaj vetëm atij që ka besim deri në pendim do t'i realizohet ^dplani i madh, i përjetshëm i shëlbimit.

17 Prandaj, Perëndia dhëntë që ju, vëllezërit e mi, të mund të filloni të ushtroni ^abesimin tuaj në pendim, që ju të filloni të ^bthërritni në emrin e tij të shenj-të, që ai të ketë mëshirë për ju;

18 Po, përgjërojuni atij për mëshirë; pasi ai është i fuqishëm të shpëtojë.

19 Po, përuluni dhe vazhdoni në lutje ndaj atij.

20 Përgjërojuni atij kur të jeni

në fushat tuaja, po, për të gjitha grigjat tuaja.

21 ^aPërgjërojuni atij në shtëpitë tuaja, po, për të gjithë pjesëtarët e familjes suaj, si në mëngjes, në mesditë dhe në mbrëmje.

22 Po, përgjërojuni atij kundër fuqisë së armiqtve tuaj.

23 Po, ^apërgjërojuni atij kundër ^bdjallit i cili është armik i gjithë ^cdrejtësisë.

24 Përgjërojuni atij për bereqetin e fushave tuaja, që ai t'ju sjellë begati.

25 Përgjërojuni atij për tufat e fushave tuaja, që ato të mund të shtohen.

26 Por, kjo nuk është e gjitha; ju duhet të derdhni shpirtrat tuaj në ^adhomëzat tuaja dhe në vendet tuaja të fshehta dhe në vendin tuaj të shkretë.

27 Po, dhe kur ju të mos i përgjërohëni Zotit, le të jenë ^azemrat tuaja ^bplot, të hapura në lutje tek ai vazhdimisht, për mirëqenien tuaj dhe gjithashtu për mirëqenien e atyre që janë rreth e përqark jush.

28 Dhe tani vini re, vëllezërit e mi të dashur, unë ju them juve të mos mendoni se kjo është e gjitha; sepse, pasi t'i keni bërë të gjitha këto gjëra, në qoftë se ju nuk ndihmoni ^anevojtarët dhe të zhveshurit dhe nuk vizitoni të sëmurët dhe të mjeruarit dhe ^bnuk u jepni nga gjëja juaj,

14a Alma 30:3.

b USH Ligj i Moisiut.

c DeB 138:35.

15a USH Shpëtim.

16a USH Mëshirshëm (i), mëshirë.

b USH Drejtësi.

c Alma 12:32.

d USH Plan i shëlbimit.

17a USH Besim.

b USH Lutje.

21a Psa. 5:1–3;

3 Ne. 18:21.

23a 3 Ne. 18:15, 18.

b USH Djall.

c USH Drejtë (i),

Drejtësi.

26a Mt. 6:5–6.

27a USH Zemër.

b USH Përsiat.

28a USH Varfër (i).

b USH Lëmoshë, dhënie lëmoshe.

në qoftë se keni, atyre që kanë nevojë—unë ju them juve, në qoftë se ju nuk bëni ndonjë nga këto gjëra, vini re, ‘lutja juaj është e ‘kotë dhe nuk ju vlen për asgjë dhe ju jeni si hipokritët që mohojnë besimin.

29 Prandaj, në qoftë se ju nuk mbani mend që të jeni ‘bimirës, ju jeni si zgjyra që hidhet tej nga shkrirësi (pasi nuk ka asnjë vlerë) dhe shkelet nën këmbën e njerëzve.

30 Dhe tani, vëllezërit e mi, unë do të doja që pasi keni dëgjuar kaq shumë dëshmi, duke parë që shkrimet e shenjta i dëshmojnë këto gjëra, ejani dhe sillni ‘fryte të pendimit.

31 Po, unë do të doja që ju të vini dhe të mos ngurtësoni më zemrat tuaja; pasi vini re, tani është koha dhe ‘dita e shpëtimit tuaj; dhe prandaj, në qoftë se ju do të pendoheni dhe nuk do të ngurtësoni zemrat tuaja, plani i madh i shëlbimit do të realizohet menjëherë për ju.

32 Pasi vini re, kjo jetë është koha për njerëzit që të ‘përgatiten të takohen me Perëndinë; po, vini re, dita e kësaj jete është dita për njerëzit që të kryejnë punët e tyre.

33 Dhe tani, sikurse ju thashë më parë, pasi keni pasur kaq shumë dëshmi, si rrjedhim, ju lutem shumë që të mos ‘e shty-

ni ditën e ^bpendimit tuaj deri në fund; pasi pas kësaj dite të jetës që na është dhënë për t’u përgatitur për përjetësi, vini re, në qoftë se ne nuk e përdorim më mirë kohën tonë ndërsa jemi në këtë jetë, atëherë vjen ‘nata e ‘errësirës, gjatë së cilës nuk mund të kryhet asnjë punë.

34 Ju nuk mund të thoni kur të çoheni në atë ‘krizë të tmerrshme, se do të kthehem te Perëndia im. Jo, ju nuk do të mund ta thoni këtë; pasi i njëjti shpirt që zotëron trupat tuaj në kohën që ju largoheni nga kjo jetë, i njëjti shpirt do të ketë fuqi të zotërojë trupin tuaj në atë botë të përjetshme.

35 Pasi vini re, në qoftë se e keni shtyrë ditën e pendimit tuaj madje deri në vdekje, vini re, ju i jeni ‘nënshtuar shpirtit të djallit, i cili ju ^bvulos si të tijët; prandaj, Shpirti i Zotit është larguar prej jush dhe nuk ka më vend në ju dhe djalli ka gjithë fuqinë mbi ju; dhe kjo është gjendja e fundit e të ligjve.

36 Dhe këtë e di, pasi Zoti ka thënë se nuk do të banojë në tempuj ‘jo të shenjta, por ai banon në zemrat e të ^bdrejtëve; po, dhe ai ka thënë edhe se të drejtët do të ulen në mbretërinë

28c Mt. 15:7–8.
d Moro. 7:6–8.

29a ush Dashuri
hyjnore.

30a Mt. 3:8; Alma 13:13.

31a Rom. 13:11–12.

32a 2 Ne. 2:21;

Alma 12:24; 42:4–6.

33a Hel. 13:38;
DeB 45:2.

b ush Pendohem,
pendim.

c Gjo. 9:4; DeB 45:17.

d ush Errësirë,
shpirtërore; Vdekje,
shpirtërore.

34a Alma 40:13–14.

35a 2 Ne. 28:19–23.

b 2 Ne. 9:9.

36a Mosia 2:37;

Alma 7:21;

Hel. 4:24.

b ush Drejtë (i),
Drejtësi.

e tij, për të mos dalë më kurrë, por rrobat e tyre do të zbardhen nëpërmjet gjakut të Qengjit.

37 Dhe tani, vëllezërit e mi të dashur, dëshiroj që ju t'i mbani mend këto gjëra dhe që të "punoni për shpëtimin tuaj me frikë para Perëndisë, që ju të mos mohoni më ardhjen e Krishtit.

38 Që ju të mos "luftoni më kundër Frymës së Shenjtë, por që ta merrni atë dhe të merrni mbi vete ^bemrin e Krishtit; që të përuleni, madje deri në pluhur dhe të "adhuroni Perëndinë, në çfarëdolloj vendi që të jeni, në shpirt dhe në vërtetësi; dhe të jetoni çdo ditë me ^dfalënderime për mëshirat dhe bekimet e shumta që ai ju jep.

39 Po, dhe unë po ju këshilloj, vëllezërit e mi, që të jeni gjithnjë "vigilentë në lutje, që të mos drejtoheni nga ^btundimet e djallit, që ai të mos t'ju mposhtë, që ju të mos bëheni të nënshtruarit e tij në ditën e fundit; pasi vini re, ai nuk ju shpërblen me ^casgjë të mirë.

40 Dhe tani, vëllezërit e mi të dashur, unë do t'ju këshilloj të kini ^adurim dhe të përballoni çdo lloj pikëllimi; që të mos ^bshani kundër atyre që ju dëbojnë për shkak të varfërisë suaj të madhe, përndryshe do të bëheni mëkatarë si ata;

41 Por të keni durim dhe të duroni ato pikëllime, me shpresë, të vendosur se një ditë do të

mund të pushoni nga të gjitha pikëllimet tuaja.

KAPITULLI 35

Predikimi i fjalës shkatërron dredhitë e Zoramitëve—Ata përjashtojnë ata që janë kthyer në besim, të cilët bashkohen atëherë me popullin e Amonit në Jershon—Alma dëshpërohet për shkak të ligësisë së njerëzve. Rreth 74 para K.

TANI ndodhi që pasi Amuleku mbaroi së thëni këto fjalë, ata u larguan nga turma e popullit dhe shkuan në vendin e Jershonit.

2 Po, dhe vëllezërit e tjerë, pasi predikuan fjalën mes Zoramitëve, gjithashtu shkuan në vendin e Jershonit.

3 Dhe ndodhi që pasi pjesa më e respektuar e Zoramitëve u këshilluan me njëri-tjetrin në lidhje me fjalët që iu predikuan atyre, ata u zemëruan për shkak të fjalës, pasi u shkatërronte ^adredhitë e tyre; prandaj, nuk do t'ua vinin veshin fjalëve.

4 Dhe ata çuan fjalë që të gjithë njerëzit e atij vendi të mblidheshin së bashku, që të këshilloheshin me ta në lidhje me fjalët që u folën.

5 Tani, sunduesit e tyre dhe priftërinjtë e tyre dhe mësuesit e tyre, nuk ia bënë të ditur popullit dëshirat e tyre; por zbuluan fshehtas mendjet e popullit.

6 Dhe ndodhi që pasi zbuluan

37a Fil. 2:12.

38a USH Grindje.

b Mosia 5:8; Alma 5:38.

c USH Adhuroj.

d Psa. 69:30; DeB 59:7.

USH Mirënjohës,
falënderime, dhënie
falënderimi.

39a USH Ruaj, roje.

b USH Tundoj, tundim.

c Alma 30:60.

40a USH Durim.

b DeB 31:9.

35 3a USH Intriga të
priftërinjve.

mendjet e të gjithë popullit, ata që ishin në favor të fjalëve që u folën nga Alma dhe nga vëllezërit e tij, u dëbuan nga ai vend; dhe ata qenë shumë; dhe ata gjithashtu shkuan në vendin e Jershonit.

7 Dhe ndodhi që Alma dhe vëllezërit e tij u shërbyen atyre.

8 Tani, populli i Zoramitëve u zemërua me njerëzit e Amonit që ishin në Jershon dhe kryesundimtari i Zoramitëve, pasi ishte njeri shumë i keq, u dërgoi fjalë njerëzve të Amonit, se dëshironte që ata të dëbonin nga toka e tyre të gjithë ata që kishin vajtur prej tyre në tokën e tyre.

9 Dhe ai bëri shumë kërcënime kundër tyre. Dhe tani njerëzit e Amonit nuk u frikësuan nga fjalët e tyre; prandaj nuk i dëbuan, por pranuan të gjithë të varfërit e Zoramitëve që shkuan tek ata; dhe ata i "ushqyen dhe i veshën, dhe u dhanë toka për trashëgimin e tyre, dhe u shërbyen atyre sipas nevojave të tyre.

10 Tani, kjo gjë i shpuri Zoramitët në zemërim kundër njerëzve të Amonit; dhe ata filluan të përziheshin me Lamanitët dhe filluan t'i nxitnin ata gjithashtu në zemërim kundër tyre.

11 Dhe kështu Zoramitët dhe Lamanitët filluan të bëjnë përgatitje për luftë kundër njerëzve të Amonit, si edhe kundër Nefitëve.

12 Dhe kështu mbaroi viti i shtatëmbëdhjetë i mbretërimit

të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

13 Dhe njerëzit e Amonit u nisën nga toka e Jershonit dhe arritën në tokën e Melekut, dhe bënë vend në tokën e Jershonit për ushtritë Nefite, që të mund të luftonin me ushtritë e Lamanitëve dhe ushtritë e Zoramitëve; dhe kështu filloi një luftë mes Lamanitëve dhe Nefitëve, në vitin e tetëmbëdhjetë të mbretërimit të gjykatësve; dhe këtui më poshtë, do të jepet një "rrëfim i luftërave të tyre.

14 Dhe Alma dhe Amoni, dhe vëllezërit e tyre, si edhe dy bijtë e Almës u kthyen në tokën e Zarahemlës, pasi qenë vegla në duart e Perëndisë, që t'i bënin "shumë nga Zoramitët të pendohen; dhe aq sa u penduan, aq u dëbuan nga toka e tyre; por ata kanë toka për trashëgimin e tyre në tokën e Jershonit dhe morën armët për të mbrojtur veten dhe bashkëshortet e tyre dhe fëmijët, dhe tokat e tyre.

15 Tani Alma, duke qenë i pikëlluar për paudhësinë e popullit të tij, po, për luftërat dhe për gjakderdhjet dhe për grindjet që bëheshin mes tyre; dhe pasi shkoi për të njoftuar fjalën ose pasi çoi për të njoftuar fjalën mes gjithë njerëzve në çdo qytet; dhe duke parë se zemrat e njerëzve filluan të ngurtësoheshin dhe që ata filluan të "fyhen për shkak të rreptësisë së fjalës, zemra e tij u pikëllua shumë.

16 Prandaj, ai bëri që djemtë e tij të mblidheshin tok së bashku,

që ai të mund t'ua jepte veç e veç secilit ^adetyrën e tij, në lidhje me gjërat që kanë të bëjnë me drejtësinë. Dhe ne kemi një rrëfim të urdhërimeve të tij, të cilat ai ua dha, sipas analit të tij.

Urdhërimet e Almës drejtuar birit të tij Helamanit.

Përfshin kapitujt 36 dhe 37.

KAPITULLI 36

Alma i dëshmon Helamanit për kthimin e tij në besim, pasi pa një engjëll—Ai vuajti dhembjet e një shpirti të mallkuar; ai thirri në emrin e Jezusit dhe atëherë lindi nga Perëndia—Gëzimi i ëmbël mbushi shpirtin e tij—Ai pa grupe engjëjsh duke i thurur lavdi Perëndisë—Shumë të kthyer në besim shijuan dhe panë, ashtu sikurse ai shijoi dhe pa. Rreth 74 para K.

^aBIRI im, vëru veshin fjalëve të mia; pasi të betohem se derisa ti do të zbatosh urdhërimet e Perëndisë, do të përparosh në tokë.

2 Unë doja që ti të bësh sikurse kam bërë unë, duke kujtuar robërinë e etërve tanë, pasi ata qenë në ^arobëri dhe askush nuk mund t'i çlironte përveçse të ishte ^bPerëndia i Abrahamit dhe Perëndia i Isakut dhe Perëndia

i Jakobit; dhe ai me siguri i çliroi ata nga fatkeqësitë e tyre.

3 Dhe tani, O biri im Helaman, vër re, ti je në rininë tënde dhe prandaj unë të lutem shumë, që ti të dëgjosh fjalët e mia dhe të mësosh prej meje; pasi unë e di se kushdo që vë besimin e tij në Perëndi, do të përkrahet në ^asprovat e tij dhe në vështirësitë e tij dhe në mjerimet e tij dhe do të ^bngrihet në ditën e fundit.

4 Dhe nuk do të doja që ti të mendosh që këto gjëra i ^adi nga vetja ime—jo materialisht, por shpirtërisht, jo nga mendja e ^bmishit, por nga Perëndia.

5 Tani, vër re, unë të them ty, po të mos kisha ^alindur nga Perëndia, unë ^bnuk do t'i dija këto gjëra; por Perëndia më bëri t'i di këto gjëra nëpërmjet gojës së engjëllit të tij të shenjtë, megjithëse unë nuk isha i ^cdenjë për to;

6 Pasi, unë shkoja me të bijtë e Mosias, duke u përpjekur të ^ashkatërronim kishën e Perëndisë; por vër re, Perëndia dërgoi engjëllin e tij të shenjtë, që të na ndalonte gjatë udhës.

7 Dhe vër re, ai na foli si të ishte zëri i një rrufeje dhe e gjithë toka ^au drodh nën këmbët tona; dhe ne të gjithë ramë përdhe, pasi ^bfrika e Zotit erdhi mbi ne.

8 Por vër re, zëri më tha mua: Ngrihu. Dhe unë u ngrita dhe

16a Ush Kujdestar, kujdestari.

36 1a Hel. 5:9–14.

2a Mosia 23:23; 24:17–21.

b Eks. 3:6;

Alma 29:11.

3a Rom. 8:28.

b Mosia 23:21–22.

4a 1 Kor. 2:11;

Alma 5:45–46.

Ush Dije.

b Ush Mishtor.

5a Ush Lindur (i)

përsëri, lindur (i) nga Perëndia.

b Alma 26:21–22.

c Ush Denjë (i), denjësi.

6a Mosia 27:10.

7a Mosia 27:18.

b Ush Frikë—Frikë nga Perëndia.

qëndrova më këmbë, dhe pashë engjëllin.

9 Dhe ai më tha mua: Në qoftë se ti do që të shkatërrosh vetveten, mos kërko më të shkatërrosh kishën e Perëndisë.

10 Dhe ndodhi që unë rashë përdhe dhe për hapësirën e “tri ditëve dhe tri netëve nuk mund të hapja gojën, as që mund të lëvizja gjymtyrët e mia.

11 Dhe engjëlli më tha edhe gjëra të tjera që u dëgjuan nga vëllezërit e mi, por unë nuk i dëgjova ato, pasi kur unë dëgjova fjalët—Në qoftë se ti do që të shkatërrosh vetveten, mos kërko më të shkatërrosh kishën e Perëndisë—unë u godita nga një frikë dhe çudi kaq e madhe që ndoshta unë do të shkatërrohesha, saqë rashë përdhe dhe nuk dëgjova më.

12 Por unë u torturova nga një mundim i “përjetshëm, pasi shpirti im që ngacmuar në shkallën më të lartë dhe brengosur nga të gjitha mëkatet e mia.

13 Po, m’u kujtuan të gjitha mëkatet dhe paudhësitë e mia për të cilat unë po “mundohesha me dhimbjet e ferrit; po, unë pashë se isha rebeluar kundër Perëndisë tim dhe se nuk kisha zbatuar urdhërimet e tij të shenjtja.

14 Po, dhe se kisha vrarë shumë prej fëmijëve të tij, ose më mirë të them i kisha udhëhequr ata drejt shkatërrimit; po, dhe

në fund, kaq të mëdha kishin qenë paudhësitë e mia, saqë vetëm mendimi se do të dilja në praninë e Perëndisë tim, torturonte shpirtin tim me një tmerr të papërshkrueshëm.

15 Oh, mendoja, sikur “të mund të dëbohesha dhe të shuhesha si në shpirt ashtu dhe në trup, që të mos dilja të qëndroja në praninë e Perëndisë tim, për t’u gjykuar për ^bveprat e mia.

16 Dhe tani, për tri ditë dhe tri net u torturova, madje edhe me dhembjet e një shpirti të “mallkuar.

17 Dhe ndodhi që ndërsa isha ashtu i torturuar me mundim pasi isha “ngacmuar nga kujtimi i mëkateve të mia të shumta, vini re, m’u kujtua se kisha dëgjuar atin tim duke u profetizuar njerëzve në lidhje me ardhjen e një Jezu Krishti, një Biri të Perëndisë, për të shlyer mëkatet e botës.

18 Tani, ndërsa mendja ime po më përqendrohej në këtë mendim, thirra brenda zemrës sime: O Jezus, ti Biri i Perëndisë, ki mëshirë mbi mua që jam “në vrerin e hidhësirës dhe që jam rrethuar nga ^bzinxhirët e përjetshëm të vdekjes.

19 Dhe tani vini re, kur mendova këtë nuk munda t’i kujtoj më dhembjet e mia; po, nuk isha më i “ngacmuar nga kujtimi i mëkateve të mia.

20 Dhe oh, çfarë “gëzimi dhe

10a Mosia 27:19–23.

12a DeB 19:11–15.

13a USH Faj.

15a Zbu. 6:15–17;

Alma 12:14.

b Alma 41:3;

DeB 1:9–10.

16a USH Mallkim.

17a 2 Kor. 7:10.

18a DMTH në brerje të jashtëzakonshme të ndërgjegjes.

b 2 Ne. 9:45; 28:22;

Alma 12:11;

Mois. 7:26.

19a USH Faj.

20a USH Gëzimi.

çfarë drite të mrekullueshme pashë; po, shpirti im më ishte mbushur me një gëzim po aq të madh, sa kishte qenë dhembja ime!

21 Po, unë të them ty biri im se nuk mund të ketë asgjë aq the-rëse dhe aq të hidhur, sa ishin dhembjet e mia. Po, dhe po ta them përsëri, biri im, se nga ana tjetër, nuk mund të ketë asgjë kaq të mrekullueshme dhe kaq të ëmbël, sa ishte gëzimi im.

22 Po, mendova se pashë, madje sikurse ati ynë, "Lehi, pa Perëndinë të ulur në fronin e tij të rrethuar nga grupe të panu-mërta engjëjsh, duke kënduar dhe lavdëruar Perëndinë e tyre; po, dhe shpirti im donte që të ishte aty.

23 Por vër re, gjymtyrët e mia morën përsëri "fuqinë e tyre dhe unë u ngrita më këmbë dhe u tregova njerëzve se kisha ^blindur nga Perëndia.

24 Po, dhe që atëherë madje deri tani, unë kam punuar pa pushim që të sjell shpirtin në pendim; që të mund t'i sjell të "shijojnë prej gëzimit të jashtëzakonshëm të cilin unë shijova; që edhe ata të lindin nga Perëndia dhe të ^bmbushen me Frymën e Shenjtë.

25 Po, dhe tani vër re, O biri im, Zoti më jep një gëzim jashtëzakonisht të madh në frytin e punëve të mia;

26 Pasi për shkak të "fjalës që

ai më dha, vër re, shumë kanë lindur nga Perëndia dhe kanë shijuar, sikurse kam shijuar unë, dhe kanë parë me sytë e tyre, sikurse kam parë unë; prandaj ata i dinë këto gjëra, për të cilat kam folur, sikurse i di unë dhe njohuria që kam është e Perëndisë.

27 Dhe jam përkrahur në sprova dhe në shqetësime të çdo lloji, po, dhe në të gjitha llojet e fatkeqësive; po, Perëndia më shpëtoi nga burgu, nga robëria dhe nga vdekja; po, dhe unë vë besimin tim në të dhe ai gjithnjë do të më "çlirojë.

28 Dhe e di se ai do të më "ngrejë në ditën e fundit, që të banoj me të në ^blavdi; po, dhe do ta lavdëroj atë përgjithmonë, pasi ai i "nxori etërit tanë nga Egjipti dhe ai i përpiu "Egjiptianët në Detin e Kuq; dhe ai i udhëhoqi ata nëpërmjet fuqisë së tij në tokën e premtuar; po, dhe ai i çliroi ata nga skllavëria dhe robëria herë pas here.

29 Po, dhe ai gjithashtu i nxori etërit tanë nga toka e Jeruzalemit; dhe ai gjithashtu i çliroi ata nëpërmjet fuqisë së tij të pafundme, nga "robëria dhe nga skllavëria, nga koha në kohë, madje deri në ditën e sotme; dhe unë e kam mbajtur gjithnjë në kujtesë skllavërinë e tyre; po ashtu dhe ti duhet ta mbash në kujtesë, sikurse unë, skllavërinë e tyre.

22a 1 Ne. 1:8.

23a Mojs. 1:10.

b Alma 5:14.

uSH Lindur (i)

përsëri, lindur (i)

nga Perëndia.

24a 1 Ne. 8:12;

Mosia 4:11.

b 2 Ne. 32:5; 3 Ne. 9:20.

uSH Frymë e Shenjtë.

26a Alma 31:5.

27a Psa. 34:17.

28a 3 Ne. 15:1.

b uSH Lavdi.

c Eks. 12:51.

d Eks. 14:26-27.

29a Mosia 24:17; 27:16;

Alma 5:5-6.

30 Por vër re, biri im, kjo nuk është e gjitha; pasi ti duhet të dish, sikurse e di unë, që “për aq sa ti do të zbatosh urdhërimet e Perëndisë, ti do të përparosh në tokë; dhe duhet të dish gjithashtu se për aq sa ti nuk do të zbatosh urdhërimet e Perëndisë, ti do të përjashtohesh nga prania e tij. Tani, kjo është sipas fjalës së tij.

KAPITULLI 37

Fletët e tunxhit dhe shkrimet e tjera të shenjta ruhen për të sjellë shpirtira në shpëtim—Jareditët u shkatërruan për shkak të ligësisë së tyre—Betimet dhe marrëveshjet e fshehta të tyre nuk duhet të dihen nga populli—Këshillohu me Zotin për çdo veprim që do të bësh—Sikurse Liahona udhëhoqi Nefitët, kështu fjala e Krishtit i udhëheq njerëzit drejt jetës së përjetshme. Rreth 74 para K.

DHE tani, biri im Helaman, unë po të urdhëroj të marrësh “analet që m’u ^bbesuan mua;

2 Dhe po të urdhëroj gjithashtu, që të mbash një anal të këtij populli, ashtu sikurse kam bërë mbi fletët e Nefit dhe t’i mbash të shenjta të gjitha këto gjëra që unë kam mbajtur, madje ashtu siç i mbajta unë ato; pasi mbahen për një qëllim të “urtë.

3 Dhe këto “fletë prej tunxhi, që përmbajnë këto gdhendje

që kanë analet e shkrimeve të shenjta në to, të cilat kanë gjeonealogjinë e të parëve tanë, madje që nga fillimi—

4 Vër re, u profetizua nga etërit tanë se ato duhet të mbahen dhe të kalojnë nga një brez në tjetrin, të mbahen dhe të ruhen nga dora e Zotit, derisa ato të shkojnë në çdo komb, fis, gjuhë dhe popull, që ata të dinë mbi “misteret që ato përmbajnë.

5 Dhe tani vër re, në qoftë se ato mbahen, ato duhet ta ruajnë shkëlqimin e tyre; po, dhe ato do ta ruajnë shkëlqimin e tyre; po, si dhe të gjitha fletët që përmbajnë atë që është shkrim i shenjtë.

6 Tani, ti mund të mendosh se kjo është “marrëzi nga ana ime; por vër re, unë të them ty se nëpërmjet gjërave të ^bvogla dhe të thjeshta gjëra të mëdha bëhen; dhe shpeshherë mjetet e thjeshta ngatërrojnë të urtët.

7 Dhe Zoti Perëndi vepron me anë të “mjeteve, që të realizojë qëllimet e tij të mëdha dhe të përjetshme; dhe me mjete fare të ^bvogla Zoti i ngatërron të urtët dhe realizon shpëtimin e shumë shpirtirave.

8 Dhe tani, ka qenë urtësi në Perëndinë që këto gjëra të ruhen; pasi vër re, ato kanë “zgjerruar kujtesën e këtij populli, po, dhe kanë bindur shumë nga ata për gabimin e udhëve të tyre dhe i kanë sjellë ata në njohurinë

30a 2 Ne. 1:9–11;
Alma 50:19–22.

37 1a Alma 45:2–8.

b Mosia 28:20.

2a Enosi 1:13–18;

FeM. 1:6–11;

Alma 37:9–12.

3a 1 Ne. 5:10–19.

USH Fletë tunxhi.

4a USH Mistere të

Perëndisë.

6a 1 Kor. 2:14.

b 1 Ne. 16:28–29;

DeB 64:33; 123:15–17.

7a Isa. 55:8–9.

b 2 Mbr. 5:1–14.

8a 2 Tim. 3:15–17;

Mosia 1:3–5.

e Perëndisë së tyre deri në shpëtimin e shpirtrave të tyre.

9 Po, unë të them ty se po të mos “ishte për këto gjëra që këto anale përmbajnë, që janë në këto fletë, Amoni dhe vëllezërit e tij, nuk do të mund të ^bbindnin kaq mijëra Lamanitë për traditat e gabuara të etërve të tyre; po, këto anale dhe ^cfjalët e tyre i sollën ata në pendim; domethënë ato i sollën ata në njohurinë e Zotit, Perëndisë së tyre dhe të gëzohen në Jezu Krishtin, Shëlbuesin e tyre.

10 Dhe kush e di, në qoftë se ato nuk do të jenë mjetet që të sjellin në njohurinë e Shëlbuesit të tyre shumë mijëra prej tyre, po, dhe gjithashtu shumë mijëra prej vëllezërve tanë kokëfortë, Nefitëve të cilët tani po ngurtësojnë zemrat e tyre në mëkat dhe në paudhësi?

11 Tani, këto mistere nuk më janë bërë krejtësisht të ditura; prandaj nuk do të hyj në hollësi.

12 Dhe do të më mjaftojë vetëm të them se ato ruhen për një qëllim të urtë, qëllim i cili dihet nga Perëndia; pasi ai “këshillon në urtësi në lidhje me të gjitha veprat e tij dhe shtigjet e tij janë të drejta dhe kursi i tij ^bnjë rreth i pafund.

13 O kujto, kujto, biri im Helaman, sa të ^arrepta janë urdhërimet e Perëndisë. Dhe ai ka thënë: ^bNë qoftë se ju do të zbatoni urdhërimet e mia, do të

“përparoni në tokë—por në qoftë se ju nuk i zbatoni urdhërimet e tij, do të përjashtoheni nga prania e tij.

14 Dhe tani mbaj mend biri im se Perëndia të ka “besuar ty me këto gjëra që janë të ^bshenjta, që ai i ka mbajtur të shenjta dhe gjithashtu që ai do t’i mbajë dhe do t’i ruajë për një qëllim të ^curtë në të, që të mund t’u tregojë brezave të ardhshëm fuqinë e tij.

15 Dhe tani vër re, unë po të them nëpërmjet shpirtit të profecisë se në qoftë se ti shkel urdhërimet e Perëndisë, vër re, këto gjëra që janë të shenjta, do të merren prej teje nëpërmjet fuqisë së Perëndisë dhe ti do t’i dorëzohesh Satanit, që ai të të kalojë në shoshë, si byk në erë.

16 Por, në qoftë se ti zbaton urdhërimet e Perëndisë dhe bën me këto gjëra që janë të shenjta sipas asaj që të urdhëron Zoti, (pasi ti duhet t’i kërkosh Zotit për të gjitha gjërat që duhet të bësh me to), vër re, asnjë fuqi e tokës ose e ferrit nuk mund t’i ^amarrë prej teje, pasi Perëndia është i fuqishëm për të plotësuar të gjitha fjalët e tij.

17 Pasi ai do të plotësojë të gjitha premtimet që do të të bëjë ty, pasi ai i ka plotësuar premtimet e tij që ua bëri etërve tanë.

18 Pasi ai u premtoi atyre se do t’i ^aruante këto gjëra për një qëllim të urtë në të, që ai të

9a Mosia 1:5.
b Alma 18:36; 22:12.
c usH Ungjill.
12a 2 Ne. 9:28;
Jakobi 4:10.
b 1 Ne. 10:19;

Alma 7:20.
13a 2 Ne. 9:41.
b Alma 9:13;
3 Ne. 5:22.
c Mosia 1:7;
Alma 50:20.

14a DeB 3:5.
b usH Shenjtë (i).
c 1 Ne. 9:3–6.
16a JS—H 1:59.
18a DeB 5:9.

mund t' u tregojë brezave të ardhshëm fuqinë e tij.

19 Dhe tani vër re, një qëllim ai ka plotësuar, madje rikthimin e "shumë mijëra Lamanitëve në njohurinë e së vërtetës; dhe ai tregoi fuqinë e tij në to dhe ai gjithashtu do të tregojë gjithnjë fuqinë e tij në to për brezat e ^bardhshëm; prandaj ato do të ruhen.

20 Prandaj unë po të urdhëroj ty, biri im Helaman, që të jesh i zellshëm në plotësimin e të gjitha fjalëve të mia dhe të jesh i zellshëm në zbatimin e urdhërimeve të Perëndisë, ashtu sikurse janë shkruar.

21 Dhe tani, unë do të të flas në lidhje me ato "njëzet e katër fletët, që ti t' i ruash, që misteret dhe punët e errësirës dhe punët e ^bfshehta të tyre, ose punët e fshehta të atyre njerëzve që janë shkatërruar, të mund t' i tregohen këtij populli; po, të gjitha vrasjet dhe plaçkitjet e tyre dhe grabitjet e tyre, dhe të gjitha ligësitë, dhe neveritë e tyre të mund t' i tregohen këtij populli; po, dhe që ti t' i ruash këta 'interpretues.

22 Pasi vër re, Zoti e pa se populli i tij filloi të punonte në errësirë, po, të kryente vrasje dhe neveri të fshehta; prandaj Zoti tha: Në qoftë se ata nuk pendoheshin, do të shkatërroheshin nga faqja e dheut.

23 Dhe Zoti tha: Unë do të përgatis për shërbëtorin tim

Gazelem një "gur i cili do të bëjë që drita e tij të ndriçojë në errësirë, për t' i zbuluar popullit tim që më shërben, që të mund t' u zbuloj atyre punët e vëllëzërve të tyre, po, punët e fshehta të tyre, punët e tyre të errësirës dhe ligësinë dhe neveritë e tyre.

24 Dhe tani, biri im, këta interpretues u përgatitën që fjala e Perëndisë të mund të plotësohet, që ai foli, duke thënë:

25 Unë do të "nxjerr nga errësira në dritë të gjitha punët e tyre të fshehta dhe neveritë e tyre; dhe në qoftë se nuk pendohen, unë do t' i ^bshkatërroj nga faqja e dheut; dhe do të sjell në dritë të gjitha sekretet dhe neveritë e tyre, ndaj çdo kombi që do të zotërojë tokën tani e tutje.

26 Dhe tani, biri im, ne shohim se ata nuk u penduan; prandaj u shkatërruan dhe deri tani fjala e Perëndisë u përmbush; po, neveritë e tyre të fshehta u nxorën nga errësira dhe na u bënë të ditura neve.

27 Dhe tani, biri im, unë të urdhëroj që të kujtosh të gjitha betimet e tyre dhe besëlidhjet e tyre dhe aleancat e tyre në neveritë e tyre të fshehta; po, dhe të gjitha "shenjat e tyre dhe mrekullitë e tyre, ti do t' i mbash nga ky popull, kështu që ata të mos i dinë ato, se ndoshta do të bien gjithashtu në errësirë dhe do të shkatërrohen.

28 Pasi vër re, mbi të gjithë

19a Alma 23:5.
b Enosi 1:13;
Morm. 7:8–10.
21a Eth. 1:1–5.

b USH Lidhje të fshehta.
c USH Urim dhe Thumim.

23a Mosia 8:13.
25a DeB 88:108–110.
b Mosia 21:26.
27a Hel. 6:22.

këtë vend ka një "mallkim, që shkatërrimi do të vijë mbi të gjithë këta punëtorë të errësirës, sipas fuqisë së Perëndisë, kur të jenë plotësisht gati; prandaj, unë dëshiroj që ky popull të mos shkatërrohet.

29 Prandaj, ti do t'i mbash nga ky popull këto plane të fshehta të "betimeve të tyre dhe të marrëveshjeve të tyre dhe vetëm ligësitë e tyre, dhe vrasjet e tyre, dhe neveritë e tyre do t'ua bësh të njohura; dhe ti do t'u mësosh atyre, që të ^burrijnë ligësi dhe neveri dhe vrasje të tilla; dhe do t'u mësosh gjithashtu atyre se këta njerëz u shkatërruan për shkak të ligësisë dhe të neverive të tyre dhe të vrasjeve të tyre.

30 Pasi vini re, ata vranë të gjithë profetët e Zotit, që shkuan mes tyre për t'u njoftuar në lidhje me paudhësitë e tyre; dhe gjaku i atyre që vranë i bëri thirrje Zotit, Perëndisë së tyre, për hakmarrje kundër atyre që ishin vrasësit e tyre; dhe kështu gjykimet e Perëndisë ranë mbi këta punëtorë të errësirës dhe të lidhjeve të fshehta.

31 Po, dhe i mallkuar qoftë vendi për tërë kohën e kohës, për ata punëtorë të errësirës dhe të lidhjeve të fshehta, madje deri në shkatërrim, nëse ata nuk pendohen para se të jenë plotësisht gati.

32 Dhe tani, biri im, mbaji mend fjalët që të thashë; mos

ia beso këtij populli ato planet e fshehta, por mësoju atyre një "urrejtje të pafund kundër mëkatit dhe paudhësisë.

33 "Predikoju atyre pendim dhe besim në Zotin Jezu Krisht; mësoju të bëhen të përlulur dhe të jenë të ^bbindur dhe të përvuajtur në zemër; mësoju t'u bëjnë ballë çdo "tundimi të djallit, me besimin e tyre në Zotin Jezu Krisht.

34 Mësoju të mos lodhen kurrë me punët e mira, por të jenë të bindur dhe të përvuajtur në zemër; pasi të tillë do t'u gjejnë "pushim shpirtave të tyre.

35 O mbaje mend, biri im dhe mëso "urtësi në rininë tënde; po, mëso në rininë tënde të zbatosh urdhërimet e Perëndisë.

36 Po, dhe "përgjeroju Perëndisë, për gjithë mbështetjen tënde; po, le të jenë të gjitha veprimet e tua në Zotin dhe kudo që të shkosh, le të jetë në Zotin; po, le të jenë të gjitha mendimet e tua të drejtuara te Zoti; po, le të jetë dashuria e zemrës sate e vendosur përgjithnjë te Zoti.

37 "Këshillohu me Zotin për të gjitha veprimet e tua dhe ai do të të drejtojë për të mirë; po, kur të biesh në mbrëmje, bier për Zotin, që ai të mund të të ruajë në gjumin tënd; dhe kur të ngrihesh në mëngjes, le të jetë zemra jote plot ^bfalënderime ndaj Perëndisë; dhe në qoftë

28a Alma 45:16;
Eth. 2:7–12.

29a Hel. 6:25.
b Alma 13:12.

32a 2 Ne. 4:31.

33a USH Predikoj.
b USH Zemërbutë,
zemërbutësi.

c USH Tundoj, tundim.

34a Psa. 37:4–7;

Mt. 11:28–30.

35a USH Urtësi.

36a USH Lutje.

37a Jakobi 4:10; DeB 3:4.

b DeB 46:32.

se i bën këto gjëra, ti do të ngrihesh në ditën e fundit.

38 Dhe tani, biri im, kam diçka për të të thënë në lidhje me gjënë që etërit tanë e quajnë sferë ose tregues—ose etërit tanë e quajtën atë “Liahona që e interpretuar do të thotë busull; dhe Zoti e përgatiti atë.

39 Dhe vër re, nuk ka njeri që të mund të bëjë një punë me mjeshtëri kaq të hollë. Dhe vër re, ajo u përgatit që t’u tregonte etërve tanë drejtimin sipas të cilit ata duhej të udhëtonin nëpër vendin e shkretë.

40 Dhe ajo punoi për ta sipas “besimit të tyre në Perëndi; prandaj, në qoftë se ata kishin besim të besonin se Perëndia mund të bënte që ato akrepa të tregonin udhën nga duhej të shkonin, vër re, ajo gjë bëhej; prandaj, ata patën këtë mrekulli dhe gjithashtu shumë mrekulli të tjera që u bënë nga fuqia e Perëndisë, ditë për ditë.

41 Megjithatë, sepse ato mrekulli u bënë me mjete të “thjeshta, ato u tregonin atyre punë të mrekullueshme. Ata ishin përtacë dhe harronin të ushtronin besimin dhe zellin e tyre, dhe atëherë ato vepra të mrekullueshme pushonin, dhe ata nuk përparonin në udhëtimin e tyre;

42 Atëherë ata vonoheshin në vendin e shkretë, ose nuk udhëhiqeshin sipas një kursi

të drejtë dhe i zinte uria dhe etja, për shkak të shkeljeve të tyre.

43 Dhe tani, biri im, doja që ti të kuptosh se këto gjëra nuk janë pa simbolikë; pasi kur etërit tanë ishin të ngadalshëm t’i kushtonin vëmendje kësaj busulle, (tani këto gjëra ishin tokësore) ata nuk përparuan; po kështu është dhe për gjërat që janë shpirtërore.

44 Pasi vër re, është po aq lehtë t’i vësh veshin “fjalës së Krishtit, e cila do të të tregojë një kurs të drejtë për lumturi të përjetshme, siç ishte për etërit tanë që t’i kushtonin vëmendje kësaj busulle, që do t’u tregonte atyre një kurs të drejtë për në tokën e premtuar.

45 Dhe tani unë them, a nuk ka një figurë simbolike në këtë gjë? Pasi, me kaq siguri sa ky drejtues solli etërit tanë, duke ndjekur kursin e tij, në tokën e premtuar, ashtu do të na çojnë ne fjalët e Krishtit, në qoftë se ndjekim kursin e tyre, matanë kësaj luginë hidhërimi drejt një toke të premtimit shumë më të mirë.

46 O biri im, të mos jemi “përtacë për shkak të lehtësisë së ^budhës; pasi kështu që me etërit tanë; meqë kështu u përgatit për ta, se po të shikonin do të mund të çjetonin; dhe kështu është madje edhe me ne. Udha është përgatitur dhe në

38a 1 Ne. 16:10; 18:12;

DeB 17:1.

40a 1 Ne. 16:28.

41a Alma 37:6–7.

44a Psa. 119:105;

1 Ne. 11:25;

Hel. 3:29–30.

46a 1 Ne. 17:40–41.

b Gjo. 14:5–6;

2 Ne. 9:41; 31:17–21;

DeB 132:22, 25.

c Gjo. 11:25;

Hel. 8:15;

3 Ne. 15:9.

qoftë se ne do të shikojmë, do të mund të jetojmë përgjithmonë.

47 Dhe tani, biri im, vër re të kujdesesh për këto gjëra të shenjta, po, vër re të shikosh te Perëndia dhe jeto. Shko mes këtij populli dhe shpallu fjalën dhe ji i matur. Biri im, lamtumirë.

Urdhërimet e Almës drejtuar birit të tij Shiblön.

Duke përfshirë kapitullin 38.

KAPITULLI 38

Shiblön i u persekutua për shkak të drejtësisë—Shpëtimi është në Krishtin, i cili është jeta dhe drita e botës—Freno të gjitha pasionet e tua. Rreth 74 para K.

BIRI im, vëru veshin fjalëve të mia, pasi po të them ty, madje ashtu sikurse i thashë Helamanit se për aq sa ti do të zbatosh urdhërimet e Perëndisë, do të përparosh në tokë; dhe se për aq sa ti nuk do të zbatosh urdhërimet e Perëndisë, do të dëbohesh nga prania e tij.

2 Dhe tani, biri im, besoj se do të kem gëzim të madh në ty, për shkak të ngulmit tënd dhe të besnikërisë tënde ndaj Perëndisë; pasi, ashtu sikurse fillorve në rininë tënde të shikosh te Zoti, Perëndia yt, ashtu madje shpresoj se do të "vazhdosh të

zbatosh urdhërimet e tij; pasi i bekuar është ai që ^bduron deri në fund.

3 Unë të them, biri im, se tashmë kam patur gëzim të madh te ti, për shkak të besnikërisë tënde dhe të zellit tënd, dhe të durimit tënd, dhe të vuajtjeve të tua të mëdha mes popullit të "Zoramitëve.

4 Pasi unë e di që ti ishe në robëri; po, dhe unë gjithashtu e di se të zunë me gurë për shkak të fjalës; dhe se ti i durove të gjitha këto gjëra me "durim, sepse Zoti qe ^bme ty; dhe tani ti e di se Zoti të çliroi.

5 Dhe tani, biri im Shiblön, unë do të doja që të mbash mend, se aq sa të vësh "besimin tënd në Perëndi, po aq do të ^bçlirohesh nga sprovat e tua dhe "shqetësimet e tua dhe pikëllimet e tua dhe ti do të ngrihesh në ditën e fundit.

6 Tani, biri im, nuk do të doja që ti të mendosh se këto gjëra i di nga vetja ime, por është Shpirti i Perëndisë që gjendet në mua, që i bën këto gjëra të ditura tek unë; pasi po të mos kisha "lindur nga Perëndia, nuk do t'i kisha ditur këto gjëra.

7 Por vër re, Zoti në mëshirën e tij të madhe dërgoi "engjëllin e tij, të më shpallte se unë duhej të ndaloja punën e ^bshkatërrimit mes popullit të tij; po, dhe unë kam parë një engjëll ballë për ballë dhe ai foli me mua; dhe

38 2a Alma 63:1–2.
b 2 Ne. 31:15–20;
3 Ne. 15:9; 27:6, 16–17.
3a Alma 31:7.
4a USH Durim.
b Rom. 8:35–39.

5a Alma 36:27.
USH Besim.
b Mt. 11:28–30.
c DeB 3:8; 121:7–8.
6a Alma 36:26;
DeB 5:16.

USH Lindur (i)
përsëri, lindur (i)
nga Perëndia.
7a Mosia 27:11–17.
b Alma 26:17–18;
36:6–11.

zëri i tij që si rrufeja dhe drodhi tërë dheun.

8 Dhe ndodhi që isha për tri ditë e tri net në dhembjen dhe në ankthin më të hidhur të shpirtit; dhe kurrë nuk mora një heqje të mëkateve të mia, derisa i thirra për "mëshirë Zotit Jezu Krisht. Por vër re, i bëra thirrje atij dhe gjeta paqe për shpirtin tim.

9 Dhe tani, biri im, këtë ta thashë kështu që të mund të mësosh urtësi, që të mund të mësosh prej meje se "nuk ka udhë ose mjet tjetër, nëpërmjet të cilit njeriu mund të shpëtojë, por vetëm në dhe nëpërmjet Krishtit. Vër re, ai është jeta dhe ^bdrita e botës. Vër re, ai është fjala e vërtetësisë dhe e drejtësisë.

10 Dhe tani, ndërsa ke filluar t'u mësosh fjalën të tjerëve, madje kështu do të doja që ti të vazhdosh t'i mësosh; dhe do të doja që të jesh i zellshëm dhe i përmbajtur në të gjitha gjërat.

11 Vër re të mos ngrihesh në krenari; po, shiko të mos "lëvdohesh për zgjuarsinë tënde, as për fuqinë tënde të madhe.

12 Ki guxim, por të mos jesh arrogant; dhe gjithashtu vër re të frenosh të gjitha pasionet e tua, që të mund të mbushesh me dashuri; shih të përmbahesh nga përtacia.

13 Mos u lut ashtu sikurse luten Zoramitët, pasi ti ke parë se luten për t'u dëgjuar nga njerëzit dhe që të lavdërohen për zgjuarsinë e tyre.

14 Mos thuaj: O Perëndi, unë të falënderoj se jemi "më të mirë se vëllezërit tanë; por më mirë thuaj: O Perëndi, më fal ^bpadenjësinë time dhe kujto me mëshirë vëllezërit e mi—po, prano në çdo kohë padenjësinë tënde para Perëndisë.

15 Dhe Zoti bekoftë shpirtin tënd dhe të marrtë ditën e fundit në mbretërinë e tij, që të ulesh në paqe. Tani shko, biri im dhe mësoja fjalën këtij populli. Ji i matur. Biri im, lamtumirë.

Urdhërimet e Almës drejtuar birit të tij Korianton.

Përfshin kapitujt 39 deri në 42, duke përfshirë edhe të fundit.

KAPITULLI 39

Mëkati seksual është një neveri—Mëkatet e Koriantonit bënë që Zoramitët të mos merrnin fjalën—Shëlbimi i Krishtit ka fuqi prapavepruese për shpëtimin e besnikëve që qenë para tij. Rreth 74 para K.

DHE tani, biri im, kam diçka më shumë për të të thënë ty nga çfarë i thashë vëllait tënd; pasi vër re, a nuk ke vënë re ngulmin e vëllait tënd, besnikërinë e tij dhe zellin e tij në zbatimin e urdhërimeve të Perëndisë? Vër re, a nuk ka dhënë ai një shembull të mirë për ty?

2 Pasi ti nuk ua vure aq shumë veshin fjalëve të mia, sa vëllai yt, mes popullit të "Zoramitëve.

8a USH Heqje e mëkateve.
9a Hel. 5:9.

b Mosia 16:9.
11a USH Kryelartësi, krenari.

14a Alma 31:16.
b Llu. 18:10–14.
39 2a Alma 38:3.

Tani, kjo është çfarë unë kam kundër teje; ti u mburre për fuqinë tënde dhe zgjuarsinë tënde.

3 Dhe kjo nuk është e gjitha, biri im. Ti ke bërë atë që më brengosi mua; pasi, ti braktise shërbesën dhe shkove në vendin e Sironit midis kufijve të Lamanitëve, pas "gruas së përdalë Isabel.

4 Po, ajo "grabiti shumë zemra, por ky nuk është një justifikim për ty, biri im. Ti duhet të ishe kujdesur për shërbesën me të cilën ishe besuar.

5 A nuk e di, biri im, se "këto gjëra janë një neveri në pamjen e Zotit; po, më të neveritshme mbi të gjitha mëkatet e tjera, me përjashtim të gjakderdhjes së një të pafajshmi, ose të mohimit të Frymës së Shenjtë?

6 Pasi vër re, në qoftë se ti "mohon Frymën e Shenjtë, pasi të ketë zënë një herë vend në ty dhe ti e di se po e mohon, vër re, ky është një ^bmëkat i pafalshëm; po, dhe kushdo që vret kundër dritës dhe njohurisë së Perëndisë, nuk është e lehtë për të, të marrë 'falje; po, unë të them ty, biri im, se nuk është e lehtë për atë të marrë falje.

7 Dhe tani, biri im, ka dashur Perëndia që ti nuk ke qenë "fajtor i një krimi kaq të madh. Unë nuk do të vazhdoj të flas mbi krimet e tua, që të trazoj shpirtin tënd, po të mos ishte për të mirën tënde.

8 Por vër re, ti nuk mund t'ia fshehësh Perëndisë krimet e tua; dhe në qoftë se ti nuk pendohesh, ato do të qëndrojnë dëshmi kundër teje, në ditën e fundit.

9 Tani, biri im, do të doja që ti të pendohesh dhe të heqësh dorë nga mëkatet e tua dhe të mos shkosh më pas "epsheve të syve të tua, por t'u ^bvësh kryq të gjitha këtyre gjërave; pasi, në qoftë se nuk e bën këtë gjë, nuk do të mund të trashëgosh në asnjë mënyrë mbretërinë e Perëndisë. Oh, mbaj mend dhe merre përsipër dhe vëru kryq këtyre gjërave.

10 Dhe unë të urdhëroj të marrësh përsipër të këshillohesh me vëllezërit e tu më të vjetër në ndërmarrjet e tua; pasi vër re, ti je në rininë tënde dhe ke nevojë të ushqehesh nga vëllezërit e tu. Dhe vëri veshin këshillës së tyre.

11 Mos lejo që të drejtohesh nga ndonjë gjë e kotë dhe e marrë; mos lejo që djalli ta çojë përsëri zemrën tënde në udhën e gabuar, pas atyre grave të liga, të përdala. Vër re, O biri im, çfarë paudhësie të madhe solle mbi "Zoramitet; pasi kur ata panë ^bsjelljen tënde, nuk besuan në fjalët e mia.

12 Dhe tani Shpirti i Zotit më thotë mua: "Urdhëroji fëmijët e tu të bëjnë mirë, që të mos çojnë zemrat e shumë njerëzve në shkatërrim; prandaj, të urdhëroj

3a USH Epshe, epsz.

4a Fja. 7:6-27.

5a USH Imoralitet seksual.

6a DeB 76:35-36.

b USH Mëkat i

pafalshëm.

c DeB 64:10.

USH Fal.

7a USH Faj.

9a USH Mishtor.

b 3 Ne. 12:30.

11a Alma 35:2-14.

b Rom. 2:21-23; 14:13; Alma 4:11.

12a USH Urdhërimet të Perëndisë; Mësoj, mësoes.

biri im, në frikën e Perëndisë, që të përmbahesh nga paudhësitë e tua;

13 Që ti të kthehesh drejt Zotit me tërë mendjen, fuqinë dhe forcën tënde; që të mos çosh më në udhën e gabuar zemrat e njerëzve, që të bëjnë ligësi; por më mirë kthehu tek ata dhe "prano gabimet e tua dhe atë të keqe që ke bërë.

14 Mos "kërko pasuritë, as gjërat e kota të kësaj bote; pasi vër re, nuk mund t'i marrësh dot me vete.

15 Dhe tani, biri im, dua të të them diçka në lidhje me ardhjen e Krishtit. Vër re, unë të them se ai do të vijë me siguri për t'i marrë botës mëkatet, po, ai vjen për t'i shpallur lajme të mira të shpëtimit popullit të tij.

16 Dhe tani, biri im, kjo ishte shërbesa në të cilën u thirre, për t'i shpallur këtij populli këto lajme të gëzuara, për të përgatitur mendjet e tyre; ose më mirë që shpëtimi të vijë mbi ta, që ata të mund të përgatitin mendjet e "fëmijëve të tyre, për të dëgjuar fjalën në kohën e ardhjes së tij.

17 Dhe tani do të ta lehtësoj disi mendjen mbi këtë çështje. Vër re, ti çuditesh përse këto gjëra duhet të dihen kaq shumë para kohe. Vër re, unë të them, a nuk është një shpirt në këtë kohë po aq i çmuar për Perëndinë, sa do të jetë një shpirt në kohën e ardhjes së tij?

18 A nuk është po aq e nevojshme që plani i shëlbimit t'i bëhet i ditur këtij populli sikurse fëmijëve të tyre?

19 A nuk është po aq e lehtë për Zotin të dërgojë në këtë kohë engjëllin e tij për të shpallur këto lajme të gëzueshme te ne, ashtu si te fëmijët tanë, ose pas kohës së ardhjes së tij?

KAPITULLI 40

Krishti sjell ringjalljen e të gjithë njerëzve—Të vdekurit e drejtë shkojnë në parajsë dhe të ligjtë në errësirën e mëtejshme për të pritur ditën e ringjalljes së tyre—Në Ringjallje, të gjitha gjërat do të rivendosen në formën e tyre të përshtatshme dhe të përkryer. Rreth 74 para K.

TANI, biri im, kam diçka tjetër për të thënë; pasi shoh se mendja të është shqetësuar në lidhje me ringjalljen e të vdekurve.

2 Vër re, unë të them se nuk ka ringjallje—ose unë do të thosha me fjalë të tjera se ky trup i vdekshëm nuk vesh "pavdekësi; ky korrupsion nuk ^bvishet me pakorrupsion—^cderi pas ardhjes së Krishtit.

3 Vër re, ai bën që të ndodhë "ringjallja e të vdekurve. Por vër re, biri im, ringjallja nuk është akoma. Tani, po të shpalos një mister; megjithëse ka shu-

13a Mosia 27:34–35.

14a Mt. 6:25–34;

Jakobi 2:18–19;

DeB 6:6–7; 68:31–32.

16a ush Familje—

Përgjegjësitë e prindërve.

40 2a Mosia 16:10–13.

ush Pavdekshëm (i), pavdekësi.

b 1 Kor. 15:53–54.

c 1 Kor. 15:20.

3a ush Ringjallje.

më ^bmistere që nuk ^ctregohen, që askush nuk i di, përveç Perëndisë vetë. Por, do të të tregoj një gjë që ia kam kërkuar me zell Perëndisë që ta di—ajo është në lidhje me ringjalljen.

4 Vër re, një kohë është caktuar që të gjithë do të ^angrihen së vdekuri. Tani, se kur do të vijë kjo kohë, askush nuk e di; por Perëndia e di kohën e caktuar.

5 Tani, në qoftë se do të ketë një kohë të parë, ose një kohë ^atë dytë, ose një kohë të tretë që njerëzit të ngrihen së vdekurit, nuk ka rëndësi; pasi Perëndia i ^bdi të gjitha këto gjëra; dhe mua më mjafton të di se është kështu—se është caktuar një kohë që të gjithë do të ngrihen së vdekuri.

6 Tani, duhet të ketë një interval mes kohës së vdekjes dhe kohës së ringjalljes.

7 Dhe tani do të doja të pyesja, çfarë ndodh me ^ashpirtrat e njerëzve nga kjo kohë e vdekjes deri në kohën e caktuar për ringjallje?

8 Tani, nëse ka më shumë se një kohë të caktuar që njerëzit të ngrihen, nuk ka rëndësi; pasi nuk vdesin të gjithë në të njëjtën kohë dhe kjo nuk ka rëndësi; e gjitha është si një ditë për Perëndinë dhe koha matet vetëm për njerëzit.

9 Prandaj, ka një kohë të caktuar për njerëzit, që ata do

të ngrihen së vdekuri; dhe ka një interval midis kohës së vdekjes dhe ringjalljes. Dhe tani, në lidhje me këtë interval se ^c'bëhet me shpirtrat e njerëzve, është gjëja për të cilën kam pyetur me zell Zotin që ta dija; dhe kjo është gjëja për të cilën unë di.

10 Dhe kur koha vjen që të gjithë do të ngrihen, atëherë do të dinë se Perëndia i di të gjitha ^akohët që i janë caktuar njeriut.

11 Tani, në lidhje me gjendjen e shpirtit midis ^avdekjes dhe ringjalljes—Vër re, mua m'u bë e ditur nga një engjell që shpirtrat e të gjithë njerëzve, posa të largohen nga ky trup i vdekshëm, po, shpirtrat e të gjithë njerëzve, qofshin ata të mirë ose të ligj, çohen në ^bshtëpi tek ai Perëndi që u dha atyre jetë.

12 Dhe atëherë do të ndodhë që shpirtrat e atyre që janë të drejtë pranohen në një gjendje ^alumturie që quhet ^bparajsë, një gjendje e ^cpushimit, një gjendje e ^dpaqes, ku ata do të prehen nga të gjitha trazirat e tyre dhe nga të gjitha vuajtjet dhe brengat.

13 Dhe atëherë do të ndodhë që shpirtrat e të ligjive, po, që janë të këqij—pasi vër re, ata nuk kanë as racion, as pjesë të Shpirtit të Zotit; pasi vër re, ata zgjodhën punë të liga në vend të të mirave; prandaj shpirti i djallit hyri në ta dhe mori nën kontroll shtëpinë e tyre—dhe

3b USH Mistere të Perëndisë.

c DeB 25:4; 124:41.

4a Gjo. 5:28–29.

5a Mosia 26:24–25; DeB 43:18; 76:85.

b USH Perëndi, Kokë

e Perëndisë.

7a Alma 40:21; DeB 138.

USH Shpirt.

10a Vep. 17:26.

11a Llu. 16:22–26;

1 Pj. 3:18–19; 4:6;

DeB 76:71–74; 138.

b Pre. 12:7;

2 Ne. 9:38.

12a USH Gëzim.

b USH Parajsë.

c USH Prehje.

d DeB 45:46.

USH Paqe.

këta do të dëbohen në "errësirën e mëtejshme; aty do të ketë ^bqarje dhe vajtime dhe kërcëllimë dhëmbësh dhe kjo për shkak të vetë paudhësisë së tyre, duke qenë bërë robër të vullnetit të djallit.

14 Tani, kjo është gjendja e shpirtave të të "ligjve, po, në errësirë dhe në një gjendje të tmerrshme priteje të ^bfrikshme për indinjatën e flaktë të zemërimit të Perëndisë mbi ta; kështu, ata qëndrojnë në këtë "gjendje, ashtu sikurse të drejtët në parajsë, deri në kohën e ringjalljes së tyre.

15 Tani, ka disa që kanë kuptuar se kjo gjendje lumturie dhe kjo gjendje mjerimi e shpirtit, para ringjalljes, ishte ringjallje e parë. Po, e pranoj se ajo mund të quhet si një ringjallje, ngritja e frymës ose e shpirtit dhe dorëzimi i tyre në lumturi ose në mjerim, sipas fjalëve që janë thënë.

16 Dhe vër re, përsëri është thënë se ka një "ringjallje të ^bparë, një ringjallje të të gjithë atyre që kanë qenë, ose që janë, ose që do të jenë, gjer në ringjalljen e Krishtit së vdekuri.

17 Tani, ne nuk mendojmë se kjo ringjallje e parë, për të cilën është folur në këtë mënyrë, mund të jetë ringjallja e shpirtave dhe "dorëzimi i tyre në lumturi ose në mjerim. Ti nuk

mund të mendosh se kjo është çfarë kjo do të thotë.

18 Vër re, unë të them ty, Jo; por do të thotë ribashkimi i shpirtit me trupin, i atyre që nga ditët e Adamit deri te "ringjallja e Krishtit.

19 Tani, në qoftë se shpirtat dhe trupat e atyre për të cilët është folur do të bashkohen menjëherë, si të të ligjve ashtu dhe të të drejtëve, unë nuk e them; le të mjaftojë, që të them se të gjithë do të ngrihen; ose me fjalë të tjera ringjallja e tyre ndodh "para ringjalljes së atyre që vdesin pas ringjalljes së Krishtit.

20 Tani, biri im, unë nuk po them se ringjallja e tyre vjen në ringjalljen e Krishtit, por vër re, unë e them këtë si mendimin tim, se shpirtat dhe trupat bashkohen, të të drejtëve, në ringjalljen e Krishtit dhe "ngjitjen e tij në qiell.

21 Por, a do të jetë në ringjalljen e tij ose pas saj nuk e them; por kaq mund të them se ka një "interval mes vdekjes dhe ringjalljes së trupit dhe një gjendje të shpirtit në ^blumturi ose në "mjerim, deri në kohën që është caktuar nga Perëndia që të vdekurit të ngrihen dhe të bashkohen shpirt dhe trup dhe të ^dsillen për të qëndruar para Perëndisë, dhe të gjykohen sipas punëve të tyre.

13a USH Ferr.

b Mt. 8:12;

Mosia 16:2.

14a DeB 138:20.

b Jakobi 6:13;

Mois. 7:1.

c Alma 34:34.

16a USH Ringjallje.

b Jakobi 4:11;

Mosia 15:21–23.

17a DeB 76:17, 32, 50–51.

18a Mt. 27:52–53.

19a Mosia 15:26.

20a USH Ngritje.

21a Llu. 23:39–43.

b USH Parajsë.

c USH Ferr.

d Alma 42:23.

22 Po, kjo shkakton rivendosjen e atyre gjërave për të cilat është folur nga goja e profetëve.

23 “Shpirti do t’i ^brivendoset trupit dhe trupi shpirtit; po, dhe çdo gjymtyrë dhe nyjë do t’i rivendoset trupit të vet; po, madje asnjë fije floku i kokës nuk do të humbasë; por, të gjitha gjërat do të rikthehen në formën e tyre të përshtatshme dhe të përkryer.

24 Dhe tani, biri im, ky është rikthimi, për të cilin është “folur nga goja e profetëve—

25 Dhe atëherë të drejtët do të shkëlqejnë në mbretërinë e Perëndisë.

26 Por vër re, një “vdekje e tmerrshme vjen mbi të ligjtë; pasi ata vdesin sipas gjërave që u përkasin gjërave të drejtësisë, pasi ata janë të papastër dhe asnjë gjë e ^bpapastër nuk mund të trashëgojë mbretërinë e Perëndisë; por ata janë flakur përjashta dhe janë të detyruar të marrin frytet e punëve të tyre, ose të veprave të tyre që kanë qenë të liga; dhe ata pinë llumin e një kupe të hidhur.

KAPITULLI 41

Në Ringjallje njerëzit vijnë në një gjendje lumturie të pafund, ose mjerimi të pafund—Ligësia nuk qe kurrë lumturi—Njerëzit e

mishit janë pa Perëndi në botë—Çdo njeri merr përsëri në rivendosje karakteristikat dhe vetitë e fituara në vdekshmëri. Rreth 74 para K.

DHE tani, biri im, kam për të thënë diçka në lidhje me rivendosjen, për të cilën është folur; pasi vër re, disa i kanë “shtrembëruar shkrimet e shenjta dhe kanë shkuar në ^budhë të gabuar për shkak të kësaj gjëje. Dhe unë po e shoh se mendja jote është shqetësuar gjithashtu në lidhje me këtë gjë. Por vër re, unë do të ta shpjegoj.

2 Unë të them, biri im, se plani i rivendosjes është në përputhje me drejtësinë e Perëndisë; pasi është e nevojshme që të gjitha gjërat duhet të rivendosen në rendin e tyre të përshtatshëm. Vër re, është e nevojshme dhe e drejtë, sipas fuqisë dhe ringjalljes së Krishtit, që shpirti i njeriut t’i ribashkohet trupit të tij dhe se çdo “pjesë e trupit duhet t’i rivendoset vetvetes.

3 Dhe është në përputhje me “drejtësinë e Perëndisë që njerëzit të ^bgjykoen sipas “punëve të tyre; dhe në qoftë se punët e tyre ishin të mira në këtë jetë dhe dëshirat e zemrave të tyre ishin të mira, që ata duhet të “rivendosen gjithashtu në ditën e fundit në atë që është e mirë.

4 Dhe në qoftë se punët e tyre

23a DeB 88:15–17.
 ush Shpirt.
 b 2 Ne. 9:12–13;
 Alma 11:40–45.
 c ush Trup.
 24a Isa. 26:19.
 26a 1 Ne. 15:33;

Alma 12:16.
 b Alma 11:37.
 41 1a 2 Pj. 1:20; 3:16;
 Alma 13:20.
 b ush Braktisje.
 2a Alma 40:23.
 3a ush Drejtësi.

b ush Përgjegjësi,
 përgjegjshëm (i),
 përgjegjshmëri;
 Gjykoj, gjykim.
 c ush Vepra.
 d Hel. 14:31.

janë të liga, ato do t'u "rivendosen atyre për të keq. Prandaj, të gjitha gjërat do të rivendosen në vendin e tyre të përshtatshëm, çdo gjë në formën e saj natyrale—^bvdekshmëria ngrihet në pavdekshmëri, "korrupsioni në pakorrupsion—të ngritur në lumturi të "pafund për të trashëguar mbretërinë e Perëndisë, ose në mjerim të pafund për të trashëguar mbretërinë e djallit, njëri në një anë, tjetri në anën tjetër—

5 Njëri i ngritur në lumturi sipas dëshirave të tij për lumturi, ose në të mirë sipas dëshirave të tij për të mirë; dhe tjetri në ligësi sipas dëshirave të tij për të ligësi; pasi, sikurse ai ka dëshiruar të bëjë keq tërë ditën e ditës, ashtu madje, do të ketë ai shpërblimin e tij të së keqes, kur të vijë nata.

6 Dhe kështu është nga ana tjetër. Në qoftë se ai është penduar për mëkatet e tij dhe dëshiron drejtësi deri në fund të ditëve të tij, kështu madje ai do të shpërblehet me drejtësi.

7^aKëta janë ata që janë shëlbuar nga Zoti; po, këta janë ata që janë nxjerrë dhe janë çliruar nga ajo natë e pafund errësire; dhe kështu, ata qëndrojnë ose bien; pasi vër re, ata janë gjykatësit e ^bvetvetes si të bëjnë mirë, ashtu dhe të bëjnë keq.

8 Tani, dekretet e Perëndisë janë "të pandryshueshme; prandaj, udha është përgatitur që gjithësecili që do, të mund të ecë në të dhe të shpëtohet.

9 Dhe tani vër re, biri im, mos rreziko të fyesh edhe "një herë Perëndinë tënd në këto pika doktrine mbi të cilat ke rrezikuar deri tani të bësh mëkat.

10 Mos mendo, meqenëse është folur për rivendosje, që ti do të rikthehesh nga mëkati në lumturi. Vër re, unë të them se "ligësia kurrë nuk ka qenë lumturi.

11 Dhe tani, biri im, të gjithë njerëzit që janë në një gjendje të "natyrshme, ose do të thoja në një gjendje të ^bmishit, janë në vlerin e hidhësisë dhe në prangat e paudhësisë; ata janë "pa Perëndi në botë dhe kanë vajtur në udhën e kundërt nga ajo e natyrës së Perëndisë; prandaj ata janë në një gjendje të kundërt nga natyra e lumturisë.

12 Dhe tani vër re, a është kuptimi i fjalës rivendosje, që të merret një gjë e një gjendjeje të natyrshme dhe të vendoset në një gjendje të panatyrshme, ose që të vendoset në një gjendje kundër natyrës së saj?

13 O, biri im, s'është ky rasti; por kuptimi i fjalës rivendosje është që të kthehet përsëri e

4a Alma 42:28.
b 2 Ne. 9:12–13;
DeB 138:17.
uSH Ringjallje.
c 1 Kor. 15:51–55.
d uSH Jetë e
përrjetshme.
7a DeB 76:50–70.

b 2 Ne. 2:26;
Alma 42:27;
Hel. 14:30.
uSH Zgjedhje e lirë.
8a DeB 1:38.
9a DeB 42:23–28.
10a Psa. 32:10;
Isa. 57:20–21;

Hel. 13:38.
11a Mosia 3:19.
uSH Njeri i
natyrshëm.
b uSH Mishtor.
c Ef. 2:12.

liga tek e liga, ose mishi te mishi, ose djallëzia te djallëzia—e mira për atë që është e mirë, e drejta për atë që është e drejtë, drejtësia për atë që ka drejtësi, mëshira për atë që është i mëshirshëm.

14 Prandaj, biri im, shiko të jesh i mëshirshëm ndaj vëllezërve të tu, vepra me ^adrejtësi, ^bgjyko drejt dhe bëj të ^cmira vazhdimisht; dhe në qoftë se ti i bën të gjitha këto gjëra, atëherë do të marrësh shpërbimin tënd; po, do të të rivendoset përsëri ^amëshira, do të të rivendoset përsëri drejtësia; do të të rivendoset përsëri një gjykim i drejtë; dhe do të shpërblehesh përsëri me të mirën.

15 Pasi ajo që ti dërgon jashtë, do të të rikthehet përsëri dhe do të të rivendoset; prandaj fjala rivendosje dënon në mënyrë më të plotë mëkatarin dhe nuk e justifikon fare atë.

KAPITULLI 42

Vdekshmëria është një periudhë prove për t'i dhënë mundësi njeriut të pendohet dhe t'i shërbejë Perëndisë—Rënia sollti vdekje trupore dhe shpirtërore mbi gjithë njerëzimin—Shpëtimi vjen nëpërmjet pendimit—Perëndia vetë shlyen për mëkatet e botës—Mëshira është për ata që pendohen—Gjithë të tjerët duhet t'i nënshtrohen

drejtësisë së Perëndisë—Mëshira vjen për shkak të shlyerjes—Vetëm të penduarit e vërtetë, shpëtohen. Rreth 74 para K.

DHE tani, biri im, shikoj se ke diçka tjetër që ta trazon mendjen, që ti nuk e kupton dot—që është në lidhje me ^adrejtësinë e Perëndisë në ndëshkimin e mëkatarit; pasi ti përpiqesh të mendosh se është e padrejtë që mëkatarin duhet t'i dorëzohet një gjendjeje mjerimi.

2 Tani vër re, biri im, do ta shpjegoj këtë gjë. Pasi vër re, kur Zoti Perëndi ^adëboi prindërit tanë të parë nga kopshti i ^bEdenit, për të punuar tokën nga e cila ata u morën—po, ai dëboi njeriun dhe vendosi ^ckerubinët në lindje të kopshtit të Edenit dhe një shpatë flakëruese që vërtitej në çdo drejtim për të mbrojtur ^apemën e jetës—

3 Tani, ne shohim se njeriu që bërë si Perëndia, duke ditur të mirën dhe të keqen; dhe, që të mos shtrinte dorën dhe të merrte gjithashtu fruta nga pema e jetës dhe t'i hante, dhe të jetonte përgjithmonë, Zoti Perëndi vendosi kerubinë dhe shpatën flakëruese, që ai të mos hante nga fruti—

4 Dhe kështu shohim se kishte një kohë të dhënë ndaj njeriut për t'u penduar, po, një kohë për ^aprovë, një kohë për t'u penduar dhe për t'i shërbyer Perëndisë.

14a USH Ndershëm (i), ndershmëri.
b Gjo. 7:24; DeB 11:12.
c DeB 6:13; 58:27–28.
d USH Mëshirshëm (i),

mëshirë.
42 1a 2 Ne. 26:7;
Mosaia 15:26–27.
USH Drejtësi.
2a Zan. 3:23–24;

Mois. 4:28–31.
b USH Eden.
c USH Kerubinë.
d Zan. 2:9.
4a Alma 34:32–33.

5 Pasi vini re, nëse Adami do të kishte zgjatur dorën e tij menjëherë dhe të hante nga pema e jetës, ai do të kishte jetuar përgjithnjë, sipas fjalës së Perëndisë; duke mos pasur kohë për pendim; po, dhe gjithashtu fjala e Perëndisë nuk do të kishte pasur efekt dhe plani i madh i shpëtimit do të kishte dështuar.

6 Por vër re, ishte caktuar që njeriu të "vdiste—prandaj, ashtu si u përjashtuan nga pema e jetës, ata duhet të përjashtoheshin nga faqja e dheut—dhe kështu njeriu humbi përgjithnjë, po, ai u bë njeri i ^brënë.

7 Dhe tani, nga kjo ti e sheh se prindërit tanë të parë u "ndëshkuan, si fizikisht ashtu edhe shpirtërisht nga prania e Zotit; dhe kështu ne shohim se u bënë të lirë të ndiqnin ^bvullnetin e tyre.

8 Tani vër re, nuk ishte e nevojshme që njeriu të shëlbehej nga kjo vdekje fizike, pasi një gjë e tillë do të shkatërronte "planin e madh të lumturisë.

9 Prandaj, pasi shpirti nuk mund të vdesë kurrë dhe "rënia solli mbi të gjithë njerëzimin një vdekje shpirtërore ashtu edhe fizike, domethënë që ata u përjashtuan nga prania e Zotit, qe e nevojshme që njerëzi-

mi të shëlbehej nga kjo vdekje shpirtërore.

10 Prandaj, pasi ata u bënë të "mishit, të epsheve dhe djallëzorë nga ^bnatyra, kjo gjendje "prove u bë për ta një gjendje që të përgatiteshin; u bë një gjendje përgatitore.

11 Dhe tani, mbaj mend, biri im, po të mos ishte për planin e shëlbimit, (duke e lënë mënjanë) posa ata të vdisnin, shpirtat e tyre do të ishin të "mjeruar, duke qenë të përjashtuar nga prania e Zotit.

12 Dhe tani, nuk kishte asnjë mënyrë për të shëlbuar njerëzit nga kjo gjendje e rënë që njeriu ia solli vetes për shkak të mosbindjes së tij;

13 Prandaj, sipas drejtësisë, "plani i shëlbimit nuk mund të realizohej, vetëm në kushtet e ^bpendimit të njerëzve në këtë gjendje prove, po, në këtë gjendje përgatitore; pasi po të mos ishte për këto kushte, mëshira do të ishte e padobishme përveçse do të shkatërronte punën e drejtësisë. Tani, puna e drejtësisë nuk mund të shkatërrohej; nëse do të ishte kështu, Perëndia do të "pushonte së qeni Perëndi.

14 Dhe kështu ne shohim se i gjithë njerëzimi ishte i "rënë dhe ata ishin nën kontroll të ^bdrejtësisë; po, të drejtësisë së

6a USH Vdekje, fizike.

b Mosia 16:3–5.

USH Rënie e Adamit dhe e Evës.

7a 2 Ne. 2:5; 9:6;

Hel. 14:16.

USH Vdekje, shpirtërore.

b USH Zgjedhje e lirë.

8a Alma 34:9;

Mois. 6:62.

9a USH Rënie e Adamit

dhe e Evës.

10a USH Mishtor.

b USH Njeri i natyrshëm.

c USH Vdekshëm (i), vdekshmëri.

11a 2 Ne. 9:7–9.

13a USH Plan i shëlbimit.

b USH Pendohem, pendim.

c 2 Ne. 2:13–14.

14a Alma 22:13–14.

b 2 Ne. 2:5.

Perëndisë, e cila i dorëzoi ata për të qenë të përjashtuar përgjithmonë nga prania e tij.

15 Dhe tani, plani i mëshirës nuk mund të realizohej, nëse nuk bëhej një shlyerje; prandaj Perëndia vetë “shlyen për mëkatet e botës, që të realizohet plani i ^bmëshirës, për të plotësuar kërkesat e ^cdrejtësisë, që Perëndia të mund të jetë një Perëndi i ^dpërsosur, i drejtë dhe gjithashtu një Perëndi i mëshirshëm.

16 Tani, pendimi nuk mund të vinte mbi njerëzit po të mos kishte një dënim i cili të ishte gjithashtu i “përjetshëm, sikurse duhet të jetë edhe jeta e shpirtit, e vendosur kundrejt planit të lumturisë, që ishte po aq i përjetshëm, sa jeta e shpirtit.

17 Tani, si mund të pendohej një njeri, po të mos kishte bërë “mëkat? Si mund të bënte mëkat, në qoftë se nuk kishte ^bligj? Si mund të kishte ligj, kur nuk kishte ndëshkim?

18 Tani, ishte vendosur një ndëshkim dhe ishte dhënë një ligj i drejtë, që solli në njeriun brejtje të “ndërgjegjes.

19 Tani, në qoftë se nuk do të ishte dhënë një ligj—nëse një njeri “vret, duhet të vdesë—a do të kishte frikë ai se do të vdiste, po të vriste?

20 Dhe gjithashtu, nëse nuk do

të kishte ligj të dhënë kundër mëkatit, njerëzit nuk do të kishin frikë të bënin mëkat.

21 Dhe nëse “nuk ishte dhënë ligji, nëse njerëzit mëkatonin, çfarë mund të bënte drejtësia, ose mëshira, meqë ato nuk do të kishin asnjë pretendim mbi krijesën?

22 Por ka një ligj të dhënë dhe një dënim të vendosur dhe një “pendim të lejuar; pendim i cili kërkon mëshirë; përndryshe drejtësia kërkon krijesën dhe zbaton ligjin; dhe ligji zbaton ndëshkimin; në qoftë se jo, veprat e drejtësisë do të shkatërrroheshin dhe Perëndia do të pushonte së qeni Perëndi.

23 Por, Perëndia nuk pushon së qeni Perëndi dhe “mëshira kërkon të penduarin; dhe mëshira jepet për shkak të ^bshlyerjes; dhe shlyerja shkakton ^cringjalljen e të vdekurve; dhe ringjallja e të vdekurve i ^dçon njerëzit në praninë e Perëndisë; dhe kështu ata rikthehen në praninë e tij, për t’u ^egjykuar sipas veprave të tyre, sipas ligjit dhe drejtësisë.

24 Pasi vër re, drejtësia ushtron të gjitha kërkesat e saj dhe gjithashtu mëshira kërkon gjithçka që është e saj; dhe kështu askush, përveç të penduarve të vërtetë, nuk shpëton.

25 Çfarë, a mendon ti se mëshi-

15a 2 Ne. 9:7–10;
Mosia 16:7–8.
USH Shlyej, shlyerje.
b USH Mëshirshëm (i),
mëshirë.
c USH Drejtësi.
d 3 Ne. 12:48.
16a DeB 19:10–12.
17a USH Mëkat.

b Rom. 4:15.
18a USH Ndërgjegje.
19a USH Vrasje.
21a 2 Ne. 9:25–26;
Mosia 3:11.
22a USH Pendohem,
pendim.
23a USH Mëshirshëm (i),
mëshirë.

b USH Shlyej, shlyerje.
c 2 Ne. 2:8; 9:4;
Alma 7:12; 11:41–45;
12:24–25;
Hel. 14:15–18;
Morm. 9:13.
d Alma 40:21–24.
e USH Gjykim, i fundit.

ra mund ta grabisë “drejtësinë? Unë të them, Jo; hiç fare. Nëse ishte kështu, Perëndia do të pushonte së qeni Perëndi.

26 Dhe kështu Perëndia i realizon “qëllimet e tij madhështore dhe të përjetshme që u përgatitën që b'nga krijimi i botës. Dhe kështu vjen shpëtimi dhe shëlbimi i njerëzve, si edhe shkatërrimi dhe mjerimi i tyre.

27 Prandaj, O biri im, “kushdo që të vijë mund të vijë dhe të pijë lirisht nga ujërat e jetës; dhe kushdo që nuk do të vijë, po ai, nuk është i detyruar të vijë; por ditën e fundit, do t'i b'rijepet atij sipas c'punëve të tij.

28 Në qoftë se ai dëshiron të bëjë “keq dhe nuk është pënduar në ditët e tij, vër re, atij do t'i bëhet keq sipas rivendosjes së Perëndisë.

29 Dhe tani, biri im, dëshiroj që këto gjëra të mos të të shqetësojnë ty më dhe vetëm mëkatet e tua të të shqetësojnë me atë shqetësim që do të të sjellë në pendim.

30 O biri im, dëshiroj që ti të mos mohosh më drejtësinë e Perëndisë. Mos u përpiq të justifikohesh as në mënyrën më të vogël për mëkatet e tua, duke mohuar drejtësinë e Perëndisë; por lër drejtësinë e Perëndisë, si edhe mëshirën e tij dhe keqardhjen e tij të kenë ndikim të plotë në zemrën tënde; dhe të

të sjellin poshtë deri në pluhur në “përrulësi.

31 Dhe tani, O biri im, je thirrur nga Perëndia të predikosh fjalën te ky popull. Dhe tani, biri im, shko në udhën tënde, njofto fjalën me vërtetësi dhe maturi, kështu që të mund të sjellësh shpirtin në pendim, që plani i madh i mëshirës të mund të ketë pretendime mbi ta. Dhe Perëndia madje të dhëntë sipas fjalëve të mia. Amen.

KAPITULLI 43

Alma dhe bijtë e tij predikojnë fjalën — Zoramitët dhe disidentët të tjerë Nefitë bëhen Lamanitë—Lamanitët vijnë e luftojnë kundër Nefitëve—Moroni armatos Nefitët me armë mbrojtëse—Zoti i tregon Almës strategjinë e Lamanitëve—Nefitët mbrojnë shtëpitë, liritë, familjet dhe besimin e tyre—Ushtritë e Moronit dhe të Lehit rrethojnë Lamanitët. Rreth 74 para K.

DHE tani ndodhi që bijtë e Almës shkuan mes popullit për t'u njoftuar fjalën. Dhe Alma vetë nuk mund të pushonte dhe kështu shkoi edhe ai.

2 Tani nuk do të flasim më në lidhje me predikimin e tyre, veçse që predikuan fjalën dhe të vërtetën, sipas shpirtit të profecisë dhe të zbulesës; dhe ata predikuan sipas “urdhrit të

25a USH Drejtësi.
26a 2 Ne. 2:14–30;
Mois. 1:39.
b Alma 13:3;
3 Ne. 1:14.

27a Alma 5:34;
Hel. 14:30.
USH Zgjedhje e lirë.
b Alma 41:15.
c Isa. 59:18;

Zbu. 20:12.
28a Alma 41:2–5.
30a USH Përrulësi.
43 2a USH Priftëri
Melkizedeke.

shenjtë të Perëndisë, nga i cili ata u thirrën.

3 Dhe tani, po kthehem në një rrëfim të luftërave mes Nefitëve dhe Lamanitëve, në vitin e tetëmbëdhjetë të mbretërimit të gjykatësve.

4 Pasi vini re, ndodhi që "Zoramitët u bënë Lamanitë; prandaj në fillim të vitit të tetëmbëdhjetë, populli i Nefit pa se Lamanitët po vinin mbi ta; prandaj ata bënë përgatitje për luftë; po, ata mblodhën ushtritë e tyre në tokën e Jershonit.

5 Dhe ndodhi që Lamanitët erdhën me mijëra prej tyre; dhe erdhën në tokën e Antionumit; që është vendi i Zoramitëve; dhe një njeri i quajtur Zerahemna ishte udhëheqësi i tyre.

6 Dhe tani, pasi Amalekitët kishin më shumë prirje të këqija dhe vrasëse në veten e tyre se Lamanitët, prandaj Zerahemna i caktoi kryekapitenë mbi Lamanitët dhe ata ishin të gjithë Amalekitë dhe Zoramitë.

7 Tani, këtë gjë e bëri që të mbante urrejtjen e tyre kundër Nefitëve, që t'i nënshtrohte ata dhe të plotësonte kështu planet e tij.

8 Pasi vini re, qëllimet e tij ishin të ngjallte zemërimin e Lamanitëve kundër Nefitëve; këtë gjë e bëri që të mund të uzurponte pushtet të madh mbi ta, si edhe që të mund të fitonte pushtet të madh mbi Nefitët, duke i sjellë ata në robëri.

9 Tani, plani i Nefitëve ishte

që të mbronin tokat e tyre dhe shtëpitë e tyre dhe "bashkëshortet e tyre, dhe fëmijët e tyre, që të mund t'i shpëtonin nga duart e armiqve të tyre; si edhe që të ruanin të drejtat e tyre dhe privilegjet e tyre, po, ashtu dhe ^blirinë e tyre, që të mund të adhuronin Perëndinë, sipas dëshirave të tyre.

10 Pasi ata e dinin, se në qoftë se do të binin në duart e Lamanitëve, Lamanitët do t'i shkatërronin të gjithë ata që do ta "adhuronin Perëndinë, në ^bshpirt dhe në të vërtetë, Perëndinë e vërtetë dhe të gjallë.

11 Po, dhe ata e dinin edhe urrejtjen e madhe të Lamanitëve kundër "vëllezërve të tyre që ishin populli i Anti-Nefi-Lehit që quheshin populli i Amonit—dhe ata nuk merrnin armët, po, ata kishin hyrë në një besëlidhje dhe nuk do ta thyenin atë—prandaj po të binin në duart e Lamanitëve, do të shkatërroheshin.

12 Dhe Nefitët nuk mund të lejonin që ata të shkatërroheshin; prandaj u dhanë toka për trashëgimin e tyre.

13 Dhe populli i Amonit u dha Nefitëve një pjesë të madhe të pasurisë së tyre për të mbajtur ushtritë e tyre; dhe kështu Nefitët qenë të detyruar, vetëm, të përballonin Lamanitët, që ishin një përzierje e Lamanit dhe Lemuelit dhe të bijve të Ishmaelit, dhe të gjithë atyre që ishin shkëputur nga Nefitët, që

4a Alma 35:2–14; 52:33.

9a Alma 44:5; 46:12.

b USH Liri.

10a USH Adhuroj.

b Gjo. 4:23–24.

11a Alma 24:1–3, 5, 20;

25:1, 13; 27:2, 21–26.

ishin Amalekitë dhe Zoramitë dhe "pasardhës të priftërinjve të Noeut.

14 Tani këta pasardhës ishin aq të shumtë, sa ishin pothuaj Nefitët; dhe kështu Nefitët ishin të detyruar të luftonin me vëllezërit e tyre, madje deri në gjakderdhje.

15 Dhe ndodhi që ndërsa ushtritë e Lamanitëve ishin mbledhur së bashku në tokën e Antionumit, vini re, ushtritë e Nefitëve ishin përgatitur t'i përballonin në tokën e Jershonit.

16 Tani, udhëheqësi i Nefitëve, ose njeriu që ishte caktuar të ishte kryekapiteni i Nefitëve—tani kryekapiteni që mori komandën e të gjitha ushtrive të Nefitëve—dhe emri i tij ishte Moroni;

17 Dhe Moroni mori gjithë komandën dhe drejtimin e luftërave të tyre. Dhe ai ishte vetëm njëzet e pesë vjeç, kur u caktua kryekapiteni i ushtrive të Nefitëve.

18 Dhe ndodhi që ai përballoi Lamanitët në kufijtë e Jershonit dhe njerëzit e tij ishin të armatosur me shpata dhe me kordha dhe me çdo lloj arme lufte.

19 Dhe kur ushtritë e Lamanitëve panë se populli i Nefit ose se Moroni i kishte përgatitur njerëzit e tij me parzmore dhe me mburoja krahësh, po, dhe gjithashtu me mburoja për të mbrojtur kokat e tyre dhe gjithashtu ishin veshur me veshje të trasha—

20 Tani ushtria e Zerahemnës nuk ishte përgatitur me gjëra të

tilla; ata kishin vetëm shpatat e tyre dhe kordhat e tyre, harqet e tyre dhe shigjetat e tyre, gurët e tyre dhe hobetë e tyre; dhe ishin të "zhveshur e kishin vetëm një lëkurë përreth ijeve; po të gjithë ishin të zhveshur, me përjashtim të Zoramitëve dhe të Amalekitëve;

21 Por, ata nuk ishin të armatosur me parzmore, as me mburoja—prandaj, kishin jashtëzakonisht frikë nga ushtritë e Nefitëve, për shkak të armatimit të tyre, megjithëse ata ishin në numër shumë më të madh se Nefitët.

22 Vini re, tani ndodhi që ata nuk guxuan t'i sulmonin Nefitët në kufijtë e Jershonit; prandaj u larguan e dolën nga toka e Antionumit për në vendin e shkretë dhe udhëtuan rreth e përqark vendit të shkretë, larg andej nga burimi i lumit Sidon, kështu që të mund të hynin në tokën e Mantit dhe ta merrnin në zotërim atë vend; pasi nuk mendonin se ushtritë e Moronit e dinin se ku ata kishin vajtur.

23 Por ndodhi që porsa ata u nisën për në vendin e shkretë, Moroni dërgoi spiunë në vendin e shkretë për të vërejtur kampin e tyre; dhe Moroni, duke ditur gjithashtu profecitë e Almës i dërgoi atij disa njerëz, duke dëshiruar që ai t'i kërkonte Zotit, "se ku duhej të shkonin ushtritë e Nefitëve për t'u mbrojtur nga Lamanitët.

24 Dhe ndodhi që Almës i erdhi fjala e Zotit dhe Alma

njoftoi lajmëtarët e Moronit se ushtritë e Lamanitëve po marshonin për qark vendit të shkretë, kështu që të mund të arrinin në tokën e Mantit, që të fillonin një sulm kundër pjesës më të dobët të atij populli. Dhe lajmëtarët shkuan dhe i sollën lajmin Moronit.

25 Tani Moroni, pasi la një pjesë të ushtrisë së tij në tokën e Jershonit, që ndoshta në ndonjë mënyrë, një pjesë e Lamanitëve mund të vinte në atë tokë dhe të pushtonte qytetin, mori pjesën tjetër të ushtrisë së tij dhe marshoi për në tokën e Mantit.

26 Dhe ai bëri që të gjithë njerëzit në atë pjesë të vendit duhej të mblidheshin tok për të luftuar kundër Lamanitëve, për të mbrojtur tokat e tyre dhe vendin e tyre, të drejtat e tyre dhe liritë e tyre; prandaj ata u përgatitën për kohën e ardhjes së Lamanitëve.

27 Dhe ndodhi që Moroni bëri që ushtria e tij të fshihej në luginën që ishte afër bregut të lumit Sidon, që ndodhej në perëndim të lumit Sidon, në vendin e shkretë.

28 Dhe Moroni vendosi spiunë rreth e për qark, që të mund të dinte kur do të arrinin forcat Lamanite.

29 Dhe tani, Moroni duke ditur qëllimin e Lamanitëve të cilët donin të shkatërronin vëllezërit e tyre, ose t'i nënshtonin dhe t'i bënin robër, kështu që ata të vendosnin një mbretëri për vete në të gjithë atë vend;

30 Dhe duke ditur gjithashtu se ishte e vetmja dëshirë e Nefitëve që të ruanin tokat e tyre dhe "lirinë e tyre dhe kishën e tyre, prandaj ai nuk e shikonte si mëkat që t'i mbronte ato me strategji; prandaj, ai zbuloi nëpërmjet spiunëve të tij çfarë drejtimi do të merrnin Lamanitët.

31 Prandaj, ai ndau ushtrinë e tij dhe solli një pjesë të saj në luginë dhe e fshehu në lindje dhe në jug të kodrës Riplah.

32 Dhe atë që mbeti e fshehu në luginën perëndimore në perëndim të lumit Sidon dhe kështu në kufijtë e tokës Manti.

33 Dhe pasi vendosi ushtrinë e tij sipas dëshirës së tij, ai që i përgatitur t'i përballonte ata.

34 Dhe ndodhi që Lamanitët erdhën nga veriu i kodrës ku ishte fshehur një pjesë e ushtrisë së Moronit.

35 Dhe ndërsa Lamanitët kaluan kodrën Riplah dhe arritën në luginë, dhe filluan të kalonin lumin Sidon, ushtria që ishte fshehur në jug të kodrës, që udhëhiqej nga një njeri i quajtur "Lehi dhe ai udhëhoqi ushtrinë e tij dhe i rrethoi Lamanitët në lindje, nga prapa.

36 Dhe ndodhi që Lamanitët kur panë se Nefitët po i sulmonin nga pas, u kthyen dhe filluan të luftonin kundër ushtrisë së Lehit.

37 Dhe puna vdekjeprurëse filloi nga të dyja anët, por që më e tmerrshme nga ana e Lamanitëve, pasi duke qenë të "zhve-

shur, ishin të ekspozuar ndaj goditjeve të rënda të Nefitëve që me shpatat e tyre dhe kordhat e tyre u shkaktonin vdekje pothuajse me çdo goditje.

38 Ndërsa nga ana tjetër, aty-këtu binte ndonjë nga Nefitët, nga shpata dhe nga humbja e gjakut, pasi pjesët më jetësore të trupit ata i kishin të mbrojtura, ose pjesët më jetësore të trupit i kishin të mbrojtura nga goditjet e Lamanitëve, me anë "të parzmoreve të tyre dhe mburojave të tyre në krahë dhe të përkrenareve të tyre; dhe kështu Nefitët vazhduan punën vdekjeprurëse mes Lamanitëve.

39 Dhe ndodhi që Lamanitët u frikësuan, për shkak të shkatërrimit të madh mes tyre, madje aq sa filluan të iknin në drejtim të lumit Sidon.

40 Dhe u ndoqën pas nga Lehi dhe nga njerëzit e tij dhe u detyruan nga Lehi të futeshin në ujërat e Sidonit, dhe dolën matanë ujërave të Sidonit. Dhe Lehi i ndaloi ushtritë e tij në breg të lumit Sidon, të cilin ata nuk duhet ta kalonin.

41 Dhe ndodhi që Moroni dhe ushtria e tij iu kundërvu Lamanitëve në luginë, në anën tjetër të lumit Sidon dhe filluan të binin mbi ta dhe t'i vrisnin.

42 Dhe Lamanitët ia mbathën përsëri para tyre në drejtim të tokës së Mantit dhe u gjetën përsëri përballë ushtrive të Moronit.

43 Tani, në këtë rast, Lamanitët

luftuan jashtëzakonisht shumë; po, Lamanitët nuk ishin njohur kurrë të luftonin me fuqi të tillë, jashtëzakonisht të madhe dhe me guxim, jo, madje as që nga fillimi.

44 Dhe ata u frymëzuan nga "Zoramitët dhe nga Amalekitët, të cilët ishin kryekapitenët dhe udhëheqësit e tyre dhe nga Zerahemna që ishte kryekapiteni i tyre, ose kryeudhëheqësi dhe komandanti i tyre; po, ata luftuan si dragonj dhe shumë nga Nefitët u vranë nga duart e tyre, po, pasi ata çanë më dysh shumë nga përkrenaret e tyre dhe shpuan shumë nga parzmoret e tyre dhe prenë shumë nga krahët e tyre; dhe kështu Lamanitët goditën me zemërimin e tyre të rreptë.

45 Megjithatë, Nefitët qenë frymëzuar nga një qëllim më i mirë, pasi ata nuk "luftonin për mbretëri ose pushtet, por po luftonin për shtëpitë e tyre dhe ^bliritë e tyre dhe bashkëshortet e tyre, dhe fëmijët e tyre, dhe për gjithçka që kishin, po, për ritet e tyre të adhurimit dhe kishën e tyre.

46 Dhe ata po bënë atë që ndjenin se ishte "detyra për të cilën i detyroheshin Perëndisë së tyre; pasi Zoti u kishte thënë atyre, ashtu si etërve të tyre se: ^bPërderisa ju nuk jeni fajtorë të "sulmit të parë, as të të dytit, ju nuk do të lejoheni që të vriteni nga duart e armiqve tuaj.

47 Dhe përsëri Zoti ka thënë

38a Alma 44:8–9.

44a Alma 43:6.

45a Alma 44:5.

^b USH Liri.

46a USH Detyrë.

^b Alma 48:14;

DeB 98:33–36.

^c 3 Ne. 3:21;

DeB 98:23–24.

se: Ju duhet të “mbronin familjet tuaja, madje deri në gjakderdhje. Prandaj, për këtë qëllim po luftonin Nefitët me Lamanitët, që të mbronin veten dhe familjet e tyre dhe tokat e tyre, atdheun e tyre dhe të drejtat e tyre dhe fenë e tyre.

48 Dhe ndodhi që kur njerëzit e Moronit panë rreptësinë dhe zemërimin e Lamanitëve, qenë gati të tërhiqeshin dhe t’ia mbathnin prej tyre. Dhe Moroni, duke e kuptuar qëllimin e tyre, çoi fjalë dhe frymëzoi zemrat e tyre me këto mendime—po, mendimet e tokave të tyre, të lirisë së tyre, po, të çlirimit të tyre nga robëria.

49 Dhe ndodhi që ata u kthyen mbi Lamanitët dhe iu lutën të gjithë njëzëri Zotit, Perëndisë së tyre, për lirinë e tyre dhe çlirimin e tyre nga robëria.

50 Dhe filluan t’u bënëin ballë Lamanitëve me fuqi; dhe po në atë orë që ata iu lutën Zotit për çlirimin e tyre, Lamanitët filluan t’ia mbathnin para tyre; dhe madje, ata ikën gjer tek ujërat e Sidonit.

51 Tani, Lamanitët ishin më të shumtë, po, më shumë se dyfishi i numrit të Nefitëve; megjithatë, ata u dëbuan kaq shumë, sa u mblodhën tok së bashku në luginë, në breg të lumit Sidon.

52 Prandaj ushtritë e Moronit i rrethuan, po, madje nga të dyja anët e lumit, pasi vini re, në lindje ishin njerëzit e Lehit.

53 Prandaj, kur Zerahemna pa njerëzit e Lehit në lindje të lumit

Sidon dhe ushtritë e Moronit në përfundim të lumit Sidon, që ishin rrethuar nga Nefitët, ata u goditën nga tmerri.

54 Tani Moroni, kur pa tmerrin e tyre, urdhëroi njerëzit e tij që të ndalonin gjakderdhjen.

KAPITULLI 44

Moroni urdhëroi Lamanitët të bëjnë besëlidhje për paqe ose të shkatërrohen—Zerahemna hedh poshtë propozimin dhe lufta fillon rishtas—Ushtritë e Moronit shpartallojnë Lamanitët. Rreth 74–73 para K.

DHE ndodhi që ata ndaluan dhe u zbrapsën pak. Dhe Moroni i tha Zerahemnës: Vër re, Zerahemna, ne “nuk dëshirojmë të jemi njerëz gjakatarë. Ju e dini se jeni në duart tona, por ne nuk dëshirojmë t’ju vrasim.

2 Vër re, ne nuk kemi ardhur të luftojmë kundër jush, që të derdhim gjakun tuaj për pushtet; as nuk dëshirojmë të sjellim ndonjë në zgjedhën e robërisë. Por ky është pikërisht shkak për të cilën ju keni ardhur kundër nesh; po, dhe ju jeni zemëruar me ne për shkak të fesë tonë.

3 Por tani, ti e shikon se Zoti është me ne; dhe e shikon se ai ju ka dorëzuar në duart tona. Dhe tani do të doja që ti të kuptosh se kjo gjë po bëhet për shkak të fesë sonë dhe besimit tonë në Krisht. Dhe tani, ti e sheh se nuk mund ta shkatërrosh këtë besimin tonë.

4 Tani ju e shihni se ky është besimi i vërtetë i Perëndisë; po, ju e shihni se Perëndia do të na përkrahë dhe do të na mbajë dhe do të na ruajë, derisa të jemi besnikë ndaj tij dhe ndaj besimit tonë dhe fesë sonë; dhe Zoti nuk do të lejojë kurrë që ne të shkatërrohemi, veçse në qoftë se biem në shkelje dhe mohojmë besimin tonë.

5 Dhe tani, Zerahemna, të urdhëroj në emrin e atij Perëndie të plotfuqishëm, që ka forcuar krahët tanë që të fitojmë fuqi mbi ju nëpërmjet besimit tonë, nëpërmjet fesë sonë dhe nëpërmjet "riteve tona të adhurimit dhe nëpërmjet kishës sonë, dhe nëpërmjet mbështetjes së shenjtë që i detyrohemi bashkëshorteve tona dhe fëmijëve tanë, nëpërmjet asaj ^blirie që na lidh me tokat tona dhe vendin tonë; po, dhe gjithashtu nëpërmjet mbajtjes së fjalës së shenjtë të Perëndisë, së cilës i detyrojmë të gjithë lumturinë tonë; dhe në emër të çdo gjëje që na është më e dashur—

6 Po, dhe kjo nuk është e gjitha; po të urdhëroj në emër të të gjitha dëshirave që keni për jetën, që të na dorëzoni armët e luftës dhe ne nuk do të kërkojmë gjakun tuaj, por do t'ju falim jetën, në qoftë se shkoni udhës suaj dhe nuk do të vini përsëri në luftë kundër nesh.

7 Dhe tani, në qoftë se ju nuk e bëni këtë, vini re, ju jeni në duart tona dhe do t'i urdhëroj njerëzit e mi, që të bien mbi ju

dhe që të plagosin trupat tuaj për vdekje, që ju të shfaroseni dhe atëherë do të shohim se kush ka pushtet mbi këtë popull; po do të shohim se kush do të bjerë në robëri.

8 Dhe tani ndodhi që kur Zerahemna i dëgjoi këto fjalë, vajti dhe dorëzoi në duart e Moronit shpatën e tij dhe kordhën e tij dhe harkun e tij dhe i tha atij: Vër re, ja ku janë armët tona të luftës; ne do t'ju dorëzojmë, por nuk do ta lejojmë veten tonë të bëjmë një "betim që e dimë se ne do ta thyejmë dhe gjithashtu fëmijët tanë; por merr armët e luftës dhe na lejo që të largohemi në vendin e shkretë; përndryshe do të mbajmë shpatat tona dhe do të mbarojmë ose do të fitojmë.

9 Vër re, ne nuk jemi të besimit tuaj; ne nuk besojmë se është Perëndia që na ka dorëzuar në duart tuaja; por besojmë se është dinakëria juaj që ju ka shpëtuar nga shpatat tona. Vër re, janë "parzmoret tuaja dhe mburojat tuaja që ju kanë shpëtuar.

10 Dhe tani, pasi Zerahemna mbaroi së thëni këto fjalë, Moroni ia ktheu shpatën dhe armët e luftës që i kishte marrë Zerahemnës, duke thënë: Vër re, do t'i japim fund konfliktit.

11 Tani, unë nuk mund të kthej prapa fjalët që thashë, prandaj sikurse Zoti jeton, ju nuk do të largoheni nëse ju nuk largoheni me një betim, se nuk do të ktheheni përsëri të luftoni kundër nesh. Tani, sikurse jeni në duart

5a USH Ordinanca.
b USH Liri.

8a USH Betim.
9a Alma 43:38.

tona, ne do ta derdhim gjakun tuaj përdhe, ose ju do të pranoni kushtet që unë kam propozuar.

12 Dhe tani, pasi Moroni tha këto fjalë, Zerahemna e mbajti shpatën dhe u zemërua me Moronin dhe u hodh përpara, që ta vriste Moronin; por, porsa ngriti shpatën, vini re, një nga ushtarët e Moronit që lloji shpatën duke ia hedhur përdhe dhe duke e thyer në dorezë; dhe ai që lloji edhe Zerahemnën, duke i hequr lëkurën e kokës me flokë dhe i ra përdhe. Dhe Zerahemna u tërhoq nga prania e tyre e shkoi mes ushtarëve të tij.

13 Dhe ndodhi që ushtari që u ndodh aty, që i hoqi Zerahemnës lëkurën e kokës me flokë, e mori atë për flokësh nga toka dhe e vuri në majë të shpatës së tij dhe ua vuri atyre drejt përpara, duke u thënë me zë të lartë:

14 Ashtu sikurse ra përdhe kjo lëkurë me flokët e kokës së kryetarit tuaj, ashtu do të bini edhe ju përdhe, në qoftë se nuk dorëzoni armët tuaja të luftës dhe nuk largoheni me një besëlidhje për paqe.

15 Tani pati shumë që kur dëgjuan këto fjalë dhe panë lëkurën e kokës me flokë që ishte në majë të shpatës, u goditën nga frika; dhe shumë erdhën dhe hodhën poshtë armët e tyre të luftës të këmbët e Moronit, dhe hynë në një "besëlidhje për paqe. Dhe të gjithë ata që hynë në besëlidhje, u lejuan të nisen për në vendin e shkretë.

16 Tani ndodhi që Zerahemna ishte jashtëzakonisht i inatosur dhe nxiti pjesën e mbetur të ushtarëve të tij në zemërim, që të luftonin më me fuqi kundër Nefitëve.

17 Dhe tani Moroni u zemërua, për shkak të kokëfortësisë së Lamanitëve; prandaj i urdhëroi ushtarët e tij që të binin mbi ta dhe t'i vrisnin. Dhe ndodhi që ata filluan t'i vrisnin; po, dhe Lamanitët luftuan me shpatat e tyre dhe fuqinë e tyre.

18 Por vini re, lëkura e tyre e zhveshur dhe kokat e tyre të pambuluara ishin të zbuluara për shpatat e mprehta të Nefitëve; po, vini re, ata u shpuan dhe u qëlluan, po, dhe ranë me shpejtësi shumë të madhe para shpatave të Nefitëve; dhe ata filluan të shkatërroheshin, madje ashtu siç kishte profetizuar ushtari i Moronit.

19 Tani Zerahemna, kur pa se ata ishin pothuajse gati të shkatërroheshin të gjithë, i thirri me fuqi Moronit, duke i premtuar se ai dhe gjithashtu njerëzit e tij do të bënin besëlidhje me ta, në qoftë se do t'ua falnin jetën atyre që kishin mbetur se nuk do të vinin "kurrë më të luftonin përsëri kundër tyre.

20 Dhe ndodhi që Moroni bëri që puna vdekjeprurëse të pushonte përsëri mes popullit. Dhe ai u mori Lamanitëve të gjitha armët e luftës; dhe, pasi hynë me të në një "besëlidhje për paqe, u lejuan të largoheshin për në vendin e shkretë.

21 Tani, numri i të vdekurve të tyre nuk u numërua për shkak të numrit të madh; po, numri i të vdekurve të tyre qe jashtëzakonisht i madh, si për Nefitët, ashtu dhe për Lamanitët.

22 Dhe ndodhi që ata i hodhën të vdekurit e tyre në ujërat e Sidonit dhe ata kanë shkuar dhe janë varrosur në thellësitë e detit.

23 Dhe ushtritë e Nefitëve ose të Moronit u kthyen dhe shkuan në shtëpitë e tyre dhe në tokat e tyre.

24 Dhe kështu mbaroi viti i tetëmbëdhjetë i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit. Dhe kështu mbaroi anali i Almës, që ishte shkruar mbi fletët e Nefit.

Rrëfimi i popullit të Nefit; dhe luftërat dhe mosmarrëveshjet e tyre në ditët e Helamanit, sipas analit të Helamanit, që ai e mbajti në ditët e tij.

Përfshihen kapitujt 45 deri në 62, duke përfshirë edhe këtë të fundit.

KAPITULLI 45

Helamani beson fjalët e Almës—Alma profetizon shkatërrimin e Nefitëve—Ai bekon dhe mallkon vendin—Alma mund të jetë marrë nga Shpirti, ashtu sikurse Moisiu—Shtohet mosmarrëveshja në Kishë. Rreth 73 para K.

VINI re, tani ndodhi që populli i Nefit u gëzua jashtëzakonisht shumë, sepse Zoti e shpëtoi përsëri nga duart e armiqve të tij; prandaj ata i dhanë falënderime Zotit, Perëndisë së tyre; po, dhe “agjëruan shumë dhe u lutën shumë, dhe adhuruan Perëndinë me gëzim jashtëzakonisht të madh.

2 Dhe ndodhi që në vitin e nëntëmbëdhjetë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit, që Alma shkoi te biri i tij, Helamani, dhe i tha atij: A u beson fjalëve që të thashë në lidhje me ato “anale që janë mbajtur?

3 Dhe Helamani i tha atij: Po, unë besoj.

4 Dhe Alma i tha përsëri: A beson në Jezu Krishtin që do të vijë?

5 Dhe ai tha: Po, unë u besoj të gjitha fjalëve që ti ke thënë.

6 Dhe Alma i tha atij përsëri: A do t’i “zbatosh urdhërimet e mia?

7 Dhe ai tha: Po, unë do t’i zbatoj urdhërimet e tua me gjithë zemrën time.

8 Atëherë Alma i tha atij: Qofsh i bekuar; dhe Zoti do të të “begatojë në këtë vend.

9 Por vër re, unë kam diçka për të “profetizuar, por çfarë do të të profetizoj, ti nuk duhet ta bësh të ditur; po, çfarë do të të profetizoj ty, nuk duhet bërë e ditur, madje derisa profecia të përmbushet; prandaj, shkruaji fjalët që do të të them.

45 1a USH Agjëroj,
agjërim.
2a Alma 37:1–5; 50:38.
6a USH Urdhërimet të

Perëndisë; Bindje,
bindur (i), bindem.
8a 1 Ne. 4:14;
Alma 48:15–16, 25.

9a USH Profeci,
profetizoj.

10 Dhe këto janë fjalët: Vër re, sipas shpirtit të zbulesës që është në mua, unë shikoj se pikërisht ky popull, Nefitët, në “katërqind vjet pasi Jezu Krishti t’u shfaqet atyre, do të bien në ^bmosbesim.

11 Po, dhe atëherë ata do të shohin luftëra dhe epidemi, po, zi buke dhe gjakderdhje, madje derisa populli i Nefit të “shfaroset—

12 Po, dhe kjo sepse ata do të bien në mosbesim dhe do të bien në punët e errësirës dhe pas “epsheve dhe në çfarëdolloj paudhësie; po, unë po të them ty se për shkak se ata do të mëkatojnë kundër një drite dhe njohurie kaq të madhe, po, unë po të them ty, se nga ajo ditë, madje edhe brezi i katërt nuk do të ketë kaluar i tëri, para se të vijë kjo paudhësi e madhe.

13 Dhe kur të vijë ajo ditë e madhe, vër re, koha do të vijë shumë shpejt që ata që janë tani, ose fara e atyre që numërohen tani mes popullit të Nefit, “nuk do të numërohen më mes popullit të Nefit.

14 Por kushdo që të mbesë dhe nuk shkatërrohet në atë ditë të madhe dhe të tmerrshme, do të “numërohet mes Lamantëve dhe do të bëhet sikurse ata, që të gjithë, me përjashtim të pakicës, të cilët do të quhen

dishepujt e Zotit dhe ata do të ndiqen nga Lamanitët, madje ^bderisa të shfarosen fare. Dhe tani, për shkak të paudhësisë, kjo profeci do të përmbushet.

15 Dhe tani ndodhi që pasi Alma i tha këto gjëra Helamanit, e bekoj atë dhe gjithashtu bijtë e tij të tjerë; dhe bekoj edhe tokën për hir të të “drejtëve.

16 Dhe tha: Kështu thotë Zoti Perëndi—E “mallkuar do të jetë toka, po, kjo tokë deri në shkatërrim për çdo komb, fis, gjuhë dhe popull që bën keq, kur ata të kenë arritur kulmin; dhe sikurse thashë, ashtu do të bëhet; pasi ky është mallkimi dhe ^bbekimi i Perëndisë mbi tokën, pasi Zoti nuk mund të shikojë mëkatin as me lëshimin më të “vogël.

17 Dhe tani, kur Alma tha këto fjalë, bekoj “kishën, po, të gjithë ata që do të qëndronin të vendosur në besim që nga ajo kohë e tutje.

18 Dhe kur Alma e bëri këtë gjë, u nis nga toka e Zarahemlës, sikur do të shkonte në vendin e Melekut. Dhe ndodhi që nuk u dëgjua kurrë më për të; dhe për vdekjen dhe varrin e tij, nuk dimë asgjë.

19 Vini re, këtë dimë se ai ishte njeri i drejtë; dhe fjala u përhap në kishë se ai u mor nga Shpirti, ose se u “varros nga

10a 1 Ne. 12:10–15;

Hel. 13:9;

Morm. 8:6–7.

b Ush Braktisje;

Mosbesim.

11a Jar. 1:10;

Morm. 8:2–3, 6–7.

12a Ush EpsH.

13a Hel. 3:16.

14a Moro. 9:24.

b Moro. 1:1–3.

15a Alma 46:10; 62:40.

16a 2 Ne. 1:7;

Alma 37:31;

Eth. 2:8–12.

b DeB 130:21.

c DeB 1:31.

17a Ush Kishë e Jezu Krishtit.

19a Ush Qenie të ngritura në qiell.

dora e Zotit, madje si Moisiu. Por, vini re, shkrimet e shenjta thonë se Zoti e mori Moisiun te vetja; dhe ne mendojmë se ai gjithashtu ka marrë Almën në shpirt te vetja; prandaj, për këtë shkak nuk dimë asgjë në lidhje me vdekjen dhe me varrin e tij.

20 Dhe tani ndodhi, në fillim të vitit të nëntëmbëdhjetë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit, që Helamani shkoi mes popullit për t'u njoftuar atyre fjalën.

21 Pasi vini re, për shkak të luftërave të tyre me Lamanitët dhe mosmarrëveshjeve të vogla, të shumta dhe trazirave që kishin ndodhur në popull, u bë e nevojshme që "fjala e Perëndisë t'u njoftohej atyre, po, dhe që në tërë kishën të vendosej rregull.

22 Prandaj, Helamani dhe vëllezërit e tij shkuan për të vendosur kishën përsëri në të gjithë vendin, po, në çdo qytet në të gjithë vendin që zotërohej nga populli i Nefit. Dhe ndodhi që ata caktuan priftërinj dhe mësues në tërë vendin, në të gjitha kishat.

23 Dhe tani ndodhi që pasi Helamani dhe vëllezërit e tij caktuan priftërinj dhe mësues të kishave, ndodhi një "mosmarrëveshje mes tyre dhe ata nuk donin t'ua vinin veshin fjalëve të Helamanit dhe vëllezërve të tij;

24 Por ata u bënë kryelartë, duke u ngritur në zemrat e tyre, për shkak të "pasurive të tyre jashtëzakonisht të mëdha;

prandaj, ata u pasuruan në ^bsytë e tyre dhe nuk donin t'ua vinin veshin fjalëve, që të ecnin drejt para Perëndisë.

KAPITULLI 46

Amalikia komploton të bëhet mbret — Moroni ngre titullin e lirisë — Ai ngre popullin për të mbrojtur fenë e tyre — Besimtarët e vërtetë quhen të Krishterë — Një mbetje e Jozefit do të ruhet — Amalikia dhe ata që u shkëputën ia mbathën për në tokën e Nefit — Ata që nuk përkrahin çështjen e lirisë, vriten. Rreth 73–72 para K.

DHE ndodhi që të gjithë ata që nuk u vinin veshin fjalëve të Helamanit dhe vëllezërve të tij, u mblodhën së bashku kundër vëllezërve të tyre.

2 Dhe tani, vini re, ata ishin jashtëzakonisht të zemëruar, kaq shumë, sa ishin të vendosur t'i vrisnin.

3 Tani, kryetari i atyre që ishin zemëruar kundër vëllezërve të tyre ishte një burrë i madh dhe i fortë; dhe emri i tij ishte Amalikia.

4 Dhe Amalikia kishte dëshirë të bëhej mbret; dhe ata njerëz që ishin zemëruar gjithashtu kishin dëshirë që ai të ishte mbreti i tyre; dhe ata ishin në pjesën më të madhe të tyre "gjykatësit më të ulët të vendit dhe kërkonin të fitonin pushtet.

5 Dhe ata ishin nxitur nga lajkat e Amalikias se, në qoftë se do ta përkrahnin dhe do ta

21a Alma 31:5.
23a 3 Ne. 11:28–29.

24a USH Pasuri.
b USH Kryelartësi,

krenari.
46 4a Mosia 29:11, 28–29.

vendosnin atë mbret të tyre, ai do t'i bënte ata sundimtarë mbi popullin.

6 Kështu ata u gënjyen nga Amalikia, që të kundërshtonin, megjithë predikimin e Helamanit dhe të vëllezërve të tij, po, me gjithë kujdesin jashtëzakonisht të madh të tyre për kishën; pasi ata ishin kryepriftërinj të kishës.

7 Dhe kishte shumë në kishë që u besuan fjalëve lajkatare të Amalikias, prandaj ata u shkëputën nga kisha; dhe kështu ishin punët e popullit të Nefit, jashtëzakonisht të pasigurta dhe të rrezikshme, me gjithë "fitoren e madhe që patën mbi Lamani-tët dhe gëzimet e mëdha që patën për shkak të çlirimit të tyre nga dora e Zotit.

8 Kështu shohim sesa "shpejt fëmijët e njeriut harrojnë Zotin, Perëndinë e tyre, po, sa shpejt bëjnë paudhësi dhe udhëhiqen nga i ligu.

9 Po, dhe ne shohim edhe "ligësinë e madhe që mund të shkaktojë një njeri shumë i lig mes fëmijëve të njerëzve.

10 Po, ne shohim se Amalikia, pasi ishte njeri i mënyrave dinake dhe njeri i shumë fjalëve lajkatare, gënjeu zemrat e shumë njerëzve që të bënë ligësi; po, dhe të kërkonin të shkatërronin kishën e Perëndisë dhe të shkatërronin themelin e "lirisë që Perëndia u kishte dhënë atyre, bekim që Perëndia e kishte

dërguar mbi faqen e tokës për hir të të ^bdrejtëve.

11 Dhe tani ndodhi që kur Moroni i cili ishte "kryekomandant i ushtrive të Nefitëve, dëgjoi për këto kundërshtime, u zemërua me Amalikian.

12 Dhe ndodhi që ai grisi pelerinën e tij dhe mori një copë të saj e shkroi mbi të—"Në kujtim të Perëndisë tonë, fesë sonë, lirisë sonë dhe të paqes sonë, të bashkëshorteve tona dhe të fëmijëve tanë—dhe e nguli në majë të një shtize.

13 Dhe vuri përkrenaren e tij dhe parzmoren e tij dhe mburojat e tij dhe ngjeshi në ije armët, dhe mori shtizën, në majë të së cilës kishte pelerinën e tij të grisur (dhe ai e quajti titulli i lirisë), dhe u përkul gjer në tokë, dhe iu lut me fuqi Perëndisë së tij që bekimet e lirisë të qëndronin mbi vëllezërit e tij, përderisa të mbetej një grup të Krishterësh që të zotërojnë tokën—

14 Pasi kështu quheshin të gjithë besimtarët e vërtetë të Krishtit, që i përkisnin kishës së Perëndisë, nga ata që nuk i përkisnin kishës.

15 Dhe ata që i përkisnin kishës ishin besnikë; po, të gjithë ata që ishin besimtarë të vërtetë të Krishtit, morën mbi vete me kënaqësi "emrin e Krishtit ose të ^bKrishterë dhe u quajtën ashtu për shkak të besimit të tyre në Krishtin që do të vinte.

16 Dhe prandaj, Moroni në

7a Alma 44:19-20.

8a Hel. 12:2, 4-5.

9a Mosia 29:17-18.

10a 2 Ne. 1:7;

Mosia 29:32.

b 2 Ne. 1:7.

11a Alma 43:16-17.

12a Neh. 4:14;

Alma 44:5.

15a Mosia 5:7-9.

b Vep. 11:26;

1 Pj. 4:16.

këtë kohë u lut që çështja e të Krishterëve dhe liria e vendit të favorizoheshin.

17 Dhe ndodhi që pasi ai ia derdhi shpirtin e tij Perëndisë, e quajti tërë vendin që ndodhej në jug të vendit “Shkretim, po, dhe në fund, gjithë tokën nga veriu dhe nga jugu—Një tokë të zgjedhur dhe tokën e lirisë.

18 Dhe ai tha: Me siguri Perëndia nuk do të lejojë që ne që përbuzemi për shkak se marrim mbi vete emrin e Krishtit, të shkelemi dhe të shkatërrohemi, vetëm në qoftë se e sjellim atë me anë të shkeljeve tona.

19 Dhe kur Moroni tha këto fjalë, ai shkoi mes popullit, duke valëvitur në ajër pjesën e grisur të “pelerinës së tij, kështu që të gjithë të mund të shihnin shkrimin që ai kishte shkruar mbi copën e grisur dhe thirri me zë të lartë, duke thënë:

20 Vini re, të gjithë ata që do të mbajnë këtë titull mbi tokë, le të vijnë këtu para në fuqinë e Zotit dhe të hyjnë në besëlidhje se do të ruajnë të drejtat e tyre dhe fenë e tyre, që Zoti Perëndi t’i bekojë ata.

21 Dhe ndodhi që kur Moroni shpalli këto fjalë, vini re, njerëzit erdhën duke vrapuar së bashku me armët ngjeshur rreth ijeve të tyre, duke grisur rrobat e tyre në shenjë ose si një besëlidhje se ata nuk do ta braktisnin Zotin, Perëndinë e tyre; ose me fjalë të tjera, në qoftë se ata do

të shkelnin urdhërimet e Perëndisë, ose të binin në shkelje dhe të kishin “turp të merrnin emrin e Krishtit mbi vete, Zoti duhej t’i copëtonte, madje, ashtu sikurse ata kishin copëtuar rrobat e tyre.

22 Tani, kjo që besëlidhja që ata bënë dhe hodhën rrobat e tyre te këmbët e Moronit, duke thënë: Ne besëlidhim me Perëndinë tonë që do të shkatërrohemi, ashtu sikurse vëllezërit tanë në tokën veriore, në qoftë se biem në shkelje; po, ai mund të na hedhë te këmbët e armiqve tanë, ashtu madje, sikurse hodhëm rrobat tona te këmbët e tua, që të shkelen nën këmbë, në qoftë se biem në shkelje.

23 Moroni u tha atyre: Vini re, ne jemi një mbetje e farës së Jakobit; po, ne jemi një mbetje e “farës së ^bJozefit, ^crroba e të cilit u gris nga vëllezërit e tij në shumë copa; po dhe tani vini re, të kujtojmë të zbatojmë urdhërimet e Perëndisë, ose rrobat tona do të grisen nga vëllezërit tanë dhe ne do të hidhemi në burg, ose do të na shesin, ose do të na vrasin.

24 Po, të ruajmë lirinë tonë si një “mbetje e Jozefit; po të kujtojmë fjalët e Jakobit, para vdekjes së tij, pasi vini re, ai pa se një pjesë e mbetur e rrobës së Jozefit ishte ruajtur dhe nuk ishte kalbur. Dhe ai tha—Ashtu sikurse kjo mbetje e rrobës së birit tim është ruajtur, ashtu

17a Alma 22:30–31.
19a Ush Flamur.
21a 1 Ne. 8:25–28;
Morm. 8:38.

23a Zan. 49:22–26;
1 Ne. 5:14–15.
b Ush Jozef, bir i
Jakobit.

c Zan. 37:3, 31–36.
24a Amo. 5:15;
3 Ne. 5:21–24; 10:17.

edhe një ^bmbetje e farës së biritim do të ruhet nga dora e Perëndisë dhe do të merret nga ai, ndërsa mbetja e farës së Jozefit do të vdesë; madje, ashtu sikurse mbetja e rrobës së tij.

25 Tani vini re, kjo e pezmaton shpirtin tim; megjithatë shpirti im gëzohet për birin tim, për shkak të asaj pjese të farës së tij që do të merret nga Perëndia.

26 Tani vini re, kjo ishte gjuha e Jakobit.

27 Dhe tani kush e di, në qoftë se mbetja e farës së Jozefit që do të vdesë, sikurse rroba e tij, nuk janë ata që janë shkëputur nga ne? Po, dhe do të jetë njëlloj për ne, në qoftë se nuk qëndrojmë të vendosur në besimin e Krishtit.

28 Dhe tani ndodhi që kur Moroni i tha këto fjalë, ai shkoi dhe gjithashtu dërgoi fjalë në të gjitha pjesët e vendit ku kishte kundërshtime dhe mblodhi së bashku të gjithë njerëzit që donin të ruanin lirinë e tyre, të qëndronin kundër Amalikias dhe atyre që kishin kundërshtuar, që quheshin Amalikianë.

29 Dhe ndodhi që kur Amalikia pa se njerëzit e Moronit ishin më të shumtë se Amalikianët—dhe ai pa gjithashtu se njerëzit e tij kishin dyshim në lidhje me drejtësinë e çështjes që ata kishin ndërmarrë—prandaj, duke u frikësuar se nuk do t'ia arrinte qëllimit, mori me vete të gjithë ata që donin të shkonin me të dhe u nis për në tokën e Nefit.

30 Tani Moroni nuk e pa të

arsyeshme që Lamanitët të kishin më shumë fuqi; prandaj mendoj që t'u priste udhën njerëzve të Amalikias, ose t'i kapte, t'i sillte prapa dhe të vriste Amalikian; po, pasi e dinte se ai do të nxiste Lamanitët në zemërim kundër tyre dhe t'i bënte ata që të vinin në luftë kundër tyre; dhe ai e dinte edhe se Amalikia do të bënte aq sa të mundej, që t'ia arrinte qëllimeve të tij.

31 Prandaj, Moroni mendoj se ishte e arsyeshme që ai të merrte ushtritë e tij që ishin mbledhur tok së bashku dhe ishin armatosur dhe kishin hyrë në besëlidhje që të ruanin paqen—dhe ndodhi që ai mori ushtrinë e tij dhe marshuan me çadrat e tyre për në vendin e shkretë, për t'i prerë udhën Amalikias në vendin e shkretë.

32 Dhe ndodhi që ai bëri sipas dëshirave të tij dhe marshoi për në vendin e shkretë dhe i preu udhën ushtrive të Amalikias.

33 Dhe ndodhi që Amalikia iku me një numër të vogël të njerëzve të tij dhe pjesa e mbetur u dorëzua në duart e Moronit dhe u kthye mbrapsht në tokën e Zarahemlës.

34 Tani Moroni, duke qenë njeri i "caktuar nga kryegjykatësit dhe nga zëri i popullit, kishte fuqi të plotë sipas vullnetit të tij me ushtritë e Nefitëve, për t'i organizuar dhe për të ushtruar autoritet mbi to.

35 Dhe ndodhi që kushdo nga Amalikianët, që nuk hyri në besëlidhje se do ta përkrahte

çështjen e lirisë, që të kishin një qeveri të lirë, ai bëri që të vritej; dhe nuk pati veçse pak që e mohuan besëlidhjen e lirisë.

36 Dhe ndodhi gjithashtu që ai bëri që titulli i lirisë të ngrihej mbi çdo kullë të atij vendi, që ishte pronë e Nefitëve; dhe kështu Moroni nguli flamurin e lirisë mes Nefitëve.

37 Dhe filluan të kishin përsëri paqe në tokë; dhe kështu ata e ruajtën paqen në tokë deri pothuaj në mbarim të vitit të nëntëmbëdhjetë të mbretërimit të gjykatësve.

38 Dhe Helamani dhe "kryeprihtërinjtë mbajtën gjithashtu rregull në kishë; po, madje, për hapësirën e katër vjetëve, ata patën shumë paqe dhe gëzim në kishë.

39 Dhe ndodhi që pati shumë që vdiqën duke "besuar vendosmërisht se shpirtrat e tyre ishin shëlbuar nëpërmjet Zotit Jezu Krisht; kështu që u larguan nga kjo botë të gëzuar.

40 Dhe pati disa që vdiqën nga ethet, të cilat në disa stinë të vitit ishin shumë të shpeshta në tokë—por, jo aq shumë nga ethet, për shkak të cilësisë jash-tëzakonisht të mirë të shumë "bimëve dhe rrënjëve që Perëndia kishte përgatitur për të zhdukur shkakun e sëmundjeve nga të cilat njerëzit vuanin për shkak të natyrës së klimës—

41 Por, pati shumë që vdiqën nga moshja e vjetër; dhe ata që vdiqën në besimin e Krishtit,

janë "të lumtur në të, ashtu sikurse duhet të mendojmë.

KAPITULLI 47

Amalikia përdor pabesi, vrasje dhe intriga për t'u bërë mbret i Lamani-tëve—Të shkëputurit nga Nefitët janë më të këqij dhe më të egër se Lamanitët. Rreth 72 para K.

TANI do të kthehemi tek anali ynë, tek Amalikia dhe tek ata që ia "mbathën me të në vendin e shkrete; pasi, vini re, ai mori ata që shkuan me të dhe vajtën në "tokën e Nefit, mes Lamani-tëve dhe i nxiti Lamanitët në zemërim kundër popullit të Nefit, kaq shumë sa mbreti i Lamani-tëve dërgoi një shpallje në të gjithë vendin e tij, mes gjithë njerëzve, që të mblidheshin tok përsëri për të vajtur për të luftuar kundër Nefitëve.

2 Dhe ndodhi që kur shpallja shkoi mes tyre ata ishin jashtë-zakonisht të frikësuar; po, ata kishin frikë t'i prishnin qejfin mbretit dhe gjithashtu kishin frikë të shkonin dhe të luftonin kundër Nefitëve, pasi mund të humbnin jetën. Dhe ndodhi që ata nuk deshën, ose më mirë pjesa më e madhe e tyre, nuk deshën t'u bindeshin urdhërave të mbretit.

3 Dhe tani ndodhi që mbreti u zemërua për shkak të mosbindjes së tyre; prandaj i dha Amalikias komandën e asaj pjesë të ushtrisë që ishte e bindur

38a Alma 46:6.

39a Moro. 7:3, 41.

40a DeB 89:10.

41a Zbu. 14:13.

47 1a Alma 46:33.

b 2 Ne. 5:5–8;

Omni 1:12–13.

ndaj urdhërave të tij dhe i dha urdhër që ai të shkonte dhe t'i detyronte të merrnin armët.

4 Tani vini re, kjo ishte dëshira e Amalikias; sepse duke qenë njeri dinak për të bërë keq, prandaj ai bëri plan në zemrën e tij, të rrëzonte nga fronti mbretin e Lamanitëve.

5 Dhe tani, ai mori komandën e atyre pjesëve të Lamanitëve që ishin në favor të mbretit; dhe u përpoq të bënte për vete edhe ata që nuk ishin të bindur; prandaj ai shkoi në vendin e quajtur "Onida, meqë aty kishin ikur të gjithë Lamanitët; pasi zbuluan ushtrinë duke vajtur dhe duke menduar se po shkonte për t'i shkatërruar ata, kështu ikën në Onida që ishte shesh ushtrish.

6 Dhe ata kishin caktuar një njeri që të ishte mbret dhe udhëheqës mbi ta, pasi kishin caktuar në mendjen e tyre një vendim të prerë që nuk do të praninin të shkonin kundër Nefitëve.

7 Dhe ndodhi që ata ishin mbledhur tok në majë të malit që quhej Antipas, në përgatitje për të luftuar.

8 Tani, nuk ishte qëllimi i Amalikias të luftonte kundër tyre sipas urdhërave të mbretit; por vini re, ishte qëllimi i tij që të fitonte përkrahjen e ushtrive të Lamanitëve, kështu që të vinte veten në krye të tyre dhe të rrëzonte mbretin nga fronti dhe të shtinte në dorë mbretërinë.

9 Dhe vini re, ndodhi që ai bëri që ushtria e tij të ngrinte çadtrat

në luginën që ishte afër malit Antipas.

10 Dhe ndodhi që kur u bë natë, ai çoi fshehurazi një të dërguar në malin Antipas, duke dashur që udhëheqësi i atyre që ishin në atë mal, emri i të cilit ishte Lehonti, të zbriste rrëzë malit, pasi ai donte të fliste me të.

11 Dhe ndodhi që kur Lehonti mori lajmin, nuk guxoi të zbriste rrëzë malit. Dhe ndodhi që Amalikia dërgoi përsëri, për të dytën herë, lajm se dëshironte që ai të zbriste poshtë. Dhe ndodhi që Lehonti nuk erdhi; dhe ai i dërgoi përsëri fjalë për të tretën herë.

12 Dhe ndodhi që kur Amalikia pa se nuk mund ta bindte Lehontin të zbriste nga mali, ai shkoi vetë në mal, afër kampit të Lehontit; dhe i dërgoi përsëri fjalë për të katërtën herë Lehontit, se dëshironte që ai të zbriste dhe se mund të merrte rojat e tij me vete.

13 Dhe ndodhi që kur Lehonti zbriti me rojat e tij tek Amalikia, Amalikia deshi që ai të zbriste me forcat e tij natën dhe të rrethonte kampin e atyre ushtarëve mbi të cilët mbreti i kishte dhënë komandën dhe se ai do t'ia dorëzonte në dorë të Lehontit, në qoftë se ai do ta bënte atë (Amalikian) udhëheqës të dytë mbi të gjithë ushtrinë.

14 Dhe ndodhi që Lehonti zbriti me njerëzit e tij dhe rrethoi njerëzit e Amalikias, kështu që, para se të zgjoheshin në agim të

ditës, ata ishin të rrethuar nga ushtritë e Lehontit.

15 Dhe ndodhi që kur panë se ishin të rrethuar, ata iu lutën Amalikias, që ai t'i lejonte të bashkoheshin me vëllezërit e tyre që të mos shkatërroheshin. Tani, kjo ishte pikërisht gjëja që dëshironte Amalikia.

16 Dhe ndodhi që ai, në "kundërshtim me urdhërat e mbretit, i dorëzoi njerëzit e tij. Tani, kjo ishte gjëja që Amalikia dëshironte, që të mund të përmbushte planet e tij për të rrëzuar mbretin nga fronti.

17 Tani, ishte zakon mes Lamanitëve se në qoftë se kryekomandanti i tyre vritej, të emërohej komandanti i dytë si kryekomandant.

18 Dhe ndodhi që Amalikia bëri që një nga shërbëtorët e tij t'i jepte pak nga pak helm Lehontit, kështu që ai vdiq.

19 Tani, kur vdiq Lehonti, Lamanitët caktuan Amalikian të ishte udhëheqësi i tyre dhe kryekomandanti i tyre.

20 Dhe ndodhi që Amalikia marshoi me ushtritë e tij (pasi plotësoi dëshirat e tij) për në tokën e Nefit, në qytetin Nefi që ishte qyteti kryesor.

21 Dhe mbreti doli për ta pritur me rojat e tij, pasi kujtoi se Amalikia kishte përmbushur urdhërat e tij, se Amalikia kishte mbledhur së bashku një ushtri kaq të madhe, për të shkuar dhe për të luftuar kundër Nefitëve.

22 Por vini re, pasi mbreti doli përjashta për t'u takuar me të,

Amalikia bëri që shërbëtorët e tij të shkonin para që të takonin mbretin. Dhe ata shkuan dhe u përkulën para mbretit në shenjë nderimi për madhësitinë e tij.

23 Dhe ndodhi që mbreti zgjati dorën për t'i ngritur, sikurse ishte zakoni mes Lamanitëve, si një shenjë paqeje, zakon që ata e kishin marrë nga Nefitët.

24 Dhe ndodhi që kur ngriti të parin nga toka, vini re, ai i nguli thikën mbretit në zemër dhe ai ra përdhe.

25 Tani, shërbëtorët e mbretit ia mbathën; dhe shërbëtorët e Amalikias thirrën, duke thënë:

26 Vini re, shërbëtorët e mbretit i ngulën atij thikën në zemër dhe ai ra dhe ata ikën; vini re, ejani dhe shikoni.

27 Dhe ndodhi që Amalikia urdhëroi që ushtritë e tij të marshonin përpara dhe të shihnin se ç'i kishte ngjarë mbretit; dhe kur ata erdhën në atë vend dhe e gjetën mbretin të shtrirë në gjakun e tij, Amalikia bëri sikur ishte i zemëruar dhe tha: Kushdo që e deshte mbretin, të shkojë me vrap dhe të ndjekë shërbëtorët e tij, që ata të vriten.

28 Dhe ndodhi që të gjithë ata që e deshën mbretin, kur dëgjuan këto fjalë, dolën para dhe ndoqën shërbëtorët e mbretit.

29 Tani, kur shërbëtorët e mbretit panë një ushtri duke i ndjekur nga pas, u frikësuan përsëri dhe ia mbathën në vendin e shkretë dhe arritën në tokën e Zarahemlës, dhe u bashkuan me "popullin e Amonit.

30 Dhe ushtria që i ndiqte nga pas u kthye, pasi ndjekja qe e kotë; dhe kështu, Amalikia me mashtrim fitoi zemrat e popullit.

31 Dhe ndodhi që të nesërmen ai hyri në qytetin e Nefit me ushtritë e tij dhe mori në zotërim qytetin.

32 Dhe tani ndodhi që mbretëresha, kur dëgjoji se mbreti u vra—pasi Amalikia kishte dërguar një të ngarkuar te mbretëresha, duke e njoftuar se mbreti ishte vrarë nga shërbëtorët e tij, se ai i kishte ndjekur ata nga pas me ushtrinë e tij, por më kot, dhe se ata kishin mundur të iknin—

33 Prandaj, kur mbretëresha e mori këtë lajm, i dërgoi fjalë Amalikias, se ajo dëshironte që ai të kursente jetën e popullit të qytetit; dhe se dëshironte edhe që ai të shkonte tek ajo; dhe dëshironte gjithashtu, që të sillte me vete dëshmitarë për të dëshmuar në lidhje me vdekjen e mbretit.

34 Dhe ndodhi që Amalikia mori të njëjtin shërbëtor që vrau mbretin dhe të gjithë ata që ishin me të dhe shkoi te mbretëresha, në pallatin ku ajo rrinte; dhe të gjithë i dëshmuan asaj se mbreti u vra nga shërbëtorët e tij; dhe ata thanë gjithashtu: Ata ikën, a nuk dëshmon kjo kundër tyre? Dhe kështu ata e bindën mbretëreshën në lidhje me vdekjen e mbretit.

35 Dhe ndodhi që Amalikia kërkoi pëlqimin e mbretëreshës dhe e mori për grua; dhe kështu,

me anë të mashtrimit dhe me ndihmën e shërbëtorëve të tij dinakë, ai siguroi mbretërinë; po, ai u njoh mbret në të gjithë vendin mes gjithë popullit të Lamanitëve që “përbëhej nga Lamanitët dhe nga Lemuelitët dhe nga Ishmaelitët, dhe nga të gjithë të shkëputurit e Nefitëve, që nga mbretërimi i Nefit dhe deri në kohën e sotme.

36 Tani, këta të “shkëputur, megjithëse kishin të njëjtat udhëzime dhe të njëjtat dituri të Nefitëve, po, duke qenë të udhëzuar me të njëjtën^b njohuri mbi Zotin, megjithatë, duket e çuditshme të thuhet, jo shumë kohë pas shkëputjes së tyre, ata u bënë më të ashpër dhe më të ‘papenduar dhe më të egër, më të këqij dhe më mizorë se Lamanitët—duke pirë në traditat e Lamanitëve; duke u bërë përtacë dhe duke u dhënë pas çdo lloj epshi; po, duke harruar krejtësisht Zotin, Perëndinë e tyre.

KAPITULLI 48

Amalikia nxiti Lamanitët kundër Nefitëve—Moroni përgatit popullin e tij që të mbrojë çështjen e të Krishterëve—Ai gëzohet në liri dhe në çlirim dhe është njeri i madh i Perëndisë. Rreth 72 para K.

DHE tani ndodhi që posa Amalikia mori në dorë mbretërinë, filloi të frymëzonte zemrat e Lamanitëve kundër popullit të Nefit; po, ai caktoi njerëz që

35a Jakobi 1:13–14.
36a USH Braktisje.

b Heb. 10:26–27;
Alma 24:30.

c Jer. 8:12.

t'u flisnin Lamanitëve nga kullat e tyre kundër Nefitëve.

2 Dhe kështu ai frymëzoi zemrat e tyre kundër Nefitëve kaq shumë, sa në mbarim të vitit të nëntëmbëdhjetë të mbretërimit të gjykatësve, meqë kishte plotësuar deri atëherë planet e tij, po, duke u bërë mbret i Lamanitëve, ai kërkoi gjithashtu të mbretëronte mbi gjithë vendin, po, dhe mbi të gjithë njerëzit që ishin në tokë, Nefitë dhe Lamanitë.

3 Prandaj, ai e plotësoi planin e tij, pasi ngurtësoi zemrat e Lamanitëve dhe verboi mendjet e tyre dhe i nxiti në zemërim kaq shumë, sa mblodhi tok një ushtri të shumtë, që të shkonin për të luftuar kundër Nefitëve.

4 Pasi ai ishte i vendosur, për shkak të numrit të madh të popullit të tij, për të mundur Nefitët dhe për t'i sjellë ata në robëri.

5 Dhe kështu ai caktoi "kryekapitenë nga Zoramitët, pasi ata e dinin më mirë fuqinë e Nefitëve dhe vendet e tyre të fshehjes dhe pikat më të dobëta të qyteteve të tyre; prandaj ai i caktoi që të ishin kryekapitenë të ushtrive të tij.

6 Dhe ndodhi që ata e hoqën kampin e tyre dhe shkuan përpara në drejtim të tokës së Zarahemlës, në vendin e shkretë.

7 Tani ndodhi që, ndërsa Amalikia po bëhej në këtë mënyrë gjithnjë dhe më i fuqishëm me mashtrim dhe gënjeshtër, Moroni nga ana tjetër, ishte

duke "përgatitur mendjet e njerëzve që të ishin besnikë të Zotit, Perëndisë së tyre.

8 Po, ai kishte qenë duke përforcuar ushtritë e Nefitëve dhe duke ndërtuar fortifikata të vogla, ose vende për t'u fshehur; duke ndërtuar bregore dhe ur rreth e përqark për të mbrojtur ushtritë e tij dhe gjithashtu duke ndërtuar rreth e përqark qyteteve dhe kufijve të tokave të tyre, mure prej guri për t'i rrethuar ato, po, kudo rreth e përqark vendit.

9 Dhe në fortifikatat më të dobëta vendosi numrin më të madh të ushtarëve; dhe kështu ai fortifikoi dhe përforcoi tokën që ishte zotëruar nga Nefitët.

10 Dhe kështu po përgatitej të "mbështeste lirinë e tyre, tokat e tyre, bashkëshortet e tyre dhe fëmijët e tyre dhe paqen e tyre dhe që ata të mund të jetonin për Zotin, Perëndinë e tyre dhe që të mund të mbanin atë që quhej nga armiqtë e tyre, çështja e të Krishterëve.

11 Dhe Moroni ishte njeri i fortë dhe i fuqishëm; ai ishte njeri me "kuptim të përsosur; po, njeri që nuk gjente kënaqësi në gjakderdhje; njeri, shpirti i të cilit gëzohej për lirinë dhe çlirimin e vendit të tij dhe të vëllezërve të tij nga robëria dhe skllavëria;

12 Po, një njeri, zemra e të cilit ishte plot falënderime për Perëndinë e tij, për privilegjet dhe për bekimet e shumta që ai i dha popullit të tij; një njeri, i cili

punoi jashtëzakonisht shumë për "mirëqenien dhe sigurinë e popullit të tij.

13 Po, dhe ai ishte një njeri i vendosur në besimin e Krishtit dhe ishte "betuar me betim që të mbronte popullin e tij, të drejtat e tij dhe vendin e tij dhe fenë e tij, madje deri në derdhjen e gjakut të tij.

14 Tani Nefitëve u ishte mësuar të mbronin veten nga armiqtë e tyre, madje, po të ishte nevoja, edhe me gjakderdhje; po, atyre u ishte mësuar gjithashtu që "kurrë të mos fyenin, po, dhe të mos ngrinin kurrë shpatën, veçse të ishte kundër një armiku, veçse të ishte për të mbrojtur jetën e tyre.

15 Dhe ky qe besimi i tyre, që duke bërë kështu, Perëndia do t'i begatonte në tokë, ose me fjalë të tjera, në qoftë se ata ishin besnikë në zbatimin e urdhërimeve të Perëndisë, ai do t'i bënte të përparonin në tokë; po, t'i paralajmëronte të iknin ose të përgatiteshin për luftë, sipas rrezikut të tyre;

16 Dhe gjithashtu që Perëndia do t'u njoftonte atyre se ku duhej të shkonin për t'u mbrojtur nga armiqtë e tyre dhe se duke bërë kështu, Zoti do t'i shpëtonte; dhe ky ishte besimi i Moronit dhe zemra e tij lavdërohej në të; "jo në gjakderdhje, por duke bërë mirë, duke ruajtur popullin e tij, po, duke zbatuar urdhërimet e

Perëndisë, po, dhe duke i bërë ballë paudhësisë.

17 Po, me të vërtetë, me të vërtetë po ju them, në qoftë se të gjithë njerëzit kishin qenë dhe ishin, ose do të jenë ndonjëherë, sikurse Moroni, vini re, fuqitë e vërteta të ferrit do të ishin tundur përgjithnjë; po, "djalli nuk do të kishte kurrë më fuqi mbi zemrat e fëmijëve të njerëzve.

18 Vini re, ai ishte një njeri sikurse Amoni, biri i Mosias, po, madje sikurse edhe bijtë e tjerë të Mosias, po, dhe sikurse Alma dhe bijtë e tij, pasi që të gjithë ishin njerëz të Perëndisë.

19 Tani vini re, Helamani dhe vëllezërit e tij nuk ishin më pak të dobishëm ndaj popullit, sesa ishte Moroni; pasi ata predikuan fjalën e Perëndisë dhe pagëzuan në pendim të gjithë njerëzit, këdo që u vinte veshin fjalëve të tyre.

20 Dhe kështu ata shkuan përpara dhe populli "u përul për shkak të fjalëve të tyre, kaq sa ata u ^bfavorizuan shumë nga Zoti dhe kështu u çliruan nga luftërat dhe grindjet mes tyre, po, madje, për hapësirën e katër vjetëve.

21 Por, sikurse thashë, aty nga mbarimi i vitit të nëntëmbëdhjetë, po, me gjithë paqen mes tyre, ishin të detyruar, kundër dëshirës së tyre, të luftonin kundër vëllezërve të tyre, Lamanitëve.

22 Po, dhe si përfundim, luftërat e tyre nuk mbaruan kurrë

12a USH Mirëqenie.

13a Alma 46:20–22.

14a Alma 43:46–47;

3 Ne. 3:20–21;

Morm. 3:10–11;

DeB 98:16.

16a Alma 55:19.

17a 1 Ne. 22:26;

3 Ne. 6:15.

20a USH Përul, përulësi.

b 1 Ne. 17:35.

për hapësirën e shumë viteve me Lamanitët, me gjithë kundërshtimin e tyre të madh.

23 Tani, atyre u "vinte keq të merrnin armët kundër Lamanitëve, pasi nuk kënaqeshin në gjakderdhje; po, dhe kjo nuk ishte e gjitha—atyre u vinte keq që të ishin mjeti për të dërguar kaq shumë prej vëllezërve të tyre jashtë kësaj bote, në një botë të përjetshme, të përgatitur të takojnë Perëndinë e tyre.

24 Megjithatë, ata nuk mund të lejonin që të humbnin jetën, që "bashkëshortet e tyre dhe fëmijët e tyre të masakroheshin nga mizoria barbare e atyre që njëherë kishin qenë vëllezërit e tyre, po, dhe që ishin ^bshkëputur nga kisha e tyre dhe i kishin braktisur ata, dhe shkuan t'i shkatërronin, duke u bashkuar me Lamanitët.

25 Po, ata nuk mund të duronin që vëllezërit e tyre të gëzoheshin me gjakun e Nefitëve, përderisa të kishte ndonjë që të zbatonte urdhërimet e Perëndisë, pasi premtimi i Zotit ishte se, në qoftë se ata do të zbatonin urdhërimet e tij, ata do të përparonin në tokë.

KAPITULLI 49

Lamanitët pushtues janë të paaftë të marrin qytetet e fortifikuara të Amonihës dhe të Noeut—Amalikia mallkon Perëndinë dhe betohet të pijë gjakun e Moronit—Helamani

dhe vëllezërit e tij vazhdojnë të forcojnë Kishën. Rreth 72 para K.

DHE tani ndodhi, në muajin e njëmbëdhjetë të vitit të nëntëmbëdhjetë, në ditën e dhjetë të muajit, ushtritë e Lamanitëve u panë duke ardhur drejt tokës së Amonihës.

2 Dhe vini re, qyteti ishte rindërtuar dhe Moroni kishte vendosur një ushtri në kufi të qytetit dhe ata kishin ngritur bregore me dhe rreth e përqark për t'i mbrojtur nga shigjetat dhe nga gurët e Lamanitëve; pasi vini re, ata luftonin me gurë dhe me shigjeta.

3 Vini re, unë ju pata thënë se qyteti i "Amonihës ishte rindërtuar. Unë po ju them, po, se u rindërtua pjesërisht; dhe sepse Lamanitët e patën shkatërruar njëherë për shkak të paudhësisë së popullit, ata kujtonin se do të ishte gjë e lehtë ta bënin përsëri.

4 Por vini re, sa i madh qe zhgënjimi i tyre; pasi vini re, Nefitët kishin gërmuar dheun dhe kishin ngritur me të një bregore rreth e përqark, që ishte kaq e lartë, sa Lamanitët nuk mund të hidhnin me efekt gurët e tyre dhe shigjetat e tyre, as nuk mund të binin mbi ta, veçse nga vendi i hyrjes.

5 Tani, kësaj radhe, kryekapitenët e Lamanitëve u çuditën jashtëzakonisht, për shkak të mençurisë së Nefitëve në përgatitjen e vendeve të tyre të sigurisë.

6 Tani udhëheqësit e Lamanitë-

ve kishin kujtuar, se për shkak të numrit të tyre të madh, po, kujtuan se do të ishin të privilegjuar të vinin mbi ta ashtu siç kishin bërë më parë, po, dhe ishin përgatitur gjithashtu me mburoja dhe me parzmore dhe ishin përgatitur gjithashtu me rroba prej lëkure, po, rroba shumë të trasha, që të mbulonin lakuriqësinë e tyre.

7 Dhe duke qenë të përgatitur në këtë mënyrë, ata pandehnin se do të mposhtnin dhe do të nënshtonin me lehtësi vëllezërit e tyre në zgjedhën e robërisë, ose t'i vrisnin dhe t'i masakronin sipas kënaqësisë së tyre.

8 Por vini re, për çudinë e pabesueshme të tyre, ata qenë "përgatitur për ta, në një mënyrë që nuk ishte parë ndonjëherë mes fëmijëve të Lehit. Tani, ata ishin përgatitur për Lamanitët, që të luftonin sipas mënyrës së udhëzimeve të Moronit.

9 Dhe ndodhi që Lamanitët, ose Amalikitët, qenë jashtëzakonisht të mahnitur nga mënyra e përgatitjes së tyre për luftë.

10 Tani, po të kishte ardhur aty mbreti Amalikia, nga "vendi i Nefit, në krye të ushtrisë së tij, ndoshta ai do të kishte bërë që Lamanitët të sulmonin Nefitët në qytetin Amonihë; pasi vini re, ai nuk bëhej merak për gjakun e popullit të tij.

11 Por vini re, Amalikia vetë nuk shkoi të luftonte aty. Dhe vini re, kryekapitenët e tij nuk guxonin të sulmonin Nefitët në qytetin e Amonihës, pasi Moro-

ni kishte ndryshuar drejtimin e punëve mes Nefitëve, kaq sa Lamanitët ishin të zhgënjyer në vendet e tyre të tërheqjes dhe nuk mund t'u binin atyre.

12 Prandaj, ata u tërhoqën në vendin e shkretë dhe hoqën kampin e tyre dhe marshuan drejt tokës së Noeut, duke kujtuar se ai do të ishte vendi tjetër më i mirë për ta për t'u rënë Nefitëve.

13 Pasi ata nuk e dinin se Moroni kishte fortifikuar, ose kishte ndërtuar "fortifikata sigurimi për çdo qytet, në tërë vendin rreth e përqark; prandaj ata marshuan para për në tokën e Noeut me një vendosmëri të prerë; po, kryekapitenët e tyre dolën përpara dhe u betuan se do ta shkatërronin popullin e atij qyteti.

14 Por vini re, për çudinë e tyre, qyteti i Noeut, që kishte qenë deri atëherë një vend i dobët, ishte bërë tani i fortë me anë të mënyrave të Moronit, po, madje për t'ia kaluar forcës së qytetit të Amonihës.

15 Dhe tani, vini re, kjo ishte zgjuarësia e Moronit; pasi ai kishte menduar se ata do të trembeshin nga qyteti Amonihë; dhe pasi qyteti i Noeut kishte qenë deri atëherë pjesa më e dobët e vendit, prandaj ata do të marshonin në atë drejtim për luftë; dhe kështu ndodhi sipas dëshirave të tij.

16 Dhe vini re, Moroni kishte caktuar Lehin që të ishte kryekapiten i njerëzve të atij qyteti;

dhe ishte "i njëjti Lehi që luftoi me Lamanitët në luginën në lindje të lumit Sidon.

17 Dhe tani vini re, ndodhi që kur Lamanitët zbuluan se Lehi komandonte qytetin, ata u zhgënjyen përsëri, meqë kishin jashtëzakonisht shumë frikë nga Lehi; por meqë kryekapitenët e tyre kishin bërë betim se do ta sulmonin qytetin, ata sollën aty ushtritë e tyre.

18 Tani vini re, Lamanitët nuk mund të futeshin në fortifikatat e tyre të sigurisë në asnjë mënyrë tjetër, vetëm nëpërmjet hyrjes, për shkak të lartësisë së bregores që ishte ngritur dhe të thellësisë së hendekut që ishte gërmuar rreth e përqark, me përjashtim të hyrjes.

19 Dhe kështu ishin përgatitur Nefitët të shkatërronin të gjithë ata që do të përpiqeshin të ngjiteshin për të hyrë në fortifikatë nga çdo anë tjetër, duke hedhur mbi ta gurë dhe shigjeta.

20 Kështu ishin përgatitur, po, një trup i ushtarëve të tyre më të fortë, me shpatat e tyre dhe me hobetë e tyre, që të goditnin këdo që do të përpiqej të vinte në vendin e tyre të sigurisë nëpërmjet vendit të hyrjes; dhe kështu ishin përgatitur ata të mbronin veten nga Lamanitët.

21 Dhe ndodhi që kapitenët e Lamanitëve sollën ushtritë e tyre para vendit të hyrjes dhe filluan të luftonin me Nefitët, që të futeshin në vendin e tyre të sigurisë; por vini re, ata u

detyruan të zmbropseshin herë pas here, aq sa u vranë me një vrasje të paparë.

22 Tani, kur panë se nuk mund të fitonin fuqi mbi Nefitët nëpërmjet hyrjes, filluan të gërmonin bregoren prej dheu, që të kishin një kalim për tek ushtritë e tyre dhe të kishin kështu mundësi të barabartë për të luftuar; por, vini re, në këto përpjekje ata u fshinë nga gurët dhe nga shigjetat që binin mbi ta; dhe në vend që të mbushnin hendeqet duke hequr dheun nga bregoret, ato u mbushën deri në njëfarë vendi me trupat e të vdekurve dhe të të plagosurve të tyre.

23 Kështu Nefitët kishin gjithë fuqinë kundër armiqve të tyre; dhe kështu Lamanitët u përpoqën të shkatërronin Nefitët, derisa të gjithë kryekapitenët e tyre u vranë; po, dhe më shumë se një mijë Lamanitë u vranë; ndërsa nga ana tjetër, nuk kishte asnjë shpirt të vetëm të Nefitëve që u vra.

24 Pati rreth pesëdhjetë që u plagosën, pasi kishin qenë të zbuluar ndaj shigjetave të Lamanitëve në kalim, por ata qenë të mbrojtur nga mburojat e tyre dhe nga parzmoret e tyre dhe nga përkrenaret e tyre, kaq sa plagët i kishin nëpër këmbë, shumë prej të cilave ishin shumë të rënda.

25 Dhe ndodhi që kur Lamanitët panë se kryekapitenët e tyre u vranë të gjithë, ata ia mbathën për në vendin e shkretë. Dhe ndodhi që ata u

kthyen në tokën e Nefit, për të njoftuar mbretin e tyre, Amalikian i cili kishte lindur Nefit, në lidhje me humbjen e tyre të madhe.

26 Dhe ndodhi që ai u zemërua jashtëzakonisht shumë me njerëzit e tij, meqë nuk plotësuan dëshirën e tij mbi Nefitët; ai nuk i nënshtroi në zgjedhën e robërisë.

27 Po, ai ishte jashtëzakonisht i zemëruar dhe "mallkoi Perëndinë dhe gjithashtu Moronin duke u betuar me një ^bbetim se do të pinte gjakun e tij; dhe kjo, sepse Moroni kishte zbatuar urdhërimet e Perëndisë, duke u përgatitur për sigurinë e popullit të tij.

28 Dhe ndodhi që nga ana tjetër, populli i Nefit "falënderoi Zotin, Perëndinë e tyre, për shkak të fuqisë së pashembullt të tij, duke i çliruar ata nga duart e armiqve të tyre.

29 Dhe kështu mbaroi viti i nëntëmbëdhjetë i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

30 Po, dhe pati paqe të vazhdueshme mes tyre dhe begati jashtëzakonisht të madhe në kishë, për shkak të vëmendjes dhe të zellit që ata i vunë fjalës së Perëndisë, që iu njoftua atyre nga Helamani dhe Shiblioni dhe Koriantoni, dhe Amoni dhe vëllezërit e tij, po, dhe nga të gjithë ata që ishin shuguruar nga "urdhri i shenjtë i Perëndisë, pasi ishin pagëzuar në pendim

dhe ishin dërguar të predikonin mes popullit.

KAPITULLI 50

Moroni fortifikon tokat e Nefitëve — Ata ndërtojnë shumë qytete të reja — Luftëra dhe shkatërrime bien mbi Nefitët në ditët e ligësisë dhe neverive të tyre — Moriantoni dhe disidentët e tij shpartallohen nga Teankumi — Nefiha vdes dhe i biri, Pahorani, zë fronin e gjykimit. Rreth 72–67 para K.

DHE tani ndodhi që Moroni nuk i ndaloi përgatitjet për luftë, apo që të mbronte popullin e tij nga Lamanitët; pasi bëri që ushtritë e tij duhej të fillonin në fillim të vitit të njëzetë të mbretërimit të gjykatësve, që ata duhej të fillonin të gërmonin dhe të ngrinin bregore dheu rreth e përçark të gjitha qyteteve në gjithë vendin që zotërohej nga Nefitët.

2 Dhe mbi këto bregore prej dheu rreth e përçark qyteteve, ai bëri që të kishte lëndë druri, po, vepra prej druri të ndërтуara në lartësi, sa lartësia e njeriut.

3 Dhe bëri që mbi këto vepra prej druri, të kishte një ndërtim piketash, të ndërtuar mbi këto lëndë druri rreth e përçark; dhe ato ishin të forta dhe të larta.

4 Dhe ai bëri që të ngriheshin kulla që mbikëqyrnin këto vepra druri dhe që mbi ato kulla të ndërtoheshin vende sigurie

27a Ush Blasfemoj,
blasfemi.
b Vep. 23:12.

28a Ush Mirënjohës,
falënderime, dhënie
falënderimi.

30a Alma 43:2.

ku gurët e shigjetat e Lamanitëve nuk mund t'i plagosnin ata.

5 Dhe ata ishin përgatitur që prej andej të mund të hidhnin gurë sipas kënaqësisë së tyre dhe fuqisë së tyre dhe të vrisnin atë që do të përpiqej t'u afrohej mureve të qytetit.

6 Kështu Moroni përgatiti fortesa kundër ardhjes së armiqve të tyre, rreth e përçark çdo qyteti, në gjithë vendin.

7 Dhe ndodhi që Moroni bëri që ushtritë e tij të shkonin në pjesën lindore të vendit të shkretë; po, dhe ato shkuan dhe dëbuan të gjithë Lamanitët që ishin në pjesën lindore të vendit të shkretë, në tokat e tyre, që ishin në jug të tokës së Zarahemlës.

8 Dhe toka e Nefit shtrihej në vijë të drejtë nga deti lindor në perëndim.

9 Dhe ndodhi që kur Moroni dëboi të gjithë Lamanitët nga pjesa lindore e vendit të shkretë, që ishte në veri të tokave që ishin pronë e tyre, ai bëri që banorët, që ishin në tokën e Zarahemlës dhe në tokën përreth, duhej të shkonin në pjesën lindore të vendit të shkretë, madje deri në kufijtë në bregdet dhe të zotëronin tokën.

10 Dhe ai vendosi ushtri edhe në jug, në kufijtë e zotërimeve të tyre dhe bëri që ata të ngrinin "fortifikata, që ata të mund të siguronin ushtritë e tyre dhe popullin e tyre, nga duart e armiqve të tyre.

11 Dhe kështu i veçoi të gjitha

fortesat e Lamanitëve në pjesën lindore të vendit të shkretë, po, ashtu edhe në perëndim, duke fortifikuar vijën mes Nefitëve dhe Lamanitëve, mes tokës së Zarahemlës dhe tokës së Nefit, nga deti perëndimor, duke kaluar pranë burimit të lumit Sidon—Nefitët duke qenë zotërues, sipas dëshirës së tyre, të të gjithë tokës në veri, po, madje të të gjithë tokës që ishte në veri të vendit Begati.

12 Kështu Moroni, me ushtritë e tij, që shtoheshin çdo ditë për shkak të sigurisë së mbrojtjes që ndërtime të tij u sollën atyre, kërkoi që të priste fuqinë dhe pushtetin e Lamanitëve në tokat e zotërimeve të tyre, kështu që të mos kishin më pushtet mbi tokat e zotërimit të tyre.

13 Dhe ndodhi që Nefitët filluan themelin e një qyteti dhe ata e quajtën qytetin me emrin Moroni; që ishte pranë detit lindor dhe ishte në jug pranë vijës së zotërimeve të Lamanitëve.

14 Dhe ata filluan gjithashtu të ndërtonin një qytet mes qytetit të Moronit dhe qytetit të Aaronit, duke bashkuar kufijtë e Aaronit dhe Moronit; dhe e quajtën qytetin, ose tokën, Nefiha.

15 Dhe ata filluan po atë vit të ndërtonin shumë qytete në veri, njërin në mënyrë të veçantë që e quajtën Lehi që ishte në veri gjatë kufijve të bregdetit.

16 Dhe kështu mbaroi viti i njëzetë.

17 Dhe në këto rrethana të

begatshme ishin njerëzit e Nefit, në fillim të vitit të njëzetënjëtë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

18 Dhe ata përparuan jash-tëzakonisht dhe u bënë jash-tëzakonisht të pasur; po, dhe u shumëzuan dhe u bënë të fuqishëm në tokë.

19 Dhe kështu ne shohim sa të mëshirshme dhe të drejta janë të gjitha punët e Zotit në plotësimin e të gjitha fjalëve të tij ndaj fëmijëve të njerëzve; po, ne mund të shohim se fjalët e tij janë vërtetuar, madje deri në këtë kohë kur i foli Lehit, duke thënë:

20 Qofshi të bekuar, ti dhe fëmijët e tu; dhe ata do të jenë të bekuar për aq sa të zbatojnë urdhërimet e mia dhe do të përparojnë në tokë. Por, mos harro, se për aq sa ata nuk do të zbatojnë urdhërimet e mia, ata do të "përrjashtohen nga prania e Zotit.

21 Dhe ne shohim se këto premtime iu vërtetuan popullit të Nefit; pasi kanë qenë grindjet e tyre dhe luftërat e tyre, po, vrasjet e tyre dhe plaçkitjet e tyre, idhujtaria e tyre, lavirisitë e tyre dhe neveritë e tyre që u bënë mes tyre, që u shkaktoan atyre luftërat e tyre dhe shkatërrimet e tyre.

22 Dhe ata që qenë besnikë në zbatimin e urdhërimeve të Zotit, u çliruan në çdo rast, ndërsa mijëra vëllezër të tyre të ligj përfunduan të ishin në robëri, ose të mbaronin nga shpata,

ose të binin në mosbesim dhe të përziheshin me Lamanitët.

23 Por, vini re, nuk pati kurrë një kohë më të "lumtur mes popullit të Nefit që nga ditët e Nefit, sesa në ditët e Moronit, po, madje në këtë kohë, që është viti i njëzetënjëtë i mbretërimit të gjykatësve.

24 Dhe ndodhi që viti i njëzetedytë i mbretërimit të gjykatësve mbaroi gjithashtu në paqe; po, gjithashtu edhe viti i njëzetetretë.

25 Dhe ndodhi që në fillim të vitit të njëzetekatërt të mbretërimit të gjykatësve, do të kishte pasur gjithashtu paqe mes popullit të Nefit, po të mos ishte për një "grindje që ndodhi mes tyre në lidhje me tokën e Lehit dhe tokën e Moriantonit që ishin gjatë kufirit të Lehit; që të dyja ishin pranë kufijve të bregdetit.

26 Pasi vini re, populli që zotëronte tokën Morianton pretendonte një pjesë të tokës së Lehit; prandaj filloi të zhvillohej një grindje e rreptë mes tyre, aq sa populli i Moriantonit mori armët kundër vëllezërve të tij dhe ishte i vendosur që t'i vrisnin me shpatë.

27 Por vini re, populli që zotëronte tokën e Lehit iku në kampin e Moronit dhe i bënë thirrje atij për ndihmë; pasi vini re, ata nuk ishin në gabim.

28 Dhe ndodhi që kur njerëzit e Moriantonit, që udhëhiqeshin nga një njeri i quajtur Morianton, zbuluan që njerëzit e Lehit kishin ikur në kampin e Moro-

nit, i zuri një frikë e tmerrshme, se ushtria e Moronit do të vinte mbi ta dhe do t'i shkatërronte.

29 Prandaj, Moriantoni i bindi në zemër që të iknin në tokën që ishte në veri, e cila ishte e mbuluar me sipërfaqe të mëdha uji dhe të bëheshin zotërues të tokës që ishte në veri.

30 Dhe vini re, ata do ta kishin zbatuar këtë plan (që do të kishte qenë një shkak për ankime), por vini re, Moriantoni, ishte njeri i rrëmbyer, prandaj u zemërua me një nga shërbëtorët e tij, ra mbi të dhe e rrahu keq.

31 Dhe ndodhi që ajo iku dhe vajti në kampin e Moronit, dhe i tha Moronit çdo gjë në lidhje me çështjen dhe gjithashtu në lidhje me qëllimet e tyre për të iku në tokën në veri.

32 Tani vini re, njerëzit që ishin në vendin Begati ose më mirë Moroni, kishin frikë se ata do t'i dëgjonin fjalët e Moriantonit dhe do të bashkoheshin me popullin e tij; dhe kështu ai do të merrte në dorë ato pjesë të vendit, gjë që do të krijonte një bazë për pasoja të rënda mes popullit të Nefit, po, pasoja që do të çonin në zhdukjen e "lirisë së tyre.

33 Prandaj Moroni dërgoi një ushtri me çadrat e tyre, që të arrinin njerëzit e Moriantonit t'u prisnin udhën e ikjes drejt tokës në veri.

34 Dhe ndodhi që ata nuk i zunë derisa arritën në kufijtë e vendit "Shkretim; dhe aty i arritën në shtegun e ngushtë që

të çonte pranë tokës veriore, po, pranë detit, në perëndim dhe në lindje.

35 Dhe ndodhi që ushtria që u dërgua nga Moroni, e cila kishte në krye një njeri emri i të cilit ishte Teankum, u takua me njerëzit e Moriantonit; dhe kaq kokëfortë ishin njerëzit e Moriantonit, (meqë ishin frymëzuar nga ligësia dhe nga fjalët lajkatare të tij), saqë mes tyre filloi një luftë gjatë së cilës Teankumi vrau Moriantonin dhe mundi ushtrinë e tij dhe i mori robër, dhe u kthye në kampin e Moronit. Dhe kështu mbaroi viti i njëzetekatërt i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

36 Dhe kështu, populli i Moriantonit u kthye prapa. Dhe pasi bënë besëlidhje për të mbajtur paqen, u rivendosën në tokën e Moriantonit dhe u bë një bashkim mes tyre dhe njerëzve të Lehit; dhe ata gjithashtu u rivendosën në tokat e tyre.

37 Dhe ndodhi që po atë vit që u rivendos paqja mes popullit të Nefit, Nefiha, kryegjykatësi i dytë vdiq, pasi kreu detyrën në fronin e gjykimit me drejtësi të plotë para Perëndisë.

38 Megjithatë, ai i kishte refuzuar Almës të merrte në dorëzim ato anale dhe ato gjëra që konsideroheshin nga Alma dhe nga etërit e tij se ishin shumë të shenjta; prandaj Alma ia dha të birit, Helamanit.

39 Vini re, ndodhi që i biri i Nefihas u caktua të zinte fronin e gjykimit në vend të të atit; po,

ai u caktua kryegjykatës dhe guvernator i popullit, me një betim dhe me një ordinancë të shenjtë për të gjykuar drejtësisht dhe për të mbajtur paqen dhe lirinë e popullit dhe për t'u dhënë atyre privilegjet e tyre të shenjta, që të adhurojnë Zotin, Perëndinë e tyre, po, për të përkrahur dhe ruajtur çështjen e Perëndisë në të gjitha ditët e tij dhe për të gjykuar të ligjtë sipas krimeve të tyre.

40 Tani vini re, emri i tij ishte Pahoran. Dhe Pahorani zuri karrigen e të atit dhe filloi mbretërimin e tij në fund të vitit të njëzetekatërt mbi popullin e Nefit.

KAPITULLI 51

Njerëzit e mbretit përpiqen të ndërrojnë ligjin dhe të vendosin një mbret—Pahorani dhe njerëzit e lirë përkrahen nga zëri i popullit—Moroni detyron njerëzit e mbretit që të mbrojnë vendin e tyre ose të vriten—Amalikia dhe Lamanitët pushtojnë shumë qytete të fortifikuara—Teankumi zmbrafs pushtimin e Lamanitëve dhe vret Amalikian në çadrën e tij. Rreth 67–66 para K.

DHE tani ndodhi që në fillim të vitit të njëzetepestë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit, pasi ata vendosën paqe mes popullit të Lehit dhe popullit të Moriantonit në lidhje me tokat e tyre dhe pasi filluan në paqe vitin e njëzetepestë;

2 Megjithatë, ata nuk mbajtën për shumë kohë një paqe të

plotë në tokë, pasi filloi një grindje mes njerëzve në lidhje me kryegjykatësin Pahoran; pasi vini re, kishte një pjesë të popullit të cilët dëshironin që disa pika të veçanta të ligjit të ndryshoheshin.

3 Por vini re, Pahorani nuk deshi dhe as nuk lejoi që të ndryshohej ligji; prandaj ai nuk ua vuri veshin atyre që kishin çuar zërin me lutjet e tyre në lidhje me ndryshimin e ligjit.

4 Prandaj, ata që kishin dëshirë që ligji të ndryshonte u zemëruan me të dhe dëshironin që ai të mos ishte më kryegjykatës i tërë vendit; prandaj u krijua një grindje e rreptë në lidhje me këtë çështje, por jo deri në gjakderdhje.

5 Dhe ndodhi që ata të cilët dëshironin që Pahorani të hiqej nga froni i gjykimit u quajtën njerëz të mbretit, pasi dëshironin që të ndryshohej ligji, në mënyrë që të përmbyses qeveria e lirë dhe të vendosej një mbret në tërë vendin.

6 Dhe ata që dëshironin që Pahorani të qëndronte kryegjykatës i vendit, morën emrin njerëz të lirë; dhe kështu qe ndarja mes tyre, pasi njerëzit e lirë ishin betuar ose ishin zotuar të ruanin të drejtat e tyre dhe privilegjet e fesë së tyre, me anë të një qeverie të lirë.

7 Dhe ndodhi që kjo çështje e grindjes së tyre u zgjidh me anë të zërit të popullit. Dhe ndodhi që zëri i popullit erdhi në favor të njerëzve të lirë dhe Pahorani qëndroi në vendin e kryegjykatësit, që shkaktoi gëzim të madh

mes vëllezërve të Pahoranit, si dhe mes njerëzve të lirisë, të cilët ua mbyllën gojën njerëzve të mbretit, sa që ata nuk guxuan më të kundërshtonin, por u detyruan të mbanin çështjen e lirisë.

8 Tani, ata që ishin në favor të mbretërve ishin njerëz të familjeve të "larta dhe kërkonin të bëheshin mbretër; dhe përkraheshin prej atyre që kërkonin pushtet e autoritet mbi popullin.

9 Por vini re, kjo ishte një kohë kritike për grindje të tilla mes popullit të Nefit; pasi vini re, Amalikia kishte nxitur përsëri zemrat e popullit të Lamanitëve kundër popullit të Nefitëve dhe ai po mblidhte tok ushtarë nga të gjitha anët e tokave të tij dhe po i armatoste, dhe po i përgatiste gjithë zell për luftë; pasi ai qe "betuar të pinte gjakun e Moronit.

10 Por vini re, do të shohim se ky premtim që bëri, u bë pa mend; megjithatë, ai përgatiti veten dhe ushtrinë e tij për të luftuar kundër Nefitëve.

11 Tani, ushtritë e tij nuk ishin aq të mëdha sa kishin qenë më parë, për shkak të shumë mijërave që ishin vrarë nga dora e Nefitëve; por me gjithë humbjen e tyre të madhe, Amalikia kishte mbledhur tok një ushtri çuditërisht të madhe, aq sa nuk pati frikë të shkonte në tokën e Zarahemlës.

12 Po, madje edhe Amalikia vetë shkoi në krye të Lamanitëve.

ve. Dhe qe në vitin e njëzetepetë të mbretërimit të gjykatësve; dhe ishte në të njëjtën kohë që ata kishin filluar të sheshonin çështjet e grindjeve të tyre në lidhje me kryegjykatësin, Pahoran.

13 Dhe ndodhi që kur njerëzit që quheshin njerëzit e mbretit, dëgjuan se po vinin Lamanitët për të luftuar kundër tyre, u gëzuan në zemrat e tyre; dhe refuzuan të merrnin armët, pasi ishin kaq të zemëruar me kryegjykatësin, si edhe me "njerëzit e lirisë, sa që nuk do të merrnin armët për të mbrojtur vendin e tyre.

14 Dhe ndodhi që kur Moroni e pa këtë gjë dhe pa gjithashtu se Lamanitët po hynin brenda kufijve të vendit, ai ishte jashtëzakonisht i zemëruar për shkak të kokëfortësisë së atyre njerëzve për të cilët kishte punuar me kaq shumë zell që t'i ruante; po, ai qe jashtëzakonisht i zemëruar; shpirti i tij ishte plot zemërim kundër tyre.

15 Dhe ndodhi që ai i dërgoi guvernatorit të vendit një lutje, me zërin e popullit, duke dëshiruar që ta lexonte dhe t'i jepte atij (Moronit) autoritet, që t'i detyronte ata kundërshtarë të mbronin vendin e tyre ose t'i vriste.

16 Pasi ishte kujdesi i parë i tij për t'u dhënë fund atyre grindjeve dhe përçarjeve mes popullit; pasi vini re, ky kishte qenë deri atëherë një shkak i të gjithë shkatërrimit të tyre. Dhe

ndodhi që u dha sipas zërit të popullit.

17 Dhe ndodhi që Moroni urdhëroi që ushtria e tij të shkonte kundër atyre njerëzve të mbretit, që të hiqnin kryelartësinë e tyre dhe madhështinë e tyre dhe t'i rrafshonin me tokën, në qoftë se nuk merrnin armët që të përkrahnin çështjen e lirisë.

18 Dhe ndodhi që ushtritë marshuan kundër tyre; dhe ua hoqën kryelartësinë e tyre dhe madhështinë e tyre, kaq sa, kur ngritën armët e luftës për të luftuar kundër ushtarëve të Moronit, ata u korrën dhe u rrafshuan me tokën.

19 Dhe ndodhi që qenë katër mijë prej atyre "kundërshtarëve që u korrën nga shpata; dhe ata nga kryetarët e tyre që nuk u vranë në luftim, u morën dhe u futën në burg, pasi nuk kishte kohë në atë moment për gjyqet e tyre.

20 Dhe mbetja e atyre kundërshtarëve, pranoi më mirë flamurin e lirisë, sesa të korrej përdhe nga shpata dhe ata u detyruan të ngrinin "titullin e lirisë mbi kullat e tyre dhe në qytetet e tyre dhe të merrnin armët për të mbrojtur vendin e tyre.

21 Dhe kështu, Moroni u dha fund këtyre njerëzve të mbretit, kështu që nuk kishte më ndonjë që të njihej me emrin e njerëzve të mbretit; dhe kështu i dha fund kokëfortësisë dhe kryelartësisë së atyre njerëzve që tho-

nin se kishin gjak fisnikësh; por ata u detyruan të bëheshin të përvuajtur, sikurse vëllezërit e tyre dhe të luftonin me guxim për lirinë e tyre nga robëria.

22 Vini re, ndodhi që ndërsa "Moroni po shtypte luftërat dhe grindjet mes popullit të tij, duke ia nënshtruar ato paqes dhe qytetërimit dhe duke bërë rregulla për përgatitje për luftë kundër Lamanitëve, vini re, Lamanitët kishin hyrë në tokën e Moronit që ishte në kufijtë gjatë bregdetit.

23 Dhe ndodhi që Nefitët nuk ishin mjaft të fortë në qytetin e Moronit; prandaj Amalikia i mundi duke vranë shumë. Dhe ndodhi që Amalikia mori nën kontroll qytetin, po, mori nën kontroll të gjitha fortifikatat e tyre.

24 Dhe ata që ikën nga qyteti i Moronit, shkuan në qytetin e Nefihës; dhe gjithashtu njerëzit e qytetit të Lehit u mblodhën tok, bënë përgatitje dhe qenë gati për të pritur Lamanitët për luftë.

25 Por, ndodhi që Amalikia nuk lejoi që Lamanitët të shkonin kundër qytetit të Nefihës për të luftuar, por i mbajti gjatë bregdetit, duke lënë ushtarë në çdo qytet për t'i mbajtur dhe për t'i mbrojtur.

26 Dhe kështu ai shkoi, duke futur nën kontroll shumë qytete, qytetin Nefiha dhe qytetin Lehi dhe qytetin Morianton, dhe qytetin Omner, dhe qytetin Gid, dhe qytetin Mulek, të

gjithë këta ishin në kufijtë lindorë gjatë bregdetit.

27 Dhe kështu Lamanitët morën me anë të dredhive të Amalikias dhe nga ushtarët e tyre të shumtë, kaq shumë qytete që ishin të gjitha të fortifikuara rëndë, sipas mënyrës së “fortifikatave të Moronit; të gjithë prej të cilëve u bënë fortesa të Lamanitëve.

28 Dhe ndodhi që ata marshuan mbi kufijtë e vendit Begati, duke shpartalluar Nefitët para tyre dhe duke vrrarë shumë.

29 Por, ndodhi që ata u gjetën përballë Teankumit i cili kishte “vrrarë Moriantonin dhe kishte ndaluar popullin e tij të ikte.

30 Dhe ndodhi që ai ndaloi gjithashtu Amalikian, ndërsa po marshonte me ushtrinë e tij të madhe, që të merrte në zotërim vendin Begati, si edhe vendin në veri.

31 Por vini re, ai u gjend përballë një zhgënjimi, pasi u detyrua të zbrapsete nga Teankumi dhe ushtarët e tij, pasi ata ishin luftëtarë të mëdhenj; pasi çdo ushtar i Teankumit ua kalonte Lamanitëve si nga fuqia, ashtu dhe aftësia luftarake e tyre, kaq sa ata fituan epërsi mbi Lamanitët.

32 Dhe ndodhi që i sulmuan kaq shumë, sa që i vranë, madje derisa u bë errësirë. Dhe ndodhi që Teankumi dhe ushtarët e tij ngritën çadrat e tyre në kufijtë e vendit Begati; dhe Amalikia ngriti çadrat e tij në kufijtë e ranishtes në breg të detit dhe

sipas kësaj mënyre, ata u zbrapsën.

33 Dhe ndodhi që kur ra nata, Teankumi dhe shërbëtori i tij u larguan vjedhurazi nëpër errësirë dhe shkuan në kampin e Amalikias; dhe vini re, ata i kishte mundur gjumi për shkak të lodhjes së madhe që u ishte shkaktuar nga mundimet dhe nga vapa e ditës.

34 Dhe ndodhi që Teankumi hyri vjedhurazi në çadrën e mbretit dhe i nguli një shtizë në zemër; dhe shkaktoi vdekjen e menjëhershme të mbretit, kështu që ai nuk i zgjoi shërbëtorët e tij.

35 Dhe u kthye përsëri fshehurazi në kampin e tij dhe vini re, ushtarët e tij ishin në gjumë dhe ai i zgjoi dhe u tregoi të gjitha gjërat që kishte bërë.

36 Dhe bëri që ushtritë e tij të qëndronin gati, në qoftë se Lamanitët do të zgjoheshin dhe do të vinin mbi ta.

37 Dhe kështu mbaroi viti i njëzetepestë i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit; dhe kështu mbaruan ditët e Amalikias.

KAPITULLI 52

Amoroni zë vendin e Amalikias si mbret i Lamanitëve—Moroni, Teankumi dhe Lehi udhëheqin Nefitët në një luftë fitimtare kundër Lamanitëve—Qyteti i Mulekut rimerret dhe Jakob Zoramiti vritet. Rreth 66–64 para K.

DHE tani ndodhi në vitin e njëzetegjashtë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit, vini re, kur Lamanitët u zgjuan mëngjesin e parë të muajit të parë, vini re, ata e gjetën Amalikian të vdekur në çadrën e tij; dhe ata panë gjithashtu se Teankumi ishte gati në atë ditë të luftonte kundër tyre.

2 Dhe tani, kur Lamanitët e panë këtë gjë, u frikësuan; dhe hoqën dorë nga vendimi që të marshonin për në tokën në veri dhe u tërhoqën me të gjithë ushtrinë e tyre në qytetin e Mulekut, dhe kërkuan mbrojtje në fortifikatat e tyre.

3 Dhe ndodhi që i vëllai i Amalikias u caktua mbret mbi popullin; dhe emri i tij ishte Amoron; kështu mbreti Amoron, vëllai i mbretit Amalikia, u caktua të mbretëronte në vend të tij.

4 Dhe ndodhi që ai urdhëroi që populli i tij duhej t'i mbante ato qytete që ata kishin marrë duke derdhur gjak; pasi ata nuk kishin marrë ndonjë qytet pa derdhur shumë gjak.

5 Dhe tani, Teankumi pa se Lamanitët ishin të vendosur t'i mbanin ato qytete që kishin marrë dhe ato pjesë të tokës që kishin marrë në zotërim; dhe gjithashtu duke parë numrin shumë të madh të tyre, Teankumi mendoi se nuk ishte e nevojshme që ai të përpiqej t'i sulmonte ata në fortesat e tyre.

6 Por, i mbajti ushtarët e tij rreth e përçark, sikur po bënte

përgatitje për luftë; po, dhe në të vërtetë ai po përgatitej që të mbrohej prej tyre, duke ngritur mure rreth e përçark dhe duke përgatitur vende strehimi.

7 Dhe ndodhi që ai vazhdoi të përgatitej për luftë, derisa Moroni dërgoi një numër të madh ushtarësh për të përforcuar ushtrinë e tij.

8 Dhe Moroni i dërgoi gjithashtu urdhra që të mbante të gjithë të burgosurit që ranë në duart e tij; pasi meqë Lamanitët kishin marrë shumë të burgosur, ai duhej të mbante peng të gjithë të burgosurit e Lamanitëve, si shpërblesë për ata që kishin marrë Lamanitët.

9 Dhe ai i dërgoi gjithashtu urdhra atij që të fortifikonte vendin Begati dhe të siguronte shtegun e ngushtë që të çonte në tokën në veri, pasi në qoftë se Lamanitët do të shtinin në dorë atë pikë, do të kishin fuqi t'i sulmonin nga çdo anë.

10 Dhe Moroni gjithashtu i dërgoi fjalë atij, duke dëshiruar prej tij të ruante me besnikëri atë pjesë të vendit dhe se ai do të kërkonte çdo mundësi për t'i dërrmuar Lamanitët në atë pjesë të vendit, aq sa të kishte fuqinë, që ai të mund të merrte ndoshta përsëri me strategji, ose me ndonjë mënyrë tjetër, ato qytete që ishin marrë prej duarve të tyre; dhe se ai do të fortifikonte dhe do të forconte gjithashtu qytetet rreth e përçark, që nuk kishin rënë në duart e Lamanitëve.

11 Dhe ai gjithashtu i tha: unë do të vija te ju, por vër re, Lamanitët janë mbi ne, në kufijtë e vendit pranë detit perëndimor; dhe vër re, unë po shkoj kundër tyre, prandaj nuk mund të vij te ju.

12 Tani, mbreti (Amon) që larguar nga toka e Zarahemlës dhe i kishte bërë të ditur mbretëreshës në lidhje me vdekjen e vëllait të tij dhe kishte mbledhur tok një numër të madh ushtarësh, dhe kishte marshuar kundër Nefitëve në kufijtë pranë detit perëndimor.

13 Dhe kështu po përpiquej të sulmonte Nefitët dhe të largonte një pjesë të forcave të tyre nga ajo pjesë e vendit, ndërsa i kishte urdhëruar ata që kishte lënë në kontroll të qyteteve që kishte marrë, që edhe ata të sulmonin Nefitët në kufijtë pranë detit lindor dhe të futnin nën kontroll sa më shumë toka të tyre që të mundnin, sipas fuqisë së ushtrive të tyre.

14 Dhe kështu, Nefitët ndodheshin në ato rrethana të rrezikshme në mbarim të vitit të njëzetegjastë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

15 Por vini re, ndodhi që në vitin e njëzeteshtatë të mbretërimit të gjykatësve, që Teankumi, me urdhër të Moronit,— i cili kishte vendosur ushtri për të mbrojtur kufijtë jugorë dhe perëndimorë të vendit dhe kishte filluar marshimin në drejtim të tokës Begati, që të mund të ndihmonte Teankumin

dhe ushtarët e tij për të rimarrë qytetet që kishin humbur—

16 Dhe ndodhi që Teankumi kishte marrë urdhër të bënte një sulm kundër qytetit të Mulekut dhe po të ishte e mundur, ta rimerrte atë.

17 Dhe ndodhi që Teankumi bëri përgatitje që të bënte një sulm kundër qytetit Mulek dhe të marshonte me ushtrinë e tij kundër Lamanitëve; por pa se ishte e pamundur t'i mposhte ata, ndërsa ishin brenda fortifikatave të tyre; prandaj hoqi dorë nga plani i tij dhe u kthye përsëri në qytetin Begati, për të pritur ardhjen e Moronit, që të mund të merrte forcë për ushtrinë e tij.

18 Dhe ndodhi që Moroni arriti me ushtrinë e tij në tokën Begati, në mbarimin e vitit të njëzeteshtatë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

19 Dhe, në fillim të vitit të njëzetetë, Moroni dhe Teankumi dhe shumë prej kryekapitenëve mbajtën një këshill lufte—çfarë duhej të bënin për t'i nxjerrë Lamanitët së andejmi, që të luftonin kundër tyre; ose që në ndonjë mënyrë të mund t'i tërhiqnin përjashta fortesave të tyre, që të fitonin epërsi mbi ta dhe të pushtonin përsëri qytetin e Mulekut.

20 Dhe ndodhi që çuan të dërguar tek ushtritë e Lamanitëve, që mbronin qytetin e Mulekut, tek udhëheqësi i tyre, emri i të cilit ishte Jakob, duke dëshiruar që ai të dilte me ushtritë e tij që të ndesheshin me ta në rrafshinat mes dy qyteteve.

Por vini re, Jakobi, që ishte një Zoramit, nuk dëgjoi të dilte me ushtrinë e tij që të ndeshej me ta në rrafshinat.

21 Dhe ndodhi që Moroni, ngaqë nuk kishte më shpresa se do të ndeshej me ta në fushë lufte, prandaj bëri një plan, që të mund të tërhiqte Lamanitët përjashta fortesave të tyre.

22 Prandaj, ai bëri që Teankumi të merrte një numër të vogël ushtarësh dhe të marshonte poshtë, afër bregdetit; dhe Moroni dhe ushtria e tij marshuan gjatë natës nëpër vendin e shkretë, në përfundim të qytetit Mulek; dhe kështu të nesërmen, kur rojat Lamanite zbuluan Teankumin, vrapuan t'i tregonin Jakobit, udhëheqësit të tyre.

23 Dhe ndodhi që ushtritë e Lamanitëve marshuan përpara drejt Teankumit, duke menduar, për shkak të numrit të tyre, të mundnin Teankumin për shkak të numrit të vogël të ushtrisë së tij. Dhe kur Teankumi pa ushtritë e Lamanitëve duke dalë kundër tij, ai filloi të tërhiqej poshtë gjatë bregdetit, nga veriu.

24 Dhe ndodhi që kur Lamanitët panë se ai filloi të ikte, morën guxim dhe i ndoqën nga pas me fuqi. Dhe, ndërsa Teankumi po largonte Lamanitët që po e ndiqnin nga pas më kot, vini re, Moroni urdhëroi një pjesë të ushtrisë së tij që ishte me të, të marshonte drejt qytetit dhe ta vinte nën kontroll.

25 Dhe kështu vepruan dhe vranë të gjithë ata që ishin lënë për të mbrojtur qytetin, po, të

gjithë ata që nuk deshën të dorëzonin armët e luftës.

26 Dhe kështu, Moroni mori nën kontroll qytetin Mulek me një pjesë të ushtrisë së tij, ndërsa ai marshoi me pjesën tjetër për t'u ndeshur me Lamanitët, kur të ktheheshin nga ndjekja e Teankumit.

27 Dhe ndodhi që Lamanitët ndoqën nga pas Teankumin derisa iu afruan qytetit Begati dhe atëherë u gjetën përballë Lehit dhe një ushtrie të vogël që ishte lënë të mbronte qytetin Begati.

28 Dhe tani, vini re, kur kryekapitenët e Lamanitëve panë Lehin me ushtrinë e tij duke shkuar kundër tyre, ata ia mbathën me shumë hutim nga frika se nuk do të mund të arrinin në qytetin e Mulekut para se Lehi t'i arrinte; meqë ishin lodhur për shkak të marshimit të tyre dhe ushtarët e Lehit ishin të freskët.

29 Tani Lamanitët nuk e dinin se Moroni ishte prapa tyre me ushtrinë e tij; dhe gjithçka që ata kishin frikë ishte Lehi dhe ushtarët e tij.

30 Tani Lehi nuk donte t'i arrinte derisa ata të ishin përballë Moronit dhe ushtrisë së tij.

31 Dhe ndodhi që, para se Lamanitët të ishin tërhequr shumë, u rrethuan nga Nefitët, nga ushtarët e Moronit nga një anë dhe nga ushtarët e Lehit nga tjetra, të gjithë prej të cilëve ishin të freskët dhe plot fuqi; kurse Lamanitët ishin të lodhur për shkak të marshimit të tyre të gjatë.

32 Dhe Moroni urdhëroi ushtarët e tij të binin mbi ta, derisa

ata të dorëzonin armët e tyre të luftës.

33 Dhe ndodhi që Jakobi, duke qenë udhëheqësi i tyre dhe duke qenë gjithashtu një ^aZoramit dhe duke pasur shpirt të paepur, udhëhoqi Lamanitët përpara në luftë me furi të pashembullt kundër Moronit.

34 Moroni ishte në drejtimin e tij të marshimit, kështu që Jakobi ishte i vendosur t'i vriste ata dhe t'i priste atij udhën drejt qytetit të Mulekut. Por vini re, Moroni dhe ushtarët e tij ishin më të fuqishëm; prandaj nuk u dhanë para Lamanitëve.

35 Dhe ndodhi që të dyja palët luftuan me furi të pashembullt; dhe shumë u vranë nga të dyja anët; po, Moroni u plagos dhe Jakobi u vra.

36 Dhe Lehi nga prapa u ra me kaq furi me ushtarët e tij të fortë, sa Lamanitët nga pas dorëzuan armët e tyre të luftës; dhe të mbeturit e tyre, duke qenë të hutuar shumë, nuk dinin të iknin ose të luftonin.

37 Tani Moroni, duke parë hutimin e tyre, u tha atyre: Në qoftë se ju sillni këtu armët e luftës dhe i dorëzoni, vini re, ne nuk do ta derdhim më gjakun tuaj.

38 Dhe ndodhi që kur Lamanitët i dëgjuan këto fjalë, kryekapitenët e tyre, të gjithë ata që nuk ishin vranë, shkuan para dhe dorëzuan armët e tyre të luftës te këmbët e Moronit dhe gjithashtu urdhëruan ushtarët e tyre të bënë në njëjtën gjë.

39 Por vini re, pati shumë që nuk e bënë dhe ata që nuk dorëzuan shpatat e tyre, u kapën dhe u lidhën dhe iu morën armët e tyre të luftës, dhe u detyruan të marshonin me vëllëzërit e tyre për në tokën Begati.

40 Dhe tani, numri i atyre që u morën robër qe shumë më i madh se numri i atyre që u vranë, po, më shumë se ata që u vranë nga të dyja palët.

KAPITULLI 53

Robërit Lamanitë të luftës përdoren për të fortifikuar qytetin Begati—Përçarjet mes Nefitëve shkaktojnë fitore për Lamanitët—Helamani merr komandën e dy mijë të rinjve, bij të popullit të Amonit. Rreth 64–63 para K.

DHE ndodhi që ata vendosën roja për robërit Lamanitë të luftës dhe i detyruan të shkonin, dhe të varrosnin të vdekurit e tyre, po, dhe gjithashtu të vdekurit e Nefitëve që ishin vranë; dhe Moroni caktoi ushtarë që t'i ruanin, ndërsa ata duhej të bënë punët e tyre.

2 Dhe Moroni shkoi me Lehin në qytetin e Mulekut dhe mori komandën e qytetit, dhe ia dha Lehit. Tani vini re, ky Lehi ishte njeriu që kishte qenë me Moronin në pjesën më të madhe të të gjitha luftimeve të tij; dhe ishte një njeri ^asi Moroni dhe gëzo-heshin të dinin se të dy kishin shpëtuar, po, ata e donin njëri-

-tjetrin dhe i gjithë populli i Nefit i donte.

3 Dhe ndodhi që pasi Lamanitët mbaruan së varrosuri të vdekurit e tyre, si dhe të vdekurit e Nefitëve, u dërguan përsëri në tokën Begati; dhe Teankumi, me anë të urdhrave të Moronit, i vuri të punonin për të filluar hapjen e një hendeku rreth e përçark vendit, ose qytetit Begati.

4 Dhe ai bëri që të ndërtonin një "parapet prej trarësh në bregun e brendshëm të hendekut; dhe hodhën dhë nga hendeku kundër parapetit prej trarësh; dhe kështu i vunë Lamanitët në punë, derisa ata e rrethuan qytetin Begati me një mur të fortë trarësh dhe dheu rreth e përçark, me një lartësi mjaft të madhe.

5 Dhe ky qytet u bë një fortesë shumë e fortë nga atëherë e tutje; dhe në këtë qytet ata ruajtën robërit Lamanitë të luftës; po, madje brenda një muri që i bënë ata ta ndërtonin me duart e tyre. Tani, Moroni që i detyruar t'i vinte Lamanitët në punë, pasi ishte më e lehtë t'i ruante ndërsa punonin; dhe ai dëshironte që të kishte të gjitha forcat e tij, kur të bënte një sulm mbi Lamanitët.

6 Dhe ndodhi që Moroni korri kështu fitore mbi një nga ushtritë më të mëdha të Lamanitëve dhe shtiu në dorë qytetin e Mulekut, që ishte një nga fortesat më të mëdha të Lamanitëve në tokën e Nefit; dhe kështu, ai

ndërtoi edhe një fortesë për të mbajtur robërit e tij të luftës.

7 Dhe ndodhi që gjatë atij viti, ai nuk u përpoq që të luftonte kundër Lamanitëve, por vuri në punë njerëzit e tij në përgatitje për luftë, po, dhe ndërtoi fortifikata për t'u mbrojtur nga Lamanitët, po, dhe gjithashtu duke shpëtuar gratë e tyre dhe fëmijët e tyre nga uria dhe nga vuajtja dhe duke gjetur ushqim për ushtritë e tyre.

8 Dhe tani ndodhi që ushtritë e Lamanitëve, në detin perëndimor, në jug, gjatë mungesës së Moronit, për shkak të disa intrigave mes Nefitëve që shkaktoan përçarje mes tyre, kishin pasur ca fitore kundër Nefitëve, po, kaq sa kishin mundur të pushtonin një numër të qyteteve të tyre në atë pjesë të vendit.

9 Dhe kështu, për shkak të paudhësisë mes tyre, po, për shkak përçarjesh dhe intrigash mes tyre, u gjetën në rrethana shumë të rrezikshme.

10 Dhe tani vini re, kam diçka për të thënë në lidhje me "popullin e Amonit, të cilët në fillim ishin Lamanitë; por nga Amoni dhe nga vëllezërit e tij, ose më mirë nga fuqia dhe nga fjala e Perëndisë, ata u ^bkthyen në besim te Zoti; dhe u sollën në tokën e Zarahemlës dhe që atëherë e tutje u mbrojtën nga Nefitët.

11 Dhe për shkak të betimit të tyre, ata u penguan nga marrja e armëve kundër vëllezërve të tyre; pasi ishin betuar se "nuk

4a Alma 50:2-3.
10a Alma 27:24-26.

b Alma 23:8-13.
11a Alma 24:17-19.

do të derdhnin kurrë më gjak; dhe në bazë të betimit të tyre do të kishin mbaruar; po, do të kishin pranuar të binin në duart e vëllezërve të tyre, po të mos ishte për mëshirën dhe për dashurinë e jashtëzakonshme që Amoni dhe vëllezërit e tij kishin pasur për ta.

12 Dhe, për këtë shkak, ata u sollën në tokën e Zarahemlës; dhe qenë gjithnjë nën "mbrojtjen e Nefitëve.

13 Por ndodhi që kur ata panë rrezikun, si dhe mjerimet dhe pikëllimet e shumta që pësuan Nefitët për ta, u prekën nga mëshira dhe "deshën të merrnin armët në mbrojtje të vendit të tyre.

14 Por vini re, ndërsa ishin gati të merrnin armët e luftës, u mposhtën nga bindjet e Helamanit dhe të vëllezërve të tij, se po "shkelnin ^bbetimin që kishin bërë.

15 Dhe Helamani kishte frikë se po ta bënëin atë gjë, ata do të humbnin shpirtrat e tyre; prandaj, të gjithë ata që kishin hyrë në këtë besëlidhje, qenë të detyruar të shikonin sesi vëllezërit e tyre kalonin në ato pikëllime, në rrethanat e tyre të rrezikshme në atë kohë.

16 Por vini re, ndodhi që ata kishin shumë djem të cilët nuk kishin hyrë në besëlidhje, që ata të mos merrnin armët e luftës, që të mbronin veten nga armiqtë e tyre; prandaj, ata u

mblodhën tok kësaj radhe, gjithë ata që kishin mundësi të mbanin armë dhe e quajtën veten Nefitë.

17 Dhe ata hynë në besëlidhje që të luftonin për lirinë e Nefitëve, po, që të mbronin vendin deri edhe me jetën e tyre; po, madje ata bënë besëlidhje se kurrë nuk do të hiqnin dorë nga "liria e tyre, por do të luftonin në çdo rast për të mbrojtur Nefitët dhe veten nga robëria.

18 Tani vini re, ishin dy mijë nga këta djem të rinj që hynë në këtë besëlidhje dhe morën armët e tyre të luftës për të mbrojtur vendin e tyre.

19 Dhe tani vini re, sikurse ata nuk qenë kurrë deri atëherë një barrë për Nefitët, u bënë tani, në këtë periudhë kohe gjithashtu një ndihmë e madhe; pasi ata morën armët e tyre të luftës dhe deshën që Helamani të ishte udhëheqësi i tyre.

20 Dhe që të gjithë ishin djem të rinj dhe ishin jashtëzakonisht trima, për sa i përket "guximit dhe gjithashtu fuqisë dhe energjisë; por vini re, kjo nuk ishte e gjitha—ata qenë njerëz të ^bbesuar në çdo kohë, në çdo gjë që u besohej.

21 Po, ata ishin njerëz që i përmbaheshin së vërtetës dhe njerëz seriozë të cilëve u ishte mësuar t'u bindeshin urdhërimeve të Perëndisë dhe të "ecnin drejtësisht para tij.

22 Dhe tani, ndodhi që Helamani marshoi në krye të "dy

12a Alma 27:23.

13a Alma 56:7.

14a Num. 30:2.

b USH Betim.

17a Alma 56:47.

USH Liri.

20a USH Guxim,
guximtar.

b USH Integritet.

21a USH Ec, ec me

Perëndinë.

22a Alma 56:3–5.

mijë ushtarëve të tij të rinj për të ndihmuar popullin në kufijtë e tokës së jugut, pranë detit perëndimor.

23 Dhe kështu mbaroi viti i njëzetetë i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

KAPITULLI 54

Amoroni dhe Moroni zhvillojnë bisedime për shkëmbimin e robërve të luftës—Moroni kërkon që Lamanitët të tërhiqen dhe t'u japin fund sulmeve të tyre vdekjeprurëse—Amoroni kërkon që Nefitët të dorëzojnë armët e tyre dhe t'u nënshtrohen Lamanitëve. Rreth 63 para K.

DHE tani ndodhi në fillim të vitit të njëzetënëntë të gjykatësve që ^aAmoroni i dërgoi fjalë Moronit se dëshironte të shkëmbente robërit e luftës.

2 Dhe ndodhi që Moroni u gëzua shumë nga kjo kërkesë, pasi dëshironte që të shkonin për popullin e tij furnizimet ushqimore që jepeshin për robërit Lamanitë; dhe ai gjithashtu i dëshironte njerëzit e tij për të përforcuar ushtrinë e tij.

3 Tani Lamanitët kishin marrë shumë gra dhe fëmijë dhe nuk kishte asnjë grua ose fëmijë, mes gjithë robërve të Moronit, ose nga robërit e luftës që Moroni kishte zënë; prandaj Moroni përdori një taktikë, që të merrte nga Lamanitët sa më shumë robër Nefitë që të ishte e mundur.

4 Prandaj, ai shkroi një letër dhe e dërgoi me anë të shërbë-

torit të Amoronit, i njëjti njeri që i solli një letër Moronit. Tani, këto janë fjalët që ai i shkroi Amoronit, duke thënë:

5 Vër re, Amoron, të kam shkruar diçka në lidhje me këtë luftë që ti i ke shpallur popullit tim, ose më mirë që ^avëllai yt i shpalli atij dhe që ti ke vendosur gjithnjë ta vazhdosh edhe pas vdekjes së tij.

6 Vër re, unë desha të të tregoj diçka në lidhje me ^adrejtësinë e Perëndisë dhe mbi shpatën e zemërimit të tij të plotfuqishëm që qëndron mbi ty, në qoftë se nuk pendohesh dhe nuk tërheq ushtritë e tua brenda tokave tuaja, ose në tokën që ju zotëroni që është toka e Nefit.

7 Po, do t'i tregoja këto gjëra po të kishe aftësi t'i kuptoje ato; po, do të të tregoja në lidhje me atë ^aferr të tmerrshëm që pret të marrë ^bvrasës të tillë, sikurse keni qenë ti dhe vëllai yt, në qoftë se ti nuk pendohesh dhe nuk heq dorë nga qëllimet e tua vrasëse dhe të kthehesh me ushtritë e tua në tokat tuaja.

8 Por, ashtu sikurse ti i ke hedhur poshtë një herë këto gjëra dhe luftove kundër popullit të Zotit, kështu madje unë pres se do të bësh përsëri.

9 Dhe tani vër re, ne jemi përgatitur të të presim; po, dhe në qoftë se nuk heq dorë nga qëllimet e tua, vër re, ti do të tërheqësh mbi vete zemërimin e atij Perëndie të cilin ti e ke flakur tej, madje deri në shkatërrimin tënd të plotë.

54 1a Alma 52:3.
5a Alma 48:1.

6a USH Drejtësi.
7a USH Ferr.

b Alma 47:18, 22–24.
USH Vrasje.

10 Por, sikurse Zoti jeton, ushtritë tona do të bien mbi ju, në qoftë se nuk tërhiqeni dhe ju shpejt do të vizitoheni me vdekje, pasi ne do të mbajmë qytetet tona dhe tokat tona; po, dhe do të mbajmë fenë tonë dhe do të çështjen e Perëndisë tonë.

11 Por vër re, më duket se po të flas më kot në lidhje me këto gjëra; ose pasi kam përshtypjen se ti je një "fëmijë i ferrit; prandaj unë e mbyll letrën time duke të thënë se nuk do të shkëmbej robërit e luftës, vetëm me kusht që ti do të dorëzosh një burrë dhe bashkëshorten e tij dhe fëmijët e tij për një rob luftime; në rast se ti e bën këtë, unë do ta bëj shkëmbimin.

12 Dhe vër re, në qoftë se ti nuk e bën këtë, unë do të vij kundër teje me ushtritë e mia; po, madje do të armatos gratë e mia dhe fëmijët e mi dhe do të vij kundër teje dhe do të të ndjek pas, madje edhe në tokën tënde, që është toka e "trashëgimit tonë të parë; po, dhe do të jetë gjak për gjak, po, jetë për jetë; dhe do të luftoj madje, derisa ti të shkatërrohesh nga fajja e dheut.

13 Vër re, unë jam në zemërimin tim dhe gjithashtu populli im; ti ke kërkuar të na vrasësh dhe ne kemi kërkuar vetëm të mbrohemi. Por, vër re, në qoftë se ti kërkon të na shkatërrosh edhe më shumë, ne do të kërkojmë t'ju shkatërojmë; po, edhe ne do të kërkojmë tokën tonë, tokën e trashëgimit tonë të parë.

14 Tani po e mbyll letrën

time. Unë jam Moroni; unë jam një udhëheqës i popullit të Nefitëve.

15 Tani ndodhi që kur Amaroni e mori këtë letër, u zemërua; dhe i shkroi një letër tjetër Moronit dhe këto janë fjalët që ai shkroi, duke thënë:

16 Unë jam Amaroni, mbret i Lamanitëve; jam vëllai i Amalicias, të cilin ju e "vratë. Vini re, unë do të marr hak gjakun e tij nga ju, po, dhe do t'ju bie me ushtritë e mia, pasi nuk kam frikë nga kërcënimet tuaja.

17 Pasi vini re, etërit tuaj mashtruan vëllezërit e tyre, aq sa ua morën të "drejtën e tyre për qeverisje, kur në të vërtetë u takonte atyre.

18 Dhe tani vër re, në qoftë se ti dorëzon armët dhe u nënshtrohesh qeverisjes së atyre, të cilëve u takon qeveria me të drejtë, atëherë unë do të bëj që populli im të ulë armët dhe të mos bëjë më luftë.

19 Vër re, ti ke bërë shumë kërcënime kundër meje dhe popullit tim; por vër re, ne nuk kemi frikë nga kërcënimet e tua.

20 Megjithatë, unë do të pranoj të shkëmbejmë robërit e luftës sipas kërkesës suaj, me gëzim, që të mund të ruaj ushqimin për luftëtarët e mi; dhe ne do të bëjmë një luftë e cila do të jetë e përjetshme, ose me nënshttrimin e Nefitëve nën autoritetin tonë, ose me shfarosjen e tyre të përjetshme.

21 Dhe, për sa i përket atij Perëndie, të cilin ti thua se ne nuk e

pranojmë, vër re, ne nuk dimë se ka një genie të tillë; sikurse as ju; por në qoftë se ka një genie të tillë, ne dimë vetëm se ai na krijoi ne, ashtu sikurse ju krijoi ju.

22 Dhe, në qoftë se është që ka një djall dhe një ferr, vër re, a nuk do të të çojë ty të banosh me vëllanë tim që ti ke vrarë, për të cilin ti thua tërthorazi se ka vajtur në një vend të tillë? Por vër re, këto gjëra nuk kanë rëndësi.

23 Unë jam Amoroni, një pasardhës i "Zoromit, të cilin etërit tuaj e detyruan dhe e nxorën nga Jeruzalemi.

24 Dhe vër re tani, unë jam një Lamanit i guximshëm; vër re, kjo luftë është bërë për t'u hakmarrë për padrejtësitë që iu bënë atyre dhe për të pasur dhe për të marrë të drejtat e tyre të qeverisjes; dhe po e mbyll letrën time drejtuar Moronit.

KAPITULLI 55

Moroni nuk pranon të shkëmbejë robërit e luftës—Rojat Lamanite bëhen që të dehen dhe Nefitët që ishin robër lufte, ikin—Qyteti i Gidit merret pa gjakderdhje. Rreth 63–62 para K.

TANI ndodhi që kur Moroni e mori këtë letër u zemërua edhe më shumë, sepse e dinte se Amoroni kishte njohuri të plotë të "mashtimit të tij; po, ai e dinte se Amoroni e dinte se nuk ishte një çështje e drejtë që

e kishte bërë atë të bënte luftë kundër popullit të Nefit.

2 Dhe tha: Vini re, unë nuk do të shkëmbej robërit e luftës me Amoronin, nëse ai nuk heq dorë nga qëllimi i tij, sikurse kam deklaruar në letrën time; pasi nuk do ta lejoj të ketë pushtet edhe më të madh sesa ka.

3 Vini re, unë e di vendin ku Lamanitët ruajnë njerëzit e mi që i kanë marrë robër; dhe pasi Amoroni nuk do të pranojë kërkesat e mia në letër, vini re, unë do t'i jap sipas fjalëve që i thashë; po, do të mbjell vdekje mes tyre, derisa të kërkojnë paqe.

4 Dhe tani ndodhi që kur Moroni tha këto fjalë, bëri që të kërkohej mes ushtarëve të tij, se ndoshta mund të gjendej mes tyre një njeri që të ishte pasardhës i Lamanit.

5 Dhe ndodhi që u gjet një, emri i të cilit ishte Laman; dhe ai ishte "një nga shërbëtorët e mbretit që u vra nga Amalikia.

6 Tani, Moroni dërgoi Lamanin me një numër të vogël nga njerëzit e tij te rojat që ruanin Nefitët.

7 Tani, Nefitët ruheshin në qytetin e Gidit; prandaj Moroni caktoi Lamanin dhe dërgoi edhe një numër të vogël njerëzish me të.

8 Dhe kur që natë, Lamani shkoi te rojat që ruanin Nefitët dhe vini re, ata e panë duke ardhur dhe i thirrën, por ai u tha: Mos kini frikë, vini re, unë jam një Lamanit. Vini re, ne

ikëm nga Nefitët dhe ata po flenë; dhe vini re, ne u morëm verën dhe e sollëm me vete.

9 Tani, kur Lamanitët dëgjuan këto fjalë, e pritën me gëzim; dhe i thanë atij: Na jep ca prej verës suaj që ta pimë; ne gëzohemi që keni marrë verë me vete, pasi jemi të lodhur.

10 Por Lamani u tha atyre: Ta mbajmë verën derisa të shkojmë të luftojmë kundër Nefitëve. Por, këto fjalë vetëm i bënë ata që të dëshironin edhe më shumë të pinin ca prej asaj vere;

11 Pasi ata thanë: Ne jemi të lodhur, prandaj të marrim ca verë dhe më vonë do të marrim edhe verë tjetër në racionet tona, që do të na forcojë të shkojmë kundër Nefitëve.

12 Dhe Lamani u tha atyre: Mund të bëni sipas dëshirave tuaja.

13 Dhe ndodhi që morën verë me shumicë; dhe u pëlqeu për nga shija, prandaj pinë edhe ca më shumë; dhe qe e fortë, pasi qe përgatitur ashtu me qëllim.

14 Dhe ndodhi që ata pinë dhe u gëzuan dhe dalëngadalë u dehën të gjithë.

15 Dhe tani, kur Lamani dhe ushtarët e tij panë se që të gjithë ishin dehur dhe ishin në gjumë të thellë, u kthyen te Moroni dhe i treguan të gjitha gjërat që kishin ndodhur.

16 Dhe tani kjo ishte sipas planit të Moronit. Dhe Moroni i kishte përgatitur njerëzit e tij me armë lufte; dhe shkoi në qytetin e Gidit, ndërsa Lamanitët

ishin në një gjumë të thellë dhe të dehur dhe u hodhën armë lufte robërve të luftës, kaq sa të gjithë u armatosën.

17 Po, kështu Moroni armatosi të gjithë robërit, po, madje edhe gratë e tyre dhe të gjithë fëmijët e tyre që ishin në gjendje të përdornin armë lufte; dhe të gjitha këto gjëra u bënë në heshtjen më të madhe.

18 Por edhe sikur t'i kishin zgjuar Lamanitët, vini re, ata ishin të dehur dhe Nefitët mund t'i kishin vrarë.

19 Por, vini re, kjo nuk ishte dëshira e Moronit; ai nuk gëzohej në vrasje ose "gjakderdhje, por gëzohej për shpëtimin e popullit të tij nga shkatërrimi; dhe për këtë shkak, ai nuk mund t'i vinte vetes një paudhësi e të binte mbi Lamanitët dhe t'i shkatërronte, ndërsa ishin të dehur.

20 Por, ai i kishte plotësuar dëshirat e tij; pasi ai armatosi ata robër Nefitë që gjendeshin brenda murit të qytetit dhe u dha atyre fuqi, që të shtinin në dorë ato pjesë që ishin brenda mureve.

21 Dhe atëherë bëri që ushtarët që ishin me të, të tërhiqeshin pak prej tyre dhe të rrethonin ushtritë e Lamanitëve.

22 Tani vini re, kjo gjë u bë gjatë natës, kështu që kur u zgjuan Lamanitët në mëngjes, panë se ishin të rrethuar nga Nefitët përjashta dhe se robërit përbrenda ishin të armatosur.

23 Dhe kështu, ata panë se

Nefitët kishin fuqi mbi ta; dhe kuptuan në ato rrethana se nuk ishte e arsyeshme të luftonin kundër Nefitëve; prandaj kryekapitenët e tyre u kërkuan armët e tyre të luftës dhe i sollën dhe i lëshuan te këmbët e Nefitëve, duke u përgjëruar për mëshirë.

24 Tani vini re, kjo ishte dëshira e Moronit. Ai i bëri robër lufte dhe mori qytetin në dorë dhe bëri që të gjithë të burgosurit që ishin Nefitë të liroheshin; dhe ata u bashkuan me ushtrinë e Moronit dhe qenë një fuqi e madhe për ushtrinë e tij.

25 Dhe ndodhi që ai i vuri Lamanitët që i zuri robër lufte, të "punonin për të përforcuar fortifikatat rreth e përqark qytetit të Gidit.

26 Dhe ndodhi që pasi fortifikoi qytetin e Gidit sipas dëshirave të tij, bëri që robërit të çoheshin në qytetin Begati; dhe ai e ruajti atë qytet gjithashtu me forca jashtëzakonisht të fuqishme.

27 Dhe ndodhi që ata megjithë tërë intrigat e Lamanitëve, mbajtën dhe mbrojtën gjithë robërit e luftës që zunë dhe mbajtën edhe gjithë tokën dhe përfitimin që ata kishin marrë.

28 Dhe ndodhi që Nefitët filluan përsëri të jenë fitimtarë dhe të rifitonin të drejtat e tyre dhe privilegjet e tyre.

29 Shumë herë u përpoqën Lamanitët t'i rrethonin natën, por në këto përpjekje ata humbën shumë robër lufte.

30 Dhe shumë herë ata u

përpoqën t'u jepnin Nefitëve nga vera e tyre, që t'i shkatërronin me helm ose me dehje.

31 Por vini re, Nefitët nuk qenë të ngadalshëm që të "kujtonin Zotin, Perëndinë e tyre, në kohën e tyre të pikëllimit. Ata nuk mund të ziheshin në kurthet e tyre; po, ata nuk do të pinin nga vera e tyre, vetëm pasi t'u jepnin ca prej saj disa robërve Lamanitë.

32 Dhe ishin kështu të kujdesshëm, që të mos u jepej ndonjë helm atyre; pasi në qoftë se vera e tyre do të helmonte një Lamanit, do të helmonte gjithashtu edhe një Nefit; dhe kështu ata provuan të gjitha pijet e tyre alkoolike.

33 Dhe tani ndodhi që Moroni e pa të arsyeshme të bënte përgatitje që të sulmonte qytetin Morianton; pasi vini re, Lamanitët e kishin fortifikuar me krahët e tyre qytetin Morianton, derisa u bë një fortesë e jashtëzakonshme.

34 Dhe ata sillnin vazhdimisht forca të reja në atë qytet dhe gjithashtu pajisje të reja furnizimesh.

35 Dhe kështu mbaroi viti i njëzetënëntë i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

KAPITULLI 56

Helamani i dërgon letër Moronit, duke i treguar gjendjen e luftës me Lamanitët—Antipusi dhe Helamani korrin një fitore të madhe mbi Lamanitët—Dy mijë bijtë e

rinj të Helamanit luftojnë me fuqi të mrekullueshme dhe asnjëri prej tyre nuk vritet. Vargu 1, rreth 62 para K.; vargjet 2–19, rreth 66 para K.; dhe vargjet 20–57, rreth 65–64 para K.

DHE tani ndodhi që në fillim të vitit të tridhjetë të mbretërimit të gjykatësve, ditën e dytë të muajit të parë, Moroni mori një letër nga Helamani, duke i treguar gjendjen e popullit në atë pjesë të vendit.

2 Dhe këto janë fjalët që i shkroi, duke thënë: Vëllai im i dashur Moroni, si në Zotin ashtu dhe në vuajtjet e luftërave tona; vër re, vëllai im i dashur, kam diçka për të të thënë në lidhje me luftërat tona në këtë pjesë të vendit.

3 Vër re, “dy mijë nga bijtë e atyre burrave, të cilët Amoni i solli nga toka e Nefit—tani ti e dije, se ata ishin pasardhës të Lamanit që ishte djali i madh i atit tonë Lehit;

4 Tani, nuk është nevoja që unë të të kujtoj në lidhje me traditat e tyre, ose me mosbesimin e tyre, pasi ti i di tanimë këto gjëra—

5 Prandaj më mjafton të të them se dy mijë prej këtyre të rinjve kanë marrë armët e tyre të luftës dhe deshën që unë të jem kryetari i tyre; dhe kemi ardhur këtu për të mbrojtur vendin tonë.

6 Dhe tani ti di edhe në lidhje me “besëlidhjen që bënë etërit e tyre, se ata nuk do të merrnin

armët e luftës kundër vëllezërve të tyre për të derdhur gjak.

7 Por në vitin e njëzetegjashtë, kur panë mjerimet tona dhe shqetësimet tona për ta, ata genë gati të “prishnin besëlidhjen që kishin bërë dhe të rroknin armët e tyre të luftës për mbrojtjen tonë.

8 Por, unë nuk do të lejoja që ata ta prishnin këtë besëlidhje që kishin bërë, duke menduar se Perëndia do të na forconte, aq sa nuk do të vuanim më, për shkak të respektimit të betimit që ata kishin bërë.

9 Por vër re, këtu ka një gjë, për të cilën ne mund të gëzohemi shumë. Pasi vër re, në vitin e njëzetegjashtë, unë, Helamani, marshova në krye të këtyre dy mijë djemve të rinj për në qytetin e Judesë, për të ndihmuar Antipusin të cilin ti e kishe caktuar udhëheqës të popullit të asaj pjesë të vendit.

10 Dhe unë i bashkova dy mijë bijtë e mi (pasi ata janë të denjë të quhen bijtë e mi), me ushtrinë e Antipusit; ndihmë për të cilën Antipusi u gëzua jashtëzakonisht shumë, pasi vër re, ushtria e tij ishte pakësuar nga Lamanitët, meqë forcat e tyre kishin vrarë një numër të madh të ushtarëve tanë, gjë për të cilën duhet të mbajmë zi.

11 Megjithatë, ne mund ta ngushëllojmë veten në këtë pikë, meqë ata vdiqën për çështjen e vendit të tyre dhe të Perëndisë së tyre; po, dhe janë të “lumtur.

12 Dhe Lamanitët kishin zënë

edhe shumë robër lufte, të gjithë kryekapitenë, pasi asnjë tjetri nuk iu kursye jeta. Dhe ne mendojmë se ata janë tani në tokën e Nefit; është kështu, në qoftë se nuk i kanë vrarë.

13 Dhe tani, këto janë qytetet të cilat Lamanitët i morën në zotërim, duke derdhur gjakun e kaq shumë ushtarëve tanë trimë;

14 Tokën e Mantit, ose qytetin e Mantit dhe qytetin e Zizromit dhe qytetin e Kumenit, dhe qytetin Antiparah.

15 Dhe këto janë qytetet që ata kishin pushtuar kur unë arrita në qytetin e Judesë; dhe gjeta Antipusin dhe ushtarët e tij duke punuar rëndë, me tërë fuqinë e tyre për të fortifikuar qytetin.

16 Po, dhe ishin dobësuar në trup e në shpirt, pasi kishin luftuar trimërisht gjatë ditës dhe kishin punuar rëndë gjatë natës, për të mbajtur qytetet e tyre; dhe kështu kishin pësuar vuajtje të mëdha të çdo lloji.

17 Dhe tani, kishin vendosur të dilnin fitues në atë vend, ose të vdisnin; prandaj, mund të mendosh lirisht se këto forca të vogla që solla me vete, po, ata djemtë e mi u dhanë atyre shpresë të madhe dhe shumë gëzim.

18 Dhe tani ndodhi që kur Lamanitët panë se Antipusi kishte marrë forca më të mëdha për ushtrinë e tij, ata qenë të detyruar me urdhër të Amoronit, që të mos shkonin kundër qytetit të Judesë, ose kundër nesh për të luftuar.

19 Dhe kështu, u favorizua nga Zoti; pasi, po të kishin ardhur mbi ne gjatë kësaj dobësisë sonë, ndoshta do të kishin mundur ta shkatërronin ushtrinë tonë të vogël; por kështu, ne shpëtuam.

20 Ata u urdhëruan nga Amoroni, që të mbanin ato qytete që kishin pushtuar. Dhe kështu mbaroi viti i njëzetegjashtë. Dhe në fillim të vitit të njëzeteshtatë, ne e kishim përgatitur qytetin tonë dhe veten tonë për mbrojtje.

21 Tani, ne dëshironim që Lamanitët të na binin; pasi nuk dëshironim që ne t'i sulmonim në fortesat e tyre.

22 Dhe ndodhi që ne kishim vënë spiunë rreth e përqark, për të vëzhguar lëvizjet e Lamanitëve, që të mos na kalonin natën ose ditën për të bërë një sulm kundër qyteteve tona të tjera që gjendeshin nga veriu.

23 Pasi ne e dinim që në ato qytete ata nuk ishin mjaft të fortë, që t'i përballonin ata; prandaj ne donim që po të kalonin pranë nesh, t'u binim nga pas; dhe kështu t'i sulmonim nga prapa, në të njëjtën kohë që ata të sulmoheshin nga përpara. Ne mendonim se mund t'i mundnim ata; por vini re, ne u zhgënjem në këtë shpresën tonë.

24 Ata nuk guxuan të na kalonin pranë me tërë ushtrinë e tyre, as nuk guxuan të kalonin me një pjesë, duke u frikësuar se nuk do të ishin mjaft të fortë dhe do të humbnin.

25 As nuk guxuan të marshonin kundër qytetit të Zarahem-

lës; as nuk guxuan të kalonin matanë burimit të Sidonit, për në qytetin e Nefihës.

26 Dhe kështu, me forcat e tyre, kishin vendosur të mbanin ato qytete që kishin marrë.

27 Dhe tani ndodhi që në muajin e dytë të këtij viti, etërit e atyre dy mijë djemve të mi na sollën shumë furnizime.

28 Dhe gjithashtu, na dërguan dy mijë veta nga vendi Zarahemla. Dhe kështu, ne qemë dhjetë mijë veta gati, me ushqime për ta dhe gjithashtu për bashkëshortet e tyre dhe fëmijët e tyre.

29 Dhe Lamanitët, duke parë në këtë mënyrë që forcat tona po shtoheshin çdo ditë dhe furnizime me ushqime arrinin për mbështetjen tonë, filluan të tremben dhe filluan të sulmonin për të ndaluar, po të ishte e mundur, që ne të merrnim furnizime dhe forca.

30 Tani, kur pamë se Lamanitët filluan të lëviznin për këtë gjë, ne vendosëm të vinim në veprim një taktikë ndaj tyre; prandaj Antipusi urdhëroi që unë të marshoja me djemtë e mi të vegjël për në një qytet fqinjë, sikur po i çonim furnizime këtij qyteti fqinj.

31 Dhe ne duhej të marshonim pranë qytetit Antiparah, sikur po shkonim në një qytet më tutje, në kufi pranë bregdetit.

32 Dhe ndodhi që ne shkuaam sikur të kishim furnizime për atë qytet.

33 Dhe ndodhi që Antipusi u nis edhe ai me një pjesë të ushtrisë së tij, duke lënë tepricën të

mbante qytetin. Por, ai nuk u nis para se të nisesha unë me ushtrinë time të vogël dhe të arrija afër qytetit Antiparah.

34 Dhe tani, në qytetin Antiparah ishte vendosur ushtria më e fortë e Lamanitëve; po, ushtria më e madhe në numër.

35 Dhe ndodhi që kur u njofuan nga spiunët e tyre, ata erdhën me ushtrinë e tyre dhe marshuan kundër nesh.

36 Dhe ndodhi që ne ikëm nga ata në drejtim të veriut. Dhe kështu, ne tërhoqëm pas nesh ushtrinë më të fuqishme të Lamanitëve;

37 Po, madje mjaft larg, kaq sa, kur panë ushtrinë e Antipusit, që po i ndiqte nga pas me gjithë fuqinë e tyre, ata nuk u kthyen as djathtas as majtas, por vazhduan marshimin e tyre në vijë të drejtë pas nesh; dhe ne mendojmë se ishte qëllimi i tyre të na vrisnin para se Antipusi t'i arrinte ata dhe kështu që ata të mos mund të rrethoheshin nga njerëzit tanë.

38 Dhe tani Antipusi, duke parë rrezikun tonë, e shpejtoi marshimin e ushtrisë së tij. Por vër re, u bë natë; dhe ata nuk na arritën dot, as Antipusi nuk i arriti dot ata; prandaj ngritëm kampin për natën.

39 Dhe ndodhi që para agimit të mëngjesit, Lamanitët po na ndiqnin pas. Tani, ne nuk ishim mjaft të fortë që të luftonim kundër tyre; po, unë nuk do të lejoja që djemtë e mi të vegjël të binin në duart e tyre; prandaj ne vazhduam marshimin tonë dhe shkuaam në vendin e shkretë.

40 Tani, ata nuk guxonin të ktheheshin as nga e djathta, as nga e majta, që të mos rrethoheshin; as unë nuk mund të kthehesha djathtas ose majtas, përndryshe, do të na arrinin dhe nuk ishim në gjendje t'u bënë ballë, por do të vritehim dhe ata do të iknin; dhe kështu gjithë atë ditë ne ikëm nëpër vendin e shkretë, madje derisa ra nata.

41 Dhe ndodhi përsëri, që kur zbardhi drita, pamë Lamanitët pas nesh dhe ne ikëm me vrap para tyre.

42 Por, ndodhi që ata nuk na ndoqën pas për shumë kohë para se të ndalonin; dhe ishte në mëngjesin e ditës së tretë të muajit të shtatë.

43 Dhe tani, ne nuk e dimë në qoftë se u arritën nga Antipusi, por unë u thashë ushtarëve të mi: Vini re, ne nuk e dimë a kanë ndaluar me qëllim që ne t'u biem, kështu që të na kapin në kurth;

44 Prandaj, ç'thoni djemtë e mi, a do të shkoni për të luftuar kundër tyre?

45 Dhe tani unë të them, vëllai im i dashur Moroni, se unë nuk kam parë kurrë "guxim kaq të madh, jo, jo mes të gjithë Nefitëve.

46 Pasi i kisha thirrur gjithmonë bijtë e mi, (meqë të gjithë ishin shumë të rinj), prandaj ata më thanë: Atë, vër re, Perëndia ynë është me ne dhe ai nuk do të lejojë që ne të biem; prandaj, le të shkojmë; ne nuk do të vrisnim

vëllezërit tanë, në qoftë se do të na linin në paqe; prandaj të shkojmë, që ata të mos mposhtin ushtrinë e Antipusit.

47 Tani, ata nuk kishin luftuar kurrë, megjithatë nuk kishin frikë nga vdekja; dhe mendonin më shumë për "lirinë e etërve të tyre, sesa për jetën e tyre; po, ^bnënat u kishin mësuar se, në qoftë se nuk do të dyshonin, Perëndia do t'i shpëtonte.

48 Dhe më përsëritën fjalët e nënave të tyre, duke thënë: Ne nuk dyshojmë që nënat tona e dinin atë.

49 Dhe ndodhi që unë u ktheva me të dymijët e mi kundër atyre Lamanitëve që na kishin ndjekur pas. Dhe tani vër re, ushtritë e Antipusit i kishin arritur dhe kishte filluar një betejë e tmerrshme.

50 Ushtria e Antipusit, duke qenë e lodhur, për shkak të marshimit të tyre të gjatë brenda një hapësire kohe kaq të shkurtër, ishte gati të binte në duart e Lamanitëve; dhe po të mos isha kthyer me të dymijët e mi, ata do t'ia kishin arritur qëllimit të tyre.

51 Pasi Antipusi dhe shumë prej udhëheqësve të tij kishin rënë nga shpata, për shkak të lodhjes së shkaktuar nga shpejtësia e marshimit të tyre—prandaj, ushtarët e Antipusit, duke qenë të hutuar nga rënia e udhëheqësve të tyre, filluan të humbnin para Lamanitëve.

52 Dhe ndodhi që Lamanitët morën zemër dhe filluan t'i

ndiqnin nga pas; dhe kështu ishin Lamanitët duke i ndjekur me fuqi të madhe, kur Helamani u ra prapa krahëve me të dymijët e tij dhe filloi t'i vriste kaq shumë, sa e gjithë ushtria e Lamanitëve u ndal dhe u kthye kundër Helamanit.

53 Tani, kur njerëzit e Antipusit panë se Lamanitët u kthyen pas, mblohdën së bashku ushtarët e tyre dhe u kthyen e u ranë përsëri Lamanitëve nga prapa.

54 Dhe tani ndodhi që ne, populli Nefit, njerëzit e Antipusit dhe unë me të dymijët e mi, i rrethuan Lamanitët dhe i vramë; po, kaq shumë, sa u detyruan të dorëzonin armët e tyre të luftës dhe gjithashtu veten e tyre si robër lufte.

55 Dhe tani ndodhi që pasi na u dorëzuan neve, vër re, unë numërova ata djemtë e rinj që kishin luftuar me mua, duke pasur frikë se mos ishin vrarë shumë prej tyre.

56 Por, vër re, për gëzimim tim të madh, "asnjë shpirt prej tyre nuk kishte rënë përdhe; po, dhe kishin luftuar si me fuqinë e Perëndisë, po, dhe nuk ishin parë kurrë më parë njerëz që të kishin luftuar me fuqi kaq të mrekullueshme; dhe me fuqi kaq të madhe ranë ata mbi Lamanitët, sa që i trembën dhe për këtë shkak Lamanitët u dorëzuan si robër lufte.

57 Dhe me që nuk kishim vend për robërit, që të mund t'i ruanim dhe t'i mbanim larg nga ushtritë e Lamanitëve, kështu që

i dërguam në tokën e Zarahemlës dhe me ta një pjesë të atyre ushtarëve të Antipusit që nuk ishin vrarë; dhe të mbeturit i mora dhe i bashkova me të rinjtë e mi "Amonitë; dhe morëm udhën për t'u kthyer në qytetin e Judesë.

KAPITULLI 57

Helamani tregon marrjen e qytetit Antiparah; rrethimin dhe më vonë mbrojtjen e Kumenit—Të rinjtë e tij Amonitë luftojnë me trimëri; të gjithë plagosen, por asnjë nuk vritet—Gidi njofton vrasjen dhe ikjen e robërve Lamanitë. Rreth 63 para K.

DHE tani ndodhi që unë mora një letër nga Amaroni, mbreti, në të cilën thoshte se në qoftë se unë do t'i dorëzoja ata robër lufte që kishim zënë, ai do të na dorëzonte qytetin Antiparah.

2 Por, unë i dërgova një letër mbretit se ishim të sigurt që forcat tona ishin të mjaftueshme ta merrnin qytetin Antiparah me fuqinë tonë; dhe se duke dorëzuar robërit e luftës për atë qytet, do ta konsideronim për vete një gjë jo të urtë dhe se do t'i lironim robërit e luftës vetëm nëpërmjet një shkëmbimi.

3 Dhe Amaroni nuk e pranoi letrën time, me që nuk donte të shkëmbente robër me robër lufte; prandaj ne filluam të bënim përgatitje për të shkuar kundër qytetit Antiparah.

4 Por banorët e qytetit Antiparah e braktisën qytetin dhe ikën në qytetet e tyre të tjera që kishin nën kontroll, për t'i fortifikuar; dhe kështu qyteti Antiparah ra në duart tona.

5 Dhe kështu mbaroi viti i njëzetetë i mbretërimit të gjykatësve.

6 Dhe ndodhi që në fillim të vitit të njëzetënëntë, ne morëm një sasi furnizimesh, si dhe përforcime për ushtrinë tonë nga toka e Zarahemlës dhe nga toka rreth e përçark, për një numër prej gjashtë mijë ushtarësh dhe gjithashtu për gjashtëdhjetë "djemtë e Amonitëve që erdhën për t'u bashkuar me vëllezërit e tyre, me grupin tim të vogël prej dy mijë vetash. Dhe tani vër re, ne ishim të fortë, po, dhe kishim gjithashtu mjaft furnizime që na u sollën.

7 Dhe ndodhi që ne kishim dëshirë të bënim luftë me ushtrinë që ishte vendosur të mbronte qytetin e Kumenit.

8 Dhe tani vër re, do të të tregoj se shpejt e plotësuam dëshirën tonë; po, me forcat tona të fuqishme, ose me një pjesë të forcave tona të fuqishme, rrethuam gjatë natës qytetin e Kumenit, pak para se ata të merrnin një sasi furnizimesh.

9 Dhe ndodhi që fushuam rreth e përçark qytetit për shumë net; por flinim me shpata në dorë dhe nxorëm roja, që Lamanitët të mos na binin natën dhe të na vrisnin, gjë që ata u përpoqën ta bënin shumë herë,

por çdo herë që u përpoqën, gjaku i tyre u derdh.

10 Më në fund arritën furnizimet e tyre dhe ishin gati të futeshin në qytet gjatë natës. Dhe ne, në vend që të ishim Lamanitë qemë Nefitë; prandaj i kapëm ata dhe furnizimet e tyre.

11 Dhe megjithëqë Lamanitëve iu prenë në këtë mënyrë furnizimet, ata qenë akoma të vendosur ta mbanin qytetin; prandaj u pa e nevojshme që t'i merrnim ato furnizime dhe t'i dërgonim në Jude dhe robërit tanë në tokën e Zarahemlës.

12 Dhe ndodhi që nuk kaluan shumë ditë para se Lamanitët të fillonin të humbnin çdo shpresë ndihme; prandaj e dorëzuan qytetin në duart tona; dhe kështu plotësuam qëllimet tona në marrjen e qytetit Kumeni.

13 Por, ndodhi që robërit tanë të luftës qenë kaq të shumtë, sa me gjithë numrin e madh që ishim, qemë të detyruar të përdornim gjithë trupat tona që t'i ruanim ose t'i vrisnim.

14 Pasi vër re, një numër i madh prej tyre përpiqeshin vazhdimisht të iknin dhe luftonin me gurë dhe me shkopinje ose me çfarëdo gjëje që të kishin mundësi të merrnin në dorë, kaq sa ne vramë mbi dy mijë prej tyre, pasi u dorëzuan dhe u bënë robër lufte.

15 Prandaj, u bë e nevojshme për ne që t'i jepnim fund jetës së tyre ose t'i çonim me shpatë në dorë deri në Zarahemla; dhe gjithashtu furnizimet tona

ishin vetëm të mjaftueshme për njerëzit tanë, qoftë edhe pse kishim marrë nga Lamanitët.

16 Dhe tani, në ato rrethana kritike, u bë një çështje shumë serioze që të vendosej në lidhje me këta robër lufte; megjithatë, vendosëm t'i çonim në tokën e Zarahemlës; prandaj zgjodhëm një pjesë të ushtarëve tanë dhe u dhamë autoritet mbi robërit e luftës, që t'i çonin në Zarahemla.

17 Por, ndodhi që të nesërmen ata u kthyen. Dhe tani vër re, ne nuk i pyetëm në lidhje me robërit e luftës pasi, vër re, Lamanitët na kishin rënë dhe ata u kthyen në kohë, që të na shpëtonin nga rënia në duart e tyre. Pasi vër re, Amaroni u kishte dërguar për ndihmë një sasi të re furnizimesh, si dhe një numër të madh ushtarësh.

18 Dhe ndodhi që ata ushtarë që i dërguam me robërit e luftës erdhën në kohë për t'i ndaluar, ndërsa ishin gati të na mposhtnin.

19 Por vër re, grupi im i vogël prej dy mijë e gjashtëdhjetë vetë luftoi me tërë fuqinë; po; ata ishin të vendosur përballë Lamanitëve dhe vranë të gjithë ata që u kundërshtuan.

20 Dhe ndërsa pjesa që mbeti e ushtrisë sonë ishte gati të tërhiqej përballë Lamanitëve, vër re, ata dy mijë e gjashtëdhjetë qenë të vendosur dhe të paepur.

21 Po, ata u bindën dhe u përpoqën të zbatonin çdo fjalë të urdhërit me përpikmëri; po, dhe madje u bë çdo gjë sipas besimit

të tyre; dhe unë kujtova fjalët që ata më kishin thënë se "nënat e tyre ua kishin mësuar.

22 Dhe tani vër re, qenë këta bijtë e mi dhe ata njerëzit që qenë zgjedhur të shoqëronin robërit e luftës, të cilëve u detyrohemi për këtë fitore të madhe; pasi qenë ata që i mundën Lamanitët; prandaj i shtynë deri në qytetin e Mantit.

23 Dhe ne mbajtëm qytetin tonë të Kumenit dhe nuk u shkatërruam të gjithë nga shpata; megjithëqë pësuam humbje të madhe.

24 Dhe ndodhi që pasi ikën Lamanitët, unë dhashë menjëherë urdhër që ushtarët e mi që ishin plagosur të veçoheshin nga të vdekurit dhe që plagët e tyre të mjekoheshin.

25 Dhe ndodhi që qenë dyqind nga dy mijë e gjashtëdhjetë, të cilëve u kishte rënë të fikët për shkak të humbjes së gjakut; megjithatë, sipas mirësisë së Perëndisë dhe për çudinë tonë të madhe dhe gëzimin e gjithë ushtrisë sonë, "nuk pati asnjë shpirt prej tyre që të mbaronte; po, nuk pati asnjë shpirt mes tyre që të mos kishte marrë shumë plagë.

26 Dhe tani, shpëtimi i tyre ishte një habi për të gjithë ushtrinë tonë, po, që ata të shpëtonin ndërsa pati një mijë prej vëllezërve tanë që u vranë. Dhe ne, me të drejtë, ia detyrojmë këtë "fuqisë mrekulluese të Perëndisë, për shkak të ^bbesimit të tyre të pamasë në atë që iu mësua të

21a Alma 56:47–48.

25a Alma 56:56.

26a USH Fuqi.

b USH Besim.

besojnë—se kishte një Perëndi të drejtë dhe se të gjithë ata që nuk dyshonin, do të ruheshin nga fuqia e tij mrekulluese.

27 Tani, ky ishte besimi i këtyre, për të cilët ju fola; ata janë të rinj dhe mendjet e tyre janë të vendosura dhe ata e vendosin përherë besimin e tyre në Perëndi.

28 Dhe tani ndodhi që pasi ne u kujdesëm në këtë mënyrë për të plagosurit tanë dhe varrosëm të vdekurit tanë dhe gjithashtu të vdekurit e Lamanitëve që qenë shumë, vër re, ne pyetëm Gidin në lidhje me robërit e luftës, që filluan t'i përcillnin për në tokën e Zarahemlës.

29 Tani, Gidi ishte kryekapiteni i grupit, i cili qe caktuar t'i ruante ata deri në atë vend.

30 Dhe tani, këto janë fjalët që më tha Gidi: Vër re, ne u nisëm me robërit tanë për të vajtur në tokën e Zarahemlës. Dhe ndodhi që u takuam me spiunët e ushtrive tona, të cilët qenë dërguar për të vëzhguar kampin e Lamanitëve.

31 Dhe ata na thirrën, duke thënë—Vini re, ushtritë Lamanite po marshojnë drejt qytetit Kumeni; dhe vini re, do të bien mbi ta, po, dhe do t'i shkatërronjë njerëzit tanë.

32 Dhe ndodhi që robërit tanë të luftës dëgjuan thirrjet e tyre të cilat bënë që ata të merrnin zemër; dhe u ngritën në rebelim kundër nesh.

33 Dhe ndodhi që për shkak të rebelimit të tyre, ne bëmë që

shpatat tona të binin mbi ta. Dhe ndodhi që ata u hodhën të gjithë së bashku mbi shpatat tona dhe kështu shumica e tyre u vranë dhe ata që mbetën mundën të çanin dhe ikën.

34 Dhe vër re, pasi ata ikën dhe ne nuk mund t'i zinin, u kthyem me shpejtësi në drejtim të qytetit Kumeni; dhe vër re, arritëm në kohë, që të ndihmonim vëllezërit tanë ta shpëtonim qytetin.

35 Dhe vër re, ne shpëtuam përsëri nga duart e armiqve tanë. Dhe i bekuar qoftë emri i Perëndisë tonë; pasi vër re, është ai që na ka shpëtuar; po, që ka bërë këtë gjë kaq të madhe për ne.

36 Tani ndodhi që kur unë, Helamani, i dëgjova këto fjalë të Gidit, u mbusha me gëzim të jashtëzakonshëm për shkak të mirësisë së Perëndisë që na shpëtoi, që të mos mbaronim të gjithë; po, dhe besoj që shpirtrat e atyre që u vranë, kanë "hyrë në pushimin e Perëndisë së tyre.

KAPITULLI 58

Helamani, Gidi dhe Teomneri marrin me anë të dredhisë qytetin e Mantit—Lamanitët tërhiqen—Bijtë e popullit të Amonit shpëtojnë, pasi qëndrojnë të vendosur në mbrojtje të lirisë dhe të besimit të tyre. Rreth 63–62 para K.

DHE vër re, tani ndodhi që qëllimi tjetër që kishim ishte të merrnim qytetin Manti; por vër

re, nuk kishte mënyrë sesi t'i nxirrnim ata nga qyteti me grupet tona të vogla. Pasi vër re, ata mbanin mend atë që u kishim bërë më parë; prandaj, nuk mund t'i "nxirrnim përjashtë fortesave të tyre.

2 Dhe ishin aq më të shumtë se ushtria jonë, saqë nuk guxonim të shkonim dhe t'i sulmonim në fortesat e tyre.

3 Po, dhe u pa e nevojshme që forcat tona të punonin për mbajtjen e atyre pjesëve të vendit që kishim rivënë nën kontroll të pronave tona; prandaj u pa e arsyeshme që të pritnim, që të merrnim forca të tjera nga toka e Zarahemlës, si dhe një furnizim të ri ushqimesh.

4 Dhe ndodhi që unë i çova një të dërguar guvernatorit të vendit, për ta informuar në lidhje me punët e popullit tonë. Dhe ndodhi që po pritnim të merrnim furnizime dhe forca nga toka e Zarahemlës.

5 Por vër re, kjo nuk na sillte dobi shumë të madhe; pasi edhe Lamanitët po merrnin nga dita në ditë forca të mëdha si edhe shumë furnizime; dhe kështu ishin rrethanat në të cilat gjendeshim në atë periudhë kohe.

6 Dhe Lamanitët nga hera në herë dilnin e na sulmonin, duke menduar se me dredhi mund të na shkatërronin; megjithatë, ne nuk mund të luftonim kundër tyre, për shkak të vendmbrajtjeve të tyre dhe të fortesave të tyre.

7 Dhe ndodhi që ne pritëm

në këto rrethana të vështira për hapësirën e shumë muajve, madje derisa po mbaronim nga nevoja e ushqimit.

8 Por, ndodhi që morëm ushqim, i cili u ruajt për ne nga një ushtri prej dy mijë ushtarësh, si përforsim tonin; dhe kjo që e gjithë ndihma që morëm për të mbrojtur veten dhe vendin tonë, për të mos rënë në duart e armiqve tanë, po, për të luftuar një armik që ishte i panumërt.

9 Dhe tani, shkakun e këtyre vështirësive tona, ose shkakun pse nuk na dërguan më forca, nuk e dinim; prandaj qemë të pikëlluar si dhe plot frikë, që në ndonjë mënyrë, gjykimet e Perëndisë do të binin mbi vendin tonë, për të na përmbysur dhe për të na shkatërruar krejtësisht.

10 Prandaj ne ia derdhëm tërë shpirtat tanë në lutje Perëndisë, që ai të na forconte dhe të na çlironte nga duart e armiqve tanë, po, dhe të na jepte gjithashtu fuqi që të mund të mbanim qytetet tona dhe tokat tona, si edhe pronat tona, për të mbajtur popullin tonë.

11 Po, dhe ndodhi që Zoti, Perëndia ynë, na vizitoi me sigurime se do të na shpëtonte; po, aq sa ai i qetësoi shpirtat tanë dhe na dha besim të madh dhe na bëri të shpresojmë në të për çlirimin tonë.

12 Dhe ne morëm zemër me forcën tonë të vogël që na erdhi dhe kishim caktuar me vendosmëri të mposhtnim armiqtë

tanë dhe t'i "mbanim tokat tona dhe zotërimet tona, dhe bashkëshortet tona, dhe fëmijët tanë, dhe çështjen e ^blirisë sonë.

13 Dhe kështu, u hodhëm me gjithë fuqinë tonë kundër Lamanitëve që ishin në qytetin e Mantit; dhe ngritëm çadrat tona nga ana e vendit të shkretë që ishte pranë qytetit.

14 Dhe ndodhi që të nesërmen, kur Lamanitët panë se ishim në kufi të vendit të shkretë, që ishte pranë qytetit, dërguan spiunët e tyre rreth e përçark nesh, që të zbulonin numrin dhe fuqinë e ushtrisë sonë.

15 Dhe ndodhi që kur panë se ne nuk ishim të fortë për nga numri dhe duke pasur frikë se ne do t'u pritnim furnizimet, në qoftë se ata nuk do të dilnin dhe të luftonin kundër nesh dhe të na vritnin, dhe duke menduar se do të mund të na shkatërronin me lehtësi me ushtritë e shumta të tyre, prandaj filluan të bënin përgatitje të dilnin e të luftonin kundër nesh.

16 Dhe kur pamë se po bënin përgatitje që të dilnin kundër nesh, vër re, bëra që Gidi, me një numër të vogël ushtarësh të fshiheshin në vendin e shkretë dhe gjithashtu që Teomneri me një numër të vogël ushtarësh të fshiheshin edhe ata në vendin e shkretë.

17 Tani, Gidi me ushtarët e tij ishin në të djathtë, kurse të tjerët në të majtë; dhe pasi u fshehën, vër re, unë qëndrova me pjesën e mbetur të ushtrisë sime, në të

njëtin vend ku ngritëm së pari çadrat tona, duke pritur që Lamanitët të dilnin për të luftuar.

18 Dhe ndodhi që Lamanitët dolën me ushtrinë e tyre të madhe kundër nesh. Dhe kur erdhën dhe ishin gati të binin mbi ne me shpata, bëra që ushtarët e mi, ata që ishin me mua, të tërhiqeshin në vendin e shkretë.

19 Dhe ndodhi që Lamanitët na ndoqën nga pas me shpejtësi të madhe, pasi kishin dëshirë të madhe të na arrinin që të mund të na vrisnin; prandaj na ndoqën në vendin e shkretë dhe kaluam afër, mes Gidit dhe Teomnerit, në mënyrë të tillë që ata nuk u zbuluan nga Lamanitët.

20 Dhe ndodhi që kur Lamanitët mbaruan së kaluari andej ose kur kaloi ushtria, Gidi dhe Teomneri u ngritën nga vendet e tyre të fshehta dhe u prenë udhën spiunëve të Lamanitëve, për t'i penguar të ktheheshin në qytet.

21 Dhe ndodhi që kur ua prenë udhën, ata vrapuan për në qytet dhe ranë mbi rojat që ishin lënë të ruanin qytetin, aq sa i shkatërruan dhe morën zotërimin e qytetit.

22 Tani, kjo u bë sepse Lamanitët kishin lënë tërë ushtrinë, me përjashtim të vetëm ca rojave, të tërhiqeshin larg prej andej në vendin e shkretë.

23 Dhe ndodhi që Gidi dhe Teomneri vunë në këtë mënyrë nën kontroll fortifikimet e

tyre. Dhe ndodhi që ne morëm drejtimin tonë për në tokën e Zarahemlës, pasi udhëtuam shumë në vendin e shkretë.

24 Dhe kur Lamanitët panë se po shkonin në drejtim të tokës së Zarahemlës, patën jashtëzakonisht shumë frikë, se mos ishte përgatitur një plan që do t'i shpinte për në shkatërrim; prandaj filluan të tërhiqen në vendin e shkretë përsëri, po, madje nëpër të njëjtën udhë, nëpër të cilën kishin ardhur.

25 Dhe vini re, ishte natë dhe ata ngritën çadrat e tyre, pasi kryekapitenët e Lamanitëve mendonin se Nefitët ishin lodhur nga marshimi i tyre; dhe duke besuar se kishin dëbuar tërë ushtrinë e tyre, prandaj, nuk e vranë mendjen në lidhje me qytetin e Mantit.

26 Tani ndodhi që kur u bë natë, unë nuk i lashë ushtarët e mi të flenë, por të marshonin përpara nëpër një rrugë tjetër në drejtim të tokës së Mantit.

27 Dhe për shkak të këtij marshimi gjatë natës, vër re, të nesërmen ne i kishim tejkaluar Lamanitët, aq sa arritëm para tyre në qytetin e Mantit.

28 Dhe kështu ndodhi që nëpërmjet kësaj strategjie, ne shtimë në dorë qytetin e Mantit pa gjakderdhje.

29 Dhe ndodhi që kur ushtritë e Lamanitëve arritën afër qytetit dhe panë se ne ishim gati t'i pritnim, ata u çuditën jashtëzakonisht shumë dhe i mbuloi një frikë kaq e madhe,

saqë ia mbathën në vendin e shkretë.

30 Po, dhe ndodhi që ushtritë e Lamanitëve ikën nga e gjithë kjo pjesë e vendit. Por, vër re, ata morën me vete shumë gra dhe fëmijë.

31 Dhe të gjitha ato "qytete, të cilat qenë marrë nga Lamanitët, që të gjitha janë tani, në këtë periudhë kohe, në zotërimin tonë; dhe etërit tanë dhe gratë tona dhe fëmijët tanë po kthehen në shtëpitë e tyre, që të gjithë me përjashtim të atyre që u morën robër dhe që Lamanitët i morën me vete.

32 Por vër re, ushtritë tona janë të vogla, që të mbajnë një numër kaq të madh qytetesh dhe pronash kaq të mëdha.

33 Por vër re, ne besojmë në Perëndinë tonë që na dha fitoren mbi ato toka, kaq sa ne morëm ato qytete dhe ato toka, që ishin tonat.

34 Tani, ne nuk e dimë shkaku pse qeveria nuk na jep më shumë forca; as ata ushtarë që erdhën te ne nuk e dinë pse nuk kemi marrë forca më të shumta.

35 Vër re, ne nuk e dimë, por ndoshta nuk keni pasur sukses dhe keni tërhequr forca në atë pjesë të vendit; në qoftë se është kështu, nuk dëshirojmë të mërmërisim.

36 Dhe në qoftë se nuk është kështu, vër re, kemi frikë se ka ndonjë "fraksion në qeveri, që nuk na dërgon më njerëz në ndihmë; pasi e dimë se ka më

shumë në numër, sesa ata që na dërguan.

37 Por vër re, nuk ka rëndësi—ne besojmë se Perëndia do të na “çlirojë, me gjithë dobësinë e ushtrive tona, po, dhe do të na çlirojë nga duart e armiqve tanë.

38 Vër re, ky është viti i njëzetëntë, pothuaj mbarimi i tij dhe ne zotërojmë tokat tona; dhe Lamanitët kanë ikur për në tokën e Nefit.

39 Dhe ata bijtë e popullit të Amonit, për të cilët kam folur me kaq admirim, janë me mua në qytetin Manti; dhe Zoti i ka përkrahur, po dhe i ka mbrojtur që të mos bien nga shpata, kaq madje, sa “asnjë shpirt prej tyre nuk është vrarë.

40 Por vër re, ata kanë marrë shumë plagë, megjithatë ata qëndrojnë të vendosur në atë “liri me të cilën Perëndia i bëri të lirë; dhe janë të zellshëm që të kujtojnë Zotin, Perëndinë e tyre, nga dita në ditë; po, përpiqen të zbatojnë ligjet e tij dhe gjykimet e tij dhe urdhërimet e tij përherë; dhe besimi i tyre është i fortë në profecitë në lidhje me atë që do të vijë.

41 Dhe tani, vëllai im i dashur, Moroni, dhëntë Zoti, Perëndia ynë i cili na shpëtoi dhe na çliroi, që të të mbajë përherë në praninë e tij; po, dhe ta preferojë gjithnjë këtë popull, madje që të kesh sukses për të zotëruar përsëri të gjitha pronat që na u morën nga Lamanitët, që ishin për jetesën tonë. Dhe tani, vër re,

unë po e mbyll letrën time. Unë jam Helamani, biri i Almës.

KAPITULLI 59

Moroni i kërkon Pahoranit të përforcojë forcat e Helamanit—Lamanitët marrin në dorë qytetin Nefiha—Moroni zemërohet me qeverinë. Rreth 62 para K.

TANI ndodhi që në vitin e tri-dhjetë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit, pasi Moroni mori dhe lexoi “letrën e Helamanit, qe jashtëzakonisht i gëzuar për shkak të mirëqenies, po, të suksesit të madh që Helamani kishte pasur në marrjen përsëri nën kontroll të atyre tokave që patën humbur.

2 Po, dhe ai ia bëri atë të ditur të gjithë popullit, në gjithë vendin rreth e përqark asaj toke ku ishte ai, kështu që edhe ata të mund të gëzoheshin.

3 Dhe ndodhi që ai i dërgoi menjëherë një “letër ”Pahoranit, ku i shfaqte dëshirën që të mblidheshin njerëz të tjerë për të përforcuar Helamanin, ose ushtritë e Helamanit, kështu që ai të mund të mbante me lehtësi atë pjesë të vendit që ai në mënyrë kaq të mrekullueshme kishte qenë në gjendje ta rifitonte.

4 Dhe ndodhi që kur Moroni dërgoi këtë letër në Zarahemla, ai filloi përsëri të bënte një plan që të mund të fuste nën kontroll pjesën e mbetur të atyre zotërimi-meve dhe qyteteve që Lamanitët kishin marrë prej tyre.

5 Dhe ndodhi që ndërsa Moroni po bënte përgatitje për të luftuar kundër Lamanitëve, vini re, populli i Nefihës, ku ishin strehuar banorët nga qyteti Moroni dhe nga qyteti Lehi, dhe nga qyteti Morianton, u sulmua nga Lamanitët.

6 Po, madje edhe ata që ishin detyruar të iknin nga toka e Mantit dhe nga toka rreth e përqark, kishin ardhur aty dhe ishin bashkuar me Lamanitët në këtë pjesë të vendit.

7 Dhe kështu, duke qenë jashtëzakonisht të shumtë në numër, po, dhe ditë për ditë merrnin forca të tjera, me urdhër të Amoronit, ata sulmuan kundër banorëve të Nefihës dhe filluan t'i vrisnin duke bërë kërdrinë.

8 Dhe ushtritë e tyre ishin kaq të mëdha në numër, sa që pjesa e mbetur e banorëve të Nefihës qenë të detyruar të iknin para tyre; dhe erdhën madje dhe u bashkuan me ushtrinë e Moronit.

9 Dhe tani, Moroni kishte menduar se do të mund të dërgonte ushtarë në qytetin e Nefihës, për të ndihmuar në mbajtjen e atij qyteti nga populli i tij, pasi e dinte se ishte më e lehtë të mbahej që të mos binte në duart e Lamanitëve, sesa ta merrnin rishtas prej tyre, kështu mendoi se do të mund ta mbanin atë qytet me lehtësi.

10 Prandaj, ai mbajti të gjitha forcat e tij për të mbrojtur ato vende që kishte pushtuar.

11 Dhe tani, kur Moroni pa se

qyteti Nefiha u mor, ai që jashtëzakonisht i pikëlluar për shkak të ligësisë së njerëzve dhe filloi të dyshonte se mos ata do të binin në duart e vëllezërve të tyre.

12 Tani, kështu mendonin edhe të gjithë kryekapitenët e tij. Ata dyshonin dhe gjithashtu çuditëshin për shkak të ligësisë së popullit dhe kjo për shkak të suksesit të Lamanitëve mbi ta.

13 Dhe ndodhi që Moroni u zemërua me qeverinë, për shkak të "mospërfilljes në lidhje me lirinë e vendit të tyre.

KAPITULLI 60

Moroni ankohet pranë Pahoranit për moskokëçarjen e qeverisë për ushtritë—Zoti lejon që të vriten të drejtët—Nefitët duhet të përdorin gjithë fuqinë e tyre dhe të gjitha mjetet e tyre për të shpëtuar nga armiqtë e tyre—Moroni kërcënon se do të luftojë kundër qeverisë, në qoftë se nuk u dërgohen ndihma ushtrive të tij. Rreth 62 para K.

DHE ndodhi që ai i shkroi përsëri guvernatorit të vendit, që ishte Pahorani dhe këto janë fjalët që i shkroi, duke thënë: Vër re, këtë letrën time po ia drejtoj Pahoranit, në qytetin e Zarahemlës, i cili është "kryegjykatës dhe guvernator i vendit dhe gjithashtu i të gjithë atyre që janë zgjedhur nga ky popull, që të qeverisin dhe të mbarështojnë punët e kësaj lufte.

2 Pasi vini re, unë kam diçka për t'u thënë për t'i dënuar;

pasi vini re, ju vetë e dini se ju jeni të ngarkuar që të mbliidhni njerëz dhe t'i armatosni me shpata dhe me kordha dhe me gjithfarë armësh të çdo lloji dhe t'i çoni kundër Lamanitëve, nga cilado pjesë e vendit tonë që ata të vijnë.

3 Dhe tani vini re, po ju them se unë vetë dhe gjithashtu njerëzit e mi, ashtu dhe Helamani dhe njerëzit e tij, kemi pësuar vuajtje jashtëzakonisht të mëdha; po, madje uri, etje dhe lodhje dhe gjithfarë mjerimesh të çdo lloji.

4 Por vini re, po të mos kishte gjë tjetër nuk do të mërmëritnim, as nuk do të ankoheshim.

5 Por vini re, e madhe ka qenë kërdia mes popullit tonë; po, mijëra prej tyre kanë rënë nga shpata, ndërsa mund të kishte qenë ndryshe, po t'u kishit dhënë ushtrive tona forca të mjaftueshme dhe ndihma për to. Po, e madhe ka qenë mospërfillja juaj për ne.

6 Dhe tani vini re, ne dëshirojmë të dimë shkakun e kësaj mospërfilljeje jashtëzakonisht të madhe; po, ne dëshirojmë të dimë shkakun e gjendjes së moskokëçarjes suaj.

7 A mendoni se mund të uleni në fronet tuaja në një gjendje të shkujdesur shtangësie, ndërsa armiq të tuaj po përhapin vdekje përreth jush? Po, ndërsa ata po vrasin me mijëra prej vëllezërve tuaj—

8 Po, madje ata që janë mbështetur te ju për mbrojtje, po,

që ju kanë vënë në një gjendje që mund t'i kishit mbrojtur, po, ju mund t'u kishit dërguar ushtri për t'i përforcuar dhe të kishit shpëtuar me mijëra prej tyre, që të mos binin nga shpata.

9 Por vini re, kjo nuk është e gjitha—ju ua keni mbajtur furnizimet ushqimore atyre kaq shumë, sa shumë kanë luftuar dhe kanë dhënë jetën për shkak të dëshirave të tyre të mëdha që ata kishin për mirëqenien e këtij populli; po, dhe këtë e kanë bërë kur ishin gati “të mbaronin nga uria, për shkak të moskokëçarjes suaj jashtëzakonisht të madhe ndaj tyre.

10 Dhe tani, vëllezërit e mi të dashur—pasi duhet të ishit të dashur; po, dhe ju duhet të ishit më të zellshëm për mirëqenien dhe për lirinë e këtij populli; por vini re, ju nuk i keni përfillur ata, aq sa gjaku i mijërave do të bjerë mbi kokat tuaja për hakmarrje; po, pasi dihen nga Perëndia të gjitha thirrjet e tyre dhe të gjitha vuajtjet e tyre—

11 Vini re, a mund të mendoni se mund të uleni në fronet tuaja dhe për shkak të mirësisë së madhe të Perëndisë të mos bëni asgjë dhe ai do t'ju shpëtojë? Vini re, në qoftë se keni menduar këtë, ju keni menduar më kot.

12 A mos “mendoni se kaq shumë prej vëllezërve tuaj janë vrarë për shkak të ligësisë së tyre? Unë po ju them, në qoftë se keni menduar këtë, ju keni menduar më kot; pasi po ju them, ka shumë që kanë rënë

nga shpata; dhe vini re, është për dënimin tuaj;

13 Pasi Zoti lejon që të "drejtët të vriten, që drejtësia dhe gjykimi i tij të bien mbi të ligjtë; prandaj, ju nuk duhet të mendoni se të drejtët kanë humbur, sepse janë vrrarë; por vini re, ata hyjnë në prehjen e Zotit, Perëndisë së tyre.

14 Dhe tani vini re, unë po ju them juve se kam shumë frikë se gjykimet e Perëndisë do të bien mbi këtë popull, për shkak të plogështisë së madhe të tij, po, madje të plogështisë së qeverisë sonë dhe të moskokëçarjes së tyre jashtëzakonisht të madhe ndaj vëllezërve të tyre, po, ndaj atyre që janë vrrarë.

15 Pasi, po të mos ishte për "ligësinë që filloi së pari nga kryetarët tanë, ne do t'u kishim bërë ballë armiqve tanë, kështu që ata nuk do të kishin fituar epërsi mbi ne.

16 Po, po të mos kishte qenë për "luftën që plasi mes nesh; po, po të mos ishte për këta ^bnjerëzit e mbretit që shkaktuan kaq gjakderdhje mes nesh; po, atëherë kur po luftonim mes nesh, po të kishim bashkuar forcat tona, sikurse bëmë pastaj; po, po të mos ishte për dëshirën për pushtet dhe autoritet që ata njerëz të mbretit kishin mbi ne; po të kishin qenë besnikë ndaj çështjes së lirisë sonë dhe të ishin bashkuar me ne dhe të kishim shkuar kundër armiqve tanë, në vend që të merrnin shpatat e tyre kundër nesh; që

që shkak i një gjakderdhjeje kaq të madhe mes nesh; po, po të kishim shkuar kundër tyre me fuqinë e Zotit, ne do t'i kishim shpartalluar armiqtë tanë, pasi ajo do të ishte bërë, sipas përmushjes së fjalës së tij.

17 Por vini re, tani Lamanitët po vijnë kundër nesh, duke futur në dorë tokat tona, po vrasin popullin tonë me shpatë, po, gratë tona dhe fëmijët tanë dhe gjithashtu i marrin me vete robër, duke u shkaktuar që të pësojnë lloj-lloj vuajtjesh dhe kjo gjë për shkak të ligësisë së madhe të atyre që kërkojnë pushtet dhe autoritet, po, madje ata njerëzit e mbretit.

18 Por, përse duhet të zgjatem në lidhje me këtë çështje? Pasi ne nuk e dimë nëse edhe ju vetë po kërkon autoritet. Pasi ne nuk e dimë nëse ju jeni gjithashtu tradhtarë të vendit tuaj.

19 A mos është ndoshta se nuk na keni përfillur, ngaqë jeni në zemër të vendit tonë dhe jeni të rrethuar nga siguria, kështu që nuk u interesuat të na dërgonit ushqime si dhe ushtarë për të forcuar ushtritë tona?

20 A i keni harruar urdhërimet e Zotit, Perëndisë tuaj? Po, a e keni harruar robërinë e etërve tanë? A e keni harruar sesa shumë herë jemi çliruar nga duart e armiqve tanë?

21 Apo mos mendoni ndoshta se Zoti do të na shpëtojë përsëri, ndërsa qëndrojmë të ulur në fronet tona dhe nuk përdorim mjetet që na ka dhënë Zoti?

13a Alma 14:10–11;
DeB 42:46–47.

15a Alma 51:9, 13.
16a Alma 51:16–19.

b Alma 51:5, 8.

22 Po, a doni të qëndroni ulur pa punuar, ndërsa keni përreth jush mijëra nga ata, po, dhe dhjetëra mijëra që qëndrojnë ulur pa bërë gjë, ndërsa ka mijëra rreth e përçark kufijve të vendit që bien nga shpata, po, të plagosur dhe të përgjakur?

23 A mendoni se Perëndia do t'ju konsiderojë të pafajshëm, ndërsa ju qëndroni të palëvizur dhe vini re këto gjëra? Vini re, unë po ju them juve: Jo. Tani do të doja që të mbani mend se Perëndia ka thënë që së pari duhet pastruar "brendësia e enës dhe pastaj duhet pastruar edhe pjesa e jashtme.

24 Dhe tani, në qoftë se ju nuk pendoheni për atë që keni bërë dhe të filloni të jeni gati dhe të bëni atë që është e nevojshme për të na dërguar ushqime dhe ushtarë, si neve ashtu dhe Helamanit, që ai të mund të mbajë ato pjesë të vendit tonë që ka rifituar dhe që të mund të shtiem rishtas në dorë edhe mbetjen e zotërimeve tona në këto anë, vini re, do të ishte e përshtatshme të mos luftojmë më me Lamanitët, derisa të kemi pastruar më parë enën nga përbrenda, po, madje edhe kryetarin e madh të qeverisë sonë.

25 Dhe në qoftë se ju nuk më jepni sa kërkoj në letrën time, në qoftë se nuk dilni dhe nuk më tregoni një "shpirt të vërtetë lirie dhe nuk përpiqeni të forconi dhe të fuqizoni ushtritë tona, dhe t'u jepni ushqim për t'i mbajtur, vini re, do të lë

një pjesë të ushtarëve të mi të lirë, që të mbajnë këtë pjesë të vendit tonë dhe unë do të lë fuqinë dhe bekimet e Perëndisë mbi ta, që asnjë fuqi tjetër të mos mund të veprojë kundër tyre—

26 Dhe kjo për besimin shumë të madh të tyre dhe për durimin e tyre në vuajtjet e tyre—

27 Dhe unë do të vij te ju dhe në qoftë se ka ndonjë mes jush që ka dëshirë për liri, po, dhe në qoftë se ka mbetur madje edhe vetëm një shkëndijë lirie, vini re, unë do të shkaktoj kryengritje mes jush, madje derisa ata që duan të uzurpojnë pushtet dhe autoritet, të shfarosen.

28 Po, vini re, unë nuk kam frikë nga fuqia juaj dhe nga autoriteti juaj, por kam frikë nga "Perëndia im; dhe po marr shpatën time në bazë të urdhërimeve të tij, për të mbrojtur çështjen e vendit tim dhe është për shkak të paudhësisë suaj, që pësuam humbje kaq të madhe.

29 Vini re, është koha, po koha është afër, që, në qoftë se nuk lëvizni për të mbrojtur vendin tuaj dhe të vegjlit tuaj, "shpata e drejtësisë qëndron pezull mbi ju; po, dhe do të bjerë mbi ju dhe do t'ju vizitojë madje deri në shkatërrimin tuaj të plotë.

30 Vini re, unë pres ndihmë nga ju; dhe në qoftë se nuk na dërgoni ndihma, vini re, unë do të vij te ju, madje deri në tokën e Zarahemlës dhe do t'ju godas me shpatë, aq sa ju nuk do të keni më fuqi ta pengoni

përparimin e këtij populli në çështjen e lirisë sonë.

31 Pasi vini re, Zoti nuk do të lejojë që ju të jetoni dhe të shtoni shumë paudhësitë tuaja, që të shkatërroni popullin e tij të drejtë.

32 Vini re, a mos mendoni se Zoti do t'ju kursejë juve dhe të dalë në gjykim kundër Lamanitëve, kur urretja e tyre është shkaktuar vetëm nga tradita e etërve të tyre, po, dhe është dyfishuar nga ata që janë shkëputur nga ne, ndërsa paudhësia juaj është për shkak të dashurisë që keni për madhësi dhe për gjërat e kota të botës?

33 Ju e dini se nuk respektoni ligjet e Perëndisë dhe e dini se i shkelni me këmbë. Vini re, Zoti më tha mua: Në qoftë se ata që keni caktuar si guvernatorët tuaj nuk pendohen për mëkatet dhe paudhësitë e tyre, ti do të shkosh të luftosh kundër tyre.

34 Dhe tani vini re, unë, Moroni, jam i detyruar sipas besëlidhjes që kam bërë të zbatoj urdhërimet e Perëndisë tim; prandaj do të doja që ju t'i mbaheni fjalës së Perëndisë dhe të më dërgoni me shpejtësi furnizimet, ushtarët tuaj dhe gjithashtu Helamanit.

35 Dhe vini re, në qoftë se nuk do ta bëni këtë, unë do të vij me shpejtësi te ju; pasi vini re, Perëndia nuk do të lejojë që ne të mbarojmë nga uria; prandaj ai do të na japë nga ushqimi juaj, edhe në qoftë se duhet

bërë me shpatë. Tani shikoni që të plotësoni fjalën e Perëndisë.

36 Vini re, unë jam Moroni, kryekapiteni juaj. Unë nuk kërkoj pushtet, por ta hedh poshtë atë. Unë nuk "kërkoj për nderimin e botës, por madhësitinë e Perëndisë tim dhe lirinë dhe mirëqenien e vendit tim. Dhe kështu e mbyll letrën time.

KAPITULLI 61

Pahorani i tregon Moronit mbi kryengritjen dhe rebelimin kundër qeverisë—Njerëzit e mbretit marrin Zarahemlën dhe bëjnë lidhje me Lamanitët—Pahorani kërkon ndihmë ushtarake kundër rebelëve. Rreth 62 para K.

VINI re, tani ndodhi që pak kohë pasi Moroni i dërgoi letër kryegubernatorit, ai mori një letër nga "Pahorani, kryegubernatori. Dhe këto janë fjalët që mori:

2 Unë, Pahorani, që jam kryegubernatori i këtij vendi, po i dërgoj këto fjalë Moronit, kryekapitenit të ushtrisë. Vër re, unë po të them ty Moroni se nuk gëzohem për "vuajtjet tuaja të mëdha, po, ato e brengosin shpirtin tim.

3 Por vër re, ka prej atyre që gëzojnë në vuajtjet tuaja, po, kaq shumë sa janë ngritur në rebelim kundër meje, si dhe kundër atyre të popullit tim që janë "njerëz të lirë, po, dhe ata që kanë ngritur krye, janë jashtëzakonisht të shumtë.

4 Dhe janë ata që kanë kërkuar

të më heqin nga fronti i gjykimit, që kanë qenë shkaku i kësaj paudhësie të madhe; pasi kanë përdorur lajka të mëdha dhe kanë rrëmbyer zemrat e shumë njerëzve, që do të jenë shkaku i shumë vuajtjeve të mëdha mes nesh; ata kanë mbajtur furnizimet tona dhe kanë penguar njerëzit tanë të lirë që të vijnë te ju.

5 Dhe vër re, ata më dëbuan para tyre dhe ika në tokën e Gideonit, me aq njerëz sa qe e mundur të mblidhja.

6 Dhe vër re, unë kam çuar një shpallje në të gjithë këtë pjesë të vendit; dhe vër re, ata po vijnë çdo ditë e më shumë te ne me armët e tyre në mbrojtje të vendit të tyre dhe të "lirisë së tyre dhe që të hakmerren për të këqijta tona.

7 Dhe ata, kanë ardhur te ne kaq me shumicë, sa që ata që u rebeluan kundër nesh, po qëndrojnë në vend, po, kaq shumë, sa kanë frikë prej nesh dhe nuk guxojnë të vijnë dhe të na luftojnë.

8 Ata morën në zotërim tokën, ose qytetin e Zarahemlës, ata caktuan një mbret të tyre dhe ai i ka shkruar mbretit të Lamanitëve, me të cilin është bashkuar në aleancë; aleancë me të cilën ai ka pranuar të mbajë qytetin e Zarahemlës, mbajtje kjo që ai mendon se do t'u japë mundësi Lamanitëve të pushtojnë pjesën e mbetur të tokës dhe se ai do të vendoset mbret mbi këtë popull kur ata të pushtohen nga Lamanitët.

9 Dhe tani, në letrën tënde ti më ke qortuar, por nuk ka rëndësi; unë nuk jam zemëruar, por gëzohem nga zemërmadhësia jote. Unë, Pahorani, nuk kërkoj pushtet, por vetëm të mbaj fronin tim të gjykimit, që të mund të ruaj të drejtat dhe lirinë e popullit tim. Shpirti im qëndron i vendosur në atë liri në të cilën Perëndia na bëri të "lirë.

10 Dhe tani, vër re, ne do t'i bëjmë ballë së keqes, madje deri në gjakderdhje. Ne nuk do ta derdhnim gjakun e Lamanitëve, po të rrinin në tokën e tyre.

11 Ne nuk do ta derdhnim gjakun e vëllezërve tanë, në qoftë se ata nuk do të ngrinin krye dhe nuk do të merrnin shpatën kundër nesh.

12 Ne do t'i nënshtroheshim zgjedhës së robërisë, po të kërkohej nga drejtësia e Perëndisë, ose në qoftë se ai do të jepte urdhër të bënim një gjë të tillë.

13 Por, vër re ai nuk na urdhëron që duhet t'u nënshtrohemi armiqve tanë, por që ne duhet ta vëmë "besimin tonë në të dhe ai do të na çlirojë.

14 Prandaj, vëllai im i dashur, Moroni, le t'i bëjmë ballë së keqes dhe çdo të keqeje që nuk mund t'i bëjmë ballë me fjalët tona, po, të tilla si rebelimet dhe përçarjet, le t'i "bëjmë ballë me shpatat tona, kështu që të mund të ruajmë lirinë tonë, që të mund të gëzojmë në privilegjim e madh të kishës sonë dhe

në çështjen e Shëlbuesit tonë dhe të Perëndisë sonë.

15 Prandaj, eja tek unë sa më shpejt me pak ushtarë dhe lër pjesën e mbetur nën urdhërat e Lehit dhe Teankumit; jepu atyre fuqi të drejtojnë luftën në atë pjesë të vendit, sipas "Shpirtit të Perëndisë, që është gjithashtu shpirti i lirisë që është në ta.

16 Vër re, unë u kam çuar atyre disa furnizime, që të mos mbarojnë, derisa ti të vish tek unë.

17 Mblidh së bashku të gjitha forcat që të mundesh gjatë marshimit tënd për të arritur këtu dhe do të shkojmë me shpejtësi kundër atyre kundërshtarëve, me fuqinë e Perëndisë sonë sipas besimit që është në ne.

18 Dhe ne do të marrim në dorë qytetin e Zarahemlës, që të mund të kemi më shumë ushqim, për t'ia dërguar Lehit dhe Teankumit; po, ne do të shkojmë kundër tyre me fuqinë e Zotit dhe do t'i japim fund kësaj paudhësie të madhe.

19 Dhe tani, Moroni, unë u gëzova kur mora letrën tënde, pasi isha pak i shqetësuar në lidhje me çfarë duhet të bënim, nëse ishte e drejtë për ne që të luftonim kundër vëllezërve tanë.

20 Por, ti ke thënë, në qoftë se ata nuk pendohen, Zoti të ka urdhëruar të shkosh dhe të luftosh kundër tyre.

21 Shiko të "forcosh Lehin dhe Teankumin në Zotin, thuaju të mos kenë frikë, pasi Perëndia do t'i çlirojë, po, ashtu dhe të gjithë ata që qëndrojnë të ve-

ndosur në atë liri me të cilën Perëndia i bëri të lirë. Dhe tani unë po e mbyll letrën ndaj vëllait tim të dashur, Moronit.

KAPITULLI 62

Moroni i shkon në ndihmë Pahoranit në vendin Gideon—Njerëzit e mbretit që refuzojnë të mbrojnë vendin e tyre, vriten—Pahorani dhe Moroni rimarrin Nefihën—Shumë Lamanitë bashkohen me popullin e Amonit—Teankumi vret Amoronin, por vritet edhe ai vetë—Lamanitët dëbohen nga toka dhe rivendoset paqja—Helamani kthehet në shërbesë dhe ndërton Kishën. Rreth 62–57 para K.

DHE tani ndodhi që kur Moroni mori këtë letër, zemra e tij mori guxim dhe u mbush me gëzim jashtëzakonisht të madh për shkak të besnikërisë së Pahoranit, se ai nuk ishte "tradhtar ndaj lirisë dhe çështjes së vendit të tij.

2 Por, ai qe gjithashtu jashtëzakonisht i pikëlluar për shkak të paudhësisë së atyre që kishin dëbuar Pahoranin nga fronti i gjykimit, po, në fund për shkak të atyre që u rebeluan kundër atdheut të tyre si dhe Perëndisë së tyre.

3 Dhe ndodhi që Moroni mori një numër të vogël ushtarësh sipas dëshirës së Pahoranit dhe i dha Lehit dhe Teankumit komandën mbi pjesën tjetër të ushtrisë së tij, dhe u nis drejt tokës së Gideonit.

4 Dhe ai ngriti "flamurin e ^blirisë në çdo vend që hyri dhe mori të gjitha forcat që mundi gjatë tërë udhës për në tokën e Gideonit.

5 Dhe ndodhi që me mijëra u mblodhën rreth flamurit të tij dhe morën shpatat e tyre për të mbrojtur lirinë e tyre, që të mos mund të binin në robëri.

6 Dhe kështu, kur Moroni mblodhi të gjithë burrat që mundi gjatë gjithë marshimit të tij, arriti në tokën e Gideonit; dhe duke bashkuar forcat e tij me ato të Pahoranit, ato u bënë jashtëzakonisht të fuqishme, madje edhe më të fuqishme se ushtarët e Pakusit që ishte "mbreti i atyre kundërshtarëve të cilët kishin dëbuar ^bnjerëzit e lirë jashtë tokës së Zarahemlës dhe kishin marrë në dorë atë vend.

7 Dhe ndodhi që Moroni dhe Pahorani shkuan me ushtritë e tyre në tokën e Zarahemlës dhe u drejtuan kundër qytetit dhe u ndeshën me njerëzit e Pakusit, kaq sa luftuan me ta.

8 Dhe vini re, Pakusi u vra dhe njerëzit e tij u zunë robër dhe Pahorani u rivendos në fronin e tij të gjykimit.

9 Dhe njerëzit e Pakusit u nxorën në gjyq sipas ligjit, si dhe ata njerëzit e mbretit që ishin kapur dhe ishin futur në burg; dhe sipas ligjit u "ekzekutuan; po, ata njerëzit e Pakusit dhe ata njerëzit e mbretit, të gjithë ata që nuk donin të merrnin armët në mbrojtje të atdheut të

tyre, por që deshën të luftonin kundër tij, u vranë.

10 Dhe kështu u bë e nevojshme që ky ligj të zbatohet me rreptësi për sigurinë e atdheut të tyre; po, dhe kushdo që u gjet që mohonte lirinë e tyre, u ekzekutua me të shpejtë sipas ligjit.

11 Dhe kështu mbaroi viti i tridhjetë i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit. Moroni dhe Pahorani vendosën paqe mes popullit të tyre në tokën e Zarahemlës, pasi ekzekutuan të gjithë ata që nuk qenë besnikë ndaj çështjes së lirisë.

12 Dhe ndodhi që në fillim të vitit të tridhjetenjë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit, Moroni menjëherë bëri që të dërgoheshin furnizime ushqimore, si dhe një ushtri prej gjashtë mijë vetash t'i dërgohej Helamanit, për ta ndihmuar që të mbante atë pjesë të vendit.

13 Dhe ai bëri edhe që një ushtri prej gjashtë mijë vetash, me një sasi të mjaftueshme ushqimi, t'u dërgohej ushtrive të Lehit dhe Teankumit. Dhe ndodhi që kjo gjë u bë për të forcuar vendin kundër Lamanitëve.

14 Dhe ndodhi që Moroni dhe Pahorani pasi lanë një grup të madh ushtarësh në tokën e Zarahemlës, u nisën me një grup të madh ushtarësh për në vendin Nefiha, të vendosur t'i nxirrnin Lamanitët nga ai qytet.

15 Dhe ndodhi që ndërsa po marshonin drejt atij vendi, u ndeshën me një grup të madh

4a Alma 46:12-13, 36.
USH Flamur.

4b USH Liri.
6a Alma 61:4-8.

b Alma 51:5-7.
9a USH Dënim kapital.

ushtarësh Lamanitë dhe vranë shumë prej tyre dhe u morën ushqimet e tyre dhe armët e tyre të luftës.

16 Dhe ndodhi që pasi i kapën, i bënë që të hynin në një besëlidhje, që ata nuk do të merrnin më armët e tyre të luftës kundër Nefitëve.

17 Dhe pasi hynë në këtë besëlidhje i dërguan të banonin me njerëzit e Amonit dhe ata ishin një numër rreth katër mijë vetë që nuk ishin vrarë.

18 Dhe ndodhi që pasi i dërguan ata, vazhduan marshimin e tyre për në vendin Nefiha. Dhe ndodhi që kur arritën në qytetin Nefiha, ata ngritën çadrat e tyre në fushat e Nefihës që është afër qytetit Nefiha.

19 Tani Moroni dëshironte që Lamanitët të dilnin e të luftonin kundër tyre në fusha; por Lamanitët, pasi e dinin trimërinë e tyre jashtëzakonisht të madhe dhe duke parë numrin e madh të tyre, kështu nuk guxuan të vinin kundër tyre; kështu nuk luftuan atë ditë.

20 Dhe kur nata erdhi, Moroni shkoi nëpër errësirën e natës dhe u ngjit mbi majën e murit për të zbuluar tinëz se në ç'pjesë të qytetit po fushonin Lamanitët me ushtrinë e tyre.

21 Dhe ndodhi që ata ishin në lindje, afër hyrjes; dhe se të gjithë po flinin. Dhe tani Moroni u kthye tek ushtria e tij dhe bëri që të përgatitnin me të shpejtë litarë të fortë dhe shkallë për të zbritur nga maja

e murit në pjesën e brendshme të murit.

22 Dhe ndodhi që Moroni bëri që ushtarët e tij të shkonin dhe të ngjiteshin mbi majën e murit, dhe të zbritnin në atë pjesë të qytetit, po, madje në pjesën perëndimore, ku Lamanitët nuk po fushonin me ushtritë e tyre.

23 Dhe ndodhi që të gjithë zbritën brenda në qytet gjatë natës, me anë të litarëve të tyre të fortë dhe të shkallëve të tyre; kështu, kur erdhi mëngjesi që të gjithë ishin brenda mureve të qytetit.

24 Dhe tani, kur u zgjuan Lamanitët dhe panë se ushtritë e Moronit ishin brenda mureve, ata u trembën jashtëzakonisht shumë, kaq sa ikën përjashta nëpërmjet hyrjes.

25 Dhe tani, kur Moroni pa se po iknin me vrap para tij, ai bëri që ushtarët e tij t'i ndiqnin nga pas dhe vranë shumë prej tyre dhe rrethuan shumë të tjerë, dhe i zunë robër lufte; dhe të mbeturit e tyre ikën në tokën e Moronit, që ishte në kufijtë e bregdetit.

26 Kështu Moroni dhe Pahorani morën zotërimin e qytetit Nefiha pa humbur asnjë shpirt; dhe pati shumë prej Lamanitëve që u vranë.

27 Tani ndodhi që shumë prej Lamanitëve që u zunë robër, deshën të bashkoheshin me "njerëzit e Amonit dhe të bëheshin një popull i lirë.

28 Dhe ndodhi që të gjithë

atyre që kishin dëshirë, iu dha sipas dëshirave të tyre.

29 Prandaj, të gjithë robërit Lamanitë të luftës u bashkuan me popullin e Amonit dhe filluan të punonin shumë, duke punuar tokën, duke rritur çfarëdolloj drithi dhe kope dhe tufa bagëtish të çdo lloji; dhe kështu Nefitët u çliruan nga një barrë e rëndë; po, aq sa u çliruan nga të gjithë robërit Lamanitë të luftës.

30 Tani ndodhi që Moroni mori në zotërim qytetin e Nefihës dhe zuri shumë robër lufte të cilët i pakësuan shumë ushtritë e Lamanitëve dhe mori shumë nga Nefitët që ishin zënë robër, të cilët e përforcuan shumë ushtrinë e Moronit; prandaj Moroni shkoi përpara nga vendi Nefiha për në tokën e Lehit.

31 Dhe ndodhi që kur Lamanitët panë se Moroni po shkante drejt tyre, u trembën përsëri dhe ikën nga prania e ushtrisë së Moronit.

32 Dhe ndodhi që Moroni dhe ushtria e tij i ndoqën nga pas nga qyteti në qytet, derisa ata u ndeshën me Lehin dhe Teankumin; dhe Lamanitët ia mbathën nga Lehi dhe Teankumi, madje poshtë, deri në kufijtë pranë bregdetit, derisa arritën në tokën e Moronit.

33 Dhe ushtritë e Lamanitëve u mblodhën të gjitha së bashku, saqë të gjitha së bashku ishin në një trup në tokën e Moronit. Tani Amaroni, mbreti i Lamanitëve ishte gjithashtu me ta.

34 Dhe ndodhi që Moroni dhe

Lehi dhe Teankumi fushuan me ushtritë e tyre rreth e përçark kufijve të tokës së Moronit, kaq sa Lamanitët u gjetën të rrethuar në kufijtë e vendit të shkretë nga jugu dhe në kufijtë e vendit të shkretë nga lindja.

35 Dhe kështu, ata fushuan për atë natë. Pasi vini re, Nefitët dhe Lamanitët ishin gjithashtu të lodhur nga marshimi i gjatë; prandaj nuk bënë ndonjë dredhi gjatë natës, me përjashtim të Teankumit që ishte jashtëzakonisht i zemëruar me Amaronin, kaq sa ai konsideronte se Amaroni dhe vëllai i tij Amalikia, kishin qenë "shkaku i kësaj lufte të madhe dhe të gjatë mes tyre dhe Lamanitëve, e cila kishte qenë shkaku i kaq shumë luftimeve dhe gjakderdhjeje, po, dhe kaq shumë zie buke.

36 Dhe ndodhi që Teankumi, në zemërimin e tij, shkoi në kampin e Lamanitëve, dhe zbriti nga muret e qytetit. Dhe shkoi me një litar nga një vend në tjetrin, derisa gjeti mbretin; dhe i "hodhi një shtizë që e shpoi afër zemrës. Por vini re, para se të vdiste, mbreti zgjoi shërbëtorët e tij, kaq sa ata e ndoqën Teankumin dhe e vranë.

37 Tani ndodhi që, kur Lehi dhe Moroni morën vesh se Teankumi kishte vdekur, qenë jashtëzakonisht të pikëlluar; pasi vini re, ai kishte qenë një njeri që kishte luftuar me trimëri për vendin e tij, po, një mik i vërtetë i lirisë; dhe ai kishte

pësuar shumë vuajtje jashtëzakonisht të mëdha. Por vini re, ai vdiq dhe shkoi atje ku shkojnë tërë banorët e tokës.

38 Tani ndodhi që Moroni të nesërmen marshoi përpara dhe ra mbi Lamanitët, aq sa ata i vranë dhe bënë një kërdi të madhe; dhe i dëbuan nga vendi dhe ata ikën e madje, nuk u kthyen, atëherë kundër Nefitëve.

39 Dhe kështu mbaroi viti i tridhjetenjtë i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit; dhe kështu patën luftëra dhe gjakderdhje dhe zi buke, dhe vuajtje për hapësirën e shumë viteve.

40 Dhe kishte pasur vrasje dhe grindje dhe kundërshtime, dhe çfarëdolloj paudhësish mes popullit të Nefit; megjithatë, për hir të të drejtëve, po, për shkak të lutjeve të të drejtëve ata u kursyen.

41 Por vini re, për shkak të luftës jashtëzakonisht të gjatë mes Nefitëve dhe Lamanitëve, shumë u ashpërsuan për shkak të kohëzgjatjes së madhe të luftës; dhe shumë të tjerë u zbutën për shkak të vuajtjeve të tyre, aq sa u përlulën para Perëndisë, madje në thellësinë e përlulësisë.

42 Dhe ndodhi që, pasi Moroni fortifikoi ato pjesë të vendit që ishin më të ekspozuara kundrejt Lamanitëve, derisa të ishin mjaft të forta, ai u kthye në qytetin e Zarahemlës; dhe gjithashtu Helamani u kthye në vendin e trashëgimit të tij; dhe pati

kështu përsëri paqe mes popullit të Nefit.

43 Dhe Moroni e dorëzoi komandën e ushtrive të tij në duart e të birit, emri i të cilit ishte Moroniha; dhe ai vetë u tërhoq në shtëpinë e tij, kështu që të mund të kalonte në paqe ditët që i kishin mbetur.

44 Dhe Pahorani u kthye në fronin e tij të gjykimit; dhe Helamani mori përsëri përsipër t'i predikonte popullit fjalën e Perëndisë; pasi, për shkak të kaq shumë luftërave dhe grindjeve, ishte e nevojshme që një rregull të vendosej përsëri në kishë.

45 Prandaj, Helamani dhe vëllezërit e tij shkuan dhe shpallën fjalën e Perëndisë me shumë fuqi deri në "bindjen e shumë njerëzve për ligësinë e tyre, gjë që i bëri të pendohen për mëkatet e tyre dhe të pagëzohen në Zotin, Perëndinë e tyre.

46 Dhe ndodhi që ata rivendosi përsëri kishën e Perëndisë në të gjithë vendin.

47 Po, dhe rregullime u bënë në lidhje me ligjin. Dhe u zgjodhën "gjykatësit e tyre dhe kryegjykatësit e tyre.

48 Dhe populli i Nefit filloi të "begatohej përsëri në tokë dhe filloi të shumohej, dhe të bëhej jashtëzakonisht i fuqishëm përsëri në tokë. Dhe filluan të bëheshin jashtëzakonisht të pasur.

49 Por, me gjithë pasuritë e tyre, ose fuqinë e tyre, ose begatinë e tyre, ata nuk u ngritën në krenarinë e syve të tyre; as nuk qenë të ngadalshëm, që

40a Alma 45:15–16.
41a USH Mjerim.

45a DeB 18:44.
47a Mosia 29:39.

48a Alma 50:20.

të kujtonin Zotin, Perëndinë e tyre; por u përlulën jashtëzakonisht para tij.

50 Po, ata nuk harruan sesa gjëra të mëdha kishte bërë Zoti për ta, se ai i kishte shpëtuar nga vdekja dhe nga robëria dhe nga burgjet, dhe nga të gjitha llojet e vuajtjeve dhe se i kishte shpëtuar nga duart e armiqve të tyre.

51 Dhe ata iu lutën Zotit, Perëndisë së tyre, vazhdimisht, kaq sa Zoti i bekoi ata, sipas fjalës së tij, kështu që ata u bënë të fortë dhe përparuan në tokë.

52 Dhe ndodhi që të gjitha këto gjëra u bënë. Dhe Helamani vdiq në vitin e tridhjetepestë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

KAPITULLI 63

Shiblioni dhe më vonë Helamani marrin në dorë analet e shenjta—Shumë Nefitë udhëtojnë drejt toka-ve në veri—Hagothi ndërton anije të cilat lundrojnë në detin perëndimor—Moroniha i mund Lamanitët në luftë. Rreth 56–52 para K.

DHE ndodhi që në fillim të vitit të tridhjetegjashtë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit, që "Shiblioni mori në dorë të gjitha ato gjërat e shenjta që iu dhanë Helamanit nga Alma.

2 Dhe ai qe njeri i drejtë dhe eci drejt para Perëndisë; dhe ai u përpoq të bënte gjithnjë mirë, të zbatonte urdhërimet e Zotit,

Perëndisë së tij; dhe kështu bëri edhe vëllai i tij.

3 Dhe ndodhi që Moroni gjithashtu vdiq. Dhe kështu mbaroi viti i tridhjetegjashtë i mbretërimit të gjykatësve.

4 Dhe ndodhi në vitin e tridhjeteshtatë të mbretërimit të gjykatësve, që një grup i madh burrash, madje në shumën e pesë mijë e katërqind prej tyre, me bashkëshortet e tyre dhe me fëmijët e tyre, u nisën nga toka e Zarahemlës për në tokën që ishte "në veri.

5 Dhe ndodhi që Hagothi, duke qenë njeri jashtëzakonisht i përpiktë, shkoi dhe ndërtoi për vete një anije jashtëzakonisht të madhe në kufijtë e vendit Begati, pranë tokës Shkretim dhe e lëshoi në detin perëndimor, pranë "ngushticës që të çonte për në tokën në veri.

6 Dhe vini re, pati shumë nga Nefitët që hynë në të dhe u nisën me shumë furnizime ushqimore, si edhe me shumë gra dhe fëmijë; dhe morën drejtimin drejt veriut. Dhe kështu mbaroi viti i tridhjeteshtatë.

7 Dhe në vitin e tridhjetetë, ky njeri ndërtoi anije të tjera. Dhe anija e parë gjithashtu u kthye dhe shumë njerëz të tjerë hynë në të; dhe ata gjithashtu morën shumë furnizime ushqimore dhe u nisën përsëri për në tokën drejt veriut.

8 Dhe ndodhi që nuk u dëgjua më për ta. Dhe ne mendojmë se ata u mbytën në thellësitë e detit. Dhe ndodhi që edhe një

63 1a Alma 38:1–2.
b Alma 37:1–12.

USH Shenjtë (i).
4a Alma 22:31.

5a Alma 22:32;
Eth. 10:20.

anije tjetër u nis; dhe për në ç'drejtim u nis, nuk e dimë.

9 Dhe ndodhi që në këtë vit shumë njerëz u ngritën e shkuan në "tokën në veri. Dhe kështu mbaroi viti i tridhjetetë.

10 Dhe ndodhi që në vitin e tridhjetenëntë të mbretërimit të gjykatësve, edhe Shibloni vdiq dhe Koriantoni kishte shkuar me një anije për në tokën në veri për t'u dërguar furnizime ushqimore njerëzve që kishin shkuar në atë vend.

11 Prandaj, u bë e nevojshme për Shiblönin që para vdekjes së tij, t'ia kalonte ato gjëra të shenjta birit të "Helamanit, që quhej Helaman, sipas emrit të atit të tij.

12 Tani vini re, të gjitha ato "gdhendje që ishin në dorë të Helamanit qenë shkruar dhe qenë dërguar mes fëmijëve të njerëzve në gjithë vendin, me përjashtim të atyre pjesëve që Alma kishte dhënë urdhër të ^bmos tregohen.

13 Megjithatë, këto gjëra duhej të mbaheshin të fshehta dhe të "kalonin nga një brez në tjetrin; prandaj, në këtë vit, ato iu dorëzuan Helamanit, para vdekjes së Shiblönit.

14 Dhe ndodhi që po në këtë vit, pati disa kundërshtarë që patën shkuar te Lamanitët; dhe u nxitën në zemërim kundër Nefitëve.

15 Dhe gjithashtu në po këtë vit, ata erdhën me një ushtri të madhe për të luftuar kundër popullit të "Moronihës, ose kundër ushtrisë së Moronihës, por u mundën dhe u dëbuan përsëri në tokat e tyre, duke pësuar humbje të madhe.

16 Dhe kështu mbaroi viti i tridhjetenëntë i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

17 Dhe kështu mbaroi kronika e shkruar nga Alma dhe nga i biri, Helamani, dhe gjithashtu nga Shiblönin që ishte biri i tij.

LIBRI I HELAMANIT

Një rrëfim i Nefitëve. Luftërat, grindjet dhe përçarjet e tyre. Dhe gjithashtu profecitë e shumë profetëve të shenjta, para ardhjes së Krishtit, sipas analeve të Helamanit që ishte biri i Helamanit, si dhe në bazë të analeve të bijve të tij, madje deri në ardhjen e Krishtit. Dhe gjithashtu shumë Lamanitë kthehen në besim. Një rrëfim i kthimit të tyre në besim. Një rrëfim i drejtësisë së Lamanitëve dhe i ligësisë dhe neverive të Nefitëve, sipas analit të Helamanit dhe të bijve të tij, madje deri në ardhjen e Krishtit, që quhet Libri i Helamanit.

9a Hel. 3:11–12.
11a Shih kreu i librit të Helamanit.

12a Alma 18:36.
b Alma 37:27–32.
13a Alma 37:4.

15a Alma 62:43.

KAPITULLI 1

Pahorani i dytë bëhet kryegjykatës dhe vritet nga Kishkumeni—Pakumeni zë fronin e gjykimit—Koriantumri udhëheq ushtritë e Lamanitëve, merr Zarahemlën dhe vret Pakumenin—Moroniha mund Lamanitët dhe rimerr Zarahemlën dhe Koriantumri vritet. Rreth 52–50 para K.

DHE tani vini re, ndodhi që në fillim të vitit të dyzetë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit, filloi të paraqitej një vështirësi serioze mes popullit të Nefitëve.

2 Pasi vini re, "Pahorani kishte vdekur dhe kishte shkuar atje ku shkojnë tërë banorët e tokës; prandaj filloi një grindje serioze në lidhje me atë, se cili nga vëllezërit, që ishin bijtë e Pahoranit, do të zinte fronin e gjykimit.

3 Tani, këta janë emrat e atyre që u grindën për fronin e gjykimit, që shkaktuan që edhe populli të grindej: Pahorani, Peanki dhe Pakumeni.

4 Tani këta nuk janë të gjithë bijtë e Pahoranit (pasi ai kishte shumë), por këta janë ata që u grindën për fronin e gjykimit; prandaj, ata shkaktuan tri ndarje mes popullit.

5 Megjithatë, ndodhi që Pahorani u caktua nga "zëri i popullit, që të ishte kryegjykatës dhe një guvernator i popullit të Nefit.

6 Dhe ndodhi që Pakumeni,

kur pa se nuk do të mund ta merrte fronin e gjykimit, u bashkua me zërin e popullit.

7 Por vini re, Peanki dhe ajo pjesë e popullit që dëshironte që ai të ishte guvernatori i tyre, ishte jashtëzakonisht e zemëruar; prandaj, ai ishte gati për t'i marrë me lajka ata njerëz, që të bënin kryengritje kundër vëllezërve të tyre.

8 Dhe ndodhi që, ndërsa ai ishte gati ta bënte këtë gjë, vini re, u kap dhe u gjykua sipas zërit të popullit dhe u dënua me vdekje; pasi ai ishte ngritur në rebelim dhe kishte kërkuar të shkatërronte "lirinë e popullit.

9 Tani, kur njerëzit që dëshironin që ai të ishte guvernatori i tyre, panë se u dënua me vdekje, prandaj u zemëruan dhe vini re, ata dërguan një njeri të quajtur Kishkumen madje në fronin e gjykimit të Pahoranit dhe e vranë Pahoranin, ndërsa ishte i ulur në fronin e gjykimit.

10 Dhe ai u ndoq nga shërbëtorët e Pahoranit; por vini re, kaq e shpejtë që ikja e Kishkumenit, saqë askush nuk mund ta zinte.

11 Dhe ai shkoi tek ata që e çuan dhe të gjithë bënë një marrëveshje, po, duke u betuar mbi Krijuesin e tyre të përjetshëm se ata nuk do t'i tregonin njeriu që Kishkumeni kishte vranë Pahoranin.

12 Prandaj, Kishkumeni nuk u njoh nga njerëzit e Nefit, pasi ishte i maskuar kur vrau Pahoranin. Dhe Kishkumeni dhe grupi i tij që kishte bërë besëlidhje

me të, u përzien me popullin, në mënyrë që të mos zbuloheshin të gjithë; por të gjithë ata që u zbuluan, u dënuan me “vdekje.

13 Dhe tani vini re, Pakumeni u caktua sipas zërit të popullit, që të bëhej kryegjykatës dhe guvernator i popullit, që të mbretëronte në vend të vëllait të tij, Pahoranit; dhe ishte sipas së drejtës së tij. Dhe e gjithë kjo u bë në vitin e dyzetë të mbretërimit të gjykatësve; dhe kështu mbaroi.

14 Dhe ndodhi që në vitin e dyzetënjëtë të mbretërimit të gjykatësve, Lamanitët kishin mbledhur tok një ushtri të panumërt ushtarësh, të armatosur me shpata dhe me kordha dhe me harqe, dhe me shigjeta, dhe me përkrenare, dhe me parzmorë, dhe me të gjitha llojet e mburojave të çdo tipi.

15 Dhe erdhën përsëri që të sulmonin Nefitët. Dhe ata udhëhiqeshin nga një njeri, emri i të cilit ishte Koriantumër; dhe ai ishte pasardhës i Zarahemlës; dhe ishte kundërshtar i Nefitëve; dhe ishte burrë i madh dhe i fuqishëm.

16 Prandaj, mbreti i Lamanitëve, emri i të cilit ishte Tubaloth që ishte i biri i “Amoronit, duke menduar se Koriantumri, meqë ishte njeri i fuqishëm, mund të përballonte Nefitët me fuqinë e tij dhe gjithashtu me urtësinë e madhe të tij, kaq sa e çoi para me shpresë se do t’i mundte Nefitët—

17 Prandaj, ai i nxiti në zemë-

rim dhe mblodhi tok ushtritë e tij dhe caktoi Koriantumrin që të ishte drejtuesi i tyre, dhe bëri që të marshonin për në tokën e Zarahemlës, që të luftonin kundër Nefitëve.

18 Dhe ndodhi që për shkak të grindjeve kaq të mëdha dhe kaq vështirësive në qeveri, nuk kishin vendosur roja të mjaftueshme në tokën e Zarahemlës; pasi kishin menduar se Lamanitët nuk do të guxonin të vinin në zemër të tokave të tyre, për të sulmuar atë qytet të madh të Zarahemlës.

19 Por, ndodhi që Koriantumri marshoi në krye të ushtarëve të tij të panumërt dhe u ra banorëve të qytetit dhe marshimi i tyre u bë me një shpejtësi kaq jashtëzakonisht të madhe, sa që nuk kishte kohë për Nefitët të mblidhnin tok ushtritë e tyre.

20 Prandaj, Koriantumri asgjësoi rojat në hyrje të qytetit dhe u fut me tërë ushtrinë e tij në qytet dhe vranë çdo njeri që u kundërshtoi, kaq sa morën në zotërim tërë qytetin.

21 Dhe ndodhi që Pakumeni që ishte kryegjykatësi, iku para Koriantumrit deri te muret e qytetit. Dhe ndodhi që Koriantumri e përplasi atë kundër murit kaq shumë sa ai vdiq. Dhe kështu mbaruan ditët e Pakumenit.

22 Dhe tani, kur Koriantumri pa se kishte në zotërim qytetin e Zarahemlës dhe pa se Nefitët ikën me vrap para tyre dhe u vranë dhe u zunë robër, dhe u

futën në burg, dhe ai siguroi zotërimin e qendrës më të fortë në tërë vendin, zemra e tij u inkurajua kaq shumë, sa qe gati të nisej dhe të pushtonte gjithë tokën.

23 Dhe tani, ai nuk qëndroi shumë në tokën e Zarahemlës, por marshoi përpara me një ushtri të madhe, madje drejt qytetit Begati; pasi kishte vendosur të çante përpara dhe ta hapte udhën me shpatë, që të siguronte pjesën veriore të vendit.

24 Dhe, duke menduar se fuqia më e madhe e tyre ishte në qendër të vendit, prandaj ai u drejtua andej, duke mos u dhënë atyre kohë të mblidheshin veçse në grupe të vogla; dhe në këtë mënyrë, ata ranë mbi ta dhe i prenë rrafsh me tokën.

25 Por vini re, ky marshim i Koriantumrit nëpër qendrën e vendit i dha Moronihës avantazh të madh mbi ta, me gjithë numrin e madh të Nefitëve që u vranë.

26 Pasi vini re, Moroniha kishte menduar se Lamanitët nuk do të guxonin të vinin në qendrën e vendit, por se do të sulmonin qytetet rreth e përqark kufijve, ashtu siç kishin bërë deri atëherë; prandaj Moroniha kishte bërë që ushtritë e tyre të fuqishme të qëndronin në atë pjesë të vendit, rreth e përqark kufijve.

27 Por vini re, Lamanitët nuk u frikësuan sipas dëshirës së tij, por kishin ardhur në qendër të vendit dhe kishin pushtuar

kryeqytetin që ishte qyteti i Zarahemlës dhe po marshonin nëpër pjesët më kryesore të vendit, duke vrrarë njerëzit e duke bërë kërdrinë në burra, gra dhe fëmijë, duke futur nën kontroll shumë qytete dhe shumë fortesa.

28 Por, kur Moroniha e mori vesh këtë gjë, ai dërgoi menjëherë Lehin me një ushtri rreth e përqark për t'u dalë përpara, para se ata të arrinin në tokën Begati.

29 Dhe kështu bëri ai; dhe u doli përpara, para se ata të vinin në tokën Begati dhe luftoi me ta, kaq sa ata filluan të tërhiqen prapa, drejt tokës së Zarahemlës.

30 Dhe ndodhi që Moroniha u preu udhën e tërheqjes së tyre dhe luftoi kundër tyre, aq sa u bë një betejë jashtëzakonisht e përgjakshme; po, shumë u vranë dhe mes numrit të të vrrarëve, u gjet edhe "Koriantumri.

31 Dhe tani, vini re, Lamanitët nuk mund të tërhiqeshin në asnjë drejtim, as nga veriu, as nga jugu, as nga lindja, as nga perëndimi, pasi qenë të rrethuar në çdo anë nga Nefitët.

32 Dhe kështu Koriantumri i futi Lamanitët në mes të Nefitëve, kaq sa ata qenë nën pushtetin e Nefitëve dhe, pasi ai vetë u vra, dhe Lamanitët iu dorëzuan Nefitëve.

33 Dhe ndodhi që Moroniha mori përsëri në zotërim qytetin e Zarahemlës dhe bëri që Lamanitët që ishin zënë robër lufte të

liheshin të lirë të largoheshin nga ai vend në paqe.

34 Dhe kështu mbaroi viti i dyzetenjëtë i mbretërimit të gjykatësve.

KAPITULLI 2

Helamani, biri i Helamanit bëhet kryegjykatës—Gadiontoni kryeson bandën e Kishkumenit—Shërbëtori i Helamanit vret Kishkumenin dhe banda e Gadiontonit ikën për në vendin e shkretë. Rreth 50–49 para K.

DHE ndodhi që në vitin e dyzetedytë të mbretërimit të gjykatësve, pasi Moroniha vendosi përsëri paqe mes Nefitëve dhe Lamanitëve, vini re, nuk kishte njeri që të zinte fronin e gjykimit; prandaj filloi të kishte përsëri grindje mes njerëzve në lidhje me atë se kush duhej të zinte fronin e gjykimit.

2 Dhe ndodhi që Helamani që ishte i biri i Helamanit, u caktua nga zëri i popullit të zinte fronin e gjykimit.

3 Por vini re, “Kishkumeni që vrau Pahoranin vuri një pritë për të shkatërruar edhe Helamanin; dhe ai u përkrah nga banda e tij, që kishin hyrë në besëlidhje se askush nuk duhej të dinte ligësinë e tij.

4 Pasi kishte një njeri të quajtur “Gadionton që ishte jashtëzakonisht i aftë në fjalë, si edhe me dredhitë e tij, për të vënë në zbatim punë të fshehta, si vrasje dhe plaçkitje; prandaj

ai u bë kryetari i bandës së Kishkumenit.

5 Prandaj, ai i mori ata me lajka dhe gjithashtu Kishkumenin, se, në qoftë se ata do ta vendosnin atë në fronin e gjykimit, ai do t’u jepte mundësi atyre që i përkisnin bandës së tij që të vendosehin në pushtet dhe autoritet mes popullit; prandaj Kishkumeni kërkoi ta shkatërronte Helamanin.

6 Dhe ndodhi që ndërsa ai po shkonte drejt fronit të gjykimit të shkatërronte Helamanin, vini re, një nga shërbëtorët e Helamanit, pasi kishte qenë natën përjashta dhe pasi kishte marrë, duke u maskuar, një njohuri të atyre planeve që ishin përgatitur nga kjo bandë për të shkatërruar Helamanin—

7 Dhe ndodhi që ai u takua me Kishkumenin dhe ai i dha atij një shenjë; prandaj Kishkumeni i bëri të ditur atij qëllimin e dëshirës së tij, duke dëshiruar që ai ta çonte te froni i gjykimit, që ai të mund të vriste Helamanin.

8 Dhe kur shërbëtori i Helamanit kuptoi çdo gjë që kishte në zemër Kishkumeni dhe se qëllimi i tij ishte të vriste dhe gjithashtu se qëllimi i të gjithë atyre që i përkisnin bandës së tij ishte të vrisnin dhe të plaçkitnin dhe të merrnin pushtetin, (dhe ky ishte plani i tyre i “fshehtë dhe lidhja e tyre), shërbëtori i Helamanit i tha Kishkumenit: Të shkojmë drejt fronit të gjykimit.

9 Tani, kjo gjë e kënaqi

Kishkumenin jashtëzakonisht, pasi ai mendoj të zbatonte planin e tij, por vini re, shërbëtori i Helamanit, ndërsa po shkonin për te Froni i Gjykimit, i nguli thikën Kishkumenit, madje në zemër dhe ai ra i vdekur pa asnjë rënkim. Dhe ai vrapoi dhe i tregoi Helamanit të gjitha gjërat që kishte parë dhe që kishte dëgjuar dhe që kishte bërë.

10 Dhe ndodhi që Helamani dërgoi të kapnin këtë bandë hajdutësh dhe vrasësish të fshehtë, që të ekzekutoheshin sipas ligjit.

11 Por vini re, kur Gadiantoni zbuloi se Kishkumeni nuk ishte kthyer, e zuri frika se do të vritej; prandaj bëri që banda ta ndiqte. Dhe ata ikën e dolën nga vendi, nëpër një udhë të fshehtë, e shkuan në vendin e shkretë; dhe kështu, kur Helamani dërgoi që të kapeshin, nuk i gjetën dot në asnjë vend.

12 Dhe më shumë për këtë Gadianton do të flitet më pas. Dhe kështu mbaroi viti i dyzetedytë i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

13 Dhe vini re, në mbarim të këtij libri do të shihni se ky "Gadianton qe përgjegjës i përmbysjes, po, për pothuajse shkatërrimin e plotë të popullit të Nefit.

14 Vini re, unë nuk dua të them në mbarim të librit të Helamanit, por dua të them në mbarim të librit të Nefit, nga i cili unë kam marrë të gjithë rrëfimin që kam shkruar.

KAPITULLI 3

Shumë Nefitë shpërngulen në tokën në veri—Ata ndërtojnë shtëpi prej çimentoje dhe mbajnë shumë anale—Dhjetëra mijëra kthehen në besim dhe pagëzohen—Fjala e Perëndisë i drejton njerëzit drejt shpëtimit—Nefi, i biri i Helamanit, zë fronin e gjykimit. Rreth 49–39 para K.

DHE tani ndodhi që në vitin e dyzetetretë të mbretërimit të gjykatësve, nuk pati grindje mes popullit të Nefit, me përjashtim të një kryelartësie të vogël që ishte në kishë, që shkaktoi ca përçarje të vogla mes njerëzve, punët e të cilëve u zgjidhën në mbarim të vitit të dyzetetretë.

2 Dhe nuk pati grindje mes njerëzve në vitin e dyzetekatërt, nuk pati shumë grindje as në vitin e dyzetepestë.

3 Dhe ndodhi që në vitin e dyzetegashtë po, pati grindje të shumta dhe shumë përçarje; gjatë të cilave pati jashtëzakonisht shumë që u larguan nga toka e Zarahemlës dhe shkuan për në tokën në "veri, për ta trashëguar tokën.

4 Dhe ata udhëtuan për një largësi jashtëzakonisht të madhe, kaq sa arritën te shumë "ujëra të mëdha dhe shumë lumenj.

5 Po, dhe ata madje u përhapën në të gjitha pjesët e vendit, në çfarëdo pjese që nuk ishte e shkretuar dhe pa drunj, për shkak të banorëve të shumtë që

e kishin trashëguar më parë tokën.

6 Dhe tani asnjë pjesë e tokës nuk ishte e shkretuar, veçse nga mungesa e drunjve; por për shkak të "shkatërrimit të madh të njerëzve që kishin banuar në atë vend më parë, ajo quhej e ^bshkretë.

7 Dhe, meqë kishte pak drurë mbi faqe të tokës, njerëzit që shkuan u bënë jashtëzakonisht të aftë në punimin e çimentos; prandaj ndërtuan shtëpi me çimento, në të cilat ata banonin.

8 Dhe ndodhi që u shtuan dhe u përhapën dhe shkuan nga toka në jug në tokën në veri, dhe u përhapën kaq sa filluan të mbulonin faqen e gjithë dheut, nga deti në jug në detin në veri, nga deti në "perëndim në detin në lindje.

9 Dhe njerëzit që ishin në tokën në veri banonin në çadra dhe në shtëpi prej çimentoje dhe lanë të rriten lloj-lloj pemësh që mbinin mbi faqe të tokës, që me kohë të kishin lëndë për të ndërtuar shtëpitë e tyre, po, qytetet e tyre dhe tempujt e tyre dhe sinagogat e tyre, dhe vendet e tyre të shenjta, dhe çfarëdolloj ndërtesë tjetër.

10 Dhe ndodhi që ndërsa lënda e drurit ishte jashtëzakonisht e rrallë në tokën në veri, ata çuan shumë "me anë të detit.

11 Dhe kështu ata u dhanë mundësi njerëzve të tokës në veri që të ndërtonin shumë

qytete, si me lëndë druri, ashtu edhe me çimento.

12 Dhe ndodhi që pati shumë nga "njerëzit e Amonit, që kishin lindur Lamanitë, që shkuan gjithashtu në këtë tokë.

13 Dhe tani ka shumë anale që janë mbajtur mbi veprimet e këtij populli, nga shumë prej këtyre njerëzve, të cilat janë të hollësishme dhe shumë të gjata në lidhje me ta.

14 Por vini re, as një e qindta pjesë e veprimeve të këtij populli, po, anali i Lamanitëve dhe i Nefitëve dhe luftërat e tyre, dhe grindjet, dhe përçarjet, dhe predikimet e tyre, dhe profecitë e tyre, dhe lundrimi i tyre, dhe ndërtimi i tyre i anijeve, dhe ndërtimi i tyre i "tempujve, dhe i sinagogave, dhe i vendeve të tyre të shenjta, dhe drejtësia e tyre, dhe ligësia e tyre, dhe vrasjet e tyre, dhe plaçkitjet e tyre, dhe grabitjet e tyre, dhe të gjitha llojet e neverive dhe lavirësive nuk mund të përmbahet në këtë vepër.

15 Por vini re, ka shumë libra dhe shumë anale të çdo lloji dhe ato janë mbajtur kryesisht nga Nefitët.

16 Dhe ato "kanë kaluar nga Nefitët, nga një brez në tjetrin, madje derisa ata kanë rënë në shkelje dhe u vranë, u plaçkitën dhe u ndoqën dhe u dëbuan, dhe u therën, dhe u shpërndanë mbi faqe të dheut, dhe u përziën me Lamanitët, derisa ata

6a Mosia 21:25–27.

b Alma 22:31.

8a Alma 22:27, 32.

10a Alma 63:5–8.

12a Alma 27:21–26.

14a 2 Ne. 5:16;

Jakobi 1:17;

3 Ne. 11:1.

16a 1 Ne. 5:16–19;

Alma 37:4.

^bnuk u quajtën më Nefitë, duke u bërë të ligj dhe të egër dhe grabitqarë, po, madje, duke u bërë Lamanitë.

17 Dhe tani po kthehem përsëri te tregimi im; prandaj, ato që tregova kanë ngjarë pasi u vërtetuan grindje të mëdha dhe trazira, dhe luftëra, dhe përçarje mes popullit të Nefit.

18 Viti i dyzetegjastë i mbretërimit të gjykatësve mbaroi;

19 Dhe ndodhi që kishte akoma grindje të mëdha në tokë, po, madje, edhe në vitin e dyzeteshtatë dhe gjithashtu në vitin e dyzetetëtë.

20 Megjithatë, Helamani mbajti fronin e gjykimit me drejtësi dhe barazi; po, ai bëri që të respektohen statutet dhe gjykimet dhe urdhërimet e Perëndisë; dhe bëri vazhdimisht atë që ishte e drejtë në sytë e Perëndisë; dhe eci në gjurmët e atit të tij, kaq sa u begatua në tokë.

21 Dhe ndodhi që ai pati dy djem. Ai i dha të madhit emrin e ^aNefit dhe të voglit emrin e ^bLehit. Dhe ata filluan të rriten për Zotin.

22 Dhe ndodhi që luftërat dhe grindjet mes popullit të Nefitëve filluan të shuhen deri diku, në pjesën e fundit të vitit të dyzetetëtë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

23 Dhe ndodhi që në vitin e dyzetentëtë të mbretërimit të gjykatësve u vendos paqe e vazhdueshme në tokë, me për-

jashtim të lidhjeve të fshehta që ^aGadanton hajduti kishte krijuar në pjesët më të populluara të vendit, të cilat në atë kohë nuk diheshin nga ata që ishin në krye të qeverisë; prandaj nuk u shkatërruan nga ai vend.

24 Dhe ndodhi që po në këtë vit pati përparim jashtëzakonisht të madh në kishë, kaq sa pati me mijëra që u bashkuan me kishën dhe u pagëzuan në pendim.

25 Dhe kaq i madh qe përparimi në kishë dhe kaq shumë bekime u derdhën mbi njerëzit, sa madje edhe vetë kryepërfetërinjtë dhe mësuesit u çuditën jashtë mase.

26 Dhe ndodhi që puna e Zotit u përparua në pagëzimin dhe në bashkimin e shumë shpirtave me kishën e Perëndisë, po, madje me dhjetëra mijëra.

27 Kështu, ne mund të shohim se Zoti është i mëshirshëm ndaj të gjithë atyre që do të thërrasin në sinqeritetin e zemrave të tyre, emrin e tij të shenjtë.

28 Po, kështu ne shohim se ^aporta e qiellit është e hapur për të ^bgjithë, madje, për ata që do të besojnë në emrin e Jezu Krishtit që është Biri i Perëndisë.

29 Po, ne shohim se kushdo që ka dëshirë mund të mbështetet në ^afjalën e Perëndisë, që është e ^bshpejtë dhe e fuqishme, e cila do t'i ndajë copë-copë të gjitha dinakëritë dhe kurthet dhe mashtrimet e djallit, dhe do ta udhëheqë njeriun e Krishtit në

16b Alma 45:12–14.

21a USH Nefi, bir i Helamanit.

b USH Lehi, misionar

nefit.

23a Hel. 2:4.

28a 2 Ne. 31:9, 17.

b Vep. 10:28;

Rom. 2:10–11.

29a USH Fjalë e Perëndisë.

b Heb. 4:12; DeB 11:2.

një udhë të ngushtë dhe të ‘ngushtuar nëpër atë ‘humnerë të përhershme mjerimi, që është përgatitur të përpijë të këqijtë—

30 Dhe të vendosin shpirtrat e tyre, po, shpirtrat e tyre të pavdekshëm, në ‘krahun e djathtë të Perëndisë, në mbretërinë e qiellit, që të ulen me Abrahamin dhe Isakun dhe Jakobin, dhe me të gjithë etërit tanë të shenjtë, për të mos dalë kurrë më.

31 Dhe në këtë vit pati gëzim të vazhdueshëm në tokën e Zarahemlës dhe në të gjitha krahinat rreth e përçark, madje në të gjithë tokën që zotërohej nga Nefitët.

32 Dhe ndodhi që pati paqe si dhe gëzim jashtëzakonisht të madh në pjesën e mbetur të vitit të dyzetëntë; po, dhe pati gjithashtu paqe të vazhdueshme dhe gëzim të madh në vitin e pesëdhjetë të mbretërimit të gjykatësve.

33 Dhe në e vitin e pesëdhjetënjëtë të mbretërimit të gjykatësve, pati gjithashtu paqe, por pati gjithashtu kryelartësi që filloi të hynte në kishë—jo në kishën e Perëndisë, por në zemrat e njerëzve që pretendonin të bënin pjesë në kishën e Perëndisë—

34 Dhe ata u ngritën në ‘kryelartësi, madje derisa të persekutonin shumë prej vëllezërve të tyre. Tani, kjo ishte një e keqe e madhe që i shkaktoi pjesës më të përlulur të popullit,

që të duronte përndjekje të mëdha dhe të kalonte në shumë mjerime.

35 Megjithatë, ata ‘agjëruan dhe u ^blutën shpesh dhe u bënë gjithnjë e më të fortë në ‘përlulësinë e tyre dhe gjithnjë e më të vendosur në besimin e Krishtit, në mbushjen e shpirtrave të tyre me gëzim dhe ngushëllim, po, madje në ‘pastrimin dhe në ‘shenjtërimin e zemrave të tyre, shenjtërim që vjen për shkak të ‘dhënies së zemrave të tyre Perëndisë.

36 Dhe ndodhi që edhe viti i pesëdhjetedytë mbaroi në paqe, me përjashtim të kryelartësisë jashtëzakonisht të madhe që hyri në zemrat e njerëzve; dhe kjo ishte për shkak të ‘pasurive të tyre jashtëzakonisht të mëdha dhe të begatisë së tyre në tokë; dhe ajo u shtua në ta nga dita në ditë.

37 Dhe ndodhi që në vitin e pesëdhjetetretë të mbretërimit të gjykatësve, Helamani vdiq dhe biri i tij më i madh, Nefi, filloi të mbretëronte në vend të tij. Dhe ndodhi që ai e përmbushi detyrën e fronit të gjykimit me drejtësi dhe paanësi; po, ai zbatoi urdhërimet e Perëndisë dhe eci në udhët e atit të tij.

KAPITULLI 4

Kundërshtarët Nefitë dhe Lamani-tët bashkojnë forcat dhe pushtojnë

29c 2 Ne. 9:41; 33:9.

d 1 Ne. 15:28–30.

30a Mt. 25:33–34.

34a USH Kryelartësi, krenari.

35a USH Agjëroj, agjërim.

b USH Lutje.

c USH Përl, përlulësi.

d USH Pastër (i), pastërti.

e USH Shenjtërim.

f 2 Kro. 30:8;

Mosia 3:19.

36a USH Pasuri.

tokën e Zarahemlës—Humbjet tek Nefitët ndodhin për shkak të ligësisë së tyre—Kisha zvogëlohet dhe njerëzit bëhen të dobët, sikurse Lamanitët. Rreth 38–30 para K.

DHE ndodhi që në vitin e pesëdhjetekatërt pati shumë përçarje në kishë dhe pati gjithashtu dhe një "grindje mes popullit, kaq sa pati shumë gjakderdhje.

2 Dhe pjesa kryengritëse u vra dhe u dëbua jashtë atij vendi; dhe ata shkuan te mbreti i Lamanitëve.

3 Dhe ndodhi që ata u përpoqën të nxitnin Lamanitët të luftonin kundër Nefitëve, por vini re, Lamanitët ishin jashtëzakonisht të frikësuar, kaq sa nuk ua vunë veshin fjalëve të atyre kundërshtarëve.

4 Por ndodhi që në vitin e pesëdhjetegjashtë të mbretërimit të gjykatësve, pati "kundërshtarë që shkuan nga Nefitët te Lamanitët; dhe ata bashkë me të tjerët ia dolën mbanë t'i nxitnin në zemërim kundër Nefitëve; dhe gjatë gjithë atij viti u përgatitën për luftë.

5 Dhe, në vitin e pesëdhjeteshtatë, ata erdhën kundër Nefitëve për të luftuar dhe filluan punën e tyre vdekjeprurëse; po, kaq sa në vitin e pesëdhjetetë të mbretërimit të gjykatësve, ata ia dolën mbanë të pushtonin tokën e Zarahemlës; po, dhe të gjitha tokat, madje, deri në tokën që ishte afër vendit Begati.

6 Dhe Nefitët dhe ushtritë e

Moronihës u dëbuan gjer në vendin Begati;

7 Dhe aty u fortifikuan kundër Lamanitëve, nga deti perëndimor deri tek ai lindor; që ishte një ditë udhëtimi për një Nefit, gjatë vijës që kishin fortifikuar dhe kishin vendosur ushtritë e tyre për të mbrojtur pjesën veriore të vendit.

8 Dhe kështu, ata kundërshtarë të Nefitëve, me ndihmën e një ushtrie të madhe të Lamanitëve, morën të gjitha pronat e Nefitëve që ishin në pjesën jugore. Dhe e gjithë kjo gjë u bë në vitin e pesëdhjetetë dhe pesëdhjetenëntë të mbretërimit të gjykatësve.

9 Dhe ndodhi që në vitin e gjashtëdhjetë të mbretërimit të gjykatësve, Moroniha ia doli mbanë që të merrte me ushtrinë e tij, shumë pjesë të vendit; po, ata fituan shumë qytete që kishin rënë në duart e Lamanitëve.

10 Dhe ndodhi që në vitin e gjashtëdhjetenjë të mbretërimit të gjykatësve, ata ia dolën mbanë të rifitonin madje gjysmën e të gjitha pronave të tyre.

11 Tani, kjo humbje e madhe e Nefitëve dhe kjo kërdi e madhe që u shkaktua mes tyre, nuk do të kishte ndodhur po të mos ishte nga ligësia e tyre dhe nga neveria e tyre që ishte mes tyre; po, dhe që edhe mes atyre që kishin pretenduar se i përkisnin kishës së Perëndisë.

12 Dhe kjo ishte për shkak të "krenarisë së zemrave të tyre, për shkak të ^bpasurive të tyre të jashtëzakonshme, po, për shkak

4 1a 3 Ne. 11:29.
4a Hel. 5:17.

12a Abd. 1:3-4;
DeB 101:42.

b 1 Tim. 6:17;
2 Ne. 9:42.

të shtypjes së të ‘varfërve nga ana e tyre, duke mos u dhënë ushqim të uriturve, duke mos u dhënë veshje të zhveshurve dhe duke qëlluar në fytyrë vëllezërit e tyre të përlulur, duke u tallur me atë që ishte e shenjtë, duke mohuar shpirtin e profecisë dhe të zbulësës, duke vrarë, duke plaçkitur, duke gënjer, duke vjedhur, duke shkelur kurorën, duke hyrë në grindje të mëdha, duke ikur dhe duke vajtur në tokën e Nefit, mes Lamanitëve—

13 Dhe për shkak të kësaj ligësie të madhe dhe të “lavdërimeve të fuqisë së tyre, ata u lanë në fuqinë e tyre; prandaj nuk përparuan, por u mjeruan dhe u goditën dhe u dëbuan nga Lamanitët, derisa humbën pothuaj të gjitha tokat e tyre.

14 Por vini re, Moroniha i predikoi popullit shumë gjëra për shkak të paudhësisë së tyre dhe gjithashtu bënë “Nefi dhe Lehi që ishin bijtë e Helamanit; i predikuan popullit shumë gjëra, po, dhe profetizuan shumë gjëra mes tyre në lidhje me paudhësitë e tyre dhe se ç’do t’u ndodhte, në qoftë se nuk do të pendoheshin për mëkatet e tyre.

15 Dhe ndodhi që ata u penduan dhe duke qenë se u penduan, filluan të përparonin.

16 Pasi kur Moroniha pa se ata u penduan, ai përballoi rrezikun dhe i udhëhoqi nga një vend në tjetrin, dhe nga një qytet në tjetrin, madje derisa ata rifituan gjysmën e pronave të tyre

dhe gjysmën e të gjitha tokave të tyre.

17 Dhe kështu mbaroi viti i gjashtëdhjetenjë të mbretërimit të gjykatësve.

18 Dhe ndodhi që në vitin e gjashtëdhjetedytë të mbretërimit të gjykatësve, Moroniha nuk mundi të merrte më zotërimi nga Lamanitët.

19 Prandaj ata hoqën dorë nga plani që të merrnin pjesën e mbetur të tokave të tyre, pasi kaq të shumtë ishin Lamanitët, sa që u bë e pamundur për Nefitët të kishin epërsi mbi ta; prandaj Moroniha përdori tërë ushtritë e tij, që t’i mbante ato pjesë që kishte marrë.

20 Dhe ndodhi që për shkak të numrit të madh të Lamanitëve, Nefitët kishin frikë të madhe se do të mundeshin dhe do të vriteshin, dhe do të shkatërroheshin.

21 Po, ata filluan të kujtonin profecitë e Almës si dhe fjalët e Mosias; dhe panë se kishin qenë një popull kokëfortë dhe se i kishin përçmuar urdhërimet e Perëndisë;

22 Dhe se ata kishin ndryshuar dhe kishin shkelur nën këmbët e tyre “ligjet e Moisiut, ose atë që Zoti e urdhëroi që t’ia jepte popullit; dhe ata panë se ligjet e tyre ishin korrumpuar dhe se ata ishin bërë një popull i lig, derisa ishin aq të ligj, madje njëjloj si Lamanitët.

23 Dhe për shkak të paudhësisë së tyre, kisha kishte filluar të “zvogëlohej; dhe ata filluan të

mos besonin në shpirtin e profecisë dhe në shpirtin e zbulës; dhe gjykimet e Perëndisë i shikonin rreptë ndër sy.

24 Dhe ata panë se ishin ^adobësuar sikurse vëllezërit e tyre, Lamanitët dhe se Shpirti i Zotit nuk i ruante më; po, ishte larguar prej tyre, pasi ^bShpirti i Zotit nuk banon në tempuj “jo të shenjtë—

25 Prandaj, Zoti nuk i ruajti më me fuqinë e tij mrekulluese dhe të pashembullt, pasi kishin rënë në një gjendje “mosbesimi dhe ligësie të tmerrshme; dhe ata panë se Lamanitët ishin jashtëzakonisht më të shumtë në numër se ata dhe se në qoftë se nuk do të ^bgjenin pëlqimin e Zotit, Perëndisë së tyre, ata duhej të mbaronin patjetër.

26 Pasi vini re, ata panë se fuqia e Lamanitëve ishte aq e madhe sa fuqia e tyre, madje edhe njeri për njeri. Dhe kështu kishin rënë në këtë shkelje të madhe; po, kështu ishin bërë të dobët, për shkak të shkeljes së tyre, në hapësirën e “jo shumë viteve.

KAPITULLI 5

Nefi dhe Lehi i kushtohen predikimit—Emrat e tyre i ftojnë ata të ndjekin një jetë si atë të të parëve—Krishti shëlbton ata që pendohen—Nefi dhe Lehi bëjnë që shumë të kthehen në besim, burgosen dhe rre-

thohen nga zjarri—Një re errësire mbulon treqind veta—Toka driedhet dhe një zë i urdhëron njerëzit të pendohen—Nefi dhe Lehi bisedojnë me engjëjt dhe turma rrethohet nga zjarri. Rreth 30 para K.

DHE ndodhi që po këtë vit, vini re, “Nefi ia dorëzoi fronin e gjykimit një njeriu, emri i të cilit ishte Cezoram.

2 Meqë, si ligjet, ashtu dhe qeveritë e tyre vendoseshin nga “zëri i popullit dhe se ata që ^bzgjodhën të keqen ishin më të shumtë nga ata që zgjodhën të mirën, prandaj qenë gati për shkatërrim, pasi ligjet ishin korruptuar.

3 Po, dhe kjo nuk është e gjitha; ata ishin një popull kokëfortë, kaq sa nuk mund të qeveriseshin nga ligji apo drejtësia, nëse nuk ishte për shkatërrimin e tyre.

4 Dhe ndodhi që Nefi u lodh nga paudhësia e tyre; prandaj “dha dorëheqjen nga froni i gjykimit dhe mori përsipër të predikonte fjalën e Perëndisë për tërë pjesën e mbetur të ditëve të tij, ashtu edhe vëllai i tij, Lehi, gjithashtu për tërë pjesën e mbetur të ditëve të tij.

5 Pasi ata mbanin mend fjalët që ati i tyre, Helamani, u tha atyre. Dhe këto janë fjalët që ai u tha:

6 Vini re, bijtë e mi, unë dëshiroj që të mbani mend dhe të zbatoni urdhërimet e Perëndisë; dhe do të dëshiroja që ju t’ia

24a Mosia 1:13.

b Ush Frymë e Shenjtë.

c Mosia 2:37;

Alma 7:21; 34:36.

25a Ush Mosbesim.

b Jakobi 6:5.

26a Alma 46:8;

Hel. 12:3–4.

5 1a Hel. 3:37.

2a Mosia 29:25–27.

b Alma 10:19.

4a Alma 4:15–20.

shpallni popullit këto fjalë. Vini re, unë ju dhashë emrat e "prindërve tanë të parë, që dolën nga toka e Jeruzalemit; dhe këtë gjë e bëra, që kur ju të kujtoni emrat tuaj, të mund të kujtoni ata; dhe kur t'i kujtoni ata, ju mund të kujtoni veprat e tyre; dhe kur t'i kujtoni veprat e tyre, ju mund të dini siç është thënë dhe gjithashtu shkruar, që ato qenë të ^bmira.

7 Prandaj, bijtë e mi, unë do të doja që ju të bëni atë që është e mirë, që të mund të thuhet dhe gjithashtu të shkruhet për ju, madje ashtu siç u tha dhe u shkrua për ta.

8 Dhe tani, bijtë e mi, vini re, unë kam edhe diçka tjetër që dëshiroj prej jush, dëshirë e cila është që ju të mos i bëni këto gjëra që të lavdëroheni, por që të mund t'i bëni këto gjëra për të pasur për vete një "thesar në qiell, po, i cili është i përjetshëm dhe nuk do të zhduket; po, që ju të mund të keni atë ^bdhuratë të çmueshme të jetës së përjetshme, që kemi shkak të mendojmë se iu dha etërve tanë.

9 O, mbani mend, mbani mend bijtë e mi, "fjalët që mbreti Benjamin i foli popullit të tij; po, mbani mend se nuk ka as udhë, as mënyrë tjetër, nëpërmjet së cilës njeriu mund të shpëtojë, vetëm nëpërmjet gjakut ^bshlyes të Jezu Krishtit i cili

do të vijë; po, mbani mend se ai vjen për të ^cshëlbuar ^dbotën.

10 Dhe mbani mend gjithashtu "fjalët që Amuleku i tha Zizromit, në qytetin e Amonihës; pasi i tha atij se Zoti do të vijë patjetër për të shëlbuar popullin e tij, porse ai nuk do të vijë që të shëlbojë ata në mëkatet e tyre, por, për t'i shëlbuar ata nga mëkatet e tyre.

11 Dhe se ai ka fuqi, që i është dhënë nga Ati, për t'i shëlbuar ata nga mëkatet e tyre për shkak të pendimit; prandaj ai "dërgoi engjëjt e tij për të shpallur lajmet e kushteve të pendimit, që çojnë në fuqinë e Shëlbuesit, në shpëtimin e shpirtrave të tyre.

12 Dhe tani bijtë e mi, mbani mend, mbani mend se është mbi "shkëmbin e Shëlbuesit tonë që është Krishti, biri i Perëndisë, që ju duhet të ndërtoni ^bthemelin tuaj; që kur djalli të çojë erërat e tij të fuqishme, po shigjetat e tij në shtjellë të erës, po, kur i gjithë breshëri i tij dhe ^cfurtuna e tij e fuqishme do të lëshohen mbi ju, nuk do të ketë fuqi mbi ju, që t'ju tërheqë në humnerën e mjerimit dhe të vuajtjes së pafund, për shkak të shkëmbit mbi të cilin jeni ndërtuar, që është një bazë e sigurt, një bazë mbi të cilën në qoftë se njerëzit ndërtojnë, nuk mund të bien.

13 Dhe ndodhi që këto qenë fjalët që Helamani u "mësoi të

6a 1 Ne. 1:1, 5.

b 2 Ne. 33.

8a 3 Ne. 13:19–21.

b DeB 14:7.

9a Mosia 2:9.

b Mosia 3:17–18.

ush Shlyej, shlyerje.

c ush Shëlbej,

shëlbuar (i), shëlbim.

d ush Botë—Njerëz

që nuk u binden

urdhërimeve.

10a Alma 11:34.

11a Alma 13:24–25.

12a Mt. 7:24–27;

DeB 6:34; Moisi. 7:53.

ush Gurthemeli;

Shkëmb.

b Isa. 28:16; Jakobi 4:16.

c 3 Ne. 14:25, 27.

13a Mosia 1:4.

bijve; po, ai u mësoi atyre shumë gjëra që nuk janë të shkruara, si edhe shumë gjëra që janë të shkruara.

14 Dhe ata i mbajtën mend fjalët e tij; dhe prandaj u nisën, duke zbatuar urdhërimet e Perëndisë, për t'u mësuar fjalën e Perëndisë të gjithë njerëzve të Nefit, duke filluar në qytetin Begati.

15 Dhe prej andej në qytetin e Gidit; dhe nga qyteti i Gidit në qytetin e Mulekut.

16 Dhe madje, nga një qytet në tjetrin, derisa shkuan mes gjithë popullit të Nefit, që ishte në pjesën jugore të vendit dhe prej andej në tokën e Zarahemlës, mes Lamanitëve.

17 Dhe ndodhi që ata predikuan me fuqi të madhe, kaq sa hutuan shumë prej atyre "kundërshtarëve që kishin ikur nga Nefitët, kaq sa ata u afruan dhe rrëfyen mëkatet e tyre dhe u pagëzuan në pendim, dhe u kthyen menjëherë te Nefitët për t'u përpjekur të ndreqnin të këqijat që ata kishin bërë.

18 Dhe ndodhi që Nefi dhe Lehi predikuan mes Lamanitëve me fuqi dhe autoritet kaq të madh, pasi iu dha atyre fuqi dhe autoritet, që të mund të "flisnin dhe gjithashtu se ç'duhej të flisnin—

19 Prandaj ata folën duke i çuditur shumë Lamanitët dhe duke i "bindur ata kaq shumë, sa pati tetë mijë nga Lamanitët,

që ishin në tokën e Zarahemlës dhe rreth e përqark, që u pagëzuan në pendim dhe u bindën mbi të këqijat e traditave të etërve të tyre.

20 Dhe ndodhi që Nefi dhe Lehi vazhduan që andej për të shkuar në tokën e Nefit.

21 Dhe ndodhi që u morën nga një ushtri Lamanitësh dhe u hodhën në "burg; po, madje në të njëjtin burg në të cilin Amoni dhe vëllezërit e tij u hodhën nga shërbëtorët e Limhit.

22 Dhe pasi u futën në burg për shumë ditë pa ushqim, vini re, ata shkuan në burg t'i merrnin që të mund t'i vrisnin.

23 Dhe ndodhi që Nefi dhe Lehi u rrethuan sikur të ishte prej një "zjarri, madje, kaq sa ata nuk guxuan të vinin duart e tyre mbi ta, nga frika se mund të digjeshin. Megjithatë, Nefi dhe Lehi nuk u dogjën dhe ishin sikur të qëndronin në mes të zjarrit dhe nuk digjeshin.

24 Dhe kur panë se ishin të rrethuar nga një "kolonë zjarri, por që nuk i digjte, zemrat e tyre morën guxim.

25 Pasi ata panë se Lamanitët nuk guxonin të vinin duart mbi ta; as nuk guxonin t'u afroheshin, por qëndronin sikur të kishin mbetur pa gojë, nga çudia.

26 Dhe ndodhi që Nefi dhe Lehi shkuan para dhe filluan t'u flisnin atyre, duke thënë: Mos u frikësoni, pasi vini re, është Perëndia që po ju tregon

17a Hel. 4:4.

18a DeB 100:5–8.

USH Profeci,
profetizoj.19a USH Kthim, kthyer (i);
Punë misionare.

21a Mosia 7:6–7; 21:23.

23a Eks. 3:2.

24a Eks. 14:24;

1 Ne. 1:6;

DeB 29:12;

JS—H 1:16.

këtë gjë të mrekullueshme me të cilën ju tregohet se ju nuk mund të vini duart tuaja mbi ne, që të na vrisni.

27 Dhe vini re, kur ata thanë këto fjalë, toka u drodh jashtëzakonisht dhe muret e burgut u drodhën sikur të ishin gati të binin përdhe; por vini re, ato nuk ranë. Dhe vini re, ata që ndodheshin në burg ishin Lamanitë dhe Nefitë që ishin kundërshtarë.

28 Dhe ndodhi që ata u mbuluan nga një re “errësire dhe një frikë e tmerrshme erdhi mbi ta.

29 Dhe ndodhi që atje u dëgjua një “zë sikur të ishte prej sipër resë së errësirës, duke thënë: Pendohuni, pendohuni dhe mos kërkonti më të shkatërroni shërbëtorët e mi që i kam dërguar mes jush për t’ju shpallur lajme të mira.

30 Dhe ndodhi që kur ata dëgjuan këtë zë dhe vunë re se nuk ishte një zë bubullime, as nuk ishte zëri i zhurmës së një trazire të madhe, por vini re, ishte një zë i “qetë i një butësie të përsosur, sikur të ishte një pëshpëritje dhe depërtoi deri në thellësinë e shpirtit—

31 Dhe me gjithë butësinë e zërit, vini re, toka u drodh jashtëzakonisht dhe muret e burgut u drodhën përsëri, sikur të ishin gati të binin përdhe; dhe vini re, reja e errësirës që i kishte errësuar nuk u shpërnda—

32 Dhe vini re, zëri u dëgjua përsëri, duke thënë: Pendohuni, pendohuni, pasi mbretëria e qiellit po afrohet; dhe mos kërkonti

më të shkatërroni shërbëtorët e mi. Dhe ndodhi që toka u tund përsëri dhe muret u drodhën.

33 Dhe kështu përsëri, për të tretën herë zëri u dëgjua dhe u tha atyre fjalë të mrekullueshme që nuk mund të thuheshin nga njeriu; dhe muret u drodhën përsëri dhe toka u drodh sikur të ishte gati të çahesh copë-copë.

34 Dhe ndodhi që Lamanitët nuk mund të iknin për shkak të resë së errësirës që i mbulonte; po, dhe nuk lëviznin dot nga frika që kishte ardhur mbi ta.

35 Tani, kishte një mes tyre, që kishte lindur Nefit, që njëherë kishte qenë pjesëtar i kishës së Perëndisë, por u shkëput prej tyre.

36 Dhe ndodhi që ai u kthye dhe vini re, ai pa përmes resë së errësirës fytyrën e Nefit dhe të Lehit; dhe vini re, ato “shkëlqenin jashtëzakonisht, madje si fytyrat e engjëjve. Dhe ai pa se ata kishin ngritur sytë e tyre nga qielli; dhe dukej sikur po i flisnin ose sikur ngrinin zërat e tyre drejt një qenieje që ata shihnin.

37 Dhe ndodhi që ky njeri i thirri grumbullit që ata të ktheheshin dhe të shikonin. Dhe vini re, atyre iu dha fuqi, kështu që ata u kthyen dhe panë; dhe panë fytyrën e Nefit dhe të Lehit.

38 Dhe ata i thanë atij njeriu: Vër re, ç’duan të thonë të gjitha këto gjëra dhe kush është ai me të cilin këta njerëz flasin?

39 Tani, emri i njeriut ishte Aminadab. Dhe Aminadabi u

tha atyre: Ata flasin me engjëjt e Perëndisë.

40 Dhe ndodhi që Lamanitët i thanë atij: “Ç’duhet të bëjmë që kjo re errësire që na mbulon, të largohet prej nesh?”

41 Dhe Aminadabi u tha atyre: Duhet të “pendoheni dhe t’i luteni zërit, madje derisa të keni ^bbesim në Krisht, për të cilin ju mësuva juve nga Alma dhe Amuleku dhe Zizromi; dhe kur ta bëni këtë gjë, reja e errësirës që ju mbulon do të largohet prej jush.

42 Dhe ndodhi që të gjithë filluan t’i luteshin zërit të atij që kishte dridhur tokën; po, ata iu lutën, derisa reja e errësirës u zhduk.

43 Dhe ndodhi që kur hodhën sytë rreth e rrotull dhe panë se reja e errësirës ishte zhdukur dhe nuk i mbulonte më, vini re, panë se ata ishin “rrethuar, po, çdo shpirt, nga një kolonë zjarri.

44 Dhe Nefi dhe Lehi ishin në mes tyre; po, edhe ata ishin të rrethuar; po, sikur ishin në mes të një zjarri plot flakë, por që nuk i dëmtonte, as nuk prekte muret e burgut; dhe ishin mbushur me atë “gëzim që është i patregueshëm dhe plot lavdi.

45 Dhe vini re, “Shpirti i Shenjtë i Perëndisë zbriti nga qielli dhe hyri në zemrat e tyre dhe ata u mbushën sikur të ishin plot zjarr, dhe mund të ^bthoshin fjalë të mrekullueshme.

46 Dhe ndodhi që një zë u

erdhi atyre, po, një zë i këndshëm, sikur të ishte një pëshpëritje, duke thënë:

47 “Paqe, paqe qoftë me ju, për shkak të besimit tuaj në Shumë të Dashurin tim që ka qenë që nga fillimi i botës.

48 Dhe tani, kur ata dëgjuan këtë gjë, ngritën sytë e tyre për të shikuar prej nga vinte zëri; dhe vini re, ata panë “qiejt të hapen dhe engjëjt zbritën nga qielli dhe u shërbyen atyre.

49 Dhe qenë rreth treqind shpirtra që i panë dhe i dëgjuan këto gjëra; dhe iu kërkua që të shkonin dhe të mos çuditeshin, as të mos dyshonin.

50 Dhe ndodhi që ata shkuan dhe shërbyen mes popullit, duke shpallur në të gjitha krahinat rreth e përqark të gjitha gjërat që kishin dëgjuar dhe parë, kaq sa pjesa më e madhe e Lamanitëve u bind prej tyre, për shkak të provave të mëdha që ata kishin marrë.

51 Dhe të gjithë ata që u “bindën, lanë armët e tyre të luftës dhe gjithashtu urrejtjen e tyre dhe traditën e etërve të tyre.

52 Dhe ndodhi që ata u dhanë Nefitëve tokat e zotërimit të tyre.

KAPITULLI 6

Lamanitët e drejtë u predikojnë Nefitëve të këqij—Të dy popujt begatohen gjatë një periudhe paqeje dhe bollëku—Luciferi, autori i

40a Vep. 2:37–39.

41a USH Pendohem,
pendim.

b USH Besim.

43a 3 Ne. 17:24; 19:14.

44a USH Gëzim.

45a 3 Ne. 9:20; Eth. 12:14.

b USH Dhurata të

Shpirtit.

47a USH Paqe.

48a 1 Ne. 1:8.

51a Alma 31:5.

mëkatit, trazon zemrat e të ligjve dhe hajdutët e Gadiantonit në vrasje dhe në ligësi—Hajdutët marrin në dorë qeverinë e Nefitëve. Rreth 29–23 para K.

DHE ndodhi që kur mbaroi viti i gjashtëdhjetedytë i mbretërimit të gjykatësve, ndodhën të gjitha këto gjëra dhe Lamanitët, pjesa më e madhe e tyre, u bënë një popull i drejtë, kaq sa “drejtësia e tyre ia kaloi asaj të Nefitëve, për shkak të vendosmërisë së tyre dhe të vazhdimësisë së tyre në besim.

2 Pasi vini re, kishte shumë nga Nefitët që ishin bërë të “ashpër dhe të papenduar, dhe shumë të ligj, kaq sa hodhën poshtë fjalën e Perëndisë dhe të gjitha predikimet dhe profecitë që u bënë mes tyre.

3 Megjithatë, njerëzit e kishës u gëzuan shumë për shkak të kthimit në besim të Lamanitëve; po, për shkak të kishës së Perëndisë që ishte vendosur mes tyre. Dhe ata “shoqëroheshin me njëri-tjetrin dhe gëzoheshin mes tyre, dhe patën gëzim të madh.

4 Dhe ndodhi që shumë prej Lamanitëve erdhën në tokën e Zarahemlës dhe i shpallën popullit të Nefitëve mënyrën sesi u “kthyen në besim dhe i nxitën ata në besim dhe pendim.

5 Po, dhe shumë predikuan me fuqi dhe autoritet jashtëzakonisht të madh, duke sjellë shumë prej tyre në thellësitë e përlësisë, që të jenë pasuesit e

përlulur të Perëndisë dhe të Qengjit.

6 Dhe ndodhi që shumë prej Lamanitëve shkuan në tokën në veri; dhe gjithashtu Nefi dhe Lehi shkuan në “tokën në veri, që t’i predikonin popullit. Dhe kështu mbaroi viti i gjashtëdhjetetretë.

7 Dhe vini re, pati paqe në të gjithë vendin, kaq sa Nefitët shkuan në çfarëdolloj pjese të vendit që ata donin të shkonin, qoftë ajo mes Nefitëve ose Lamanitëve.

8 Dhe ndodhi që gjithashtu Lamanitët shkuan kudo që donin, qoftë mes Lamanitëve ose mes Nefitëve; dhe kështu patën shkëmbime të lira me njëri-tjetrin në blerje dhe shitje dhe fitonin sipas dëshirës së tyre.

9 Dhe ndodhi që ata u bënë jashtëzakonisht të pasur, si Lamanitët ashtu edhe Nefitët dhe patën me shumicë ar dhe argjend dhe çfarëdolloj mineralesh të çmueshme, si në tokën në jug, ashtu edhe në tokën në veri.

10 Tani, toka në jug quhej Lehi dhe toka në veri quhej “Mulek, sipas birit të Zedekias, pasi Zoti kishte çuar Mulekun në tokën në veri dhe Lehin në tokën në jug.

11 Dhe vini re, në të dyja këto toka kishte çdo lloj ari dhe argjendi dhe mineralesh të çmueshme të çdo tipi; dhe kishte gjithashtu punëtorë të

6 1a Hel. 13:1.
2a Rom. 1:28–32.
3a USH Shoqërim.

4a USH Kthim, kthyer (i).
6a Alma 63:4–9;
Hel. 3:11–12.

10a Mosia 25:2–4;
Hel. 8:21.

aftë që punonin të gjitha llojet e metaleve dhe i rafinonin; dhe kështu u bënë të pasur.

12 Ata rritnin grurë me shumicë, si në veri, ashtu edhe në jug; dhe ata lulëzuan jashtëzakonisht shumë, si në veri, ashtu edhe në jug. Dhe u shtuan dhe u bënë jashtëzakonisht të fuqishëm në tokë. Dhe ata rritën shumë tufa dhe kope, po, shumë kafshë të majme.

13 Vini re, gratë e tyre punonin dhe turrnin dhe bënin të gjitha llojet e copërave dhe pëlhurave të punuara hollë, për të mbuluar lakuriqësinë e tyre. Dhe kështu kaloi në paqe viti i gjashtëdhjetekatërt.

14 Dhe, në vitin e gjashtëdhjetepestë, ata patën gëzim të madh dhe paqe, po, shumë predikime dhe shumë profeci në lidhje me atë që do të vinte. Dhe kështu kaloi viti i gjashtëdhjetepestë.

15 Dhe ndodhi që në vitin e gjashtëdhjetegjashtë të mbretërimit të gjykatësve, vini re, "Cezorami u vra nga një dorë e panjohur, ndërsa ishte ulur në fronin e gjykimit. Dhe ndodhi që po atë vit, i biri i cili qe caktuar nga populli në vendin e tij, u vra gjithashtu. Dhe kështu mbaroi viti i gjashtëdhjetegjashtë.

16 Dhe në fillim të vitit të gjashtëdhjeteshtatë njerëzit filluan të bëheshin përsëri jashtëzakonisht të ligj.

17 Pasi vini re, Zoti i kishte bekuar për kaq kohë me pasuritë

e kësaj bote, që ata nuk ishin nxitur në zemërim, në luftëra, as në gjakderdhje; prandaj ata filluan të vendosnin zemrat e tyre mbi pasuritë e tyre; po, filluan të kërkonin fitime që të ngriheshin njëri përmbi tjetrin; prandaj filluan të bënë vrasje të "fshhta dhe të vidhnin dhe të plaçkitnin, që të mund të kishin fitime.

18 Dhe tani, vini re, ata vrasës dhe plaçkitës ishin një bandë e formuar nga Kishkumeni dhe "Gadianoni. Dhe tani ndodhi që kishte shumë, madje mes Nefitëve, nga banda e Gadianonit. Por, vini re, ata ishin më të shumtë mes pjesës më të ligë të Lamanitëve. Dhe ata quheshin hajdutët dhe vrasësit e Gadianonit.

19 Dhe qenë ata që vranë kryegjykatësin Cezoram dhe të birin, ndërsa ishin në fronin e gjykimit; dhe vini re, ata nuk u gjetën.

20 Dhe tani ndodhi që, kur Lamanitët zbuluan se kishte hajdutë mes tyre u erdhi shumë keq; dhe përdorën çdo mjet që kishin në dorë për t'i shkatërruar nga faqja e dheut.

21 Por vini re, Satani ua trazoi zemrat pjesës më të madhe të Nefitëve, kaq sa, ata u bashkuan me ato banda hajdutësh dhe hynë në besëlidhjet dhe betimet e tyre se do të mbronin dhe do të ruanin njëri-tjetrin në çfarëdo rrethane të vështirë që të gjendeshin, kështu që ata nuk do të pësonin gjë për vrasjet

e tyre dhe plaçkitjet e tyre, dhe vjedhjet e tyre.

22 Dhe ndodhi që ata kishin shenjat e tyre, po, shenjat e tyre të "fshehta dhe fjalët e tyre të fshehta; dhe kjo që ata të dallojnë një vëlla që kishte hyrë në besëlidhje, se çfarëdo të lige të bënte një vëlla, të mos dëmtohej nga vëllai i tij, as prej atyre që bënin pjesë në bandën e tij dhe që kishin hyrë në besëlidhjen e tij.

23 Dhe kështu, ata mund të vrisnin dhe të plaçkitnin dhe të vidhnin, dhe të bënin lavirësi dhe të gjitha llojet e ligësisë, në kundërshtim me ligjet e vendit të tyre dhe gjithashtu me ligjet e Perëndisë së tyre.

24 Dhe kushdo prej tyre, që bënte pjesë në bandën e tyre, po t'i tregonte botës "ligësitë e tyre dhe neveritë e tyre, duhej të gjykohej, jo sipas ligjeve të vendit të tyre, por sipas ligjeve të ligësisë së tyre, që ishin bërë nga Gadiantoni dhe nga Kishkumeni.

25 Tani vini re, janë pikërisht këto "betime dhe besëlidhje të fshehta, që Alma i dha urdhër të birit, që të mos ia njoftonte botës nga frika se ato mund të bëheshin një mjet për ta çuar popullin në shkatërrim.

26 Tani vini re, ato betime dhe besëlidhje të "fshehta nuk erdhën te Gadiantoni nga analet që iu dorëzuan Helamanit;

por vini re, ato u futën në zemër të Gadiantonit nga e "njëjta qenie që bindi prindërit tanë të parë që të hanin nga fruti i ndaluar—

27 Po, po ajo qenie që bëri komplot me "Kainin se po të vriste ai të vëllanë Abelin, nuk do të dihej nga bota. Dhe ai bëri komplot me Kainin dhe me pasuesit e tij që nga ajo kohë e tutje.

28 Dhe është gjithashtu po ajo qenie që ua futi në zemër njerëzve, që të "ndërtonin një kullë mjaft të lartë që ata të arrinin në qiell. Dhe qe po ajo qenie që udhëhoqi njerëzit që erdhën nga ajo kullë në këtë vend; të cilët përhapën punët e errësirës dhe neveritë mbi gjithë faqen e tokës, derisa i tërhoqi njerëzit në një "shkatërrim të plotë dhe në një ferr të përjetshëm.

29 Po, është po ajo qenie që i shtiu në zemër "Gadiantonit, që të vazhdonte akoma punën e errësirës dhe vrasjes së fshehtë; dhe këtë gjë ai e ka bërë që nga fillimi i njeriut deri në kohën e sotme.

30 Dhe vini re, ai është "autori i të gjitha mëkateve. Dhe vini re, ai vazhdon punët e tij të errësirës dhe vrasjes së fshehtë dhe i kalon komplotet e tyre dhe betimet e tyre dhe besëlidhjet e tyre, dhe planet e tyre të ligësisë së tmerrshme nga brezi në brez, sipas mundësisë,

22a USH Lidhje të fshehta.

24a USH Lig (i), ligësi.

25a Alma 37:27–32.

26a Moïs. 5:29, 49–52.

b 3 Ne. 6:28;

Moïs. 4:6–12.

27a Moïs. 5:18–33.

28a Zan. 11:1–4;

Eth. 1:3.

b Eth. 8:9, 15–25.

29a Hel. 2:4–13.

30a Alma 5:39–42;

Moro. 7:12, 17;

Moïs. 4:4.

që të vërë nën kontroll zemrat e fëmijëve të njerëzve.

31 Dhe tani vini re, ai kishte fuqi të madhe mbi zemrat e Nefitëve; po, kaq sa ata u bënë jashtëzakonisht të ligj; po, pjesa më e madhe e tyre ishin larguar nga udha e drejtësisë dhe “shkelën me këmbët e tyre urdhërimet e Perëndisë dhe u kthyen në udhët e veta, dhe ndërtuan për vete idhuj me arin e tyre dhe me argjendin e tyre.

32 Dhe ndodhi që të gjitha këto paudhësi erdhën tek ata në hapësirën e “jo shumë viteve, kaq sa pjesa më e madhe e tyre u erdhi në vitin e gjashtëdhjetë-shtatë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

33 Dhe ata u rritën gjithashtu në paudhësitë e tyre në vitin e gjashtëdhjetëtetë, me keqardhje të madhe dhe ankime nga të drejtët.

34 Dhe kështu, ne shohim se Nefitët filluan të binin në mosbesim dhe të rriteshin në ligësi dhe neveri, ndërsa Lamanitët filluan të rriteshin jashtëzakonisht shumë në njohurinë e Perëndisë së tyre; po, ata filluan të zbatonin statutet dhe urdhërimet e tij dhe të ecnin me vërtetësi dhe drejtësi para tij.

35 Dhe kështu ne shohim se Shpirti i Zotit filloi të “largohej nga Nefitët, për shkak të ligësisë dhe të ngurtësisë të zemrave të tyre.

36 Dhe kështu, ne shohim se Zoti filloi të derdhte mbi Lama-

nitët Shpirtin e tij, për shkak të lehtësisë dhe të vullnetit të tyre për të besuar në fjalët e tij.

37 Dhe ndodhi që Lamanitët ndoqën që të zhduknin bandën e hajdutëve të Gadiantonit; dhe predikuan fjalën e Perëndisë mes pjesës më të ligë të tyre, kaq sa kjo bandë hajdutësh u shkatërrua krejtësisht mes Lamanitëve.

38 Dhe ndodhi nga ana tjetër që Nefitët i inkurajuan dhe i përkrahën, duke filluar nga pjesa më e ligë e tyre, derisa u përhapën në të gjithë tokën e Nefitëve dhe kishin joshur pjesën më të madhe të të drejtëve, derisa ata arritën t’i besonin veprat e tyre dhe të merrnin nga plaçkitjet e tyre dhe të bashkoheshin me ta në vrasjet dhe në lidhjet e tyre të fshehta.

39 Dhe kështu ata mundën të merrnin tërë drejtimin e qeverisë, kaq sa shkelën nën këmbë dhe qëlluan dhe çorën, dhe u kthyen shpinat e tyre të “varfërve dhe të urtëve dhe pasuesve të përulur të Perëndisë.

40 Dhe kështu, ne shohim se ata ishin në një gjendje të tmerrshme, “gati për një shkatërrim të përhershëm.

41 Dhe ndodhi që kështu mbaroi viti i gjashtëdhjetëtetë i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

PROFECIA E NEFIT, TË BIRIT TË HELAMANIT—Perëndia kërcë-

31a 1 Ne. 19:7.
32a Alma 46:8.
35a Mosia 2:36;

DeB 121:37.
39a Psa. 109:16;
Alma 5:54–56;

DeB 56:16.
40a Hel. 5:2; 11:37;
DeB 18:6.

non popullin e Nefit se do t'i vizitojë në zemërimin e tij për shkatërrimin e plotë të tyre, në qoftë se nuk pendohen për ligësinë e tyre. Perëndia godet popullin e Nefit me sëmundje; ata pendohen dhe kthehen tek ai. Samueli, një Lamanit, profetizon mes Nefitëve.

Përfshin kapitujt 7 deri në 16, duke përfshirë edhe të fundit.

KAPITULLI 7

Nefi nuk pranohet në veri dhe kthehet në Zarahemla—Ai lutet nga kulla e oborrit të tij dhe atëherë i bën thirrje popullit të pendohet ose të mbarojë. Rreth 23–21 para K.

VINI re, tani ndodhi në vitin e gjashtëdhjetenëntë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefitëve, që Nefi, biri i Helamanit, u "kthye në tokën e Zarahemlës nga toka në veri.

2 Pasi ai kishte vajtur aty mes njerëzve që ishin në tokën në veri dhe u predikoi atyre fjalën e Perëndisë dhe u profetizoi shumë gjëra atyre;

3 Dhe ata i hodhën poshtë të gjitha fjalët e tij, kaq sa ai nuk mund të rrinte më mes tyre, prandaj u kthye përsëri në vendlindjen e tij.

4 Dhe duke parë popullin në një gjendje kaq të tmerrshme ligësie dhe ata hajdutët e Gadiantonit duke mbushur fronet e gjykimit—pasi morën pushtetin dhe autoritetin e

vendit, duke lënë mënjanë urdhërimet e Perëndisë, pa qenë fare të drejtë para tij, duke mos zbatuar drejtësi mes fëmijëve të njerëzve;

5 Duke dënuar të drejtët për shkak të drejtësisë së tyre; duke lënë fajtorët dhe të ligjtë pa i dënuar, për shkak të parave të tyre; dhe për më tepër të qëndronin në detyrë në krye të qeverisë, të sundonin dhe të vepronin sipas vullneteve të tyre, që ata të mund të merrnin fitime dhe madhështi nga "bota dhe, për më tepër, kështu që të mund të shkelnin më me lehtësi kurorën dhe të vidhnin dhe të vrisnin, dhe të bënin sipas vullneteve të tyre—

6 Tani, kjo paudhësi e madhe erdhi mbi Nefitët, në hapësirën e jo shumë viteve; dhe kur Nefi e pa atë, zemra iu enjt në gjoks nga keqardhja; dhe thirri në agoninë e shpirtit të tij:

7 Oh, sikur të kisha patur ditët e mia në ditët kur ati im, Nefi, doli së pari nga toka e Jeruzalemit, kështu që të gëzohesha me të në tokën e premtuar; atëherë njerëzit e tij luteshin me lehtësi, ishin të vendosur të zbatonin urdhërimet e Perëndisë dhe ishin të ngadalshëm që të shtyheshin të bënin paudhësi dhe të shpejtë të dëgjonin fjalët e Zotit—

8 Po, nëse ditët e mia do të kishin qenë në ato ditë, atëherë shpirti im do të ishte gëzuar në drejtësinë e vëllezërve të mi.

9 Por vini re, është caktuar

që këto të jenë ditët e mia dhe që shpirti im të mbushet me pikëllim për shkak të ligësisë së vëllezërve të mi.

10 Dhe vini re, tani ndodhi që ai ishte në një kullë e cila gjendej në oborrin e Nefit, që ishte pranë udhës kryesore që të çonte në tregun kryesor që gjendej në qytetin e Zarahemlës; prandaj, Nefi qe përkulur në atë kullë që ishte në oborrin e tij, kullë e cila ishte edhe pranë portës së oborrit, nëpërmjet së cilës dilet në udhën kryesore.

11 Dhe ndodhi që disa njerëz po kalonin aty pranë dhe panë Nefin në kullë, ndërsa po i derdhte shpirtin e tij Perëndisë; dhe ata vrapuan t'u tregonin të tjerëve ç'kishin parë dhe njerëzit erdhën së bashku në turma, që të mund të dinin shkakun e një zije kaq të madhe për ligësinë e njerëzve.

12 Dhe tani, kur Nefi u ngrit, pa turmën e njerëzve që ishin mbledhur tok së bashku.

13 Dhe ndodhi që hapi gojën dhe u tha atyre: Vini re, "përse jeni mbledhur së bashku? Që unë t'ju tregoj për paudhësitë tuaja?"

14 Po, sepse u ngjita në kullën time, që t'i derdh shpirtin Perëndisë tim, për shkak të pikëllimit të madh të zemrës sime, që vjen nga paudhësitë tuaja!

15 Dhe për shkak të pikëllimit dhe të vajtimit tim ju u mblodhët tok dhe po çuditeni; po,

dhe keni nevojë të madhe të çuditeni; po, duhet të çuditeni sepse jeni nënshtruar, aq sa djalli të ketë kontroll kaq të madh mbi zemrat tuaja.

16 Po, si është e mundur që iu dorëzuar lajkave të atij që po kërkon t'i hedhë shpirtat tuaj në mjerim të përjetshëm dhe në vuajtje të pafund?

17 O, pendohuni, pendohuni! "Përse doni të vdisni? Kthehuni, kthehuni te Zoti, Perëndia juaj. Përse ju ka braktisur ai?"

18 Kjo është, sepse ju keni ngurtësuar zemrat tuaja; po, nuk doni të dëgjoni zërin e "bariut të mirë; po, ju e keni ^bprovokuar atë që të zemërohet kundër jush.

19 Dhe vini re, në vend që t'ju "mbledhë, nëse nuk do të pendoheni, vini re, ai do t'ju shpërndajë që të bëheni mish për qentë dhe për bishat e egra.

20 O, si mund ta keni harruar Perëndinë tuaj pikërisht në atë ditë që ju shpëtoi?

21 Por vini re, është për të bërë fitim, për t'u lavdëruar nga njerëzit, po, kështu që ju të mund të keni ar dhe argjend. Dhe zemrat tuaja i keni vënë mbi pasuritë dhe mbi gjërat e kota të kësaj "bote, për të cilat ju vrisni dhe plaçkitni dhe vidhni, dhe jepni dëshmi të ^brreme kundër fqinjët tuaj, dhe bëni të gjitha llojet e paudhësisë.

22 Dhe për këtë shkak mjerimi do të bjerë mbi ju, veçse në qoftë

13a Mt. 3:5–8.

17a Eze. 18:23, 31–32.

18a Eze. 34:12;

Gjo. 10:14–16;

Alma 5:38–41, 57–60.

USH Bari i Mirë.

b Jakobi 1:8;

Alma 12:36–37.

19a 3 Ne. 10:4–7.

21a USH Qenie i botës.

b Eks. 20:16;

Mt. 15:19–20.

se pendoheni. Pasi, në qoftë se nuk pendoheni, vini re, ky qytet i madh dhe të gjitha ato qytete të mëdha që janë rreth e përqark, që janë në tokën e zotërimit tonë, do t'ju merren kështu që ju të mos keni vend në to; pasi vini re, Zoti nuk do t'ju japë "fuqi, sikurse ka bërë deri tani, që të përballoni armiqtë tuaj.

23 Pasi vini re, kështu thotë Zoti: Unë nuk do t'u tregoj të ligjve fuqinë time, njërit më shumë se tjetrit, nëse ata nuk pendohen për mëkatet e tyre dhe nuk dëgjojnë fjalët e mia. Prandaj tani dua që ju të vini re, vëllezërit e mi se do të jetë "më mirë për Lamanitët, sesa për ju, nëse nuk pendoheni.

24 Pasi vini re, ata janë më të drejtë se ju, pasi ata nuk kanë mëkatuar kundër asaj njohurie të madhe që ju keni marrë; prandaj Zoti do të jetë i mëshirshëm me ta; po, ai do të "zgjasë ditët e tyre dhe do të shtojë farën e tyre, madje edhe pasi ju të jeni ^bshkatërruar krejtësisht, nëse nuk pendoheni.

25 Po, mjerë ju, për atë neveri të madhe që ka ardhur mes jush; dhe ju jeni bashkuar me të, po, me atë bandë të "fshehtë që u krijua nga Gadiantoni!

26 Po, "mjerë ju, për atë kryelartësi që keni lejuar të hyjë në zemrat tuaja, që ju ka ngritur përtej asaj që është e mirë, për shkak të ^bpasurive tuaja jashtëzakonisht të mëdha!

27 Po, mjerë ju, për shkak të ligësisë dhe neverive tuaja!

28 Dhe në qoftë se nuk pendoheni, ju do të mbaroni; po, madje tokat tuaja do t'ju merren dhe ju do të shkatërroheni nga faqja e dheut.

29 Vini re, tani unë nuk po ju them nga vetja ime se këto gjëra do të ndodhin, pasi këto gjëra nuk i "di nga vetja ime; por vini re, unë e di se këto gjëra janë të vërteta, sepse Zoti Perëndi m'i ka bërë të njohura, prandaj unë po dëshmoj se ato do të ndodhin.

KAPITULLI 8

Gjykatësit e korruptuar përpiqen të nxitin popullin kundër Nefit—Abrahami, Moisiu, Zenosi, Zenoku, Eziasia, Isaia, Jeremia, Lehi dhe Nefi, të gjithë, dëshmuar për Krishtin—Nëpërmjet frymëzimit, Nefi njofton vrasjen e kryegjykatësit. Rreth 23–21 para K.

DHE tani ndodhi që pasi Nefi tha këto fjalë, vini re, aty kishte njerëz që ishin gjykatës që bënë pjesë edhe në bandën e fshehtë të Gadiantonit dhe u zemëruan, dhe thirrën me zë të lartë kundër tij, duke i thënë popullit: Përse nuk e kapni këtë njeri dhe ta sillni këtu, që të dënohet sipas krimit që ka bërë?

2 Përse e shikoni këtë njeri dhe e dëgjoni atë të shajë këtë popull dhe ligjin tonë?

3 Pasi vini re, Nefi u kishte

22a Mosia 7:29.
23a Hel. 15:11–15.
24a Alma 9:16;

DeB 5:33.
b Alma 9:19.
25a Hel. 3:23.

26a Isa. 5:8–25.
b Jakobi 2:13.
29a Alma 5:45–46.

folur atyre në lidhje me korrupctimin e ligjit të tyre; po, shumë gjëra tha Nefi që nuk mund të shkruhen; dhe ai nuk tha asgjë që të ishte në kundërshtim me urdhërimet e Perëndisë.

4 Dhe ata gjykatës ishin zemëruar me të, pasi ai u "foli haptas në lidhje me punët e tyre të fshehta të errësirës; megjithatë ata nuk guxonin të vinin duart e tyre mbi të, pasi kishin frikë nga njerëzit se mund të thërrisnin me zë të lartë kundër tyre.

5 Prandaj ata i thirrën popullit, duke thënë: Përse duroni që ky njeri të thotë fjalë të rënda kundër nesh? Pasi vini re, ai e dënon të gjithë këtë popull, madje deri në shkatërrim; po, dhe gjithashtu, që këto qytetet tona të mëdha do të na merren, që ne të mos kemi vend në to.

6 Dhe tani ne e dimë se kjo është e pamundur, pasi vini re, ne jemi të fuqishëm dhe qytetet tona janë të mëdha, prandaj armiqtë tanë nuk mund të kenë fuqi mbi ne.

7 Dhe ndodhi që kështu e nxitën popullin në zemërim kundër Nefit dhe shkaktuan grindje mes tyre; pasi qenë disa që thirrën: Lëreni këtë njeri të qetë, pasi është njeri i mirë dhe se ato gjëra që ai thotë, do të ndodhin me siguri, në qoftë se nuk pendohemi.

8 Po, vini re, të gjitha gjykimet që na ka dëshmuar do të bien mbi ne; pasi ne e dimë se ai ka dëshmuar të vërtetën për

paudhësitë tona. Dhe vini re, ato janë të shumta dhe ashtu si ai i "di paudhësitë tona, di gjithashtu të gjitha gjërat që do të na ndodhin;

9 Po, dhe vini re, po të mos ishte profet, ai nuk do të kishte dëshmuar në lidhje me këto gjëra.

10 Dhe ndodhi që ata njerëz që u përpoqën të shkatërronin Nefin, qenë të detyruar nga frika, të mos vinin dorë mbi të; prandaj, duke parë se fitoi pëlqim në sytë e disave, ai filloi t'u fliste përsëri atyre, kaq sa pjesa e mbetur u frikësua.

11 Prandaj, ai që i detyruar t'u fliste më shumë, duke thënë: Vini re, vëllezërit e mi, a nuk keni lexuar se Perëndia i dha fuqi një njeriu, madje Moisiut, që të godiste ujërat e "Detit të Kuq dhe ato u hapën sa andej këtej, kaq sa Izraelitët që ishin etërit tanë, kaluan nëpër tokë të thatë dhe ujërat u mbyllën mbi ushtritë e Egjiptianëve dhe i përpinë ata?

12 Dhe tani vini re, në qoftë se Perëndia i dha këtij njeriu fuqi të tillë, atëherë përse ju duhet të dyshoni mes jush dhe të thoni se ai nuk më ka dhënë mua fuqi, që të mund të di në lidhje me gjykimet që do të bien mbi ju, në qoftë se nuk pendoheni?

13 Por, vini re, ju jo vetëm mohoni fjalët e mia, por ju mohoni edhe të gjitha fjalët që janë folur nga etërit tanë, si dhe fjalët që u folën nga ky njeri, Moisiu, të

8 4a 1 Ne. 16:2-3.
8a Hel. 7:29.
11a Eks. 14:16;

1 Ne. 17:26;
Mosia 7:19;
DeB 8:2-3;

Mois. 1:25.

cilit iu dha kaq shumë fuqi, po, fjalët që ai foli në lidhje me ardhjen e Mesias.

14 Po, a nuk dëshmoi ai se do të vinte Biri i Perëndisë? Dhe ashtu si “ngriti lart gjarprin prej bronzi në vendin e shkretë, po ashtu do të ngrihet ai që do të vijë.

15 Dhe sikurse të gjithë ata që do të shikonin atë gjarpër do të “jetonin, ashtu madje të gjithë ata që do ta shikojnë në Birin e Perëndisë me besim, me shpirt të penduar, do të mund të b’jetojnë madje gjithashtu në atë jetë që është e përjetshme.

16 Dhe tani vini re, Moisiu nuk qe i vetmi që dëshmoi mbi këto gjëra, por gjithashtu të “gjithë profetët e shenjtë, që nga ditët e tij dhe deri në ditët e Abrahamit.

17 Po, dhe vini re, “Abrahami parashikoi ardhjen e tij dhe u mbush me kënaqësi dhe gëzoi.

18 Po, dhe vini re, unë ju them juve se Abrahami jo vetëm që dinte mbi këto gjëra, por pati “shumë para ditëve të Abrahamit që u thirrën me b’urdhër të Perëndisë; po, madje sipas urdhrat të Birit të tij; dhe kjo që t’i tregohej popullit, shumë mijëra vjet para ardhjes së tij, se shëlbimi do të vinte mbi ta.

19 Dhe tani do të doja që ju të dini se që nga ditët e Abrahamit ka pasur shumë profetë që i kanë dëshmuar këto gjëra; po, vini re profeti “Zenos dëshmoi me guxim dhe për këtë ai u vra.

20 Dhe vini re, gjithashtu “Zenoku dhe gjithashtu Eziasi dhe gjithashtu b’Isaia, dhe c’Jeremia (Jeremia është i njëjti profet që dëshmoi për shkatërrimin e “Jeruzalemit) dhe tani ne e dimë se Jeruzalemi u shkatërrua sipas fjalëve të Jeremias. O, atëherë, pse të mos vijë gjithashtu Biri i Perëndisë sipas profecisë së tij?

21 Dhe tani, a e vini ju në dyshim se “Jeruzalemi u shkatërrua? A do të thoshit se të b’bijtë e Zedekias nuk u vranë të gjithë me përjashtim të c’Mulekut? Po, dhe nuk e shihni se fara e Zedekias është me ne dhe se u dëbua nga toka e Jeruzalemit? Por vini re, kjo nuk është e gjitha—

22 Ati ynë, Lehi, u dëbua nga Jeruzalemi, sepse dëshmoi për këto gjëra. Edhe Nefi dëshmoi për këto gjëra dhe pothuajse të gjithë etërit tanë, madje gjer në kohën e sotme; po, ata kanë dëshmuar për “ardhjen e Krishtit dhe e pritnin atë; dhe janë gëzuar për ditën që do të vijë.

14a Num. 21:6–9;
2 Ne. 25:20;
Alma 33:19–22.
USH Jezu Krisht—
Tipet ose simbolet e
Krishtit.
15a 1 Ne. 17:41;
Alma 37:45–47;
3 Ne. 15:9.
b Gjo. 11:25.
16a Jakobi 4:4–5; 7:11.
17a Zan. 22:8–14;

Gjo. 8:56.
18a Alma 13:19;
DeB 84:6–16; 136:37.
b USH Priftëri
Melkizedeke.
19a Alma 34:7.
20a 1 Ne. 19:10;
3 Ne. 10:15–16.
USH Shkrime të
shenjta—Shkrime të
shenjta të humbura.
b Isa. 53.

c 1 Ne. 5:13; 7:14.
d Jer. 26:18; 1 Ne. 1:4.
21a 2 Ne. 6:8;
Omni 1:15.
b 2 Mbr. 25:7;
Jer. 39:6; 52:10.
c Eze. 17:22–23;
Hel. 6:10.
22a USH Jezu Krisht—
Profecitë rreth
lindjes dhe vdekjes
së Jezu Krishtit.

23 Dhe vini re, ai është Perëndi dhe është me ta; dhe ai iu shfaq atyre dhe i shëlboi ata; dhe ata i dhanë atij lavdi, për shkak të asaj që do të vijë.

24 Dhe tani, duke parë se ju i dini këto gjëra dhe nuk mund t'i mohoni ato, veçse në qoftë se gënjeni, prandaj në këtë ju keni mëkatuar, pasi ju i keni hedhur poshtë të gjitha këto gjëra, me gjithë provat e shumta që keni marrë; po, madje ju keni marrë të "gjitha gjërat, qoftë gjërat në qiell dhe të gjitha gjërat që janë në tokë, si dëshmi se ato janë të vërteta.

25 Por vini re, ju keni hedhur poshtë të vërtetën dhe jeni "rebeluar kundër Perëndisë suaj të shenjtë; dhe madje në këtë çast, në vend që të depozitoni për vete ^bthesare në qiell, ku asgjë nuk korruptohet dhe ku nuk mund të shkojë asgjë që nuk është e pastër, ju jeni duke grumbulluar për vete zemërim për ditën e ^cgjykimit.

26 Po, madje në këtë çast ju jeni gati për shkatërrim të përhershëm, për shkak të vrasjeve tuaja dhe "lavirësisë dhe ligësisë suaj; po, dhe në qoftë se nuk pendoheni, ai do t'ju vijë së shpejti.

27 Po, vini re, tani madje e keni në dyert tuaja; po, shkoni në fronin e gjykimit dhe kërkoni; dhe vini re, gjykatësi juaj është vrarë dhe "shtrihet në gjakun e tij; dhe është vrarë ^bnga vëllai i

tij i cili kërkon të ulet në fronin e gjykimit.

28 Dhe vini re, që të dy bëjnë pjesë në bandën tuaj të fshehtë, "krijuesi i së cilës është Gadian-toni dhe ai i ligu i cili kërkon të shkatërrojë shpirtat e njerëzve.

KAPITULLI 9

Lajmëtarët e gjejnë kryegjykatësin të vdekur në fronin e gjykimit— Ata burgosen dhe lirohen më vonë—Nëpërmjet frymëzimit Nefi identifikon Seantumini si vrasës—Nefi pranohet prej disave si profet. Rreth 23–21 para K.

VINI re, tani ndodhi që kur Nefi tha këto fjalë, disa njerëz që ishin mes tyre vrapuan për te froni i gjykimit; po, madje qenë pesë që shkuan dhe thanë mes tyre, ndërsa po shkonin:

2 Vini re, tani do të dimë me siguri nëse ky njeri është një profet dhe se Perëndia e ka urdhëruar të profetizojë të tilla gjëra të mrekullueshme mes nesh. Vini re, ne nuk besojmë se ai i ka thënë, po, nuk besojmë se ai është profet; megjithatë, në qoftë se kjo gjë që ai tha në lidhje me kryegjykatësin është e vërtetë, se ai ka vdekur, atëherë ne do të besojmë se fjalët e tjera që ai ka thënë, janë të vërteta.

3 Dhe ndodhi që ata vrapuan me tërë fuqinë dhe arritën në fronin e gjykimit; dhe vini re, kryegjykatësi kishte rënë përdhe

24a Alma 30:44;
Mois. 6:63.

25a Mosia 2:36–38; 3:12.
b Hel. 5:8;

3 Ne. 13:19–21.
c DeB 10:20–23;
121:23–25.

26a USH Lavirësi.

27a Hel. 9:3, 15.
b Hel. 9:6, 26–38.
28a Hel. 6:26–30.

dhe ishte i "shtrirë në gjakun e tij.

4 Dhe tani vini re, kur ata e panë këtë u çuditën shumë, kaq sa ranë përdhe; pasi nuk u kishin besuar fjalëve që kishte thënë Nefi në lidhje me kryegjykatësin.

5 Por tani që ata e panë, e besuan dhe i mbuloi frika që të gjitha gjykimet që kishte thënë Nefi do të binin mbi popullin; prandaj u drodhën dhe ranë përdhe.

6 Tani, menjëherë, sapo gjykatësi u vra—ai qe goditur me thikë nga vëllai i tij që kishte ardhur i maskuar dhe pastaj iku, dhe shërbëtorët vrapuan dhe i thanë popullit duke thirrur mes tyre mbi vrasjen;

7 Dhe vini re, populli u mblodh tok në vendin e fronit të gjykimit—dhe vini re, për çudinë e tyre, ata panë ata pesë burrat që kishin rënë përdhe.

8 Dhe tani vini re, njerëzit nuk dinin gjë në lidhje me turmën që ishte mbledhur tek "oborri i Nefit, prandaj ata thanë mes tyre: Këta njerëz janë ata që vranë gjykatësin dhe Perëndia i goditi që të mos mund të iknin prej nesh.

9 Dhe ndodhi që ata i kapën dhe i lidhën dhe i futën në burg. Dhe kudo u dërgua një shpallje që gjykatësi ishte vrasë dhe se vrasësit ishin zënë dhe ishin futur në burg.

10 Dhe ndodhi që të nesërmen populli u mblodh së bashku, për të vajtuar dhe "agjëruar

në varrimin e kryegjykatësit të madh që u vra.

11 Dhe kështu, gjithashtu ata gjykatës që qenë në oborrin e Nefit dhe dëgjuan fjalët e tij, u mblodhën tok në varrim.

12 Dhe ndodhi që ata pyetën në popull, duke thënë: Ku janë ata të pestë që u dërguan për të hetuar në lidhje me kryegjykatësin, nëse ai kishte vdekur? Dhe ata u përgjigjën dhe thanë: Sa për ata të pestë që ju thoni se i keni dërguar, ne nuk dimë gjë; por ka pesë që janë vrasësit të cilët i kemi futur në burg.

13 Dhe ndodhi që gjykatësit dëshiruan që ata të silleshin; dhe u sollën dhe vini re, ata qenë ata të pestë që qenë dërguar; dhe vini re, gjykatësit i pyetën që të dinin në lidhje me çështjen dhe ata u treguan atyre gjithçka që kishin bërë, duke thënë:

14 Ne vrapuam dhe arritëm te froni i gjykimit, dhe kur pamë të gjitha gjërat, madje, sikurse Nefi kishte dëshmuar, ne u çuditëm kaq sa ramë përdhe dhe kur erdhëm në vete nga çudia jonë, vini re, ata na futën në burg.

15 Tani, sa për vrasjen e këtij njeriu, ne nuk dimë se kush e bëri; dhe vetëm kaq dimë; ne vrapuam dhe erdhëm, sipas dëshirës suaj dhe vini re, ai kishte vdekur, sipas fjalëve të Nefit.

16 Dhe tani ndodhi që gjykatësit ia shpjeguan çështjen popullit dhe thirrën kundër Nefit duke thënë: Vini re, ne e dimë se ky Nefi duhet të jetë marrë

vesh me ndonjë njeri, që të vriste gjykatësin dhe pastaj të mund të na deklaronte, që të mund të na bënte të ndërrojmë besim dhe të kthehemi në fenë e tij, që të mund ta ngrejë veten e të bëhet njeri i madh, i zgjedhur nga Perëndia dhe një profet.

17 Dhe tani vini re, ne do ta nxjerrim në shesh këtë njeri dhe ai do të rrëfejë fajin e tij dhe të na bëjë të ditur vrasësin e vërtetë të këtij gjykatësi.

18 Dhe ndodhi që të pestë u liruan ditën e varrimit. Por, ata qortuan ashpër gjykatësit për fjalët që thanë kundër Nefit dhe u kapën me fjalë me ta një nga një, kaq sa i hutuan ata.

19 Megjithatë, ata bënë që Nefi të merrej dhe të lidhej, dhe të sillej para turmës, dhe filluan ta pyesnin në mënyra të ndryshme, që ta zinin në kundërshtim, që të mund ta akuzonin për vdekje—

20 Duke i thënë: Ti je pjesëtar i komplotit; kush është ky njeri që e ka bërë këtë vrasje? Tani, na thuaj dhe prano fajin tënd, duke thënë: Vër re, ja ku ke parà dhe ne do të të falim jetën, në qoftë se na tregon dhe pranon marrëveshjen që ti ke bërë me të.

21 Por Nefi u tha atyre: O ju të "marrë, ju të parrethprerë në zemër, ju të verbër dhe ju njerëz ^bkokëfortë, a e dini për sa kohë Zoti, Perëndia juaj do t'ju lejojë që të vazhdoni në këtë udhën tuaj të mëkatit?

22 O ju, duhet të filloni të thërrisni dhe të "vajtoni, për

shkak të shkatërrimit të madh që tani po ju pret, në qoftë se nuk pendoheni.

23 Vini re, ju thoni se unë jam marrë vesh me një njeri që ai të vriste Sizoramin, kryegjykatësin tonë. Por vini re, unë po ju them juve se këtë e bëni, sepse unë ju kam dëshmuar që ju mund të dini në lidhje me këtë gjë; po, madje, si dëshmi për ju që unë dija për ligësinë dhe neveritë që janë mes jush.

24 Dhe sepse unë e bëra këtë, ju thoni se jam marrë vesh me një njeri, që ai ta bëjë këtë gjë; po, për shkak se ju tregova këtë shenjë, ju jeni zemëruar me mua dhe kërkoni të shkatërroni jetën time.

25 Dhe tani vini re, unë do t'ju tregoj një shenjë tjetër dhe do të shohim në qoftë se edhe me këtë gjë do të përpiqeni të më shkatërroni.

26 Vini re, unë ju them: Shkoni në shtëpinë e Seantumit që është "vëllai i Sizoramit dhe i thoni atij—

27 A ka rënë dakord me ty Nefi, i ashtuquajtur profet, që profetizon kaq profeci të këqija në lidhje me këtë popull, për të vrarë Sizoramin që është vëllai yt?

28 Dhe vini re, ai do t'ju thotë, Jo.

29 Dhe ju do t'i thoni atij: A e ke vrarë ti vëllanë tënd?

30 Dhe atë do ta zërë frika dhe nuk do të dijë ç'të thotë. Dhe vini re, ai do t'ju mohojë; dhe ai do të bëjë sikur po çuditet;

21a Vep. 7:51.
b USH Kryengritje.

22a Mosia 7:24.
26a Hel. 8:27.

megjithatë, ai do t'ju deklarojë se është i pafajshëm.

31 Por vini re, ju do ta kontrolloni dhe do të gjeni gjak në fund të mantelit të tij.

32 Dhe pasi ta keni parë këtë, ju do të thoni: Prej nga vjen ky gjak? A nuk e dimë ne se ky është gjaku i vëllait tënd?

33 Dhe atëherë ai do të dridhet dhe do të duket i zbeh-të, madje sikur vdekja të ketë ardhur mbi të.

34 Dhe atëherë ju do të thoni: Për shkak të kësaj frike dhe të kësaj zbehjeje që ka ardhur mbi fytyrën tënde, vër re, ne e dimë se ti je fajtor.

35 Dhe atëherë një frikë edhe më e madhe do ta mbulojë; dhe atëherë ai do t'ju rrëfejë dhe nuk do ta mohojë nëse e ka bërë këtë vrasje.

36 Dhe atëherë ai do t'ju thotë se unë, Nefi, nuk di gjë në lidhje me këtë çështje, vetëm se m'u dha nga fuqia e Perëndisë. Dhe atëherë, ju do të dini se unë jam një njeri i ndershëm dhe se jam dërguar te ju nga Perëndia.

37 Dhe ndodhi që ata shkuan dhe bënë madje ashtu sikurse u kishte thënë Nefi atyre. Dhe vini re, fjalët që ai u kishte thënë ishin të vërteta; pasi, sipas fjalëve, ai mohoi; dhe gjithashtu sipas fjalëve, ai rrëfeu.

38 Dhe u detyrua të pohonte se ai vetë ishte vrasësi i vërtetë, kaq sa të pestët u liruan, sikurse u lirua edhe Nefi.

39 Dhe pati disa nga Nefitët,

që u besuan fjalëve të Nefit; dhe pati edhe disa që besuan për shkak të dëshmisë së të pestëve, pasi ata ishin kthyer në besim, ndërsa ishin në burg.

40 Dhe tani pati disa mes njerëzve që thanë se Nefi ishte profet.

41 Dhe pati të tjerë që thanë: Vini re, ai është një perëndi, pasi po të mos ishte perëndi, nuk mund të dinte për të gjitha gjërat. Pasi vini re, ai na ka treguar mendimet e zemrave tona dhe gjithashtu na ka treguar gjëra; dhe madje ai solli në njo-hurinë tonë vrasësin e vërtetë të kryegjykatësit tonë.

KAPITULLI 10

Zoti i jep Nefit pushtetin e vulosjes — Ai ka fuqi të lidhë dhe të zgjidhë në qiell dhe në tokë — Ai i urdhëron njerëzit të pendohen ose të vdesin — Shpirti e çon atë nga një turmë në tjetrën. Rreth 21–20 para K.

DHE ndodhi që ndodhi përçarje mes popullit, kaq sa u ndanë sa andej këtej dhe secili shkoi në udhën e tij, duke e lënë Nefin vetëm, ndërsa ai po qëndronte mes tyre.

2 Dhe ndodhi që Nefi mori udhën për në shtëpinë e tij, duke "medituar mbi gjërat që i kishte treguar Zoti.

3 Dhe ndodhi që ndërsa ishte kështu duke medituar—duke qenë shumë i mërëzitur për shkak të ligësisë së popullit të Nefitëve, të punëve të fshehta

të tyre, të errësirës dhe të vrasjeve të tyre dhe të plaçkitjeve të tyre, dhe të gjitha llojet e ligësive—dhe ndodhi që ndërsa po meditonte kështu në zemrën e tij, vini re, dëgjoi një zë që i thoshte:

4 I bekuar je ti, Nefi, për ato gjëra që ke bërë; pasi të kam parë sesi i ke shpallur këtij populli, “pa u lodhur, fjalën që unë të dhashë. Dhe ti nuk pate frikë prej tyre dhe nuk ke kërkuar të shpëtosh ^bjetën tënde, por ke kërkuar ‘vullnetin tim dhe të zbatosh urdhërimet e mia.

5 Dhe tani, sepse ti e ke bërë këtë gjë me kaq ngulm, vër re, unë do të të bekoj përgjithmonë; dhe unë do të të bëj të fuqishëm në fjalë dhe në vepra, në besim dhe në punë; po, madje që të ^agjitha gjërat do të bëhen sipas ^bfjalës tënde, pasi ti ‘nuk do të kërkoresh atë që është në kundërshtim me vullnetin tim.

6 Vër re, ti je Nefi dhe unë jam Perëndia. Vër re, unë po të shpall në prani të engjëjve të mi se ti do të kesh fuqi mbi këtë popull dhe do ta godasësh tokën me ^azi buke dhe me epidemi dhe me shkatërrim, sipas ligësisë së këtij populli.

7 Vër re, unë të jap fuqi, që çdo gjë që ti do të ^avulosësh në tokë, do të vuloset edhe në qiell; dhe çdo gjë që ti do të zgjidhësh në tokë, do të zgjidhet në qiell;

dhe kështu do të kesh pushtet mes këtij populli.

8 Dhe kështu, në qoftë se ti do t’i thuash këtij tempulli të çahet përmes, do të bëhet.

9 Dhe, në qoftë se ti do t’i thuash këtij ^amali: Bjer poshtë dhe bëhu rrafsh me tokën, do të bëhet.

10 Dhe vër re, në qoftë se ti do të thuash se Perëndia do ta godasë këtë popull, do të ndodhë.

11 Dhe tani vër re, unë po të urdhëroj që ti të shkosh dhe t’i shpallësh këtij populli se kështu thotë Zoti Perëndi i cili është i Plotfuqishmi: Në qoftë se nuk pendoheni, do të goditeni, madje deri në ^ashkatërrim.

12 Dhe vini re, tani ndodhi që kur Zoti i tha Nefit këto fjalë, ai ndaloi dhe nuk hyri në shtëpi, por u kthye te turmat që ishin përhapur mbi faqen e tokës dhe filloi t’u shpallte atyre fjalën e Zotit që iu tha atij në lidhje me shkatërrimin e tyre, në qoftë se ata nuk do të pendoheshin.

13 Tani vini re, me gjithë mrekullinë e madhe që bëri Nefi, kur u tregoi në lidhje me vdekjen e kryegjykatësit, ata ngurtësuan zemrat e tyre dhe nuk ua vunë veshin fjalëve të Zotit.

14 Prandaj Nefi u njoftoi atyre fjalën e Zotit, duke thënë: Në qoftë se nuk pendoheni, kështu thotë Zoti, ju do të goditeni madje deri në shkatërrim.

15 Dhe ndodhi që kur Nefi u

4a USH Zell.
b USH Sakrificë.
c 3 Ne. 11:11.
5a 3 Ne. 18:20;
DeB 88:63–65.

b Enosi 1:12.
c 2 Ne. 4:35;
DeB 46:30.
6a Hel. 11:4–18.
7a Mt. 16:19.

USH Vulos, vulosje.
9a Mt. 17:20; Jakobi 4:6;
Morm. 8:24;
Eth. 12:30.
11a Hel. 5:2.

njoftoi atyre fjalën, vini re, ata i ngurtësuan akoma zemrat e tyre dhe nuk ua vunë veshin fjalëve të tij; prandaj, ata thanë fjalë të rënda kundër tij dhe u përpoqën të vinin duart e tyre mbi të, për ta futur në burg.

16 Por vini re, pushteti i Perëndisë që me të dhe ata nuk mund ta kapnin dot e ta futnin në burg, pasi ai u mor nga Shpirti dhe u largua nga mesi i tyre.

17 Dhe ndodhi që kështu shkoi në Shpirt nga turma në turmë, duke u shpallur fjalën e Perëndisë, madje derisa ua shpalli të gjithëve ose derisa e çoi atë mes gjithë njerëzve.

18 Dhe ndodhi që ata nuk ua vunë veshin fjalëve të tij; dhe filloi të kishte grindje, kaq sa ata u ndanë mes tyre dhe filluan të vrisnin njëri-tjetrin me shpatë.

19 Dhe kështu mbaroi viti i shtatëdhjetenjë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

KAPITULLI 11

Nefi e bind Zotin që ta zëvendësojë luftën e tyre me zi buke—Shumë njerëz vdesin—Ata pendohen dhe Nefi i kërkon Zotit me këmbëngulje për shi—Nefi dhe Lehi marrin shumë zbulesa—Hajdutët e Gadiantonit zënë vend në tokë. Rreth 20–6 para K.

DHE tani ndodhi që në vitin e shtatëdhjetedytë të mbretërimit të gjykatësve u shtuan grindjet, kaq sa kishte luftëra në gjithë

vendin mes gjithë popullit të Nefit.

2 Dhe, që kjo “bandë e fshehtë hajdutësh që vazhdoi këtë punë shkatërrimi dhe ligësie. Dhe kjo luftë vazhdoi gjithë atë vit; dhe vazhdoi edhe në vitin e shtatëdhjetetretë.

3 Dhe ndodhi që në këtë vit Nefi iu lut Zotit, duke thënë:

4 O Zot, mos lejo që ky popull të shkatërrohet nga shpata; por, O Zot, më mirë le të ketë në tokë “zi buke, që t’i nxisë ata të kujtojnë Zotin, Perëndinë e tyre dhe ndoshta do të pendohen dhe do të kthehen përsëri te ti.

5 Dhe kështu u bë sipas fjalëve të Nefit. Dhe pati zi të madhe buke në tokë, mes gjithë popullit të Nefit. Dhe kështu, në vitin e shtatëdhjetekatërt vazhdoi zia e bukës dhe puna e shkatërrimit nga shpata pushoi, por u rëndua nga zia e bukës.

6 Dhe kjo punë shkatërrimi vazhdoi edhe në vitin e shtatëdhjetepestë. Pasi toka u godit nga thatësira dhe nuk prodhoi grurë në stinën e grurit; dhe e gjithë toka u godit, madje mes Lamanitëve, ashtu sikurse edhe mes Nefitëve, kështu që edhe ata u goditën e me mijëra prej tyre mbaruan, në pjesët më të liga të vendit.

7 Dhe ndodhi që njerëzit panë se do të vdisnin nga uria dhe filluan të “kujtonin Zotin, Perëndinë e tyre; dhe filluan të kujtonin fjalët e Nefit.

8 Dhe njerëzit filluan t’u luten kryegjykatësve të tyre dhe

udhëheqësve të tyre, që t'i thonin Nefit: Vër re, ne e dimë se ti je njeri i Perëndisë dhe prandaj iu lut Zotit, Perëndisë sonë, që të na e largojë këtë zi buke, përndryshe të gjitha "fjalët që na ke folur në lidhje me shkatërrimin tonë, do të vërtetohen.

9 Dhe ndodhi që gjykatësit i folën Nefit, sipas fjalëve që u kishin kërkuar. Dhe ndodhi që kur Nefi pa se njerëzit u penduan dhe u përlulën me rroba thesi, ai iu lut përsëri Zotit, duke thënë:

10 O Zot, vër re, ky popull po pendohet dhe kanë spastruar bandën e Gadiantonit nga mesi i tyre, kaq sa i kanë shfarosur dhe ata i kanë fshehur planet e tyre të fshehta nën dhe.

11 Tani, O Zot, për shkak të kësaj përluljeje të tyre, largoje zemërimin tënd, që zemërimi yt të fashitet në shkatërrimin e atyre njerëzve të këqij të cilët ti tashmë i ke shkatërruar.

12 O Zot, largoje zemërimin tënd, po, zemërimin tënd të rreptë dhe bëj që kjo zi buke të mund të marrë fund, në këtë vend.

13 O Zot, a do të më dëgjosh dhe të bësh që të mund të bëhet sipas fjalëve të mia dhe dërgo "shi mbi faqen e tokës, që ajo të mund të sjellë frutin e saj dhe grurë në stinën e grurit?

14 O Zot, ti i dëgjove "fjalët e mia kur të thashë: Le të ketë zi buke, që të pushojë murtaja e shpatës; dhe e di se ti, edhe kësaj radhe, do t'i dëgjosh fjalët e mia,

pasi the: Në qoftë se ky popull pendohet, unë do ta shpëtoj.

15 Po, O Zot, ti e sheh se janë penduar për shkak të zisë së bukës dhe epidemisë dhe shkatërrimit që ka rënë mbi ta.

16 Dhe tani, O Zot, a do ta largosh zemërimin tënd dhe të provosh përsëri në qoftë se ata do të të shërbejnë? Dhe në qoftë se kështu, O Zot, ti mund t'i bekosh ata sipas fjalëve që ke thënë.

17 Dhe ndodhi që në vitin e shtatëdhjetegjastë Zoti e largoi zemërimin e tij nga populli dhe bëri të binte "shi në atë vend, kaq sa solli fruta në stinën e frutave. Dhe ndodhi që solli grurë në stinën e grurit.

18 Dhe vini re, njerëzit u gëzuan dhe lavdëruan Perëndinë dhe e gjithë faqja e dheut u mbush plot gëzim; dhe ata nuk kërkuan më që ta shkatërronin Nefin, por e çmuan si "profet të madh dhe si njeri të Perëndisë, që kishte shumë fuqi dhe autoritet të dhënë nga Perëndia.

19 Dhe vini re, Lehi, i vëllai, nuk ishte "aspak prapa tij përse i takon drejtësisë.

20 Dhe kështu ndodhi që populli i Nefit filloi përsëri të begatohej në tokë; dhe filluan të rindërtonin vendet e tyre të shkretuara dhe filluan të shtohen, dhe të përhapen, madje derisa mbuluan tërë faqen e dheut, si nga veriu, ashtu edhe nga jugu, nga deti perëndimor në detin lindor.

21 Dhe ndodhi që viti i shtatë-

dhjetegjashtë mbaroi në paqe. Dhe viti i shtatëdhjeteshtatë filloi në paqe; dhe "kisha u përhap në tërë faqen e dheut; dhe pjesa më e madhe e popullit, si e Nefitëve ashtu edhe e Lamanitëve, ishin pjesëtarë të kishës; dhe ata kishin paqe jashtëzakonisht të madhe në tokë; dhe kështu mbaroi viti i shtatëdhjeteshtatë.

22 Dhe ata patën paqe edhe në vitin e shtatëdhjetetjetë, me përjashtim të pak grindjeve në lidhje me pikat e doktrinës që ishin paraqitur nga profetët.

23 Dhe, në vitin e shtatëdhjetenëntë filluan të kishin shumë kundërshtime. Por ndodhi që Nefi dhe Lehi dhe shumë prej vëllezërve të tyre, që dinin në lidhje me pikat e vërteta të doktrinës, duke patur përditë shumë "zbulësia, kështu që ata i predikuan popullit, kaq sa u dhanë fund kundërshtimeve të tyre po atë vit.

24 Dhe ndodhi që në vitin e tetëdhjetë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit pati një numër kundërshtarësh nga populli i Nefit, që disa vjet më parë kishin shkuar te Lamanitët dhe morën mbi vete emrin e Lamanitëve dhe gjithashtu një farë numri që ishin me të vërtetë pasardhës të Lamanitëve, pasi u nxitën në zemërim nga ata ose nga ata kundërshtarë, prandaj filluan luftën kundër vëllezërve të tyre.

25 Dhe ata bënë vrasje dhe plaçkitje; dhe pastaj ata tërhi-

qeshin nëpër male dhe në vendin e shkretë dhe në vende të fshehta, duke u fshehur që të mos mund të zbuloheshin; dhe nga dita në ditë numri i tyre shtoej nga kundërshtarët që shkonin të bashkoheshin me ta.

26 Dhe kështu me kohë, po, madje në hapësirën e jo shumë viteve, ata u bënë një bandë jashtëzakonisht e madhe hajdutësh; dhe kërkuan të gjenin të gjitha planet e fshehta të Gadiantonit; dhe kështu, u bënë hajdutë të Gadiantonit.

27 Tani vini re, këta hajdutë bënë dëme të mëdha, po, madje edhe shkatërrime të mëdha mes njerëzve të Nefit dhe gjithashtu mes popullit të Lamanitëve.

28 Dhe ndodhi që u pa e arsyeshme se i duhej dhënë fund kësaj veprë shkatërrimi; prandaj ata dërguan një ushtri njerëzish të fortë në vendin e shkretë dhe nëpër male, për të kërkuar këtë bandë hajdutësh dhe për ta shkatërruar.

29 Por vini re, ndodhi që po atë vit u përzonë në tokat e tyre. Dhe kështu mbaroi viti i tetëdhjetë të mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

30 Dhe ndodhi që në fillim të vitit të tetëdhjetenjëte u nisën përsëri kundër kësaj bande hajdutësh dhe shkatërruan shumë; dhe ata pësuan gjithashtu shkatërrim të madh.

31 Dhe u detyruan të ktheheshin përsëri nga vendi i shkretë dhe nga malet për në tokat e tyre, për shkak të numrit jash-

tëzakonisht të madh të atyre hajdutëve që gjendeshin nëpër male dhe në vendin e shkretë.

32 Dhe ndodhi që kështu mbaroi ky vit. Dhe hajdutët po shtoheshin gjithnjë dhe u bënë të fortë, kaq sa përballonin të gjitha ushtritë e Nefitëve dhe gjithashtu të Lamanitëve; dhe ata shkaktuan që një frikë e madhe t'u vinte njerëzve mbi gjithë faqen e dheut.

33 Po, pasi ata vizituan shumë pjesë të vendit dhe bënë shkatërrim të madh në to; po, vranë shumë dhe morën me vete të tjerë robër në vendin e shkretë, po, dhe veçanërisht gratë e tyre dhe fëmijët e tyre.

34 Tani, kjo e keqe e madhe, që u erdhi njerëzve për shkak të paudhësisë së tyre, i nxiti ata përsëri në kujtim të Zotit, Perëndisë së tyre.

35 Dhe kështu mbaroi viti i tetëdhjetenjë të mbretërimit të gjykatësve.

36 Dhe në vitin e tetëdhjetedytë ata filluan përsëri të "harronin Zotin, Perëndinë e tyre. Dhe në vitin e tetëdhjetetretë ata filluan të bënin paudhësi të mëdha. Dhe në vitin e tetëdhjetekatërt ata nuk i përmirësuan udhët e tyre.

37 Dhe ndodhi që në vitin e tetëdhjetepesë ata u bënë gjithnjë e më kryelartë dhe më të ligj; dhe kështu ata ishin gati përsëri për shkatërrim.

38 Dhe kështu mbaroi viti i tetëdhjetepesë.

KAPITULLI 12

Njerëzit janë të paqëndrueshëm dhe të marrë, dhe të shpejtë për të bërë keq—Zoti ndëshkon popullin e tij—Asgjësia e njerëzve krahasohet me pushtetin e Perëndisë—Në ditën e gjykimit, njerëzit do të fitojnë jetën e përjetshme ose mallkimin e përjetshëm. Rreth 6 para K.

DHE kështu ne mund të shohim sa të rreme dhe gjithashtu paqëndrueshmërinë e zemrave të fëmijëve të njerëzve; po, ne mund të shohim se Zoti në mirësinë e tij të madhe e të pafund, bekon dhe i "përparon ata që e vendosin ^bbesimin e tyre në të.

2 Po, dhe ne mund të shohim që pikërisht, në kohën kur ai begaton popullin e tij, po, në shtimin e arave të tyre, të grigjave të tyre dhe të kopeve të tyre dhe në ar, dhe në argjend, dhe në të gjitha gjërat e çmueshme të çfarëdo lloji dhe mjeshterie; duke u kursyer jetën dhe duke i çliruar nga duart e armiqve të tyre; duke zbutur zemrat e armiqve të tyre, që ata të mos shpallin luftë kundër tyre; po, dhe në fund, duke bërë të gjitha gjërat për mirëqenien dhe për lumturinë e popullit të tij; po, atëherë është koha që ata "ngurtësojnë zemrat e tyre dhe harrojnë Zotin, Perëndinë e tyre dhe ^bshkelin nën këmbët e tyre të Shenjtin—po, dhe këtë gjë e bëjnë për shkak të rehatisë

36a Alma 46:8.
12 1a 2 Kro. 26:5;
Psa. 1:2–3.

b Psa. 36:7–8;
2 Ne. 22:2; Mosia 4:6.
USH Besim.

2a USH Braktisje.
b Alma 5:53;
3 Ne. 28:35.

së tyre dhe begatisë së tyre jashtëzakonisht të madhe.

3 Dhe kështu ne shohim se në qoftë se Zoti nuk e “ndëshkon popullin e tij me shumë fatkeqësi, po, vetëm në qoftë se ai nuk i viziton me vdekje dhe me tmerr dhe me zi buke, dhe me çmorr lloj epidemie, ata nuk do ta ^bkujtojnë atë.

4 O, sa të marrë dhe sa të kotë dhe sa të ligj, dhe djallëzorë, dhe sa të “shpejtë për të bërë paudhësi, dhe sa të ngadalshëm për të bërë mirë, janë fëmijët e njeriut; po, sa të shpejtë të dëgjojnë fjalët e të ligut dhe të vënë ^bzemrat e tyre mbi gjërat e kota të botës.

5 Po, sa të shpejtë që të ngrihen në “kryelartësi; po, sa të shpejtë që të mburren dhe të bëjnë çdo gjë nga ajo që është paudhësi; dhe sa të ngadalshëm që janë të kujtojnë Zotin, Perëndinë e tyre dhe t’u vënë veshin këshillave të tij, po, sa të ngadalshëm që të ^becin në shtigjet e urtësisë!

6 Vini re, ata nuk dëshirojnë që Zoti, Perëndia i tyre i cili i ka “krijuar, të ^bsundojë dhe të mbretërojë mbi ta; me gjithë mirësinë dhe mëshirën e tij të madhe ndaj tyre, ata nuk i çmojnë fare këshillat e tij dhe nuk duan që ai të jetë udhërrëfyesi i tyre.

7 O, sa e madhe është “asgjësia e fëmijëve të njerëzve; po, ata janë madje edhe më pak se pluhuri i tokës.

8 Pasi vini re, pluhuri i tokës lëviz sa andej këtej e ndahet veç e veç, sipas urdhrit të Perëndisë sonë të madh dhe të përhershëm.

9 Po, vini re, nga zëri i tij dridhen dhe “tunden kodra dhe male.

10 Dhe nga “fuqia e zërit të tij ato çahen dhe sheshohen dhe bëhen rrafsh, po, madje sikurse një luginë.

11 Po, nga fuqia e zërit të tij, e “gjithë toka dridhet;

12 Po, nga fuqia e zërit të tij, themelet tunden, madje mu në qendër.

13 Po, dhe në qoftë se ai i thotë tokës,—Lëviz—ajo lëviz.

14 Po, në qoftë se ai i thotë “tokës—^bShko prapa që të “zgjatet dita për shumë orë—bëhet;

15 Dhe kështu, sipas fjalës së tij, toka shkon prapa dhe njeriut i duket se dielli nuk lëviz; po, dhe vini re, ashtu është; pasi me siguri është toka që lëviz dhe jo dielli.

16 Dhe vini re, në qoftë se ai u thotë gjithashtu “ujërave të thellësisë së madhe—^bShteruni—bëhet.

17 Vini re, në qoftë se ai i thotë

3a Mosia 23:21;
DeB 98:21; 101:8.

b Amo. 4:6–11.

4a Eks. 32:8.

b Mt. 15:19; Heb. 3:12.

5a Fja. 29:23.

uH Kryelartësi,
krenari.

b uSH Ec, ec me
Perëndinë.

6a Isa. 45:9; DeB 58:30;

Mois. 7:32–33.

b DeB 60:4.

7a Isa. 40:15, 17;

Mosia 4:19;

Mois. 1:10.

9a 3 Ne. 22:10.

10a 1 Ne. 17:46.

11a Morm. 5:23; Eth. 4:9.

14a Joz. 10:12–14.

b Isa. 38:7–8.

c 2 Mbr. 20:8–11.

16a Mt. 8:27.

b Isa. 44:27; 51:10.

këtij mali—Ngrihu lart dhe “eja këtu dhe bjer mbi atë qytet, që të varroset—vini re, bëhet.

18 Dhe vini re, në qoftë se një njeri “fsheh një thesar në tokë dhe Zoti i thotë—Qoftë i ^bmallkuar për shkak të paudhësisë së atij që e ka fshehur—vini re, ai mallkohet.

19 Dhe në qoftë se Zoti do të thotë—Qofsh mallkuar, që askush mos të të gjejë tani e tutje e përgjithnjë—vini re, askush nuk do ta gjejë tani e tutje e përgjithnjë.

20 Dhe vini re, në qoftë se Zoti do t’i thotë një njeriu—Për shkak të paudhësive të tua, ti do të mallkohesh përgjithnjë—do të bëhet.

21 Dhe në qoftë se Zoti do të thotë—Për shkak të paudhësive të tua, ti nuk do të dalësh kurrë në praninë time—ai do të bëjë që të ndodhë kështu.

22 Dhe mjerë ai, të cilit do t’ia thotë këtë, pasi do t’ia thotë atij që do të bëjë paudhësi dhe ai nuk mund të shpëtohet; prandaj, për këtë shkak, që njerëzit të mund të shpëtohen, është shpallur pendimi.

23 Prandaj, të bekuar janë ata që do të pendohen dhe do t’i vënë veshin zërit të Zotit, Perëndisë së tyre; pasi këta janë ata që do të “shpëtohen.

24 Dhe dhëntë Perëndia, në tërësinë e tij të madhe, që njerëzit të çohen në pendim dhe në vepra të mira, që ata të kthehen

në hirësi për “hirësi, sipas veprave të tyre.

25 Dhe unë do të doja që të gjithë njerëzit të shpëtohen. Por, ne lexojmë që në ditën e madhe dhe të fundit, ka disa që do të flaken, po, nuk do të lejohen të dalin në praninë e Zotit;

26 Po, do të caktohen në një gjendje mjerimi të përhershëm, duke përmbyshur fjalët që thonë: Ata që kanë bërë mirë, do të kenë “jetë të përjetshme; dhe ata që kanë bërë keq, do të kenë ^bmallkim të përjetshëm. Dhe kështu është. Amen.

Profecia e Samuel Lamanitit drejtuar Nefitëve.

Përfshin kapitujt 13 deri në 15, duke përfshirë edhe të fundit.

KAPITULLI 13

Samuel Lamaniti profetizon shkatërrimin e Nefitëve, në qoftë se nuk pendohen—Ata dhe pasuritë e tyre mallkohen—Ata hedhin poshtë profetët dhe i zënë me gurë, rrethohen prej demonëve dhe kërkojnë lumturi duke bërë paudhësi. Rreth 6 para K.

DHE tani ndodhi që në vitin e tetëdhjetegjashtë, Nefitët vazhduan të mbeten në ligësi, po, në ligësi të madhe, ndërsa “Lamanitët respektonin në mënyrë të rreptë urdhërimet e Perëndisë, sipas ligjit të Moisiut.

17a 3 Ne. 8:10.
18a Morm. 1:18;
Eth. 14:1.
b Hel. 13:17.

23a USH Shpëtim.
24a USH Hir.
26a Mt. 25:46;
Gjo. 5:28–29;

Rom. 6:13.
b USH Mallkim.
13 1a Hel. 15:4–5.

2 Dhe ndodhi që gjatë këtij viti, njëfarë Samueli, një Lamanit, erdhi në tokën e Zarahemlës dhe filloi t'i predikonte popullit. Dhe ndodhi që ai predikoi pendim për shumë ditë mes popullit dhe ata e dëbuan dhe ai qe gati të kthehej në vendin e tij.

3 Por vini re, zëri i Zotit erdhi tek ai, që ai duhej të kthehej përsëri dhe t'i profetizonte popullit çdo gjë që do të vinte në "zemrën e tij.

4 Dhe ndodhi që ata nuk e lejuan të hynte në qytet; prandaj ai shkoi dhe u ngjit mbi murin e qytetit, dhe shtriu dorën e tij, dhe thirri me zë të lartë, dhe u profetizoi njerëzve çdo gjë që Zoti i vuri në zemër.

5 Dhe ai u tha atyre: Vini re, unë Samueli, një Lamanit, flas fjalët e Zotit, që ai m'i vë në zemër; dhe vini re, ai i ka vënë ato në zemrën time, që t'i them këtij popull se "shpata e drejtësisë varet mbi këtë popull; dhe katërqind vjet nuk do të kalojnë dhe shpata e drejtësisë do të bjerë mbi këtë popull.

6 Po, një "shkatërrim i madh e pret këtë popull dhe me siguri do të bjerë mbi këtë popull, dhe asgjë nuk mund ta shpëtojë këtë popull, veçse pendimi dhe besimi në Zotin Jezu Krisht i cili me siguri do të vijë në këtë botë dhe do të vuajë shumë gjëra dhe do të vritet për popullin e tij.

7 Dhe vini re, një "engjëll i Zotit ma njoftoi këtë gjë dhe i solli ^blajme të mira shpirtit tim. Dhe vini re, unë u dërgova mes jush, që t'ju njoftoj edhe juve, që ju gjithashtu të mund të merrni lajme të mira; por vini re, ju nuk më pranoi mes jush.

8 Prandaj, kështu thotë Zoti: Për shkak të ngurtësisë së zemrave të popullit të Nefitëve, në qoftë se nuk pendohen, unë do t'u heq atyre fjalën time dhe do të "tërheq prej tyre Shpirtin tim dhe nuk do t'i ndihmoj më, dhe do t'i kthej zemrat e vëllezërve të tyre kundër tyre.

9 Dhe nuk do të kalojnë "katërqind vjet para se unë do të bëj që ata të goditen; po, unë do t'i vizitoj me shpatë dhe me zi buke dhe me epidemi.

10 Po, unë do t'i vizitoj me zemërimin tim të rreptë dhe do të ketë prej atyre të "brezit të katërt që do të jetojnë, mes armiqve tuaj, që do të shohin shkatërrimin tuaj të plotë; dhe kjo do të ndodhë me siguri në qoftë se ju nuk pendoheni, thotë Zoti; dhe ata të brezit të katërt do të vizitojnë shkatërrimin tuaj.

11 Por, në qoftë se ju pendoheni dhe "ktheheni te Zoti, Perëndia juaj, unë do ta largoj zemërimin tim, thotë Zoti; po, kështu thotë Zoti, të bekuar qofshin ata që do të pendohen dhe do të kthehen tek unë, por mjerë ai që nuk pendohet.

3a DeB 100:5.

5a Alma 60:29;

3 Ne. 2:19.

6a Alma 45:10–14;

Hel. 15:17.

7a Alma 13:26.

b Isa. 52:7.

8a Hel. 6:35.

9a Alma 45:10–12.

10a 1 Ne. 12:12;

2 Ne. 26:9;

3 Ne. 27:32.

11a 3 Ne. 10:5–7.

12 Po, “mjerë ky qytet i madh i Zarahemlës; pasi vini re, është për shkak të atyre që janë të drejtë, që ka shpëtuar; po, mjerë ky qytet i madh, pasi unë parandiej, thotë Zoti se ka shumë, po, madje pjesa më e madhe e këtij qyteti të madh, që do të ngurtësojnë zemrat e tyre kundër meje, thotë Zoti.

13 Por, të bekuar qofshin ata që do të pendohen, pasi unë do t’i kursej. Por vini re, po të mos ishte për të drejtët që janë në këtë qytet të madh, vini re, unë do të bëja që “zjarri të zbriste nga qielli dhe ta shkatërronte.

14 Por, vini re, ai kursehet për hir të të drejtëve. Por vini re, koha vjen, thotë Zoti, që kur ju të dëboni të drejtët nga mesi juaj, atëherë ju do të jeni gati për shkatërrim; po, mjerë ky qytet i madh për shkak të ligësisë dhe neverive që janë në të.

15 Po, dhe mjerë edhe qyteti Gideon për ligësinë e neveritë që janë në të.

16 Po, dhe mjerë edhe të gjitha qytetet që janë në tokën rreth e përqark, që zotërohen nga Nefitët, për shkak të ligësisë dhe neverive që janë në to.

17 Dhe vini re, një “mallkim do të bjerë mbi këtë tokë, thotë Zoti i Ushtrive, për shkak të njerëzve që janë mbi këtë tokë, po, për shkak të ligësisë dhe të neverive të tyre.

18 Dhe do të ndodhë, thotë Zoti i Ushtrive, po, Perëndia ynë i madh dhe i vërtetë, se

kushdo që do të “fshehë thesare në tokë, nuk do t’i gjejë më, për shkak të mallkimit të madh të tokës, veçse në qoftë se është njeri i drejtë dhe ta fshehë për Zotin.

19 Pasi unë dua, thotë Zoti, që ata t’i fshehin thesaret e tyre tek unë; dhe mallkuar qofshin ata që nuk i fshehin thesaret e tyre tek unë; pasi askush nuk i fsheh thesaret tek unë përveç të drejtëve; dhe ai që nuk i fsheh thesaret në mua, i mallkuar qoftë ai dhe gjithashtu thesari dhe askush nuk do ta shëlbejë atë për shkak të mallkimit të vendit.

20 Dhe do të vijë dita që ata do t’i fshehin thesaret e tyre, sepse ata kanë vënë zemrat e tyre në thesare; dhe sepse ata kanë vënë zemrat e tyre në thesare dhe do t’i fshehin thesaret e tyre, kur të ikin para armiqve të tyre; meqë nuk do t’i fshehin tek unë, qofshin mallkuar ata dhe gjithashtu thesaret e tyre; dhe atë ditë do të goditen, thotë Zoti.

21 Vini re ju, populli i këtij qyteti të madh dhe “dëgjoni fjalët e mia; po, dëgjoni fjalët që thotë Zoti; pasi vini re, ai thotë se ju jeni të mallkuar për shkak të pasurive tuaja; dhe pasuritë tuaja gjithashtu janë të mallkuara, sepse ju keni vënë zemrat tuaja në to dhe nuk keni dëgjuar fjalët e atij që jua dha ato.

22 Ju nuk e kujtoni Zotin, Perëndinë tuaj në gjërat me anë të të cilave ai ju ka bekuar, por

12a 3 Ne. 8:8, 24; 9:3.

13a Zan. 19:24;

2 Mbr. 1:9–16;

3 Ne. 9:11.

17a Hel. 12:18.

18a Morm. 1:18;

Eth. 14:1.

21a USH Vë veshin.

ju kujtoni gjithmonë ^apasuritë tuaja, jo për të falënderuar Zotin, Perëndinë tuaj për to; po, zemrat tuaja nuk i drejtohen Zotit, por ato ^bfryhen me krenari të madhe, deri në ^cmburrje dhe deri në fryrje të madhe, smirë, grindje, shpirtligësi, përndjekje dhe vrasje dhe çfarëdolloj paudhësish.

23 Për këtë shkak, Zoti Perëndi bëri që të binte një mallkim mbi këtë tokë si dhe mbi pasuritë tuaja; dhe këtë e bëri për shkak të paudhësive tuaja.

24 Po, mjerë ky popull, për shkak të kësaj kohe që ka ardhur, që ju i ^adëboni profetët, dhe i përqeshni, dhe i qëlloni me gurë, dhe i vrisni, dhe bëni të gjitha llojet e paudhësive kundër tyre, madje, si bënëin ata të kohërave të vjetra.

25 Dhe tani, kur flisni, ju thoni: Në qoftë se ditët tona do të kishin qenë në ditët e ^aetërve tanë të vjetër, ne nuk do t'i kishim vrarë profetët; ne nuk do t'i kishim zënë me gurë dhe nuk do t'i kishim dëbuar.

26 Vini re, ju jeni më të këqij se ata; pasi ashtu si Zoti jeton, në qoftë se një ^aprofet vjen mes jush dhe ju njofton fjalën e Zotit, që dëshmon për mëkatet dhe paudhësitë tuaja, ju ^bzemëroheni me të dhe e dëboni dhe përpiqeni me çfarëdo mënyre

ta shkatërroni; po, ju do të thoni se ai është një ^cprofet i rremë dhe se ai është një mëkatar dhe i djallit; sepse ai ^ddëshmon se veprat tuaja janë të liga.

27 Por vini re, në qoftë se një njeri vjen mes jush dhe ju thotë: Bëni këtë dhe nuk është paudhësi; bëni atë dhe nuk do të vuani; po, ai do të thotë: Ecni pas kryelartësisë së zemrës suaj; po, ecni pas kryelartësisë së syve tuaj dhe bëni çdo gjë që ju do zemra—dhe në qoftë se një njeri do të vijë mes jush dhe do t'ju thotë këtë, ju do ta pranoni dhe do të thoshit se është ^aprofet.

28 Po, ju do ta ngrinin lart dhe do t'i jepnit atij nga gjërat tuaja; ju do t'i jepnit nga ari juaj dhe nga argjendi juaj dhe do ta vishnit me rroba të kushtueshme; dhe pasi ai t'ju thoshte fjalë ^aplot lajka dhe t'ju thoshte se gjithçka është në rregull, atëherë ju nuk do t'i gjenit ndonjë të metë.

29 O, ju të ligj dhe ju brez i çoroditur; ju njerëz të ngurtësuar dhe kokëfortë, deri kur besoni se do t'ju durojë Zoti? Po, deri kur do ta lejoni veten të udhëhiqeni nga drejtues të ^amarrë dhe të ^bverbër? Po, deri kur do të ^czgjidhni errësirën në vend të ^ddritës?

30 Po, vini re, zemërimi i Zotit është ndezur tashmë kundër

22a Llu. 12:34.
USH Pasuri; Qenie
i botës.

b USH Kryelartësi,
krenari.

c USH Zili.

24a 2 Kro. 36:15–16;
1 Ne. 1:20.

25a Vep. 7:51.

26a 2 Kro. 18:7;
Llu. 16:31.

b Isa. 30:9–10.

c Mt. 13:57.

d Gal. 4:16.

27a Mik. 2:11.

USH Intriga të

priftërinjve.

28a 2 Tim. 4:3–4.

29a 2 Ne. 28:9.

b Mt. 15:14.

c Gjo. 3:19.

d Job. 24:13.

jush; vini re, ai ka mallkuar tokën për shkak të paudhësisë suaj.

31 Dhe vini re, koha vjen që ai i mallkon pasuritë tuaja, që ato t'ju "rreshqasin nga duart, që ju të mos mund t'i mbani më; dhe në ditët e varfërisë suaj, ju nuk do të mund t'i mbani më.

32 Dhe në ditët e varfërisë suaj, ju do t'i përgjëroheni Zotit; dhe më kot do t'i përgjëroheni, pasi shkretimi juaj tashmë ka ardhur mbi ju dhe shkatërrimi juaj është i sigurt; dhe në atë ditë, thotë Zoti i Ushtrive, ju do të qani dhe do të ulërin. Dhe atëherë ju do të ankoheni dhe do të thoni:

33 O, "sikur të isha penduar dhe të mos kisha vlarë profetët dhe të mos i kisha ^bzënë me gurë dhe dëbuar ata. Po, në atë ditë, ju do të thoni: O, sikur të kishim kujtuar Zotin, Perëndinë tonë, atë ditë që ai na dha pasuritë tona dhe ato nuk do të ishin bërë të rrëshqitshme, që ne t'i humbnim; pasi vini re, pasuritë tona na kanë lënë.

34 Vini re, ne lëmë këtu një vegël dhe të nesërmen zhduket; dhe vini re, shpatat tona na merren ditën që i kërkojmë për luftë.

35 Po, ne fshehëm thesaret tona dhe ato na rrëshqitën nga duart, për shkak të mallkimit të vendit.

36 O, po të ishim penduar në ditën që fjala e Zotit erdhi te ne; pasi vini re, vendi është i mallkuar dhe të gjitha gjërat

janë bërë të rrëshqitshme dhe ne nuk mund t'i mbajmë dot.

37 Vini re, ne jemi të rrethuar prej demonësh, po, jemi të rrethuar nga engjëjt e atij që ka kërkuar të shkatërrojë shpirtat tanë. Vini re, paudhësitë tona janë të mëdha. O Zot, a nuk mund ta largosh zemërimin tënd prej nesh? Dhe kjo do të jetë gjuha juaj në ato ditë.

38 Por vini re, "ditët tuaja të provës kanë kaluar; ju e keni ^bshtyrë ditën e shpëtimit tuaj, derisa tani është pafundësisht tepër vonë dhe shkatërrimi juaj është i sigurt; po, pasi ju keni kërkuar gjithë ditët e jetës suaj atë që nuk mund ta kishit dot; dhe ju keni kërkuar 'lumturi duke bërë paudhësi, gjë e cila është në kundërshtim me natyrën e asaj drejtësie që është në Udhëheqësin tonë të madh dhe të Përrjetshëm.

39 O ju njerëz të këtij vendi, sikur të dëgjonit fjalët e mia! Dhe unë lutem që zemërimi i Zotit të largohet prej jush, që ju të pendoheni dhe të shpëtoheni.

KAPITULLI 14

Samueli parashikon dritë gjatë natës dhe një yll të ri në lindjen e Krishtit—Krishti shëlben njerëzit nga vdekja fizike dhe shpirtërore—Shenjat e vdekjes së tij përfshijnë tri ditë errësire, çarjen e shkëmbinjve dhe trazira të mëdha të natyrës. Rreth 6 para K.

31a Morm. 1:17–18.

b Mt. 23:37.

b Alma 34:33–34.

33a Morm. 2:10–15.

38a Morm. 2:15.

c Alma 41:10–11.

DHE tani ndodhi që “Samuel, Lamaniti, profetizoi edhe shumë gjëra të tjera që nuk mund të shkruhen.

2 Dhe vini re, ai u tha atyre: Vini re, unë po ju jap një shenjë; pasi pesë vjet më shumë vijnë dhe vini re, atëherë vjen Biri i Perëndisë për të shëlbuar të gjithë ata që do të besojnë në emrin e tij.

3 Dhe vini re, këtë do t’ju jap si një “shenjë në kohën e ardhjes së tij; pasi vini re, në qiell do të ketë drita të mëdha, kaq sa natën para ardhjes së tij nuk do të ketë errësirë, aq sa do t’i duket njeriut sikur të ishte ditë.

4 Prandaj, do të ketë një ditë dhe një natë dhe një ditë, si të ishin një ditë dhe nuk do të kishte natë; dhe kjo do të jetë për ju si shenjë; pasi këtë ju do ta dini nga lindja e diellit dhe gjithashtu nga perëndimi i tij; prandaj ata do ta dinë me siguri se do të ketë dy ditë e një natë; megjithëqë nata nuk do të jetë e errët; dhe ajo do të jetë nata para se “ai të lindë.

5 Dhe vini re, do të lindë një “yll i ri që ju nuk e keni parë kurrë më parë; dhe kjo gjithashtu do të jetë një shenjë për ju.

6 Dhe vini re kjo nuk është e gjitha, do të ketë shumë shenja dhe çudira në qiell.

7 Dhe do të ndodhë që ju të gjithë do të mahniteni dhe do

të çuditëni kaq shumë, saqë do të “bini përdhe.

8 Dhe do të ndodhë që kushdo që do të “besojë në Birin e Perëndisë, po, ai do të ketë jetën e përjetshme.

9 Dhe vini re, kështu më ka urdhëruar Zoti, me anë të engjëllit të tij, që të vij e t’ju them këtë gjë, po, ai më ka urdhëruar që t’ju profetizoj këto gjëra; po, ai më tha mua: Thirri këtij popull të pendohet dhe të përgatisë udhën e Zotit.

10 Dhe tani, pasi unë jam Lamanit dhe ju thashë fjalët që Zoti më urdhëroi të them dhe sepse ishin të rënda ndaj jush, ju jeni zemëruar me mua dhe kërkoni të më shkatërroni dhe më keni “dëbuar nga mesi juaj.

11 Dhe ju do t’i dëgjoni fjalët e mia, pasi për këtë qëllim unë jam ngjitur mbi muret e këtij qyteti, që të mund të dëgjoni dhe të dini mbi gjykimet e Perëndisë që ju presin për shkak të padrejtësive tuaja dhe që ju të mund të dini gjithashtu kushtet e pendimit;

12 Dhe gjithashtu të mund të dini mbi ardhjen e Jezu Krishtit, Birit të Perëndisë, “Atit të qiellit dhe të tokës, Krijuesit të të gjitha gjërave që nga fillimi; dhe që ju të mund të dini shenjat e ardhjes së tij, me qëllim që të mund të besoni në emrin e tij.

13 Dhe në qoftë se “besoni në emrin e tij, ju do të pendoheni

14 1a Hel. 13:2.

3a 3 Ne. 1:15.

4a УШ Jezu Krisht—
Profecitë rreth
lindjes dhe vdekjes

së Jezu Krishtit.

5a Mt. 2:1–2; 3 Ne. 1:21.

7a 3 Ne. 1:16–17.

8a Gjo. 3:16.

10a Hel. 13:2.

12a Mosia 3:8;

3 Ne. 9:15;

Eth. 4:7.

УШ Jezu Krisht.

13a Vep. 16:30–31.

për të gjitha mëkatet tuaja, që kështu të keni heqjen e tyre, nëpërmjet ^bmeritave të tij.

14 Dhe vini re, përsëri, po ju jap një shenjë tjetër, po, një shenjë të vdekjes së tij.

15 Pasi vini re, ai duhet të vdesë patjetër, që ^ashpëtimi të mund të vijë; po, është e përshtatshme dhe e nevojshme që ai të vdesë që të ndodhë ^bringjallja e të vdekurve, kështu që njerëzit të mund të çohen në prani të Zotit.

16 Po, vini re, kjo vdekje sjell ringjalljen dhe ^ashëlben gjithë njerëzimin nga vdekja e parë—nga vdekja shpirtërore; pasi i gjithë njerëzimi, që nga ^brënia e Adamit, pasi u ^cpërrjashtua nga prania e Zotit, u konsiderua i ^dvdekur, si për gjërat tokësore, ashtu dhe për gjërat shpirtërore.

17 Por vini re, ringjallja e Krishtit ^ashëlben njerëzimin, po, madje, gjithë njerëzimin dhe e sjell përsëri në praninë e Zotit.

18 Po, dhe ajo përmbush kushtin e pendimit, që kushdo që pendohet ai nuk kositet dhe nuk hidhet në zjarr; por kushdo që nuk pendohet, kositet dhe hidhet në zjarr dhe aty pëson një vdekje tjetër shpirtërore, po, një vdekje të dytë, pasi ata janë përjashtuar përsëri sipas gjërave që i takojnë drejtësisë.

19 Prandaj, pendohuni, pendohuni, meqë duke i ditur këto gjëra dhe duke mos i bërë ato, të mos bini edhe ju vetë në

dënim dhe të pësoni këtë vdekje të dytë.

20 Por vini re, sikurse ju thashë në lidhje me një ^ashenjë tjetër, një shenjë e vdekjes së tij, vini re, në atë ditë që ai do të vuaj vdekjen, dielli do të ^berrësohet dhe nuk do të pranojë të lëshojë dritën e tij mbi ju; ashtu dhe hëna dhe yjet; dhe nuk do të ketë dritë mbi faqen e kësaj toke, madje që nga koha që ai do të vuaj vdekjen, për hapësirën e ^ctri ditëve, deri në kohën kur ai të ngrihet përsëri së vdekuri.

21 Po, në kohën kur ai të japë shpirt, do të ketë ^avetëtima e bubullima për hapësirën e shumë orëve dhe toka do të tundet dhe do të dridhet; dhe shkëmbinj të që janë mbi faqen e kësaj toke, qofshin ata mbi ose nën tokë, sikurse e dini që në këtë kohë janë të ngurtë, ose pjesa më e madhe e tyre janë një masë e ngurtë, do të ^bcopëtohen;

22 Po, ata do të çahen më dysh, e nga ajo ditë e tutje ^ado të kenë plasaritje dhe të çara dhe do të jenë të copëtuara mbi faqen e tërë dheut, po mbi tokë dhe nën tokë.

23 Dhe vini re, do të ketë shumë stuhi dhe shumë male do të rrafshohen si një luginë dhe do të ketë shumë vende që tani quhen lugina që do të bëhen male, lartësia e të cilave do të jetë e madhe.

24 Dhe shumë udhë të mëdha

13b DeB 19:16–20.

15a USH Shpëtimtar.

b Alma 42:23.

USH Ringjallje.

16a USH Plan i shëlbimit.

b USH Rënie e Adamit

dhe e Evës.

c Alma 42:6–9.

d USH Vdekje, shpirtërore.

17a USH Shëlbej,

shëlbuar (i), shëlbim.

20a 3 Ne. 8:5–25.

b Llu. 23:44.

c Mosia 3:10.

21a 3 Ne. 8:6.

b 3 Ne. 10:9.

22a 3 Ne. 8:18.

do të copëtohen dhe shumë "qytete do të shkretohen.

25 Dhe shumë "varre do të hapen dhe do të nxjerrin shumë prej të vdekurve të tyre; dhe shumë shenjër do t'u shfaqen shumë njerëzve.

26 Dhe vini re, kështu më tha "engjëlli: pasi ai më tha mua se do të ketë bubullima dhe vetëtima për hapësirën e shumë orëve.

27 Dhe më tha se këto gjëra do të ndodhin, ndërsa do të vazhdojnë vetëtima dhe bubullima dhe stuhi; dhe "errësira do të mbulojë faqen e tërë dheut për hapësirën e tri ditëve.

28 Dhe engjëlli më tha mua se shumë do të shohin gjëra më të mëdha se këto, me qëllim që ata të besojnë që këto "shenja dhe këto çudira do të ndodhin mbi të gjithë faqen e kësaj toke, kështu që të mos ketë shkak për të mos besuar, mes fëmijëve të njerëzve—

29 Dhe kjo ndodh me qëllim që kushdo që do të besojë të mund të shpëtohet dhe kushdo që nuk beson, të marrë një "grykim të drejtë; dhe gjithashtu në qoftë se dënohen, ata sjellin mbi vete dënimin e tyre.

30 Dhe tani mbani mend, mbani mend, vëllezërit e mi se kushdo që mbaron, mbaron nga vetvetja; dhe se kushdo që bën paudhësi, i bën nga vetvetja; pasi vini re, ju jeni të "lirë; ju

jeni të lejuar të veproni nga vetja juaj; pasi vini re, Perëndia ju ka dhënë ^bnjohuri dhe ju ka bërë të lirë.

31 Ai ju ka dhënë mundësi që të "dini të mirën nga e liga dhe ai ju ka dhënë mundësi që të ^bzgjidhni jetën ose vdekjen; dhe ju mund të bëni mirë dhe të "ktheheni në atë që është e mirë ose t'ju kthehet juve ajo që është e mirë; ose mund të bëni keq dhe t'ju kthehet ajo që është e keqe.

KAPITULLI 15

Zoti i ndëshkoi Nefitët, sepse i donte ata—Lamanitët që janë kthyer në besim janë të vendosur dhe të paepur në besimin e tyre—Zoti do të jetë i mëshirshëm me Lamanitët në ditët e mëvonshme. Rreth 6 para K.

DHE tani, vëllezërit e mi të dashur, vini re, unë po ju njoftoj se në qoftë se nuk pendoheni, shtëpitë tuaja do të mbesin të "shkretuara.

2 Po, në qoftë se nuk pendoheni, gratë tuaja do të kenë shkak të madh të mbajnë zi ditën që do të japin gji; pasi ju do të përpiqeni të ikni dhe nuk do të ketë vend për strehim; po, dhe të mjerat ato që janë "me barrë, pasi do të jenë të rënda dhe nuk ikin dot; prandaj ato do të shkelehen dhe do të lihen të mbarojnë.

3 Po, mjerë ky popull që quhet

24a 3 Ne. 9:3–12.
25a Mt. 27:50–54;
3 Ne. 23:9–11.
26a Alma 13:26.
27a 1 Ne. 19:10;
3 Ne. 8:3.

28a 1 Ne. 12:4–5.
29a USH Grykim, i fundit.
30a 2 Ne. 2:26–29;
Mois. 6:56.
USH Zgjedhje e lirë.
b USH Dije.

31a Moro. 7:16.
b 2 Ne. 2:28–29;
Alma 3:26–27.
c Alma 41:3–5.
15 1a Mt. 23:37–38.
2a Mt. 24:19.

populli i Nefit, në qoftë se nuk pendohet kur të shohin të gjitha këto shenja dhe çudira që do t'u tregohen atyre; pasi vini re, ata kanë qenë një popull i zgjedhur i Zotit; po, popullin e Nefit ai e ka dashur dhe gjithashtu e ka "ndëshkuar; po, në ditët e paudhësive të tyre, ai i ka ndëshkuar, sepse i donte.

4 Por vini re, vëllezërit e mi, ai i urrënte Lamanitët, meqë veprat e tyre kanë qenë përherë të liga dhe kjo për shkak të paudhësisë së "traditës së etërve të tyre. Por vini re, atyre u erdhi shpëtimi nëpërmjet predikimit të Nefitëve; dhe për këtë qëllim Zoti ua ^bzgjati ditët.

5 Dhe do të doja që ju të shikoni se "pjesa më e madhe e tyre janë në shtegun e detyrës së tyre dhe ecin me kujdes para Perëndisë dhe përpiqen të zbatojnë urdhërimet e tij dhe statutet dhe gjykimet e tij, sipas ligjit të Moisiut.

6 Po, unë ju them juve se pjesa më e madhe e tyre po e bëjnë këtë gjë dhe se po përpiqen me zell të vazhdueshëm, që të mund të sjellin mbetjen e vëllezërve të tyre në njohurinë e së vërtetës; prandaj, ka shumë që u shtohen numrit të tyre çdo ditë.

7 Dhe vini re, ju vetë e dini, pasi ju e keni dëshmuar atë, se të gjithë ata që janë sjellë në njohurinë e së vërtetës dhe të dinë traditat e liga dhe të urrye-

ra të etërve të tyre dhe janë drejtuar të besojnë në shkrimet e shenjta, po, në profecitë e profetëve të shenjtë, të cilat janë shkruar, që i shpien ata të besojnë në Zotin dhe në pendim, besim dhe pendim që sjellin një "ndryshim të zemrës së tyre—

8 Prandaj, të gjithë ata që kanë arritur në këtë pikë, ju e dini vetë, janë të "vendosur dhe të paepur në besimin dhe në gjënë me të cilën ata janë bërë të lirë.

9 Dhe ju e dini gjithashtu se ata i kanë "varrosur armët e tyre të luftës dhe kanë frikë t'i marrin, që të mos mëkatojnë në ndonjë mënyrë; po, ju e shihni se ata kanë frikë të mëkatojnë—pasi vini re, ata do të pranenin të shkeleshin dhe të vriteshin nga armiqtë e tyre dhe nuk do t'i ngrinin shpatat kundër tyre; dhe kjo për shkak të besimit të tyre në Krisht.

10 Dhe tani, për shkak të vendosmërisë së tyre, pasi ata besojnë në atë gjë që besojnë, për shkak të paepshmërisë së tyre, pasi janë ndriçuar një herë, vini re, Zoti do t'i bekojë dhe do t'ua zgjasë ditët, megjithë paudhësinë e tyre—

11 Po, edhe sikur të bien në mosbesim Zoti do t'ua "zgjasë ditët e tyre, derisa të vijë koha që është thënë nga etërit tanë, si dhe nga profeti ^bZenos dhe shumë profetë të tjerë, në lidhje me ^crivendosjen përsëri të vë-

3a Fja. 3:12;
Heb. 12:5–11;
DeB 95:1.

4a USH Tradita.
b Alma 9:16.

5a Hel. 13:1.
7a USH Kthim, kthyer (i).
8a Alma 23:6; 27:27;
3 Ne. 6:14.
9a Alma 24:17–19.

11a Alma 9:16.
b Hel. 8:19.
c 2 Ne. 30:5–8.

llezërve tanë, Lamanitëve, në njohurinë e së vërtetës—

12 Po, unë ju them juve se në kohët e mëvonshme “premtimet e Zotit u janë shtrirë vëllezërve tanë Lamanitë; dhe me gjithë vuajtjet e shumta që do të pësojnë dhe megjithëse do të ^bçohen poshtë e lart mbi faqen e dheut dhe do të persekutohen, dhe do të goditen, dhe do të shpërndahen jashtë vendit pa pasur vend për strehim, Zoti do të jetë i “mëshirshëm ndaj tyre.

13 Dhe kjo është sipas profecisë se ata do të “sillen përsëri në njohurinë e vërtetë që është njohuria e Shëlbuesit të tyre dhe e ^bbariut të tyre të madh dhe të vërtetë dhe të numërohen mes deleve të tij.

14 Prandaj unë ju them juve se në qoftë se nuk pendoheni, do të jetë “më mirë për ta, sesa për ju.

15 Pasi vini re, po t’u “ishin treguar atyre veprat e mëdha që u janë treguar juve, po, atyre që kanë rënë në mosbesim, për shkak të traditave të etërve të tyre, ju mund të shihni vetë se ata nuk do të kishin rënë kurrë më në mosbesim.

16 Prandaj, Zoti thotë: Unë nuk do t’i shkatërroj krejt, por do të bëj që në ditën e urtësisë sime, ata do të kthehen përsëri tek unë, thotë Zoti.

17 Dhe tani vini re, thotë Zoti në lidhje me popullin e Nefitëve: Në qoftë se ata nuk do të pendohen dhe nuk do të zbatojnë vu-

llnetin tim, unë do t’i “shkatërroj krejtësisht, thotë Zoti, për shkak të mosbesimit të tyre pavarësisht nga veprat e shumta të mëdha që kam bërë mes tyre; dhe aq me siguri sa Zoti jeton, këto gjëra do të bëhen, thotë Zoti.

KAPITULLI 16

Nefitët që besojnë Samuelin pagëzohen nga Nefi—Samueli nuk mund të vritet nga shigjetat dhe nga gurët e Nefitëve të papenduar—Disa ngurtësojnë zemrat e tyre dhe të tjerët shohin engjëj—Ata që nuk besojnë, thonë se nuk është e arsyeshme të besojnë në Krisht dhe në ardhjen e tij në Jeruzalem. Rreth 6–1 para K.

DHE tani ndodhi që të shumë qenë ata që dëgjjuan fjalët e Samuel, Lamanitit, që tha sipër mureve të qytetit. Dhe të gjithë ata që besuan fjalën e tij, shkuan të kërkonin Nefin; dhe kur arritën ta gjenin, i rrëfyer atij mëkatet e tyre dhe nuk mohuan se donin të pagëzoheshin në Zotin.

2 Por, të gjithë ata që nuk u besuan fjalëve të Samuelit u zemëruan me të dhe hodhën gurë kundër tij mbi mur dhe gjithashtu shumë të tjerë e qëlluan me shigjeta, ndërsa ai qëndronte mbi mur; por Shpirti i Zotit që me të, kaq sa nuk mund ta qëllonin dot as me gurët e tyre, as me shigjetat e tyre—

3 Tani, kur panë se nuk e qëllo-

12a Enosi 1:12–13.

b Morm. 5:15.

c 1 Ne. 13:31;

2 Ne. 10:18–19;

Jakobi 3:5–6.

13a 3 Ne. 16:12.

b Ush Bari i Mirë.

14a Hel. 7:23.

15a Mt. 11:20–23.

17a Hel. 13:6–10.

nin dot, pati shumë të tjerë që iu besuan fjalëve të tij, kaq sa u larguan së andejmi dhe shkuan te Nefi, që të pagëzoheshin.

4 Pasi vini re, Nefi po pagëzonte dhe profetizonte dhe predikonte, duke u thirrur njerëzve të pendohen; dhe u tregonte shenja e çudira dhe bënte "mrekulli mes njerëzve, që të dinin se Krishti do të vinte ^bsë shpejti.

5 U tregonte atyre gjërat që do të ndodhnin së shpejti, që ata të mund të dinin dhe të mbanin mend kohën e ardhjes së tyre para ndodhjes, me qëllim që të besonin; prandaj, të gjithë ata që besuan në fjalët e Samuelit, shkuan tek ai për t'u pagëzuar, pasi erdhën të penduar dhe pasi rrëfyen mëkatet e tyre.

6 Por, pjesa më e madhe e tyre nuk u besoi fjalëve të Samuelit; prandaj, kur ata panë se nuk mund ta qëllonin me gurët e tyre dhe me shigjetat e tyre, u thirrën kapitenëve të tyre, duke thënë: Merreni këtë njeri dhe lidheni, pasi vini re, ai ka një djall; dhe për shkak të fuqisë së djallit që është në të, ne nuk e qëllojmë dot me gurët tanë dhe me shigjetat tona; prandaj kapeni dhe lidheni dhe merreni.

7 Dhe si shkuan të vinin duart e tyre mbi të, vini re, ai u hodh poshtë nga muri dhe iku nga tokat e tyre, po, madje vajti në vendin e tij dhe filloi të predikonte dhe të profetizonte, mes popullit të tij.

8 Dhe vini re, ai nuk u dëgjua

më mes Nefitëve; dhe kështu ishte gjendja e popullit.

9 Dhe kështu mbaroi viti i tetëdhjetegjashtë i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

10 Dhe kështu mbaroi edhe viti i tetëdhjeteshtatë i mbretërimit të gjykatësve, shumica e njerëzve duke qëndruar në krenarinë dhe në ligësinë e tyre dhe pjesa më e vogël duke ecur më me kujdes para Perëndisë.

11 Dhe këto ishin kushtet edhe në vitin e tetëdhjetetë të mbretërimit të gjykatësve.

12 Dhe pati vetëm pak ndryshim në punët e njerëzve, veçse në vitin e tetëdhjetenëntë të mbretërimit të gjykatësve, njerëzit filluan të jenë më të ngurtësuar në paudhësi dhe të bënë gjithnjë e më shumë nga ajo që ishte kundër urdhërimeve të Perëndisë.

13 Por ndodhi që në vitin e nëntëdhjetë të mbretërimit të gjykatësve, pati "shenja të mëdha që u dhanë në popull, si dhe çudira; dhe fjalët e profetëve ^bfilluan të vërtetohen.

14 Dhe "engjëj iu shfaqën disa njerëzve, disa njerëzve të urtë, dhe u njoftuan atyre lajme të mira gëzimi të madh; kështu në këtë vit filluan të vërtetohen shkrimet e shenjta.

15 Megjithatë, njerëzit filluan të ngurtësonin zemrat e tyre, të gjithë me përjashtim të besimtarëve më të mëdhenj të tyre, si nga Nefitët ashtu dhe nga Lamanitët dhe filluan të mbë-

shteten në fuqinë e tyre dhe në "urtësinë e tyre, duke thënë:

16 Ndoshta, mes kaq shumë gjërash, disa prej tyre i kanë gjetur përafërsisht mirë; por vini re, ne e dimë se të gjitha këto vepra të mëdha dhe të mrekullueshme për të cilat është folur, nuk mund të ndodhin.

17 Dhe ata filluan të arsyetonin dhe të diskutonin mes tyre, duke thënë:

18 "Nuk është e arsyeshme që të vijë një qenie e tillë si Krishti; në qoftë se kështu dhe të jetë Biri i Perëndisë, Atit të qiellit dhe të tokës, sikurse u tha, pse të mos na shfaqet neve, si dhe atyre që do të jenë në Jeruzalem?"

19 Po, pse të mos shfaqet në këtë vend, sikurse edhe në tokën e Jeruzalemit?

20 Por vini re, ne e dimë se kjo është një "traditë e ligë që na ka ardhur nga etërit tanë, për të na bërë të besojmë në një gjë të madhe dhe të mrekullueshme që do të ndodhë, por jo mes nesh, por në një vend që është larg prej nesh, një vend që ne nuk e dimë; prandaj ata mund të na mbajnë në padituri, pasi ne nuk mund të ^bdëshmojmë me sytë tanë se ato janë të vërteta.

21 Dhe ata do ta bëjnë këtë gjë

me anë të dredhive dhe të marifeteve të të ligut, do të përgatitin ndonjë mister të madh që ne nuk e kuptojmë dot, që do të na mbajë poshtë, shërbëtorë të fjalëve të tyre, si dhe shërbëtorë të tyre, pasi ne bazohemi në ta për të na mësuar fjalën; dhe kështu do të na mbajnë në padituri, në qoftë se ne u dorëzohemi atyre për të gjitha ditët e jetës sonë.

22 Dhe shumë gjëra të tjera që ishin të marra dhe të "kota, imagjinonin njerëzit në zemrat e tyre dhe ata ishin shumë të shqetësuar, pasi Satani i nxiste të bënin vazhdimisht paudhësi; po, ai shkoi duke përhapur mbi gjithë faqen e dheut thashetheme dhe grindje, që të ngurtësonte zemrat e njerëzve kundër asaj që ishte e mirë dhe kundër asaj që do të ndodhte.

23 Dhe me gjithë shenjat dhe çudirat që ishin mes popullit të Zotit, si dhe shumë mrekulli që u bënë, Satani mundi të fuste nën kontroll zemrat e njerëzve mbi gjithë faqen e dheut.

24 Dhe kështu mbaroi viti i nëntëdhjetë i mbretërimit të gjykatësve mbi popullin e Nefit.

25 Dhe kështu mbaroi libri i Helamanit, sipas anave të Helamanit dhe bijve të tij.

15a Isa. 5:21.

18a Alma 30:12–13.

20a USH Tradita.

b Eth. 12:5–6, 19.

22a USH Kotë (i), kotësi.

NEFI I TRETË

LIBRI I NEFIT

I BIRI I NEFIT QË ISHTE I BIRI I HELAMANIT

Dhe Helamani ishte biri i Helamanit që ishte biri i Almës, që ishte biri i Almës, që ishte pasardhës i Nefit, që ishte biri i Lehit, që doli nga Jeruzalemi në vitin e parë të mbretërimit të Zedekias, mbretit të Judës.

KAPITULLI 1

Nefi, biri i Helamanit largohet nga vendi dhe biri i tij, Nefi, mban analet—Megjithëse ka plot shenja dhe çudira, të ligjtë bëjnë plane të vrasin të drejtët—Nata e lindjes së Krishtit arrin—Jepet shenja dhe ngrihet një yll i ri—Shtohen gënjeshttrat dhe mashtrimet dhe hajdutët e Gadiantonit vrasin shumë njerëz. Rreth 1–4 pas K.

TANI ndodhi që viti i nëntëdhjetenjë të kaloi dhe ishte viti i “gjashtëqindtë që nga koha që Lehi u largua nga Jeruzalemi; dhe qe viti në të cilin Lakoneusi qe kryegjykatës dhe guvernator i vendit.

2 Dhe Nefi, i biri i Helamanit ishte nisur nga toka e Zarahemlës, duke ia ngarkuar të birit “Nefit që ishte djali më i madh, ^bfletët prej tunxhi dhe të gjitha analet që ishin mbajtur; dhe të gjitha ato gjëra që mbaheshin të shenjta, që nga dalja e Lehit nga Jeruzalemi.

3 Prandaj, ai u nis së andejmi dhe “se ku shkoi, askush nuk e di; dhe biri i tij Nefi, mbajti

analet në vend të tij, po, analin e këtij populli.

4 Dhe ndodhi që në fillim të vitit të nëntëdhjetedytë, vini re, profecitë e profetëve filluan të përmbusheshin më plotësisht; pasi filloi të kishte shenja më të mëdha dhe të bëheshin mrekulli më të mëdha mes popullit.

5 Por, pati disa që filluan të thonin se kishte kaluar koha, që të përmbusheshin fjalët që “tha Samuel, Lamaniti.

6 Dhe ata filluan të gëzonin mbi vëllezërit e tyre, duke thënë: Vini re, koha kaloi dhe fjalët e Samuelit nuk u përmbushën; prandaj gëzimi juaj dhe besimi juaj në lidhje me këtë gjë, qenë të kotë.

7 Dhe ndodhi që ata bënë një potere të madhe në tërë vendin; dhe njerëzit që besuan, filluan të pikëllohen shumë, që për ndonjë shkak, ato gjëra që u thanë mund të mos vërte-toheshin.

8 Por vini re, ata pritnin të palëkundur atë ditë dhe atë natë dhe atë ditë që do të ishin si një ditë e vetme, sikur të mos kishte natë, kështu që të mund të dinin

[3 NEFI]

1 1a 2 Ne. 25:19.

2a USH Nefi, bir i

Helamanit.

b Alma 37:3–5.

3a 3 Ne. 2:9.

5a Hel. 14:2–4.

se besimi i tyre nuk kishte qenë i kotë.

9 Tani ndodhi që qe një ditë e caktuar nga ata që nuk besonin, që të gjithë ata që besonin në ato tradita “duhej të vriteshin, në qoftë se nuk do të vërtetohej shenja që u dha nga profeti Samuel.

10 Tani ndodhi që kur Nefi, i biri i Nefit, pa këtë ligësi të popullit të tij, zemra e tij ishte jashtëzakonisht e pikëlluar.

11 Dhe ndodhi që ai doli dhe u përkul përdhe dhe iu lut me gjithë fuqi Perëndisë së tij, në emër të popullit të tij, po, të atyre që ishin për t’u shkatërruar për shkak të besimit të tyre në traditën e etërve të tyre.

12 Dhe ndodhi që ai iu lut Zotit “atë ditë me fuqi; dhe vini re, zëri i Zotit i erdhi, duke thënë:

13 Ngrije kokën dhe mos e humb kurajën, pasi vër re, koha është afër dhe në këtë natë shenja do të jepet dhe “nesër unë do të vij në këtë botë, për t’i treguar botës se unë do të përmbush çdo gjë që kam bërë të ^bthuhet nga goja e profetëve të mi të shenjtë.

14 Vër re, unë po “vij te të mitë, për të ^bplotësuar të gjitha gjërat që u kam bërë të ditur fëmijëve të njerëzve që nga “krijimi i botës dhe për të bërë vullnetin, “si të Atit, ashtu dhe të Birit— të Atit, për shkakun tim dhe të

Birit, për shkak të mishit tim. Dhe vër re, koha është afër dhe këtë natë shenja do të jepet.

15 Dhe ndodhi që fjalët që i erdhën Nefit u plotësuan, ashtu sikurse qenë thënë; pasi vini re, me perëndimin e diellit “nuk pati errësirë; dhe njerëzit filluan të çuditen meqë nuk pati errësirë, kur ra nata.

16 Dhe shumë qenë ata që nuk u kishin besuar fjalëve të profetëve, që “ranë përdhe si të vdekur, pasi e dinin se ^bplani i madh i shkatërrimit që kishin përgatitur për ata që besonin fjalët e profetëve, kishte marrë fund; meqë shenja që qe dhënë ishte tashmë afër.

17 Dhe ata filluan të dinin se Biri i Perëndisë do të vinte së shpejti; po, së fundi, të gjithë njerëzit në tërë faqen e dheut, nga perëndimi në lindje, si në tokën veriore, ashtu edhe në tokën jugore, ishin jashtëzakonisht kaq të mahnitur, sa ranë përdhe.

18 Pasi ata e dinin se profetët kishin dëshmuar për këto gjëra prej shumë vjetësh dhe se shenja që iu dha, ishte tashmë afër; dhe ata filluan të kishin frikë për shkak të paudhësisë së tyre dhe të mosbesimit të tyre.

19 Dhe ndodhi që gjithë atë natë nuk pati errësirë, por kishte kaq dritë sikur të ishte mesditë. Dhe ndodhi që dielli lindi përsëri në mëngjes, sipas rregullit

9a USH Martir, martirizim.

12a Enosi 1:4; Alma 5:46.

13a Llu. 2:10–11.

b USH Jezu Krisht—

Profecitë rreth lindjes dhe vdekjes së Jezu Krishtit.

14a Gjo. 1:11.

b Mt. 5:17–18.

c Alma 42:26.

d DeB 93:3–4.

15a Hel. 14:3.

16a Hel. 14:7.

b 3 Ne. 1:9.

të tij të zakonshëm; dhe ata e dinin se ajo që dita që Zoti do të "lindte, për shkak të shenjës që qe dhënë.

20 Dhe ndodhën, po, të gjitha gjërat, edhe më e vogla, sipas fjalëve të profetëve.

21 Dhe ndodhi gjithashtu që u shfaq, sipas fjalës, një "yll i ri.

22 Dhe ndodhi që nga kjo kohë e tutje u përhapën gënjeshtër mes njerëzve nga Satani për të ngurtësuar zemrat e tyre, me qëllim që ata të mos besonin në ato shenja dhe çudi që kishin parë; por, megjithë këto gënjeshtër dhe mashtrime, pjesa më e madhe e njerëzve besuan dhe u kthyen në besim te Zoti.

23 Dhe ndodhi që Nefi shkoi mes popullit dhe gjithashtu shumë të tjerë, duke pagëzuar për pendim, në të cilin pati një "heqje të madhe mëkatesh. Dhe kështu, njerëzit filluan të kishin përsëri paqe në tokë.

24 Dhe nuk pati më grindje, me përjashtim të disave që filluan të predikonin, duke u përpjekur të provonin, nëpërmjet shkrimeve të shenjta, se nuk ishte më e "nevojshme të zbatohet ligji i Moisiut. Tani, për këtë gjë ata gaboheshin, pasi nuk i kishin kuptuar shkrimet e shenjta.

25 Por ndodhi që ata shpejt u kthyen në besim dhe u bindën për gabimin në të cilin ishin, pasi iu bë e ditur se ligji nuk ishte "plotësuar ende; dhe se duhej plotësuar në çdo grimë;

po, atyre u vajti fjala se duhej plotësuar; po, asnjë pikë ose presje nuk duhej të kalonte, derisa i tëri të plotësohej; prandaj, po atë vit, ata u sollën në një njohuri të gabimit të tyre dhe ^brrëfyen shkeljet e tyre.

26 Dhe kështu kaloi viti i nëntëdhjetedytë, duke u sjellë njerëzve lajme të mira për shkak të shenjave që ndodhën, sipas fjalëve të profecisë së të gjithë profetëve të shenjtë.

27 Dhe ndodhi që viti i nëntëdhjetetretë gjithashtu kaloi në paqe, me përjashtim të "hajdutëve të Gadiantonit që jetonin nëpër male, të cilët lëvrinin në tërë vendin; pasi aq të forta ishin bazat e tyre dhe vendet e tyre të fshehta, sa që populli nuk mund t'i mposhte dot; prandaj ata bënë shumë vrasje dhe shumë masakra në popull.

28 Dhe ndodhi që në vitin e nëntëdhjetekatërt ata filluan të shtohen në një shkallë të madhe, pasi pati shumë kundërshtarë nga Nefitët që ikën tek ata, të cilët shkaktuan pikëllime të mëdha mes atyre Nefitëve që qëndruan në tokë.

29 Dhe pati edhe një shkak pikëllimi të madh mes Lamantëve; pasi vini re, ata patën shumë fëmijë që u rritën dhe filluan të ishin mjaft të rritur që të vendosnin vetë; dhe u çuan në udhën e keqe nga disa që ishin "Zoramitë me anë të gënjeshtërve të tyre dhe fjalëve të tyre

19a Llu. 2:1–7.

21a Mt. 2:1–2;

Hel. 14:5.

23a USH Heqje e

mëkateve.

24a Alma 34:13.

25a Mt. 5:17–18.

b Mosia 26:29.

27a USH Hajdutë të

Gadiantonit.

29a Alma 30:59.

lajkatore, që të bashkoheshin me ata, hajdutët e Gadiantonit.

30 Dhe kështu, Lamanitët gjithashtu qenë të hidhëruar dhe filluan të dobësohen në besimin dhe në drejtësinë e tyre për shkak të ligësisë së brezit të ri.

KAPITULLI 2

Ligësia dhe neveritë shtohen mes popullit—Nefitët dhe Lamanitët bashkohen për t'u mbrojtur nga hajdutët e Gadiantonit—Lamanitët që kthehen në besim bëhen të bardhë dhe quhen Nefitë. Rreth 5–16 pas K.

DHE ndodhi që kështu kaloi edhe viti i nëntëdhjetepesë dhe njerëzit filluan të harronin ato shenja dhe çudira që kishin dëgjuar dhe filluan të jenë gjithnjë e më pak të çuditur nga ndonjë shenjë ose çudi nga qielli, kaq sa filluan të ngurtësohen në zemrat e tyre dhe të verbohen në mendjet e tyre; dhe filluan të mos besonin të gjitha ato që kishin dëgjuar dhe parë—

2 Duke imagjinuar gjëra të kota në zemrat e tyre, që ishin bërë nga njerëzit dhe nga fuqia e djallit, për të larguar dhe për të "mashtruar zemrat e njerëzve; dhe kështu Satani zotëroi zemrat e njerëzve përsëri, kaq sa u verboi sytë dhe i bëri të besojnë se doktrina e Krishtit ishte një gjë e marrë dhe e kotë.

3 Dhe ndodhi që njerëzit filluan të forcoheshin në ligësi dhe

neverira; dhe ata nuk besuan se do të ketë më shenja dhe çudira; dhe Satani "vazhdoi punën e tij, duke i larguar zemrat njerëzve, duke i tunduar dhe duke i shtyrë të bënin të liga të mëdha në tokë.

4 Dhe kështu kaloi viti i nëntëdhjetegjashtë; dhe gjithashtu viti i nëntëdhjeteshtatë dhe gjithashtu viti i nëntëdhjetetë si dhe viti i nëntëdhjetenëntë.

5 Dhe gjithashtu kishin kaluar njëqind vjet nga ditët e "Mosias që kishte qenë mbret i popullit të Nefitëve.

6 Dhe gjashtëqind e nëntë vjet kishin kaluar që kur Lehi qe larguar nga Jeruzalemi.

7 Dhe nëntë vjet kishin kaluar nga koha kur u dha shenja që u tha nga profetët, se Krishti do të vinte në botë.

8 Tani Nefitët filluan të numëronin kohën nga koha që u dha shenja, ose që nga ardhja e Krishtit; prandaj, nëntë vjet kishin kaluar.

9 Dhe Nefi, i cili ishte i ati i Nefit, që ishte ngarkuar me mbajtjen e aneve, "nuk u kthye në tokën e Zarahemlës dhe nuk u gjet dot në gjithë vendin.

10 Dhe ndodhi që populli vazhdoi të qëndronte akoma në ligësi, me gjithë predikimin dhe profetizimin e shumtë që u dërgua mes tyre; dhe kështu kaloi edhe viti i dhjetë; dhe viti i njëmbëdhjetë gjithashtu kaloi në paudhësi.

11 Dhe ndodhi që në vitin e trembëdhjetë filloi të kishte

luftëra dhe grindje në gjithë vendin, pasi hajdutët e Gadiantonit ishin bërë kaq të shumtë; dhe ata vranë kaq shumë njerëz dhe shkretuan kaq shumë qytete dhe përhapën kaq shumë vdekje dhe kërdi në të tërë vendin, sa që u pa e nevojshme që të gjithë njerëzit, si Nefitë ashtu dhe Lamanitë, të merrnin armët kundër tyre.

12 Prandaj, të gjithë Lamanitët që ishin kthyer në besim te Zoti u bashkuan me vëllezërit e tyre, Nefitët dhe qenë të detyruar për sigurinë e jetës së tyre dhe të grave të tyre, dhe të fëmijëve të tyre, të merrnin armët kundër atyre hajdutëve të Gadiantonit, po, dhe gjithashtu që të mbanin të drejtat e tyre dhe privilegjet e kishës së tyre, dhe të adhurimit të tyre, dhe të "lirisë së tyre, dhe "çlirimit të tyre.

13 Dhe ndodhi që para se të mbaronte ky vit i trembëdhjetë, Nefitët u kërcënuan me shkatërrim të përgjithshëm për shkak të kësaj lufte që ishte bërë jashtëzakonisht e rreptë.

14 Dhe ndodhi që ata Lamanitë që u bashkuan me Nefitët u numëruan mes Nefitëve;

15 Dhe "mallkimi që ishte mbi ta u hoq dhe lëkura e tyre u bë e "bardhë, sikurse e Nefitëve;

16 Dhe djemtë e tyre të rinj dhe bijat e tyre u bënë jashtëzakonisht të këndshëm. Dhe ata u numëruan mes Nefitëve dhe u quajtën Nefitë. Dhe kështu mbaroi viti i trembëdhjetë.

17 Dhe ndodhi që në fillim të

vitet të katërbëdhjetë vazhdoi lufta mes hajdutëve dhe popullit të Nefit dhe u bë jashtëzakonisht e rreptë; megjithatë, populli i Nefit fitoi njëfarë epërsie mbi hajdutët, kaq sa i dëbuan nga tokat e tyre në male dhe në vendet e tyre të fshehta.

18 Dhe kështu mbaroi viti i katërbëdhjetë. Dhe në vitin e pesëmbëdhjetë ata erdhën kundër popullit të Nefit; dhe për shkak të ligësisë së popullit të Nefit dhe të grindjeve dhe të përçarjeve të tyre të shumta, hajdutët e Gadiantonit patën shumë përfitime mbi ta.

19 Dhe kështu mbaroi viti i pesëmbëdhjetë dhe kështu njerëzit ishin në një gjendje shumë të mjerueshme; dhe "shpata e shkatërrimit varej mbi ta, kaq sa ishin gati të goditeshin prej saj dhe kjo, për shkak të paudhësisë së tyre.

KAPITULLI 3

Gidianhi, kryetari i hajdutëve të Gadiantonit, kërkon që Lakoneusi dhe Nefitët të dorëzohen vetë dhe të dorëzojnë tokat e tyre—Lakoneusi cakton Gidgidonin kryekapiten të ushtrive—Nefitët mblidhen në Zarahemla dhe në Begati për t'u mbrojtur. Rreth 16–18 pas K.

DHE tani ndodhi që në vitin e gjashtëmbëdhjetë nga ardhja e Krishtit, Lakoneusi, guvernatori i vendit, mori një letër nga udhëheqësi dhe guvernatori i kësaj bande hajdutësh; dhe

12a USH Lirë (i), Liri.
b USH Liri.

15a Alma 17:15; 23:18.
b 2 Ne. 5:21; 30:6;

Jakobi 3:8.
19a Alma 60:29.

këto ishin fjalët që ishin shkruar, duke thënë:

2 Lakoneus, më fisniku dhe kryeqeveritar i vendit, vër re, unë po të shkruaj këtë letër dhe po të jap lavdërime jashtëzakonisht të mëdha për shkak të vendosmërisë tënde dhe gjithashtu të vendosmërisë së popullit tënd, në mbajtjen e asaj që ju mendoni se është e drejta dhe liria juaj; po, ju qëndroni trimërisht, sikurse të përkraheni nga dora e një perëndie, në mbrojtjen e lirisë suaj dhe të pronës suaj dhe atdheut tuaj ose të atij që ju e quani kështu.

3 Dhe është për të ardhur keq, më fisniku Lakoneus, që të jesh kaq i marrë dhe i kotë, saqë të mendosh se mund t'u bësh ballë kaq shumë burrave të guximshëm që janë nën urdhrin tim, të cilët në këtë çast janë me armë në dorë dhe po presin me padurim fjalën—Shkoni e bini mbi Nefitët dhe i shkatërroni ata.

4 Dhe unë, duke njohur shpirtin e papushtueshëm të tyre, pasi i kam provuar ata në fushën e luftës dhe pasi di për urrejtjen e tyre të pashuar kundër jush, për shkak të padrejtësive të shumta që ju u keni bërë atyre, prandaj, në qoftë se do të hidhen në luftë kundër jush, ata do t'ju vizitonin ju me shkatërrim të plotë.

5 Prandaj, unë kam shkruar këtë letër, duke e vulosur me vetë dorën time, i shqetësuar për mirëqenien tuaj, për shkak të ve-

ndosmërisë suaj në atë që besoni se është e drejtë dhe të shpirtit tuaj fisnik në fushën e betejës.

6 Prandaj unë të shkruaj, duke dëshiruar që ti t'i dorëzosh këtë popullit tim qytetet tuaja, tokat tuaja dhe pronat tuaja, në vend që ata t'ju vizitojnë me shpatë dhe që shkatërrimi të bjerë mbi ju.

7 Ose me fjalë të tjera, dorëzohuni te ne dhe bashkohuni me ne dhe njihuni me punët tona të "fshehta, dhe bëhuni vëllezërit tanë, që të jeni sikurse ne—jo skllëvërit tanë, por vëllezërit dhe ortakët tanë në çdo gjë që kemi.

8 Dhe vër re, unë ju ^abetohem me be se në qoftë se ju do ta bëni këtë, nuk do të shkatërrohëni; por, në qoftë se nuk do ta bëni këtë, unë ju betohem me be se muajin e ardhshëm do t'i urdhëroj ushtritë e mia, që të zbresin kundër jush dhe ata nuk do ta përmbajnë dorën e tyre, dhe nuk do të kursehen, por do t'ju vrasin dhe do të lënë që shpatat të bien mbi ju, madje derisa të shuheni.

9 Dhe vër re, unë jam Gidianhi; dhe unë jam guvernatori i kësaj "shoqërie të fshehtë të Gadiantonit; shoqëri, punët e së cilës unë e di se janë të ^bmira; dhe ato janë prej një ^ckohe të lashtë dhe ato na janë pasuar neve.

10 Dhe unë po ta shkruaj këtë letër ty, Lakoneus, me shpresë se do të dorëzosh tokat e tua dhe zotërimet e tua, pa gjak-

3 7a Hel. 6:22–26.

8a Eth. 8:13–14.

9a USH Lidhje të

fshehta.

b Alma 30:53.

c Hel. 6:26–30;

Mois. 5:29, 49–52.

derdhje, që ky populli im të mund të rifitojë të drejtat e tij dhe qeverinë, pasi ai u shkëput prej jush për shkak të paudhësisë suaj, duke iu mohuar të drejtat e tyre të qeverisjes; dhe, në qoftë se ti nuk e bën këtë gjë, unë do të marr hak për padrejtësitë e tyre. Unë jam Gidianhi.

11 Dhe tani ndodhi që kur Lakoneusi e mori këtë letër, ai u çudit jashtëzakonisht shumë për shkak të guximit të Gidianhit që kërkonte zotërimin e tokës së Nefitëve, si edhe për kërcënimin kundër popullit dhe se do të hakmerrej për paudhësitë ndaj atyre të cilëve nuk u ishte bërë ndonjë paudhësi, veçse i kishin bërë “paudhësi vetes, duke u shkëputur dhe duke u bashkuar me ata hajdutë të ligj dhe të urryer.

12 Tani vini re, ky Lakoneus, guvernatori, ishte njeri i drejtë dhe nuk mund të frikësohej nga kërkesat dhe kërcënimet e një “hajduti; prandaj, nuk ia vuri veshin letrës së Gidianhit, guvernatorit të hajdutëve, por bëri që populli i tij duhej t’i lutej Zotit, që t’u jepte fuqi, në kohën kur hajdutët të vinin kundër tyre.

13 Po, ai dërgoi një shpallje mes gjithë njerëzve që të mblidhnin gratë e tyre dhe fëmijët e tyre, kopetë e tyre dhe grigjat e tyre, dhe të gjitha sa kishin tok në një vend, me përjashtim të tokës.

14 Dhe bëri që rreth e përqark tyre të ngriheshin fortifikata, kështu që fuqia e tyre të ishte

jashtëzakonisht e madhe. Dhe ai bëri që ushtritë, si të Nefitëve, ashtu dhe të Lamanitëve, ose të të gjithë atyre që numëroheshin mes Nefitëve, duhej të vendoseshin si roja rreth e përqark, që t’i mbikqyrnin dhe t’i ruanin ata ditë e natë nga hajdutët.

15 Po, ai u tha atyre: Ashtu si Zoti jeton, në qoftë se nuk pendoheni për të gjitha paudhësitë tuaja dhe t’i luteni Zotit, ju nuk do të shpëtoni në asnjë mënyrë nga duart e atyre hajdutëve të Gadiantonit.

16 Dhe kaq të mëdha dhe të mrekullueshme qenë fjalët dhe profecitë e Lakoneusit, sa bënë që frika erdhi mbi të gjithë njerëzit; dhe ata vunë në veprim të gjitha mundësitë, që të bënin sipas fjalëve të Lakoneusit.

17 Dhe ndodhi që Lakoneusi caktoi kryekapitenë mbi të gjithë ushtritë e Nefitëve, që t’i komandonin në kohën kur hajdutët të dilnin nga vendi i shkretë kundër tyre.

18 Tani u caktua gjithashtu kryetari i të gjithë kryekapitenëve që ishte kryekomandanti i të gjitha ushtrive të Nefitëve dhe emri i tij ishte “Gidgidoni.

19 Tani, ishte zakon mes gjithë Nefitëve, që të caktohej si kryekapiten (veçse në kohët e tyre të ligësisë), një njeri që të kishte shpirtin e zbulesës dhe gjithashtu të “profecisë; prandaj, ky Gidgidoni qe një profet i madh mes tyre, siç qe edhe kryegjykatësi.

20 Tani, populli i tha Gidgido-

nit: Lutju Zotit dhe të shkojmë në male dhe në vendin e shkretë, kështu që t'u biem hajdutëve dhe t'i shkatërrojmë në tokat e tyre.

21 Por, Gidgidoni u tha atyre: Zoti "e ndalon; pasi po të shkonim kundër tyre, Zoti do të na ^bdorëzonte në duart e tyre; prandaj, ne do të përgatitemi në mes të tokave tona dhe do të mbledhim tok të gjitha ushtritë tona dhe nuk do të shkojmë kundër tyre, por do të presim derisa ata të vijnë kundër nesh; prandaj, ashtu si Zoti jeton, në qoftë se e bëjmë këtë gjë, ai do të na i dorëzojë ata në duart tona.

22 Dhe ndodhi që në vitin e shtatëmbëdhjetë, aty nga fundi i vitit, shpallja e Lakoneusit kishte vajtur në të gjithë faqen e dheut dhe ata morën kuajt e tyre dhe karrocet e tyre të luftës, dhe grigjat e tyre, dhe të gjitha kopetë e tyre, dhe tufat e tyre, dhe drithin e tyre, dhe të gjithë sa kishin, dhe marshuan me mijëra e me dhjetëra mijëra, derisa të gjithë shkuan në vendin që qe caktuar për t'u mbledhur së bashku, për t'u mbrojtur nga armiqtë e tyre.

23 Dhe vendi që ishte caktuar ishte toka e Zarahemlës, si dhe toka që ishte mes tokës së Zarahemlës dhe tokës Begati, po, vija që ndodhej midis vendit Begati dhe vendit Shkretim.

24 Dhe aty, shumë mijëra njerëz që quheshin Nefitë, u mblodhën tok në këtë vend. Tani, Lakoneusi bëri që ata të

mblidheshin tok së bashku, në tokën jugore, për shkak të mallkimit të madh që ishte mbi "tokën në veri.

25 Dhe ata u fortifikuan kundër armiqve të tyre; dhe banuan në një zonë dhe në një grup; dhe kishin frikë nga fjalët që kishte thënë Lakoneusi, kaq sa u penduan për të gjitha mëkatet e tyre; dhe ia drejtuan lutjet e tyre Zotit, Perëndisë së tyre, që ai t'i "shpëtonte, në kohën kur armiqtë e tyre do të zbritnin për të luftuar kundër tyre.

26 Dhe ata ishin jashtëzakonisht të brengosur për shkak të armiqve të tyre. Dhe Gidgidoni i vuri të bënin "armë lufte të çdo lloji dhe ata duhej të ishin të fortë me armatim dhe me parzmorë, dhe me mburoja, sipas mënyrës së udhëzimit të tij.

KAPITULLI 4

Ushtritë Nefite mundin hajdutët e Gadiantonit—Gidianhi vritet dhe pasardhësi i tij, Zemnariha varet—Nefitët lavdërojnë Zotin për fitoret e tyre. Rreth 19–22 pas K.

DHE ndodhi që nga mbarimi i vitit të tetëmbëdhjetë ato ushtritë e hajdutëve ishin përgatitur për luftë dhe filluan të zbritnin dhe të sulmonin nga kodrat dhe nga malet, dhe nga vendi i shkretë, dhe nga vendet e tyre të fortifikuara, dhe nga vendet e tyre të fshehta dhe filluan të merrnin në zotërim tokat që ishin në jug dhe që ishin në

21a Alma 48:14.
b 1 Sam. 14:12.

24a Alma 22:31.
25a USH Besim.

26a 2 Ne. 5:14.

veri dhe filluan të merrnin në zotërim të gjitha tokat që ishin "braktisur nga Nefitët, si dhe qytetet që ishin lënë të shkreta.

2 Por vini re, në ato toka që ishin braktisur nga Nefitët, nuk kishte kafshë të egra, as kafshë gjahu dhe nuk kishte gjah për hajdutët, veçse në vendin e shkretë.

3 Dhe hajdutët, për nevoja ushqimore, nuk mund të jetonin, veçse në vendin e shkretë; pasi Nefitët i kishin lënë shkretë tokat e tyre dhe kishin mbledhur grigjat e tyre dhe kopetë e tyre dhe gjithë sa kishin, dhe të gjitha ishin në një grup.

4 Prandaj, hajdutët nuk kishin mundësi të plaçkitnin për ushqim, veçse të dilnin e të bënin luftë të hapur kundër Nefitëve; dhe Nefitët, ishin në një grup, të shumtë në numër dhe kishin ruajtur për vete rezervë ushqimore dhe kuaj dhe grigja, dhe bagëti të çdo lloji, që të mund të jetonin për hapësirën e shtatë vjetëve, kohë gjatë së cilës ata shpresonin të shkatërronin hajdutët nga faqja e tokës; dhe kështu kaloi viti i tetëmbëdhjetë.

5 Dhe ndodhi që në vitin e nëntëmbëdhjetë, Gidianhi pa se ishte e nevojshme të fillonte luftën kundër Nefitëve, pasi për ta nuk kishte mënyrë tjetër sesi të jetonin, veçse nëpërmjet plaçkitjes dhe vjedhjes dhe vrasjes.

6 Dhe ata nuk guxonin të përhapeshin mbi faqen e tokës, kaq sa të rrisnin drithë, nga frika se Nefitët do të binin mbi

ta dhe t'i vrisnin; prandaj Gidianhi u dha urdhër ushtrive të tij që këtë vit do të shkonin të luftonin kundër Nefitëve.

7 Dhe ndodhi që ata erdhën për të luftuar; dhe kjo gjë ngjau muajin e gjashtë; dhe vini re, e madhe dhe e tmerrshme qe dita që erdhën për të luftuar; dhe ishin veshur si vishen hajdutët; dhe ata kishin një lëkurë qengji përreth ijeve të tyre dhe ishin lyer me gjak dhe kokat e tyre ishin të rruara, dhe kishin përkrenare në kokë; dhe e madhe dhe e tmerrshme qe paraqitja e ushtrive të Gidianhit, për shkak të parzmoreve të tyre dhe sepse ishin përlyer me gjak.

8 Dhe ndodhi që kur ushtritë e Nefitëve panë pamjen e ushtrisë së Gidianhit, të gjithë ranë përdhe dhe iu përgjëruan Zotit, Perëndisë së tyre, që ai t'i falte dhe t'i shpëtonte nga duart e armiqve të tyre.

9 Dhe ndodhi që kur ushtritë e Gidianhit e panë këtë gjë, ata filluan të ulërinin me zë të lartë nga gëzimi, pasi pandehën se Nefitët kishin rënë përdhe me frikë për shkak të tmerrit të ushtrive të tyre.

10 Por, në këtë gjë ata u zhgënjyen meqë Nefitët nuk i kishin frikë; por ata kishin "frikë Perëndinë e tyre dhe iu përgjëruan atij për mbrojtje; prandaj, kur ushtritë e Gidianhit u turrën mbi ta, ata ishin gati t'i përballonin; po, në fuqinë e Zotit ata i morën ata.

11 Dhe beteja filloi në këtë

muajin e gjashtë; dhe e madhe dhe e tmerrshme qe beteja, po, e madhe dhe e tmerrshme qe kërdua e saj, kaq sa kurrë nuk ishte njohur ndonjëherë një kërdi kaq e madhe mes popullit të Lehit, që kur ai u largua nga Jeruzalemi.

12 Dhe me gjithë “kërcënimet dhe betimet që kishte bërë Gidianhi, vini re, Nefitët i goditën ata, kaq sa u tërhoqën nga prania e tyre.

13 Dhe ndodhi që “Gidgidoni i urdhëroi ushtritë e tij t’i ndiqnin nga pas deri te kufijtë e vendit të shkretë dhe se nuk duhej të falnin asnjë që u binte në duart e tyre gjatë rrugës; dhe kështu i ndoqën nga pas dhe i vranë deri te kufijtë e vendit të shkretë, madje, derisa plotësuan urdhrin e Gidgidonit.

14 Dhe ndodhi që Gidianhi i cili qëndroi dhe luftoi me guxim, u ndoq nga pas, ndërsa po ia mbathte; dhe, pasi qe lodhur nga luftimi i tij i gjatë, u arrit dhe u vra. Dhe kështu qe mbarimi i Gidianhit, hajdutit.

15 Dhe ndodhi që ushtritë e Nefitëve u kthyen përsëri në vendin e tyre të sigurisë. Dhe ndodhi që ky viti i nëntëmbëdhjetë kaloi dhe hajdutët nuk erdhën të luftonin më; as nuk erdhën ata në vitin e njëzetë.

16 Dhe në vitin e njëzetënjëtë ata nuk erdhën për të luftuar, por erdhën nga të gjitha anët që të rrethonin popullin e Nefit; pasi ata mendonin se po ta veçonin popullin e Nefit nga tokat e

tyre dhe t’i rrethonin nga çdo anë; dhe po t’u prisnin të gjitha privilegjet e tyre të jashtme, mund t’i detyronin ata të dorëzoheshin sipas dëshirave të tyre.

17 Tani ata kishin caktuar për vete një udhëheqës tjetër, emri i të cilit ishte Zemnariha; prandaj, qe Zemnariha që shkaktoi të bëhej ky rrethim.

18 Por vini re, ky qe në përfitim të Nefitëve; pasi ishte e pamundur për hajdutët të mbanin një rrethim mjaft gjatë, sa të kishte ndonjë efekt mbi Nefitët, për shkak të rezervave të tyre të mëdha ushqimore që kishin për vete.

19 Dhe për shkak të rezervave shumë të pakta të hajdutëve; pasi vini re, ata nuk kishin gjë tjetër për ushqim, veçse mish të cilin ata e merrnin në vendin e shkretë.

20 Dhe ndodhi që “mishi i gjahut u bë i rrallë në vendin e shkretë, kaq sa hajdutët ishin afër vdekjes nga uria.

21 Dhe Nefitët marshonin vazhdimisht gjatë ditës dhe natës dhe binin mbi ushtritë e tyre, duke i vrarë me mijëra dhe me dhjetëra mijëra.

22 Dhe kështu, qe dëshira e njerëzve të Zemnarihas të hiqnin dorë nga plani i tyre, për shkak të shkatërrimit të madh që binte mbi ta natën dhe ditën.

23 Dhe ndodhi që Zemnariha i urdhëroi njerëzit e tij të tërhiqeshin nga rrethimi dhe të shkonin për në pjesët më të largëta të tokës në veri.

24 Dhe tani, Gidgidoni, duke ditur planin e tyre dhe duke ditur dobësinë e tyre nga mungesa e ushqimit dhe kërdrinë e madhe që kishin pësuar mes tyre, prandaj nxori ushtritë e tij gjatë natës dhe u preu udhën e tërheqjes së tyre dhe vendosi ushtritë e tij në rrugën nga do të tërhiqeshin.

25 Dhe këtë ata e bënë gjatë natës dhe arritën duke marshuar përtej hajdutëve, kështu që të nesërmen, kur hajdutët filluan marshimin e tyre, u gjetën përballë ushtrive të Nefitëve, qoftë nga përpara, ashtu dhe nga pas.

26 Dhe hajdutëve që ishin nga jugu, gjithashtu iu pre udha për në vendet e tyre të tërheqjes. Dhe të gjitha këto gjëra u bënë me urdhër të Gidgidonit.

27 Dhe qenë shumë mijëra që iu dorëzuan si robër luftime Nefitëve dhe pjesa tjetër e tyre, u vra.

28 Dhe kryetari i tyre Zemnariha u kap dhe u var në një pemë, po, madje në majë të një peme, derisa vdiq. Dhe, pasi ata e varën derisa vdiq, e prenë pemën duke e hedhur përdhe, pastaj thirrën me zë të lartë, duke thënë:

29 Dhëntë Zoti që ta ruajë popullin e tij në drejtësi dhe në shenjtëri zemre, që ata të bëjnë që të bien përdhe që të gjithë që do të kërkojnë t'i vrasin, për shkak të pushtetit dhe lidhjeve të fshehta, madje sikurse ra përdhe ky njeri.

30 Dhe ata u gëzuan dhe thirrën përsëri me një zë, duke thënë: Mbroftë "Perëndia i Abrahamit dhe Perëndia i Isakut dhe Perëndia i Jakobit këtë popull në drejtësi, për atë kohë sa ata të ^bthërrasin për mbrojtje emrin e Perëndisë së tyre.

31 Dhe ndodhi që ata shpërthyen të gjithë së bashku si të ishin një, në këngë dhe në "lavde ndaj Perëndisë së tyre, për gjënë e madhe që ai kishte bërë për ta, duke i shpëtuar të mos binin në duart e armiqve të tyre.

32 Po, ata thirrën: "Hosana Më të Lartit Perëndi. Dhe ata thirrën: I bekuar qoftë emri i Zotit, Perëndisë së ^bPlotfuqishëm, Perëndisë Shumë të Lartë.

33 Dhe zemrat e tyre u frynë me gëzim, derisa të derdhnin shumë lot, për shkak të mirësisë së madhe të Perëndisë që i shpëtoi nga duart e armiqve të tyre; dhe ata e dinin se që për shkak të pendimit të tyre dhe të përulesisë së tyre që shpëtuan nga një shkatërrim i përhershëm.

KAPITULLI 5

Nefitët pendohen dhe heqin dorë nga mëkatet e tyre—Mormoni shkruan historinë e popullit të tij dhe u shpall atyre fjalën e pavdekshme—Izraeli do të mblidhet nga shpërndarja e tij e gjatë. Rreth 22–26 pas K.

DHE tani vini re, nuk pati asnjë

30a Alma 29:11.

b Eth. 4:15.

31a Alma 26:8.

USH Mirënjohës,

falënderime, dhënie

falënderimi.

32a USH Hosana.

b 1 Ne. 1:14.

USH Perëndi, Kokë
e Perëndisë.

shpirt të gjallë mes gjithë popullit të Nefitëve që të dyshonte sadopak në fjalët e të gjithë profetëve të shenjtë që kishin folur; pasi ata e dinin se ishte e nevojshme që ato duhej të plotësoheshin.

2 Dhe e dinin se ishte e nevojshme që Krishti duhet të kishte ardhur, për shkak të shumë shenjave që ishin dhënë, sipas fjalëve të profetëve; dhe për shkak të gjërave që kishin ndodhur tashmë, ata e dinin se të gjitha gjërat do të ndodhnin sipas asaj që ishte thënë.

3 Prandaj, hoqën dorë nga të gjitha mëkatet e tyre dhe nga neveritë e tyre dhe nga lavirësitë e tyre dhe i shërbyen Perëndisë me gjithë zell, ditë dhe natë.

4 Dhe tani ndodhi që pasi ata morën robër të gjithë hajdutët, kaq sa, asnjë nuk iku prej atyre që nuk u vranë, i hodhën robërit e tyre në burg dhe bënë që atyre t'u predikohej fjala e Perëndisë; dhe të gjithë ata që u penduan për mëkatet e tyre dhe hynë në besëlidhje se nuk do të vrisnin më, u lanë të "lirë.

5 Por të gjithë ata që nuk hynë në besëlidhje dhe vazhdonin gjithnjë të kishin në zemrat e tyre ato vrasje të fshehta, po, të gjithë ata, që u gjetën që bënë kërcënime kundër vëllezërve të tyre, u dënuan dhe u ndëshkuan sipas ligjit.

6 Dhe kështu ata u dhanë fund të gjitha atyre lidhjeve të liga dhe të fshehta dhe të urryera,

në të cilat u kryen kaq ligësi dhe kaq shumë vrasje.

7 Dhe kështu kaloi viti i "njëzetedytë si dhe viti i njëzetetretë dhe i njëzetekatërt, dhe i njëzetepesë; dhe kështu kishin kaluar njëzetepesë vjet.

8 Dhe kishin ndodhur shumë gjëra që në sytë e disave, ishin të mëdha dhe të mrekullueshme, megjithatë, ato nuk mund të shkruhen të gjitha në këtë libër; po, ky libër nuk mund të përmbajë madje as "një të qindtën pjesë të asaj që u bë mes kaq shumë njerëzve në hapësirën e njëzetepesë viteve.

9 Por vini re, ekzistojnë "anale që përmbajnë të gjitha veprimet e këtij populli; dhe një përmbledhje e shkurtër, por e vërtetë, u dha nga Nefi.

10 Prandaj, unë e bëra analin tim, të këtyre gjërave, sipas analit të Nefit, i cili qe gdhendur mbi fletët që ishin quajtur fletët e Nefit.

11 Dhe vini re, unë e shkruaj analin mbi fletë të cilat i bëra vetë, me duart e mia.

12 Dhe vini re, unë quhem "Mormon, pasi quhem sipas ^bvendit Mormon, vendi në të cilin Alma vendosi kishën mes popullit, po, kishën e parë që u formua mes tyre pas shkeljes së tyre.

13 Vini re, unë jam një dishepull i Jezu Krishtit, Birit të Perëndisë. Unë u thirra prej tij të njoftoj fjalën e tij mes popullit të tij, që ata të mund të kenë jetë të përjetshme.

5 4a USH Liri.
7a 3 Ne. 2:8.

8a 3 Ne. 26:6–12.
9a Hel. 3:13–15.

12a Morm. 1:1–5.
b Mosia 18:4; Alma 5:3.

14 Dhe u bë e nevojshme që unë, sipas vullnetit të Perëndisë, të bëj një "anal të këtyre gjërave që janë bërë, që lutjet e atyre që na kanë lënë, të cilët qenë të shenjtët, të përmbusheshin sipas besimit të tyre—

15 Po, një anal të vogël të asaj që ka ndodhur nga koha që Lehi u largua nga Jeruzalemi, madje deri në kohën e sotme.

16 Prandaj, unë e bëj analin tim nga rrëfimet që u dhanë nga ata që ishin para meje, deri në fillim të ditëve të mia.

17 Dhe pastaj, unë bëj një "anal të gjërave që kam parë me sytë e mi.

18 Dhe unë e di se anali që bëj, është një anal i drejtë dhe i vërtetë; megjithëse ka shumë gjëra që sipas gjuhës sonë, ne nuk jemi në gjendje t'i "shkruajmë.

19 Dhe tani, i jap fund të folurit tim i cili është i imi dhe po vazhdoj të jap rrëfimin tim për gjërat që kanë qenë para meje.

20 Unë jam Mormoni dhe një pasardhës i drejtpërdrejtë i Lehit. Unë kam shkak të bekoj Perëndinë tim dhe Shpëtimtarin tim, Jezu Krishtin që i nxori etërit tanë nga toka e Jeruzalemit (dhe "askush nuk e dinte me përjashtim të atij vetë dhe të atyre që ai nxori nga ai vend) dhe që më dha mua dhe popullit tim kaq shumë njohuri për shpëtimin e shpirtave tanë.

21 Sigurisht ai e ka bekuar

"shtëpinë e ^bJakobit dhe ka qenë i ^cmëshirshëm me farën e Jozefit.

22 Dhe "përderisa fëmijët e Lehit kanë zbatuar urdhërimet e tij, ai i bekoj dhe i begatoi, sipas fjalës së tij.

23 Po, dhe me siguri, ai do të sjellë përsëri një "mbetje të farës së Jozefit në ^bnjohurinë e Zotit, Perëndisë së tyre.

24 Dhe me aq siguri, sa Zoti jeton, ai do të "mbledhë nga të katër skajet e dheut, të gjithë mbetjen e farës së Jakobit, që janë përhapur kudo mbi faqen e dheut.

25 Dhe sikurse ai ka bërë besëlidhje me gjithë shtëpinë e Jakobit, ashtu madje, besëlidhja që ai ka lidhur me shtëpinë e Jakobit, do të plotësohet në kohën e tij të përshtatshme, për "rivendosjen e gjithë shtëpisë së Jakobit në njohurinë e besëlidhjes që ai ka lidhur me ta.

26 Dhe atëherë, ata do ta "njojnë Shëlbuesin e tyre që është Jezu Krishti, Biri i Perëndisë; dhe atëherë ata do të mbledhen nga të katër skajet e dheut në tokat e tyre, prej nga u shpërndanë; po, ashtu si Zoti jeton, kështu do të bëhet. Amen.

KAPITULLI 6

Nefitët përparojnë—Lind krenaria, pasuria dhe dallimet klasore—Kisha përçahet nga grindjet—

14a Enosi 1:13–18;
DeB 3:19–20.

17a Morm. 1:1.

18a Eth. 12:25.

20a 1 Ne. 4:36.

21a USH Izrael.

b Zan. 32:28.

c LiP. 33:13–17.

22a 2 Ne. 1:20.

23a Alma 46:24.

b 2 Ne. 3:12.

24a USH Izrael—

Mbledhja e Izraelit.

25a 3 Ne. 16:5.

26a 2 Ne. 30:5–8;

3 Ne. 20:29–34.

Satani i çon njerëzit në rebelim të hapur—Shumë profetë thërrasin për pendim dhe vriten—Vrasësit e tyre bëjnë komplot të marrin qeverinë në dorë. Rreth 26–30 pas K.

DHE tani ndodhi që njerëzit e Nefitëve u kthyen që të gjithë në tokat e tyre në vitin e njëzetegjastë, çdo burrë me familjen e tij, me grigjat e tija dhe me kopetë e tija, me kuajt e tij dhe bagëtitë e tija, dhe me të gjitha gjërat që ishin të tyre.

2 Dhe ndodhi që ata nuk i kishin ngrënë të gjitha rezervat e tyre ushqimore; prandaj morën me vete çdo gjë që nuk kishin përdorur, gjithë drithin e tyre prej çdo lloji dhe arin e tyre dhe argjendin e tyre, dhe të gjitha gjërat e çmueshme të tyre; dhe ata u kthyen në tokat e veta dhe në pronat e tyre, si në veri ashtu dhe në jug, si në tokën veriore ashtu dhe në tokën jugore.

3 Dhe atyre hajdutëve që kishin pranuar një besëlidhje se do të pranonin paqen e vendit dhe që donin të qëndronin Lamanitë, u dhanë toka sipas numrit të tyre, kështu që të mund të kishin me se të jetonin, me anë të punës së tyre; dhe kështu ata vendosën paqe në gjithë vendin.

4 Dhe ata filluan përsëri të përparojnë dhe të shtohen; dhe viti i njëzetegjastë dhe i njëzeteshtatë kaluan dhe kishte rregull të madh në tokë; dhe ata i kishin bërë ligjet e tyre sipas barazisë dhe drejtësisë.

5 Dhe tani nuk kishte asgjë në

gjithë vendin që të pengonte njerëzit të përparonin vazhdimisht, veçse në qoftë se binin në shkelje.

6 Dhe tani që Gidgidoni dhe gjykatësi Lakoneus dhe ata që qenë caktuar udhëheqës, që vendosën këtë paqe të madhe në tokë.

7 Dhe ndodhi që u ndërtuan shumë qytete të reja dhe shumë qytete të vjetra u meremetuan.

8 Dhe u hapën shumë udhë të reja të mëdha dhe u bënë shumë rrugë që shkonin nga qyteti në qytet dhe nga toka në tokë, dhe nga vendi në vend.

9 Dhe kështu kaloi viti i njëzetetë dhe njerëzit gëzonin paqe të vazhdueshme.

10 Por, në vitin e njëzetentë ndodhi që mes njerëzve filluan disa kundërshtime; dhe disave u kishte hipur "krenaria dhe vetëlavdërimi për shkak të pasurive të tyre jashtëzakonisht të mëdha, po, madje, deri në persekutime të mëdha;

11 Pasi kishte shumë tregtarë në tokë, si dhe shumë avokatë dhe shumë zyrtarë.

12 Dhe njerëzit filluan të dallohen sipas rangut, në bazë të "pasurive të tyre dhe të mundësive të tyre për të mësuar; po, disa ishin të paditur për shkak të varfërisë së tyre dhe të tjerë merrnin arsim të madh për shkak të pasurive të tyre.

13 Disa ishin shumë kryelartë dhe të tjerë ishin jashtëzakonisht të përulur; disa i përgjigjeshin zemërimit me zemërim, ndërsa

të tjerë pranonin zemërim dhe “përndjekje dhe çfarëdolloj hidhërimesh; dhe nuk ngrinin krye dhe nuk ^bthonin fjalë të rënda, por ishin të përlulur dhe të penduar përpara Perëndisë.

14 Dhe kështu u krijua një pabarazi e madhe në të gjithë vendin, kaq sa kisha filloi të përçahet; po, kaq sa në vitin e tridhjetë kisha qe copëtuar në gjithë vendin, me përjashtim mes pak Lamanitëve që ishin kthyer në besimin e vërtetë; dhe ata nuk donin të ndaheshin prej saj, pasi ishin të vendosur dhe të paepur dhe të palëkundshëm, duke dashur me gjithë ^azell të zbatonin urdhërimet e Zotit.

15 Tani, shkaku i kësaj paudhësie mes popullit ishte ky—Satani kishte fuqi të madhe, që të nxiste njerëzit të bënin çfarëdolloj paudhësie dhe të fryheshin me krenari, duke i tunduar që të përpiqeshin për fuqi dhe autoritet, dhe pasuri, dhe për gjërat e kota të botës.

16 Dhe kështu Satani tërhoqte zemrat e njerëzve të bënin të gjitha llojet e paudhësive; prandaj ata gëzuan paqe vetëm për pak vite.

17 Dhe kështu, në fillimin e vitit të tridhjetë—njerëzit pasi u lanë për një kohë të gjatë në mëshirën e “tundimeve të djallit që i çonte kudo që ai dëshironte, dhe të bënin çfarëdo paudhësie që ai donte që ata të bënin—

dhe kështu në fillim të këtij viti të tridhjetë, ata ishin në një gjendje ligësie të tmerrshme.

18 Tani, ata nuk mëkatuan nga ^apadituria, pasi e dinin vullnetin e Perëndisë në lidhje me ta, pasi u qe mësuar atyre; prandaj, ata ^bngritën krye me dashje kundër Perëndisë.

19 Dhe tani, këto ndodhën në ditët e Lakoneusit, biri i Lakoneusit, pasi Lakoneusi zuri vendin e atit të tij dhe qeveriste popullin atë vit.

20 Dhe filloi të kishte njerëz të ^afrymëzuar nga qielli, që u dërguan aty, mes popullit në gjithë vendin, duke predikuar dhe duke dëshmuar me guxim për mëkatet dhe paudhësitë e popullit dhe duke u dëshmuar atyre në lidhje me shëlbimin që Zoti do të bënte për njerëzit e tij, ose me fjalë të tjera, për ringjalljen e Krishtit; dhe ata dëshmuan me guxim për ^bvdekjen dhe vuajtjet e tij.

21 Tani kishte shumë njerëz prej atyre që ishin jashtëzakonisht të zemëruar për shkak të atyre që dëshmuan për këto gjëra; dhe ata që ishin të zemëruar, ishin kryesisht kryegjykatësit dhe ata që ^akishin qenë kryepriftërinj dhe avokatë; po, të gjithë ata që ishin avokatë ishin të zemëruar me ata që dëshmuan për këto gjëra.

22 Tani, nuk kishte as avokat, as gjykatës dhe as kryeprift që

13a USH Përndjek, përndjekje.
b Mt. 5:39;
4 Ne. 1:34;
DeB 98:23–25.

14a USH Zell.
17a USH Tundoj, tundim.
18a Mosia 3:11.
b USH Kryengritje.
20a USH Frymëzim,

frymëzoi; Profet.
b USH Shlyej, shlyerje;
Kryqëzim.
21a DeB 121:36–37.
USH Braktisje.

të kishte pushtet të dënonte ndonjë me vdekje nëse dënimi i tij nuk ishte nënshkruar nga guvernatori i vendit.

23 Tani, pati shumë prej atyre që dëshmuuan për gjërat që kanë të bëjnë me Krishtin, që dëshmuuan me guxim, që u morën dhe u vranë fshehurazi nga gjykatësit dhe që njoftimi i vdekjes së tyre nuk u mësua nga guvernatori i vendit, deri pas vdekjes së tyre.

24 Tani vini re, kjo ishte kundër ligjeve të vendit që dikush të vritej, nëse ata nuk kishin pushtet nga guvernatori i vendit—

25 Prandaj, guvernatorit të vendit në tokën e Zarahemlës i erdhi një ankesë, kundër këtyre gjykatësve që kishin dënuar me vdekje profetët e Zotit, jo sipas ligjit.

26 Tani ndodhi që ata u kapën dhe u sollën para gjykatësit, për t'u gjykuar për krimin që kishin bërë, sipas "ligjit që ishte dhënë nga populli.

27 Tani ndodhi që ata gjykatës kishin shumë miq dhe farefis; dhe të mbeturit, po, madje pothuaj të gjithë avokatët dhe kryepriiftërinjtë u mblodhën tok së bashku dhe u bashkuan me farefisin e atyre gjykatësve që do të gjykoreshin sipas ligjit.

28 Dhe ata hynë në "besëlidhje me njëri-tjetrin, po, madje në atë besëlidhje që u ishte dhënë nga të vjetërit, besëlidhje që u dha dhe u zbatua nga ^bdjali,

për t'u bashkuar kundër gjithë drejtësisë.

29 Prandaj, ata u bashkuan kundër njerëzve të Zotit dhe hynë në një besëlidhje t'i shkatërronin ata dhe të shpëtonin nga dora e drejtësisë, që ishte gati të zbatohet në bazë të ligjit, për ata që ishin fajtorë për vrasje.

30 Dhe ata nuk përfillën ligjin dhe të drejtat e vendit të tyre; dhe bënë besëlidhje me njëri-tjetrin që të shkatërronin guvernatorin dhe të vendosnin një "mbret mbi tërë vendin, që vendi të mos kishte më liri, por t'u nënshtrohet mbretërve.

KAPITULLI 7

Kryegjykatësi vritet, përmbysset qeveria dhe populli ndahet në fise — Jakobi, një antikrisht, bëhet mbret i një lidhjeje të fshehtë— Nefi predikon pendim dhe besim në Krisht — Engjëjt i shërbejnë atij çdo ditë dhe ai ngre së vdekuri vëllanë e tij— Shumë pendohen dhe pagëzohen. Rreth 30–33 pas K.

TANI, vini re, unë do t'ju tregoj se ata nuk vendosën një mbret në atë vend; por, po këtë vit, po, në vitin e tridhjetë, ata shkatërruan në fronin e gjykimit, po, vranë kryegjykatësin e vendit.

2 Dhe njerëzit ishin ndarë njëri kundër tjetrit; dhe u ndanë nga njëri-tjetri në fise, çdo njeri sipas familjes së tij dhe farefisit dhe miqve të tij; dhe kështu ata shkatërruan qeverinë e vendit.

26a Mosia 29:25;

Alma 1:14.

28a USH Lidhje të

fshehta.

^b Hel. 6:26–30.

30a 1 Sam. 8:5–7;

Alma 51:5.

3 Dhe çdo fis caktoi një kryetar ose udhëheqës mbi ta; dhe kështu u bënë fise dhe kryetarë fisesh.

4 Tani vini re, nuk kishte njeri mes tyre të mos kishte familje të madhe dhe shumë farefis dhe miq; prandaj fiset e tyre u bënë jashtëzakonisht të mëdha.

5 Tani, e gjithë kjo gjë u bë dhe akoma nuk pati luftë mes tyre; dhe e gjithë kjo paudhësi erdhi mbi njerëzit, pasi ata iu "dorëzuan pushtetit të Satanit.

6 Dhe rregulloret e qeverisë u shkatërruan, për shkak të "lidhjeve të fshehta të miqve dhe të farefisit të atyre që vranë profetët.

7 Dhe ata shkaktuan një grindje të madhe në tokë; kaq sa pjesa më e drejtë e njerëzve ishin bërë pothuaj të gjithë të ligj; po, nuk kishin mbetur veçse pak njerëz të drejtë mes tyre.

8 Dhe kështu nuk kishin kaluar gjashtë vjet, që kur pjesa më e madhe e njerëzve ishin larguar nga drejtësia e tyre, sikurse qeni tek e "vjella e tij ose sikurse dosa tek zhgërryerja e saj në llucë.

9 Tani, kjo lidhje e fshehtë, që solli kaq shumë paudhësi në popull, u mblodh së bashku dhe vuri në krye të saj një njeri të cilin ata e quajtën Jakob.

10 Dhe ata e quanin atë mbretin e tyre; prandaj ai u bë mbret i kësaj bande të ligë; dhe ai kishte qenë një prej të parëve që kishte ngritur zërin e tij kundër profetëve që dëshmuuan për Jezusin.

11 Dhe ndodhi që ata nuk

ishin kaq të shumtë në numër, sa ishin fiset e popullit që ishin bashkuar tok, ndonëse çdo kryetar fisi caktonte ligjet e veta, secili sipas fisit të tij; megjithatë ishin armiq; por megjithëse nuk ishin një popull i drejtë, përsëri ata ishin të bashkuar në urrejtje kundër atyre që kishin hyrë në besëlidhje që të shkatërronin qeverinë.

12 Prandaj Jakobi, duke parë se armiqtë e tyre ishin më të shumtë se ata dhe duke qenë ai mbreti i bandës, prandaj i urdhëroi njerëzit e tij që të iknin në pjesën më veriore të vendit dhe aty të krijonin për vete një "mbretëri, derisa të bashkoeshin me kundërshtarë (pasi i merrte me lajka duke thënë se do të kishte shumë kundërshtarë) dhe do të bëheshin mjaft të fortë, që të luftonin me fiset e popullit; dhe ata bënë kështu.

13 Dhe kaq e shpejtë qe ikja e tyre, sa që ata nuk u penguan dot, derisa ata u larguan që të mos mund të arriheshin nga populli. Dhe kështu mbaroi viti i tridhjetë; dhe kështu ishin punët e popullit të Nefit.

14 Dhe ndodhi që në vitin e tridhjetenjë, ndërsa ishin të ndarë në fise, çdo njeri sipas familjes, farefisit dhe miqve të tij; arritën megjithatë në një marrëveshje se nuk do të shkonin të luftonin me njëri-tjetrin; por nuk qenë të bashkuar përse i përket ligjeve dhe përse i përket formës së qeverisë së tyre, pasi ato qenë vendosur si-

7 5a Rom. 6:13–16;
Alma 10:25.

6a 2 Ne. 9:9.
8a Fja. 26:11;

2 Pj. 2:22.
12a 3 Ne. 6:30.

pas mendjeve të atyre që ishin kryetarët e tyre dhe udhëheqësit e tyre. Por, ata vendosën ligje shumë të rrepta, që një fis nuk duhej të bënte shkelje kundër një tjetri, kaq sa, deri në njëfarë pike, patën paqe në tokë; megjithatë zemrat e tyre ishin larguar nga Zoti, Perëndia i tyre dhe ata zinin me gurë profetët dhe i dëbonin nga mesi i tyre.

15 Dhe ndodhi që “Nefi—pasi u vizitua nga engjëjt si dhe nga zëri i Zotit, prandaj, pasi ishte dëshmitar okular dhe pasi iu dha fuqi që të mund të dinte në lidhje me shërbesën e Krishtit dhe duke qenë gjithashtu dëshmitar okular i kthimit të tyre të shpejtë nga drejtësia në ligësinë dhe neverirat e tyre;

16 Prandaj, duke qenë i pikëlluar nga ngurtësimi i zemrave të tyre dhe nga verbimi i mendjeve të tyre—shkoi mes tyre po atë vit dhe filloi të dëshmonte me guxim, pendim dhe heqje të mëkateve, nëpërmjet besimit në Zotin Jezu Krisht.

17 Dhe ai u mësoi atyre shumë gjëra; dhe të gjitha nuk mund të shkruhen dhe se një pjesë e tyre nuk do të mjaftonte, prandaj ato nuk janë shkruar në këtë libër. Dhe Nefi i mësoi me “fuqi dhe me autoritet të madh.

18 Dhe ndodhi që ata u zemëruan me të, madje, sepse ai kishte fuqi më të madhe se ata, pasi “nuk ishte e mundur që ata të dyshonin në fjalët e tij, meqë, kaq i madh qe besimi i tij në

Zotin Jezu Krisht, që engjëjt i shërbenin çdo ditë.

19 Dhe në emrin e Jezusit ai dëbonte djaj dhe “shpirtra të papastër; dhe ringjalli madje së vdekuri vëllanë e tij që njerëzit e kishin zënë me gurë dhe e kishin vrarë.

20 Dhe njerëzit e panë dhe e dëshmuan këtë gjë dhe u zemëruan me të për shkak të fuqisë së tij; dhe ai bëri edhe “shumë mrekulli në emrin e Jezusit, para popullit.

21 Dhe ndodhi që viti i tridhjetenjëti kaloi dhe pati pak që u kthyen në besimin te Zoti; por të gjithë ata që u kthyen në besim i lanë me të vërtetë popullit të kuptonte se ishin vizituar nga fuqia dhe Shpirti i Perëndisë, që ishte në Jezu Krishtin në të cilin besonin.

22 Dhe të gjithë ata që u çliruan nga djajtë dhe që u shëruan nga sëmundjet e tyre dhe nga dobësitë e tyre trupore, i treguan popullit me vërtetësi se qenë ndikuar nga Shpirti i Perëndisë dhe qenë shëruar; dhe treguan mes popullit edhe shenja dhe bënë disa mrekulli.

23 Kështu kaloi edhe viti i tridhjetedytë. Dhe Nefi i thirri popullit në fillim të vitit të tridhjetetretë; dhe u predikoi atyre pendim dhe heqje të mëkateve.

24 Tani, unë dua që ju të mbani mend gjithashtu se nuk pati asnjë prej atyre që u sollën në pendim që nuk u “pagëzua me ujë.

15a 3 Ne. 1:2.
17a USH Fuqi.
18a 2 Ne. 33:1;

Alma 4:19.
19a USH Shpirt—Shpirtra
të ligj.

20a 3 Ne. 8:1.
24a USH Pagëzim,
pagëzuj.

25 Prandaj, Nefi shuguroi disa njerëz në këtë shërbesë, kështu që të gjithë ata që do të shkonin tek ata duhej të pagëzoheshin me ujë dhe kjo si një provë dhe dëshmi para Perëndisë dhe popullit, se ata ishin penduar dhe kishin marrë "heqje të mëkateve të tyre.

26 Dhe pati shumë në fillim të këtij viti që u pagëzuan në pendim; dhe kështu kaloi pjesa më e madhe e vitit.

KAPITULLI 8

Stuhi, tërmete, zjarre, vorbullla ere dhe tronditje të mëdha natyrore dëshmojnë kryqëzimin e Krishtit — Shumë njerëz shkatërrohen — Errësira mbulon tokën për tri ditë — Ata që mbesin, qahen për fatin e tyre. Rreth 33–34 pas K.

DHE tani ndodhi që sipas analit tonë dhe ne e dimë se anali ynë është i vërtetë, pasi vini re, anali u mbajt nga një njeri i drejtë—pasi ai bëri me të vërtetë shumë "mrekulli në ^bemrin e Jezusit; dhe nuk kishte asnjë njeri që të mund të bënte mrekulli në emrin e Jezusit po të mos ishte krejtësisht i pastër nga paudhësia e tij—

2 Dhe tani ndodhi, në qoftë se ky njeri nuk bëri gabim në llogaritjen e kohës sonë, viti i "tridhjetetretë kaloi;

3 Dhe njerëzit filluan të pritnin

me padurim të madh shenjën që u parashikua nga profeti Samuel Lamaniti, po, për çastin kur për hapësirën e tri ditëve, do të kishte "errësirë mbi faqen e dheut.

4 Dhe filloi të kishte dyshime dhe grindje të mëdha mes popullit, megjithëse ishin dhënë kaq shumë "shenja.

5 Dhe ndodhi që në vitin e tridhjetekatërt, në muajin e parë, ditën e katërt të muajit, u ngrit një stuhi e madhe, një e tillë që s'ishte parë kurrë më parë në gjithë tokën.

6 Dhe pati gjithashtu dhe një furtunë të madhe dhe të tmerrshme; dhe pati gjithashtu "bubullima të tmerrshme, kaq sa ^btundën tërë tokën, sikur po çahet më dysh.

7 Dhe pati vetëtima jashtëzakonisht të forta, që nuk ishin parë kurrë më parë në të gjithë tokën.

8 Dhe "qyteti i Zarahemlës mori zjarr.

9 Dhe qyteti i Moronit u fundos në thellësitë e detit dhe banorët e tij u mbytën.

10 Dhe dheu mbuloi qytetin e Moronihës, kështu që në vend të qytetit u ngrit një mal i madh.

11 Dhe në tokën në jug pati një shkatërrim të madh dhe të tmerrshëm.

12 Por vini re, në tokën në veri pati një shkatërrim akoma më të madh dhe më të tmerrshëm; pasi vini re, e tërë faqja e tokës

25a DeB 20:37.
ush Heqje e
mëkateve.
8 1a 3 Ne. 7:19–20;
Morm. 9:18–19.

^b Vep. 3:6; Jakobi 4:6.
2a 3 Ne. 2:8.
3a 1 Ne. 19:10;
Hel. 14:20, 27;
3 Ne. 10:9.

4a ush Kryqëzim.
6a 1 Ne. 19:11;
Hel. 14:21.
^b Mt. 27:45, 50–51.
8a 4 Ne. 1:7–8.

ndryshoi për shkak të furtunës dhe vorbullave të erërave, dhe të bubullimave, dhe vetëtimave, dhe të dridhjeve jashtëzakonisht të mëdha në të tërë tokën;

13 Dhe “rrugët u çanë dhe udhët e rrafshta u prishën; dhe shumë vende që ishin të sheshta u bënë shkëmbore.

14 Dhe shumë qytete të mëdha dhe të njohura u “fundosën; dhe shumë u dogjën dhe shumë u lëkundën, derisa ndërtesat e tyre ranë përdhe dhe banorët e tyre u vranë dhe vendet u lanë të shkreta.

15 Dhe pati ca qytete që qëndruan; por dëmet në to qenë jashtëzakonisht të mëdha dhe pati shumë në to që u vranë.

16 Dhe pati disa që u përpinë nga vorbullat e erës; dhe se ku shkuan, askush s’ë di, dinë vetëm se u morën.

17 Dhe kështu e tërë faqja e dheut u deformua, për shkak të stuhive dhe të bubullimave dhe të vetëtimave, dhe të lëkundjes së tokës.

18 Dhe vini re, “shkëmbinjtë u çanë më dysh; ata u copëtuan mbi faqen e tërë tokës, kaq sa u gjetën të thyer në copa dhe me plasa dhe të çara, mbi gjithë faqen e tokës.

19 Dhe ndodhi që kur bubullimat dhe vetëtimat dhe stuhia, dhe furtuna, dhe tërmetet e tokës pushuan—pasi vini re, ato zgjatën për hapësirën e rreth “tri orëve; dhe disa thanë se zgjatën më shumë; megjithatë,

të gjitha këto gjëra të mëdha dhe të tmerrshme u bënë në hapësirën e rreth tri orëve—dhe atëherë vini re, tërë faqen e dheut e mbuloi një errësirë.

20 Dhe ndodhi që mbi gjithë faqen e tokës pati një errësirë të plotë, kaq sa banorët që ishin në të, që nuk kishin rënë, mund të “ndienin ^bavullin e errësirës.

21 Dhe për shkak të errësirës nuk ishte e mundur të kishte dritë, as qirinj, as pishtarë; as nuk mund të ndizej zjarr me drurin e tyre të hollë dhe jashtëzakonisht të thatë, kështu që nuk kishte mundësi fare të kishte ndonjë dritë;

22 Dhe as që shihej ndonjë dritë, as zjarr, as ndonjë dritë e zbehtë, as dielli, as hëna, as yjet, pasi kaq të rënda qenë mjegullat e errësirës që ishin mbi faqen e tokës.

23 Dhe ndodhi që zgjati për hapësirën e “tri ditëve që nuk u pa dritë; dhe pati rënkime dhe ulërime, dhe vajtime të mëdha vazhdimisht mes gjithë popullit; po, të mëdha qenë kujat e njerëzve, për shkak të errësirës dhe të shkatërrimit të madh që ra mbi ta.

24 Dhe në një vend ata u dëgjuan të thërrisnin, duke thënë: O, sikur të ishim penduar para kësaj dite të madhe dhe të tmerrshme dhe atëherë vëllezërit tanë do të kishin shpëtuar, dhe nuk do të ishin djegur në atë qytet të madh të “Zarahemlës.

25 Dhe në një vend tjetër ata

13a Hel. 14:24;
3 Ne. 6:8.
14a 1 Ne. 12:4.

18a Hel. 14:21–22.
19a Llu. 23:44.
20a Eks. 10:21–22.

^b 1 Ne. 12:5; 19:11.
23a 1 Ne. 19:10.
24a Hel. 13:12.

u dëgjjuan të thërrisnin dhe të vajtonin, duke thënë: O, sikur të ishim penduar para kësaj dite të madhe dhe të tmerrshme dhe të mos i kishim vrarë dhe zënë me gurë profetët, dhe të mos i kishim dëbuar; atëherë nënat tona dhe bijat tona të bukura, dhe fëmijët tanë do të kishin shpëtuar dhe nuk do të ishin varrosur në atë qytet të madh të Moronihës. Dhe kështu ishin kujat e njerëzve, të mëdha dhe të tmerrshme.

KAPITULLI 9

Në errësirë, zëri i Krishtit shpall shkatërrimin e shumë njerëzve dhe qyteteve për shkak të ligësisë së tyre — Ai gjithashtu shpall hyjnimin e tij, njofton se ligji i Moisiut është përmbushur dhe fton njerëzit që të vënë tek ai dhe të shpëtohen. Rreth 34 pas K.

DHE ndodhi që një “zë u dëgjua mes të gjithë banorëve të tokës, mbi gjithë faqen e kësaj toke, duke thirrur:

2 Mjerë, mjerë, mjerë ky popull; “mjerë banorët e tërë tokës, në qoftë se nuk pendohen; pasi djalli ^bqesh dhe engjëjt e tij gëzohen për shkak të vrasjes së bijve dhe bijave të bukura të popullit tim; dhe ata ranë për shkak të paudhësisë dhe të neverive të tyre!

3 Vini re, atë qytet të madh të Zarahemlës, unë e dogja me zjarr, si dhe banorët e tij.

4 Dhe vini re, atë qytet të

madh të Moronit, unë e bëra që të fundoset në thellësitë e detit dhe banorët e tij të mbyten.

5 Dhe vini re, atë qytet të madh të Moronihës, unë e mbulova me dhe, si dhe banorët e tij, për të fshehur paudhësitë e tyre dhe neveritë e tyre nga fytyra ime, që gjaku i profetëve dhe i shenjtorëve të mos më vijë më kundër tyre.

6 Dhe vini re, qytetin e Gilgalit e bëra që të fundoset dhe banorët e tij të varrosen në thellësitë e tokës;

7 Po, dhe qytetin e Onihës dhe banorët e tij, dhe qytetin e Mokumit dhe banorët e tij, dhe qytetin e Jeruzalemit dhe banorët e tij; dhe bëra që “ujërat të vinin në vendet e tyre, për të fshehur ligësinë dhe neveritë e tyre nga fytyra ime, që gjaku i profetëve dhe i shenjtorëve të mos më vijë më kundër tyre.

8 Dhe vini re, qytetin e Gadiandit dhe qytetin e Gadiomnës, dhe qytetin e Jakobit, dhe qytetin e Gimgimnos dhe që të gjitha këto i bëra të fundosen dhe bëra “kodra dhe lugina në vendin e tyre; dhe banorët e tyre i varrosa në thellësitë e tokës, për të fshehur ligësinë dhe neveritë e tyre nga fytyra ime, që gjaku i profetëve dhe i shenjtorëve të mos më vijë më kundër tyre.

9 Dhe vini re, atë qytet të madh të Jakobugathit, që banohej nga populli i mbretit Jakob, e bëra të digjet me zjarr për shkak të mëkateve të tyre dhe të ligësisë së tyre, që ishte përmbi

9 1a 1 Ne. 19:11;
3 Ne. 11:10.

2a Mt. 11:20–21.
b Moï. 7:26.

7a Eze. 26:19.
8a 1 Ne. 19:11.

të gjithë ligësinë e tërë tokës, për shkak të vrasjeve dhe të lidhjeve të tyre të ^afshehta; pasi qenë ata që shkatërruan paqen e popullit tim dhe qeverinë e vendit; prandaj unë bëra që ata të digjen, që t'i ^bshkatërroj nga fytyra ime, që gjaku i profetëve dhe i shenjtorëve të mos më vijë më kundër tyre.

10 Dhe vini re, qytetin e Lamanit dhe qytetin e Joshit dhe qytetin e Gadit, dhe qytetin e Kishkumenit dhe banorët e tyre i bëra të digjen me zjarr, për shkak të ligësisë së tyre, se dëbuan profetët dhe zunë me gurë ata që dërgova t'u njoftonin në lidhje me ligësinë e tyre dhe neveritë e tyre.

11 Dhe pasi i dëbuan që të gjithë, duke mos lënë ndonjë të drejtë mes tyre, unë dërgova poshtë ^azjarr dhe i shkatërrova ata, që ligësia dhe neveritë e tyre të mund të fshihen nga fytyra ime, që gjaku i profetëve dhe i shenjtorëve që unë dërgova mes tyre, të mos më thërrasë ^bnga toka kundër tyre.

12 Dhe ^ashumë shkatërrime të mëdha bëra që të bien mbi këtë vend dhe mbi këtë popull, për shkak të ligësisë së tyre dhe të neverive të tyre.

13 O, ju të gjithë që keni

^ashpëtuar, sepse keni qenë më të drejtë se ata, a nuk do të ktheheni tani tek unë dhe të pendoheni për mëkatet tuaja dhe të ktheheni në besim, që të mund t'ju ^bshëroj?

14 Po, në të vërtetë unë ju them juve, në qoftë se do të ^avini tek unë, ju do të keni ^bjeten e përjetshme. Vini re, ^ckrahu im i mëshirës është shtrirë drejt jush dhe kushdo që do të vijë, unë do ta pranoj; dhe të bekuar qofshin ata që vijnë tek unë.

15 Vini re, unë jam Jezu Krishti, Biri i Perëndisë. Unë ^akrijova qiejt dhe tokën dhe të gjitha gjërat që janë në to. Unë isha me Atin që nga fillimi. ^bUnë jam në Atin dhe Ati në mua; dhe në mua Ati lartësoi emrin e tij.

16 Unë erdha te të mitë dhe të mitë nuk më ^apranuan. Dhe shkrimet e shenjta u përmbushën në lidhje me ardhjen time.

17 Dhe të gjithë atyre që më kanë pranuar, atyre u kam ^adhënë të bëhen bijtë e Perëndisë; dhe madje, kështu do të bëj për të gjithë ata që do të besojnë në emrin tim, pasi vini re, nëpërmjet meje vjen ^bshëlbimi dhe në mua plotësohet ^cligji i Moisiut.

18 Unë jam ^adrita dhe jeta e botës. Unë jam ^bAlfa dhe ^cOmega, fillimi dhe mbarimi.

9a Hel. 6:17–18, 21.

b Mosia 12:8.

11a 2 Mbr. 1:9–16;

Hel. 13:13.

b Zan. 4:10.

12a 3 Ne. 8:8–10, 14.

13a 3 Ne. 10:12.

b Jer. 3:22; 3 Ne. 18:32.

14a 2 Ne. 26:24–28;

Alma 5:33–36.

b Gjo. 3:16.

c Alma 19:36.

15a Gjo. 1:1–3; Kol. 1:16;

Hel. 14:12; Eth. 4:7;

DeB 14:9.

b Gjo. 17:20–22;

3 Ne. 11:27; 19:23, 29.

16a Gjo. 1:11; DeB 6:21.

17a Gjo. 1:12.

USH Njeri, njerëz—

Njeriu, i mundshëm

për t'u bërë si Ati

Qiejlor; Bij dhe bija të Perëndisë.

b USH Shëlbej, shëlbuar (i), shëlbim.

c 3 Ne. 12:19, 46–47; 15:2–9.

18a USH Dritë, dritë e Krishtit.

b Zbu. 1:8.

USH Alfa.

c USH Omega.

19 Dhe ju “nuk do të më ofroni më derdhje gjaku; po, flijimet tuaja dhe olokaustet tuaja do të marrin fund, pasi unë nuk do të pranoj asnjë nga flijimet tuaja dhe olokaustet tuaja.

20 Dhe ju do të më ofroni për “fli një zemër të thyer dhe një shpirt të penduar. Dhe kushdo që vjen tek unë me një zemër të thyer dhe një shpirt të penduar, atë do ta ^bpagëzoj me zjarr dhe me Frymën e Shenjtë, madje ashtu si Lamanitët, për shkak të besimit të tyre në mua, në kohën e kthimit të tyre në besim, u pagëzuan me zjarr dhe me Frymën e Shenjtë dhe ata nuk e dinin.

21 Vini re, unë erdha në botë që t’i sjell shëlbim botës, për ta shpëtuar botën nga mëkati.

22 Prandaj, kushdo që “pendohet dhe vjen tek unë si një ^bfëmijë i vogël, atë do ta pranoj, pasi për të tillë është mbretëria e Perëndisë. Vini re, për këtë gjë unë ‘dhashë jetën time dhe e mora përsëri; prandaj pendohuni dhe ejani tek unë, ju skaje të tokës dhe shpëtohuni.

KAPITULLI 10

*Për shumë orë ka heshtje në tokë—
Zëri i Krishtit premtan ta mbledhë
popullin e tij, si një kllloçkë mbledh
zogjtë e saj—Pjesa më e drejtë e
popullit u shpëtua. Rreth 34–35
pas K.*

DHE tani vini re, ndodhi që të gjithë njerëzit e tokës i dëgjuan këto fjalë dhe e dëshmuan këtë gjë. Dhe pas këtyre fjalëve kishte heshtje në tokë për hapësirën e shumë orëve;

2 Pasi, kaq e madhe qe mahnitja e njerëzve, saqë ata pushuan së rënkuari dhe së ulërituri për humbjen e fafesisit të tyre që ishin vrarë; prandaj pati heshtje në gjithë vendin për hapësirën e shumë orëve.

3 Dhe ndodhi që erdhi një zë përsëri te njerëzit dhe të gjithë njerëzit e dëgjuan dhe qenë dëshmitarë të tij duke thënë:

4 O ju njerëz, të këtyre “qyteteve të mëdha që kanë rënë, që jeni pasardhës të Jakobit, po, që jeni nga shtëpia e Izraelit, sa herë ju kam mbledhur si një kllloçkë mbledh zogjtë e saj nën krahët e saj dhe ju kam ^bushqyer.

5 Dhe përsëri, “sa herë do t’ju kisha mbledhur sikurse një kllloçkë mbledh zogjtë e saj nën krahët e saj, po, O ju njerëz të shtëpisë së Izraelit që keni rënë; po, O ju njerëz të shtëpisë së Izraelit, ju që banoni në Jeruzalem, sikurse dhe ju që keni rënë; po, sa herë do t’ju kisha mbledhur sikurse një kllloçkë mbledh zogjtë e saj, por ju nuk keni dashur.

6 O ti shtëpi e Izraelit, që të kam “kursyer, sa herë do të të mbledh si një pulë mbledh zogjtë e saj nën krahët e saj, në

19a Alma 34:13.

20a 3 Ne. 12:19;

DeB 20:37.

b 2 Ne. 31:13–14.

22a USH Pendohem,

pendim.

b Mr. 10:15;

Mosia 3:19;

3 Ne. 11:37–38.

c Gjo. 10:15–18.

10 4a 3 Ne. 8:14.

b 1 Ne. 17:3.

5a Mt. 23:37;

DeB 43:24–25.

6a 3 Ne. 9:13.

qoftë se do të ^bpendohesh dhe kthehesh tek unë, me qëllim të plotë të ^czembrës.

7 Por, në qoftë se jo, O shtëpi e Izraelit, vendbanimet e tua do të shkretohen deri në kohën e plotësimit të “besëlidhjes së bërë me etërit e tu.

8 Dhe tani ndodhi që pasi populli i dëgjoi këto fjalë, vini re, ata filluan të qajnë dhe të ulërijnë përsëri për shkak të humbjes së farefisit dhe të miqve të tyre.

9 Dhe ndodhi që kështu kaluan tri ditët. Dhe që në mëngjes, që “errësira u zhduk nga faqja e dheut dhe toka pushoi së dridhuri dhe shkëmbinjtë pushuan së çari; dhe ushtimat e frikshme pushuan dhe të gjitha zhurmat e rrëmujshe kaluan.

10 Dhe toka u ngjit së bashku përsëri dhe ashtu qëndroi; dhe vajtimet dhe kujat dhe rënkimet e njerëzve që kishin shpëtuar gjallë, pushuan dhe vajtimi i tyre u kthye në gëzim dhe ankimet e tyre në lavdërim dhe falënderim ndaj Zotit Jezu Krisht, Shëlbuesit të tyre.

11 Dhe deri aty u “përmbushën shkrimet e shenjta që qenë folur nga profetët.

12 Dhe që “pjesa më e drejtë e njerëzve që shpëtuan dhe qenë ata që i pranuan profetët dhe nuk i zunë me gurë; dhe qenë ata që nuk e derdhën gjakun e shenjtoreve, që u kursyen—

13 Dhe ata u kursyen dhe nuk u fundosën, dhe nuk u varrosën nën dhe; dhe ata nuk u mbytën në thellësitë e detit; dhe ata nuk u dogjën nga zjarri, as nuk u shtypën për vdekje nga shembjet; dhe ata as nuk u morën tej nga vorbullat e erës; as nuk u mundën nga avulli i tymit dhe i errësirës.

14 Dhe tani, kushdo që lexon, le të kuptojë; ai që ka shkrimet e shenjta, le t’i “kërkojë ato dhe le të shohë dhe të vërtetojë në qoftë se të gjitha këto vdekje dhe shkatërime nga zjarri dhe nga tymi, dhe nga furtunat, dhe nga shtjellat e erës, dhe nga ^bhapja e tokës për t’i marrë ata dhe të gjitha këto gjëra, a nuk janë në përmbushjen e profecive të shumë profetëve të shenjtë?

15 Vini re, unë ju them juve, Po, shumë kanë dëshmuar për këto gjëra në ardhjen e Krishtit dhe u “vranë, sepse ata dëshmuan për këto gjëra.

16 Po, profeti “Zenos dëshmoi për këto gjëra dhe gjithashtu Zenoku foli në lidhje me këto gjëra, meqë ata dëshmuan veçanërisht në lidhje me ne që jemi mbetja e farës së tyre.

17 Vini re, ati ynë Jakobi gjithashtu dëshmoi në lidhje me një “mbetje të farës së Jozefit. Dhe vini re, a nuk jemi ne një mbetje e farës së Jozefit? Dhe këto gjëra që dëshmojnë për ne,

6b 1 Sam. 7:3;
Hel. 13:11; 3 Ne. 24:7.
c Eze. 36:26.
7a USH Besëlidhje.
9a 3 Ne. 8:19.
11a Vep. 3:18–20.

12a 2 Ne. 26:8; 3 Ne. 9:13.
14a USH Shkrime të shenjta—Vlera e shkrimeve të shenjta.
b 1 Ne. 19:11;
2 Ne. 26:5.

15a USH Martir, martirizim.
16a Hel. 8:19–20.
17a 2 Ne. 3:4–5;
Alma 46:24;
3 Ne. 5:23–24.

a nuk janë shkruar mbi fletët e tunxhit të cilat ati ynë, Lehi, i solli nga Jeruzalemi?

18 Dhe ndodhi që në mbarim të vitit të tridhjetekatërt, vini re, unë do t'ju tregoj që popullit të Nefit që u kursye si dhe atyre që quheshin Lamanitë, që u kursyen, iu bënë shumë favore dhe shumë bekime u derdhën mbi kokat e tyre, kaq sa menjëherë pas "ngjitjes së Krishtit në qiell, ai, me të vërtetë iu shfaq atyre—

19 "Duke iu shfaqur me trup atyre dhe duke u shërbyer; dhe një rrëfim i shërbesës së tij do të jepet këtu më vonë. Prandaj, për këtë herë u jap fund fjalëve të mia.

Jezu Krishti iu shfaq popullit të Nefit, ndërsa turma ishte mbledhur tok në vendin Begati dhe u shërbeu atyre; dhe në këtë mënyrë, ai iu shfaq atyre.

Përfshin kapitujt 11 deri në 26, duke përfshirë edhe të fundit.

KAPITULLI 11

Ati dëshmon për Birin e tij të Dashur—Krishti shfaqet dhe njofton shlyerjen e tij—Njerëzit i prekin plagët në duart e tij dhe në këmbë dhe në anë—Ata thërrasin Hosana—Ai cakton mënyrën e pagëzimit—Shpirti i grindjes është i djallit—Doktrina e Krishtit është që njerëzit duhet të besojnë dhe të

pagëzohen dhe të marrin Frymën e Shenjtë. Rreth 34 pas K.

DHE tani ndodhi që pati një turmë të madhe, të mbledhur tok, të popullit të Nefit rreth e përqark tempullit që ishte në vendin Begati; dhe ata po çuditeshin dhe po mahniteshin me njëri-tjetrin, dhe po i tregonin njëri-tjetrit "ndryshimin e madh dhe të mrekullueshëm që kishte ngjarë.

2 Dhe ata gjithashtu po bisedonin mbi këtë Jezu Krisht për të cilin ishte dhënë "shenja në lidhje me vdekjen e tij.

3 Dhe ndodhi që ndërsa po bisedonin kështu me njëri-tjetrin, ata dëgjuan një "zë sikur doli nga qielli; dhe hodhën sytë rreth e përqark, pasi nuk kuptuan zërin që dëgjuan; dhe nuk ishte një zë i ashpër, as nuk ishte një zë i fortë, megjithatë edhe pse ishte një "zë i vogël, ai i përshkoi ata që e dëgjonin deri në qendër, kaq sa nuk kishte pjesë të trupit të tyre që nuk u drodh prej tij; po, i përshkoi ata mu në shpirt dhe bëri që zemrat e tyre të digjeshin.

4 Dhe ndodhi që e dëgjuan përsëri zërin dhe nuk e kuptuan atë.

5 Dhe përsëri për të tretën herë ata dëgjuan zërin dhe hapën veshët që ta dëgjonin; dhe sytë e tyre u drejtuan prej nga vinte zëri; dhe shikuan me ngulm në drejtim të qiellit, nga ku zëri erdhi.

18a Vep. 1:9–11.
19a 3 Ne. 11:12–15.
11 1a 3 Ne. 8:11–14.

2a Hel. 14:20–27.
3a LiP. 4:33–36;
Hel. 5:29–33.

b 1 Mbr. 19:11–13;
DeB 85:6.

6 Dhe vini re, të tretën herë ata e kuptuan zërin që dëgjuan; dhe ai u tha atyre:

7 Vini re “Birin tim të Dashur, ^bnë të cilin unë jam shumë i kënaqur, në të cilin unë kam lartësuar emrin tim—dëgjojeni atë.

8 Dhe ndodhi që pasi kuptuan, ata ngritën përsëri sytë lart drejt qiellit; dhe vini re, “panë një Njeri duke zbritur nga qielli; dhe ishte veshur me një rrobë të bardhë; dhe zbriti poshtë dhe qëndroi mes tyre; dhe sytë e tërë turmës qenë ngulitur mbi të dhe ata nuk guxonin të hapnin gojën, qoftë edhe me njëri-tjetrin dhe nuk dinin se ç’do të thoshte, pasi kujtonin se ishte një engjëll që iu shfaq atyre.

9 Dhe ndodhi që ai e shtriu dorën e tij dhe i foli popullit, duke thënë:

10 Vini re, unë jam Jezu Krishti, për të cilin profetët dëshmuan se do të vinte në botë.

11 Dhe vini re, unë jam “drita dhe jeta e botës; dhe unë kam pirë nga ajo ^bkupë e hidhur që Ati më dha dhe kam lartësuar Atin, ^cduke marrë përsipër mëkatet e botës, kështu unë kam plotësuar ^dvullnetin e Atit në të gjitha gjërat që nga fillimi.

12 Dhe ndodhi që kur Jezusi tha këto fjalë, e tërë turma ra përdhe; pasi ata u kujtuan se

ishte “profetizuar mes tyre se Krishti do t’u shfaqej atyre pas ngjitjes së tij në qiell.

13 Dhe ndodhi që Zoti u foli atyre, duke thënë:

14 Ngrihuni dhe ejani tek unë, që të mund të “vini duart tuaja në anën time dhe gjithashtu të ^bndieni gjurmët e gozhdëve në duart e mia dhe në këmbët e mia, që ju të dini se unë jam “Perëndia i Izraelit dhe Perëndia i tërë ^dtokës dhe se u vrava për mëkatet e botës.

15 Dhe ndodhi që turma shkoi përpara dhe i vunë duart në anën e tij, dhe ndien gjurmët e gozhdëve në duart e tij dhe në këmbët e tij; dhe këtë e bënë duke vajtur një nga një, derisa ata të gjithë shkuan përpara dhe panë me sytë e tyre dhe ndien me duart e tyre, dhe mësuan me siguri, dhe dëshmuan se “ishte ai, për të cilin ishte shkruar nga profetët, se do të vinte.

16 Dhe kur të gjithë shkuan përpara dhe dëshmuan nga vetja e tyre, ata thirrën njëzëri, duke thënë:

17 Hosana! I bekuar qoftë emri i Më të Lartit Perëndi! Dhe ata ranë te këmbët e Jezusit dhe e “adhuruan atë.

18 Dhe ndodhi që ai i foli “Nefit (pasi Nefi ishte mes turmës) dhe e urdhëroi të shkante para tij.

19 Dhe Nefi u ngrit dhe shkoi

7a Mt. 3:17; 17:5;
JS—H 1:17.

b 3 Ne. 9:15.

8a 1 Ne. 12:6;
2 Ne. 26:1.

11a uSH Dritë, dritë
e Krishtit.

b Mt. 26:39, 42.

c Gjo. 1:29;
DeB 19:18–19.

d Mr. 14:36; Gjo. 6:38;
DeB 19:2.

12a Alma 16:20.

14a Gjo. 20:27.

b Llu. 24:36–39;
DeB 129:2.

c Isa. 45:3;
3 Ne. 15:5.

d 1 Ne. 11:6.

15a uSH Jezu Krisht—
Shfaqjet e Krishtit
pas vdekjes.

17a uSH Adhuroj.

18a 3 Ne. 1:2, 10.

përpara, dhe u përul para Zotit, dhe puthi këmbët e tij.

20 Dhe Zoti e urdhëroi të ngrihej. Dhe ai u ngrit dhe qëndroi para tij.

21 Dhe Zoti i tha atij: Unë të jap ty ^apushtet, që t'i ^bpagëzosh këta njerëz, pasi unë të ngjitem përsëri në qiell.

22 Dhe përsëri Zoti thirri ^atë tjerë dhe u tha atyre të njëjtën gjë; dhe ai u dha pushtet të pagëzonin. Dhe ai u tha atyre: Në këtë mënyrë ju do të pagëzoni; dhe ^bnuk do të ketë grindje mes jush.

23 Në të vërtetë unë ju them juve se kushdo që pendohet për mëkatet e tij nëpërmjet ^afjalëve tuaja dhe ^bdëshiron të pagëzohet në emrin tim, në këtë mënyrë ju do ta pagëzoni— Vini re, ju do të shkoni dhe do të qëndroni në ujë, dhe në emrin tim do t'i pagëzoni ata.

24 Dhe tani vini re, këto janë fjalët që do të thoni, duke i thirrur me emër, duke thënë:

25 Duke pasur ^aautoritetin që më është dhënë nga Jezu Krishti, unë të pagëzoj ty në emrin e ^bAtit dhe të Birit dhe të Frymës së Shenjtë. Amen.

26 Dhe atëherë do t'i ^azhytni

në ujë dhe do të dilni përsëri nga uji.

27 Dhe sipas kësaj mënyre ju do të pagëzoni në emrin tim; pasi vini re, në të vërtetë unë ju them juve se Ati dhe Biri dhe Fryma e Shenjtë janë ^anjë; dhe unë jam në Atin dhe Ati në mua; dhe Ati dhe unë jemi një.

28 Dhe ashtu si ju dhashë urdhër, ashtu do të pagëzoni. Dhe nuk do të ketë ^agrindje mes jush, sikurse ka pasur gjer tani, as nuk do të ketë grindje mes jush në lidhje me pikat e doktrinës sime, sikurse ka pasur gjer tani.

29 Pasi në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve se ai që ka shpirtin ^ae grindjes nuk është i imi, por është i ^bdjalit i cili është ati i grindjes dhe ai nxit zemrat e njerëzve, që të grinden me zemërim me njëri-tjetrin.

30 Vini re, kjo nuk është doktrina ime, që të nxis zemrat e njerëzve në zemërim, njëri kundër tjetrit; por, doktrina ime është kjo, që gjëra të tilla duhet të zhduken.

31 Vini re, në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve, unë do t'ju shpall ^adoktrinën time.

32 Dhe kjo është ^adoktrina ime dhe ajo është doktrina që Ati më

21a ush Fuqi.

b ush Pagëzim, pagëzoj.

22a 1 Ne. 12:7;

3 Ne. 12:1.

b 3 Ne. 18:34.

23a 3 Ne. 12:2.

b ush Pagëzim, pagëzoj—Cilësitë për pagëzim.

c 3 Ne. 19:10–13.

25a Mosia 18:13;

DeB 20:73.

ush Pagëzim, pagëzoj—Autoritet i duhur.

b ush Perëndi, Kokë e Perëndisë.

26a ush Pagëzim, pagëzoj—Pagëzim me zhytje.

27a Gjo. 17:20–22;

3 Ne. 28:10;

Morm. 7:7;

DeB 20:28.

28a 1 Kor. 1:10;

Ef. 4:11–14;

DeB 38:27.

29a 2 Tim. 2:23–24;

Mosia 23:15.

ush Grindje.

b pjs, Ef. 4:26;

Mosia 2:32–33.

31a 2 Ne. 31:2–21.

32a ush Doktrinë e Krishtit.

dha mua; dhe unë ^bdëshmoj për Atin dhe Ati dëshmon për mua, dhe ^cFryma e Shenjtë dëshmon për Atin dhe për mua; dhe unë dëshmoj që Ati i urdhëron të gjithë njerëzit, kudo, të pendohen dhe të besojnë në mua.

33 Dhe kushdo që beson në mua dhe ^apagëzohet, po ai do të ^bshpëtojë; dhe ata janë ata që do të ^ctrashëgojnë mbretërinë e Perëndisë.

34 Dhe kushdo që nuk beson në mua dhe nuk pagëzohet, do të mallkohet.

35 Në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve se kjo është doktrina ime dhe këtë e dëshmoj nga Ati; dhe kushdo që ^abeson në mua, beson gjithashtu në Atin; dhe atij Ati do t'i dëshmojë për mua, pasi ai do ta vizitojë atë ^bme zjarr dhe me ^cFrymën e Shenjtë.

36 Dhe kështu Ati do të dëshmojë për mua dhe Fryma e Shenjtë do t'i dëshmojë për Atin dhe për mua, pasi Ati dhe unë, dhe Fryma e Shenjtë jemi një.

37 Dhe përsëri unë ju them juve se duhet të pendoheni dhe të ^abëheni si një fëmijë i vogël, dhe të pagëzoheni në emrin tim, ose përndryshe, në asnjë mënyrë ju nuk mund t'i keni këto gjëra.

38 Dhe përsëri unë ju them juve se duhet të pendoheni dhe të pagëzoheni në emrin tim, dhe

të bëheni si një fëmijë i vogël ose përndryshe në asnjë mënyrë ju nuk mund të trashëgoni mbretërinë e Perëndisë.

39 Në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve se kjo është doktrina ime dhe kushdo që ^andërton mbi këtë, ndërton mbi shkëmbin tim dhe ^bportat e ferrit nuk do të triumfojnë mbi të.

40 Dhe kushdo që do të njoftojë më shumë ose më pak se kjo dhe e paraqet atë si doktrinën time, po ai vjen nga e liga dhe nuk është ndërtuar mbi shkëmbin tim; por ai ndërton mbi një themel prej ^arëre dhe portat e ferrit qëndrojnë hapur për të pranuar të tillë, kur të vijnë pëmbytjet dhe kur t'i godasin erërat.

41 Prandaj, shkoni përpara mes këtij populli dhe shpallni deri në skajet e tokës fjalët që unë kam thënë.

KAPITULLI 12

Jezusi thërret dhe cakton të Dymbëdhjetët—Ai u mban Nefitëve një fjalim të ngjashëm me Predikimin në Mal—Ai flet për Bekime Biblike—Mësimet e Tij tejkalojnë dhe kanë përparësi mbi ligjin e Moisiut—Njerëzit marrin urdhër të jenë të përsosur, madje si ai dhe Ati janë të përsosur—Krahaso Mateu 5. Rreth 34 pas K.

DHE ndodhi që pasi Jezusi i tha

32b 1 Gjo. 5:7.
c 3 Ne. 28:11;
Eth. 5:4.

33a Mr. 16:16.
USH Pagëzim,
pagëzoi—Gjëra
thelbësore.

b USH Shpëtim.
c USH Lavdi çelestiale.
35a Eth. 4:12.
b 3 Ne. 9:20; 12:2.
c USH Frymë e Shenjtë.
37a Mr. 10:15;
Llu. 18:17;

Mosia 3:19;
3 Ne. 9:22.
39a Mt. 7:24–29;
Hel. 5:12.
USH Shkëmb.
b 3 Ne. 18:12–13.
40a 3 Ne. 14:24–27.

këto fjalë Nefit dhe atyre që u thirrën (tani numri i atyre që u thirrën dhe që morën pushtet dhe autoritet të pagëzonin, ishte "dymbëdhjetë) dhe vini re, ai shtriu dorën e tij drejt turmës dhe u thirri, duke thënë: Të ^bbekuar jeni ju, në qoftë se u vini veshin fjalëve të këtyre dymbëdhjetëve që unë kam "zgjedhur mes jush t'ju shërbejnë dhe të jenë shërbëtorët tuaj; dhe atyre unë u kam dhënë fuqi, që të mund t'ju pagëzojnë me ujë; dhe pasi të jeni pagëzuar me ujë, vini re, unë do t'ju pagëzoj me zjarr dhe me Frymën e Shenjtë; prandaj të bekuar jeni ju, në qoftë se do të besoni në mua dhe pagëzoheni, pasi më keni parë dhe e dini se jam.

2 Dhe përsëri, më të bekuar janë ata që do të "besojnë në fjalët tuaja, sepse ju do të dëshmoni se më keni parë dhe se ju e dini se jam. Po, të bekuar janë ata që do të besojnë në fjalët tuaja dhe ^bzbresin në thellësitë e përlësisë dhe pagëzohen, pasi do të vizitohen "me zjarr dhe me Frymën e Shenjtë dhe do të marrin heqje të mëkatëve të tyre.

3 Po, të bekuar janë "skamësit në shpirt, që ^bvijnë tek unë, pasi e tyre është mbretëria e qiellit.

4 Dhe përsëri, të bekuar janë të gjithë ata që vajtojnë, pasi ata do të ngushëllohen.

5 Dhe të bekuar janë "zemërbutë, pasi ata do ta trashëgojnë ^btokën.

6 Dhe të bekuar janë ata që janë të "uritur dhe të ^betur për "drejtësi, pasi ata do të mbushen me Frymën e Shenjtë.

7 Dhe të bekuar janë të "mëshirshmit, pasi ata do të gjejnë mëshirë.

8 Dhe të bekuar janë të gjithë të "kulluarit në zemër, pasi ata do të ^bshohin Perëndinë.

9 Dhe të bekuar janë të gjithë "paqebërësit, pasi ata do të quhen ^bfëmijët e Perëndisë.

10 Dhe të bekuar janë të gjithë ata që janë "përndjekur për hir të emrit tim, pasi e tyrja është mbretëria e qiellit.

11 Dhe të bekuar jeni ju kur njerëzit do t'ju shajnë dhe përndjekin dhe do të thonë të gjitha të ligat në mënyrë të rreme kundër jush, për hirin tim.

12 Pasi ju do të keni gëzim të madh dhe do të jeni jashtëzakonisht të kënaqur, pasi i madh do të jetë "shpërblimi juaj në qiell; pasi kështu i përndoqën ata profetët që qenë para jush.

13 Në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve, unë ju porosis

12 1a 3 Ne. 13:25.

b ush Bekoj, bekuar (i), bekim.

c ush Thërras, thirrur (i) nga Perëndia, thirreje.

2a DeB 46:13-14.

ush Besim, besoj.

b Eth. 4:13-15.

c 3 Ne. 11:35; 19:13.

3a DeB 56:17-18.

ush Përl, përlësi.

b Mt. 11:28-30.

5a Rom. 12:16;

Mosia 3:19.

ush Zemërbutë, zemërbutësi.

b ush Tokë.

6a 2 Ne. 9:51; Enosi 1:4.

b Jer. 29:13.

c Fja. 21:21.

7a ush Mëshirshëm (i),

mëshirë.

8a ush Pastër (i), pastërti.

b DeB 93:1.

9a ush Paqebërës.

b ush Bij dhe bija të

Perëndisë.

10a DeB 122:5-9.

ush Përndjek,

përndjekje.

12a Eth. 12:4.

që të jeni "kripa e tokës, por në qoftë se kripa e humb shijen e saj, si do t'ia bëjë toka për kripë? Kripa, atëherë e tutje, nuk do të hyjë në punë për asgjë, veçse të flaket tej dhe të shkelet nga këmbët e njerëzve.

14 Në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve se unë ju porosis që të jeni drita e këtij populli. Një qytet që është i ngritur mbi një kodër, nuk mund të fshihet.

15 Vini re, a ndezin njerëzit një "qiri dhe e vënë atë nën një babunë? Jo, por e vënë mbi një shandan, që t'u japë dritë të gjithë atyre që janë në shtëpi;

16 Prandaj, le të shkëlqejë "drita juaj para këtyre njerëzve, që ata të shohin veprat tuaja të mira dhe të lëvdojnë Atin tuaj që është në qiell.

17 Mos mendoni se kam ardhur të shkatërroj ligjin ose profetët. Unë nuk kam ardhur të shkatërroj, por të plotësoj;

18 Pasi, në të vërtetë, unë ju them juve se asnjë pikë e asnjë hollësi nuk ka kaluar nga "ligji, por në mua është plotësuar i gjithi.

19 Dhe vini re, unë ju kam dhënë ligjin dhe urdhërimet e Atit tim, se do të besoni në mua dhe do të pendoheni për mëkatet tuaja dhe do të vini tek unë me "zemër të thyer dhe me shpirt të penduar. Vini re, para jush ju keni urdhërimet dhe ^bligji është plotësuar.

20 Prandaj, ejani tek unë dhe

shpëtohuni, pasi në të vërtetë unë ju them juve se, në qoftë se nuk zbatoni urdhërimet e mia që ju urdhërova në këtë kohë, ju nuk do të hyni në asnjë mënyrë në mbretërinë e qiellit.

21 Ju keni dëgjuar se është thënë nga të lashtët dhe gjithashtu është shkruar para jush se nuk duhet të "vrasësh dhe se kushdo që do të vrasë, do t'i nënshtrohet gjyqimit të Perëndisë;

22 Por, unë ju them juve se kushdo që zemërohet me të vëllanë, do t'i nënshtrohet gjyqimit të tij. Dhe kushdo që do t'i thotë vëllait të tij, Raka, do t'i nënshtrohet këshillit; dhe kushdo që do t'i thotë, Ti budalla, do t'i nënshtrohet zjarrit të ferrit.

23 Prandaj, në qoftë se ti do të vish tek unë ose në qoftë se dëshiron të vish tek unë dhe mban mend se yt vëlla ka diçka kundër teje—

24 Shko së pari tek yt vëlla dhe "pajtohu me vëllanë tënd, dhe pastaj eja tek unë me qëllim të plotë të zemrës, dhe unë do të të pranoj.

25 Merru vesh shpejt me kundërshtarin tënd, ndërsa je udhës me të, kështu që të mos të të shtjerë në dorë të gjykatësit dhe të të bëjë të hysh në burg.

26 Në të vërtetë, në të vërtetë, unë të them ty se ti nuk do të dalësh në asnjë mënyrë së andejmi, derisa të kesh paguar

13a DeB 101:39–40.

USH Kripë.

15a Llu. 8:16.

16a 3 Ne. 18:24.

18a USH Ligj i Moisiut.

19a 3 Ne. 9:20.

USH Zemër e thyer.

b 3 Ne. 9:17.

21a Eks. 20:13;

Mosia 13:21;

DeB 42:18.

24a USH Fal.

seninen e fundit. Dhe ndërsa ti je në burg, a mund të paguash madje një “senine? Në të vërtetë, në të vërtetë, unë të them ty, Jo.

27 Vini re, të lashtët kanë shkruar se nuk duhet të “shkelësh kurorën;

28 Por, unë ju them juve se kushdo që shikon një grua, për ta “dëshiruar atë, ai ka shkelur kurorën tashmë në zemrën e tij.

29 Vini re, unë ju jap juve një urdhërim, që të mos lejoni asnjë prej këtyre gjërave të hyjnë në “zemrën tuaj;

30 Pasi është më mirë që t’ia mohoni vetes këto gjëra e të mbani kështu “kryqin tuaj, sesa të hidheni në ferr.

31 Është shkruar se kushdo që do ta lërë bashkëshorten e tij, ai duhet t’i japë “letrën e ndarjes.

32 Në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve se kushdo që do ta “lërë bashkëshorten e tij, me përjashtim në rast ^blavrësie, e bën atë të ‘shkelë kurorën; dhe kushdo që do të martohet me atë që është e ndarë, shkel kurorën.

33 Dhe përsëri është shkruar, nuk duhet të bësh betim të rremë, por të bësh atë që i je “betuar Zotit se do të bësh;

34 Por në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve, mos u “betoni fare, as për qiellin, pasi është froni i Perëndisë;

35 As për tokën, pasi është stoli i këmbëve të tij;

36 As nuk duhet të betohesh për kokën tënde, pasi ti nuk mund të bësh një flok të zi ose të bardhë.

37 Por, bëni që fjala juaj të jetë Po, po; Jo, jo, pasi gjithçka më tepër se këto është e ligë.

38 Dhe vini re, është shkruar, “sy për sy dhe dhëmb për dhëmb;

39 Por, unë ju them se nuk duhet t’i “qëndrosh të ligut, por kushdo që të qëllon faqen tënde të djathtë, ^bktheji atij edhe faqen tjetër;

40 Dhe në qoftë se një njeri të hedh në gjyq dhe të merr tunikën tënde, le ta marrë edhe mantelin tënd.

41 Dhe kushdo që të detyron të shkosh një milje, shko me të dy.

42 “Jepi atij që të kërkon dhe mos u largo prej atij që do të kërkojë hua prej teje.

43 Dhe vini re, është shkruar gjithashtu se, duhet ta duash të afërmin tënd dhe ta urresh armikun tënd;

44 Por vini re, unë ju them juve, duajini “armiqtë tuaj, bekoni ata që ju mallkojnë, bëjuni mirë atyre që ju urrejnë dhe ^blutuni për ata që ju keqtrajtojnë dhe ju përndjekin;

45 Që të mund të jeni fëmijët e

26a Alma 11:3.

27a 2 Ne. 9:36;
DeB 59:6.

28a DeB 42:23.
USH EpsH.

29a Vep. 8:22.

30a Mt. 10:38; 16:24;
Llu. 9:23.

31a USH Divorc.

32a Mr. 10:11–12.
b USH Lavrësi.

c USH Shkelje kurore.

33a USH Betim.

34a USH Përdhosje.

38a Lev. 24:20.

39a 3 Ne. 6:13;

4 Ne. 1:34;

DeB 98:23–32.

b USH Durim.

42a Jakobi 2:17–19;
Mosia 4:22–26.

44a Fja. 24:17;

Alma 48:23.

b Vep. 7:59–60.

Atit tuaj që është në qiell; pasi ai e bën diellin e tij të lindë mbi të ligun dhe mbi të mirin.

46 Prandaj, ato gjëra që ishin në kohët e lashta dhe me ligj, në mua janë plotësuar të gjitha.

47 “Gjërat e vjetra kanë mbaruar dhe të gjitha gjërat janë bërë të reja.

48 Prandaj, unë do të doja që ju të jeni të “përkryer, madje, sikurse jam unë, ose të përkryer si Ati juaj që është në qiell.

KAPITULLI 13

Jezusi u mëson Nefitëve Lutjen e Zotit—Ata do të depozitojnë thesare në qiell—Në shërbesën e tyre të Dymbëdhjetët janë urdhëruar të mos mendojnë për gjëra materiale—Krahaso Mateu 6. Rreth 34 pas K.

Në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them se do të doja që t’u “jepni lëmoshë të varfërve; por bëni kujdes të mos jepni lëmoshë para njerëzve, që të shiheni prej tyre; përndryshe nuk do të keni shpërblim nga Ati juaj që është në qiell.

2 Prandaj, kur të jepni lëmoshë, mos bëni që të bjerë një bori para jush, sikurse bëjnë hipokritët nëpër sinagoga dhe nëpër rrugë, që të kenë “lavdinë e njerëzve. Në të vërtetë, unë ju them juve se ata e kanë shpërblimin e tyre.

3 Por, kur të japësh lëmoshë,

bëj që dora jote e majtë të mos dijë se ç’bën dora e djathtë.

4 Që lëmosha jote të jepet në fshehtësi; dhe Ati yt që të sheh fshehtas, ai vetë do të të shpërblejë haptas.

5 Dhe kur të “lutesh, mos bëj sikur bëjnë hipokritët, pasi atyre u pëlqen të luten nëpër sinagoga dhe nëpër skajet e rrugëve, kështu që të shihen nga njerëzit. Në të vërtetë, unë ju them juve, ata e kanë shpërblimin e tyre.

6 Por ti, kur të lutesh, hyr në dhomëzën tënde dhe kur ta kesh mbyllur derën tënde, lutju Atit tënd që është në fshehtësi; dhe Ati yt që të sheh në fshehtësi, do të të shpërblejë haptas.

7 Por, kur të lutesh, mos përdor përsëritje të kota, sikurse bëjnë paganët, pasi ata besojnë se do të dëgjohen për shkak të fjalëve të tyre të shumta.

8 Prandaj, të mos jeni sikurse ata, pasi Ati juaj e “di se për çfarë gjërash keni nevojë, para se ju t’ia kërkonti.

9 Prandaj “lutuni sipas kësaj ^bmënyre: “Ati ynë, që je në qiell, i shenjtëruar qoftë emri yt.

10 U bëftë vullneti yt në tokë si në qiell.

11 Dhe na i fal borxhet tona, sikurse ne ua falim borxhlinjve tanë.

12 Dhe mos na “shpër në tundim, por na çliro nga e keqja.

13 Pasi e jotja është mbretëria

47a 3 Ne. 15:2, 7;
DeB 22:1.

48a Mt. 5:48; 3 Ne. 27:27.
USH Përsosur (i).

13 1a USH Lëmoshë,

dhënie lëmoshe.
2a DeB 121:34–35.

5a USH Lutje.

8a DeB 84:83.

9a USH Lutje.

b Mt. 6:9–13.

c USH Perëndi, Kokë
e Perëndisë—
Perëndia, Ati.

12a PJS, Mt. 6:14.

dhe fuqia dhe lavdia përjetë. Amen.

14 Pasi, në qoftë se ju u "falni njerëzve shkeljet e tyre, Ati juaj qiellor do t'ju falë edhe ju;

15 Por, në qoftë se ju nuk ua falni njerëzve shkeljet e tyre, as Ati juaj nuk do t'ju falë shkeljet tuaja.

16 Për më tepër, kur të "agjëroni, mos u bëni si hipokritët që marrin një pamje të zymtë, pasi shfityrohen që t'u duken njerëzve se agjërojnë. Në të vërtetë, unë ju them juve, ata e kanë shpërblimin e tyre.

17 Por ti, kur të agjërosh, vajose kokën tënde dhe e laj fytyrën tënde.

18 Që të mos u dukesh njerëzve se agjëron, por Atit tënd në të "fshehtë; dhe Ati yt që të sheh fshehtas, do të të shpërblejë haptas.

19 Mos mblidhni thesare për veten tuaj mbi tokë, ku tenja dhe ndryshku i prishin dhe vjedhësit futen dhe i vjedhin.

20 Por mblidhni "thesare për veten tuaj në qiell, ku as tenja, as ndryshku nuk i prishin dhe ku vjedhësit as nuk futen dot, as vjedhin.

21 Pasi aty ku është thesari juaj, aty do të jetë edhe zemra juaj.

22 "Drita e trupit është syri; prandaj në qoftë se syri yt është i shëndoshë, i tërë trupi yt do të jetë plot dritë.

23 Por në qoftë se syri yt është

i lig, i tërë trupi yt do të jetë plot errësirë. Prandaj, në qoftë se drita që është te ti është errësirë, sa e madhe do të jetë ajo errësirë!

24 Asnjëri nuk mund t'u "shërbejë dy zotërinjve; pasi, ose do të urrejë njërin dhe do të dojë tjetrin ose përndryshe, do të mbahet me njërin dhe do të përbuzë tjetrin. Ju nuk mund t'i shërbeni Perëndisë dhe Mamonit.

25 Dhe tani ndodhi që pasi Jezusi tha këto fjalë, ai u hodhi një vështrim të dymbëdhjetëve që kishte zgjedhur dhe u tha atyre: Mbani mend fjalët që ju thashë. Pasi vini re, ju jeni ata që kam zgjedhur për t'i "shërbyer këtij populli. Prandaj, unë ju them juve, ^bmos mendoni për jetën tuaj se ç'do të hani ose se ç'do të pini; as për trupin tuaj se ç'do të vishni. A nuk është jeta diçka më shumë se mishi dhe trupi diçka më shumë se të veshurit?

26 Vini re shpendët e ajrit; pasi ata nuk mbjellin as nuk korrin dhe as nuk grumbullojnë nëpër hambarë; megjithatë, Ati juaj qiellor i ushqen ata. A nuk jeni ju shumë më të mirë se ata?

27 Cili prej jush, po ta mendojë, mund t'i shtojë një kubit shtatit të tij?

28 Dhe pse të mendoni për veshje? Kini parasysh sesi rriten zambakët e fushës; ata nuk punojnë, as nuk tjerin;

14a Mosia 26:30–31;

DeB 64:9.

USH Fal.

16a Isa. 58:5–7.

USH Agjëroj, agjërim.

18a DeB 38:7.

20a Hel. 5:8; 8:25.

22a DeB 88:67.

24a 1 Sam. 7:3.

25a USH Shërbej.

b Alma 31:37–38;

DeB 84:79–85.

29 Dhe megjithatë, unë ju them juve se madje edhe Salomoni, në gjithë lavdinë e tij, nuk u vesh si një prej tyre.

30 Prandaj, në qoftë se Perëndia vesh kështu barin e fushave, që sot është e nesër hidhet në furrë, madje ashtu, do t'ju veshë ai ju, në qoftë se nuk jeni besimpakë.

31 Prandaj mos mendoni duke thënë: Çfarë do të hamë? ose, Çfarë do të pimë? ose, Me se do të vishemi?

32 Pasi Ati juaj qiellor e di se keni nevojë për të gjitha këto gjëra.

33 Por kërkoni së pari "mbretërinë e Perëndisë dhe drejtësinë e tij dhe të gjitha këto gjëra do t'ju shtohen.

34 Prandaj mos mendoni për të nesërmen, pasi e nesërmja do të kujdeset vetë për gjërat e saj. Secilës ditë i mjafton e keqja e vet.

KAPITULLI 14

Jezusi urdhëron: Mos gjyko; pyet Perëndinë; ki mendjen nga profetët e rremë—Ai u premtonte shpëtim atyre që bëjnë vullnetin e Atit—Krahaso Mateu 7. Rreth 34 pas K.

DHE tani ndodhi që, pasi Jezusi tha këto fjalë, ai iu kthye përsëri turmës dhe hapi përsëri gojën duke thënë: Në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve, Mos "gjykoni, që të mos gjykoheni.

2 "Pasi, me çfarë gjykimi ju gjykoni, po me atë ju do të gjykoheni; dhe me çfarë mase ju matni, po me atë ju do të mateni përsëri.

3 Dhe pse shikon qimen që është në sy të vëllait tënd, por nuk merr parasysh trarin që është në syrin tënd?

4 Ose, si mund t'i thuash vëllait tënd: Lermë të nxjerr qimen nga syri yt—dhe vër re, një tra është në syrin tënd.

5 Ti hipokrit, nxirr së pari "trarin nga syri yt; dhe atëherë do të shohësh qartas, që të nxjerrësh qimen nga syri i vëllait tënd.

6 Mos u jep qenve atë që është e "shenjtë, as mos i hidh margaritarët para derrave, që të mos i shkelin me këmbët e tyre dhe të kthehen kundër jush dhe t'ju çjerrin.

7 "Lypni dhe do t'ju jepet; kërkoni dhe do të gjeni; trokitni dhe do t'ju hapet.

8 Pasi kushdo që të lypë, merr; dhe ai që kërkon, gjen; dhe atij që do të trokasë, do t'i hapet.

9 Ose, cili burrë mes jush, në qoftë se i biri i kërkon bukë, do t'i japë një gur?

10 Ose, në qoftë se do t'i kërkojë një peshk, do t'i japë një gjarpër?

11 Atëherë në qoftë se ju që jeni të ligj, dini t'u jepni dhurata të mira fëmijëve tuaj, sa më tepër do t'u japë Ati juaj që është në qiell, gjëra të mira atyre që ia kërkojnë atij?

12 Prandaj, të gjitha gjërat që

33a Llu. 12:31.
14 1a PJS, Mt. 7:1–2;
Gjo. 7:24.

2a Morm. 8:19.
5a Gjo. 8:3–11.
6a USH Shenjtë (i).

7a 3 Ne. 27:29.
USH Lutje.

do të dëshironi që t'juaj bënë njerëzit, "ua bëni edhe ju atyre, pasi ky është ligji dhe profetët.

13 Hyni nëpërmjet portës së "ngushtë; meqë e gjerë është porta dhe e ^bgjerë është udha që të shpie në shkatërrim dhe shumë janë ata që hyjnë nëpër të;

14 Sepse e ngushtë është "porta dhe e ^bngushtë është udha që të shpie në jetë dhe të "paktë janë ata që e gjejnë.

15 Ruhini nga profetët e "rremë që vijnë në ju të veshur si dele, por që përbrenda janë ujë të uritur.

16 Ju do t'i njihni ata nga frytet e tyre. A vjelin njerëzit rrush nga ferrat ose fiq nga murrizat?

17 Madje kështu, çdo pemë e mirë jep frut të mirë; por një pemë e prishur, jep frut të lig.

18 Një pemë e mirë nuk mund të japë frut të lig, as një pemë e prishur të japë frut të mirë.

19 Çdo pemë që nuk "jep frut të mirë, pritet dhe hidhet në zjarr.

20 Prandaj, nga "frytet e tyre ju do t'i njihni ata.

21 Jo çdo njeri që do të thotë: Zot, Zot, do të hyjë në mbretërinë e qiellit; por ai që bën vullnetin e Atit tim që është në qiell.

22 Shumë do të më "thonë atë ditë: Zot, Zot, a nuk kemi profetizuar në emrin tënd dhe në emrin tënd a nuk kemi dëbuar djaj, dhe në emrin tënd, a

s'kemi bërë shumë punë të mrekullueshme?

23 Dhe atëherë unë do t'u them atyre: Unë nuk ju kam "njohur kurrë; ^bikni prej meje, ju që bëni paudhësi.

24 Prandaj, kushdo që i dëgjon këto fjalët e mia dhe i bën ato, unë do ta krahasoj me një njeri të urtë që ka ndërtuar shtëpinë e tij mbi një "shkëmb—

25 Dhe "shiu ra dhe përmbytjet erdhën, dhe erërat frynë e u përplasën mbi atë shtëpi; dhe ajo nuk ^bra, pasi që ndërtuar mbi një shkëmb.

26 Dhe çdo njeri që i dëgjon këto fjalët e mia dhe nuk i vë në zbatim, do t'i ngajë një të marri që ka ndërtuar shtëpinë e tij në "rërë—

27 Dhe shiu ra dhe përmbytjet erdhën, dhe erërat frynë e u përplasën mbi atë shtëpi; dhe ajo ra dhe e madhe që rënia e saj.

KAPITULLI 15

Jezusi njofton se ligji i Moisiut është plotësuar në të—Nefitët janë delet e tjera për të cilat foli në Jeruzalem—Për shkak të paudhësisë, njerëzit e Zotit në Jeruzalem nuk dinë për delet e shpërndara të Izraelit. Rreth 34 pas K.

DHE tani ndodhi që pasi Jezusi mbaroi së thëni këto fjalë, hodhi

12a USH Dhembshuri.

13a Llu. 13:24;

3 Ne. 27:33.

b DeB 132:25.

14a 2 Ne. 9:41;

31:9, 17–18;

DeB 22:1–4.

b 1 Ne. 8:20.

c 1 Ne. 14:12.

15a Jer. 23:21–32;

2 Ne. 28:9, 12, 15.

19a Mt. 3:10;

Alma 5:36–41;

DeB 97:7.

20a Llu. 6:43–45;

Moro. 7:5.

22a Alma 5:17.

23a Mosia 5:13; 26:24–27.

b Llu. 13:27.

24a USH Shkëmb.

25a Alma 26:6;

Hel. 5:12.

b Fja. 12:7.

26a 3 Ne. 11:40.

një vështrim rreth e rrotull mbi turmën dhe u tha atyre: Vini re, ju i dëgjuat gjërat që ju mësova para se të ngjitesha tek ati im; prandaj, kushdo që mban mend këto fjalët e mia dhe i "zbaton ato, atë do ta ^bngre në ditën e fundit.

2 Dhe ndodhi që pasi Jezusi tha këto fjalë, ai kuptoi se kishte ca mes tyre që u mrekulluan dhe u çuditën se ç' do të thoshte në lidhje me "ligjin e Moisiut; pasi nuk i kuptonin fjalët se gjërat e vjetra kishin kaluar dhe se të gjitha gjërat ishin bërë të reja.

3 Dhe ai u tha atyre: Mos u mrekulloni që ju thashë se gjërat e vjetra kishin kaluar dhe të gjitha gjërat ishin bërë të reja.

4 Vini re, unë ju them juve se "ligji që iu dha Moisiut, u përmbush.

5 Vini re, "unë jam ai që dha ligjin dhe unë jam ai që besëlidhi me popullin tim Izraelin; prandaj, në mua ligji u përmbush, meqë unë kam ardhur për të ^bpërmbushur ligjin; prandaj ai ka një fund.

6 Vini re, unë "nuk i shkatërroj profetët, pasi aq sa nuk janë plotësuar prej meje, në të vërtetë ju them juve që të gjitha do të plotësohen.

7 Dhe sepse ju thashë që gjërat e vjetra kanë kaluar, unë

nuk e shkatërroj atë që është thënë në lidhje me gjërat që do të ndodhin.

8 Pasi vini re, "besëlidhja që bëra me popullin tim nuk është plotësuar e gjitha; por ligji që iu dha Moisiut, ka një mbarim në mua.

9 Vini re, unë jam "ligji dhe ^bdrita. Shikoni tek unë dhe duroni deri në fund, dhe do të "jetoni; pasi atij që "duron deri në fund, unë do t'i jap jetën e përgjeshme.

10 Vini re, unë jua kam dhënë "urdhërimet; prandaj zbatoni urdhërimet e mia. Dhe ky është ligji dhe profetët, pasi ata me të vërtetë ^bdëshmuan për mua.

11 Dhe tani ndodhi që pasi Jezusi tha këto fjalë, ai u tha atyre të dymbëdhjetëve që kishte zgjedhur:

12 Ju jeni dishepujt e mi; dhe jeni një dritë mes këtij populli, që është një mbetje e shtëpisë së "Jozefit.

13 Dhe vini re, kjo është "toka e trashëgimit tuaj; dhe Ati jua ka dhënë.

14 Dhe asnjëherë nuk më ka dhënë Ati urdhërim që t'ua "them vëllezërve tuaj në Jeruzalem.

15 Dhe asnjëherë nuk më ka dhënë Ati urdhërim që t'ua them atyre në lidhje me "fiset e

15 1a Jak. 1:22.

b 1 Ne. 13:37; DeB 5:35.

2a ush Ligji i Moisiut.

4a Mosia 13:27–31;

3 Ne. 9:17–20.

5a 1 Kor. 10:1–4;

3 Ne. 11:14.

ush Jehova.

b Alma 34:13.

6a 3 Ne. 23:1–5.

8a 3 Ne. 5:24–26.

9a 2 Ne. 26:1.

b ush Dritë, dritë e Krishtit.

c Gjo. 11:25;

DeB 84:44.

d ush Duroj.

10a 3 Ne. 12:20.

b Mosia 13:33.

12a ush Jozef, bir i Jakobit.

13a 1 Ne. 18:22–23.

14a 3 Ne. 5:20.

15a 3 Ne. 16:1–4.

ush Izrael—Dhjetë

fiset e humbura të

Izraelit.

tjera të shtëpisë së Izraelit, të cilët Ati i udhëhoqi jashtë tokës.

16 Kaq më urdhëroi Ati, që t'u them atyre:

17 Që dele të tjera unë kam që nuk janë të kësaj vathe; ato gjithashtu duhet t'i sjell dhe ato do ta dëgjojnë zërin tim; dhe do të ketë një vathë dhe një "bari.

18 Dhe tani, për shkak të kofortësisë dhe të mosbesimit, ata nuk e "kuptuan fjalën time; prandaj unë u urdhërova nga Ati të mos u thoja gjë tjetër atyre në lidhje me këtë gjë.

19 Por, në të vërtetë, unë ju them juve se Ati më urdhëroi dhe unë po ju them se ju qetë ndarë prej tyre për shkak të paudhësisë së tyre; prandaj është për shkak të paudhësisë së tyre që ata nuk dinë për ju.

20 Dhe në të vërtetë, unë ju them juve përsëri se fiset e tjera Ati i ka ndarë prej tyre; dhe është për shkak të paudhësisë së tyre që ata nuk dinë gjë për ta.

21 Dhe në të vërtetë, unë ju them juve se ju jeni ata për të cilët thashë: "Dele të tjera unë kam që nuk janë të kësaj vathe; ato gjithashtu duhet t'i sjell dhe ato do ta dëgjojnë zërin tim; dhe do të ketë një vathë dhe një bari.

22 Dhe ata nuk më kuptuan, pasi menduan se do të kishin qenë "Johebrenjtë; pasi ata nuk kuptuan se Johebrenjtë duhet të ^bkthehen në besim nëpërmjet predikimit të tyre.

23 Dhe ata nuk më kuptuan kur u thashë se do të dëgjonin zërin tim; dhe ata nuk kuptuan se "Johebrenjtë nuk do ta dëgjonin ndonjëherë zërin tim—se nuk do t'u shfaqesha atyre, veçse të ishte nëpërmjet ^bFrymës së Shenjtë.

24 Por vini re, ju e keni dëgjuar zërin "tim dhe gjithashtu më keni parë; dhe ju jeni delet e mia dhe ju numëroheni mes atyre që Ati më ka ^bdhënë mua.

KAPITULLI 16

Jezusi do të vizitojë delet e tjera të humbura të Izraelit—Në ditët e mëvonshme, ungjilli do të shkojë te Johebrenjtë dhe pastaj te shtëpia e Izraelit—Njerëzit e Zotit do të shohin me sytë e tyre kur ai të sjellë përsëri Sionin. Rreth 34 pas K.

DHE në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve se unë kam "dele të tjera që nuk janë të këtij vendi, as nga toka e Jeruzalemit, as nga ndonjë pjesë e asaj toke rreth e përqark ku unë kam vajtur të shërbej.

2 Pasi, ata për të cilët flas janë ata që nuk e kanë dëgjuar ende zërin tim; as nuk u jam shfaqur atyre ndonjëherë.

3 Por, unë kam marrë një urdhër nga Ati, që të shkoj mes "tyre dhe që ata të dëgjojnë zërin tim dhe të numërohen mes deleve të mia, që të ketë një

17a USH Bari i Mirë.

18a DeB 10:59.

21a Gjo. 10:14–16.

22a USH Johebrenj.

b Vep. 10:34–48.

23a Mt. 15:24.

b 1 Ne. 10:11.

USH Frymë e Shenjtë.

24a Alma 5:38;

3 Ne. 16:1–5.

b Gjo. 6:37;

DeB 27:14.

16 1a 3 Ne. 15:15.

USH Izrael—Dhjetë

fiset e humbura të

Izraelit.

3a 3 Ne. 17:4.

vathë dhe një bari; prandaj po shkoj t'u shfaqem atyre.

4 Dhe unë ju urdhëroj që pasi të kem shkuar, t'i shkruani këto "fjalë, kështu që në qoftë se njerëzit e mi në Jeruzalem, ata që më kanë parë dhe që kanë qenë me mua gjatë shërbesës sime, nuk i kërkojnë Atit në emrin tim, që ata të marrin njohuri, nëpërmjet Frymës së Shenjtë, për ju dhe gjithashtu për fiset e tjera për të cilat ata nuk dinë, që këto fjalë që ju do të shkruani të ruhen dhe t'u tregohen ^bJohebrenjve, kështu që nëpërmjet plotësisë së Johebrenjve, mbetja e farës së tyre, që do të jetë shpërndarë mbi faqen e dheut për shkak të mosbesimit të tyre, të mund të silltet ose të ketë 'njohuri mbi mua, Shëlbuesin e tyre.

5 Dhe atëherë do t'i "mbledh nga të katër anët e tokës; dhe atëherë do të përmbush ^bbesëlidhjen që Ati ka bërë me të gjithë njerëzit e 'shtëpisë së Izraelit.

6 Dhe të bekuar janë "Johebrenjtë, për shkak të besimit të tyre tek unë dhe në ^bFrymën e Shenjtë që u dëshmon atyre mbi mua dhe mbi Atin.

7 Vini re, për shkak të besimit të tyre në mua, thotë Ati dhe për shkak të mosbesimit tuaj, O shtëpi e Izraelit, në "ditën e

mëvonshme, e vërteta do të arrijë te Johebrenjtë, kështu që plotësia e këtyre gjërave t'u bëhet e ditur atyre.

8 Por, thotë Ati, mjerë Johebrenjtë që nuk besojnë—pasi megjithëse ata erdhën në këtë vend dhe "shpërndanë popullin tim që është nga shtëpia e Izraelit; dhe populli im që është nga shtëpia e Izraelit ^bu dëbua nga mesi i tyre dhe u shkel me këmbë prej tyre.

9 Dhe për shkak të mëshirave të Atit ndaj Johebrenjëve dhe gjithashtu të gjykimeve të Atit mbi popullin tim që është nga shtëpia e Izraelit, në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve se pas të gjitha këtyre, pasi të kem lënë popullin tim që është nga shtëpia e Izraelit, të qëllohet dhe të mjerohet dhe të "vritet, dhe të dëbohet nga mesi i tyre, dhe të urrehet prej tyre, dhe të bëhet për t'u tallur—

10 Dhe kështu më urdhëron Ati se duhet t'ju them: Në atë ditë kur Johebrenjtë do të mëkatojnë kundër ungjillit tim dhe do të hedhin poshtë plotësinë e ungjillit tim dhe do të "ngrihen në kryelartësinë e zemrave të tyre mbi të gjitha kombet dhe mbi të gjithë popujt e tërë tokës, dhe do të jenë të mbushur me të gjitha llojet e gëneshtrave dhe mashtrimeve

4a USH Shkrime të shenjta.

b 1 Ne. 10:14;

3 Ne. 21:6.

c Eze. 20:42–44;

3 Ne. 20:13.

5a USH Izrael—

Mbledhja e Izraelit.

b 3 Ne. 5:24–26.

c 1 Ne. 22:9;

3 Ne. 21:26–29.

6a 1 Ne. 13:30–42;

2 Ne. 30:3.

b 2 Ne. 32:5;

3 Ne. 11:32, 35–36.

USH Frymë e Shenjtë.

7a USH Rivendosje e ungjillit.

8a 1 Ne. 13:14;

Morm. 5:9, 15.

b 3 Ne. 20:27–29.

9a Amos. 9:1–4.

10a Morm. 8:35–41.

dhe djallëzive, dhe të gjitha llojet e hipokrizive, dhe vrasjeve, dhe ^bintrigave të priftërinjve, dhe lavirësive, dhe neverive të fshehta; dhe në qoftë se ata i bëjnë të gjitha ato gjëra dhe do të hedhin poshtë plotësinë e ungjillit tim, vini re, thotë Ati, unë do t'ua heq atyre plotësinë e ungjillit tim.

11 Dhe atëherë do të “kujtoj besëlidhjen time që ia bëra popullit tim, O shtëpi e Izraelit dhe do t'i sjell atij ungjillin tim.

12 Dhe unë do të të tregoj, O shtëpi e Izraelit, se Johebrenjtë nuk do të kenë fuqi mbi ju; por do ta kujtoj besëlidhjen time me ju, O shtëpi e Izraelit dhe ju do të vini në “njohurinë e plotësisë së ungjillit tim.

13 Por, në qoftë se Johebrenjtë pendohen dhe kthehen tek unë, thotë Ati, vini re, ata do të “numërohen mes popullit tim, O shtëpi e Izraelit.

14 Dhe unë nuk do të lejoj që populli im që është i shtëpisë së Izraelit, të shkojë mes tyre dhe të shkelet—thotë Ati.

15 Por, në qoftë se ata nuk do të kthehen tek unë dhe nuk do t'i vënë veshin zërit tim, unë do t'i lejoj ata, po, unë do ta lejoj popullin tim, O shtëpi e Izraelit, që të shkojë mes tyre dhe t'i “shkelë ata dhe ata do të jenë si kripa që ka humbur shijen e saj e që atëherë e tutje s'është e mirë për asgjë, por të flaket tej

dhe të shkelet nën këmbët e popullit tim, O shtëpi e Izraelit.

16 Në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve se kështu më ka urdhëruar Ati—se duhet t'ia jap këtë tokë këtij populli, për trashëgiminë e tij.

17 Dhe atëherë, do të përmbushen “fjalët e profetit Isaia, të cilat thonë:

18 “Rojat e ^btua do të ngrenë zërin; me zë të përbashkët ata do të këndojnë, pasi do të shohin me sytë e tyre, kur Zoti do ta sjellë përsëri Sionin.

19 Shpërtheni në gëzim, këndonit së bashku, ju vende të shkretuara të Jeruzalemit; pasi Zoti ka ngushëlluar popullin e tij, ai ka shëlbuar Jeruzalemin.

20 Zoti ka përveshur krahun e tij të shenjtë para syve të të gjitha kombeve; dhe të gjitha skajet e tokës do të shohin shpëtimin e Perëndisë.

KAPITULLI 17

Jezusi udhëzon njerëzit të meditojnë mbi fjalët e tij dhe të luten për kuptim—Ai shëron të sëmurët e tyre—Ai lutet për njerëzit, duke përdorur një gjuhë që nuk mund të shkruhet—Engjëjt shërbejnë dhe zjarri rrethon fëmijët e tyre të vegjël. Rreth 34 pas K.

VINI re, tani ndodhi që pasi Jezusi tha këto fjalë, i hodhi përsëri një vështrim turmës

10b 2 Ne. 26:29.
11a 3 Ne. 21:1–11;
Morm. 5:20.
12a Hel. 15:12–13.
13a Gal. 3:7, 29;
1 Ne. 15:13–17;

2 Ne. 10:18;
3 Ne. 30:2;
Abr. 2:9–11.
15a Mik. 5:8–15;
3 Ne. 20:16–19;
21:12–21;

DeB 87:5.
17a 3 Ne. 20:11–12.
18a Eze. 33:1–7.
USH Ruaj, roje.
b Isa. 52:8–10.

rreth e përçark dhe u tha atyre: Vini re, ^akoha ime është e afërt.

2 Unë shoh se jeni të dobët, se nuk mund të ^akuptoni të gjitha fjalët që jam urdhëruar nga Ati t'ju them në këtë çast.

3 Prandaj, shkoni në shtëpitë tuaja dhe ^ameditoni mbi gjërat që kam thënë dhe i kërkoni Atit, në emrin tim, që të mund të kuptoni dhe ^bpërgatini mendjen për ^cnesër dhe unë do të vij te ju përsëri.

4 Por tani po ^ashkoj tek Ati dhe gjithashtu t'u ^bshfaqem ^cfiseve të humbura të Izraelit, pasi ato nuk janë të humbura për Atin, pasi ai e di se ku i ka çuar.

5 Dhe ndodhi që pasi Jezusi u foli kështu, ai hodhi prapë sytë rreth e përçark mbi turmën dhe pa se ata ishin në lot dhe shikonin mbi të me vendosmëri, sikur donin t'i kërkonin që të rrinte edhe pak me ta.

6 Dhe ai u tha atyre: Vini re, zemra ime është e mbushur me ^adhembshuri për ju.

7 A ka mes jush ndonjë që është i sëmurë? Silleni këtu. A ka ndonjë që është i çalë ose i verbër, ose i gjymtë, ose sakat, ose i lebrosur, ose i deformuar, ose i shurdhër, ose i prekur në ndonjë mënyrë? I sillni këtu dhe unë do t'i shëroj ata, pasi kam dhembshuri për ju; zemra ime është e mbushur me mëshirë.

8 Pasi unë shoh se ju doni që t'ju tregoj se ç'u kam bërë vëllëzërve tuaj në Jeruzalem, meqë e shoh se ^abesimi juaj është i ^bmjaftueshëm që unë t'ju shëroj.

9 Dhe ndodhi që pasi u foli kështu, e gjithë turma, të gjithë së bashku, shkuan para me të sëmurët dhe me fatkeqët, dhe me të çalët, dhe me të verbërit, dhe me memecët, dhe me të gjithë ata që ishin të prekur në ndonjë mënyrë; dhe ai i ^ashëroi, secilin që sollën në prani të tij.

10 Dhe të gjithë, qoftë ata që u shëruan dhe ata që ishin të shëndetshëm, u përlën te këmbët e tij dhe e adhuruan; dhe të gjithë ata që patën mundësi të vinin nga turma i ^aputhën këmbët e tij, kaq sa ia lanë këmbët e tij me lotët e tyre.

11 Dhe ndodhi që ai urdhëroi që të silleshin ^afëmijët e tyre të vegjël.

12 Kështu ata i sollën fëmijët e tyre të vegjël dhe i ulën përdhe rreth e përçark tij dhe Jezusi qëndroi në mes; dhe turma u hapi rrugë, derisa të gjithë u sollën pranë tij.

13 Dhe ndodhi që pasi u sollën të gjithë dhe Jezusi qëndroi në mes, ai e urdhëroi turmën të ^agjunjëzohej përdhe.

14 Dhe ndodhi që pasi ata u gjunjëzuan përdhe, Jezusi

17 1a DMTH të kthehesh tek Ati. Shih v. 4.

2a Gjo. 16:12; DeB 78:17–18.

3a USH Përsiat. b DeB 132:3.

c 3 Ne. 19:2;

4a 3 Ne. 18:39.

b 3 Ne. 16:1–3.

c USH Izrael—Dhjetë fiset e humbura të Izraelit.

6a USH Dhembshuri.

8a Llu. 18:42.

b 2 Ne. 27:23;

Eth. 12:12.

9a Mosia 3:5; 3 Ne. 26:15.

10a Llu. 7:38.

11a Mt. 19:13–14;

3 Ne. 26:14, 16.

13a Llu. 22:41;

Vep. 20:36.

rënkoji brenda vetes dhe tha: Atë, unë jam i "shqetësuar për shkak të ligësisë së njerëzve të shtëpisë së Izraelit.

15 Dhe pasi tha këto fjalë, ai vetë gjithashtu u gjunjëzua përdhe; dhe vini re, ai iu lut Atit dhe gjërat për të cilat u lut nuk mund të shkruhen dhe turma që e dëgjoi, dëshmoi.

16 Dhe në këtë mënyrë ata dëshmuan: "Syri nuk ka parë kurrë, as veshi nuk ka dëgjuar më parë gjëra kaq të mëdha dhe të mrekullueshme si pamë dhe dëgjuam Jezusin t'i fliste Atit;

17 Dhe asnjë "gjuhë nuk mund të flasë, as nuk mund të shkruhet nga ndonjë njeri, as zemrat e njerëzve nuk mund të kuptojnë gjëra kaq të mëdha dhe të mrekullueshme, si ne pamë dhe dëgjuam Jezusin të fliste; dhe askush nuk mund ta kuptojë gëzimin që mbushi shpirtat tanë kur e dëgjuam t'i lutej Atit për ne.

18 Dhe ndodhi që kur Jezusi mbaroi lutjen ndaj Atit, ai u ngrit; por kaq i madh që "gëzimi i turmës, sa që ata u tronditën.

19 Dhe ndodhi që Jezusi u foli dhe u tha të ngriheshin.

20 Dhe ata u ngritën nga toka dhe ai u tha atyre: Të bekuar jeni për shkak të besimit tuaj. Dhe tani vini re, gëzimi im është i plotë.

21 Dhe pasi tha këto fjalë, ai "qau dhe turma e dëshmoi këtë gjë dhe ai i mori fëmijët

e tyre të vegjël, një nga një, dhe i ^bbekoi dhe iu lut Atit për ta.

22 Dhe pasi e bëri këtë gjë, ai qau përsëri;

23 Dhe i foli turmës dhe u tha atyre: Vini re të vegjlit tuaj.

24 Dhe si u kthyen të shikonin, ata hodhën sytë drejt qiellit dhe panë qiejt të hapen; dhe panë engjëj që po zbritnin nga qielli sikur të ishin në mes të një zjarri; dhe ata zbritën dhe "rrethuan të vegjlit e tyre, dhe ata qenë të rrethuar nga zjarri; dhe engjëjt u shërbyen atyre.

25 Dhe turma pa dhe dëgjoi, dhe dëshmoi; dhe ata e dinë se dëshmia e tyre është e vërtetë, pasi të gjithë ata panë dhe dëgjuan, secili për veten e tij; dhe ata qenë në numër rreth dy mijë e pesëqind shpirta; dhe ata përbëheshin prej burrash, grash dhe fëmijësh.

KAPITULLI 18

Jezusi fillon sakramentin mes Nefitëve—Ata urdhërohen që të luten gjithmonë në emrin e tij—Ata që hanë mishin e tij dhe pinë gjakun e tij pa qenë të denjë, mallkohen—Dishepujve u jepet pushtet të japin Frymën e Shenjtë. Rreth 34 pas K.

DHE ndodhi që Jezusi urdhëroi dishepujt e tij, që t'i sillnin pak "bukë dhe verë.

2 Dhe ndërsa ata kishin shkuar për bukë dhe verë, ai urdhëroi turmën që të ulej përdhe.

3 Dhe pasi erdhën dishepujt

14a Mojs. 7:41.

16a Isa. 64:4; 1 Kor. 2:9;
DeB 76:10, 114–119.

17a 2 Kor. 12:4.

18a USH Gëzim.
21a Gjo. 11:35.

b Mr. 10:14–16.

24a Hel. 5:23–24, 43–45.
18 1a Mt. 26:26–28.

me ^abukë dhe verë, ai mori bukë dhe e copëtoi dhe e bekoï, dhe ua dha dishepujve, dhe i urdhëroi që ta hanë.

4 Dhe pasi hëngrën dhe u ngopën, ai i urdhëroi ata që t'i jepnin turmës.

5 Dhe kur turma hëngri dhe u ngop, ai u tha dishepujve: Vini re, njëri prej jush do të shugurohet dhe atij do t'i jap pushtet, që të ^acopëtojë bukën dhe ta bekojë dhe t'ua japë njerëzve të kishës sime, të gjithë atyre që do të besojnë dhe do të pagëzohen në emrin tim.

6 Dhe këtë gjë ju do të përpiqeni ta bëni gjithmonë, madje, ashtu siç e bëra unë, madje, ashtu si e copëtova unë bukën dhe e bekova dhe jua dhashë juve.

7 Dhe këtë gjë do ta bëni për të ^akujtuar trupin tim që jua tregova. Dhe do të jetë një dëshmi për Atin, që ju më kujtoni gjithnjë. Dhe në qoftë se ju më kujtoni gjithnjë, ju do të keni Shpirtin tim që të jetë me ju.

8 Dhe ndodhi që pasi tha këto fjalë, ai urdhëroi dishepujt e tij që të merrnin nga vera e kupës dhe ta pinin dhe gjithashtu t'i jepnin turmës, që të mund të pinte nga ajo.

9 Dhe ndodhi që ata bënë kështu dhe pinë prej saj dhe u ngopën; dhe i dhanë turmës dhe ata pinë, dhe u ngopën.

10 Dhe pasi dishepujt e bënë këtë gjë, Jezusi u tha atyre: Të bekuar jeni ju për këtë gjë që

bëtë, pasi kjo gjë është plotësim i urdhërimeve të mia dhe kjo gjë i dëshmon Atit që jeni të gatshëm të bëni atë që unë ju kam urdhëruar.

11 Dhe këtë ju do t'ua bëni gjithnjë atyre që pendohen dhe pagëzohen në emrin tim; dhe këtë do ta bëni që të kujtoni gjakun tim që kam derdhur për ju, që ju t'i dëshmoni Atit që më kujtoni gjithnjë. Dhe në qoftë se ju më kujtoni gjithnjë, ju do të keni Shpirtin tim që të jetë me ju.

12 Dhe unë ju jap një urdhërim që ju duhet t'i bëni këto gjëra. Dhe në qoftë se do t'i bëni gjithnjë këto gjëra, të bekuar jeni ju, pasi ju jeni ndërtuar mbi ^ashkëmbin tim.

13 Por, të gjithë ata që do të bëjnë më pak ose më shumë se këto, nuk janë ndërtuar mbi shkëmbin tim, por janë ndërtuar mbi një themel prej rëre; dhe kur shiu të bjerë dhe përmbytjet të vijnë, dhe erërat të fryjnë dhe të përplasen mbi ta, ata do të ^abien dhe ^bportat e ferrit janë gati të hapen për t'i pranuar ata.

14 Prandaj të bekuar jeni, në qoftë se zbatoni urdhërimet e mia të cilat Ati më urdhëroi mua që t'jua jap juve.

15 Në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve, ju duhet të mbani sytë hapur dhe të ^aluteni gjithnjë, që të mos tundoheni nga djalli dhe të mos çoheni në robëri nga ai.

16 Dhe sikurse jam lutur mes

3a USH Sakrament.
5a Moro. 4.
7a Moro. 4:3.

12a USH Shkëmb.
13a USH Braktisje.
b 3 Ne. 11:39.

15a Alma 34:17-27.
USH Lutje.

jush, ashtu madje ju do të luteni në kishën time, mes njerëzve të mi të cilët pendohen dhe pagëzohen në emrin tim. Vini re, unë jam ^adrita; unë kam vendosur një ^bshembull për ju.

17 Dhe ndodhi që pasi Jezusi u tha dishepujve të tij këto fjalë, ai iu kthye përsëri turmës dhe u tha atyre:

18 Vini re, në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve, ju duhet të mbani sytë hapur dhe të luteni gjithnjë, që të mos bini në tundim; pasi ^aSatani dëshiron t'ju ketë ju, që t'ju kalojë në shoshë, sikurse grurin.

19 Prandaj, ju duhet t'i luteni gjithmonë Atit në emrin tim.

20 Dhe ^açdo gjë që ju do t'i kërkonte Atit në emrin tim, që është e drejtë, duke besuar se do ta merrni, vini re, ajo do t'ju jepet.

21 ^aLutjuni Atit në familjet tuaja, gjithnjë në emrin tim, që bashkëshortet tuaja dhe fëmijët tuaj të jenë të bekuar.

22 Dhe vini re, ju do të mbli-dheni shpesh së bashku; dhe nuk duhet të ndaloni asnjeri, që të vijë mes jush, kur të mbli-dheni së bashku, por i lejoni që ata të vijnë mes jush dhe mos i ndaloni.

23 Por ju duhet të ^aluteni për ta dhe nuk duhet t'i dëboni; dhe në qoftë se ndodh që ata vijnë

shpesh te ju, ju do t'i luteni Atit për ta, në emrin tim.

24 Prandaj, mbani lart ^adritën tuaj që të ndriçojë tërë botën. Vini re, unë jam ^bdrita që ju duhet të mbani lart—atë që më keni parë duke bërë. Vini re, ju e patë që unë iu luta Atit dhe të gjithë e keni dëshmuar.

25 Dhe ju e shihni se kam urdhëruar që ^aaskush prej jush nuk duhet të largohet, por në vend të kësaj kam urdhëruar që ju të vini tek unë, që të mund të ^bndieni dhe të shihni; kështu madje, do të bëni ndaj botës; dhe kushdo që e thyen këtë urdhërim lejon që të çohet në tundim.

26 Dhe tani ndodhi që pasi Jezusi tha këto fjalë, ai u hodhi përsëri një vështrim dishepujve që kishte zgjedhur dhe u tha atyre:

27 Vini re, në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them se unë ju jap një urdhërim tjetër dhe pastaj duhet të shkoj tek ^aAti im që të mund të plotësoj urdhërimi të ^btjera që ai më ka dhënë.

28 Dhe tani vini re, ky është urdhërimi që po ju jap, që ju nuk duhet të lejoni me dijeni që ndokush të ^amarrë nga mishi dhe nga gjaku im ^bpadenjesisht, kur ju ta shpërndani;

29 Pasi kushdo që ha dhe pi mishin dhe ^agjakun tim, duke

16a USH Dritë, dritë e Krishtit.

b USH Jezu Krisht—Shembulli i Jezu Krishtit.

18a Llu. 22:31;
2 Ne. 2:17–18;
DeB 10:22–27.

20a Mt. 21:22; Hel. 10:5;
Moro. 7:26;
DeB 88:63–65.

21a Alma 34:21.

23a 3 Ne. 18:30.

24a Mt. 5:16.

b Mosia 16:9.

25a Alma 5:33.

b 3 Ne. 11:14–17.

27a USH Perëndi,
Kokë e Perëndisë—
Perëndia, Ati.

b 3 Ne. 16:1–3.

28a 1 Kor. 11:27–30.

b Morm. 9:29.

29a USH Gjak; Sakrament.

qenë i ^bpadenjë, ha dhe pi mallkimin e shpirtit të tij; prandaj, në qoftë se ju e dini që një njeri nuk është i denjë të hajë dhe të pijë nga mishi dhe gjaku im, ju duhet ta ndaloni atë.

30 Megjithatë, ju nuk duhet ta ^adëboni nga mesi juaj, por duhet t'i shërbeni dhe t'i luteni Atit për të, në emrin tim; dhe në qoftë se ai pendohet dhe pagëzohet në emrin tim, atëherë duhet ta pranoni dhe t'i jepni nga mishi dhe gjaku im.

31 Por në qoftë se ai nuk pendohet, nuk duhet të numërohet mes njerëzve të mi, që ai të mos mund të shkatërrojë popullin tim, pasi vini re, unë i njoh ^adelet e mia dhe ato janë të numëruara.

32 Megjithatë, ju nuk duhet ta ^adëboni nga sinagogat tuaja ose nga vendet tuaja të adhurimit, pasi të tillëve ju duhet të vazhdoni t'u shërbeni; pasi ju nuk e dini në qoftë se ata do të kthehen dhe pendohen dhe vijnë tek unë me qëllim të plotë të zemrës, dhe unë do t'i ^ashëroj; dhe ju do të jeni mjetet që do t'u sjellin shpëtim atyre.

33 Prandaj, zbatoni këto fjalë që unë ju urdhërova për të mos rënë në ^adënim; pasi mjerë ai që dënohet nga Ati.

34 Dhe unë ju jap këto urdhërime për shkak të kundërshtimeve që kanë lindur mes jush. Dhe të bekuar jeni ju, në qoftë

se ^anuk keni kundërshtime mes jush.

35 Dhe tani unë po shkoj tek Ati, sepse është e nevojshme që të shkoj tek Ati ^apër të mirën tuaj.

36 Dhe ndodhi që pasi Jezusi u dha fund këtyre fjalëve, ai preku me ^adorën e tij ^bdishepujt që kishte zgjedhur, një nga një, derisa i preku të gjithë dhe u foli ndërsa i prekte.

37 Dhe turma nuk i dëgjoi fjalët që ai tha, prandaj ata nuk dëshmuuan dot; por dishepujt dëshmuuan se ai u dha ^afuqi atyre që të jepnin ^bFrymën e Shenjtë. Dhe këtu më poshtë, unë do t'ju tregoj se kjo dëshmi është e vërtetë.

38 Dhe ndodhi që pasi Jezusi i preku ata të gjithë, zbriti një ^are dhe mbuloi turmën, që ata nuk mundën ta shihnin Jezusin.

39 Dhe ndërsa ishin të mbuluar nga reja, ai u largua prej tyre dhe u ngjiti në qiell. Dhe dishepujt e panë dhe dëshmuuan se ai u ngjiti përsëri në qiell.

KAPITULLI 19

Dymbëdhjetë dishepujt shërbejnë mes njerëzve dhe luten për Frymën e Shenjtë—Dishepujt pagëzohen dhe marrin Shpirtin e Shenjtë dhe shërbesën e engjëjve—Jezusi lutet, duke përdorur fjalë që nuk mund të shkruhen—Ai dëshmon

29b DeB 46:4.

30a DeB 46:3.

31a Gjo. 10:14;

Alma 5:38;

3 Ne. 15:24.

32a 3 Ne. 9:13–14;

DeB 112:13.

33a USH Dënoj, dënim.

34a 3 Ne. 11:28–30.

35a 1 Gjo. 2:1; 2 Ne. 2:9;

Moro. 7:27–28;

DeB 29:5.

36a USH Duar, vënie e.

b 1 Ne. 12:7; 3 Ne. 19:4.

37a USH Fuqi.

b USH Dhuratë e

Frymës së Shenjtë.

38a Eks. 19:9, 16.

për besimin jashtëzakonisht të madh të këtyre Nefitëve. Rreth 34 pas K.

DHE tani ndodhi që pasi Jezusi u ngjit në qiell, turma u shpërnda dhe çdo njeri mori bashkëshorten e tij dhe fëmijët e tij dhe u kthye në shtëpitë e tyre.

2 Dhe menjëherë, para se të bëhej natë, u përhap mes njerëzve lajmi, se turma kishte parë Jezusin dhe se ai i kishte mësuar ata dhe se do t'i shfaqej gjithashtu turmës të nesërmen.

3 Po, dhe madje, gjithë natën u fol kudo në lidhje me Jezusin; dhe aq shumë u dërgua fjala mes popullit, sa që u bënë shumë, po, një numër jashtëzakonisht i madh që u munduan jashtëzakonisht, gjithë atë natë, që të mund të ishin të nesërmen në vendin ku Jezusi do të shfaqej mes turmës.

4 Dhe ndodhi që të nesërmen, kur turma ishte mbledhur tok, vini re, Nefi dhe vëllai i tij që ai e ngriti së vdekuri, emri i të cilit ishte Timote dhe gjithashtu biri i tij, emri i të cilit ishte Jonas, dhe gjithashtu Mathoni, dhe Mathoniha, vëllai i tij, dhe Kumeni, dhe Kumenonhi, dhe Jeremia, dhe Shemnoni, dhe Jonasi, dhe Zedekiah, dhe Isaia—tani këto ishin emrat e dishepujve që Jezusi zgjodhi—dhe ndodhi që ata shkuan përpara dhe qëndruan në mes të turmës.

5 Dhe vini re, turma që kaq e madhe, sa që ata u detyruan

ta ndanin në dymbëdhjetë grumbuj.

6 Dhe të dymbëdhjetët mësuan turmën dhe vini re, ata e bënë turmën të ulej në gjunjë mbi faqen e tokës dhe t'i lutej Atit në emrin e Jezusit.

7 Dhe dishepujt iu lutën Atit gjithashtu në emrin e Jezusit. Dhe ndodhi që ata u ngritën dhe i mësuan njerëzit.

8 Dhe kur u mësuan të njëjtat fjalë që u kishte thënë Jezusi—pa ndryshuar asgjë nga fjalët që kishte thënë Jezusi—vini re, ata u gjunjzuan përsëri dhe iu lutën Atit në emrin e Jezusit.

9 Dhe ata u lutën për atë gjë që dëshironin më shumë; dhe ata dëshironin që t'u jepej "Fryma e Shenjtë.

10 Dhe pasi u lutën kështu, ata shkuan në buzë të ujit dhe turma i ndoqi nga pas.

11 Dhe ndodhi që Nefi "hyri në ujë dhe u pagëzua.

12 Dhe ai doli nga uji dhe filloi të pagëzonte. Dhe ai pagëzoi të gjithë ata që kishte zgjedhur Jezusi.

13 Dhe ndodhi që pasi të gjithë ata u "pagëzuan dhe dolën nga uji, Fryma e Shenjtë zbriti mbi ta dhe ata u mbushën me ^bFrymën e Shenjtë dhe me zjarr.

14 Dhe vini re, ata u "rrethuan rreth e përqark si të ishte nga zjarri; dhe ai zbriti nga qielli dhe turma e dëshmoi atë, dhe dha dëshmi; dhe nga qielli zbritën engjëj dhe u shërbyen.

19 9a 3 Ne. 9:20.
11a 3 Ne. 11:23.
13a USH Pagëzim,
pagëzoi.

b 3 Ne. 12:2;
Morm. 7:10.
USH Dhuratë e
Frymës së Shenjtë.

14a Hel. 5:23–24, 43–45;
3 Ne. 17:24.

15 Dhe ndodhi që ndërsa engjëjt po u shërbenin dishepujve, vini re, Jezusi erdhi dhe qëndroi mes tyre, dhe u mësoi.

16 Dhe ndodhi që ai i foli turmës dhe e urdhëroi të gjunjëzohej përsëri përdhe, dhe gjithashtu dishepujt e tij duhej të gjunjëzoheshin përdhe.

17 Dhe ndodhi që pasi të gjithë u gjunjëzuan përdhe, ai urdhëroi dishepujt e tij të luteshin.

18 Dhe vini re, ata filluan të luteshin; dhe ata iu lutën Jezusit, duke e quajtur atë Zotin e tyre dhe Perëndinë e tyre.

19 Dhe ndodhi që Jezusi u largua nga mesi i tyre dhe vajti pak më tutje, dhe u përkul gjer në tokë, dhe tha:

20 Atë, të falënderoj që u dhe Frymën e Shenjtë këtyre që unë kam zgjedhur; dhe është për shkak të besimit të tyre tek unë, që i kam zgjedhur nga bota.

21 Atë, të lutem që t'u japësh Frymën e Shenjtë të gjithë atyre që besojnë në fjalët e tyre.

22 Atë, ti u ke dhënë atyre Frymën e Shenjtë, sepse ata besojnë në mua; dhe ti e shikon që ata besojnë në mua, sepse i dëgjon dhe ata më luten mua; dhe ata më luten mua, sepse unë jam me ta.

23 Dhe tani Atë, unë po të lutem ty për ta, si dhe për të gjithë ata që do të besojnë në fjalët e tyre, që ata të mund të besojnë në mua, që unë të jem

në ta, "sikurse ti, Atë, je në mua, që ne të mund të jemi ^bnjë.

24 Dhe ndodhi që pasi Jezusi iu lut kështu Atit, ai vajti te dishepujt e tij dhe vini re, ata vazhdonin gjithnjë t'i luteshin pa pushim; dhe nuk "përsëritnin shumë fjalë, pasi u qe dhënë atyre se për çfarë duhej të ^bluteshin dhe ata ishin plot dëshirë.

25 Dhe ndodhi që Jezusi i bekoji, ndërsa ata i luteshin atij; dhe fytyra e tij buzëqeshi mbi ta dhe drita e "fytyrës së tij shkëlqeu mbi ta, dhe vini re, ata u bënë të ^bbardhë si fytyra dhe si rrobat e Jezusit; dhe vini re, ajo bardhësi, ia kalonte çdo bardhësie, po, madje nuk mund të kishte asgjë aq të bardhë mbi tokë, sa ajo bardhësi.

26 Dhe Jezusi u tha atyre: Vazhdoni të luteni; megjithëse ata nuk pushuan së luturi.

27 Dhe ai u largua përsëri prej tyre dhe shkoi pak më tutje, dhe u përkul përdhe; dhe iu lut përsëri Atit, duke thënë:

28 Atë, të falënderoj se ti i ke "pastruar ata që zgjedha unë, për shkak të besimit të tyre dhe unë lutem për ta, si dhe për ata që do të besojnë në fjalët e tyre, që të mund të pastrohen tek unë, nëpërmjet besimit në fjalët e tyre, madje ashtu siç janë pastruar tek unë.

29 Atë, unë nuk lutem për botën, por për ata që ti më dhe "nga bota, për shkak të besimit

23a 3 Ne. 9:15.
b Gjo. 17:21–23.
USH Unitet.

24a Mt. 6:7.
b DeB 46:30.

25a Num. 6:23–27.
b USH Shpërfytyrim—
Qenie të
shpërfytyruara.

28a Moro. 7:48;

DeB 50:28–29;
88:74–75.
USH Pastër (i),
pastërti.

29a Gjo. 17:6.

të tyre, që ata të mund të pas-trohen në mua, që unë të mund të jem në ta, sikurse ti, Atë, je në mua; që ne të mund të jemi një, që unë të mund të lartësohem në ta.

30 Dhe pasi Jezusi tha këto fjalë, ai vajti përsëri te dishepujt e tij; dhe vini re, ata po luteshin me vendosmëri, pa pushim; dhe ai buzëqeshi përsëri; dhe vini re, ata ishin të "bardhë sikurse Jezusi.

31 Dhe ndodhi që ai u largua pak dhe iu lut Atit.

32 Dhe gjuha nuk mund t'i shqiptojë fjalët që ai tha në lutje, as nuk mund të "shkruhen nga njeriu fjalët me të cilat ai u lut.

33 Dhe turma e dëgjoi dhe dëshmon; dhe zemrat e tyre qenë hapur dhe ata kuptuan në zemrat e tyre fjalët me të cilat ai u lut.

34 Megjithatë, kaq të madhë-rishme dhe të mrekullueshme ishin fjalët me të cilat ai u lut, saqë ato nuk mund të shkruhen, as nuk mund të "shqiptohen nga njeriu.

35 Dhe ndodhi që pasi Jezusi mbaroi lutjet, ai vajti përsëri te dishepujt dhe u tha atyre: Unë kurrë nuk kam parë një "besim kaq të madh mes gjithë Judenjve; prandaj, nuk mund t'u tregoja atyre mrekulli kaq të mëdha, për shkak të ^bmosbesimit të tyre.

36 Në të vërtetë, unë ju them juve, nuk ka asnjë prej tyre që

të ketë parë gjëra kaq të mëdha, sa keni parë ju; as nuk kanë dëgjuar gjëra kaq të mëdha, sa keni dëgjuar ju.

KAPITULLI 20

Jezusi siguron mrekullisht bukë dhe verë dhe u administron përsëri sakramentin njerëzve—Mbetja e Jakobit do të vijë në njohurinë e Zotit, Perëndisë së tyre dhe do të trashëgojë Amerikat—Jezusi është profeti, sikurse Moisiu dhe Nefitët janë fëmijë të profetëve—Njerëz të tjerë të Zotit do të mbliidhen në Jeruzalem. Rreth 34 pas K.

DHE ndodhi që ai urdhëroi turmën dhe gjithashtu dishepujt e tij të pushonin së luturi. Dhe ai i urdhëroi ata që të mos pushonin së "luturi në zemrat e tyre.

2 Dhe ai i urdhëroi që të ngriheshin dhe të qëndronin në këmbë. Dhe ata u ngritën dhe qëndruan në këmbë.

3 Dhe ndodhi që ai copëtoi përsëri bukë dhe e bekoji atë dhe ua dha dishepujve për ta ngrënë.

4 Dhe, pasi e hëngrën, ai i urdhëroi që ata të copëtonin bukë dhe t'i jepnin turmës.

5 Dhe, pasi ia dhanë turmës, ai u dha atyre gjithashtu, që të pinin verë dhe i urdhëroi që ata t'i jepnin turmës.

6 Tani, nuk ishte sjellë as "bukë, as verë nga dishepujt ose turma.

7 Por, me të vërtetë, ai u "dha

30a Mt. 17:2.

32a DeB 76:116.

34a 2 Kor. 12:4;

3 Ne. 17:17.

35a USH Besim.

b Mt. 13:58.

USH Mosbesim.

20 1a 2 Ne. 32:9;

Mosia 24:12.

6a Mt. 14:19–21.

7a Gjo. 6:9–14.

atyre bukë të hanin dhe gjithashtu verë të pinin.

8 Dhe ai u tha atyre: Ai që ^aha këtë bukë, ha nga trupi im në shpirtin e tij; dhe ai që pi nga kjo verë, pi nga gjaku im në shpirtin e tij; dhe shpirti i tij nuk do të ketë kurrë uri ose etje, por do të jetë i ngopur.

9 Tani, pasi e gjithë turma hëngri dhe piu, vini re, ata u mbushën me Shpirtin; dhe thirrën të gjithë së bashku njëzëri dhe i dhanë lavdi Jezusit të cilin ata si e panë ashtu dhe e dëgjuan.

10 Dhe ndodhi që pasi ata të gjithë i dhanë lavdi Jezusit, ai u tha atyre: Vini re, tani unë plotësoj urdhrin që Ati më urdhëroi në lidhje me këtë popull, që është një mbetje e shtëpisë së Izraelit.

11 Ju mbani mend që ju fola dhe ju thashë se kur do të plotësohen ^afjalët e ^bIsaias—vini re, ato janë të shkruara, ju i keni ato përpara jush, prandaj kërkojini—

12 Dhe në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve se kur ato të plotësohen atëherë është plotësimi i ^abesëlidhjes që Ati ka bërë me popullin e tij, O shtëpi e Izraelit.

13 Dhe atëherë, ^ambetjet që do të ^bshpërndahen kudo në faqe të dheut, do të ^cmbliidhen nga lindja dhe nga perëndimi dhe

nga jugu, dhe nga veriu; dhe ata do të sillen në ^anjohurinë e Zotit, Perëndisë së tyre që i ka shëlbuar ata.

14 Dhe Ati më ka urdhëruar që t'ju jap këtë ^atokë për trashëgimin tuaj.

15 Dhe unë ju them se, në qoftë se Johebrenjtë nuk ^apendohen pas bekimit që ata do të marrin, pasi ta kenë shpërndarë popullin tim—

16 Atëherë ju, që jeni një mbetje e shtëpisë së Jakobit, shkoni mes tyre; dhe do të jeni në mesin e atyre që do të jenë shumë; dhe ju do të jeni mes atyre si një luan mes bishave të pyllit dhe një ^aluan i ri mes grigjave të deleve, i cili po të kalojë mes tyre, i ^bshkel dhe i shqyen në copa, dhe asnjë nuk do të mund t'i çlirojë.

17 Dora jote do të ngrihet lart kundër kundërshtarëve të tu dhe të gjithë armiqtë e tu do të dërrmohen.

18 Dhe unë do ta ^ambledh popullin tim tok, si një njeri mbledh duajt e tij në lëmë.

19 Pasi unë do ta bëj popullin tim me të cilin Ati ka bërë besëlidhje, po, unë do ta bëj ^abririn tënd prej hekuri dhe do t'i bëj thundrat e tua prej tunxhi. Dhe ti do të bësh copë shumë njerëz; dhe unë do t'ia kushtoj Zotit fitimet e tyre dhe pasurinë e

8a Gjo. 6:50–58;
3 Ne. 18:7.
USH Sakrament.
11a 3 Ne. 16:17–20;
23:1–3.
b 2 Ne. 25:1–5;
Morm. 8:23.
12a 3 Ne. 15:7–8.

13a 3 Ne. 16:11–12; 21:2–7.
b USH Izrael—
Shpërndarja e
Izraelit.
c USH Izrael—
Mbledhja e Izraelit.
d 3 Ne. 16:4–5.
14a USH Tokë e

premtuar.
15a 3 Ne. 16:10–14.
16a Morm. 5:24;
DeB 19:27.
b Mik. 5:8–9;
3 Ne. 16:14–15; 21:12.
18a Mik. 4:12.
19a Mik. 4:13.

tyre, Zotit të të tërë tokës. Dhe vini re, unë jam ai që e bën këtë.

20 Dhe do të ndodhë, thotë Ati, që “shpata e drejtësisë sime do të qëndrojë pezull mbi ta atë ditë; dhe në qoftë se ata pendohen, ajo do të bjerë mbi ta, thotë Ati, po, madje mbi të gjitha kombet e Johebrenjve.

21 Dhe do të ndodhë që unë do ta vendos “popullin tim, O shtëpi e Izraelit.

22 Dhe vini re, këtë popull unë do ta vendos në këtë vend, për të plotësuar “besëlidhjen që bëra me atin tuaj, Jakobin; dhe do të jetë një ^bJeruzalem i Ri. Dhe fuqitë e qiellit do të jenë në mes të këtij populli; po, madje, “unë do të jem në mesin tuaj.

23 Vini re, unë jam ai për të cilin foli Moisiu, duke thënë: Zoti, Perëndia juaj, do të ngrejë “një profet nga vëllezërit tuaj, sikurse unë; atë ju do ta dëgjoni në të gjitha gjërat çfarëdo që ai do t’ju thotë. Dhe do të ndodhë që çdo qenie që nuk do ta dëgjojë atë profet, do të dëbohet nga mesi i popullit.

24 Në të vërtetë, unë ju them juve, po, se të “gjithë profetët prej Samuelit dhe të gjithë ata që e pasuan, të gjithë ata që folën, kanë dëshmuar për mua.

25 Dhe vini re, jeni fëmijët e

profetëve; dhe jeni nga shtëpia e Izraelit dhe jeni nga “besëlidhja që Ati bëri me etërit tuaj, duke i thënë Abrahamit: Dhe ^bnë farën tënde do të bekohen të gjitha fiset e tokës.

26 Së pari, Ati, më ngriti për ju dhe më dërgoi që t’ju bekoj, kështu që secili prej jush të “largohet nga paudhësitë e tij; dhe kjo, sepse ju jeni fëmijët e besëlidhjes—

27 Dhe pasi të jeni bekuar, Ati do të plotësojë besëlidhjen që ai bëri me Abrahamin, duke thënë: “Në farën tënde do të bekohen të gjitha fiset e tokës—pasi nëpërmjet meje Fryma e Shenjtë do të derdhet mbi Johebrenjtë dhe ky bekim do t’i bëjë ^bJohebrenjtë më të fuqishëm se gjithë të tjerët, në shpërndarjen e popullin tim, O shtëpi e Izraelit.

28 Dhe ata do të jenë një “murtajë për popullin e këtij vendi. Megjithatë, kur të kenë marrë plotësinë e ungjillit tim, atëherë, në qoftë se ata do të ngurtësojnë zemrat e tyre kundër meje, unë do t’ua kthej paudhësitë e tyre mbi kokat e tyre—thotë Ati.

29 Dhe unë do të “kujoj besëlidhjen që kam bërë me popullin tim; dhe unë kam bërë besëlidhje me ta se do t’i ^bmbledh tok në kohën e caktuar prej

20a 3 Ne. 29:4.

21a 3 Ne. 16:8–15.

22a Zan. 49:22–26;
DeB 57:2–3.

b Isa. 2:2–5;
3 Ne. 21:23–24;
Eth. 13:1–12;
DeB 84:2–4.
USH Jeruzalem i Ri.
c Isa. 59:20–21;

Mal. 3:1; 3 Ne. 24:1.

23a LiP. 18:15–19;
Vep. 3:22–23;
1 Ne. 22:20–21.

24a Vep. 3:24–26;
1 Ne. 10:5;
Jakobi 7:11.

25a USH Besëlidhje e
Abrahamit.
b Zan. 12:1–3; 22:18.

26a Fja. 16:6.

27a Gal. 3:8;
2 Ne. 29:14;
Abr. 2:9.

b 3 Ne. 16:6–7.
28a 3 Ne. 16:8–9.

29a Isa. 44:21;
3 Ne. 16:11–12.

b USH Izrael—
Mbledhja e Izraelit.

meje dhe do t' u kthej përsëri "tokën e etërve të tyre për trashëgimin e tyre, që është toka e "Jeruzalemit, që është toka e premtuar atyre përgjithmonë, thotë Ati.

30 Dhe do të ndodhë që koha do të vijë kur plotësia e ungjillit tim do t' u predikohet atyre;

31 Dhe ata do të "besojnë në mua, që unë jam Jezu Krishti, Biri i Perëndisë dhe do t' i luten Atit në emrin tim.

32 Atëherë "rojat e tyre do ta ngrënë zërin e tyre dhe me zë së bashku ata do të këndojnë; pasi do të shohin me vet sytë e tyre.

33 Atëherë Ati do t' i mbledhë përsëri tok dhe do t' u japë atyre për trashëgimin e tyre, tokën e Jeruzalemit.

34 Atëherë ata do të shpërrthejnë në gëzim—"Këndoni së bashku, ju vende të shkretuara të Jeruzalemit; pasi Ati e ka ngushëlluar popullin e tij, ai ka shëlbuar Jeruzalemin.

35 Ati ka shpërvëshur krahun e tij të shenjtë para syve të të gjitha kombeve; dhe të gjitha skajet e tokës do të shohin shpëtimin e Atit; dhe Ati dhe unë jemi një.

36 Dhe atëherë do të vërtetohet ajo që është shkruar: "Zgjohu, zgjohu përsëri dhe vish forcën tënde, O Sion; vish rrobat e tua të bukura, O Jeruzalem, qytet

i shenjtë, sepse tani e tutje nuk do të vijnë më te ti të parrethprerët dhe të papastrit.

37 Shkunde veten nga pluhuri; ngrihu, ulu O Jeruzalem, çlirohu nga rripat që ke në qafën tënde, O bijë e robëruar e Sionit.

38 Pasi kështu thotë Zoti: Ju jeni shitur për asgjë dhe do të shëlbeheni pa para.

39 Në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve se populli im do ta njohë emrin tim; po, në atë ditë ata do ta dinë se unë jam ai që flet.

40 Dhe atëherë ata do të thonë: "Sa të bukura janë mbi male këmbët e atij që u sjell lajme të mira, që "njofton paqen; që u sjell lajme të mira të mirëve, që njofton shpëtimin; që i thotë Sionit: Perëndia yt mbretëron!

41 Dhe atëherë do të buçasë një zë: "Largohuni, largohuni, dilni prej andej, mos prekni atë që është e "papastër; largohuni nga mesi i saj; "pastrohuni ju që mbani enët e Zotit.

42 Pasi ju "nuk do të dilni me nxitim as nuk do të ikni; pasi Zoti do të shkojë para jush dhe Perëndia i Izraelit do të jetë praparoja juaj.

43 Vini re, shërbëtori im do të veprojë me urtësi; ai do të lartësohet dhe do të lëvdohet dhe do të jetë shumë lart.

44 Sikurse shumë u habitën nga ty—pamja e tij që kaq e

29c Amo. 9:14–15.
d ush Jeruzalem.

31a 3 Ne. 5:21–26;
21:26–29.

32a Isa. 52:8;
3 Ne. 16:18–20.
ush Ruaj, roje.

34a Isa. 52:9.

36a Isa. 52:1–3;
DeB 113:7–10.
ush Sion.

40a Isa. 52:7; Nah. 1:15;
Mosia 15:13–18;
DeB 128:19.

b Mr. 13:10;
1 Ne. 13:37.

41a Isa. 52:11–15.
b ush Pastër (i) dhe
papastër (i).
c DeB 133:5.
42a 3 Ne. 21:29.

shfityruar, më shumë se e çdo njeriu dhe forma e tij më shumë se ajo e bijve të njerëzve—

45 Kështu, ai do të “spërkasë shumë kombe; mbretërit do të mbyllin gojën para tij, pasi ata do të shohin atë që nuk u ishte treguar atyre; dhe ata do të kuptojnë atë që nuk e kishin dëgjuar.

46 Në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve se të gjitha këto gjëra do të vijnë me siguri, madje, ashtu sikurse më urdhëroi Ati. Atëherë do të plotësohet kjo besëlidhje që Ati ka lidhur me popullin e tij; dhe atëherë “Jeruzalemi do të banohet përsëri nga populli im dhe do të jetë toka e trashëgimit të tyre.

KAPITULLI 21

Izraeli do të mblidhet kur të dalë Libri i Mormonit—Johebrenjtë do të vendosen si njerëz të lirë në Amerikë—Ata do të shpëtojnë në qoftë se besojnë dhe binden; përndryshe do të veçohen dhe do të shkatërrohen—Izraeli do të ndërtojë Jeruzalemin e Ri dhe fiset e humbura do të kthehen. Rreth 34 pas K.

DHE në të vërtetë, unë ju them juve, unë do t’ju jap një shenjë, që ju të dini “kohën kur këto gjëra do të jenë gati të ndodhin—kur unë të mbledh nga shpërndarja e tij e gjatë, popullin tim, O shtëpi e Izraelit

dhe të vendos përsëri mes tyre Sionin tim;

2 Dhe vini re, kjo është gjëja që do t’ju jap për shenjë—pasi në të vërtetë unë ju them juve se, kur këto gjëra që po ju njoftoj dhe do t’ju njoftoj më pas unë vetë dhe nga fuqia e Frymës së Shenjtë që do t’ju jepet nga Ati, do t’u njoftohen Johebrenjve, që të mund të dinë në lidhje me këtë popull, që janë një mbetje e shtëpisë së Jakobit dhe në lidhje me këtë popullin tim që do të shpërndahet prej tyre.

3 Në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them, kur “këto gjëra do t’u bëhen të njohura atyre nga Ati dhe do të vijnë nga Ati, prej tyre tek ju;

4 Pasi është në diturinë e Atit që ata të vendosen në këtë vend dhe të caktohen nëpërmjet fuqisë së Atit si një popull i “lirë, që këto gjëra të vijnë nga ata te një mbetje e farës suaj, që ^bbesëlidhja e Atit, që ai ka lidhur me popullin e tij, të mund të plotësohet, O shtëpi e Izraelit;

5 Prandaj, kur këto vepra dhe veprat që do të bëhen në të ardhmen mes jush do të vijnë, ^anëpërmjet Johebrenjve, në ^bfarën tuaj, që do të bien në mosbesim për shkak të paudhësisë;

6 Pasi kështu është dëshira e Atit që kjo duhet të vijë nga “Johebrenjtë, që ai të mund t’u tregojë pushtetin e tij Johebrenjëve, kështu që, në qoftë se

45a Isa. 52:15.

46a Eth. 13:5, 11.

21 1a USH Ditë të fundit, ditë të mëvonshme.

3a Eth. 4:17;

JS—H 1:34–36.

4a 1 Ne. 13:17–19;

DeB 101:77–80.

b Morm. 5:20.

USH Besëlidhje e Abrahamit.

5a 3 Ne. 26:8.

b 2 Ne. 30:4–5;

Morm. 5:15;

DeB 3:18–19.

6a 1 Ne. 10:14;

Jakobi 5:54;

3 Ne. 16:4–7.

Johebrenjtë nuk do të ngurtësojnë zemrat e tyre, ata mund të pendohen dhe të vijnë tek unë dhe të pagëzohen në emrin tim, dhe të dinë pikat themelore të doktrinës sime, që ata të mund të ^bnumërohen mes popullit tim, O shtëpi e Izraelit;

7 Dhe kur të ndodhin këto gjëra, që “fara jote do të fillojë t’i dijë këto gjëra—do të jetë një shenjë për ta, që të mund të dinë se vepra e Atit ka filluar tashmë për plotësimin e besëlidhjes që ai ka bërë me njerëzit që janë të shtëpisë së Izraelit.

8 Dhe kur të vijë ajo ditë, do të ndodhë që mbretërit do të mbyllin gojën; pasi ata do të shohin atë që nuk iu tregua; dhe do të kuptojnë atë që nuk kishin dëgjuar.

9 Pasi në atë ditë, për hirin tim, Ati do të përmbushë mes tyre një vepër që do të jetë një vepër madhështore dhe e “mrekullueshme; dhe do të ketë mes tyre njerëz që nuk do ta besojnë, megjithëse një njeri do t’ua njoftojë.

10 Por vini re, jeta e shërbëtorit tim do të jetë në dorën time; prandaj, ata nuk do t’i bëjnë keq, megjithëse ai do të jetë i “prishur për shkak të tyre. Megjithatë, unë do ta shëroj atë, pasi unë do t’u tregoj se ^burtësia ime është më e madhe se dinakëria e djallit.

11 Prandaj do të ndodhë që kushdo që nuk do të besojë në fjalët e mia, që jam Jezu Krishti, fjalë të cilat Ati do ta bëjë “atë që t’i nxjerrë në dritë te Johebrenjtë dhe do t’i japë atij fuqi që t’i nxjerrë në dritë te Johebrenjtë, (do të bëhet madje, ashtu sikurse themelore (Moisiu) ai do të ^bveçohet nga populli im, që është i besëlidhjes.

12 Dhe populli im, që është një mbetje e Jakobit, do të jetë mes Johebrenjve, po, në mes tyre si një “luan mes bishave të pyllit, një luan i ri mes grigjave të deleve, të cilat, në qoftë se ai kalon mes tyre, i ^bshkel dhe i shqyen në copa dhe askush nuk mund t’i çlirojë.

13 Dora e tyre do të ngrihet kundër kundërshtarëve të tyre dhe të gjithë armiqtë e tyre do të dërrmohen.

14 Po, mjerë Johebrenjtë, nëse nuk “pendohen; pasi do të ndodhë në atë ditë, thotë Ati, që unë do të dërrmoj kuajt e tu dhe do të shkatërroj karrot e tua të luftës;

15 Dhe unë do të dërrmoj qytetet e vendit tënd dhe do të rrënoj të gjitha fortesat e tua;

16 Dhe unë do të dërrmoj magjitë dhe falltarët nga toka jote;

17 Do të shkatërroj shëmbëlltyrat e tua të “gdhendura dhe statujat e tua nga mesi yt dhe ti

6b Gal. 3:7, 29;

3 Ne. 16:13;

Abr. 2:9–11.

7a 3 Ne. 5:21–26.

9a Isa. 29:13; Vep. 13:41;

1 Ne. 22:8.

USH Rivendosje e

ungjillit.

10a DeB 135:1–3.

b DeB 10:43.

11a 2 Ne. 3:6–15;

Morm. 8:16, 25.

b DeB 1:14.

12a Mik. 5:8–15;

3 Ne. 20:16.

b 3 Ne. 16:13–15.

14a 2 Ne. 10:18; 33:9.

17a Eks. 20:3–4;

Mosia 13:12–13;

DeB 1:16.

USH Idhujtari.

nuk do të adhurosh më veprat e duarve të tua;

18 Dhe unë do të shkul pyjet e tua nga mesi yt; kështu do të shkatërroj qytetet e tua.

19 Dhe do të ndodhë që të gjitha "gënjeshtrat e mashtrimet dhe lakmitë, dhe grindjet, dhe intrigat e priftërinjve, dhe lavirisitë do të zhduken.

20 Pasi do të ndodhë, thotë Ati, që në atë ditë, kushdo që nuk do të pendohet dhe nuk do të vijë te Biri im i Dashur, do ta përjashtoj nga mesi i popullit tim, O shtëpi e Izraelit;

21 Dhe unë do të ushtroj hakmarrje dhe zemërim mbi ta, madje, sikurse mbi paganët, të tillë që nuk e kanë dëgjuar.

22 Por, në qoftë se do të pendohen dhe do t'u vënë veshin fjalëve të mia dhe nuk do të ngurtësojnë zemrat e tyre, unë do ta "vendos kishën time mes tyre dhe ata do të hyjnë në besëlidhjen dhe do të numërohen mes kësaj mbetjeje të Jakobit, së cilës i kam dhënë këtë tokë për trashëgimin e tyre;

23 Dhe ata do ta ndihmojnë popullin tim, mbetjen e Jakobit dhe gjithashtu të gjithë ata të shtëpisë së Izraelit që do të vijnë që të mund të ndërtojnë një qytet i cili do të quhet "Jeruzalemi i Ri.

24 Dhe atëherë, ata do ta ndihmojnë popullin tim që është i shpërndarë mbi të gjithë faqen e dheut, që të mund të mblidhet në Jeruzalemin e Ri.

25 Dhe atëherë, "fuqia e qiellit do të zbresë mes tyre; dhe ^bunë do të jem mes tyre.

26 Dhe atëherë, puna e Atit do të fillojë në atë ditë kur ky ungjill do të predikohet mes mbetjes së këtij populli. Në të vërtetë, unë ju them juve se në atë ditë puna e Atit do të "fillojë mes të gjithë të shpërndarëve të popullit tim, po, madje edhe mes fiseve që kanë ^bhumbur, që Ati i udhëhoqi dhe i nxori nga Jeruzalemi.

27 Po, puna do të fillojë mes të gjithë të "shpërndarëve të popullit tim, me Atin që do të përgatisë udhën që ata të vijnë tek unë, kështu që të thërrasin Atin në emrin tim.

28 Po, dhe atëherë puna do të fillojë me Atin mes të gjitha kombeve për të përgatitur udhën, nëpërmjet së cilës populli i tij të mund të "mblidhet në shtëpi, në tokën e trashëgimit të tij.

29 Dhe ata do të largohen nga të gjitha kombet dhe nuk do të largohen "me të shpejtë, as nuk do të ikin, pasi unë do të shkoj para tyre, thotë Ati dhe do të jem praparoja e tyre.

19a 3 Ne. 30:2.

22a USH Periudhë.

b 2 Ne. 10:18–19;

3 Ne. 16:13.

23a 3 Ne. 20:22;

Eth. 13:1–12.

USH Jeruzalem i Ri.

25a 1 Ne. 13:37.

b Isa. 2:2–4;

3 Ne. 24:1.

26a 1 Ne. 14:17;

3 Ne. 21:6–7.

b USH Izrael—Dhjetë

fiset e humbura të

Izraelit.

27a 3 Ne. 16:4–5.

28a USH Izrael—

Mbledhja e Izraelit.

29a Isa. 52:12;

3 Ne. 20:42.

KAPITULLI 22

Në ditët e fundit do të vendoset Sioni me kunjat e tij dhe Izraeli do të mbledhet në mëshirë dhe butësi — Ata do të triumfojnë — Krahajo Isaia 54. Rreth 34 pas K.

DHE atëherë do të vërtetohet ajo që është shkruar: Këndo, O shterpë, ti që nuk lindje; shpërrthe në "këngë dhe thirr me zë të lartë, ti që nuk provove dhembjet e lindjes; pasi më të shumë janë fëmijët e së shkretës, sesa fëmijët e gruas së martuar, thotë Zoti.

2 Zgjero vendin e çadrës sate dhe lë të hapen perdet e bane-save tuaja; mos u kurse, zgjat litarët e tu dhe forco "kunjat e tua;

3 Pasi ti do të shtihesh në të djathtë dhe në të majtë dhe fara jote do të trashëgojë "Johebrenjtë dhe do të bëjë të popullohen qytetet e shkretuara.

4 Mos u frikëso se nuk do të turpërohesh; as mos u huto, pasi nuk do të "skuqesh; pasi do të harrosh turpin e rinisë sate dhe nuk do të kujtosh më turpin e vejërisë sate.

5 Pasi, krijuesi yt, bashkëshorti yt, e ka emrin Zoti i Ushtrive; dhe ai do të quhet Shëlbuesi yt, i Shenjti i Izraelit—Perëndia i tërë tokës.

6 Pasi Zoti të ka ftuar si një grua të braktisur dhe të

pikëlluar në shpirt dhe si një bashkëshorte të rinisë kur ti u përzure, thotë Perëndia yt.

7 Për një çast të vogël, unë të kam braktisur, por me mëshira të mëdha unë do të të mbledh.

8 Në një zemërim të vogël, e fsheha prej teje për një çast fytyrën time, por me mirësi të përhershme unë do të kem "mëshirë për ty, thotë Zoti, Shëlbuesi yt.

9 Sepse "këtë herë, është si "ujërat e kohës së Noeut për mua, pasi në të njëjtën mënyrë që jam betuar se ujërat e Noeut nuk do të mbulojnë më tokën, kështu jam betuar se nuk do të zemërohesha me ty.

10 Edhe sikur të largohen "malet dhe të lëvizin kodrat, mirësia ime nuk do të "largohet prej teje, as besëlidhja e paqes sime nuk do të hiqet, thotë Zoti që ka mëshirë për ty.

11 O e pikëlluar, e rrahur nga stuhia dhe e pa ngushëlluar! Vër re, unë do t'i shtroj "gurët e tu me ngjyra të bukura dhe do të hedh themelet e tua me safirë.

12 Dhe unë do t'i bëj dritaret e tua prej agati dhe portat e tua prej rubinësh dhe të gjitha muret e tua rrethuese prej gurësh të çmuar.

13 Dhe "të gjithë fëmijët e tu do të mësohen nga Zoti; dhe e madhe do të jetë paqja e fëmijëve të tu.

22 1a USH Këndo.

2a USH Kunj.

3a USH Johebrenj.

4a 2 Ne. 6:7, 13.

8a USH Mëshirshëm (i),

mëshirë.

9a Isa. 54:9.

b USH Përmbytje në

kohën e Noeut.

10a Isa. 40:4.

b Psa. 94:14;

DeB 35:25.

11a Zbu. 21:18–21.

13a Jer. 31:33–34.

14 Ti do të vendosesh në “drejtësi; ti do të jesh larg nga shtypja, pasi nuk do të kesh frikë dhe nga tmërri, pasi nuk do të vijë afër teje.

15 Vër re, me siguri ata do të mblidhen së bashku kundër teje, por jo nga unë; të gjithë ata që do të mblidhen së bashku kundër teje, do të bien për hirin tënd.

16 Vër re, unë kam krijuar farkëtarin që i fryn qymyrit në zjarr dhe që bën një vegël për punën e tij; dhe unë kam krijuar shkatërrimtarin për të prishur.

17 Asnjë armë që bëhet kundër teje, nuk do të ketë sukses; dhe çdo gjuhë që do të fyejë kundër teje në gjykim, ti do ta dënosh. Ky është trashëgimi i shërbëtorëve të Zotit dhe drejtësia e tyre është prej meje, thotë Zoti.

KAPITULLI 23

Jezusi miraton fjalët e Isaias — Ai urdhëron njerëzit të studiojnë profetët — Fjalët e Samuel Lamanitit në lidhje me Ringjalljen, u shtohen analeve të tyre. Rreth 34 pas K.

DHE tani vini re, unë ju them juve se ju duhet t’i “kërkoni këto gjëra. Po, një urdhërim ju jap juve, që t’i kërkoni këto gjëra me zell; pasi të mëdha janë fjalët e ^bIsaias.

2 Pasi me siguri ai foli mbi të gjitha këto gjëra në lidhje me

popullin tim i cili është nga shtëpia e Izraelit; prandaj është e nevojshme që ai duhet t’u flasë gjithashtu Johebrenjve.

3 Dhe të gjitha gjërat që tha, janë vërtetuar dhe “do të vërtetohen, madje, sipas fjalëve që ai tha.

4 Prandaj, dëgjoni fjalët e mia; shkruani gjërat që ju thashë; dhe sipas kohës dhe vullnetit të Atit, ato do t’u kalohen Johebrenjve.

5 Dhe kushdo që do të dëgjojë fjalët e mia dhe do të pendohet dhe pagëzohet, po ai do të shpëtohet. Kërkoni “profetët, pasi ka shumë prej tyre që dëshmojnë mbi këto gjëra.

6 Dhe tani ndodhi që pasi Jezusi i tha këto fjalë, u tha atyre përsëri, pasi u shpjegoi të gjitha shkrimet e shenjta që ata kishin marrë, ai u tha: Vini re, unë do të doja që ju të shkruani shkrime të tjera të shenjta që nuk i keni.

7 Dhe ndodhi që ai i tha Nefit: Më sill analet që ke mbajtur.

8 Dhe kur Nefi i solli analet dhe ia vuri para, ai u hodhi një vështrim dhe tha:

9 Në të vërtetë, unë ju them juve, unë urdhërova shërbëtorin tim “Samuel Lamanitin, që ai t’i dëshmonte këtij populli se në ditën që Ati do të lartësonte emrin e tij në mua, ^bshumë “shenjtore do të ^angriheshin së vdekuri dhe do t’u shfaqeshin shumë vetave dhe do

14a USH Drejtë (i),
Drejtësi.

23 1a USH Shkrime të
shenjta.
b 2 Ne. 25:1–5;

Morm. 8:23.
USH Isaia.
3a 3 Ne. 20:11–12.
5a Llu. 24:25–27.
9a Hel. 13:2.

b Hel. 14:25.
c USH Shenjtor.
d Mt. 27:52–53.
USH Ringjallje.

t'u shërbenin atyre. Dhe ai u tha: A nuk ishte kështu?

10 Dhe dishepujt e tij u përgjigjen dhe thanë: Po, Zot, Samueli profetizoi sipas fjalëve të tua dhe ato të gjitha u përmbushën.

11 Dhe Jezusi u tha atyre: Si është e mundur që nuk e keni shkruar këtë gjë, që shumë shenjtorë u ngritën dhe iu shfaqën shumë vetave dhe u shërbyen atyre?

12 Dhe ndodhi që Nefit iu kujtua se kjo gjë nuk ishte shkruar.

13 Dhe ndodhi që Jezusi urdhëroi që duhej shkruar; prandaj u shkrua ashtu siç ai urdhëroi.

14 Dhe tani ndodhi që pasi Jezusi u "shpjegoi të gjitha së bashku shkrimet e shenjta që ata kishin shkruar, i urdhëroi që t'u mësonin njerëzve gjërat që ai u shpjegoi atyre.

KAPITULLI 24

Lajmëtari i Zotit do të përgatisë udhën për Ardhjen e Dytë—Krishti do të ulet në gjykim—Izraeli është urdhëruar të paguajë të dhjetat dhe ofertat—Mbahet një libër kujtimi—Krahaso Malakia 3. Rreth 34 pas K.

DHE ndodhi që ai i urdhëroi ata të shkruanin fjalët që Ati i kishte dhënë Malakias, që duhej t'ua thoshte atyre. Dhe ndodhi që pasi u shkruan, ai i shpjegoi ato. Dhe këto janë fjalët që ai u

tha atyre, duke thënë: Kështu i tha Ati Malakias—Vër re, unë do të të çoj "lajmëtarin tim dhe ai do të përgatisë udhën para meje dhe Zoti që ju kërkoni, madje lajmëtari i besëlidhjes, në të cilin ju gëzoni, do të vijë menjëherë në tempullin e tij; vini re, ai do të vijë, thotë Zoti i Ushtrive.

2 Por, kush mund të "durojë ditën e ardhjes së tij dhe kush do të qëndrojë më këmbë kur ai të shfaqet? Pasi ai është sikurse zjarri i një "rafinuesi dhe soda e larësve.

3 Dhe ai do të ulet si rafinues dhe pastrues argjendi; dhe ai do të pastrojë të "bijtë e Levit dhe do t'i rafinojë si ar dhe argjend, që ata të mund t'i "ofrojnë Zotit një blatim në drejtësi.

4 Atëherë oferta e Judës dhe e Jeruzalemit do t'i pëlqejë Zotit, sikurse në kohët e vjetra dhe në vitet e shkuara.

5 Dhe unë do t'ju afrohem juve në gjykim; dhe unë do të jem një dëshmitar i shpejtë kundër magjistareve dhe kundër shkelësve të kurorës dhe kundër atyre që bëjnë betime të rreme, dhe kundër atyre që shtypin punëtorin në pagën e tij, të vejën dhe "jetimin dhe dëbojnë të huajin dhe nuk më kanë frikë—thotë Zoti i Ushtrive.

6 Pasi unë jam Zoti dhe nuk ndryshoj; prandaj, ju bijtë e Jakobit nuk jeni konsumuar.

7 Që nga ditët e etërve tuaj jeni

14a Llu. 24:44–46.

24 1a DeB 45:9.

2a 3 Ne. 25:1.

b Zak. 13:9;

DeB 128:24.

USH Tokë—Pastrimi

i tokës; Ardhje e

Dytë e Jezu Krishtit.

3a LiP. 10:8;

DeB 84:31–34.

b DeB 13:1.

5a Jak. 1:27.

^alarguar nga ordinancat e mia dhe nuk i keni zbatuar ato.
^bKthehuni tek unë dhe unë do të kthehem te ju—thotë Zoti i Ushtrive. Por, ju thoni: Si duhet të kthehemi?

8 A do të vjedhë një njeri Perëndinë? Megjithatë, ju më keni vjedhur. Por, ju thoni: Në çfarë mënyre të kemi vjedhur? Në të "dhjeta dhe në ^boferta.

9 Ju jeni mallkuar me një mallkim, pasi më keni vjedhur, madje i tërë ky komb.

10 Sillni të gjitha të "dhjetat në shtëpinë e thesarit, që të ketë ushqim në shtëpinë time; dhe më provoni për këtë—thotë Zoti i Ushtrive—në qoftë se nuk do t'u hap dritaret e qiellit dhe nuk do të derdh një ^bbekim, që nuk do të ketë mjaft vend për ta mbajtur.

11 Dhe unë do të qortoj gllabëruesin për hirin tuaj dhe ai nuk do të shkatërrojë frutat e tokës suaj; as vreshti juaj nuk do ta lëshojë parakohe frutin e tij në fusha—thotë Zoti i Ushtrive.

12 Dhe të gjitha kombet do t'ju quajnë të bekuar, pasi ju do të jeni një vend i këndshëm—thotë Zoti i Ushtrive.

13 Fjalët tuaja kanë qenë të rrepta kundër meje—thotë Zoti. Megjithatë, ju thoni: Çfarë kemi thënë kundër teje?

14 Ju keni thënë: Është e kotë

t'i shërbesh Perëndisë dhe ç'përfituam që zbatuam ordinancat e tij dhe që kemi ecur me trishtim para Zotit të Ushtrive?

15 Dhe tani, ne i quajmë kryelartët të lumtur; po, ata që punojnë poshtërsi janë lartësuar; po, ata që tundojnë Perëndinë, janë të shpëtuar.

16 Atëherë ata që kishin frikë nga Zoti "folën shpesh me njëritjetrin dhe Zoti u vuri veshin dhe i dëgjoi; dhe një ^blibër kujtimi u shkrua para tij, për ata që kishin frikë nga Zoti dhe që respektonin emrin e tij.

17 Dhe ata do të jenë të mitë, thotë Zoti i Ushtrive, atë ditë kur të "mbledh xhevahiret e mia; dhe do t'i fal ata, ashtu sikurse një njeri fal birin e tij që i shërben.

18 Atëherë ju do të ktheheni dhe do të "dalloni mes të drejtit dhe të ligut, mes atij që i shërben Perëndisë dhe atij që nuk i shërben.

KAPITULLI 25

Me Ardhjen e Dytë, kryelarti dhe i ligu do të digjen si kashta në arë—Elia do të kthehet para asaj dite të madhe dhe të tmerrshme—Krahaso Malakia 4. Rreth 34 pas K.

PASI vini re, vjen dita që do të "djegë si një furrë; dhe gjithë

7a USH Braktisje.

b Hel. 13:11;

3 Ne. 10:6;

Moro. 9:22.

8a USH Dhjeta (të),
dhjetë (e).

b USH Blatim.

10a DeB 64:23; 119:1–7.

b USH Bekoj, bekuar (i),
bekim.

16a Moro. 6:5.

b DeB 85:9; Moïs. 6:5.
USH Libër i kujtimit.

17a DeB 101:3.

18a USH Dalluar(it),
dhuratë e të.

25 1a Isa. 24:6;

1 Ne. 22:15;

3 Ne. 24:2;

DeB 29:9; 64:23–24;
133:64;

JS—H 1:37.

USH Tokë—Pastrimi
i tokës.

^bkryelartët, po, dhe të gjithë ata që bëjnë ligësi do të jenë si kashtë; dhe dita që vjen i djeg—thotë Zoti i Ushtrive—dhe nuk do t'u mbetet as rrënjë as degë.

2 Por, për ju që i trembeni emrit tim, "Biri i Drejtësisë do të ngrihet me shërim në krahët e tij; dhe ju do të shkoni përpara dhe do të ^brriteni si "viça stalle.

3 Dhe ju do t'i "shkelni nën këmbët tuaja të ligjtë; pasi ata do të jenë hi nën shputat e këmbëve tuaja, në ditën që do ta bëj këtë—thotë Zoti i Ushtrive.

4 Mbani mend ligjin e Moisiut, shërbëtorit tim, të cilit ia urdhërova në "Horeb, me statutet dhe gjykimet për gjithë Izraelin.

5 Vini re, unë do t'ju dërgoj "Elijan, profetin, para ardhjes së ^bditës së madhe dhe të tmerrshme të Zotit.

6 Dhe ai do të "kthejë zemrat e etërve te bijtë dhe zemrat e bijve tek etërit e tyre, në qoftë se unë nuk vij dhe e godas tokën me një mallkim.

KAPITULLI 26

Jezusi shpjegon të gjitha gjërat që nga fillimi dhe gjer në fund—

Foshnja dhe fëmijë flasin gjëra të mrekullueshme që nuk mund të shkruhen—Ata që bëjnë pjesë në Kishën e Krishtit kanë të gjitha gjërat e përbashkëta mes tyre. Rreth 34 pas K.

DHE tani ndodhi që pasi Jezusi u tha këto gjëra, ai ia shpjegoi turmës; dhe u shpjegoi të gjitha gjërat, si të mëdha, ashtu dhe të vogla.

2 Dhe ai tha: "Këto shkrime të shenjta që ju nuk i kishit me vete, Ati urdhëroi që unë t'ju jap; pasi që në urtësinë e tij që ato t'u kalohen brezave të ardhshëm.

3 Dhe ai shpjegoi të gjitha gjërat, madje që nga fillimi dhe deri në kohën që ai do të vijë në "lavdinë e tij—po, madje të gjitha gjërat që do të ndodhin mbi faqen e dheut, madje deri kur ^belementet do të shkrihen me nxehtësi të madhe dhe toka do të "mbështillet në vetvete si një pergamenë dhe qiejtë dhe toka do të marrin fund;

4 Dhe madje, deri "ditën e madhe dhe të fundit, kur të gjithë njerëzit dhe të gjitha fiset dhe të gjitha kombet, dhe gjuhët do të ^bqëndrojnë para Perëndisë, që të gjykohen për veprat e tyre,

1b 2 Ne. 20:33.
USH Kryelartësi,
krenari.

2a Eth. 9:22.

b DeB 45:58.

c Amo. 6:4;

1 Ne. 22:24.

3a 3 Ne. 21:12.

4a Eks. 3:1–6.

5a 2 Mbr. 2:1–2;

DeB 2:1; 110:13–16;

128:17–18.

USH Elija; Shpëtim
për të vdekurit;
Vulos, vulosje.

b USH Ardhje e Dytë e
Jezu Krishtit.

6a DeB 2:2.

26 2a DMTM Mal. kapitujt

3 dhe 4, të cituara
në 3 Ne. kapitujt

24 dhe 25.

3a USH Jezu Krisht—
Lavdia e Jezu

Krishtit.

b Amo. 9:13;

2 Pj. 3:10, 12;

Morm. 9:2.

USH Tokë—Pastrimi
i tokës; Botë—Fundi
i botës.

c Morm. 5:23.

4a Hel. 12:25;

3 Ne. 28:31.

b Mosia 16:10–11.

USH Gjykim, i fundit.

qofshin ato të mira ose qofshin ato të liga—

5 Në qoftë se ato janë të mira, në “ringjalljen e jetës së përherëshme; dhe në qoftë se ato janë të liga, në ringjalljen e mallkimit, duke qenë paralel, njëra nga një anë dhe tjetra në anën tjetër, sipas mëshirës dhe ^bdrejtësisë dhe shenjtërisë e cila është në Krishtin i cili ishte ‘para se bota filloi.

6 Dhe tani në këtë libër, nuk mund të shkruhen madje, as e “njëqinda pjesë e gjërave që Jezusi me të vërtetë u mësoi njerëzve;

7 Por vini re, “fletët e Nefit përmbajnë pjesën më të madhe të gjërave që ai u mësoi njerëzve.

8 Dhe këto gjëra që unë kam shkruar, janë një pjesë më e vogël e gjërave që ai u mësoi njerëzve; dhe unë i kam shkruar me qëllim që ato të mund t’i sillen përsëri këtij populli “nga Johebrenjtë, sipas fjalëve që tha Jezusi.

9 Dhe kur ata ta kenë marrë këtë që është e nevojshme që ta marrin së pari, për të provuar besimin e tyre dhe në qoftë se do të jetë që ata do t’u besojnë këtyre gjërave, atëherë “gjëra më të mëdha do t’u tregohen atyre.

10 Dhe në qoftë se do të jetë që ata nuk do t’u besojnë këtyre

gjërave, atëherë, për mallkimin e tyre, gjërat më të mëdha “nuk do t’u jepen.

11 Vini re, unë isha gati t’i shkruaja të gjitha sa ishin të gdhendura në fletët e Nefit, por Zoti ma ndaloi, duke thënë: Unë do të “provoj besimin e popullit tim.

12 Prandaj, unë Mormoni, shkruaj gjërat që më janë urdhëruar nga Zoti. Dhe tani, unë Mormoni, po u jap fund fjalëve të mia dhe vazhdoj të shkruaj gjërat që më janë urdhëruar.

13 Prandaj, unë do të dëshiroja që ju të vini re se Zoti u mësoi me të vërtetë njerëzve për hapësirën e tri ditëve; dhe paskësaj ai iu “shfaq shpesh atyre dhe shpesh copëtoi ^bbukë dhe e bekoi, dhe ua dha atyre.

14 Dhe ndodhi që ai i mësoi dhe u shërbeu “fëmijëve të turmës, gjë për të cilën është folur dhe ai i ^bzgjidhi gjuhët e tyre dhe ata u thanë etërve të tyre gjëra të mëdha dhe të mrekullueshme, madje edhe më të mëdha se ato që ai u zbuloi njerëzve; dhe ai i zgjidhi gjuhët e tyre, kështu që ata të mund të shpreheshin.

15 Dhe ndodhi që pasi ai u ngjit në qiell—herën e dytë që iu shfaq atyre dhe shkoi tek Ati, pasi u “shëroi të gjithë të sëmurët dhe të gjithë të çalët dhe u hapi sytë të verbërve dhe

5a Dan. 12:2;

Gjo. 5:29.

b ush Drejtësi.

c Eth. 3:14.

ush Jezu Krisht—
Ekzistenca e Krishtit
para lindjes.

6a Gjo. 21:25;

3 Ne. 5:8.

7a ush Fletë.

8a 3 Ne. 21:5–6.

9a Eth. 4:4–10.

10a Alma 12:9–11.

11a Eth. 12:6.

13a Gjo. 21:14.

b 3 Ne. 20:3–9.

ush Sakrament.

14a 3 Ne. 17:11–12.

b Alma 32:23;

3 Ne. 26:16.

15a 3 Ne. 17:9.

ush Shëroj, shërimë;
Mrekulli.

KAPITULLI 27

veshët të shurdhërve dhe madje bëri gjithfarëlloj shërimesh mes tyre, dhe ngriti një njeri së vdekuri, dhe u tregoi atyre fuqinë e tij, dhe u ngjit tek Ati—

16 Vini re, ndodhi që të nesërmen turma u mblodh përsëri dhe ata panë dhe dëgjuan këta fëmijë; po, madje edhe “foshnjat hapën gojën dhe shqiptuan gjëra të mrekullueshme dhe gjërat që ata shqiptuan, ishin të ndaluara të shkruheshin nga ndonjë njeri.

17 Dhe ndodhi që “dishepujt që kishte zgjedhur Jezusi filluan që atëherë e tutje të ^bpagëzonin dhe të mësonin të gjithë ata që vajtën tek ata; dhe të gjithë ata që u pagëzuan në emrin e Jezusit, u mbushën me Frymën e Shenjtë.

18 Dhe shumë prej tyre panë dhe dëgjuan gjëra të patregueshme që “nuk janë të lejuara të shkruhen.

19 Dhe ata mësuan dhe i shërbyen njëri-tjetrit; dhe ata i kishin të “gjitha gjërat të ^bpërbashkëta mes tyre, çdo njeri duke vepruar me drejtësi me njëri-tjetrin.

20 Dhe ndodhi që ata bënë të gjitha gjërat, madje ashtu si Jezusi i kishte urdhëruar.

21 Dhe ata që u pagëzuan në emrin e Jezusit, u quajtën “kisha e Krishtit.

Jezusi i urdhëron ata ta quajnë Kishën me emrin e tij—Misioni dhe flijimi i tij shlyes përbëjnë ungjillin e tij—Njerëzit janë urdhëruar të pendohen dhe të pagëzohen, kështu që të mund të shenjtërohen nga Fryma e Shenjtë—Ata duhet të jenë madje, ashtu siç është Jezusi. Rreth 34–35 pas K.

DHE ndodhi që ndërsa dishepujt e Jezusit po udhëtonin dhe po predikonin gjërat që kishin parë dhe dëgjuar dhe po pagëzonin në emrin e Jezusit, ndodhi që dishepujt ishin mbledhur tok dhe ishin “bashkuar në lutje të thellë dhe ^bagjërëm.

2 Dhe Jezusi iu “shfaq përsëri atyre, pasi po i luteshin Atit në emrin e tij; dhe Jezusi erdhi dhe qëndroi mes tyre dhe u tha: Çfarë doni që t’ju jap?

3 Dhe ata i thanë atij: Zot, ne do të donim që ti të na tregosh emrin me të cilin ta quajmë këtë kishë; pasi ka debat mes njerëzve në lidhje me këtë çështje.

4 Dhe Zoti u tha atyre: Në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve, përse njerëzit duhet të mërmëritin dhe të bëjnë debat për këtë gjë?

5 A nuk i kanë lexuar shkrimet e shenjta të cilat thonë që ju duhet të merrni mbi vete “emrin e

16a Mt. 11:25.

17a 3 Ne. 19:4–13.

b 4 Ne. 1:1.

18a 3 Ne. 26:11.

19a 4 Ne. 1:3.

b ush Përkushtoj, ligj i përkushtimit.

21a Mosia 18:17.

ush Kishë e Jezu Krishtit.

27 1a DeB 29:6.

b Alma 6:6.

ush Agjëroj, agjërëm.
2a 3 Ne. 26:13.

ush Jezu Krisht—Shfaqjet e Krishtit pas vdekjes.

5a ush Jezu Krisht—Marrja mbi veten tonë e emrit të Jezu Krishtit.

Krishtit, që është emri im? Pasi, me këtë emër, ju do të thirreni në ditën e fundit;

6 Dhe kushdo që merr mbi vete emrin tim dhe “duron deri në fund, po ai do të shpëtohet në ditën e fundit.

7 Prandaj, çdo gjë që do të bëni, do ta bëni në emrin tim; prandaj ju do ta quani kishën në emrin tim; dhe do t’i thërrisni Atit në emrin tim, që ta bekojë kishën për hirin tim.

8 Dhe si do të ishte “kisha” ime nëse nuk do të quhej me emrin tim? Pasi, në qoftë se një kishë quhet me emrin e Moisiut, atëherë do të jetë kisha e Moisiut; ose në qoftë se quhet me emrin e një njeriu, atëherë do të jetë kisha e një njeriu; por në qoftë se quhet me emrin tim, atëherë është kisha ime, në qoftë se ata janë ndërtuar mbi ungjillin tim.

9 Në të vërtetë, unë ju them juve se ju jeni ndërtuar mbi ungjillin tim, prandaj ju duhet ta quani çfarëdo gjëje që e quani, me emrin tim; prandaj, në qoftë se ju i bëni thirrje Atit për kishën, nëse do të jetë në emrin tim, Ati do t’ju dëgjojë;

10 Dhe po qe se kisha është ndërtuar mbi ungjillin tim, atëherë Ati do të tregojë veprat e tij në të.

11 Por, në qoftë se nuk është ndërtuar mbi ungjillin tim dhe

është ndërtuar mbi veprat e njerëzve ose mbi veprat e djallit, në të vërtetë, unë ju them juve, ata kanë gëzim në veprat e tyre për një stinë dhe së shpejti vjen fundi dhe ata “kositen, dhe hidhen në zjarr, prej nga nuk dalin dot.

12 Pasi veprat e tyre i “ndjekin ata, pasi është për shkak të veprave të tyre që ata kositen; prandaj, mbani mend gjërat që ju kam thënë.

13 Vini re, unë ju kam dhënë “ungjillin tim dhe ky është ungjilli që ju kam dhënë—se unë erdha në botë për të bërë ^bvullnetin e Atit tim, sepse Ati im më dërgoi.

14 Dhe, Ati im më dërgoi që të mund të “ngrihesha në kryq; dhe pasi u ngrita në kryq, që t’i ^btërheq të gjithë njerëzit tek unë, që ashtu si unë u ngrita nga njerëzit, ashtu dhe njerëzit të ngrihen nga Ati, që të qëndrojnë para meje për t’u ‘gjkuar për veprat e tyre, qofshin ato të mira ose qofshin ato të liga—

15 Dhe për këtë shkak unë jam “ngritur; prandaj, sipas fuqisë së Atit, unë do t’i tërheq të gjithë njerëzit tek unë, që ata të gjykoohen sipas veprave të tyre.

16 Dhe do të ndodhë që kushdo që “pendohet dhe ^bpagëzohet në emrin tim, do të mbushet; dhe në qoftë se ‘duron gjer në

6a 3 Ne. 15:9.

8a USH Jezu Krisht—
Kreu i Kishës.

b DeB 115:4.

11a Alma 5:52.

12a Zbu. 14:13;

DeB 59:2.

13a DeB 76:40–42.

USH Ungjill.

b Gjo. 6:38–39.

14a 1 Ne. 11:32–33;

Mois. 7:55.

b Gjo. 6:44;

2 Ne. 9:5;

DeB 27:18.

c USH Jezu Krisht—

Gjykatësi.

15a USH Shlyej, shlyerje.

16a USH Pendohem,

pendim.

b USH Pagëzim,
pagëzoi.

c 1 Ne. 13:37.

USH Duroj.

fund, vini re, atë do ta konsideroj të pafajshëm para Atit tim, në atë ditë kur do të qëndroj të gjykoj botën.

17 Dhe ai që nuk duron deri në fund, është ai që kositet dhe hidhet në zjarr, për shkak të "drejtësisë së Atit, prej nga nuk kthehet më.

18 Dhe kjo është fjala që ai u ka dhënë fëmijëve të njerëzve. Dhe për këtë shkak ai plotëson fjalët që ka dhënë dhe nuk gënjen, por plotëson të gjitha fjalët e tij.

19 Dhe "asgjë e papastër nuk mund të hyjë në mbretërinë e tij; prandaj asgjë nuk hyn në ^bpushimin e tij, vetëm ata që kanë ^clarë rrobat e tyre në gjakun tim, për shkak të besimit të tyre dhe të pendimit të të gjitha mëkateve të tyre dhe të besnikërisë së tyre deri në fund.

20 Tani, ky është urdhërimi: "Pendohuni, të gjitha ju skajet e tokës dhe ejani tek unë dhe ^bpagëzohuni në emrin tim, që të "shenjtërohni nëpërmjet marrjes së Frymës së Shenjtë, që të mund të qëndroni "pa njollë para meje, në ditën e fundit.

21 Në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve, ky është ungjilli im; dhe ju i dini gjërat që duhet të bëni në kishën time; pasi veprat që më keni parë të

bëj, duhet t'i bëni edhe ju; pasi atë që më keni parë të bëj, madje atë duhet të bëni ju;

22 Prandaj, në qoftë se bëni këto gjëra, të bekuar jeni, pasi do të ngriheni në ditën e fundit.

23 Shkruani gjërat që më parë dhe që keni dëgjuar, me përjashtim të atyre që janë "ndaluar.

24 Shkruani veprat e këtij populli, të cilat do të jenë, madje ashtu siç është shkruar, për atë që ka ndodhur.

25 Pasi vini re, ky popull do të "gjykohet nga librat që janë shkruar dhe që do të shkruhen, pasi nëpërmjet tyre, ^bveprat e tyre do t'u bëhen të njohura njerëzve.

26 Dhe vini re, të gjitha gjërat janë "shkruar nga Ati; prandaj bota do të gjykohet nga librat që do të shkruhen.

27 Dhe ta dini se "ju do të jeni gjykatësit e këtij populli, sipas gjykimit që do t'ju jap unë, i cili do të jetë i drejtë. Prandaj, çfarë ^blloj njerëzish duhet të jeni? Në të vërtetë, unë ju them juve, madje "siç jam unë.

28 Dhe tani unë po "shkoj tek Ati. Dhe në të vërtetë, unë ju them juve, çfarëdolloj gjërash që t'i kërkon Atit në emrin tim, ato do t'ju jepen.

29 Prandaj, "kërkoni dhe do t'ju jepet; trokitni dhe do t'ju

17a ush Drejtësi.

19a Alma 11:37.

b DeB 84:24.

ush Prehje.

c Zbu. 1:5; 7:14;

Alma 5:21, 27;

13:11–13.

20a Eth. 4:18.

b ush Pagëzim,

pagëzohj—Gjëra thelbësore.

c ush Shenjtërim.

d DeB 4:2.

23a 3 Ne. 26:16.

25a 2 Ne. 33:10–15;

FeM. 1:11.

b 1 Ne. 15:32–33.

26a 3 Ne. 24:16.

ush Libër i Jetës.

27a 1 Ne. 12:9–10;

Morm. 3:19.

b ush Jezu Krisht—
Shembulli i Jezu
Krishtit.

c Mt. 5:48; 3 Ne. 12:48.

28a Gjo. 20:17.

29a Mt. 7:7; 3 Ne. 14:7.

hapet; pasi ai që kërkon, merr; dhe atij që troket, do t'i hapet.

30 Dhe tani vini re, gëzimi im është i madh, madje në tërësi, për shkakun tuaj dhe gjithashtu të këtij brezi; po, madje edhe Ati gëzohet, si edhe të gjithë engjëjt e shenjtë, për shkakun tuaj dhe të këtij brezi; pasi "asnjë prej tyre nuk është i humbur.

31 Vini re, unë do të doja që ju të kuptoni; pasi dua të them për ata të "këtij brezi që ^btani janë gjallë; dhe asnjë prej tyre nuk ka humbur; dhe në ta unë kam 'gëzim të plotë.

32 Por vini re, unë trishtohem për shkak të brezit të "katërt nga ky brez, pasi ata merren robër nga ai, madje siç ishte biri i humbjes, pasi ata do të më shesin për argjend dhe ar dhe për atë që e ha ^bkrimbi, dhe që hajdutët futen dhe e vjedhin. Dhe atë ditë unë do t'i vizitoj, madje, duke i lënë që veprat e tyre t'u bien mbi kokë.

33 Dhe ndodhi që kur Jezusi mbaroi së foluri, ai u tha dishepujve të tij: Hyni nëpërmjet "portës së ngushtë; pasi e ngushtë është porta dhe e ngushtë është udha që të shpie në jetë dhe të paktë janë ata që e gjejnë; por e gjerë është porta dhe e gjerë është udha që të shpie në vdekje dhe të shumtë do të jenë ata që do të udhëtojnë nëpër të, derisa të vijë nata gjatë së cilës asnjë njeri nuk mund të punojë.

KAPITULLI 28

Nëntë prej të Dymbëdhjetëve dëshirojnë dhe u premtohet kur të vdesin, një trashëgim në mbretërinë e Krishtit—Tre Nefitët dëshirojnë dhe u jepet fuqi mbi vdekjen, kështu që ata të mbeten në tokë derisa të vijë Jezusi përsëri—Ata transformohen dhe shohin gjëra të palejueshme për t'u thënë dhe tani ata janë duke u mësuar njerëzve. Rreth 34–35 pas K.

DHE ndodhi që pasi Jezusi tha këto fjalë, ai u foli dishepujve të tij, një nga një, duke u thënë atyre: Çfarë dëshironi nga unë, pasi të kem shkuar tek Ati?

2 Dhe ata të gjithë folën, me përjashtim të treve, duke thënë: Ne dëshirojmë që pasi të kemi jetuar moshën e një njeriu, që shërbesa jonë për të cilën ti na ke thirrur, të ketë një fund, që ne të vijmë sa më shpejt pranë teje, në mbretërinë tënde.

3 Dhe ai u tha atyre: Të bekuar jeni ju, pasi dëshironi këtë gjë prej meje; prandaj, pasi të jeni shtatëdhjetë e dy vjeç, ju do të vini tek unë në mbretërinë time; dhe me mua do të gjeni "prehje.

4 Dhe pasi ai u foli atyre, ai u kthye nga ata të tre dishepujt dhe u tha: Çfarë doni që të bëj për ju, pasi të kem shkuar tek Ati?

5 Dhe ata u trishtuan në zemrat e tyre, pasi nuk guxonin t'i thonin atë që dëshironin.

30a Gjo. 17:12.

31a 3 Ne. 28:23.

b 3 Ne. 9:11–13; 10:12.

c USH Gëzim.

32a 2 Ne. 26:9–10;

Alma 45:10, 12.

b Mt. 6:19–21;

3 Ne. 13:19–21.

33a Mt. 7:13–14;

3 Ne. 14:13–14;

DeB 22:1–4.

28 3a USH Prehje.

6 Dhe ai u tha atyre: Vini re, unë “i di mendimet tuaja dhe ju dëshironi atë që ^bGjoni, i mirëdashuri im, që ishte me mua në shërbesën time, dëshiroi nga unë, para se të ngrihesha lart nga Judenjtë.

7 Prandaj, më të bekuar jeni ju, pasi nuk do të provoni “kurrë ^bvdekjen; por ju do të jetoni, të shihni të gjitha veprimet e Atit ndaj fëmijëve të njerëzve, madje, derisa të gjitha gjërat do të plotësohen sipas vullnetit të Atit, kur unë të vij në lavdinë time me “fuqitë e qiellit.

8 Dhe ju nuk do t’i provoni kurrë dhembjet e vdekjes; por, kur unë të vij në lavdinë time, ju do të transformoheni brenda sa hap e mbyll sytë nga “vdekshmëria në ^bpavdekshmëri; dhe atëherë ju do të bekoheni në mbretërinë e Atit tim.

9 Dhe përsëri, ju nuk do të keni dhembje, ndërsa ju do të jetoni në mish, as brengë, përveç asaj të mëkateve të botës; dhe gjithë këtë unë do ta bëj për shkak të asaj që dëshiruat prej meje, pasi ju dëshiruat që të mund të “sillnit tek unë shpirtrat e njerëzve, derisa të jetë bota.

10 Dhe për këtë shkak, ju do të keni “gëzim të plotë; dhe ju do të uleni në mbretërinë e Atit tim; po, gëzimi juaj do të jetë i

plotë, madje, ashtu sikurse Ati më dha mua plotësi gëzimi; dhe ju do të jeni madje, ashtu sikurse jam unë dhe unë jam madje si Ati; dhe Ati dhe unë jemi ^bnjë;

11 Dhe “Fryma e Shenjtë dëshmon për Atin dhe për mua; dhe Ati u jep Frymën e Shenjtë fëmijëve të njerëzve, për shkakun tim.

12 Dhe ndodhi që pasi Jezusi tha këto fjalë, ai preku secilin prej tyre me gishtin e tij, me përjashtim të atyre të treve që do të rrinin dhe pastaj ai u largua.

13 Dhe vini re, qiejtë u hapën dhe ata u “morën në qiell dhe panë dhe dëgjuan gjëra të patregueshme.

14 Dhe iu “ndalua atyre që t’i tregonin; as nuk iu dha atyre fuqi që të mund të shpreheshin mbi gjërat që ata panë dhe dëgjuan;

15 Dhe ata nuk mund të thonin nëse ishin në trup ose përjashta trupit; pasi iu duk atyre sikur të ishte një “transformim i tyre, që ata u shndërruan nga ky trup prej mishi në një gjendje të pavdekshme, që të mund të shihnin gjërat e Perëndisë.

16 Por ndodhi që ata shërbyen përsëri mbi faqen e dheut; megjithatë ata nuk shërbyen mbi gjërat që kishin dëgjuar dhe

6a Amo. 4:13;
Alma 18:32.

b Gjo. 21:21–23;
DeB 7:1–4.

7a 4 Ne. 1:14;
Morm. 8:10–11;
Eth. 12:17.

b USH Qenie të
ngritura në qiell.

c 3 Ne. 20:22.

8a 3 Ne. 28:36–40.
USH Vdekshëm (i),
vdekshmëri.

b USH Pavdekshëm (i),
pavdekësi.

9a Fil. 1:23–24;
DeB 7:5–6.

10a DeB 84:36–38.

b Gjo. 17:20–23.

11a 2 Ne. 31:17–21;
3 Ne. 11:32.

13a 2 Kor. 12:2–4.

14a DeB 76:114–116.

15a Moïs. 1:11.
USH Shpërfytyrim.

parë, për shkak të urdhërimit që iu dha atyre në qiell.

17 Dhe tani, nëse ata ishin të vdekshëm ose të pavdekshëm nga dita e transformimit të tyre, unë nuk e di;

18 Por, këtë e di, sipas dëshmisë që u dha—ata shkuan mbi faqen e dheut dhe u shërbyen të gjithë njerëzve, duke mbledhur rreth kishës të gjithë ata që u besonin predikimeve të tyre dhe duke i pagëzuar; dhe të gjithë ata që u pagëzuan, morën Frymën e Shenjtë.

19 Dhe ata u hodhën në burg nga ata që nuk i përkisnin kishës. Dhe “burgjet nuk i mbanin dot, pasi çaheshin më dysh.

20 Dhe i futën në dhe; por ata qëlluan dheun me fjalën e Perëndisë, kaq sa nëpërmjet “fuqisë së tij, ata u çliruan nga thellësitë e tokës; dhe prandaj, ata nuk mund të hapnin gropa të mjaftueshme për t’i mbajtur ata.

21 Dhe tri herë u hodhën në një “furrë dhe nuk pësuan gjë.

22 Dhe dy herë u hodhën në një “gropë bishash të egra; dhe vini re, ata luanin me bishat, sikurse një fëmijë luan me një qengj pirës dhe nuk pësuan gjë.

23 Dhe ndodhi që kështu ata shkuan mes gjithë popullit të Nefit dhe predikuan “ungjillin e Krishtit mes gjithë njerëzve mbi faqen e dheut, dhe ata u kthyen në besim te Zoti, dhe u bashkuan me kishën e Krishtit,

dhe kështu njerëzit e ^batij brezi, sipas fjalës së Jezusit, qenë të bekuar.

24 Dhe tani, unë, Mormoni, po i jap fund për një kohë fjalëve të mia në lidhje me këto gjëra.

25 Vini re, unë desha të shkruaj “emrat e atyre që nuk do të pësonin kurrë vdekje, por Zoti e ndaloi; prandaj unë nuk po i shkruaj, pasi ata janë të fshehur nga bota.

26 Por vini re, unë i kam parë dhe ata më kanë shërbyer.

27 Dhe vini re, ata do të jenë mes Johebrenjve dhe Johebrenjtë nuk do t’i njohin.

28 Ata do të jenë edhe mes Judenjve dhe Judenjtë nuk do t’i njohin.

29 Dhe do të ndodhë kur Zoti do ta shohë të arsyeshme në urtësinë e tij, që ata do t’u shërbejnë të gjitha “fiseve të shpërndara të Izraelit, si dhe të gjitha kombeve, fiseve, gjuhëve dhe popujve dhe do të çojnë shumë shpirtra prej tyre te Jezusi, që dëshira e tyre të mund të plotësohet dhe gjithashtu për shkak të fuqisë bindëse të Perëndisë që është në ta.

30 Dhe ata janë si “engjëjt e Perëndisë dhe në qoftë se do t’i luten Atit në emrin e Jezusit, ata mund t’i shfaqen çdo njeriu që ta shohin të arsyeshme.

31 Prandaj, punë të mëdha dhe të mrekullueshme do të bëhen prej tyre, para “ditës së

19a Vep. 16:26;
Alma 14:26–28.

20a Morm. 8:24.

21a Dan. 3:22–27;
4 Ne. 1:32.

22a Dan. 6:16–23;

4 Ne. 1:33.
23a USH Ungjill.
b 3 Ne. 27:30–31.

25a 3 Ne. 19:4.

29a USH Izrael—
Shpërndarja e

Izraelit; Izrael—
Dhjetë fiset e
humbura të Izraelit.

30a USH Engjëj.

31a Hel. 12:25;
3 Ne. 26:4–5.

madhe që do të vijë, kur të gjithë njerëzit me siguri do të qëndrojnë para fronit të gjykimit të Krishtit;

32 Po, madje mes Johebrenjve, do të bëhet prej tyre një "punë e madhe dhe e mrekullueshme, para asaj dite të gjykimit.

33 Dhe po të kishit të gjitha shkrimet e shenjta që japin një përmbledhje të të gjitha punëve të mrekullueshme të Krishtit, ju do të dinit, sipas fjalëve të Krishtit, se këto gjëra do të ndodhin patjetër.

34 Dhe mjerë ai që "nuk do t'u vërë veshin fjalëve të Jezusit, si dhe të ^batyre që ai ka zgjedhur dhe dërguar mes tyre; pasi kushdo që nuk pranon fjalët e Jezusit dhe fjalët e atyre që ai ka dërguar, nuk e njeh atë; dhe prandaj ai nuk do t'i njohë ata në ditën e fundit;

35 Dhe do të ishte më mirë për ta, po të mos kishin lindur fare. Pasi mendoni ju se mund të hiqni qafe drejtësinë e një Perëndie të fyer i cili është "shkelur nën këmbët e njerëzve, që në këtë mënyrë të mund të vijë shpëtimi?

36 Dhe tani vini re, ndërsa fola në lidhje me ata që ka zgjedhur Zoti, po, madje, për ata të tre që u çuan në qiej, që nuk e dija nëse ishin pastruar nga vdekshmëria në pavdekshmëri—

37 Por vini re, që kur shkrova, pyeta Zotin dhe ai më bëri të ditur se që e nevojshme që trupat e tyre të pësonin ndryshim,

përndryshe do të ishte e nevojshme që ata të provonin vdekje;

38 Prandaj, që ata të mos provonin vdekje, pati "ndryshim në trupat e tyre, që ata të mos vuanin dhembje ose brengë, me përjashtim të mëkateve të botës.

39 Tani, ky ndryshim nuk qe i njëjlojtë me atë që do të ndodhë në ditën e fundit; por u bë një ndryshim në ta, aq sa Satani të mos ketë fuqi mbi ta, që ai të mos t'i "tundojë dhe ata u ^bshenjtëruan në mish, se ata qenë të "shenjtë dhe fuqitë e tokës nuk mund t'i përmbanin.

40 Dhe në këtë gjendje, ata do të qëndrojnë deri në ditën e gjykimit të Krishtit; dhe në atë ditë, ata do të pësojnë një ndryshim më të madh dhe do të pranohen në mbretërinë e Atit për të mos dalë më, por, për të banuar me Perëndinë përjetësisht në qiej.

KAPITULLI 29

Dalja e librit të Mormonit është një shenjë se Zoti ka filluar të mbledhë Izraelin dhe të përmbushë besëlidhjet e tij—Ata që hedhin poshtë zbulesat dhe dhuratat e tij të ditëve të mëvonshme, do të mallkohen. Rreth 34–35 pas K.

DHE tani vini re, unë ju them juve se kur Zoti do ta shohë të arsyeshme, në urtësinë e tij, që këto fjalë t'u "arrijnë Johebrenjve, sipas fjalës së tij, atëherë ju

32a 2 Ne. 25:17.

34a Eth. 4:8–12.

b USH Profet.

35a Hel. 12:2.

38a USH Qenie të

ngritura në qiell.

39a USH Tundoj, tundim.

b USH Shenjtërim.

c USH Shenjtëri.

29 1a 2 Ne. 30:3–8.

mund të dini se ^bbesëlidhja që Ati bëri me fëmijët e Izraelit, në lidhje me rivendosjen e tyre në tokat e trashëgimit të tyre, ka filluar tanimë të plotësohet.

2 Dhe ju mund të dini se fjalët e Zotit, të cilat u thanë nga profetët e shenjtë, që të gjitha do të plotësohen; dhe ju nuk duhet të thoni se Zoti “vonon ardhjen e tij mes fëmijëve të Izraelit.

3 Dhe ju nuk duhet të mendoni në zemrat tuaja se fjalët që janë thënë janë të kota, pasi vini re, Zoti do ta kujtojë besëlidhjen e tij që ka bërë me popullin e tij të shtëpisë së Izraelit.

4 Dhe kur t’i shihni këto fjalë duke dalë mes jush, atëherë ju nuk duhet të përbuzni më veprimet e Zotit, pasi “shpata e ^bdrejtësisë së tij është në dorën e tij të djathtë; dhe vini re, në atë ditë, në qoftë se ju i përbuzni veprimet e tij, ai do të bëjë që ajo t’ju arrijë menjëherë.

5 “Mjerë ai që ^bpërbuz veprimet e Zotit; po, mjerë ai që do të “mohojë Krishtin dhe veprat e tij!

6 Po, “mjerë ai që do të mohojë zbulesat e Zotit dhe që do të thotë se Zoti nuk vepron më nëpërmjet zbuluese ose profecie ose nëpërmjet ^bdhuratash, ose nëpërmjet gjuhësh, ose nëpërmjet shërimesh, ose nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë!

7 Po, dhe mjerë ai që do të thotë

në atë ditë, për të “përfiturar, se ^bnuk mund të bëhen mrekulli nga Jezu Krishti; pasi ai që do ta bëjë këtë gjë, do të bëhet sikurse ‘biri i humbjes, për të cilin sipas fjalës së Krishtit, nuk kishte mëshirë!

8 Po, dhe ju nuk duhet të “tallni, as të ^bpërbuzni, as të vini në lojë ‘Judenjtë, as ndonjë nga mbetja e shtëpisë së Izraelit; pasi vini re, Zoti e mban mend besëlidhjen e tij me ta dhe ai do të veprojë ndaj tyre, ashtu siç është betuar.

9 Prandaj ju nuk duhet të mendoni se mund të ktheni dorën e djathtë të Zotit majtas, që të mos e zbatojë gjykimin për të plotësuar besëlidhjen që ai ka bërë me shtëpinë e Izraelit.

KAPITULLI 30

Johebrenjtë e ditëve të mëvonshme urdhërohen të pendohen, të vijnë te Krishti dhe të numërohen me shtëpinë e Izraelit. Rreth 34–35 pas K.

DËGJONI, o ju Johebrenj dhe vëruni veshin fjalëve të Jezu Krishtit, Birit të Perëndisë së gjallë, të cilat ai më ka “urdhëruar që të them në lidhje me ju, pasi vini re, ai më urdhëron që të shkruaj, duke thënë:

2 Largohuni nga udhët tuaja të këqija, të gjithë ju “Johebrenj;

1b Morm. 5:14, 20.

2a Llu. 12:45–48.

4a 3 Ne. 20:20.

b USH Drejtësi.

5a 2 Ne. 28:15–16.

b Morm. 8:17;

Eth. 4:8–10.

c Mt. 10:32–33.

6a Morm. 9:7–11, 15.

b USH Dhurata të Shpirtit.

7a USH Intriga të priftërinjve.

b 2 Ne. 28:4–6;

Morm. 9:15–26.

c USH Bij të Humbjes.

8a 1 Ne. 19:14.

b 2 Ne. 29:4–5.

c USH Judenj.

30 1a 3 Ne. 5:12–13.

2a USH Johebrenj.

dhe ^bpendohuni për punët tuaja të liga, për gënjeshttrat dhe mashtrimet tuaja, dhe për lavirisitë tuaja, dhe për neveritë tuaja të fshehta, dhe për idhujtaritë, dhe vrasjet tuaja, dhe për intrigat e priftërinjve tuaj, dhe për zilitë tuaja, dhe grindjet

tuaja, dhe nga e gjithë ligësia, dhe neveritë tuaja, dhe ejani tek unë, dhe pagëzohuni në emrin tim, që të merrni një heqje të mëkateve tuaja dhe të mbusheni me Frymën e Shenjtë, që të mund të ‘numëroheni me popullin tim që është nga shtëpia e Izraelit.

NEFI I KATËRT LIBRI I NEFIT

I CILI ËSHTË BIRI I NEFIT—NJË NGA DISHEPUJT E JEZU KRISHTIT

Një rrëfim i popullit të Nefit, sipas analit të tij.

Të gjithë Nefitët dhe Lamanitët kthehen në besimin te Zoti—Ata kanë të gjitha gjërat e përbashkëta, bëjnë mrekulli dhe përparojnë në tokë—Pas dy shekujve ndodhin përçarje, të liga, kisha të rreme dhe persekutime—Pas treqind vjetësh si Nefitët ashtu dhe Lamanitët bëhen të këqij—Amaroni fsheh analet e shenjta. Rreth 35–321 pas K.

DHE ndodhi që kaloi viti i tridhjetekatërt dhe gjithashtu i tridhjetepeshtë dhe vini re, dishepujt e Jezusit kishin formuar një kishë të Krishtit në të gjitha tokat rreth e përçark. Dhe të gjithë ata që erdhën me ta dhe që u penduan me të vërtetë për mëkatet e tyre, u pagëzuan në emër të Jezusit; dhe

ata morën gjithashtu Frymën e Shenjtë.

2 Dhe ndodhi që në vitin e tridhjetegjashtë, i gjithë populli ishte kthyer në besim te Zoti, mbi tërë faqen e dheut, si Nefitë ashtu dhe Lamanitë; dhe nuk pati grindje dhe debate mes tyre dhe të gjithë njerëzit trajtonin me drejtësi njëri-tjetrin.

3 Dhe ata kishin të ^agjitha gjërat e përbashkëta mes tyre; prandaj nuk kishte të pasur dhe të varfër, skllëvër dhe të lirë, por ata të gjithë ishin bërë të lirë dhe pjesëmarrës të dhuratës hyjnore.

4 Dhe ndodhi që kaloi edhe viti i tridhjeteshtatë dhe gjithnjë vazhdonte të kishte paqe në tokë.

5 Dhe nga dishepujt e Jezusit u bënë vepra të mëdha dhe

2b Ush Pendothem, pendim.
c Gal. 3:27–29;
2 Ne. 10:18–19;

3 Ne. 16:10–13;
21:22–25;
Abr. 2:10.

[4 NEFI]
1 3a Vep. 4:32; 3 Ne. 26:19.
Ush Përkushtoj, ligj
i përkushtimit.

të mrekullueshme, kaq sa ata ^ashëruan të sëmuret dhe ngritën të vdekurit dhe bënë të çalët të ecnin, dhe të verbërit të merrnin dritën e syve, dhe të shurdhët të dëgjonin, dhe bënë të gjitha llojet e ^bmrekullive mes fëmijëve të njerëzve; dhe të gjitha këto mrekulli i bënë në emrin e Jezusit.

6 Dhe kështu kaloi viti i tridhjetetë dhe i tridhjetenëntë, dhe i dyzetënjtë, dhe i dyzetedytë, po, madje derisa dyzet e nëntë vjet kaluan dhe gjithashtu i pesëdhjetënjtë dhe i pesëdhjetedytë; po, dhe madje, gjersa kaluan pesëdhjetë e nëntë vjet.

7 Dhe Zoti i begatoi ata në tokë jashtëzakonisht; po, kaq sa ndërtuan përsëri qytete, aty ku kishte pasur qytete që ishin djegur.

8 Po, madje ata rindërtuan rishtas ^aqytetin e madh Zarahemla.

9 Por, pati shumë qytete që ishin ^afundosur dhe ujërat mbuluan vendet ku kishin qenë ato; prandaj këto qytete nuk mund të rindërtoheshin.

10 Dhe tani, vini re, ndodhi që populli i Nefit u bë i fortë dhe u shtua jashtëzakonisht shpejt dhe u bë një popull jashtëzakonisht i ^abardhë dhe i këndshëm.

11 Dhe ata u martuan dhe martuan, dhe qenë të bekuar

sipas premtimeve të shumta që u kishte bërë Zoti.

12 Dhe ata nuk ecën më sipas ^akryerjeve dhe ordinancave të ^bligjit të Moisiut; por ata ecën sipas urdhërimeve që kishin marrë nga Zoti dhe Perëndia i tyre, duke vazhduar në ^cagjërim dhe lutje, duke u mbledhur shpesh së bashku qoftë për t'u lutur, si dhe për të dëgjuar fjalën e Zotit.

13 Dhe ndodhi që nuk pati grindje mes gjithë njerëzve, në gjithë vendin; por u bënë mrekulli të mëdha mes dishepujve të Jezusit.

14 Dhe ndodhi që kaloi viti i shtatëdhjetënjtë, po ashtu dhe viti i shtatëdhjetedytë, po, dhe në fund gjersa viti i shtatëdhjetenëntë kaloi; po, madje njëqind vjet kaluan dhe dishepujt e Jezusit, që ai kishte zgjedhur, kishin shkuar të gjithë në ^aparajsën e Perëndisë, me përjashtim të atyre të ^btreve që do të rrinin; dhe pati ^cdishepuj të tjerë që u ^dshuguruan në vend të tyre; dhe gjithashtu shumë prej atij brezi kishin vdekur.

15 Dhe ndodhi që ^anuk pati grindje në tokë, për shkak të dashurisë së Perëndisë që jetonte në zemrat e njerëzve.

16 Dhe ^anuk pati zili, as luftime, as trazira, as lavirësi, as gënjeshtër, as vrasje, as ndonjë

5a USH Shëroj, shërime.

b Gjo. 14:12.

USH Mrekulli.

8a 3 Ne. 8:8.

9a 3 Ne. 9:4, 7.

10a Morm. 9:6.

12a 2 Ne. 25:30;

3 Ne. 15:2–8.

b USH Ligj i Moisiut.

c Moro. 6:5;

DeB 88:76–77.

14a USH Parajsë.

b 3 Ne. 28:3–9.

USH Qenie të

ngritura në qiell.

c USH Dishepull.

d USH Shuguroj, shugurim.

15a USH Paqe.

16a USH Unitet.

lloj ^bndyrësie; dhe me siguri nuk mund të kishte një popull më të lumtur mes gjithë njerëzve të krijuar nga dora e Perëndisë.

17 Nuk kishte as vjedhës, as vrasës, as nuk kishte Lamanitë, as ndonjë lloj tjetër -itësh; por ata ishin të gjithë “një, fëmijë të Krishtit dhe trashëgimtarë të mbretërisë së Perëndisë.

18 Dhe sa të bekuar ishin ata! Pasi Zoti i bekoj në të gjitha veprimet e tyre; po, madje, ata qenë të bekuar dhe përparuan derisa kaluan njëqind e dhjetë vjet; dhe brezi i parë pas Krishtit kishte vdekur dhe nuk kishte grindje në gjithë vendin.

19 Dhe ndodhi që Nefi, ai që mbajti këtë anal të fundit (dhe ai e mbajti atë në “fletët e Nefit) vdiq dhe i biri, Amosi, e mbajti në vend të tij; dhe ai e mbajti gjithashtu në fletët e Nefit.

20 Dhe ai e mbajti atë tetëdhjetë e katër vjet dhe kishte gjithnjë paqe në tokë, përveçse një pjesë e vogël e popullit që ishte revoltuar kundër kishës dhe morën mbi vete emrin e Lamanitëve; prandaj filloi të kishte përsëri Lamanitë në tokë.

21 Dhe ndodhi që edhe Amosi vdiq (dhe qe njëqind e nëntëdhjetë e katër vjet nga ardhja e Krishtit) dhe biri i tij, Amosi, mbajti analin në vend të tij; dhe ai gjithashtu e mbajti atë në fletët e Nefit; dhe u shkrua

gjithashtu në librin e Nefit, që është ky libër.

22 Dhe ndodhi që kaluan dyqind vjet dhe i gjithë brezi i dytë kishte vdekur, me përjashtim të disave.

23 Dhe tani unë, Mormoni, dua që ju të dini se njerëzit ishin shtuar kaq shumë, sa ishin përhapur mbi gjithë faqen e tokës; dhe ata ishin bërë jashtëzakonisht të pasur, për shkak të përparimit të tyre në Krisht.

24 Dhe tani, në këtë vit të dyqindentjetë, filloi të ketë mes tyre nga ata që u ngritën në “kryelartësi, duke veshur rroba të shtrenjta dhe lloj-lloj margaritarësh mjaft të mirë dhe gjërash të shtrenjta nga bota.

25 Dhe që atëherë e tutje ata nuk i kishin më “së bashku mes tyre të mirat e tyre dhe mallrat e tyre.

26 Dhe ata filluan të ndaheshin në klasa; dhe filluan të ndërtonin “kisha për vete për ^bfitime dhe filluan të mohonin kishën e vërtetë të Krishtit.

27 Dhe ndodhi që kur kaluan dyqind e dhjetë vjet kishte në tokë shumë kisha; po, kishte shumë kisha që pretendonin se njihnin Krishtin, por nga ana tjetër “mohonin pjesët më të mëdha të ungjillit të tij, aq sa pranonin çdo lloj ligësie dhe u shërbenin atë që ishte e shenjtë atyre që u ishte ^bndaluar, për shkak të padenjesisë.

16b ush Eps.
c Mosia 2:41;
Alma 50:23.
ush Gëzim.
17a Gjo. 17:21.
ush Sion.

19a ush Fletë.
24a ush Kryelartësi,
krenari.
25a 4 Ne. 1:3.
26a 1 Ne. 22:23;
2 Ne. 28:3;

Morm. 8:32–38.
b DeB 10:56.
ush Intriqa të
priftërinjve.
27a ush Braktisje.
b 3 Ne. 18:28–29.

28 Dhe kjo “kishë u rrit jashtë-zakonisht, për shkak të paudhësisë dhe për shkak të fuqisë së Satanit që futi në dorë zemrat e tyre.

29 Dhe përsëri, kishte një kishë tjetër që mohonte Krishtin; dhe ata “persekutonin kishën e vërtetë të Krishtit, për shkak të përlulësisë së tyre dhe të besimit të tyre në Krisht; dhe i urrenin ata për shkak të shumë mrekullive që u bënë mes tyre.

30 Prandaj, ata ushtruan fuqi dhe autoritet mbi dishepujt e Jezusit që kishin qëndruar me ta dhe i futën në “burg; por nga fuqia e fjalës së Perëndisë, që ishte në ta, burgjet u çanë më dysh dhe ata vazhduan të bënin mrekulli të fuqishme mes tyre.

31 Megjithatë, pavarësisht nga gjithë këto mrekulli, njerëzit ngurtësuan zemrat e tyre dhe kërkuan t’i vrisnin, madje, ashtu sikurse Judenjtë në Jeruzalem kërkuan të vrisnin Jezusin, sipas fjalës së tij.

32 Dhe i hodhën në “furra plot ^bzjarr dhe ata dolën andej pa pësuar gjë.

33 Dhe i hodhën edhe në “gropa bishash të egra dhe ata luajtën me bishat e egra, ashtu sikurse luan madje një fëmijë me një qengj; dhe dolën së andejmi pa pësuar gjë.

34 Megjithatë njerëzit ngurtësuan zemrat e tyre, pasi ata udhëhiqeshin nga shumë pri-

ftërinj dhe nga profetë të rremë për të ndërtuar shumë kisha dhe të bënin çdo lloj paudhësie. Dhe ata “goditën popullin e Jezusit; por populli i Jezusit nuk i goditi prapë. Dhe kështu ranë në mosbesim dhe në ligësi nga viti në vit, madje, gjersa kaluan dyqind e tridhjetë vjet.

35 Dhe tani ndodhi që në atë vit, po, në vitin dyqind e tridhjetë e një, u bë një ndarje e madhe mes njerëzve.

36 Dhe ndodhi që në atë vit u ngrit një popull i quajtur Nefitë, që ishin besimtarë të vërtetë të Krishtit; dhe mes tyre ishin edhe ata që quheshin nga Lamanitët—Jakobitë dhe Jozefitë, dhe Zoramitë;

37 Prandaj, besimtarët e vërtetë në Krishtin dhe adhuruesit e vërtetë të Krishtit, (mes të cilëve ishin edhe “tre dishepujt e Jezusit që do të qëndronin) u quajtën Nefitë dhe Jakobitë dhe Jozefitë, dhe Zoramitë.

38 Dhe ndodhi që ata që hodhën poshtë ungjillin u quajtën Lamanitë dhe Lemuelitë dhe Ishmaelitë; dhe ata nuk kishin rënë në mosbesim, por “ngritën krye qëllimisht kundër ungjillit të Krishtit; dhe u mësuan fëmijëve të tyre se nuk duhet të besonin, sikurse madje etërit e tyre, që nga fillimi.

39 Dhe kjo që për shkak të ligësisë dhe të neverisë së etërve të tyre, sikurse që madje në fillim.

28a USH Djall—Kisha e djallit.

29a USH Përndjek, përndjekje.

30a 3 Ne. 28:19–20.

32a 3 Ne. 28:21.

b Dan. 3:26–27.

33a 3 Ne. 28:22.

34a 3 Ne. 12:39;

DeB 98:23–27.

37a 3 Ne. 28:6–7;

Morm. 8:10–11.

38a USH Kryengritje.

Dhe atyre iu “mësua të urrenin fëmijët e Perëndisë, madje, sikurse u qe mësuar Lamanitëve që në fillim të urrenin fëmijët e Nefit.

40 Dhe ndodhi që kishin kaluar dyqind e dyzet e katër vjet dhe e tillë ishte gjendja e popullit. Dhe pjesa më e ligë e popullit u forca dhe u bë jashtëzakonisht më e madhe në numër, sesa ishin njerëzit e Perëndisë.

41 Dhe ata vazhduan të ndërtonin gjithnjë kisha për vete dhe i stolisën gjithashtu me të gjitha llojet e gjërave të çmuara. Dhe kështu kaluan dyqind e pesëdhjetë vjet dhe gjithashtu dyqind e gjashtëdhjetë vjet.

42 Dhe ndodhi që pjesa e ligë e popullit filloi përsëri të krijonte betimet dhe “lidhjet e fshehta të Gadiantonit.

43 Dhe gjithashtu, edhe njerëzit që quheshin populli i Nefit filluan të bëheshin kryelartë në zemrat e tyre, për shkak të pasurisë së jashtëzakonshme që kishin dhe u bënë mendjemëdhenj, sikurse vëllezërit e tyre, Lamanitët.

44 Dhe që nga kjo kohë dishepujt filluan të brengosen për “mëkatet e botës.

45 Dhe ndodhi që pasi kaluan

treqind vjet, si populli i Nefit ashtu dhe Lamanitët u bënë jashtëzakonisht të ligj, sa njëri ashtu dhe tjetri.

46 Dhe ndodhi që hajdutët e Gadiantonit u përhapën në gjithë faqen e vendit; dhe nuk kishte asnjë që të ishte i drejtë me përjashtim të dishepujve të Jezusit. Dhe ata grumbulluan me shumicë ar dhe argjend dhe bënë tregti në të gjitha llojet e tregtisë.

47 Dhe ndodhi që pasi kaluan treqind e pesë vjet (dhe populli akoma kishte mbetur në ligësi) Amosi vdiq dhe i vëllai, Amaroni, mbajti analin në vend të tij.

48 Dhe ndodhi që pasi kaluan treqind e njëzet vjet, Amaroni duke qenë i shtyrë nga Fryma e Shenjtë, i fshehu “analet që ishin të shenjta—po, madje të gjitha analet e shenjta që kishin kaluar nga brezi në brez, që ishin të shenjta—madje deri, në vitin treqind e njëzet nga ardhja e Krishtit.

49 Dhe ai i fshehu për Zotin, që ato të mund t’i “kalonin përsëri mbetjes së shtëpisë së Jakobit, sipas profecive dhe premtimeve të Zotit. Dhe kështu është fundi i analit të Amaronit.

LIBRI I MORMONIT

KAPITULLI 1

Amaroni udhëzon Mormonin në lidhje me analet e shenjta—Fillon

lufta mes Nefitëve dhe Lamanitëve—Tre Nefitët merren—Ligësia, mosbesimi, magjitë dhe shtrigëria mbizotëron. Rreth 321–326 pas K.

39a Mosia 10:17.
42a USH Lidhje të

fshehta.
44a 3 Ne. 28:9.

48a Hel. 3:13, 15–16.
49a Enosi 1:13.

DHE tani, unë, “Mormoni, bëj një ^banal të gjërave që si i kam parë ashtu dhe dëgjuar dhe e quaj Libri i Mormonit.

2 Dhe pothuaj në atë kohë që “Amaroni fshehu analet për Zotin, ai erdhi tek unë (unë isha rreth dhjetë vjeç dhe fillova të ^bmësohesha disi, sipas mënyrës së mësimit të popullit tim) dhe Amaroni më tha mua: Po shoh se je një fëmijë i matur dhe i shpejtë për të vënë re;

3 Prandaj, kur ti të jesh rreth njëzet e katër vjeç, unë do të doja që të mbash mend gjërat që ke vënë re në lidhje me këtë popull; dhe kur të jesh në atë moshë, shko në vendin Antum, në një kodër e cila do të quhet “Shim; dhe unë kam lënë atje për Zotin, të gjitha gdhendjet e shenjta në lidhje me këtë popull.

4 Dhe vër re, ti vetë do të marrësh “fletët e Nefit dhe do të lësh pjesën e mbetur aty ku ato janë; dhe do të gdhendësh në fletët e Nefit të gjitha gjërat që ti ke vënë re në lidhje me këtë popull.

5 Dhe unë, Mormoni, duke qenë një pasardhës i “Nefit (dhe emri i atit tim ishte Mormon) mbajta mend gjërat që Amaroni më urdhëroi.

6 Dhe ndodhi që pasi isha njëmbëdhjetë vjeç, ati im më çoi në tokën në jug, madje në tokën e Zarahemlës.

7 E tërë faqja e vendit ishte mbuluar me ndërtesa dhe njerëzit ishin kaq të shumtë, sa pothuaj rëra e detit.

8 Dhe ndodhi që atë vit filloi të bëhej një luftë mes Nefitëve që përbëheshin nga Nefitët dhe nga Jakobitët, dhe nga Jozeffitët, dhe nga Zoramitët; dhe kjo luftë ishte mes Nefitëve dhe Lamanitëve dhe Lemuelitëve, dhe Ishmaelitëve.

9 Tani, Lamanitët dhe Lemuelitët dhe Ishmaelitët quheshin Lamanitë dhe dy palët ishin Nefitët dhe Lamanitët.

10 Dhe ndodhi që lufta filloi të zhvillohej mes tyre në kufijtë e Zarahemlës, pranë ujërave të Sidonit.

11 Dhe ndodhi që Nefitët kishin mbledhur tok një numër të madh ushtarësh, madje sa kalonin numrin tridhjetë mijë. Dhe ndodhi që po këtë vit ata zhvilluan një numër betejash, në të cilat Nefitët mundën Lamanitët dhe vranë shumë prej tyre.

12 Dhe ndodhi që Lamanitët hoqën dorë nga plani i tyre dhe paqja u vendos në tokë; dhe paqja mbretëroi për hapësirën e rreth katër vjetëve dhe nuk pati gjakderdhje.

13 Por ligësia mbizotëroi mbi faqen e tërë vendit, kaq sa Zoti tërhoqi “dishepujt e tij të dashur dhe vepra e mrekullive dhe e shërimeve pushoi për shkak të paudhësisë së njerëzve.

[MORMONI]

1 1a Ush Mormon,
profet Nefit.
b 3 Ne. 5:11–18.

2a 4 Ne. 1:47–49.

b Mosia 1:3–5.

3a Eth. 9:3.

4a FeM. 1:1, 11.

USH Fletë.

5a 3 Ne. 5:12, 20.

13a 3 Ne. 28:2, 12.

14 Dhe nuk pati “dhurata nga Zoti dhe ^bFryma e Shenjtë nuk erdhi mbi ndonjë njeri për shkak të paudhësisë dhe ‘mosbesimit të tyre.

15 Dhe unë, duke qenë pesëmbëdhjetë vjeç dhe pasi isha pak a shumë i matur në mendime, kështu që u vizitova nga Zoti dhe provova e njoha mirësinë e Jezusit.

16 Dhe unë u përpoqa t’i predikoj këtij populli, por goja m’u mbyll dhe m’u ndalua që t’u predikoj atyre; pasi vini re, ata kishin “ngritur krye me qëllim kundër Perëndisë së tyre; dhe për shkak të paudhësisë së tyre, dishepujt e dashur u ^bnxorën nga vendi.

17 Por, unë qëndrova mes tyre, por m’u ndalua që t’u predikoj atyre për shkak të ngurtësisë së zemrave të tyre; dhe për shkak të ngurtësisë së zemrave të tyre, vendi u “mallkua për hir të tyre.

18 Dhe këta hajdutë Gadian-tonë, që gjendeshin mes Lamanitëve, mbushën vendin, kaq sa banorët e atjeshëm filluan të fshihnin “thesaret e tyre në dhe; dhe ato filluan t’u rrëshqisnin nga duart, sepse Zoti e kishte mallkuar tokën, kështu ata as nuk mund t’i mbanin, as nuk mund t’i merrnin prapë.

19 Dhe ndodhi që kishte magji dhe shtrigëri dhe magjistari; dhe fuqia e të ligut ushtrohej mbi të gjithë faqen e dheut, duke vërtetuar të gjitha fjalët

e Abinadit dhe gjithashtu të Samuel Lamanitit.

KAPITULLI 2

Mormoni udhëheq ushtritë e Nefitëve—Gjak dhe kërdi mbulojnë tokën—Nefitët ankohen dhe vajtojnë me dhembjen e të mallkuarve—Dita e tyre e mëshirës ka kaluar—Mormoni merr fletët e Nefit—Vazhdojnë luftërat. Rreth 327–350 pas K.

DHE ndodhi që në po atë vit filloi të bëhej një luftë mes Nefitëve dhe Lamanitëve. Dhe megjithëse unë isha i ri, isha i bëshëm nga trupi; kështu që populli i Nefit më caktoi të isha udhëheqësi i tyre ose udhëheqësi i ushtrive të tyre.

2 Prandaj ndodhi që në vitin tim të gjashtëmbëdhjetë unë u nisa në krye të një ushtrie të Nefitëve kundër Lamanitëve; kështu, kishin kaluar treqind e njëzet e gjashtë vjet.

3 Dhe ndodhi që në vitin e treqindënjëzeteshtatë, Lamanitët na ranë me fuqi jashtëzakonisht të madhe, kaq sa i frikësuan ushtritë e mia; prandaj ata nuk deshën të luftonin dhe filluan të tërhiqeshin drejt vendeve në veri.

4 Dhe ndodhi që ne arritëm në qytetin e Angolës dhe morëm qytetin në zotërim dhe bëmë përgatitje që të mbroheshim nga Lamanitët. Dhe ndodhi që ne fortifikuam qytetin me

14a Moro. 10:8–18, 24.
b USH Frymë e Shenjtë.
c USH Mosbesim.

16a USH Kryengritje.
b Morm. 8:10.
17a 2 Ne. 1:7;

Alma 45:10–14, 16.
18a Hel. 13:18–20;
Eth. 14:1–2.

fuqinë tonë; por, me gjithë tërë fortifikimet tona, Lamanitët na ranë dhe na nxorën nga qyteti.

5 Dhe ata na nxorën gjithashtu nga toka e Davidit.

6 Dhe ne marshuam drejt dhe arritëm në tokën e Jozueut, që ishte në kufijtë perëndimorë në breg të detit.

7 Dhe ndodhi që ne mblodhëm njerëzit tanë sa më shpejt që qe e mundur, që të mund t'i mblidhnim në një trup të vetëm.

8 Por vini re, vendi që plot hajdutë dhe Lamanitë; dhe me gjithë shkatërrimin e madh që varej mbi popullin tim, ata nuk u penduan për veprat e tyre të liga; prandaj mbi tërë faqen e dheut u përhap gjaku dhe kërdia, si nga ana e Nefitëve, ashtu dhe nga ana e Lamanitëve; dhe ishte një kryengritje e plotë mbi gjithë faqen e dheut.

9 Dhe tani, Lamanitët kishin një mbret dhe emri i tij ishte Aaron; dhe ai erdhi kundër nesh me një ushtri prej dyzet e katër mijë vetash. Dhe vini re, unë i bëra ballë me dyzet e dy mijë veta. Dhe ndodhi që unë e munda atë me ushtrinë time, aq sa ai u vu në ikje para meje. Dhe vini re, e gjithë kjo u bë dhe treqind e tridhjetë vjet kishin kaluar.

10 Dhe ndodhi që Nefitët filluan të pendoheshin për paudhësinë e tyre dhe filluan

madje të thërrisnin ashtu siç ishte profetizuar nga profeti Samuel; pasi vini re, askush nuk mund të mbante atë që ishte e vetja, për shkak të hajdutëve dhe të grabitësve dhe të vrasësve, dhe të magjive, dhe të shtrigërive që ishin në tokë.

11 Kështu filloi të ngrihej një vajtim dhe kujë në të gjithë vendin për shkak të këtyre gjërave dhe më veçanërisht mes popullit të Nefit.

12 Dhe ndodhi që kur unë, Mormoni, pashë vajtimin e tyre dhe kujën e tyre dhe keqardhjen e tyre para Zotit, zemra ime filloi të gëzohej përbrenda meje, duke ditur mëshirën dhe durimin e Zotit, pasi mendoja se ai do të ishte i mëshirshëm me ta dhe se ata do të bëheshin përsëri një popull i drejtë.

13 Por vini re, ky gëzimi im që i kotë, pasi ^akeqardhja e tyre nuk i çonte në pendim, për shkak të mirësisë së Perëndisë; por ishte më shumë dhimbja e të ^bmallkuarve, sepse Zoti nuk do të lejonte përherë që të ishin të ^clumtur në mëkat.

14 Dhe ata nuk erdhën te Jezusi me ^azemra të thyera dhe me shpirtra të penduar, por ata ^bmallkonin Perëndinë dhe dëshironin të vdisnin. Megjithatë, ata luftonin me shpatë për jetën e tyre.

15 Dhe ndodhi që hidhërimi im m'u kthye përsëri dhe unë pashë se ^adita e ^bhirit ^ckishte

2 13a 2 Kor. 7:10;
Alma 42:29.
b USH Mallkim.
c Alma 41:10.

14a USH Zemër e thyer.
b USH Blasfemoj,
blasfemi.
15a Hel. 13:38.

b USH Hir.
c Jer. 8:20;
DeB 56:16.

kaluar për ta, si fizikisht ashtu dhe shpirtërisht; pasi unë pashë mijëra prej tyre që ishin kositur e kishin rënë përdhe në kryengritje të hapur kundër Perëndisë së tyre dhe të mbledhur grumbull si plehra mbi faqen e dheut. Dhe kështu kishin kaluar treqind e dyzet e katër vjet.

16 Dhe ndodhi që në vitin e treqindedyzetepestë, Nefitët filluan t'ia mbathnin para Lamanitëve; dhe ata u ndoqën nga pas derisa arritën në tokën e Jashonit, para se të ishte e mundur t'i ndalonin në tërheqjen e tyre.

17 Dhe tani, qyteti Jashon ishte afër "vendit ku Amaroni kishte vendosur analet për Zotin, që ato të mos mund të shkatërroheshin. Dhe vini re, unë shkova aty sipas fjalës së Amaronit dhe mora fletët e Nefit dhe bëra një anal sipas fjalëve të Amaronit.

18 Dhe mbi fletët e Nefit unë bëra një rrëfim të plotë të të gjitha ligësive dhe neverive; por mbi këto "fletë unë u përmbajta që të rrëfeja me plotësi ligësitë dhe neveritë e tyre, pasi vini re, një seri e vazhdueshme ligësish dhe neverish ka qenë para syve të mi, që kur isha mjaft i rritur për të vërejtur zakonet e njerëzve.

19 Dhe i mjeri unë për shkak të ligësisë së tyre; pasi zemra ime është mbushur me hidhërim në gjithë ditët e mia, për shkak të ligësisë së tyre; megjithatë, unë

e di se do të "ngrihem lart në ditën e fundit.

20 Dhe ndodhi që në këtë vit, populli i Nefit u ndoq dhe u dëbua prapë. Dhe ndodhi që ne u dëbuam derisa arritëm në veri në tokën e quajtur Shem.

21 Dhe ndodhi që ne fortifikuam qytetin e Shemit dhe mblodhëm aty prej njerëzve tanë aq sa ishte e mundur, që të mund t'i shpëtonim ndoshta nga shkatërrimi.

22 Dhe ndodhi që në vitin e treqindedyzeteqashtë ata filluan të vinin mbi ne përsëri.

23 Dhe ndodhi që unë i fola popullit tim dhe i nxita me gjithë energjinë time të qëndronin me guxim para Lamanitëve dhe të "luftonin për bashkëshortet e tyre dhe për fëmijët e tyre, dhe për shtëpitë e tyre, dhe vatrat e tyre.

24 Dhe fjalët e mia ua ngritën pak kurajon, kaq sa ata nuk ikën nga prania e Lamanitëve, por qëndruan me guxim kundër tyre.

25 Dhe ndodhi që ne, një ushtri prej tridhjetë mijë vetash, luftuam kundër një ushtrie prej pesëdhjetë mijë vetash. Dhe ndodhi që ne qëndruam përballë tyre me një vendosmëri të tillë, sa që ata ikën prej nesh.

26 Dhe ndodhi që kur ata ikën, ne i ndoqëm nga pas me ushtritë tona dhe i luftuam përsëri, dhe i mundëm; megjithëqë fuqia e Zotit nuk ishte me ne; po, ne qemë lënë me fuqinë tonë, që Shpirti i Zotit nuk qëndronte

17a Morm. 1:1–4.
18a USH Fletë.

19a Mosia 23:22;
Eth. 4:19.

23a Mosia 20:11;
Alma 43:45.

mbi ne; prandaj qemë dobësuar, sikurse vëllezërit tanë.

27 Dhe zemra ime u pikëllua për shkak të kësaj fatkeqësie të madhe të popullit tim, për shkak të ligësisë së tyre dhe të neverive të tyre. Por vini re, ne shkuam kundër Lamanitëve dhe hajdutëve të Gadiantonit, derisa morëm përsëri në zotërim tokat e trashëgimit tonë.

28 Dhe kaloi viti i treqindëdyzetënëntë. Dhe në vitin e treqindëpesëdhjetë ne bëmë me Lamanitët dhe me hajdutët e Gadiantonit një marrëveshje me të cilën ne morëm tokat e trashëgimit tonë, që t'i ndanim.

29 Dhe Lamanitët na dhanë tokën në veri, po, madje gjer te "ngushtica që të çonte në tokën në jug. Dhe ne u dhamë Lamanitëve të gjithë tokën në jug.

KAPITULLI 3

Mormoni u thërret Nefitëve të pendohen—Ata korrin një fitore të madhe dhe lavdërohen me fuqinë e tyre—Mormoni nuk pranon t'i udhëheqë më dhe lutjet e tij për ta janë pa besim—Libri i Mormonit fton dymbëdhjetë fiset e Izraelit të besojnë ungjillin. Rreth 360–362 pas K.

DHE ndodhi që Lamanitët nuk erdhën të na sulmonin derisa kishin kaluar edhe dhjetë vjet. Dhe vini re, unë e vura popullin tim, domethënë Nefitët, në punë që të përgatitnin tokat e

tyre dhe armët e tyre për ditën e betejës.

2 Dhe ndodhi që Zoti më tha mua: Thirri këtij populli—Pendohuni dhe ejani tek unë dhe pagëzohuni, dhe ndërtoni përsëri kishën time, dhe ju do të kurseheni.

3 Dhe unë i thirra këtij populli, por më kot; dhe ata nuk e kuptonin se që Zoti që i kishte kursyer dhe u kishte dhënë mundësi të pendoheshin. Dhe vini re, ata kishin ngurtësuar zemrat e tyre kundër Zotit, Përndisë së tyre.

4 Dhe ndodhi që pasi kaloi ky viti i dhjetë, duke bërë që në tërësi të kalonin treqind e gjashtëdhjetë vjet nga ardhja e Krishtit, mbreti i Lamanitëve më dërgoi një letër me të cilën më bënte të ditur se ata po përgatiteshin të vinin përsëri, që të luftonin kundër nesh.

5 Dhe ndodhi që unë bëra që populli im të mblidhej tok së bashku në tokën Shkretim, në një qytet që ishte në kufi, afër ngushticës që të çonte në tokën jugore.

6 Dhe aty, ne vendosëm ushtritë tona, që të mund të ndalonim ushtritë e Lamanitëve, që ata të mos zotëronin ndonjë pjesë të tokave tona; prandaj ne u fortifikuam me gjithë fuqinë tonë kundër tyre.

7 Dhe ndodhi që në vitin e treqindëgjashtëdhjetenjë Lamanitët zbritën deri në qytetin Shkretim për të luftuar kundër nesh; dhe ndodhi që në atë vit

i thym, kaq sa ata u kthyen përsëri në tokat e tyre.

8 Dhe në vitin e treqindëgjash-tëdhjetenjtë zbritën përsëri, që të luftonin kundër nesh. Dhe ne i thym përsëri dhe vramë një numër të madh prej tyre; dhe të vdekurit e tyre u hodhën në det.

9 Dhe tani, për shkak të kësaj gjëje të madhe që bëri populli im, Nefitët, ata filluan të "mburreshin me fuqinë e tyre dhe filluan të betoheshin para qiejve se do të hakmerreshin për gjakun e vëllezërve të tyre që u vranë nga armiqtë e tyre.

10 Dhe ata u betuan për qiej dhe gjithashtu për fronin e Perëndisë se do të "luftonin kundër armiqve të tyre dhe se do t'i zhdukni nga faqja e dheut.

11 Dhe ndodhi që unë, Mormoni, nga ai çast e tutje refuzova plotësisht të isha komandant dhe udhëheqës i këtij populli, për shkak të ligësisë dhe të neverisë së tyre.

12 Vini re, unë i kisha udhëhequr, megjithë ligësinë e tyre, i kisha udhëhequr shumë herë në luftime dhe i desha ata, sipas "dashurisë së Perëndisë që ishte në mua, me gjithë zemrën time; dhe ia derdha tërë shpirtin tim në lutje Perëndisë, tërë ditën e ditës, për ta; megjithatë ishte ^bpa besim, për shkak të ngurtësisë së zemrave të tyre.

13 Dhe tri herë i shpëtova nga duart e armiqve të tyre dhe ata

nuk u penduan për mëkatet e tyre.

14 Dhe kur u betuan për çdo gjë që u ishte e "ndaluar nga Zoti ynë dhe Shpëtimtari, Jezu Krishti, që ata do të shkonin të luftonin kundër armiqve të tyre dhe të hakmerreshin për gjakun e vëllezërve të tyre, vini re, zëri i Zotit erdhi tek unë duke thënë:

15 "Hakmarrja është e imja dhe unë do ta bëj ^bshpagimin; dhe meqë ky popull nuk u pendua pasi e shpëtova, vër re, unë do ta fshij nga faqja e dheut.

16 Dhe ndodhi që unë nuk pranova aspak të shkoja kundër armiqve të mi; dhe bëra madje, ashtu siç më urdhëroi Zoti; unë qëndrova mënjanë si dëshmitar soditës, për t'i treguar botës gjërat që pashë dhe dëgjova, sipas shfaqjeve të Shpirtit që kishte dëshmuar mbi gjërat që do të ndodhnin.

17 Prandaj, unë ju shkruaj "juve Johebrenj, si dhe ty, shtëpi e Izraelit, kur të fillojë puna që ju të jeni gati të ktheheni në tokën e trashëgimit tuaj.

18 Po, vini re, unë u shkruaj të gjitha skajeve të tokës; po, juve dymbëdhjetë fiseve të Izraelit, që do të "gjykoheni sipas veprave tuaja nga të dymbëdhjetët që Jezusi i zgjodhi të ishin dishepujt e tij në tokën e Jeruzalemit.

19 Dhe unë gjithashtu i shkruaj mbetjes së këtij populli, që do të gjykohet gjithashtu nga të

3 9a 2 Ne. 4:34.
10a 3 Ne. 3:20–21;
Morm. 4:4.
12a ush Dashuri.
b Morm. 5:2.

14a 3 Ne. 12:34–37.
15a ush Hakmarrje.
b DeB 82:23.
17a 2 Ne. 30:3–8;
3 Ne. 29:1.

18a Mt. 19:28;
Llu. 22:29–30;
DeB 29:12.

^adymbëdhjetët që zgjodhi Jezusi në këtë tokë; dhe ata do të gjykohen nga të dymbëdhjetët e tjerë që zgjodhi Jezusi në tokën e Jeruzalemit.

20 Dhe këto gjëra m'i shfaq Shpirti mua; prandaj unë po jua shkruaj ju të gjithëve. Dhe për këtë shkak, unë po ju shkruaj, që ju të dini se duhet të dilni para fronit të ^agjkimit të Krishtit, po, çdo shpirt që i takon tërë ^bfamiljes njerëzore të Adamit; dhe ju duhet të qëndroni që të gjykoheni për veprat tuaja, qofshin ato të mira ose të liga;

21 Dhe gjithashtu që ju të mund të ^abesoni në ungjillin e Jezu Krishtit, të cilin do ta keni mes jush; dhe gjithashtu që ^bJudenjtë, populli i besëlidhjes së Zotit, të ketë ^cdëshmitarë të tjerë që panë dhe dëgjuan, që Jezusi të cilin ata e vranë, ishte Krishti i ^dvërtetë dhe Perëndia i vërtetë.

22 Dhe unë do të doja që t'ju bindja të ^agjitha ju skaje të tokës, të pendoheni dhe të përgatiteni të qëndroni para fronit të gjykimit të Krishtit.

KAPITULLI 4

Vazhdon lufta dhe kërdua—Të ligjtë ndëshkojnë të ligjtë—Ligësi më e madhe mbretëron në të gjithë Izraelin si kurrë më parë—Gra dhe fëmijë u bëhen fli idhujve—Lamanitët fillojnë t'i fshijnë Nefitët

që gjejnë para tyre. Rreth 363–375 pas K.

DHE tani ndodhi që në vitin e treqindegjashtëdhjetetretë, Nefitët dolën me ushtritë e tyre përjashta vendit Shkretim, të luftonin kundër Lamanitëve.

2 Dhe ndodhi që ushtritë e Nefitëve u dëbuan përsëri në vendin Shkretim. Dhe ndërsa ata ishin akoma të lodhur, një ushtri e re Lamanitësh ra mbi ta; dhe ata patën një luftë të rreptë, kaq sa Lamanitët zotëruan qytetin Shkretim dhe vranë shumë prej Nefitëve dhe zunë shumë robër luftime.

3 Dhe të mbeturit e tyre ia mbathën dhe u bashkuan me banorët e qytetit Teankum. Tani, qyteti Teankum shtrihej në kufijtë e bregdetit dhe ishte afër qytetit Shkretim.

4 Dhe kjo ishte ^apër shkak se ushtritë e Nefitëve shkuan kundër Lamanitëve dhe ata filluan të mundeshin; pasi po të mos ishte për këtë gjë, Lamanitët nuk do të kishin pasur fuqi mbi ta.

5 Por vini re, gjykimet e Perëndisë do t'u bien mbi kokë të ligjve; dhe nëpërmjet të ligjve, ^andëshkohen të ligjtë; pasi janë të ligjtë që nxitin gjakderdhjen në zemrat e fëmijëve të njerëzve.

6 Dhe ndodhi që Lamanitët bënë përgatitje për të sulmuar qytetin e Teankumit.

7 Dhe ndodhi që në vitin e treqindegjashtëdhjetekatërt,

19a 1 Ne. 12:9–10.

20a USH Gjykim, i fundit.

b DeB 27:11.

21a DeB 3:20.

b USH Judenj.

c 2 Ne. 25:18.

d 2 Ne. 26:12;

Mosia 7:27.

22a Alma 29:1.

4 4a Morm. 3:10.

5a DeB 63:33.

Lamanitët i ranë qytetit Teankum, kështu që të mund të merrnin në zotërim edhe qytetin e Teankumit.

8 Dhe ndodhi që ata u zbrapsën dhe u dëbuan së andejmi nga Nefitët. Dhe kur Nefitët panë se i dëbuan Lamanitët, ata filluan përsëri të mburren për fuqinë e tyre; dhe ata u nisën me forcat e tyre dhe morën përsëri në zotërim qytetin Shkretim.

9 Dhe tani, të gjitha këto gjëra u bënë dhe pati me mijëra të vrarë nga të dyja palët, si nga Nefitët, ashtu dhe nga Lamanitët.

10 Dhe ndodhi që kaloi viti i treqindegjashtëdhjetegjashtë dhe Lamanitët erdhën përsëri mbi Nefitët për të luftuar; por akoma Nefitët nuk u penduan për të këqijat që kishin bërë, por vazhdonin me këmbëngulje në ligësinë e tyre pa pushim.

11 Dhe është e pamundur për gjuhën të përshkruajë ose për një njeri të shkruajë një përshkrim të përkryer të pamjes së tmerrshme të gjakut dhe të kërdisë që po bëhej mes njerëzve, si mes Nefitëve, ashtu dhe mes Lamanitëve; dhe çdo zemër u ngurtësua, kështu që ata kënaqeshin me gjakderdhjen e vazhdueshme.

12 Dhe kurrë nuk kishte pasur, sipas fjalëve të Zotit, një "ligësi kaq të madhe mes gjithë fëmijëve të Lehit, as madje mes gjithë shtëpisë së Izraelit, si kurse kishte mes këtij populli.

13 Dhe ndodhi që Lamanitët morën në zotërim qytetin

Shkretim dhe kjo gjë u bë për shkak se "numri i tyre ia kalonte numrit të Nefitëve.

14 Dhe ata u drejtuan edhe kundër qytetit Teankum dhe nxorën banorët prej andej, dhe zunë shumë robër, gra dhe fëmijë, dhe ua ofruan si fli "idhujve, zotave të tyre.

15 Dhe ndodhi që në vitin e treqindegjashtëdhjeteshtatë, Nefitët, duke qenë të zemëruar se Lamanitët kishin bërë fli gratë e tyre dhe fëmijët e tyre, u lëshuan kundër Lamanitëve me zemërim jashtëzakonisht të madh, kaq sa i mundën përsëri Lamanitët dhe i nxorën nga tokat e tyre.

16 Dhe Lamanitët nuk erdhën të luftonin më kundër Nefitëve deri në vitin e treqindeshtatëdhjetepestë.

17 Dhe këtë vit ata zbritën kundër Nefitëve me të gjitha forcat e tyre; dhe ata nuk numëroheshin për shkak të numrit të madh të tyre.

18 Dhe "që atëherë e tutje Nefitët nuk fituan dot pushtet mbi Lamanitët, por filluan të zhdukeshin nga ata, madje porsi vesa para diellit.

19 Dhe ndodhi që Lamanitët sulmuan qytetin Shkretim; dhe në tokën Shkretim u zhvillua një luftë jashtëzakonisht e rreptë, në të cilën ata mundën Nefitët.

20 Dhe ata ia mbathën përsëri para tyre dhe erdhën në qytetin e Boazit; dhe aty ata u bënë ballë Lamanitëve me guxim të jashtëzakonshëm, kaq sa Lama-

nitët nuk i mundën dot, derisa erdhën për të dytën herë.

21 Dhe kur ata erdhën për të dytën herë, Nefitët u dëbuan dhe u masakruan në një masakër jashtëzakonisht të madhe; gratë e tyre dhe fëmijët e tyre iu bënë përsëri fli idhujve.

22 Dhe ndodhi që Nefitët përsëri ikën me vrap para tyre, duke marrë me vete të gjithë banorët si në qytete ashtu dhe në fshatra.

23 Dhe tani unë, Mormoni, duke parë se Lamanitët ishin gati të shkatërronin tërë vendin, prandaj vajta në kodrën e "Shimit dhe mora të gjitha analet që Amaroni kishte fshehur për Zotin.

KAPITULLI 5

Mormoni udhëheq përsëri ushtritë Nefite në beteja të gjakut dhe të kërdisë—Libri i Mormonit do të dalë në dritë për të bindur gjithë Izraelin se Jezusi është Krishti—Lamanitët do të shpërndahen për shkak të mosbesimit të tyre dhe Shpirti do të pushojë së përpjekuri me ta—Ata do të marrin, në ditët e mëvonshme, ungjillin nga Johebrenjtë. Rreth 375–384 pas K.

DHE ndodhi që unë shkova mes Nefitëve dhe u pendova për "betimin që kisha bërë, se nuk do t'i ndihmoja më; dhe ata më dhanë përsëri komandën e ushtrive të tyre, pasi mendonin se do të isha në gjendje t'i shpëtoja nga fatkeqësitë e tyre.

2 Por vini re, unë isha "pa shpresë, pasi i dija gjykimet e Zotit që do të binin mbi ta; meqë ata nuk ishin penduar për paudhësitë e tyre, por po luftonin për jetën e tyre pa i bërë thirrje asaj Qenieje që i kishte krijuar.

3 Dhe ndodhi që Lamanitët na sulmuan pasi ne ikëm për në qytetin e Jordanit; por vini re, ne i zbrapsëm, kështu që nuk e morën qytetin në atë kohë.

4 Dhe ndodhi që na sulmuan përsëri dhe ne e mbajtëm qytetin. Dhe pati edhe qytete të tjera që u mbajtën nga Nefitët, fortësa që pengonin mundësinë e hyrjes së tyre në vendin që gjendej para nesh, për të shkatërruar banorët e vendit tonë.

5 Por ndodhi që çdo vend që lamë prapa dhe banorët e të cilit nuk ishin mbledhur tok, u shkatërrua nga Lamanitët dhe qytetet e tyre, dhe fshatrat dhe qytetet u dogjën me zjarr; dhe kështu kaluan treqind e shtatëdhjetë e nëntë vjet.

6 Dhe ndodhi që në vitin treqind e tetëdhjetë Lamanitët erdhën përsëri të luftonin kundër nesh dhe ne u bëmë ballë me guxim; por e gjithë kjo që kaq e kotë, pasi numri i tyre që kaq i madh, sa që ata e shkelën nën këmbë popullin e Nefitëve.

7 Dhe ndodhi që ne u vumë përsëri në ikje dhe ata, ikja e të cilëve ishte më e shpejtë sesa e Lamanitëve, shpëtuan dhe ata, ikja e të cilëve nuk ia kalonte

asaj të Lamanitëve, u fshinë dhe u shkatërruan.

8 Dhe tani vini re, unë, Mormoni nuk dëshiroj të sflis shpirtat e njerëzve, duke vënë para tyre një pamje kaq të tmerrshme gjaku dhe kërdie sikurse m'u paraqit para syve të mi; por unë, duke ditur se këto gjëra duhet të bëhen të ditura me siguri dhe që të gjitha gjërat që janë fshehur duhet të "tregohen mbi majat e shtëpive—

9 Dhe gjithashtu, se një njohuri e këtyre gjërave duhet t'i "arrijë mbetjes së këtij populli, si dhe Johebrenjve të cilët sipas fjalës së Zotit do ta ^bshpërndajnë këtë popull dhe ky popull duhet të numërohet si asgjë mes tyre— prandaj unë po shkruaj një ^cpërmbledhje të shkurtër, duke mos guxuar të jap një rrëfim të plotë të gjërave që kam parë, për shkak të urdhrit që kam marrë dhe gjithashtu që ju të mos keni shumë brengë për shkak të ligësisë së këtij populli.

10 Dhe tani vini re, këtë unë po ia them farës së tyre, si dhe Johebrenjve që kujdesen për shtëpinë e Izraelit, që të kuptojnë dhe të dinë se prej nga u kanë ardhur bekimet.

11 Pasi unë e di se një gjë e tillë do t'i brengosë për fatkeqësinë e shtëpisë së Izraelit; po, ata do të brengosen për shkatërrimin

e këtij populli; do të brengosen sepse ky popull nuk u pendua, kështu që ata të mund të ishin marrë në krahët e Jezusit.

12 Tani, "këto gjëra janë shkruar për ^bmbetjen e shtëpisë së Jakobit; dhe ato janë shkruar sipas kësaj mënyre, pasi Perëndia e di se ligësia nuk do t'i nxjerrë ato në dritë për ta; dhe se ato duhet të "fshihen për Zotin që të dalin në dritë në kohën e tij të përshtatshme.

13 Dhe ky është urdhri që unë kam marrë; dhe vini re, ato do të dalin në dritë sipas urdhërimit të Zotit, kur ai, në urtësinë e tij, do ta shohë të nevojshme.

14 Dhe vini re, ato do t'u shkojnë jobesimtarëve të "Judenjve; dhe për këtë qëllim ato do t'u shkojnë—që ata të mund të ^bbinden se Jezusi është Krishti, Biri i Perëndisë së gjallë; se Ati mund të plotësojë, nëpërmjet më të Dashurit të tij, qëllimin e tij të madh dhe të përjetshëm, që të rivendosë Judenjët ose gjithë shtëpinë e Izraelit, në tokën e trashëgimit të tyre, të cilën Zoti, Perëndia i tyre ua ka dhënë, në plotësimin e ^cbesëlidhjes së tij;

15 Dhe gjithashtu, që fara e "këtij populli të besojë më plotësisht ungjillin e tij, i cili do t'u ^bshkojë me anë të Johebrenjve; pasi ky popull do të "shpërnda-

8a Llu. 12:2–3;
2 Ne. 27:11; DeB 1:3.

9a 4 Ne. 1:49.
b 3 Ne. 16:8.
c Morm. 1:1.

12a Enosi 1:16;
Hel. 15:11–13.

USH Libër i
Mormonit.

b DeB 3:16–20.
c Morm. 8:4, 13–14;
Moro. 10:1–2.

14a 2 Ne. 29:13; 30:7–8.
USH Judenj.

b 2 Ne. 25:16–17.

c 3 Ne. 29:1–3.

15a 3 Ne. 21:3–7, 24–26.

b 1 Ne. 13:20–29, 38;
Morm. 7:8–9.

c 1 Ne. 10:12–14;
3 Ne. 16:8.

het dhe ata do të “bëhen një popull i errët, i ndyrë dhe i neveritshëm, jashtë përshkrimit që është bërë mbi gjërat që kanë ngjarë mes nesh, po, madje edhe të atyre që kanë ngjarë mes Lamanitëve dhe kjo gjë për shkak të mosbesimit dhe idhujtarisë së tyre.

16 Pasi vini re, Shpirti i Zotit pushoi tashmë së “përpyekuri me etërit e tyre; dhe ata janë pa Krisht dhe pa Perëndi në këtë botë; dhe ata hidhen sa andej këtej si ^bbyku në erë.

17 Ata ishin njëherë një popull i këndshëm dhe kishin Krishtin për “bari të tyre; po, ata udhëhiqeshin madje nga Perëndia, Ati.

18 Por tani, vini re, ata “udhëhiqen nga Satani, madje, ashtu sikurse bykun që e hedh era ose sikurse një anije që dallgët e hedhin poshtë e lart, që s’ka vela ose spirancë ose asgjë që të mund të drejtohet, madje sikurse është ajo, kështu janë dhe ata.

19 Dhe vini re, Zoti ka ruajtur bekimet e tyre, që ata mund të merrnin në tokë, për “Johebrenjtë të cilët do të zotërojnë atë vend.

20 Por vini re, do të ndodhë që ata do të dëbohen dhe do të shpërndahen nga Johebrenjtë; dhe pasi të jenë dëbuar dhe të jenë shpërndarë nga Johebrenjtë, vini re, atëherë Zoti do të “kujtojë ^bbesëlidhjen që ai ka

bërë me Abrahamin dhe me të gjithë shtëpinë e Izraelit.

21 Dhe gjithashtu, Zoti do të kujtojë “lutjet e të drejtëve, të cilat iu bënë atij, për ta.

22 Dhe atëherë, O ju Johebrenj, si do të mund të qëndroni para fuqisë së Perëndisë, në qoftë se ju nuk pendoheni dhe nuk hiqni dorë nga udhët tuaja të liga?

23 A nuk e dini ju se jeni në duart e Perëndisë? A nuk e dini se ai ka gjithë fuqinë dhe se me “urdrin e tij të madh toka do të ^bmbliidhet rrotull si një pergamënë?

24 Prandaj, pendohuni dhe përruluni para tij, që ai të mos dalë me drejtësi kundër jush—që një mbetje e farës së Jakobit të mos vijë mes jush, sikurse një “luan dhe t’ju shqyejë copë-copë dhe të mos ketë kush t’ju çlirojë.

KAPITULLI 6

Nefitët mbliidhen në tokën Kumorah për betejat e fundit—Mormoni i fsheh analet e shenjta në kodrën Kumorah—Lamanitët dalin nga-dhënjyes dhe kombi i Nefitëve shkatërrohet—Qindra mijëra vriten nga shpata. Rreth 385 pas K.

DHE tani, unë mbaroj analin tim në lidhje me “shkatërrimin e popullit tim, Nefitëve. Dhe ndodhi që ne marshuam para Lamanitëve.

15d 2 Ne. 26:33.

16a Zan. 6:3;

Eth. 2:15.

^b Psa. 1:4.

17a USH Bari i Mirë.

18a 2 Ne. 28:21.

19a 3 Ne. 20:27–28.

20a 3 Ne. 16:8–12.

^b USH Besëlidhje e Abrahamit.

21a Enosi 1:12–18; Morm. 9:36–37.

23a Hel. 12:8–17.

^b 3 Ne. 26:3.

24a Mik. 5:8;

3 Ne. 20:15–16.

6 1a 1 Ne. 12:19;

Jar. 1:10;

Alma 45:9–14;

Hel. 13:5–11.

2 Dhe unë, Mormoni, i shkrova një letër mbretit të Lamanitëve dhe i kërkova që të na lejonte të mblidhnim tok të gjithë popullin tonë në “tokën Kumorah, pranë një kodre të quajtur Kumorah dhe se aty mund të luftonim me ta.

3 Dhe ndodhi që mbreti i Lamanitëve e pranoi atë që dëshirova.

4 Dhe ndodhi që ne shkruam për në tokën Kumorah dhe ngritëm çadrat tona rreth e përçark kodrës Kumorah; dhe ai ishte një vend me shumë ujëra, lumenj dhe burime; dhe këtu ne shpresonim të fitonim epërsi mbi Lamanitët.

5 Dhe kur kaluan treqind e tetëdhjetë e katër vjet, ne kishim mbledhur gjithë të mbeturit e popullit tonë në tokën Kumorah.

6 Dhe ndodhi që pasi ne mblodhëm të gjithë popullin tonë së bashku në tokën Kumorah, vini re, unë, Mormoni, kisha filluar të plakem; dhe duke ditur që ajo do të ishte beteja e fundit e popullit tim dhe pasi kisha marrë urdhër nga Zoti të mos lejoja që analet të cilat ishin të shenjta, që kishin ardhur brez pas brezi nga etërit tanë, të binin në duart e Lamanitëve (pasi Lamanitët do t'i shkatërronin), prandaj unë bëra “këtë anal nga fletët e Nefit dhe i fsheha në kodrën Kumorah të gjitha analet që më ishin besuar nga dora e Zotit, me përjashtim

të ‘këtyre pak fletëve, të cilat ia dhashë birit tim, ^dMoronit.

7 Dhe ndodhi që populli im, me bashkëshortet e tyre dhe me fëmijët e tyre, panë tani “ushtritë e Lamanitëve, duke vajtur drejt tyre; dhe me atë frikë të tmerrshme nga vdekja që mbush krahavorët e të gjithë të ligjive, ata u përgatitën t’i përballonin.

8 Dhe ndodhi që ata erdhën për të luftuar kundër nesh dhe çdo shpirt që mbushur me tmerr për shkak të numrit të tyre të madh.

9 Dhe ndodhi që ata ranë mbi popullin tim me shpatë dhe me hark, me shigjetë dhe me sëpatë dhe me të gjitha llojet e armëve të luftës.

10 Dhe ndodhi që ushtarët e mi u kositën, po, madje edhe të dhjetëmijët që ishin me mua dhe unë rashë i plagosur mes tyre; dhe ata më kaluan pranë dhe nuk i dhanë fund jetës sime.

11 Dhe pasi ata kaluan dhe kositën të “gjithë popullin tim, me përjashtim të njëzet e katër prej nesh (mes të cilëve ishte biri im, Moroni) dhe pasi ne mbijetuam vdekjen e popullit tonë, pamë të nesërmen, kur Lamanitët u kthyen në kampet e tyre, nga maja e kodrës Kumorah, të kositur përdhe të dhjetëmijët e popullit tim që ishin udhëhequr nga unë.

12 Dhe ne pamë gjithashtu, të dhjetë mijët e popullit tim që ishin udhëhequr nga biri im, Moroni.

13 Dhe vini re, të dhjetë mijët e

2a Eth. 9:3.
6a USH Fletë.
b Eth. 15:11.

c FeM. 1:2.
d Morm. 8:1.
7a 1 Ne. 12:15.

11a 1 Ne. 12:19–20;
Hel. 15:17.

Gidgidonit që kishin rënë dhe ai gjithashtu në mesin e tyre.

14 Dhe Lamau kishte rënë me dhjetë mijët e tij; dhe Gilgali kishte rënë me dhjetë mijët e tij; dhe Limhau kishte rënë me dhjetë mijët e tij; dhe Jeneumi kishte rënë me dhjetë mijët e tij; dhe Kumenihau dhe Moronihau, dhe Antoniumi, dhe Shiblioni, dhe Shemi, dhe Joshi kishin rënë, secili me dhjetë mijët e tyre.

15 Dhe ndodhi që kishte edhe dhjetë të tjerë që kishin rënë nga shpata, secili me dhjetë mijët e tij; po, madje i "gjithë populli im, përveç atyre të njëzetekatërve që ishin me mua, si dhe disa të paktë që ikën në vendet në jug dhe të disave që dezertuan dhe shkuan me Lamanitët, kishte rënë; dhe mishi dhe kockat, dhe gjaku i tyre ishin mbi faqe të dheut, që ishin lënë nga duart e atyre që i vranë për t'u kalbur përmbi dhë dhe për t'u prishur, që të kthehen te nëna e tyre tokë.

16 Dhe shpirti im u copëtua nga pikëllimi, për vrasjen e popullit tim dhe unë thirra:

17 O, ju krijesa të këndshme, si mundët të largoheshit nga udhët e Zotit? O ju të këndshëm, si mundët të hidhni poshtë atë Jezus që qëndroi krahëhapur për t'ju pranuar ju?

18 Vini re, po të mos e kishit bërë këtë gjë, ju nuk do të kishit rënë. Por, vini re, ju keni rënë dhe unë vajtoj humbjen tuaj.

19 Oh, ju djem dhe vajza të këndshme, ju nëna dhe etër, ju

bashkëshortë dhe bashkëshorte, ju njerëz të këndshëm, si është e mundur të keni rënë?

20 Por vini re, ju keni shkuar dhe pikëllimi im nuk ju sjell dot prapa.

21 Dhe shpejt vjen dita që vdekshmëria juaj vesh pavdekshmëri dhe këta trupa që tani po kalben në prishje, do të bëhen së shpejti trupa të "paprishur; dhe atëherë ju duhet të qëndroni para frontit të gjykimit të Krishtit për t'u gjykuar sipas veprave tuaja; dhe në qoftë se është që jeni të drejtë, atëherë ju jeni të bekuar me etërit tuaj që shkuan para jush.

22 O, sikur të ishit penduar, para se ky shkatërrim i madh të binte mbi ju. Por vini re, ju keni shkuar dhe Ati, po, Ati i Amshuar i qiellit e di gjendjen tuaj; dhe ai bën me ju sipas "drejtësisë dhe ^bmëshirës së tij.

KAPITULLI 7

Mormoni fton Lamanitët e ditëve të mëvonshme të besojnë në Krisht, të pranojnë ungjillin e tij dhe të shpëtohen—Të gjithë ata që besojnë në Biblën, do të besojnë gjithashtu në Librin e Mormonit. Rreth 385 pas K.

DHE tani vini re, unë do të doja t'i flisja diçka "mbetjes së këtij populli që janë kursyer, në qoftë se Perëndia do t'u sjellë atyre fjalët e mia, që ata të mund të dinë mbi gjërat e etërve të tyre; po, unë ju flas juve, mbetjes

15a Alma 9:24.
21a 1 Kor. 15:53–54.

22a USH Drejtësi.
b USH Mëshirshëm (i),

mëshirë.
7 1a Hel. 15:11–13.

së shtëpisë së Izraelit dhe këto janë fjalët që po ju them:

2 Dijeni se ju jeni nga "shtëpia e Izraelit.

3 Dijeni se ju duhet të vini në pendim ose nuk mund të shpëtoheni.

4 Dijeni se duhet të ulni armët tuaja të luftës dhe të mos gjeni më kënaqësi në gjakderdhje, dhe të mos i merrni më ato në dorë, veçse në qoftë se ju urdhëron Perëndia.

5 Dijeni se ju duhet të vini në "njohurinë e etërve tuaj dhe të pendoheni për të gjitha mëkatet dhe paudhësitë tuaja dhe të ^bbesoni në Jezu Krishtin, se ai është Biri i Perëndisë dhe se ai u vra nga Judenjtë; dhe se nga fuqia e Atit ai u ngrit përsëri me anë të së cilës ai mori "fitoren mbi varrin; dhe gjithashtu në të u gëlltit gjembi i vdekjes.

6 Dhe ai vërteton "ringjalljen e të vdekurve, nëpërmjet së cilës njeriu duhet të ngrihet për të qëndruar para ^bfronit të tij të gjykimit.

7 Dhe ai solli "shëlbimin e botës, me anë të të cilit ai që gjendet i ^bpafajshëm para tij, ditën e gjykimit, do të lejohet të "banojë në prani të Perëndisë në mbretërinë e tij, për t'u kë-

nduar me ^dkoret qiellore në një gjendje "lumturie që nuk ka fund, lavdërimi pa mbarim Atit dhe Birit dhe Frymës së Shenjtë që janë "një Perëndi.

8 Prandaj pendohuni dhe pagëzohuni në emrin e Jezusit dhe mbahuni në "ungjillin e Krishtit, që do t'ju nxirret para, jo vetëm në këtë anal, por edhe në ^banalin që do t'u vijë Johebrenjve "nga Judenjtë, anal që do t'ju "vijë juve nga Johebrenjtë.

9 Pasi vini re, "ky është shkruar me qëllim që ju të mund të ^bbesoni në të; dhe në qoftë se besoni në të, ju do besoni këtë gjithashtu; dhe në qoftë se besoni këtë, ju do të dini në lidhje me etërit tuaj dhe gjithashtu veprat e mrekullueshme që u bënë nëpërmjet fuqisë së Perëndisë mes tyre.

10 Dhe ju do të dini gjithashtu, se jeni një mbetje e farës së Jakobit; prandaj numëroheni mes njerëzve të besëlidhjes së parë; dhe në qoftë se është që ju besoni në Krisht dhe jeni pagëzuar, së pari me ujë dhe pastaj me zjarr dhe me Frymën e Shenjtë, duke ndjekur "shembullin e Shpëtimtarit tonë, sipas asaj që ai na ka urdhëruar, do të jetë mirë për ju, ditën e gjykimit. Amen.

2a Alma 10:3.

5a 2 Ne. 3:12.

b Ush Besim, besoj;
Besim.

c Isa. 25:8;
Mosaia 16:7–8.

6a Ush Ringjallje.

b Ush Jezu Krisht—
Gjykatësi;
Gjykim, i fundit.

7a Ush Shëlbaj,

shëlbuar (i), shëlbim.

b Ush Shfajësim,
shfajësoj.

c 1 Ne. 10:21;
DeB 76:62;
Mois. 6:57.

d Mosaia 2:28.

e Ush Gëzim.

f DeB 20:28.

Ush Perëndi, Kokë
e Perëndisë.

8a Ush Ungjill.

b Ush Bibël.

c 2 Ne. 29:4–13.

d 1 Ne. 13:38.

9a Ush Libër i
Mormonit.

b 1 Ne. 13:38–41.

10a 2 Ne. 31:5–9.

KAPITULLI 8

Lamanitët i kërkojnë dhe i shkatërrojnë Nefitët—Libri i Mormonit do të dalë në dritë nga fuqia e Perëndisë—Mjerime do t'u vijnë atyre që flasin me zemërim dhe luftojnë kundër veprës së Zotit—Anali i Nefitëve do të dalë në dritë në një ditë ligësie, degjenerimi dhe braktisjeje të fesë. Rreth 400–421 pas K.

VINI re, unë, "Moroni, po i jap fund ^banaleve të atit tim, Mormonit. Vini re, unë nuk kam veçse pak gjëra për të shkruar, për të cilat u urdhërova nga ati im.

2 Dhe tani ndodhi që pas "be-tejës së madhe dhe të tmerrshme në Kumorah, vini re, Nefitët që ikën në tokën në jug, u ndoqën nga ^bLamanitët, derisa u shkatërruan që të gjithë.

3 Dhe ati im gjithashtu u vra prej tyre dhe madje unë kam mbetur "vetëm, që të shkruaj historinë e trishtueshme të shkatërrimit të popullit tim. Por, vini re, ata kanë shkruar dhe unë plotësoj urdhrin e atit tim. Dhe, nëse do të më vrasin, unë nuk e di.

4 Prandaj, unë do të shkruaj dhe do t'i fsheh analet në dhe; dhe se ku do të shkoj, nuk ka rëndësi.

5 Vini re, "këtë anal e bëri ati im dhe ai e ka shkruar qëllimin e tij. Dhe vini re, unë do ta

shkruaja gjithashtu, po të kishte vend në ^bfletët, por nuk ka; dhe nuk kam më metal, pasi jam vetëm. Ati im u vra në luftë dhe i gjithë farefisi im, dhe unë nuk kam më shokë, as ku të shkoj; dhe deri kur do të më lërë Zoti të jetoj, unë nuk e di.

6 Vini re, "katërqind vjet kanë kaluar që nga ardhja e Zotit dhe e Shpëtimtarit tonë.

7 Dhe vini re, Lamanitët e kanë ndjekur popullin tim, Nefitët, nga një qytet në tjetrin dhe nga një vend në tjetrin, madje, derisa ata nuk janë më; dhe e madhe ka qenë "rënia e tyre; po, i madh dhe i çuditshëm është shkatërrimi i popullit tim, Nefitëve.

8 Dhe vini re, është dora e Zotit që e bëri këtë gjë. Dhe vini re, gjithashtu Lamanitët janë në "luftë me njëri-tjetrin; dhe e tërë faqja e kësaj toke është një rreth i vazhdueshëm, vrasjeje dhe gjakderdhjeje; dhe askush nuk e di fundin e luftës.

9 Dhe tani, vini re, unë nuk do të them më shumë në lidhje me ta, pasi nuk ka asnjë që ekziston mbi sipërfaqen e tokës, veçse Lamanitë dhe "hajdutë.

10 Dhe nuk ka asnjë njeri që njeh Perëndinë e vërtetë, veçse "dishepujt e Jezusit, të cilët qëndruan në tokë derisa ligësia e njerëzve qe kaq e madhe, sa Zoti nuk i lejoi që të brrinin më me popullin; dhe nëse ata janë

8 1a USH Moroni, bir i Mormonit.
b USH Fletë.
2a Morm. 6:2–15.
b DeB 3:18.
3a Moro. 9:22.

5a Morm. 2:17–18.
b Morm. 6:6.
6a Alma 45:10.
7a 1 Ne. 12:2–3.
8a 1 Ne. 12:20–23.
9a Morm. 2:8.

10a 3 Ne. 28:7;
Eth. 12:17.
USH Tre dishepuj nefitë.
b Morm. 1:16.

mbi faqen e kësaj toke, askush nuk e di.

11 Por, vini re, ^aati im dhe unë i kemi parë dhe ata na kanë shërbyer.

12 Dhe kushdo që merr këtë anal dhe nuk e dënon atë për të metat që janë në të, po ai do të dijë gjëra ^amë të mëdha sesa këto. Vini re, unë jam Moroni; dhe po të ishte e mundur, unë do t'jua bëja të ditura të gjitha gjërat.

13 Vini re, tani unë i jap fund fjalës sime në lidhje me këtë popull. Unë jam biri i Mormonit dhe ati im ishte një ^apasardhës i Nefit.

14 Dhe unë jam i njëjti që po ^afsheh këtë anal për Zotin; fletët e tij nuk janë të çmueshme, për shkak të urdhërimit të Zotit. Pasi, ai ka thënë në të vërtetë, se askush nuk do të mund t'i ketë ato ^bpër të nxjerrë fitime; por anali në to është i një vlere të madhe; dhe kushdo që do ta nxjerrë në dritë, atë, Zoti do ta bekojë.

15 Askush nuk do të ketë fuqi t'i nxjerrë në dritë, veçse në qoftë se i jepet nga Perëndia; pasi Perëndia do që të bëhet me një ^asy të vetëm në lavdinë e tij ose në mirëqenien e popullit të lashtë të besëlidhjes dhe prej kohësh të shpërndarë.

16 Dhe bekuar qoftë ^aai që do ta nxjerrë këtë gjë në dritë; pasi ajo do të ^bnxirret nga errësira

në dritë, sipas fjalës së Perëndisë; po, do të nxirret nga toka dhe do të shkëlqejë në errësi, dhe do të vijë në njohurinë e njerëzve; dhe kjo gjë do të bëhet nëpërmjet fuqisë së Perëndisë.

17 Dhe në qoftë se ka ^agabime, ato janë gabime të njeriut. Por, vini re, ne nuk dimë për ndonjë gabim; megjithatë, Perëndia i di të gjitha gjërat, prandaj, ai që ^bdënon të jetë i kujdesshëm, se përndryshe, do të jetë në rrezik nga zjarri i ferrit.

18 Dhe ai që thotë: Më trego ose përndryshe do të qëllohesh—të jetë i kujdesshëm që të mos urdhërojë për atë që është e ndaluar nga Zoti.

19 Pasi vini re, ai që ^agjykon me nxitim do të gjykohet përsëri me nxitim; meqë sipas punës së tij do të jetë dhe shpërblimi; prandaj, ai që godet do të goditet përsëri nga Zoti.

20 Vini re, shkrimi i shenjtë thotë—njeriu nuk duhet të qëllojë as nuk duhet të gjykojë, pasi gjykimi është i imi, thotë Zoti, dhe gjithashtu hakmarrja është e imja; dhe unë do të ripaguaj.

21 Dhe ai që do të shprehë zemërim dhe do të luftojë kundër veprës së Zotit dhe kundër popullit të besëlidhjes së Zotit, që janë nga shtëpia e Izraelit dhe do të thotë: Ne do të shkatërrojmë veprën e Zotit dhe Zotit nuk do t'i kujtohet be-

11a 3 Ne. 28:24–26.

12a 3 Ne. 26:6–11.

13a 3 Ne. 5:20.

14a Moro. 10:1–2.

^b JS—H 1:46.

15a DeB 4:5.

16a 2 Ne. 3:6–7, 11, 13–14.

^b Isa. 29:18;

2 Ne. 27:29.

17a Morm. 9:31, 33;

Eth. 12:23–28.

^b 3 Ne. 29:5; Eth. 4:8.

19a rjs, Mt. 7:1–2;

3 Ne. 14:1–2;

Moro. 7:14.

sëlidhja që ka bërë me shtëpinë e Izraelit—po ai është në rrezik të kositet dhe të hidhet në zjarr;

22 Pasi ^aqëllimet e përjetshme të Zotit do të vazhdojnë, derisa të gjitha premtimet e tij të plotësohen.

23 Kërkoni profecitë e ^aIsaias. Vini re, unë nuk mund t'i shkruaj ato. Po, vini re unë ju them juve se ata shenjtore që kanë vdekur para meje, që kanë zotëruar këtë tokë, do ta ^blusin, po, madje nga pluhuri do ta lusin Zotin; dhe sikurse Zoti jeton, ai do të kujtojë besëlidhjen që ka bërë me ta.

24 Dhe ai i di ^alutjet e tyre, që ishin në favor të vëllezërve të tyre. Dhe ai e di besimin e tyre, pasi në emër të tij, ata mund të lëviznin ^bmalet; dhe në emër të tij, ata mund të bënin që të dridhej toka; dhe se me fuqinë e fjalës së tij, ata bënë që të shembeshin përdhe ^cburgjet; po, madje furrat plot zjarr nuk mund t'i dëmtonin ata, as bishat e egra, as gjarpërinjtë helmues, për shkak të fuqisë së fjalës së tij.

25 Dhe vini re, ^alutjet e tyre qenë gjithashtu në favor të atij që Zoti do ta kishte lejuar t'i nxirrte këto gjëra në dritë.

26 Dhe askush nuk mund të thotë se ato nuk do të dalin, pasi

me siguri do të dalin në dritë, meqë Zoti e ka thënë këtë gjë; pasi ato do të ^adalën nga toka, me anë të dorës së Zotit dhe askush nuk mund ta ndalojë; dhe kjo do të ndodhë një ditë kur të thuhet se nuk do të ndodhin më ^bmrekulli; dhe do të ndodhë madje, sikur dikush të fliste ^csë vdekuri.

27 Dhe do të dalin në dritë një ditë kur ^agjaku i shenjtoreve do t'i thërrasë Zotit, për shkak të ^bkompleteve të fshehta dhe të punëve të errësirës.

28 Po, do të vijnë në një ditë kur të mohohet fuqia e Perëndisë dhe kur ^akishat do të bëhen të fëlliqura dhe do të ngrihen në krenarinë e zemrave të tyre; po, madje në një ditë, kur udhëheqësit dhe mësuesit e kishave do të ngrihen në krenarinë e zemrave të tyre, madje, derisa t'i kenë zili ata që u përkasin kishave të tyre.

29 Po, do të vijë në një ditë kur ^atë dëgjohet për zjarre dhe për stuhi dhe për ^bavuj tymi në toka të huaja;

30 Dhe gjithashtu do të dëgjohet për ^aluftëra, zhurma luftërash dhe tërmete në vende të ndryshme.

31 Po, do të vijë në një ditë kur mbi faqe të dheut do të ketë

22a DeB 3:3.

23a 3 Ne. 20:11; 23:1.

b Isa. 29:4;

2 Ne. 3:19–20; 26:16.

24a Enosi 1:12–18;

Morm. 9:36;

DeB 10:46.

b Jakobi 4:6; Hel. 10:9.

c Alma 14:27–29.

25a Morm. 5:21.

26a Isa. 29:4; 2 Ne. 33:13.

b Morm. 9:15–26;

Moro. 7:27–29, 33–37.

c 2 Ne. 26:15–16;

Morm. 9:30;

Moro. 10:27.

27a Eth. 8:22–24;

DeB 87:6–7.

b USH Lidhje të

fshehta.

28a 2 Tim. 3:1–7;

1 Ne. 14:9–10;

2 Ne. 28:3–32;

DeB 33:4.

29a Joe. 2:28–32;

2 Ne. 27:2–3.

b 1 Ne. 19:11;

DeB 45:39–42.

30a Mt. 24:6;

1 Ne. 14:15–17.

fëlliçësi të mëdha; do të ketë vrasje dhe grabitje dhe gënjeshtër, dhe mashtrime, dhe lavirësi, dhe të gjitha llojet e neverive; kur do të ketë shumë që do të thonë: Bëj këtë ose bëj atë dhe nuk ka “rëndësi, pasi të tillët Zoti do t’i ^bmbështesë në ditën e fundit. Por, mjerë të tillët, pasi ata janë në ‘vrerin e hidhësirës dhe në rripat e paudhësisë.

32 Po, do të vijë në një ditë kur do të ketë kisha të ngritura që do të thonë: Ejani tek unë dhe për të hollat tuaja, do t’ju falen mëkatet tuaja.

33 O ju popull i lig dhe i çoroditur dhe kokëfortë, përse keni ngritur kisha, me qëllim “fitimesh për vete? Përse keni ^bndryshuar fjalën e shenjtë të Perëndisë, duke sjellë ‘mallkim në shpirttrat tuaj? Vini re, shikoni zbulesat e Perëndisë; pasi vini re, koha vjen në atë ditë kur të gjitha këto gjëra do të përmbushen.

34 Vini re, Zoti më ka treguar gjëra të mëdha dhe të mrekullueshme në lidhje me atë që do të vërtetohet së shpejti, në atë ditë kur këto gjëra të dalin në dritë mes jush.

35 Vini re, unë ju flas sikur të ishit të pranishëm, por megjithatë nuk jeni akoma. Por vini re, Jezu Krishti ju ka paraqitur tek unë dhe unë i di veprimet tuaja.

36 Dhe unë e di se “ecni në

krenarinë e zemrave tuaja; dhe se nuk ka veçse pak që nuk ^bngrihen në krenarinë e zemrave të tyre, duke veshur ‘rroba luksi, duke pasur zili dhe duke u grindur dhe duke qenë shpirtligj, dhe duke përndjekjur, dhe të gjitha llojet e paudhësive; dhe kishat tuaja, po, madje secila prej tyre, janë bërë të fëlliçura për shkak të krenarisë së zemrave tuaja.

37 Pasi vini re, ju doni “paratë dhe të mirat tuaja materiale dhe veshjet luksoze, dhe zbukurimet e kishave tuaja, më shumë sesa doni të varfërit dhe nevojtarët, të sëmuret dhe fatkeqët.

38 O ju të fëlliçur, ju hipokritë, ju mësues që shisni veten tuaj për ato gjëra që të prishin, përse keni fëlliçur kishën e shenjtë të Perëndisë? Përse keni “turp të merrni mbi vete emrin e Krishtit? Përse nuk mendoni se është më e madhe vlera e një lumturie të pafund, sesa ai ^bmjerim që kurrë nuk vdes—për shkak të ‘lavdisë së botës?

39 Përse stoliseni me ato gjëra që nuk kanë jetë dhe megjithatë lini që i urituri dhe nevojtari dhe i zhveshuri, dhe i sëmurë, dhe fatkeqi t’ju kalojnë pranë, dhe nuk i vini re?

40 Po, përse përgatitni neveritë tuaja të “fshehta për të marrë fitime dhe bëni që të vejat të vajtojnë para Zotit, dhe gjitha-

31a 2 Ne. 28:21–22.

b 2 Ne. 28:8.

c Alma 41:11.

33a USH Intriga të priftërinjve.

b 1 Ne. 13:26–29.

c USH Mallkim.

36a USH Ec, ec me Perëndinë.

b Jakobi 2:13.

c Alma 5:53.

37a 2 Ne. 28:9–16.

38a Rom. 1:16;

2 Tim. 1:8;

1 Ne. 8:25–28;

Alma 46:21.

b Mosia 3:25.

c 1 Ne. 13:9.

40a USH Lidhje të fshehta.

shtu jetimët të vajtojnë para Zotit dhe që gjithashtu gjaku i etërve të tyre dhe i bashkëshortëve të tyre të lusë Zotin nga dheu për hakmarrje mbi kokat tuaja?

41 Vini re, shpata e hakmarrjes varet mbi ju; dhe shpejt vjen koha që ai të marrë "hak gjakun e shenjtorëve mbi ju, pasi ai nuk do t'i durojë më përgjërimet e tyre.

KAPITULLI 9

Moroni u thërret atyre që nuk besojnë në Krisht, të pendohen — Ai shpall një Perëndi të mrekullive, që jep zbulesa dhe derdh dhurata dhe shenja mbi besnikët — Mrekullitë pushojnë për shkak të mosbesimit — Shenjat ndjekin ata që besojnë — Njerëzit këshillohen të jenë të urtë dhe të zbatojnë urdhërimet. Rreth 401–421 pas K.

DHE tani, unë flas gjithashtu në lidhje me ata që nuk besojnë në Krisht.

2 Vini re, a do të besoni ju në ditën e ndëshkimit tuaj—vini re, kur të vijë Zoti, po, madje, atë "ditë të madhe kur ^btoka do të mbështillet në vetvete si një pergamenë dhe elementet do të "shkrihen me nxehtësi të zjarrtë, po, në atë ditë të madhe kur ju do të silleni që të qëndroni para Qengjit të Perëndisë—

atëherë, a do të thoni se nuk ka Perëndi?

3 Atëherë, a do ta mohoni më Krishtin ose do të mund ta vini re Qengjin e Perëndisë? A besoni se do të mund të banoni me të, të vetëdijshëm për fajin tuaj? A mendoni se do të mund të ishit të lumtur të banonit me atë Qenie të shenjtë, kur shpirtat tuaj janë të torturuar nga vetëdija e fajit se keni shpërdoruar ligjet e tij?

4 Vini re, unë ju them, se do të ishit më të mjeruar po të banonit me një Perëndi të shenjtë dhe të drejtë, duke qenë të vetëdijshëm për fëlliqësinë tuaj para tij, sesa po të banonit me shpirtat e "mallkuar në ^bferr.

5 Pasi vini re, kur ju do të silleni të shihni "lakuriqësinë tuaj para Perëndisë dhe gjithashtu lavdinë e Perëndisë dhe shenjtërinë e Jezu Krishtit, brenda jush do të ndizet një flakë zjarri të pashueshëm.

6 O atëherë, ju që "nuk besoni, ^bktrehuni te Zoti, përgjërojuni gjithë fuqi Atit në emrin e Jezusit, që ndoshta mund të gjendeni të panjollë, të "kulluar, të çiltër dhe të bardhë, duke qenë pas-truar nga gjaku i "Qengjit, në atë ditë të madhe dhe të fundit.

7 Dhe përsëri unë ju flas juve që "mohoni zbulesat e Perëndisë dhe thoni se ato nuk ndodhin më, se nuk ka më zbulesa, as

41a 1 Ne. 22:14.

9 2a Mal. 4:5;

3 Ne. 28:31.

b Morm. 5:23;

DeB 63:20–21.

USH Botë—Fundi i botës.

c Amo. 9:13;

3 Ne. 26:3.

4a USH Mallkim.

b USH Ferr.

5a 2 Ne. 9:14.

6a USH Mosbesim.

b Eze. 18:23, 32;

DeB 98:47.

c USH Pastër (i), pastërti.

d USH Qengji i Perëndisë.

7a 3 Ne. 29:6–7.

profeci, as dhurata, as shërim, as të folur në gjuhë dhe ^binterpretim gjuhësh;

8 Vini re, unë ju them juve se ai që i mohon këto gjëra, nuk e njeh “ungjillin e Krishtit; po, ai nuk i ka lexuar shkrimet e shenjta; në qoftë se i ka lexuar, nuk i ^bkupton.

9 Pasi, a nuk lexojmë ne se Perëndia është “i njëjtë dje, sot dhe përgjithmonë dhe në të nuk ka ndryshueshmëri as hije ndërrimi?

10 Dhe tani, në qoftë se keni imagjinuar në mendjen tuaj një zot që ndryshon dhe në të cilin ka hije ndërrimi, atëherë ju keni imagjinuar në mendjen tuaj një zot që nuk është një Perëndi mrekullish.

11 Por, vini re, unë do t’ju tregoj një Perëndi mrekullish, madje Perëndinë e Abrahamit dhe Perëndinë e Isakut dhe Perëndinë e Jakobit, dhe është i njëjti “Perëndi që krijoi qiejt dhe tokën dhe të gjitha gjërat që gjenden në to.

12 Vini re, ai krijoi Adamin dhe nga “Adami erdhi ^brënia e njeriut. Dhe për shkak të rënies së njeriut, erdhi Jezu Krishti, madje Ati dhe Biri; dhe për shkak të Jezu Krishtit, erdhi “shëlbimi i njeriut.

13 Dhe për shkak të shëlbimit

të njeriut, që erdhi nëpërmjet Jezu Krishtit, ata kthehen në praninë e Zotit; po, dhe është me anë të tij që të gjithë njerëzit shëlbohen, sepse vdekja e Krishtit sjell “ringjalljen e cila sjell një shëlbim nga një ^bgjumë i pafund, gjumë nga i cili të gjithë njerëzit do të zgjohen nga fuqia e Perëndisë, kur të bjerë boria; dhe të gjithë do të dalin, si të vegjël dhe të mëdhenj, dhe të gjithë do të qëndrojnë para shufrës së tij, pasi të jenë shëlbuar dhe të jenë çliruar nga ky ‘rrip i përjetshëm vdekjeje, vdekje e cila është një vdekje fizike.

14 Dhe atëherë vjen mbi ta “grykimi i të Shenjtit; dhe atëherë vjen koha që ai që është i ^bfëlliqur, do të mbetet akoma i fëlliqur; dhe ai që është i drejtë do të mbetet akoma i drejtë; ai që është i lumtur, do të mbetet akoma i lumtur; dhe ai që është i palumtur do të mbetet akoma i palumtur.

15 Dhe tani, O ju të gjithë që keni imagjinuar në vetvete një perëndi që “nuk mund të bëjë mrekulli, unë do t’ju pyesja, a kanë kaluar të gjitha gjërat për të cilat ju fola? A ka ardhur ende mbarimi? Vini re, unë ju them juve: Jo; dhe Perëndia nuk ka pushuar së qeni një Perëndi mrekullish.

7b 1 Kor. 12:7–10;
NeB 1:7.

8a ush Ungjill.
b Mt. 22:29.

9a Heb. 13:8;
1 Ne. 10:18–19;
Alma 7:20;
Moro. 8:18;
DeB 20:12.

11a Zan. 1:1;
Mosa 4:2;
DeB 76:20–24.
ush Jezu Krisht.

12a Mosa 3:26.
b ush Rënia e Adamit
dhe e Evës.

c ush Shëlbje,
shëlbuar (i), shëlbim.

13a Hel. 14:15–18.
b DeB 43:18.

c DeB 138:16.

14a ush Grykim, i fundit.
b Alma 7:21;
DeB 88:35.

15a Moro. 7:35–37;
DeB 35:8.
ush Mrekulli.

16 Vini re, a nuk janë të mrekullueshme në sytë tanë gjërat që ka bërë Perëndia? Po, e kush mund t'i kuptojë "veprat e mrekullueshme të Perëndisë?"

17 Kush mund të thotë se nuk qe një mrekulli që nga "fjala e tij qielli dhe toka të ishin; dhe nga fuqia e fjalës së tij njeriu u krijua nga "pluhuri i tokës; dhe nga fuqia e fjalës së tij u bënë mrekulli?"

18 Dhe kush do të thotë se Jezu Krishti nuk bëri shumë "mrekulli të mëdha? Dhe u bënë shumë mrekulli të mëdha nga duart e apostujve.

19 Dhe në qoftë se u bënë atëherë "mrekulli, pse Perëndia ka pushuar së qeni një Perëndi mrekullish dhe megjithatë të jetë një Qenie e pandryshueshme? Dhe vini re, unë ju them juve se ai nuk ndryshon; se po të ndryshonte, ai nuk do të ishte më Perëndi; dhe, ai nuk pushon së qeni Perëndi dhe është një Perëndi mrekullish.

20 Dhe shkakun që ai pushon së bëri "mrekulli mes fëmijëve të njerëzve, është se ata bien në mosbesim dhe largohen nga udha e drejtë dhe nuk njohin Perëndinë në të cilin duhet të "besojnë.

21 Vini re, unë ju them juve se kush beson në Krisht pa dyshu-

ar asgjë, "çdo gjë që i kërkon Atit në emrin e Krishtit do t'i jepet atij; dhe ky premtim është për të gjithë, madje deri në skajet e tokës.

22 Pasi vini re, kështu u tha Jezu Krishti, Biri i Perëndisë, dishepujve të tij që do të rrinin, po, si dhe të gjithë dishepujve të tij që mund të dëgjonin në turmë: "Shkoni në tërë botën dhe i predikoni ungjillin çdo krijese;

23 Dhe ai që beson dhe pagëzohet do të shpëtohet, por ai që nuk beson do të "mallkohet.

24 Dhe këto "shenja do të ndjekin ata që besojnë—në emrin tim ata do të përzënë ^bdajhtë, ata do të flasin me gjuhë të reja; ata do të kapin gjarpërinj; dhe ata nuk do të pësojnë gjë, në qoftë se pinë ndonjë gjë helmuese; ata do të vënë "duart mbi të sëmurët dhe ata do të shërohen;

25 Dhe kushdo që beson në emrin tim, duke mos dyshuar asgjë, atij do t'ia "vërtetoj të gjitha fjalët e mia, madje deri në skajet e tokës;

26 Dhe tani vini re, kush mund të qëndrojë kundër veprave të Zotit? Kush mund t'i mohojë fjalët e tij? "Kush do të ngrihet kundër pushtetit të plotfuqishëm të Zotit? Kush do të ^bpërçmojë veprat e Zotit? Kush

16a Psa. 40:5;
DeB 76:114;
Mois. 1:3–5.

17a Jakobi 4:9.
b USH Krijoj, krijim.
c Zan. 2:7;
Mosa 2:25.

18a Gjo. 6:14.

19a DeB 63:7–10.

20a Gjy. 6:11–13;
Eth. 12:12–18;
Moro. 7:35–37.

b USH Besim.

21a Mt. 21:22;
3 Ne. 18:20.

22a Mr. 16:15–16.

USH Punë misionare.

23a USH Mallkim.

24a Mr. 16:17–18.
USH Shenjë.

b Vep. 16:16–18.

c USH Administrim
i të sëmurëve.

25a USH Zbulesë;
Dëshmi.

26a 3 Ne. 29:4–7.

b Fja. 13:13.

do të përçmojë fëmijët e Krishtit? Vini re, të gjithë ju që jeni përçmues të veprave të Zotit, pasi ju do të mrekulloheni dhe do të mbaroni.

27 O, prandaj, mos përçmoni dhe mos u mrekulloni, por dëgjoni fjalët e Zotit dhe i kërkonte Atit, në emrin e Jezusit për çdo gjë që do të keni nevojë. Mos dyshoni, por jini besues dhe filloni sikurse në kohët e vjetra të “vini te Zoti me gjithë ^bzembrën tuaj; dhe ‘punoni për shpëtimin tuaj me frikë dhe duke u dridhur para tij.

28 Jini të “urtë në ditët e provës suaj; qërohuni nga çdo fëlliçësi; mos kërkonte që të mund ta shpenzoni atë mbi ^bepshet tuaja, por kërkonte me besim të patundur, se nuk do të bini në tundim, por, se do t’i shërbeni Perëndisë së vërtetë dhe ‘të gjallë.

29 Shikoni që të mos pagëzoheni “padenjësisht; shikoni që të mos merrni sakramentin e Krishtit ^bpadenjësisht; por shikoni që të bëni të gjitha gjërat në mënyrë të ‘denjë dhe t’i bëni në emrin e Jezu Krishtit, Birit të Perëndisë së gjallë; dhe në qoftë se ju bëni këtë dhe duroni deri në fund, ju nuk do të dëboheni në asnjë mënyrë.

30 Vini re, unë ju flas juve, sikurse t’ju “flisja së vdekuri;

pasi unë e di se ju do t’i keni fjalët e mia.

31 Mos më dënoni për “papërsosmërinë time dhe as atin tim për shkak të papërsosmërisë së tij, as ata që kanë shkruar para tij; por më mirë jepini falënderime Perëndisë që vuri në dukje papërsosmëritë tona, kështu që ju të mësoni dhe të jeni më të urtë sesa qemë ne.

32 Dhe tani vini re, ne e shkruam këtë anal sipas njohurisë sonë, me hieroglifë që quhen mes nesh, egjiptiane të “reformuara që u pasuan dhe u ndryshuan nga ne sipas mënyrës sonë të të folurit.

33 Dhe po të kishin qenë fletët tona mjaft të mëdha, ne do të kishim shkruar në hebraisht; por ne kemi ndryshuar edhe hebraishten; dhe, sikur ne të kishim shkruar në hebraisht, vini re, ju nuk do të gjenit papërsosmëri në analin tonë.

34 Por, Zoti i di gjërat që kemi shkruar dhe gjithashtu asnjë popull tjetër nuk e di gjuhën tonë; dhe sepse asnjë popull tjetër nuk e di gjuhën tonë, prandaj ai ka përgatitur “mjetet për interpretimin e saj.

35 Dhe këto gjëra janë shkruar, që ne të mund të çlirojmë rrobat tona nga gjaku i vëllezërve tanë që kanë rënë në “mosbesim.

27a Moro. 10:30–32.

b Joz. 22:5;
DeB 64:22, 34.
usH Zemër.

c Fil. 2:12.

28a Jakobi 6:12.

b usH EpsH.
c Alma 5:13.

29a usH Pagëzim,
pagëztoj—Cilësitë
për pagëzim.

b 1 Kor. 11:27–30;
3 Ne. 18:28–32.

c usH Denjë (i),
denjësi.

30a Morm. 8:26;

Moro. 10:27.

31a Morm. 8:17;
Eth. 12:22–28, 35.

32a 1 Ne. 1:2; Mosia 1:4.

34a Mosia 8:13–18;

Eth. 3:23, 28;
DeB 17:1.

35a 2 Ne. 26:15.

36 Dhe vini re, këto gjëra që ne kemi ^adëshiruar në lidhje me vëllezërit tanë, po, madje, edhe kthimin e tyre në njohurinë e Krishtit, janë sipas lutjeve të të gjithë shenjtorëve që kanë banuar në tokë.

37 Dhe dhëntë Zoti Jezu

Krisht, që lutjet e tyre të përmbushen sipas besimit të tyre; dhe që Perëndia, Ati, të kujtojë besëlidhjen që ai ka bërë me shtëpinë e Izraelit; dhe ai i bekoftë përgjithmonë, me anë të besimit në emrin e Jezu Krishtit. Amen.

LIBRI I ETHËRIT

Anali i Jareditëve, i nxjerrë nga njëzet e katër fletët që u gjetën nga populli i Limhit gjatë ditëve të mbretit Mosia.

KAPITULLI 1

Moroni përmbledh shkrimet e Ethërit—Paraqitet gjenealogjia e Ethërit—Gjuha e Jareditëve nuk ngatërrohet në Kullën e Babelit—Zoti premtan se do t'i çojë ata në një vend të zgjedhur dhe se do t'i bëjë një komb të madh.

DHE tani, unë, ^aMoroni, po vazhdoj të bëj një rrëfim të atyre banorëve të lashtë që u shkatërruan nga ^bdora e Zotit, nga faqja e këtij vendi verior.

2 Dhe unë po e marr rrëfimin tim nga ^anjëzet e katër fletët që u gjetën nga populli i Limhit, që quhet Libri i Ethërit.

3 Dhe sipas mendimit tim, pjesa e parë e këtij anali, e cila flet në lidhje me krijimin e botës dhe gjithashtu të Adamit dhe

një rrëfim nga ajo kohë madje deri në ^akullën e madhe dhe çdo gjë që ndodhi mes fëmijëve të njerëzve deri në atë kohë, ekziston mes Judenjve—

4 Prandaj unë nuk shkruaj ato gjëra që ndodhën që nga ditët e ^aAdamit dhe deri në atë kohë; pasi ato ndodhen në fletë; dhe kushdo që t'i gjejë ato, po ai do të ketë fuqi të gjejë rrëfimin e plotë.

5 Por vini re, unë nuk jap rrëfimin e plotë, por jap një pjesë të rrëfimit nga kulla dhe deri kur u shkatërruan.

6 Dhe në këtë mënyrë unë po jap rrëfimin. Ai që e shkroi këtë anal që ^aEthëri dhe ishte një pasardhës i Koriantorit.

7 Koriantori ishte biri i Moronit.

8 Dhe Moroni ishte biri i Ethemit.

36a Morm. 8:24–26;
DeB 10:46–49.

[ETHERI]

1 ^a Ush Moroni, bir i Mormonit.
^b Morm. 5:23;

DeB 87:6–7.
2a Alma 37:21;
Eth. 15:33.

3a Omni 1:22;
Mosia 28:17;
Hel. 6:28.

4a DMTH duke mbuluar të njëjtën periudhë sikurse Zanafilla, kapitujt 1–10.
6a Eth. 12:2; 15:34.

9 Dhe Ethem i ishte biri i Ahahut.

10 Dhe Ahahu ishte biri i Sethit.

11 Dhe Sethi ishte biri i Shiblunit.

12 Dhe Shibluni ishte biri i Komit.

13 Dhe Komi ishte biri i Koriantumit.

14 Dhe Koriantumi ishte biri i Amnigadës.

15 Dhe Amnigada ishte biri i Aaronit.

16 Dhe Aaroni ishte një pasardhës i Hethit që ishte biri i Herthomit.

17 Dhe Herthomi ishte biri i Libit.

18 Dhe Libi ishte biri i Kishit.

19 Dhe Kishi ishte biri i Koromit.

20 Dhe Koromi ishte biri i Levit.

21 Dhe Levi ishte biri i Kimit.

22 Dhe Kimi ishte biri i Moriantonit.

23 Dhe Moriantoni ishte një pasardhës i Riplakishit.

24 Dhe Riplakishi ishte biri i Shezit.

25 Dhe Shezi ishte biri i Hethit.

26 Dhe Hethi ishte biri i Komit.

27 Dhe Komi ishte biri i Koriantumit.

28 Dhe Koriantumi ishte biri i Emerit.

29 Dhe Emeri ishte biri i Omerit.

30 Dhe Omeri ishte biri i Shules.

31 Dhe Shule ishte biri i Kibit.

32 Dhe Kibi ishte biri i Orihës që ishte biri i Jaredit;

33 "Jaredi, i cili erdhi me të vëllanë dhe familjet e tyre, dhe me disa të tjerë dhe familjet e tyre, nga kulla e madhe, në kohën kur Zoti ^bngatërroi gjuhën e njerëzve dhe u betua në zemërimin e tij se do t'i shpërndante mbi gjithë 'faqen e dheut; dhe sipas fjalës së Zotit njerëzit u shpërndanë.

34 Dhe "vëllai i Jaredit, duke qenë njeri i bëshëm dhe i fuqishëm dhe njeri shumë i favorizuar nga Zoti, Jaredi, vëllai i tij, i tha atij: Lute Zotin që të mos na ngatërrojë, që të mos i kuptojmë fjalët tona.

35 Dhe ndodhi që vëllai i Jaredit e luti Zotin dhe Zoti pati dhembshuri për Jaredin; prandaj ai nuk ia ngatërroi gjuhën Jaredit; dhe Jaredi dhe i vëllai nuk u ngatërruan.

36 Atëherë Jaredi i tha vëllait të tij: Lutju përsëri Zotit dhe ndoshta ai do të largojë zemërimin e tij prej atyre që janë miqtë tanë që të mos ua ngatërrojë gjuhën e tyre.

37 Dhe ndodhi që vëllai i Jaredit e luti Zotin dhe Zoti pati dhembshuri për miqtë e tyre dhe familjet e tyre, kështu që ata nuk u ngatërruan.

38 Dhe ndodhi që Jaredi i foli përsëri të vëllait duke thënë: Shko dhe pyete Zotin, në qoftë se ai do të na nxjerrë nga vendi; dhe në qoftë se do të na nxjerrë nga vendi, kërkoi se ku do të shkojmë. Dhe kush e di nëse

33a UH Jaredi.
b Zan. 11:6–9.

c Mosia 28:17.
34a UH Jared(it), vëlla i.

KAPITULLI 2

Zoti nuk do të na çojë në një vend të ^azgjedhur në të gjithë tokën? Dhe në qoftë se është kështu, të jemi besnikë ndaj Zotit, që të mund ta kemi atë për trashëgimin tonë.

39 Dhe ndodhi që vëllai i Jaredit iu lut Zotit sipas asaj që u tha nga goja e Jaredit.

40 Dhe ndodhi që Zoti e dëgjoi vëllanë e Jaredit dhe pati dhembshuri për të dhe i tha atij:

41 Shko dhe mbledhi së bashku tufat e tua, si meshkuj ashtu dhe femra të çdo lloji; dhe gjithashtu çdo lloj fare nga toka dhe ^afamiljet tuaja; si dhe vëllanë tënd, Jaredin dhe familjen e tij; si dhe ^bmiqtë e tu dhe familjet e tyre dhe miqtë e Jaredit dhe familjet e tyre.

42 Dhe kur ta kesh bërë këtë gjë, ^avihu në krye të tyre dhe shko në luginën që është në veri. Dhe aty, unë do të takohem me ty dhe do të shkoj ^bpara teje në një tokë të ^czgjedhur përmbi të gjitha tokat e dheut.

43 Dhe aty do të të bekoj ty dhe farën tënde dhe do të rris për vete nga fara jote, dhe nga fara e vëllait tënd, dhe nga ata që do të vijnë me ty, një komb të madh. Dhe nuk do të ketë më të madh se kombi që do të rris për vete nga fara jote, mbi gjithë faqen e dheut. Dhe këtë, unë do ta bëj për ty, për shkak të kësaj kohe të gjatë që më je lutur.

Jareditët përgatiten për udhëtimin e tyre drejt tokës së premtuar— Është një vend i zgjedhur ku njerëzit duhet t'i shërbejnë Krishtit ose të përлахen—Zoti i flet vëllait të Jaredit për tri orë—Jareditët ndërtojnë maune—Zoti i kërkon të vëllait të Jaredit që të propozojë sesi duhet të ndriçohen maunet.

DHE ndodhi që Jaredi dhe i vëllai dhe familjet e tyre, si dhe miqtë e Jaredit dhe të vëllait të tij, dhe familjet e tyre shkuan në luginën që ishte në veri (dhe emri i luginës ishte ^aNimrod, duke u quajtur si gjahtari i fuqishëm) me tufat e tyre që ata kishin mbledhur tok, mashkull dhe femër të çdo lloji.

2 Dhe ata vunë edhe kurthe e zunë shpendë të ajrit; dhe ata përgatitën një enë me të cilën sollën me vete peshqit e ujërave.

3 Dhe ata morën me vete dhe deseretin e cila përkthehet bletë mjalti; dhe kështu ata morën me vete koshere bletësh dhe të gjitha llojet e asaj që gjendej mbi faqen e dheut, si dhe fara të çdo lloji.

4 Dhe ndodhi që kur ata arritën në luginën Nimrod, Zoti zbriti dhe foli me vëllanë e Jaredit; dhe ai ishte në një ^are dhe i vëllai i Jaredit nuk e pa.

5 Dhe ndodhi që Zoti i urdhëroi ata që të shkonin në vendin e shkretë, po, në atë pjesë ku

38a Ush Tokë e premtuar.

41a Eth. 6:20.

b Eth. 6:16.

42a 1 Ne. 2:1–2; Abr. 2:3.

b DeB 84:88.

c 1 Ne. 13:30.

2 1a Zan. 10:8.

4a Num. 11:25;

DeB 34:7–9;

JS—H 1:68.

nuk kishte shkelur kurrë njeriu. Dhe ndodhi që Zoti shkoi para tyre dhe foli me ta duke qëndruar gjithnjë në një "re dhe i udhëzoi në ç'drejtim duhej të udhëtonin.

6 Dhe ndodhi që ata udhëtuan në vendin e shkretë dhe ndër-tuan maune me të cilat kaluan shumë ujëra, duke qenë përherë të drejtuar nga dora e Zotit.

7 Dhe Zoti nuk i lejoi që të ndaleshin përtej detit në vendin e shkretë, por deshi që të shkolin tutje, madje, për në "tokën e premtimit që ishte një tokë e zgjedhur mes të gjitha tokave të tjera, që Zoti Perëndi e kishte ruajtur për një popull të drejtë.

8 Dhe, në zemërimin e tij, ai i ishte betuar vëllait të Jaredit, se kushdo që do të zotëronte këtë tokë të premtimit, atëherë e tutje dhe përgjithnjë, do t'i "shërbente atij, Perëndisë të vetëm dhe të vërtetë ose do të "përlehej kur zemërimi i tij i plotë do të vinte mbi të.

9 Dhe tani, ne mund të shohim vendimet e Perëndisë në lidhje me këtë tokë që është një tokë premtimi, dhe cilido komb që të bëhet zot i saj, do t'i shërbejë Perëndisë ose ata do të fshihen nga faqja e dheut, kur zemërimi i tij i plotë të bjerë mbi ta. Dhe zemërimi i tij i plotë vjen mbi ta, kur ata të jenë mbushur me paudhësi.

10 Pasi vini re, kjo është një tokë që është zgjedhur mbi të

gjitha tokat e tjera; prandaj, ai që do ta zotërojë atë, do t'i shërbejë Perëndisë ose do të fshihet nga faqja e dheut; pasi ky është vendimi i përhershëm i Perëndisë. Dhe nuk do të "fshihet nga faqja e dheut deri në "plotësinë e paudhësisë mes fëmijëve të vendit.

11 Dhe kjo ju vjen juve, O ju "Johebrenj, që t'i dini vendimet e Perëndisë—që të mund të pendoheni dhe të mos vazhdoni në paudhësitë tuaja, derisa të vijë plotësia, që të mos sillni mbi ju zemërimin e plotë të Perëndisë, sikurse kanë bërë deri tani banorët e kësaj toke.

12 Vini re, kjo është një tokë e zgjedhur dhe cilido komb që e zotëron atë, do të jetë i "lirë nga prangat dhe nga robëria dhe nga çdo komb tjetër nën qiell, në qoftë se ata do t'i "shërbejnë vetëm Perëndisë së kësaj toke, që është Jezu Krishti, që është shfaqur nga gjërat që kemi shkruar.

13 Dhe tani, unë po vazhdoj me rrëfimin tim; pasi vini re, ndodhi që Zoti solli Jaredin dhe vëllezërit e tij madje tek ai det i madh që ndan tokat. Dhe kur arritën në det, ata ngritën çadrat e tyre; dhe e quajtën vendin Moriankumer; dhe ata banuan në çadra dhe banuan në çadra në breg të detit, për hapësirën e katër viteve.

14 Dhe ndodhi që në mbarim të katër viteve, Zoti erdhi përsëri te vëllai i Jaredit dhe qëndroi

5a Eks. 13:21–22.

7a 1 Ne. 4:14.

USH Tokë e premtuar.

8a Eth. 13:2.

b Jar. 1:3, 10;

Alma 37:28;

Eth. 9:20.

10a 2 Ne. 28:16.

b 1 Ne. 17:37–38.

11a 2 Ne. 28:32.

12a USH Liri.

b Isa. 60:12.

në një re dhe foli me të. Dhe për hapësirën e tri orëve, Zoti foli me të vëllanë e Jaredit dhe e ‘ndëshkoi rëndë, sepse ai nuk ishte kujtuar të ^bthërriste në emrin e Zotit.

15 Dhe i vëllai i Jaredit u pendua për të keqen që kishte bërë dhe thirri emrin e Zotit për vëllezërit e tij që ishin me të. Dhe Zoti i tha atij: Unë do t’ju fal mëkatet ty dhe vëllezërve të tu, por ti nuk duhet të mëkatosh më, pasi duhet të kujtosh se “Shpirti im nuk do të ^bpërpiqet gjithmonë me njeriun; prandaj, në qoftë se do të mëkatoni gjersa të jeni mbushur plot, ju nuk do të dilni më në prani të Zotit. Dhe këto janë mendimet e mia për tokën që do t’ju jap për trashëgimin tuaj, pasi do të jetë një tokë e ‘zgjedhur mbi të gjitha tokat e tjera.

16 Dhe Zoti tha: Shkoni të punoni dhe ndërtoni sipas mënyrës së mauneve që keni ndërtuar deri tani. Dhe ndodhi që vëllai i Jaredit dhe vëllezërit e tij shkuan të punonin dhe ndërtuan maune, sikurse ato që kishin ndërtuar, sipas “udhëzimeve të Zotit. Dhe ato ishin të vogla dhe të lehta mbi ujë, madje ashtu siç është i lehtë një shpend mbi ujë.

17 Dhe ato ishin ndërtuar në një mënyrë që ato ishin mjaft të “puthitura, madje që do ta mbanin ujin si një tas; dhe fundi i tyre ishte i puthitur sikurse një tas; dhe anët e tyre ishin të

puthitura sikurse një tas; dhe fundet ishin me majë; dhe kuverta ishte gjithashtu e puthitur sikurse një tas; dhe gjatësia ishte sa gjatësia e një peme; dhe dera kur ishte e mbyllur, ishte e puthitur sikurse një tas.

18 Dhe ndodhi që vëllai i Jaredit e luti Zotin, duke thënë: O Zot, unë e kreqa punën që më urdhërove të bëja dhe unë i bëra maunet si më udhëzove.

19 Dhe vër re, O Zot, në to nuk ka dritë; si do t’i drejtojmë ato? Dhe gjithashtu ne do të mbarojmë, pasi në to ne nuk mund të marrim frymë, vetëm me ajrin që ato kanë brenda; prandaj ne do të mbarojmë.

20 Dhe Zoti i tha vëllait të Jaredit: Vër re, ti do t’u bësh një vrimë në majë dhe gjithashtu në fund; dhe kur ti të kesh nevojë për ajër, ti do të hapësh vrimën dhe do të marrësh ajër. Dhe në qoftë se ndodh që uji vjen përmbi ty, vër re, ti do ta mbyllësh vrimën, që ti të mos mbarosh nga vërshimi i ujit.

21 Dhe ndodhi që vëllai i Jaredit bëri kështu, ashtu si e urdhëroi Zoti.

22 Dhe ai e luti përsëri Zotin, duke thënë: O Zot, vër re, unë veprova ashtu siç më urdhërove; dhe unë përgatita barkat për njerëzit e mi dhe vër re, nuk ka dritë në to. Vër re, O Zot, a do të lejosh që ne të kalojmë këtë ujë të madh në errësirë?

23 Dhe Zoti, Perëndia, i tha vëllait të Jaredit: Ç’do që të bëj

14a USH Ndëshkoi,
ndëshkues.
b USH Lutje.

15a Eth. 15:19.
b Zan. 6:3; 2 Ne. 26:11;
Morm. 5:16.

c Eth. 9:20.
16a 1 Ne. 17:50–51.
17a Eth. 6:7.

që të keni dritë në barkat tuaja? Pasi vini re, ju nuk mund të keni dritare, pasi ato do të bëheshin copë, as nuk mund të merrni zjarr me vete, pasi ju nuk mund të udhëtoni me dritë zjarri.

24 Pasi vini re, ju do të jeni si një balenë në mes të detit; pasi dallgët sa një mal do të bien mbi ju. Megjithatë, unë do t'ju nxjerr përsëri nga thellësitë e detit; pasi "erërat kanë dalë nga goja ime dhe gjithashtu ^bshirat dhe përmbytjet i kam dërguar unë.

25 Dhe vini re, unë ju përgatis për këto gjëra; pasi ju nuk mund ta kapërceni këtë thellësi të madhe, në qoftë se nuk ju përgatis kundër dallgëve të detit dhe erërave që kanë dalë dhe përmbytjeve që do të vijnë. Prandaj, ç' doni që t'ju përgatis që të mund të keni dritë, kur të përpiheni në thellësitë e detit?

KAPITULLI 3

Vëllai i Jaredit sheh gishtin e Zotit, ndërsa prek gjashtëmbëdhjetë gurë — Krishti i tregon trupin e tij shpirtëror vëllait të Jaredit — Ata që kanë një dituri të përsosur nuk mund të qëndrojnë përjashta velit — Sigurohen përkthyes për të nxjerrë në dritë analin e Jareditëve.

DHE ndodhi që vëllai i Jaredit (tani numri i barkave që ishin përgatitur ishte tetë) shkoi në malin që ata e quanin mali Shelem, për shkak të lartësisë

së tij tepër të madhe dhe shkriu nga një shkëmb gjashtëmbëdhjetë gurë të vegjël; dhe ata ishin të bardhë dhe të tejdukshëm, madje si një xham i tejdukshëm; dhe ai i mbajti në duar në majë të malit dhe e luti përsëri Zotin, duke thënë:

2 O Zot, ti the se ne do të jemi të rrethuar nga përmbytjet. Tani vër re, O Zot dhe mos u zemëro me shërbëtorin tënd për dobësinë e tij para teje; pasi ne e dimë se ti je i shenjtë dhe se banon në qiej; dhe ne jemi të padenjë para teje; për shkak të "rënies, ^bnatyra jonë është bërë e ligë vazhdimisht; megjithatë, O Zot, ti na dhe një urdhërim që ne të të thërrasim, se prej teje, ne mund të marrim sipas dëshirave tona.

3 Vër re, O Zot, ti na ke goditur për shkak të paudhësisë sonë dhe na ke dëbuar dhe gjatë këtyre shumë viteve ne kemi qenë në vendin e shkretë; megjithatë, ti ke qenë i "mëshirshëm me ne. O Zot, shikomë me mëshirë dhe largo zemërimin tënd nga ky populli yt dhe mos lejo që ata ta kalojnë këtë thellësi të stuhishme në errësirë; por vër re këto gjëra të cilat unë i shkruva nga shkëmbi.

4 Dhe unë e di, O Zot, se ti ke të gjithë "fuqinë dhe se mund të bësh çdo gjë që do për të mirën e njeriut; prandaj, preki këta gurë, O Zot, me gishtin tënd dhe përgatiti që të ndriçojnë në errësirë; dhe ata do të ndriçojnë

24a Eth. 6:5.
b Psa. 148:8.

3 2a USH Rënie e Adamit

dhe e Evës.
b Mosia 3:19.
3a Eth. 1:34–43.

4a USH Fuqi.

për ne, në barkat që kemi përgatitur, që të kemi dritë, gjatë kohës që ne do të kalojmë detin.

5 Vër re, O Zot, ti mund ta bësh këtë. Ne e dimë se ti je në gjendje të tregosh fuqi të madhe, që i "duket e vogël kuptimit të njerëzve.

6 Dhe ndodhi që pasi vëllai i Jaredit tha këto fjalë, vini re, "Zoti shtriu dorën e tij dhe preku gurët një nga një me gishtin e tij. Dhe ^bveli u hoq nga sytë e vëllait të Jaredit dhe ai pa gishtin e Zotit; dhe ai qe si gishti i një njeriu prej mishi dhe gjaku; dhe vëllai i Jaredit ra përpara Zotit, pasi u godit nga frika.

7 Dhe Zoti pa se vëllai i Jaredit kishte rënë përdhe; dhe Zoti i tha atij: Ngrihu, pse re?

8 Dhe ai i tha Zotit: Unë pashë gishtin e Zotit dhe u frikësova se mos më godiste; pasi unë nuk e dija se Zoti kishte mish dhe gjak.

9 Dhe Zoti i tha atij: Për shkak të besimit tënd, ti ke parë se unë do të marr mbi vete "mish dhe gjak; dhe kurrë një njeri nuk ka ardhur para meje me një besim kaq të jashtëzakonshëm sa tëndin, pasi, po të mos ishte kështu, ti nuk do ta kishe parë gishtin tim. Ke parë ti më shumë se këtë?

10 Dhe ai u përgjigj: Jo; Zot, shfaq para meje.

11 Dhe Zoti i tha atij: A do t'u besosh fjalëve që unë do të të them?

12 Dhe ai u përgjigj: Po, Zot, unë e di që ti thua të vërtetën, pasi ti je një Perëndi i së vërtetës dhe nuk "mund të gënjesh.

13 Dhe kur ai i tha këto fjalë, vini re, Zoti iu "shfaq atij dhe i tha: ^bMeqë ti i di këto gjëra, ti je shëlbuar nga rënia; prandaj ti je kthyer prapë në praninë time; prandaj unë t'u "shfaq.

14 Vër re, unë jam ai që u përgatit nga krijimi i botës të "shëlbejë popullin tim. Vër re, unë jam Jezu Krishti. Unë jam ^bAti dhe Biri. Në mua, i tërë njerëzimi do të ketë "jetë dhe atë do ta ketë përjetësisht, madje, ata që do të besojnë në emrin tim; dhe do të bëhen ^dbijë e mi dhe bijat e mia.

15 Dhe kurrë unë nuk i jam shfaqur njeriut që kam krijuar, pasi kurrë një njeri nuk ka "besuar në mua, si ke bërë ti. A e sheh se ti je krijuar sipas ^bshëmbëlltyrës sime? Po, madje, në fillim të gjithë njerëzit qenë krijuar sipas shëmbëlltyrës sime.

16 Vër re, ky trup që ti po sheh, është trupi i "shpirtit tim; dhe unë e krijova njeriun sipas trupit të shpirtit tim; dhe madje, sikurse po të shfaqem ty në

5a Isa. 55:8–9;

1 Ne. 16:29.

6a USH Jezu Krisht.

b Eth. 12:19, 21.

9a USH Mish;

Jezu Krisht;

Vdekshëm (i),

vdekshmëri.

12a Heb. 6:18.

13a DeB 67:10–11.

b Enosi 1:6–8.

c USH Jezu Krisht—

Ekzistenca e Krishtit para lindjes.

14a USH Shëlbej,

shëlbuar (i), shëlbim;

Shëlbues.

b Mosia 15:1–4.

c Mosia 16:9.

d USH Bij dhe bija të Perëndisë.

15a USH Besim, besoj.

b Zan. 1:26–27;

Mosia 7:27;

DeB 20:17–18.

16a USH Shpirt.

shpirt, ashtu do t'i shfaqem në mish popullit tim.

17 Dhe tani, sikurse unë, Moroni, thashë se nuk mund të bëja një rrëfim të plotë të këtyre gjërave që janë shkruar, prandaj më mjafton të them se Jezusi iu shfaq këtij njeriu në shpirt, madje sipas mënyrës dhe ngjashimit të të njëjtit trup, ashtu madje, siç iu "shfaq Nefitëve.

18 Dhe ai i shërbeu atij, madje, ashtu sikurse u shërbeu Nefitëve; dhe e gjithë kjo, që ky njeri të mund të dinte se ai ishte Perëndia, për shkak të shumë punëve të mëdha që Zoti i kishte treguar atij.

19 Dhe për shkak të diturisë së këtij njeriu, ai nuk mund të mbahej që të mos shihte përbrenda "velit; dhe ai pa gishtin e Jezusit, të cilin kur e pa, ai ra nga frika; pasi e dinte se ishte gishti i Zotit; dhe ai nuk pati më besim, pasi ai dinte, pa pasur dyshim për asgjë.

20 Prandaj, duke pasur këtë njohuri të përsosur të Perëndisë, ai "nuk mund të mbahej më përjashta velit; prandaj ai pa Jezusin; dhe ai i shërbeu atij.

21 Dhe ndodhi që Zoti i tha vëllait të Jaredit: Vër re, ti nuk do të lejosh që këto gjëra që ti ke parë dhe dëgjuar, t'i tregohen botës, derisa të vijë "koha që unë të lartësoj emrin tim në mish; prandaj, ti do t'i ruash si thesar gjërat që ke parë dhe dëgjuar, pa ia treguar asnjë njeriu.

22 Dhe vër re, kur ti të vish tek unë, ti do t'i shkruash dhe do t'i vulosësh, që askush të mos mund t'i përkthejë, pasi do t'i shkruash në një gjuhë që të mos mund të lexohen.

23 Dhe vër re, këta "dy gurë do të t'i jap që t'i vulosësh së bashku me gjërat që do të shkruash.

24 Pasi vër re, gjuhën me të cilën do t'i shkruash, unë e kam ngatërruar; prandaj unë do të bëj në kohën time të përshtatshme, që këta gurë t'i qartësojnë në sytë e njerëzve, këto gjëra që ti do të shkruash.

25 Dhe pasi Zoti tha këto fjalë, ai i tregoi vëllait të Jaredit të "gjithë banorët e tokës që kishin qenë dhe gjithashtu ata që do të jenë, madje deri në skajet e tokës dhe nuk ia fshehu syve të tij.

26 Pasi i kishte thënë atij më parë që "në qoftë se do të ^bbesonte në të, ai mund t'i tregonte "të gjitha gjërat—dhe ato do t'i shfaqeshin atij; prandaj Zoti nuk mund të mbante ndonjë gjë nga ai, pasi ai e dinte se Zoti mund t'i tregonte atij të gjitha gjërat.

27 Dhe Zoti i tha atij: Shkruaji këto gjëra dhe "vulosi; dhe unë do t'ua tregoj fëmijëve të njerëzve, në kohën time të përshtatshme.

28 Dhe ndodhi që Zoti e urdhëroi që ai të vuloste dy "gurët që i kishte marrë dhe të mos i tregonte, derisa Zoti do t'ua tregonte fëmijëve të njerëzve.

17a 3 Ne. 11:8–10.

19a USH Vel.

20a Eth. 12:19–21.

21a Eth. 4:1.

23a USH Urim dhe Thumim.

25a Moïs. 1:8.

26a Eth. 3:11–13.

b USH Besim, besoj.

c Eth. 4:4.

27a 2 Ne. 27:6–8.

28a DeB 17:1.

KAPITULLI 4

Moroni është urdhëruar që të vulosë shkrimet e vëllait të Jaredit— Ato nuk do të dalin në dritë, derisa njerëzit të kenë besim, madje sa vëllai i Jaredit— Krishti urdhëron njerëzit të besojnë në fjalët e tij dhe në ato të dishepujve të tij— Njerëzit janë urdhëruar të pendohen, të besojnë në ungjillin dhe të shpëtohen.

DHE Zoti urdhëroi vëllanë e Jaredit, të zbriste nga mali, nga prania e Zotit dhe të "shkruante gjërat që kishte parë; dhe që ndaluar që ato t'u vinin fëmijëve të njerëzve, ^bderi pasi ai të ngrihej në kryq; dhe për këtë shkak, mbreti Mosia i mbajti ato, që të mos i shkonin botës derisa Krishti të shfaqej mes popullit të tij.

2 Dhe pasi Krishti iu shfaq me të vërtetë popullit të tij, ai urdhëroi që ato të shfaqeshin.

3 Dhe tani, pas saj, ata të gjithë ranë në mosbesim; dhe nuk ka asnjë, me përjashtim të Lamanitëve; dhe ata e kanë hedhur poshtë ungjillin e Krishtit; prandaj unë jam urdhëruar që t'i "fsheh përsëri në dhe.

4 Vini re, unë shkrova në këto fletë pikërisht gjërat që pa vëllai i Jaredit; dhe nuk pati kurrë gjëra më të mëdha që u treguan,

sesa ato që iu treguan vëllait të Jaredit.

5 Prandaj, Zoti më urdhëroi t'i shkruaj; dhe unë i kam shkruar. Dhe ai më urdhëroi që t'i "vulos; dhe ai gjithashtu më urdhëroi që të vulos edhe përkthimin e tyre; prandaj kam vulosur ^binterpretuesit, sipas urdhërimit të Zotit.

6 Pasi Zoti më tha: Ato nuk do të shkojnë mes Johebrenjve deri ditën që ata të pendohen për paudhësinë e tyre dhe të bëhen të pastër para Zotit.

7 Dhe në atë ditë që ata do të ushtrojnë besim në mua, thotë Zoti, madje si bëri vëllai i Jaredit, që të mund të "shenjtërohen në mua, atëherë unë do t'u tregoj atyre, gjërat që pa vëllai i Jaredit, derisa t'u shpalos atyre të gjitha zbulesat e mia, thotë Jezu Krishti, Biri i Perëndisë, ^bAti i qiejve dhe i tokës dhe i të gjitha gjërave që janë në to.

8 Dhe ai që do të "luftojë kundër fjalës së Zotit, qoftë mallkuar; dhe ai që do të ^bmojojë këto gjëra, qoftë mallkuar; pasi atyre unë "nuk do t'u tregoj gjëra më të mëdha, thotë Jezu Krishti; pasi unë jam ai që flet.

9 Dhe me urdhrin tim hapen dhe "mbyllen qiejt; dhe me fjalën time do të dridhet ^btoka; dhe me urdhrin tim do të vdesin banorët e saj, madje sikur të ishte nga zjarri.

4 1a Eth. 12:24.
 USH Shkrime të shenjta.
 b Eth. 3:21.
 3a Morm. 8:14.
 5a Eth. 5:1.
 b DeB 17:1;

JS—H 1:52.
 USH Urim dhe Thumim.
 7a USH Shenjtërim.
 b Mosia 3:8.
 8a 3 Ne. 29:5–6;
 Morm. 8:17.

b 2 Ne. 27:14; 28:29–30.
 c Alma 12:10–11;
 3 Ne. 26:9–10.
 9a 1 Mbr. 8:35;
 DeB 77:8.
 b Hel. 12:8–18;
 Morm. 5:23.

10 Dhe ai që nuk u beson fjalëve të mia, nuk u beson dishepujve të mi; dhe në qoftë se ndodh që unë nuk flas, gjykoni ju, pasi ju do të dini se jam unë që do të flas “ditën e fundit.

11 Por, ai që i “beson këto gjëra për të cilat fola, atë do ta vizitohet me shfaqjet e Shpirtit tim; dhe ai do të dijë dhe do të dëshmojë. Pasi me anë të Shpirtit tim do të ^bdijë se këto gjëra janë të vërteta, pasi ai i bind njerëzit të bëjnë mirë.

12 Dhe çdo gjë që bind njerëzit të bëjnë mirë është nga unë; pasi e “mira nuk vjen nga askush tjetër, por nga unë. Unë jam ai që i shtyn njerëzit të çdo e mirë; ai që ^bnuk do të besojë fjalët e mia, nuk do të më besojë mua—se unë jam; dhe ai që nuk do të më besojë, nuk do të besojë Atin që më dërgoi. Pasi vini re, unë jam Ati, unë jam ^cdrita dhe ^djeta, dhe e vërteta e botës.

13 “Ejani tek unë, O ju Johebrenj dhe unë do t’ju tregoj gjërat më të mëdha, njohurinë që është fshehur, për shkak të mosbesimit.

14 Eja tek unë, O ti shtëpi e Izraelit dhe do të të “tregohet ty sa gjëra të mëdha ka përgatitur Ati për ty, që nga krijimi i botës; dhe se nuk të kanë ardhur për shkak të mosbesimit.

15 Vini re, kur ju do ta grisni atë vel të mosbesimit që ju bën të mbeteni në atë gjendje të tmerrshme ligësie, zemërngurtësie dhe verbërie mendore, atëherë gjërat e mëdha dhe të mrekullueshme që ju ishin “fshehur që nga krijimi i botës—po, kur ju do t’i thërrisni Atit në emrin tim, me një zemër të thyer dhe me shpirt të penduar, atëherë do ta dini se Ati e ka kujtuar besëlidhjen që bëri me etërit tuaj, O shtëpi e Izraelit.

16 Dhe atëherë “zbulosat e mia, që bëra të shkruheshin nga shërbëtori im, Gjoni, do të shpalsen në sytë e të gjithë njerëzve. Mos harroni, kur t’i shihni këto gjëra, ju do të dini se koha është pranë, që ato të tregohen në vërtetësinë e plotë.

17 Prandaj, “kur ta merrni këtë anal, ju do të mund të dini se vepra e Atit ka filluar mbi të gjithë faqen e tokës.

18 Prandaj, “pendohuni, të gjitha ju skaje të tokës dhe ejani tek unë dhe besoni në ungjillin tim dhe ^bpagëzohuni në emrin tim; pasi ai që beson dhe pagëzohet do të shpëtohet; por, ai që nuk beson do të mallkohet; dhe ^cshenja do të pasojnë ata që besojnë në emrin tim.

19 Dhe i bekuar është ai që do

10a 2 Ne. 33:10–15.

11a DeB 5:16.

b ush Dëshmi.

c Eth. 5:3–4;

Moro. 10:4–5.

12a Alma 5:40;

Moro. 7:16–17.

b 3 Ne. 28:34.

c ush Dritë, dritë e

Krishtit.

d Gjo. 8:12;

Alma 38:9.

13a 3 Ne. 12:2–3.

14a DeB 121:26–29.

15a 2 Ne. 27:10.

16a Zbu. 1:1;

1 Ne. 14:18–27.

17a 3 Ne. 21:1–9, 28.

18a 3 Ne. 27:20;

Moro. 7:34.

b Gjo. 3:3–5.

ush Pagëzim,
pagëzohet—Gjëra
thelbësore.

c ush Dhurata të
Shpirtit.

të gjendet "besnik ndaj emrit tim ditën e fundit, pasi ai do të ngrihet të banojë në mbretërinë e përgatitur për të, që ^bnga krijimi i botës. Dhe vini re, jam unë që e thashë këtë gjë. Amen.

KAPITULLI 5

Tre dëshmitarë dhe vepra vetë do të qëndrojnë si një dëshmi e vërtetësisë së Librit të Mormonit.

DHE tani unë, Moroni, shkrova fjalët që m'u urdhëruan, sipas kujtesës sime; dhe unë ju tregova gjërat që "vulosa; prandaj mos i prekni që t'i përktheni; pasi ajo gjë ju është ndaluar, veçse më vonë kur të jetë lejuar në urtësinë e Perëndisë.

2 Dhe vini re, ju mund të jeni të privilegjuar që të mund t'u tregoni fletët "atyre që do të ndihmojnë të plotësojnë këtë punë;

3 Dhe nga fuqia e Perëndisë, do t'u tregohen "tre vetave; prandaj ata do të ^bdinë me siguri se këto gjëra janë të "vërteta.

4 Dhe këto gjëra do të vendosen në gojën e tre "dëshmitarëve; dhe dëshmia e të treve dhe kjo vepër në të cilën do të tregohet fuqia e Perëndisë dhe gjithashtu fjala e tij, për të cilën dëshmojnë Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë— dhe e gjithë kjo do të qëndrojë

si dëshmi kundër botës në ditën e fundit.

5 Dhe në qoftë se ndodh që ata pendohen dhe "vijne tek Ati në emrin e Jezusit, ata do të pranohen në mbretërinë e Perëndisë.

6 Dhe tani, në qoftë se nuk kam autoritet për këto gjëra, gjykoni ju; pasi ju do ta dini se kam autoritet kur të më shihni dhe ne do të qëndrojmë para Perëndisë në ditën e fundit. Amen.

KAPITULLI 6

Maunet e Jareditëve shtyhen nga erërat për në tokën e premtuar— Njerëzit lavdërojnë Zotin për mirësinë e tij— Oriha caktohet mbret i tyre— Jaredi dhe vëllai i tij vdesin.

DHE tani unë, Moroni, vazhdoj të shkruaj rrëfimin e Jaredit dhe të vëllait të tij.

2 Ndodhi që pasi Zoti përgatiti "gurët që vëllai i Jaredit çoi në mal, vëllai i Jaredit zbriti nga mali dhe vuri gurët nëpër barkat që ishin bërë gati; një për secilën barkë; dhe vini re, ato bënë dritë brenda barkave.

3 Dhe kështu Zoti bëri që gurët të ndriçonin në errësirë dhe t'u jepnin dritë burrave, grave dhe fëmijëve që të mos kalonin në errësirë ujërat e mëdha.

4 Dhe ndodhi që pasi ata për-

19a Mosia 2:41;
DeB 6:13.
USH Jezu Krisht—
Marrja mbi veten
tonë e emrit të Jezu
Krishtit.
b 2 Ne. 9:18.
5 1a 2 Ne. 27:7–8, 21;

Eth. 4:4–7.
2a 2 Ne. 27:12–14;
DeB 5:9–15.
3a 2 Ne. 11:3; 27:12.
b DeB 5:25.
c Eth. 4:11.
4a Shih kreun e
seksionit DeB 17 dhe

vargjet 1–3; shih
gjithashtu Dëshmia
e Tre Dëshmitarëve
në faqet fillestare të
Librit të Mormonit.
5a Morm. 9:27;
Moro. 10:30–32.
6 2a Eth. 3:3–6.

gatitën të gjitha llojet e ushqimeve, me të cilat të jetonin në ujë, si dhe ushqim për grigjat dhe kopetë e tyre, dhe për të gjitha llojet e bishave ose kafshëve, ose shpendëve që ata do të merrnin me vete—dhe ndodhi që pasi i bënë të gjitha këto gjëra, ata hipën në barkat ose në maunet e tyre dhe u nisën nëpër det, duke ia dorëzuar veten Zotit, Perëndisë së tyre.

5 Dhe ndodhi që Zoti Perëndi bëri që të frynte një erë e ^atmerrshme mbi sipërfaqen e ujërave, në drejtim të tokës së premtuar; dhe kështu ata u shtynë nga era mbi valët e detit.

6 Dhe ndodhi që shumë herë ata u mbuluan në thellësinë e detit nga dallgët si male që binin mbi ta dhe gjithashtu nga stuhitë e mëdha dhe të tmerrshme që u shkaktuan nga furia e erës.

7 Dhe ndodhi që kur ata gjendeshin të mbuluar në thellësi, uji nuk mund t'u bënte gjë, pasi barkat ishin të ^aputhitura, sikurse një tas dhe ishin gjithashtu të puthitura si ^barka e Noeut; por kur gjendeshin të rrethuar nga shumë ujë, ata e lutnin Zotin dhe ai i sillte përsëri sipër mbi ujëra.

8 Dhe ndodhi që era kurrë nuk pushoi së fryri në drejtim të tokës së premtuar, ndërsa ata ishin mbi ujëra; dhe kështu ata shtyheshin përpara nga era.

9 Dhe ata i ^akënduan lavde Zotit; po, vëllai i Jaredit i kë-

doi lavde Zotit dhe ^bfalënderoi dhe lavdëroi Zotin gjithë ditën; dhe kur vinte nata, ata nuk pushonin së lavdëruari Zotin.

10 Dhe kështu ata u shtynë përpara; dhe asnjë përbindësh i detit nuk i copëtoi, as balena nuk mundi t'i dëmtonte; dhe ata patën dritë vazhdimisht, qoftë kur ishin mbi ujë, ose kur ishin nën ujë.

11 Dhe kështu ata shkuan përpara treqind e dyzet e katër ditë mbi ujë.

12 Dhe ata zbritën në breg të tokës së premtuar. Dhe kur ata vunë këmbë mbi brigjet e tokës së premtuar, u përkulën mbi faqen e dheut dhe u përulën para Zotit dhe derdhën lotë gëzimi para Zotit për shkak të madhësisë së mëshirës së tij të dashur ndaj tyre.

13 Dhe ndodhi që ata shkuan përpara mbi faqen e dheut dhe filluan të punonin tokën.

14 Dhe Jaredi kishte katër bij; dhe ata quheshin Jakomi dhe Gilga dhe Maha, dhe Oriha.

15 Dhe i vëllai i Jaredit gjithashtu pati bij dhe bija.

16 Dhe ^amiqtë e Jaredit dhe të vëllait të tij ishin në numër rreth njëzet e dy shpirtra; edhe atyre u lindën bij dhe bija para se të vinin në tokën e premtuar; dhe kështu që ata filluan të ishin shumë.

17 Dhe atyre iu mësua të ^aecnin përulësisht para Zotit; dhe ata u ^bmësuan nga lart.

5a Eth. 2:24–25.

7a Eth. 2:17.

b Zan. 6:14;
Mois. 7:43.

9a USH Këndoj.

b 1 Kro. 16:7–9;
Alma 37:37;
DeB 46:32.

16a Eth. 1:41.

17a USH Ec, ec me
Perëndinë.
b USH Zbulesë.

18 Dhe ndodhi që ata filluan të përhapeshin mbi faqen e dheut dhe të shtoheshin dhe të punonin tokën; dhe ata u bënë të fortë në tokë.

19 Dhe vëllai i Jaredit filloi të plakej dhe pa se së shpejti do të zbriste në varr; prandaj i tha Jaredit: Ta mbledhim tokë popullin tonë, kështu që t'i numërojmë dhe të dimë prej tyre se çfarë dëshirojnë prej nesh, para se ne të zbresim në varret tona.

20 Dhe sipas kësaj, njerëzit ishin mbledhur tokë së bashku. Tani numri i bijve dhe i bijave të vëllait të Jaredit ishte njëzet e dy shpirtra; dhe numri i bijve dhe i bijave të Jaredit ishte dymbëdhjetë dhe ai kishte katër djem.

21 Dhe ndodhi që ata numëruan njerëzit e tyre; dhe pasi i numëruan, ata donin të dinin gjërat që ata dëshironin prej tyre që ata t'i bënin para se të shkonin në varret e tyre.

22 Dhe ndodhi që njerëzit kishin dëshirë që ata të "vajosnin një prej bijve të tyre të bëhej mbret mbi ta.

23 Dhe tani, vini re, kjo që e pikëllueshme për ta. Dhe vëllai i Jaredit u tha atyre: Me siguri, kjo gjë do t'ju "shpjerë në robëri.

24 Por, Jaredi i tha të vëllait: Lëri të kenë një mbret. Dhe prandaj, ai u tha atyre: Zgjidhni mes bijve tanë një mbret, madje, kë të doni.

25 Dhe ndodhi që ata zgjodhën të parëlindurin e vëllait të Jaredit; dhe emri i tij ishte

Pagag. Dhe ndodhi që ai refuzoi dhe nuk deshë të ishte mbret i tyre. Dhe njerëzit deshën që ati i tij ta detyronte atë, por i ati nuk deshë; dhe ai i urdhëroi ata të mos detyronin asnjë njeri të bëhej mbreti i tyre.

26 Dhe ndodhi që ata zgjodhën të gjithë vëllezërit e Pagagut dhe ata nuk deshën.

27 Dhe ndodhi që as bijtë e Jaredit nuk deshën, madje të gjithë me përjashtim të njërit; dhe Oriha u vajos të ishte mbret mbi njerëzit.

28 Dhe ai filloi të mbretëronte dhe njerëzit filluan të përparojnë; dhe ata u bënë jashtëzakonisht të pasur.

29 Dhe ndodhi që Jaredi vdiq dhe gjithashtu i vëllai.

30 Dhe ndodhi që Oriha eci përulësisht para Zotit dhe kujtoi sa gjëra të mëdha kishte bërë Zoti për atin e tij dhe gjithashtu i mësoi popullit të tij sa gjëra të mëdha Zoti kishte bërë për etërit e tyre.

KAPITULLI 7

Oriha sundon me drejtësi—Mes rrëmbimesh dhe grindjesh formohen mbretëritë rivale të Shulës dhe të Kohorit—Profetët dënojnë ligësinë dhe idhujtarinë e njerëzve të cilët pastaj pendohen.

DHE ndodhi që Oriha sundoi mbi tërë vendin me drejtësi gjithë ditët e tij, ditë të cilat ishin jashtëzakonisht shumë.

2 Dhe atij i lindën bij dhe bija;

po, dhe atij i lindën tridhjetë e një, mes të cilëve qenë njëzet e tre djem.

3 Dhe ndodhi që kur ishte në moshë të shkuar, atij i lindi Kibi. Dhe ndodhi që Kibi mbretëroi në vendin e tij dhe Kibit i lindi Korihori.

4 Dhe kur Korihori qe tridhjetë e dy vjeç, ai ngriti krye kundër atit të tij dhe shkoi të jetonte në tokën e Nehorit; dhe atij i lindën bij dhe bija dhe ata ishin jashtëzakonisht të këndshëm; prandaj Korihori tërhoqi pas vetes shumë njerëz.

5 Dhe kur mblodhi tok një ushtri, ai shkoi në vendin e Moronit ku banonte mbreti dhe e zuri rob, që vërtetoi "fjalët e vëllait të Jaredit se ata do të çoheshin në robëri.

6 Tani, vendi i Moronit, ku banonte mbreti, ishte afër tokës që quhet Shkretim nga Nefitët.

7 Dhe ndodhi që Kibi jetoi në robëri dhe populli i tij, nën Korihorin, birin e tij, derisa u bë jashtëzakonisht plak; megjithatë, Kibit i lindi Shule, kur ishte në moshë të shkuar, ndërsa ishte akoma në robëri.

8 Dhe ndodhi që Shule ishte zemëruar me të vëllanë; dhe Shule ishte bërë i fortë dhe u bë i fuqishëm me fuqinë e njeriut; dhe ai qe edhe i fuqishëm në gjykim.

9 Prandaj, ai vajti në kodrën Efraim dhe nga kodra shkriu çelik dhe me të bëri shpata për ata që kishte marrë pas vetes; dhe pasi i armatosi me shpata,

ai u kthye në qytetin Nehor dhe luftoi kundër vëllait të tij, Korihor, duke marrë në këtë mënyrë mbretërinë dhe ia ktheu atit të tij, Kibit.

10 Dhe tani, për atë që bëri Shule, i ati ia dha atij mbretërinë; kështu që ai filloi të mbretëronte në vendin e atit të tij.

11 Dhe ndodhi që ai sundoi me drejtësi dhe shtriu mbretërinë e tij mbi gjithë faqen e vendit, pasi njerëzit ishin bërë jashtëzakonisht të shumtë në numër.

12 Dhe ndodhi gjithashtu që Shules i lindën shumë bij dhe bija.

13 Dhe Korihori u pendua për shumë të këqija që kishte bërë; prandaj Shule i dha atij pushtet në mbretërinë e tij.

14 Dhe ndodhi që Korihori kishte shumë bij dhe bija. Dhe mes bijve të Korihorit ishte dhe një që quhej Noe.

15 Dhe ndodhi që Noeu ngriti krye kundër mbretit Shule, si dhe kundër atit të tij, Korihorit dhe mori me vete të vëllanë Kohorin dhe gjithashtu të gjithë vëllezërit e tij, dhe shumë nga njerëzit.

16 Dhe ai luftoi kundër mbretit Shule, duke marrë në këtë mënyrë vendin e trashëgimit të tyre të parë dhe ai u bë mbret i asaj pjese të vendit.

17 Dhe ndodhi që ai luftoi përsëri kundër mbretit Shule; dhe mori mbretin Shule dhe e çoi rob në Moron.

18 Dhe ndodhi që ndërsa ai ishte gati që ta vriste, të bijtë e

Shules u futën natën në shtëpinë e Noeut dhe e vranë dhe thyen portën e burgut, dhe nxorën atin e tyre, dhe e vendosën në fronin e tij në mbretërinë e tij.

19 Prandaj, i biri i Noeut e ndërtoi mbretërinë në vend të tij; megjithatë ata nuk fituan më pushtet mbi mbretin Shule; dhe njerëzit që ishin nën mbretërinë e mbretit Shule u përparuan jashtëzakonisht shumë dhe u bënë të mëdhenj.

20 Dhe vendi që ndarë; dhe kishte dy mbretëri, mbretëria e Shules dhe mbretëria e Kohorit, birin të Noeut.

21 Dhe Kohori, biri i Noeut, bëri që populli i tij të shkonte në luftë kundër Shules, gjatë së cilës Shule i mundi dhe vrau Kohorin.

22 Dhe tani, Kohori kishte një djalë që quhej Nimrod; dhe Nimrodi ia dorëzoi Shules mbretërinë e Kohorit dhe ai fitoi dashamirësi në sytë e Shules; prandaj Shule i bëri shumë ndere dhe ai bënte në mbretërinë e Shules sipas dëshirave të tij.

23 Dhe gjithashtu në mbretërinë e Shules erdhën mes popullit profetë që qenë dërguar nga Zoti duke profetizuar se ligësia dhe "idhujtaria e njerëzve po i sillnin mallkim vendit dhe se ata do të shkatërroheshin në qoftë se nuk do të pendoheshin.

24 Dhe ndodhi që njerëzit thanë fjalë të rënda kundër profetëve dhe i tallën ata. Dhe ndodhi që mbreti Shule dha gjykime kundër të gjithë atyre

që thanë fjalë të rënda kundër profetëve.

25 Dhe ai zbatoi një ligj në tërë vendin që u jepte fuqi profetëve që të shkonin ku të donin; dhe kjo bëri që njerëzit të silleshin në pendim.

26 Dhe, sepse njerëzit u penduan për paudhësitë dhe idhujtaritë e tyre, Zoti i kurseu dhe ata filluan të përparonin përsëri në tokë. Dhe ndodhi që Shules i lindën bij dhe bija në moshën e tij të shkuar.

27 Dhe nuk pati më luftëra në ditët e Shules; dhe ai kujtoi gjërat e mëdha që Zoti kishte bërë për etërit e tij, duke i sjellë "përmes thellësisë së madhe, në tokën e premtuar; prandaj, ai ushtroi gjykim në drejtësi gjatë gjithë ditëve të tija.

KAPITULLI 8

Zhvillohen ngatërresa dhe luftëra për mbretërinë—Akishi bën një lidhje të fshehtë të betuar për të vranë mbretin—Lidhjet e fshehta janë të djallit dhe përfundojnë në shkatërrimin e kombeve—Johëbrenjtë e kohëve moderne paralajmërohen të mos bëjnë lidhje të fshehta që do të synojnë për të përmbysur lirinë e të gjitha vendeve, kombeve dhe shteteve.

DHE ndodhi që atij i lindi Omeri dhe Omeri sundoi në vend të tij. Dhe Omerit i lindi Jaredi; dhe Jaredit i lindën bij dhe bija.

2 Dhe Jaredi ngriti krye kundër atit të tij dhe shkoi dhe jetoi në

vendin Heth. Dhe ndodhi që ai mori me lajka shumë njerëz, për shkak të fjalëve të tij dinake, gjersa fitoi gjysmën e mbretërisë.

3 Dhe pasi fitoi gjysmën e mbretërisë, ai i bëri luftë atit të tij dhe e zuri atin e tij rob dhe e çoi të shërbente në robëri;

4 Dhe tani, gjatë kohës së mbretërimit të Omerit, ai që në robëri gjysmën e ditëve të tij. Dhe ndodhi që atij i lindën bij dhe bija, mes të cilëve ishin Esromi dhe Koriantumri;

5 Dhe ata qenë jashtëzakonisht të zemëruar për shkak të gjërave që bëri vëllai i tyre, Jaredi, kaq sa formuan një ushtri dhe luftuan kundër Jaredit. Dhe ndodhi që ata e sulmuan natën.

6 Dhe ndodhi që, pasi e asgjësuan ushtrinë e Jaredit, ata ishin gati ta vrisnin edhe atë; dhe ai iu lut atyre që të mos e vrisnin dhe se do t'ia kthente mbretërinë atit të tij. Dhe ndodhi që ata ia falën jetën.

7 Dhe tani Jaredi u pikëllua jashtëzakonisht për shkak të humbjes së mbretërisë, meqë, ai kishte vënë zemrën e tij në mbretërinë dhe në lavdinë e botës.

8 Tani, e bija e Jaredit, duke qenë jashtëzakonisht e zonja, dhe duke parë pikëllimin e atit të saj, mendoi të bënte një plan, me anë të të cilit të merrte përsëri mbretërinë dhe t'ia kthente atit të saj.

9 Tani, bija e Jaredit ishte jashtëzakonisht e bukur. Dhe

ndodhi që ajo foli me të atin dhe i tha: Përse ati im është kaq i pikëlluar? A nuk e ka lexuar ai analin që etërit tanë sollën përmes thëllësisë së madhe? Vër re, a mos ka një rrëfim në lidhje me të vjetrit të cilët me anë të planeve të tyre të "fshehta morën mbretëria dhe lavdi të madhe?

10 Prandaj, tani të ftojë ati im Akishin, birin e Kimnorit; dhe vër re, unë jam e bukur dhe do të "vallëzoj para tij, dhe do ta kënaq atë, kaq sa do të më dëshirojë për grua; prandaj, në qoftë se ai do të kërkojë prej teje, që të më japësh për gruan e tij, atëherë ti do t'i thuash: Unë do të ta jap, në qoftë se më sjell kokën e mbretit, atit tim.

11 Dhe tani, Omeri ishte mik i Akishit; prandaj, kur Jaredi ftoi Akishin, e bija e Jaredit vallëzoi para tij, kështu që e kënaqi atë kaq shumë, sa e desh për grua. Dhe ndodhi që ai i tha Jaredit: Ma jep atë për grua.

12 Dhe Jaredi i tha atij: Unë do të ta jap, në qoftë se ti do të më sjellësh kokën e mbretit, atit tim.

13 Dhe ndodhi që Akishi mblodhi në shtëpinë e Jaredit gjithë farefisën e tij dhe u tha atyre: A më betoheni se do të më jeni besnikë për gjënë që do të kërkoj prej jush?

14 Dhe ndodhi që ata të gjithë iu "betuan atij për Perëndinë e qiellit dhe gjithashtu për qiejt, dhe gjithashtu për tokën, dhe gjithashtu për kokën e tyre, që kushdo që do të tërhiqej nga

ndihma që Akishi dëshironte, do të humbiste kokën e tij; dhe se kushdo që do të përhapte çfarëdo gjëje që do t'u tregonte Akishi, ai do të humbiste jetën e tij.

15 Dhe ndodhi që kështu ata ranë dakort me Akishin. Dhe Akishi u betua para tyre me "betime që ishin përdorur nga të vjetrit të cilët gjithashtu kërkonin pushtet, që u ishin pasuar, madje nga ^bKaini që ishte vrasës që nga fillimi.

16 Dhe u mbështetën gjithnjë nga fuqia e djallit, që t'u shërbenin këto betime njerëzve, për t'i mbajtur në errësirë, për të ndihmuar ata që kërkonin pushtet, të merrnin pushtet dhe të vrisnin dhe të plaçkitnin, dhe të gënjenin dhe të bënin të gjitha llojet e ligësive dhe lavirësive.

17 Dhe që e bija e Jaredit që ia shtiu në zemër të kërkonte këto gjëra të vjetra; dhe Jaredi ia shtiu në zemër Akishit; prandaj Akishi ua dha ato farefisit dhe miqve të tij, duke i mashtruar me premtime të bukura, që të bënin çdo gjë që donte ai.

18 Dhe ndodhi që ata formuan një "lidhje të fshehtë, madje si ata të kohërave të vjetra; lidhje që është më e urryera dhe më e keqja mbi të gjitha, në pamjen e Perëndisë;

19 Pasi Zoti nuk vepron me lidhje të fshehta, as nuk do që njeriu të derdhë gjak, por e ka ndaluar në të gjitha gjërat, që nga krijimi i njeriut.

20 Dhe tani, unë, Moroni, nuk shkruaj mënyrën e betimeve dhe lidhjeve të tyre, pasi më është bërë e njohur se ato gjenden mes gjithë njerëzve dhe se ato gjenden mes Lamanitëve.

21 Dhe ato kanë shkaktuar "shkatërrimin e këtij populli, për të cilin unë po flas, si dhe shkatërrimin e popullit të Nefit.

22 Dhe cilido komb që do të përkrahë lidhje të tilla të fshehta, për të pasur pushtet dhe fitim, derisa ato të përhapen në të gjithë kombin, vini re, ai do të shkatërrohet; pasi Zoti nuk do të lejojë që "gjaku i shenjtorëve të tij, që do të derdhet prej tyre, t'i thërrasë gjithnjë atij nga dheu për ^bhakmarrje mbi ta dhe megjithatë, ai nuk merr hak për ta.

23 Prandaj, O ju Johebrenj, është në urtësinë e Perëndisë që këto gjëra t'ju bëhen të ditura, kështu që ju të mund të pendoheni për mëkatet tuaja dhe të mos lejoni që këto lidhje vrasjesh t'ju përfshijnë, të cilat janë ndërtuar për të marrë "pushtet dhe përfitime—dhe vepra, po, madje, vepra e shkatërrimit të vijë mbi ju, po, madje shpata e drejtësisë së Perëndisë së Amshuar rëntë mbi ju, në flakjen dhe shkatërrimin tuaj, në qoftë se ju lejoni që këto gjëra të ekzistojnë.

24 Prandaj, Zoti ju urdhëron që kur t'i shihni këto gjëra të vijnë mes jush, të zgjoheni nga

15a USH Betim.
b Zan. 4:7–8;
Mois. 5:28–30.
18a USH Lidhje të

fshehta.
21a Hel. 6:28.
22a Morm. 8:27, 40–41.
b USH Hakmarrje.

23a 1 Ne. 22:22–23;
Mois. 6:15.

ndjenja e gjendjes suaj të tmerrshme, për shkak të kësaj lidhjeje të fshehtë që do të jetë mes jush; ose mjerë ajo, për shkak të gjakut të atyre që janë vrasë; meqë ata do të përgjërohen nga pluhuri për hakmarrje mbi të dhe gjithashtu mbi të gjithë ata që e bënë.

25 Pasi, ndodh që kushdo që e ndërton atë, kërkon të përmbysë "lirinë e të gjitha vendeve, kombeve dhe shteteve; dhe shkakton shkatërrimin e të gjithë njerëzve, meqë është ndërtuar nga djalli që është ati i të gjitha gënjeshtreve, madje i njëjti gënjeshtar që ^bmashtroi prindërit tanë të parë, po, madje i njëjti gënjeshtar që shkaktoi që njeriu të bënte vrasje që nga fillimi; i cili ka ngurtësuar zemrat e njerëzve kaq sa ata kanë vrasë profetët dhe i kanë zënë me gurë dhe i kanë dëbuar që nga fillimi.

26 Prandaj, unë Moroni, jam urdhëruar t'i shkruaj këto gjëra, që e keqja të mund të zhduket dhe të vijë koha që Satani të "mos ketë pushtet mbi zemrat e fëmijëve të njerëzve, por, që ata të ^bbinden të bëjnë vazhdimisht mirë, që ata të mund të shkojnë te burimi i të gjithë drejtësisë dhe të shpëtohen.

KAPITULLI 9

Mbretëria kalon nga njëri te tjetri me anë trashëgimi, intrigash

dhe vrasjesh—Emeri pa Birin e Drejtësisë—Shumë profetë bëjnë thirrje për pendim—Një zi buke dhe gjarpërinj helmues pllakosin njerëzimin.

DHE tani unë, Moroni, po vazhdoj me kronikën time. Prandaj, vini re, ndodhi që për shkak të "lidhjeve të fshehta të Akishit dhe të shokëve të tij, vini re, ata rrëzuan mbretërinë e Omerit.

2 Megjithatë, Zoti që i mëshirshëm ndaj Omerit dhe ndaj bijve të tij dhe bijave të tija që nuk kërkuan shkatërrimin e tij.

3 Dhe Zoti e paralajmëroi Omerin në një ëndërr që ai duhej të largohej nga ai vend; prandaj Omeri me gjithë familjen e tij iku nga ai vend dhe udhëtoi për shumë ditë dhe arriti, dhe kaloi pranë kodrës "Shim, dhe arriti tek vendi ^bku u shkatërruan Nefitët, dhe prej aty në drejtim të lindjes dhe arriti në një vend të quajtur Ablom në bregdet, dhe aty ai ngriti çadrenë e tij dhe gjithashtu bijtë e tij dhe bijat e tij, dhe të gjithë njerëzit e shtëpisë së tij, me përjashtim të Jaredit dhe të familjes së tij.

4 Dhe ndodhi që Jaredi u vajos mbret mbi popullin nga dora e ligësisë; dhe ai i dha Akishit të bijën për grua.

5 Dhe ndodhi që Akishi kërkoi jetën e vjehrrit; dhe iu drejtua atyre që i kishte bërë që të betoheshin me benë e të lashtëve; dhe ata i sollën kokën e të vjehrrit të tij, ndërsa ai që ulur në

25a USH Lirë (i), Liri.

^b Zan. 3:1–13;

2 Ne. 9:9;

Mosia 16:3;

Mois. 4:5–19.

26a 1 Ne. 22:26.

^b 2 Ne. 33:4;

Moro. 7:12–17.

9 1a Eth. 8:13–17.

3a Morm. 1:3; 4:23.

^b Morm. 6:1–15.

fronin e tij dhe po priste të dëgjonte popullin e tij.

6 Pasi, aq e madhe qe përhapja e kësaj shoqërie të ligë dhe të fshehtë, saqë kishte korruptuar zemrat e të gjithë njerëzve; prandaj Jaredi u vra në fron dhe Akishi mbretëroi në vend të tij.

7 Dhe ndodhi që Akishi filloi të ishte xheloz për të birin, prandaj e mbylli në burg dhe nuk i dhanë veçse pak ushqim, derisa vdiq.

8 Dhe tani vëllai i atij që pësoi vdekje (dhe emri i tij ishte Nimra) u zemërua me të atin, për atë që i ati i kishte bërë të vëllait.

9 Dhe ndodhi që Nimra mbloshi tok një numër të vogël njerëzish dhe ia mbathi nga ai vend dhe shkoi të banonte me Omerin.

10 Dhe ndodhi që Akishit i lindën djem të tjerë dhe ata fituan zemrat e njerëzve, pavarësisht se i ishin betuar se do të bënë të gjitha llojet e paudhësisë, sipas asaj që ai kishte dëshiruar.

11 Tani, njerëzit e Akishit dëshironin fitime, ashtu sikurse Akishi dëshironte pushtet; prandaj të bijtë e Akishit u dhanë atyre para, mjet me të cilin ata tërhoqën pjesën më të madhe të njerëzve pas tyre.

12 Dhe filloi të bëhej një luftë mes bijve të Akishit dhe Akishit, e cila zgjati për hapësirën e shumë viteve, po, gjer në shkatërrimin e pothuaj të gjithë njerëzve të mbretërisë, po, madje të të gjithëve, me përjashtim të

tridhjetë shpitrave dhe të atyre që kishin ikur me shtëpinë e Omerit.

13 Prandaj, Omeri u rivendos përsëri në tokën e trashëgimit të tij.

14 Dhe ndodhi që Omeri filloi të plakej; megjithatë në pleqëri atij i lindi Emeri; dhe e vajosi Emerin të bëhej mbret që të mbretëronte në vend të tij.

15 Dhe, pasi kishte vajosur Emerin mbret, ai pa paqe në tokë për hapësirën e dy viteve dhe ai vdiq, pasi kishte parë jashtëzakonisht shumë ditë që qenë plot pikëllim. Dhe ndodhi që Emeri mbretëroi në vend të tij dhe ndoqi gjurmët e atit të tij.

16 Dhe Zoti filloi përsëri të hiqte mallkimin nga vendi dhe shtëpia e Emerit u begatua jashtëzakonisht shumë nën mbretërimin e Emerit; dhe në hapësirën e gjashtëdhjetë e dy vjetëve, ata u bënë jashtëzakonisht të fortë, kaq sa ata u bënë jashtëzakonisht të pasur—

17 Pasi kishin të gjitha llojet e frutave dhe të bereqetit dhe mëndafsheve, dhe pëlhurave të këndshme, dhe arit, dhe argjendit, dhe gjërave të çmueshme.

18 Dhe gjithashtu të gjitha llojet e bagëtive të trasha dhe të qeve dhe lopëve, dhe të deleve, dhe të derrave, dhe dhive dhe gjithashtu shumë lloje të tjera kafshësh që ishin të dobishme për ushqimin e njeriut.

19 Dhe ata gjithashtu kishin "kuaj dhe gomerë dhe elefantë, dhe kurelomë, dhe kumomë; që ishin të gjithë të dobishëm

për njeriun dhe veçanërisht elefantët dhe kurelomët dhe kumomët.

20 Dhe kështu Zoti derdhi bekimet e tij mbi këtë tokë që qe “zgjedhur përmbi të gjitha tokat e tjera; dhe ai urdhëroi që kushdo që do të zotëronte tokën, do ta zotëronte për Zotin ose ata do të ^bshkatërroheshin kur të ishin mbushur në paudhësi, pasi, thotë Zoti: Mbi këta, unë do të derdh tërë inatin tim.

21 Dhe Emeri ushtroi gjykim me drejtësi në gjithë ditët e tij dhe atij i lindën shumë bij dhe bija; dhe atij i lindi edhe Koriantumi dhe e vajosi Koriantumin të mbretëronte në vendin e tij.

22 Dhe, pasi kishte vajosur Koriantumin të mbretëronte në vend të tij, ai jetoi katër vjet dhe pa paqe në tokë; po, dhe ai madje pa, “Birin e Drejtësisë dhe u gëzua, dhe u lavdërua në ditët e tij, dhe vdiq në paqe.

23 Dhe ndodhi që Koriantumi ndoqi gjurmët e atit të tij dhe ndërtoi shumë qytete të fuqishme, dhe gjatë gjithë ditëve të tij u mësoi njerëzve atë që ishte e mirë. Dhe ndodhi që ai nuk pati fëmijë, madje, derisa qe shumë i vjetër.

24 Dhe ndodhi që bashkëshortja e tij vdiq kur qe njëqind e dy vjeç. Dhe ndodhi që Koriantumi në moshë të shkuar u martua me një vajzë të re dhe i lindën bij dhe bija; dhe jetoi derisa qe njëqind e dyzet e dy vjeç.

25 Dhe ndodhi që atij i lindi Komi dhe Komi mbretëroi në

vend të tij; dhe ai mbretëroi dyzet e nëntë vjet dhe atij i lindi Hethi; dhe atij i lindën gjithashtu bij dhe bija të tjera.

26 Dhe njerëzit ishin përhapur përsëri mbi gjithë faqen e dheut dhe filloi përsëri të kishte një ligësi jashtëzakonisht të madhe mbi faqen e dheut; dhe Hethi filloi të përqafonte planet e fshehta të kohërave të vjetra, për të shkatërruar atin e tij.

27 Dhe ndodhi që ai e rrëzoi atin e tij nga fronin, pasi e vrau me shpatën e tij; dhe mbretëroi në vend të tij.

28 Dhe përsëri erdhën profetë në tokë, duke u thirrur që të pendoheshin — që ata të përgatitnin udhën e Zotit ose do të binte një mallkim mbi faqen e dheut; po, madje do të kishte edhe një zi të madhe buke, gjatë së cilës ata do të shkatërroheshin, në qoftë se nuk do të pendoheshin.

29 Por njerëzit nuk u besuan fjalëve të profetëve, por i dëbuan ata; dhe disa prej tyre i hodhën nëpër gropa ku i lanë të vdisnin. Dhe ndodhi që ata i bënë të gjitha këto gjëra sipas urdhrit të mbretit Heth.

30 Dhe ndodhi që filloi të kishte një thatësi të madhe në tërë vendin dhe banorët filluan të shkatërroheshin jashtëzakonisht shpejt për shkak të thatësisë, meqë nuk ra më shi mbi faqen e dheut.

31 Dhe dolën edhe gjarpërinj helmues mbi faqen e dheut dhe helmuan shumë njerëz. Dhe

ndodhi që grigjat e tyre filluan të iknin nga gjarpërinjtë helmues dhe shkuan drejt tokës në jug që quhej nga Nefitët, “Zarahemla.

32 Dhe ndodhi që pati shumë prej tyre që mbaruan gjatë udhës; megjithatë, pati disa që ikën në tokën në jug.

33 Dhe ndodhi që Zoti bëri që “gjarpërinjtë të mos i ndiqnin më nga pas, por që ata të pengonin udhën që njerëzit të mos mund të kalonin, që kushdo që do të përpiqej të kalonte, të mund të binte pre e gjarpërinjve helmues.

34 Dhe ndodhi që njerëzit ndoqën udhën e kafshëve dhe hëngrën trupat e atyre që kishin rënë udhës, derisa i përpinë të gjithë. Tani, kur njerëzit panë se do të mbaronin, ata filluan të “pendohen për paudhësitë e tyre dhe filluan ta lusnin Zotin.

35 Dhe ndodhi që kur ata u bënë mjaft të “përrulur para Zotit, ai çoi shi mbi faqen e tokës dhe njerëzit filluan të rimëkëmbeshin përsëri dhe filloi të kishte frut në vendet në veri dhe në të gjitha vendet rreth e përçark. Dhe Zoti u tregoi atyre fuqinë e tij, duke i ruajtur nga uria.

KAPITULLI 10

Një mbret pason tjetrin—Disa nga mbretërit janë të drejtë; tjetret janë të ligj—Kur mbizotëron

drejtësia, njerëzit janë të bekuar dhe begatohen nga Zoti.

DHE ndodhi që Shezi, i cili qe pasardhës i Hethit—meqë Hethi dhe të gjithë njerëzit e shtëpisë së tij, me përjashtim të Shezit kishin mbaruar nga uria—prandaj, Shezi filloi të mëkëmbte një popull të dërrmuar.

2 Dhe ndodhi që Shezit iu kujtua shkatërrimi i etërve të tij dhe ai ndërtoi një mbretëri të drejtë; pasi mbante mend ç’kishte bërë Zoti, duke sjellë Jaredin dhe të vëllanë “përmes thellësisë; dhe ai eci në udhët e Zotit; dhe atij i lindën bij dhe bija.

3 Dhe biri i tij i madh, emri i të cilit ishte Shez, ngriti krye kundër tij; megjithatë Shezi u godit nga dora e një hajduti, për shkak të pasurive të tij të jashtëzakonshme, që i solli paqe përsëri atit të tij.

4 Dhe ndodhi që ati i tij ndërtoi shumë qytete mbi faqen e dheut dhe njerëzit filluan përsëri të përhapen mbi gjithë faqen e dheut. Dhe Shezi jetoi deri në një moshë jashtëzakonisht të vjetër; dhe atij i lindi Riplakishi. Dhe ai vdiq dhe Riplakishi mbretëroi në vend të tij.

5 Dhe ndodhi që Riplakishi nuk bëri atë që ishte e drejtë në sytë e Zotit, pasi ai kishte shumë bashkëshorte dhe “konkubina; dhe ai vuri mbi shpatullat e njerëzve atë që ishte e vështirë për t’u mbajtur, po, ai u vuri

31a Omni 1:13.
33a Num. 21:6–9.
34a Alma 34:34;

DeB 101:8.
35a DeB 5:24.
10 2a Eth. 6:1–12.

5a Jakobi 3:5;
Mosia 11:2.

atyre taksa të rënda; dhe me taksat ndërtoi shumë ndërtesa të mëdha.

6 Dhe ai ndërtoi për vete një fron jashtëzakonisht të bukur dhe ndërtoi shumë burgje, dhe futi në burg të gjithë ata që nuk donin të paguanin taksa ose që nuk ishin në gjendje të paguanin taksa; dhe ai bëri që ata të punonin vazhdimisht për mbajtjen e tyre; dhe të gjithë ata që nuk donin të punonin, i bëri që të vriteshin.

7 Prandaj, ai mori çdo gjë të zgjedhur, po, madje arin e tij të pastër, ai bëri që të përpunohej në burg; dhe bëri që të punohej në burg çdo lloj zejtarie e mirë. Dhe ndodhi që ai e mjeri popullin me lavirësitë dhe neveritë e tij.

8 Dhe, pasi ai mbretëroi për hapësirën e dyzet e dy viteve, populli ngriti krye kundër tij; dhe filloi të bëhej përsëri luftë në tokë, kaq sa Riplakishi u vra dhe pasardhësit e tij u dëbuan nga vendi.

9 Dhe ndodhi që pas hapësirës së shumë viteve, Moriantoni (ai ishte një pasardhës i Riplakishit) mblodhi tok një ushtri të dëbuarish dhe shkoi dhe luftoi kundër popullit; dhe ai fitoi pushtet mbi shumë qytete; dhe lufta u bë jashtëzakonisht e rreptë dhe zgjati për hapësirën e shumë viteve; dhe ai fitoi pushtet mbi gjithë vendin dhe e vendosi veten mbret mbi të gjithë vendin.

10 Dhe pasi e vendosi veten mbret, ai ia lehtësoi barrën popullit, me anë të së cilës ai fitoi

dashamirësi në sytë e popullit dhe ata e vajosën të ishte mbreti i tyre.

11 Dhe ai që i drejtë me popullin, por jo me veten e tij, për shkak të lavirësive të shumta të tij; prandaj ai u përjashtua nga prania e Zotit.

12 Dhe ndodhi që Moriantoni ndërtoi shumë qytete dhe njerëzit u bënë jashtëzakonisht të pasur nën sundimin e tij, si në ndërtesa ashtu dhe në ar dhe argjend, dhe duke rritur drithëra, dhe grigja, dhe kope, dhe gjëra të tilla që iu kthyen atyre.

13 Dhe Moriantoni jetoi deri në një moshë jashtëzakonisht të vjetër dhe atëherë atij i lindi Kimi; dhe Kimi mbretëroi në vend të atit të tij; dhe mbretëroi tetë vjet dhe i ati i tij vdiq. Dhe ndodhi që Kimi nuk mbretëroi me drejtësi, prandaj ai nuk që i favorizuar nga Zoti.

14 Dhe vëllai i tij ngriti krye kundër tij dhe për këtë ai e çoi në robëri; dhe qëndroi në robëri gjithë ditët e tij; dhe në robëri atij i lindën bij dhe bija dhe në pleqëri atij i lindi Levi; dhe ai vdiq.

15 Dhe ndodhi që pas vdekjes së atit të tij, Levi shërbeu në robëri për hapësirën e dyzet e dy vjetëve. Dhe ai bëri luftë kundër mbretit të vendit, duke marrë në këtë mënyrë për vete mbretërinë.

16 Dhe, pasi mori mbretërinë për vete, ai bëri atë që ishte e drejtë në sytë e Zotit; dhe njerëzit përparuan në tokë; dhe ai jetoi deri në një moshë të shkuar dhe i lindën bij dhe bija; dhe

atij i lindi edhe Koromi të cilin e vajosi mbret në vend të tij.

17 Dhe ndodhi që Koromi bëri atë që ishte e mirë në sytë e Zotit gjithë ditët e tij; dhe atij i lindën shumë bij dhe bija; dhe pasi kishte parë shumë ditë, ai vdiq, madje, sikurse çdo njeri tjetër i tokës; dhe Kishi mbretëroi në vend të tij.

18 Dhe ndodhi që edhe Kishi vdiq dhe Libi mbretëroi në vend të tij.

19 Dhe ndodhi që edhe Libi bëri atë që qe e mirë në sytë e Zotit. Dhe në ditët e Libit gjarpërinjtë "helmues u shkatërruan. Prandaj, ata shkuan në tokën në jug, për të bërë gjah si ushqim për njerëzit e vendit, pasi vendi ishte mbushur me kafshë pylli. Dhe Libi u bë dhe vetë një gjah-tar i madh.

20 Dhe në rripin e ngushtë të tokës, ku deti ndan tokën, ata ndërton një qytet të madh.

21 Dhe ata e ruajtën tokën në jug për të patur një vend të shkretë për gjah. Dhe e tërë faqja e dheut në tokën në veri u mbulua me banorë.

22 Dhe ata ishin jashtëzakonisht punëtorë dhe blinin, shisnin dhe bënë tregti me njëri-tjetrin për t'u pasuruar.

23 Dhe ata përpunonin të gjitha llojet e mineraleve dhe nxirrnin ar dhe argjend, dhe "hekur, dhe tunxh, dhe të gjitha llojet e metaleve; dhe ata i nxirrnin nga toka; prandaj ata grumbullonin sasi të mëdha dheu për të marrë mineralin e

arit dhe të argjendit dhe të hekurit, dhe të bakrit. Dhe ata bënë të gjitha llojet e punëve të mira të artizanatit.

24 Dhe ata kishin mëndafshe dhe pëlhura të mira liri; dhe bënë të gjitha llojet e pëlhurave për të veshur lakuriqësinë e tyre.

25 Dhe ata bënë të gjitha llojet e mjeteve për të punuar tokën, si për të lëruar ashtu dhe për të mbjellë, për të korrur dhe për të mihur, si dhe për të shirë.

26 Dhe ata bënë të gjitha llojet e veglave për punën e kafshëve të tyre.

27 Dhe ata bënë të gjitha llojet e armëve të luftës. Dhe ata bënë të gjitha llojet e punëve me mjeshtëri jashtëzakonisht të madhe.

28 Dhe nuk mund të kishte kurrë një popull më të bekuar, sesa ishin ata dhe më të begatuar nga dora e Zotit. Dhe ata ishin në një tokë që ishte e zgjedhur mbi të gjitha tokat, pasi Zoti e kishte thënë.

29 Dhe ndodhi që Libi jetoi shumë vite dhe i lindën bij dhe bija; dhe atij i lindi gjithashtu Hearthomi.

30 Dhe ndodhi që Hearthomi mbretëroi në vend të atit të tij. Dhe pasi Hearthomi mbretëroi për njëzet e katër vjet, vini re, atij iu hoq mbretëria. Dhe ai shërbeu shumë vjet në robëri, po, madje gjithë ditët e tij të mbetura.

31 Dhe atij i lindi Hethi dhe Hethi jetoi në robëri gjithë ditët e tij. Dhe Hethit i lindi Aaroni;

dhe Aaroni jetoi në robëri gjithë ditët e tij; dhe atij i lindi Amnigada dhe Amnigada gjithashtu jetoi në robëri gjithë ditët e tij; dhe atij i lindi Koriantumi dhe Koriantumi jetoi në robëri gjithë ditët e tij; dhe atij i lindi Komi.

32 Dhe ndodhi që Komi shtiu në dorë gjysmën e mbretërisë. Dhe ai mbretëroi mbi gjysmën e mbretërisë për dyzet e dy vjet; dhe ai shkoi të luftonte kundër mbretit Amgid; dhe ata luftuan për hapësirën e shumë viteve, kohë gjatë së cilës Komi mundi Amgidin dhe siguroi pushtet mbi pjesën tjetër të mbretërisë.

33 Dhe në ditët e Komit filloi të kishte vjedhës në tokë; dhe ata përvetësuan planet e vjetra dhe bënë "betime sipas mënyrës së të vjetërve, dhe u përpoqën përsëri të shkatërronin mbretërinë.

34 Tani Komi luftoi shumë kundër tyre, megjithatë ai nuk mundi të fitonte.

KAPITULLI 11

Luftëra, grindje dhe ligësi mbizotërojnë jetën e Jareditëve—Profetët parashikojnë shkatërrimin e plotë të Jareditëve, në qoftë se ata nuk pendohen—Njerëzit hedhin poshtë fjalët e profetëve.

DHE në ditët e Komit erdhën gjithashtu shumë profetë dhe profetizonin mbi shkatërrimin e atij populli të madh, në qoftë se nuk do të pendoheshin dhe

të ktheheshin te Zoti dhe të hiqnin dorë nga vrasjet dhe nga ligësitë e tyre.

2 Dhe ndodhi që profetët u hodhën poshtë nga populli dhe ikën e gjetën strehim te Komi, pasi njerëzit kërkuan t'i vrisnin.

3 Dhe ata i profetizuan Komit shumë gjëra; dhe ai që i bekuar për të gjitha ditët e tij të mbetura.

4 Dhe ai jetoi deri në një moshë të shkuar dhe atij i lindi Shiblomi; dhe Shiblomi mbretëroi në vend të tij. Dhe vëllai i Shiblomit ngriti krye kundër tij dhe filloi të bëhej një luftë jashtëzakonisht e madhe në të gjithë vendin.

5 Dhe ndodhi që vëllai i Shiblomit shkaktoi që të gjithë profetët që profetizuan për shkatërrimin e popullit, të ekzekutoheshin;

6 Dhe në tërë vendin pati një gjëmë të madhe, pasi ata kishin dëshmuar se një mallkim i madh do të binte mbi tokën dhe gjithashtu mbi njerëzit dhe se do të bëhej një shkatërrim i madh mes tyre, kaq i madh, saqë nuk ishte parë kurrë mbi faqen e dheut dhe se kockat e tyre do të bëheshin si "grumbuj dheu mbi faqen e tokës, në qoftë se ata nuk do të pendoheshin për ligësinë e tyre.

7 Dhe ata nuk ia vunë veshin zërit të Zotit, për shkak të lidhjeve të tyre të liga; prandaj filluan të bëheshin luftëra dhe grindje në gjithë vendin dhe të kishte zi buke dhe sëmundje, aq sa pati një shkatërrim kaq të madh, saqë nuk ishte njohur

mbi faqen e dheut; dhe e gjithë kjo ndodhi në ditët e Shiblomit.

8 Dhe njerëzit filluan të pendohen për paudhësinë e tyre; dhe derisa e bënë këtë, Zoti pati "mëshirë për ta.

9 Dhe ndodhi që Shiblomi u vra dhe Sethi u çua në robëri dhe jetoi në robëri gjithë ditët e tij.

10 Dhe ndodhi që biri i tij, Ahahu, mori mbretërinë; dhe mbretëroi mbi atë popull gjithë ditët e tij. Dhe ai bëri gjithfarëlloj paudhësish në ditët e tij, duke shkaktuar gjakderdhje të madhe; dhe të pakta qenë ditët e tij.

11 Dhe Ethem, duke qenë pasardhës i Ahahut, mori mbretërinë; dhe ai gjithashtu bëri atë që ishte e keqe në ditët e tij.

12 Dhe ndodhi që në ditët e Ethemit erdhën shumë profetë dhe i profetizuan përsëri popullit; po, ata profetizuan se Zoti do t'i shkatërronte krejtësisht nga faja e dheut, në qoftë se ata nuk do të pendoheshin për paudhësitë e tyre.

13 Dhe ndodhi që njerëzit ngurtësuan zemrat e tyre dhe nuk ua "vinin veshin fjalëve të tyre; dhe profetët u pikëlluan dhe u larguan nga mesi i popullit.

14 Dhe ndodhi që Ethem gjykoi me ligësi gjithë ditët e tij; dhe atij i lindi Moroni. Dhe ndodhi që Moroni mbretëroi në vendin e tij; dhe Moroni bëri atë që ishte e keqe përpara Zotit.

15 Dhe ndodhi që u bë një "kryengritje mes popullit, për shkak të asaj lidhjeje të fshehtë

që ishte formuar për të marrë pushtet dhe për të bërë fitime; dhe mes tyre doli një njeri i fuqishëm në paudhësi dhe i bëri luftë Moronit, gjatë së cilës i pushtoi gjysmën e mbretërisë; dhe e mbajti gjysmën e mbretërisë për shumë vjet.

16 Dhe ndodhi që Moroni e përmbysi atë dhe e mori përsëri mbretërinë.

17 Dhe ndodhi që atje doli një njeri tjetër i fuqishëm; dhe ai ishte pasardhës i vëllait të Jaredit.

18 Dhe ndodhi që ai rrëzoi Moronin dhe mori mbretërinë; prandaj Moroni jetoi në robëri gjithë mbetjen e ditëve të tij; dhe atij i lindi Koriantori.

19 Dhe ndodhi që Koriantori jetoi në robëri gjithë ditët e tij.

20 Dhe në ditët e Koriantorit, gjithashtu, erdhën shumë profetë dhe profetizuan mbi gjëra të mëdha dhe të mrekullueshme dhe i bënë thirrje popullit për pendim; dhe në qoftë se ata nuk do të pendoheshin, Zoti Perëndi do të jepte "gjykim kundër tyre për shkatërrimin e tyre të plotë;

21 Dhe, se Zoti Perëndi do të dërgonte ose do të sillte një "popull tjetër të zotëronte tokën, me anë të fuqisë së tij, sipas mënyrës, me anë të së cilës ai solli etërit e tyre.

22 Dhe ata hodhën poshtë të gjitha fjalët e profetëve, për shkak të shoqërisë së fshehtë dhe të neverive të liga të tyre.

23 Dhe ndodhi që Koriantorit

8a USH Mëshirshëm (i),
mëshirë.

13a Mosia 16:2.
15a USH Kryengritje.

20a USH Gjykoj, gjykim.
21a Eth. 13:20-21.

i lindi “Ethëri dhe ai vdiq, pasi kishte jetuar në robëri të gjitha ditët e tij.

KAPITULLI 12

Profeti Ethër nxit njerëzit të besojnë në Perëndi—Moroni tregon mrekullitë dhe çuditë që bën besimi—Besimi i dha mundësi vëllait të Jaredit të shihte Krishtin—Zoti u jep njerëzve dobësi, që ata të mund të jenë të përvulur—I vëllai i Jaredit lëvizi malin Zerim me anë të besimit—Besimi, shpresa dhe dashuria hyjnore janë të domosdoshme për shpëtim—Moroni pa Jezusin ballë për ballë.

DHE ndodhi që ditët e Ethërit ishin në ditët e Koriantumrit; dhe “Koriantumri ishte mbret mbi të gjithë vendin.

2 Dhe “Ethëri ishte një profet i Zotit; prandaj Ethëri erdhi gjatë ditëve të Koriantumrit dhe filloi të profetizonte mes popullit, pasi ai nuk mund të ^bndalohej për shkak të Shpirtit të Zotit që ishte në të.

3 Pasi ai ^aulërinte që nga mëngjesi dhe madje deri kur perëndonte dielli, duke nxitur njerëzit të besonin në Perëndi, në pendim, në qoftë se nuk donin të ^bshkatërroheshin, duke u thënë se me anë të ^cbesimit të gjitha gjërat plotësohen—

4 Prandaj, kushdo që beson në Perëndi, mund të ^ashpresojë

me siguri për një botë më të mirë, po, madje për një vend në krahun e djathtë të Perëndisë, shpresë e cila vjen nga besimi dhe shërben si një ^bspirancë për shpirtat e njerëzve, që do t’i bëjë ata të sigurt dhe të vendosur, gjithmonë plot me vepra të ^cmira, duke qenë të udhëhequr për të ^alavdëruar Perëndinë.

5 Dhe ndodhi që Ethëri profetizoi gjëra të mëdha dhe të mrekullueshme mes popullit të cilat ata nuk i besuan, për shkak se nuk i shihnin.

6 Dhe tani, unë, Moroni, dua të flas pak në lidhje me këto gjëra; unë do t’i tregoj botës se ^abesimi qëndron në gjërat që ^bshpresohen dhe ^cnuk shihen; prandaj, mos dyshoni, sepse nuk shihni, pasi ju nuk do të merrni asnjë dëshmi, deri pas ^aprovës së besimit tuaj.

7 Pasi, që në sajë të besimit që Krishti iu shfaq etërve tanë, pasi u ngrit së vdekuri; dhe ai nuk iu shfaq atyre, deri pasi ata patën besim në të, prandaj që e nevojshme që disa të kishin besim në të, pasi ai nuk iu shfaq botës.

8 Por për shkak të besimit të njerëzve, ai iu shfaq botës dhe lartësoi emrin e Atit dhe përgatiti një udhë që edhe të tjerët të mund të ishin pjesëtarë të dhuratës hyjnore, që ata të mund të shpresonin në ato gjëra që nuk i kishin parë.

23a Eth. 1:6; 15:33–34.

12 1a Eth. 13:13–31.

2a USH Ethër.

b Jer. 20:9; Enosi 1:26;

Alma 43:1.

3a DeB 112:5.

b Eth. 11:12, 20–22.

c USH Besim.

4a USH Shpresë.

b Heb. 6:19.

c 1 Kor. 15:58.

d 3 Ne. 12:16.

6a Heb. 11:1.

b Rom. 8:24–25.

c Alma 32:21.

d 3 Ne. 26:11;

DeB 105:19; 121:7–8.

9 Prandaj, ju gjithashtu mund të keni shpresë dhe të jeni pjesëtarë të dhuratës, në qoftë se do të keni vetëm besim.

10 Vini re, ishte me anë të besimit që të vjetrit u "thirrën sipas urdhrat të shenjtë të Perëndisë.

11 Prandaj, me anë të besimit u dha ligji i Moisiut. Por, në dhuratën e Birit të tij, Zoti përgatiti një udhë më të "shkëlqyer; dhe që nëpërmjet besimit që ajo u përmbush.

12 Pasi, po të mos ketë "besim mes fëmijëve të njerëzve, Perëndia nuk mund të bëjë ^bmrekulli mes tyre; prandaj, ai nuk iu shfaq atyre deri pas besimit të tyre.

13 Vini re, që besimi i Almës dhe i Amulekut, që shkaktoi që "burgu të binte përdhe.

14 Vini re, që besimi i Nefit dhe i Lehit që solli "ndryshimin mbi Lamanitët, që ata u pagëzuan me zjarr dhe me ^bFrymën e Shenjtë.

15 Vini re, që besimi i "Amonit dhe i vëllezërve të tij që ^bsolli një mrekulli kaq të madhe mes Lamanitëve.

16 Po, dhe madje, të gjithë ata që bënë "mrekulli, i bënë nga ^bbesimi, madje ata që ishin para Krishtit dhe gjithashtu ata që ishin më pas.

17 Dhe që me anë të besimit që tre dishepujt morën një premtim se "nuk do të shijonin vdekje; dhe ata nuk e morën këtë premtim deri pas besimit të tyre.

18 Dhe asnjëherë në ndonjë kohë ndonjë njeri nuk ka bërë mrekulli vetëm pas besimit të tij; prandaj ata në fillim besuan në Birin e Perëndisë.

19 Dhe pati shumë, besimi i të cilëve që aq jashtëzakonisht i fortë, madje "para se të vinte Krishti, të cilët nuk mund të mbaheshin përjashta ^bvelit, por panë me të vërtetë me sytë e tyre gjërat që ata kishin parë me syrin e besimit dhe ata qenë të gëzuar.

20 Dhe vini re, ne kemi parë në këtë anal se një prej tyre ishte vëllai i Jaredit; pasi kaq i madh që besimi i tij në Perëndi, saqë, kur Perëndia shtriu "gishtin e tij, ai nuk mund ta fshihte nga pamja e vëllait të Jaredit, për shkak të fjalës së tij që i kishte thënë, fjalë, të cilën ai e kishte marrë me anë të besimit.

21 Dhe pasi vëllai i Jaredit pa gishtin e Zotit, për shkak të "premtimit që vëllai i Jaredit kishte marrë me anë të besimit, Zoti nuk mund të fshihte më asgjë prej pamjes së tij; prandaj ai i tregoi atij të gjitha gjërat,

10a Alma 13:3–4.
USH Thërras,
thirrur (i) nga
Perëndia, thirrje.

11a 1 Kor. 12:31.

12a 2 Ne. 27:23;
Mosa 8:18;
Moro. 7:37;
DeB 35:8–11.

^b Mt. 13:58;

Morm. 9:20.

13a Alma 14:26–29.

14a Hel. 5:50–52.

^b Hel. 5:45;

3 Ne. 9:20.

15a Alma 17:29–39.

^b DMTH siç thuhet
në Alma, kapitujt
17–26.

16a USH Mrekulli.

^b Heb. 11:7–40.

17a 3 Ne. 28:7;

Morm. 8:10–12.

19a 2 Ne. 11:1–4;

Jakobi 4:4–5; Jar. 1:11;
Alma 25:15–16.

^b Eth. 3:6.

USH Vel.

20a Eth. 3:4.

21a Eth. 3:25–26.

meqë ai nuk mund të qëndronte më përjashta ^bvelit.

22 Dhe është nëpërmjet besimit, që etërit e mi morën “premtimin se këto gjëra do t’u arrijnë vëllezërve të tyre me anë të Johebrenjve; prandaj Zoti më ka urdhëruar, po, madje Jezu Krishti.

23 Dhe unë i thashë atij: Zot, Johebrenjtë do të tallen me këto gjëra për shkak të “dobësisë sonë në të shkruar; pasi, Zot, ti na bërë të fuqishëm në fjalë, me anë të besimit, por nuk na bërë ^btë fortë në të shkruar; pasi ti bërë që i gjithë ky popull të flasë shumë, për shkak të Frymës së Shenjtë që u dhe atyre.

24 Dhe ti bërë që ne të shkruajmë vetëm pak, për shkak të ngathtësisë së duarve tona. Vër re, ti nuk na bërë të fuqishëm në të “shkruar, sikurse vëllanë e Jaredit, pasi ti e bërë atë në mënyrë që gjërat që ai shkroi, të ishin të fuqishme, madje si je ti, derisa ta bëjnë njeriun që t’i lexojë ato.

25 Ti i bërë edhe fjalët tona të fuqishme dhe të mëdha, madje që dhe ne nuk mund t’i shkruajmë ato, prandaj, kur shkruajmë, ne shohim dobësinë tonë dhe ngecim për shkak të vendosjes së fjalëve tona; dhe unë kam frikë se Johebrenjtë do të “tallen me fjalët tona.

26 Dhe pasi unë thashë këtë,

Zoti më foli duke thënë: Të marrët “tallen, por ata do të vajtjnë; dhe hiri im është i mjaftueshëm për të përlulurit, që ata të mos përfitojnë nga dobësia juaj;

27 Dhe në qoftë se njerëzit vijin tek unë, unë do t’u tregoj atyre “dobësinë e tyre. Unë u b’jap njerëzve dobësi, që ata të jenë të përlulur dhe “hiri im është i mjaftueshëm për të gjithë njerëzit që “përlen para meje; pasi në qoftë se ata përlen para meje dhe kanë besim tek unë, atëherë unë do të bëj që gjërat e ‘dobëta, të bëhen të forta në ta.

28 Vër re, unë do t’u tregoj Johebrenjve dobësinë e tyre dhe unë do t’u tregoj atyre se “besimi, shpresa dhe dashuria hyjnore sjellin tek unë—burimin e të gjithë drejtësisë.

29 Dhe unë, Moroni, pasi i dëgjova këto fjalë, u ngushëllova dhe thashë: O Zot, u bëftë vullneti yt i drejtë, pasi unë e di se ti vepron mes fëmijëve të njerëzve, sipas besimit të tyre;

30 Pasi vëllai i Jaredit i tha malit Zerit, “Lëviz—dhe ai lëvizi. Dhe po të mos kishte besim, ai nuk do të kishte lëvizur; prandaj, ti vepron, pasi njerëzit të kenë besim.

31 Pasi kështu ti iu shfaqë dishepujve të tu; meqë, pasi ata

21b Eth. 3:20;
DeB 67:10–13.

22a Enosi 1:13.

23a Morm. 8:17; 9:33.

b 2 Ne. 33:1.

24a Ush Gjuhë.

25a 1 Kor. 2:14.

26a Gal. 6:7.

27a Jakobi 4:7.

b Eks. 4:11; 1 Kor. 1:27.

c Ush Hir.

d Llu. 18:10–14;

DeB 1:28.

ush Përlul, përlulësi.

e Llu. 9:46–48;

2 Kor. 12:9.

28a 1 Kor. 13:1–13;

Moro. 7:39–47.

30a Mt. 17:20; Jakobi 4:6;

Hel. 10:6, 9.

ush Fuqi.

patën “besim dhe folën në emrin tënd, ti iu shfaqe atyre me fuqi të madhe.

32 Dhe mua më kujtohet gjithashtu se ti ke thënë se kishe përgatitur një shtëpi për njeriun, po, madje mes ^apallateve të Atit tënd, në të cilën njeriu mund të ketë një ^bshpresë më të shkëlqyer; prandaj njeriu duhet të shpresojë ose ai nuk mund të marrë një trashëgim në vendin që ti ke përgatitur.

33 Dhe përsëri, më kujtohet se ti pate thënë se e “deshe botën, madje, sa e dhe jetën tënde për botën, që të mund ta marrësh atë përsëri për të përgatitur një vend për fëmijët e njerëzve.

34 Dhe tani unë e di se kjo “dashuri që ti ke pasur për fëmijët e njerëzve, është dashuri hyjnore; prandaj, në qoftë se njerëzit nuk kanë dashuri hyjnore, ata nuk do të mund ta trashëgojnë atë vend që ti ke përgatitur në pallatet e Atit tënd.

35 Prandaj, unë e di nga kjo gjë që ti the, se në qoftë se Johebrenjtë nuk kanë dashuri hyjnore për shkak të dobësisë sonë, ti do t’i vësh në provë ata dhe do t’ua heqësh “talentin e tyre, po, madje, atë që kanë marrë dhe t’ua japësh atyre që do të kenë më me shumicë.

36 Dhe ndodhi që unë iu luta Zotit që ai t’ua japë Johebrenjve

“hir, që ata të kenë dashuri hyjnore.

37 Dhe ndodhi që Zoti më tha mua: Në qoftë se ata nuk kanë dashuri hyjnore, nuk ka rëndësi për ty, ti ke qenë besnik; prandaj rrobat e tua do të “pastrohen. Dhe pasi ti ke parë ^bdobësinë tënde, do të bëhesh i fortë, madje sa të ulesh në vendin që unë kam përgatitur në pallatet e Atit tim.

38 Dhe tani, unë, Moroni, u them lamtumirë Johebrenjve, po, dhe gjithashtu vëllezërve të mi, të cilët i dua, derisa ne të takohemi para “frontit të gjykimit të Krishtit, ku të gjithë njerëzit do të dinë se ^brrobat e mia nuk janë të njollosura me gjakun tuaj.

39 Dhe atëherë ju do të dini se unë kam “parë Jezusin dhe se ai foli me mua ^bballë për ballë dhe se më tha me përulësi të plotë, madje, ashtu sikurse një njeri i flet një tjetri në gjuhën time, në lidhje me këto gjëra;

40 Dhe unë shkrova vetëm pak, për shkak të dobësisë sime në të shkruar.

41 Dhe tani unë do të doja t’ju këshilloj ta “kërkoni këtë Jezus për të cilin kanë shkruar profetët dhe apostujt, që hiri i Perëndisë, Atit dhe gjithashtu i Zotit Jezu Krisht dhe i Frymës së Shenjtë, që ^bdëshmon për ta,

31a Ush Besim.

32a Gjo. 14:2; Enosi 1:27; DeB 72:4; 98:18.

b Ush Shpresë.

33a Gjo. 3:16–17.

34a Moro. 7:47.

Ush Dashuri hyjnore; Dashuri.

35a Mt. 25:14–30.

Ush Dhuratë; Talent.

36a Ush Hir.

37a DeB 38:42; 88:74–75; 135:4–5.

b Eth. 12:27.

38a Ush Jezu Krisht—Gjykatësi.

b Jakobi 1:19.

39a Ush Jezu Krisht—Shfaqjet e Krishtit pas vdekjes.

b Zan. 32:30;

Eks. 33:11.

41a DeB 88:63; 101:38.

b 3 Ne. 11:32.

të mund të jetë dhe të jetojë në ju përgjithmonë. Amen.

KAPITULLI 13

Ethëri flet për një Jeruzalem të Ri që duhet të ndërtohet në Amerikë nga fara e Jozefit—Ai profetizon, dëbohet, shkruan historinë e Jareditëve dhe parashikon shkatërrimin e Jareditëve—Shpërthen lufta në të gjithë vendin.

DHE tani unë, Moroni, vazhdoj që t'i jap fund analit tim në lidhje me shkatërrimin e popullit për të cilin kam shkruar.

2 Pasi vini re, ata hodhën poshtë të gjitha fjalët e Ethërit; meqë ai me të vërtetë u tha atyre të gjitha gjërat, që nga fillimi i njeriut; dhe pasi ujërat u "tërhoqën nga faqja e kësaj toke, ajo u bë një tokë e zgjedhur përmbi të gjitha tokat e tjera, një tokë e zgjedhur nga Zoti; prandaj Zoti do që të gjithë njerëzit që jetojnë mbi faqe të dheut, t'i^bshërbejnë atij.

3 Dhe që ishte vendi i^aJeruzalemit të Ri që duhej të^bzbriste nga qielli dhe nga vendi i shenjtë i Zotit.

4 Vini re, Ethëri pa ditët e Krishtit dhe foli në lidhje me "Jeruzalemin e Ri mbi këtë vend.

5 Dhe ai foli edhe në lidhje me shtëpinë e Izraelit dhe të "Jeru-

zalemit prej nga duhej të vinte^bLehi—pasi të shkatërrohej, ai do të ndërtohej përsëri, një qytet i "shenjtë për Zotin; prandaj nuk mund të ishte një Jeruzalem i ri, pasi ai kishte qenë një herë në kohët e vjetra; por, duhej ndërtuar përsëri dhe të bëhej një qytet i shenjtë i Zotit; dhe duhej ndërtuar për shtëpinë e Izraelit—

6 Dhe që një "Jeruzalem i Ri do të ndërtohej mbi këtë tokë, për mbetjen e farës së^bJozefit, gjëra për të cilat ka pasur një "simbol.

7 Pasi, sikurse Jozefi çoi të atin në tokën e "Egjiptit, kështu që ai vdiq atje, ashtu Zoti nxori një mbetje të farës së Jozefit nga toka e Jeruzalemit, që të ishte i mëshirshëm me farën e Jozefit, që ata të mos^bmbaronin, madje, ashtu siç kishte qenë i mëshirshëm me atin e Jozefit, që ai të mos mbaronte.

8 Prandaj, mbetja e shtëpisë së Jozefit do të vendoset mbi këtë "tokë; dhe do të jetë një tokë e trashëgimit të tyre; dhe ata do të ndërtojnë një qytet të shenjtë për Zotin, sikurse Jeruzalemin e vjetër; dhe ata^bnuk do të jenë më të ngatërruar, derisa të vijë fundi, kur toka do të vdesë.

9 Dhe do të ketë një "qiell të ri dhe një tokë të re; dhe ato do të jenë si të vjetrat, veçse të vjetrat

13 2a Zan. 7:11-24; 8:3.

b Eth. 2:8.

3a 3 Ne. 20:22; 21:23-24.

USH Jeruzalem i Ri.

b Zbu. 3:12; 21:2.

4a USH Sion.

5a USH Jeruzalem.

b 1 Ne. 1:18-20.

c Zbu. 21:10;

3 Ne. 20:29-36.

6a DeB 42:9;

45:66-67; 84:2-5;

NeB 1:10.

b USH Jozef, bir i

Jakobit.

c Alma 46:24.

USH Simbolizëm.

7a Zan. 46:2-7; 47:6.

b 2 Ne. 3:5.

8a USH Tokë e premtuar.

b Moro. 10:31.

9a 2 Pj. 3:10-13;

Zbu. 21:1; 3 Ne. 26:3;

DeB 101:23-25.

do të jenë zhdukur dhe të gjitha gjërat do të jenë bërë të reja.

10 Dhe atëherë vjen Jeruzalemi i Ri; dhe të bekuar do të jenë ata që do të banojnë në të, pasi do të jenë ata, rrobat e të cilëve do të jenë bërë të "bardha nëpërmjet gjakut të Qengjit; dhe ata janë ata që ishin numërohen mes mbetjes së farës së Jozefit, që ishin nga shtëpia e Izraelit.

11 Dhe atëherë vjen edhe Jeruzalemi i vjetër; dhe të bekuar janë banorët e tij, pasi janë larë me gjakun e Qengjit; dhe ata janë ata që ishin shpërndarë dhe që u "mblodhën nga të katër skajet e dheut dhe nga vendet e ^bveriut dhe që janë pjesëtarë në plotësimin e besëlidhjes që bëri Perëndia me atin e tyre, "Abrahamin.

12 Dhe kur të ndodhin këto gjëra, do të vërtetohet edhe shkrimi i shenjtë që thotë: Janë ata që ishin të "parët, që do të jenë të fundit; dhe janë ata që ishin të fundit, që do të jenë të parët.

13 Dhe unë isha gati të shkruaj më shumë, por u ndalova; por të mëdha dhe të mrekullueshme qenë profecitë e Ethërit; por ata e vlerësuan atë si asgjë dhe e dëbuan; dhe ai fshihej gjatë ditës në zgavrën e një shkëmbi dhe gjatë natës dilte të shikonte gjërat që do t'i ndodhnin popullit.

14 Dhe ndërsa jetonte në zgavrën e shkëmbit, ai shkroi pjesën

e mbetur të këtij anali, meqë shihte gjatë natës shkatërrimet që do të vinin mbi këtë popull.

15 Dhe ndodhi që po atë vit që ai u dëbua nga mesi i popullit, filloi të bëhej një luftë e madhe mes popullit, pasi pati shumë nga ata që ngritën krye, që ishin njerëz të fuqishëm dhe kërkuan të shkatërronin Koriantumrin me planet e tyre të fshehta të ligësisë, për të cilat është folur.

16 Dhe tani Koriantumri, pasi kishte studiuar vetë të gjitha artet luftarake dhe të gjitha dredhitë e botës, kështu që ai u bëri luftë atyre që përpiqeshin ta shkatërronin.

17 Por ai nuk u pendua, as bijtë dhe bijat e tij të bukura; as bijtë dhe bijat e bukura të Kohorit; as bijtë dhe bijat e bukura të Korihorit; dhe në fund, nuk pati asnjë nga bijtë dhe bijat e bukura mbi tërë faqen e dheut që të pendoheshin për mëkatet e tyre.

18 Prandaj ndodhi që vitin e parë që Ethëri jetoi në zgavrën e shkëmbit, pati shumë njerëz që u vranë nga shpata e atyre "lidhjeve të fshehta që luftonin kundër Koriantumrit, pasi donin të merrnin mbretërinë.

19 Dhe ndodhi që bijtë e Koriantumrit luftuan shumë dhe derdhën shumë gjak.

20 Dhe në vitin e dytë, fjala e Zotit i arriti Ethërit, që ai duhej të shkonte dhe t'i profetizonte "Koriantumrit, që po të pendo-

10a Zbu. 7:14;
1 Ne. 12:10–11;
Alma 5:27.

11a USH Izrael—
Mbledhja e Izraelit.

b DeB 133:26–35.
c USH Besëlidhje e
Abrahamit.

12a Mr. 10:31;
1 Ne. 13:42;

Jakobi 5:63;
DeB 90:9.
18a Eth. 8:9–26.
20a Eth. 12:1–2.

hej ai dhe e gjithë familja e tij, Zoti do t'i jepte mbretërinë dhe do ta kursente popullin—

21 Përndryshe, ata do të shkatërroheshin, ashtu dhe gjithë familja e tij me përjashtim të tij. Dhe ai do të jetonte vetëm për të parë plotësimin e profecive që ishin folur në lidhje me një popull “tjetër që do te merrta tokën për trashëgimin e tyre; dhe Koriantumri do të varrosej prej tyre; dhe çdo shpirt do të ishte shkatërruar, me përjashtim të ^bKoriantumrit.

22 Dhe ndodhi që Koriantumri nuk u pendua, as familja e tij, as populli; dhe luftërat nuk pushuan; dhe ata u përpoqën të vrisnin Ethërin, por ai iku prej tyre dhe u fsheh përsëri në zgavrën e shkëmbit.

23 Dhe ndodhi që u ngrit Sharedi dhe i bëri luftë Koriantumrit; dhe e mundi, kaq sa në vitin e tretë, ai e çoi atë në robëri.

24 Dhe në vitin e katërt, bijtë e Koriantumrit e mundën Sharedin dhe ia kthyen mbretërinë përsëri atit të tyre.

25 Tani, filloi të bëhej një luftë mbi gjithë faqen e dheut, secili njeri me bandën e tij, duke luftuar për atë që dëshironte.

26 Dhe kishte hajdutë dhe, në fund, çdo lloj ligësie mbi gjithë faqen e dheut.

27 Dhe ndodhi që Koriantumri qe jashtëzakonisht i zemëruar me Sharedin dhe shkoi kundër tij me ushtritë e tij për të luftuar; dhe ata u ndeshën me zemërim të madh dhe u ndeshën në lugi-

nën e quajtur Gilgal; dhe lufta u bë jashtëzakonisht e rreptë.

28 Dhe ndodhi që Sharedi luftoi kundër tij për hapësirën e tri ditëve. Dhe ndodhi që Koriantumri e mundi dhe e ndoqi nga pas derisa ai arriti në rrafshinat Heshlon.

29 Dhe ndodhi që Sharedi i bëri përsëri luftë atij mbi rrafshinat; dhe vini re, ai e mundi Koriantumrin dhe e zmbropsi përsëri deri në luginën Gilgal.

30 Dhe në luginën Gilgal, Koriantumri bëri luftë përsëri kundër Sharedit, ku e mundi Sharedin dhe e vrau.

31 Dhe Sharedi e plagosi Koriantumrin në kofshë, kështu që ai nuk mundi të shkonte në luftë përsëri, për hapësirën e dy vjetëve, kohë gjatë së cilës të gjithë njerëzit mbi faqen e dheut po derdhnin gjak dhe nuk kishte asnjë që t'i ndalonte.

KAPITULLI 14

Paudhësia e njerëzve sjell mallkim mbi vendin—Koriantumri përfshihet në luftë kundër Gileadit, pastaj kundër Libit dhe pastaj kundër Shizit—Gjaku dhe kërdia mbulojnë vendin.

DHE tani filloi të kishte “mallkim të madh mbi të gjithë vendin, për shkak të paudhësisë së popullit, në të cilën nëse një njeri linte veglën e tij ose shpatën e tij mbi sergjen ose në vendin ku e mbante zakonisht, vini re, të nesërmen ai nuk do ta gjente

21a Omni 1:19–21;
Eth. 11:21.

b Eth. 15:29–32.
14 1a Hel. 12:18; 13:17–23;

Morm. 1:17–18;
2:10–14.

më, kaq i madh qe mallkimi mbi atë vend.

2 Kështu që çdo njeri kapej me dorë pas asaj gjëje që ishte e tija dhe as nuk merrte gjë hua, as nuk jepte gjë hua; dhe çdo njeri mbante dorezën e shpatës së tij në dorën e tij të djathtë, për të mbrojtur mallin e tij dhe jetën e tij dhe të bashkëshorteve, dhe fëmijëve të tij.

3 Dhe tani, pas hapësirës së dy vjetëve dhe pas vdekjes së Sharedit, vini re, u ngrit vëllai i Sharedit dhe i dha luftë Koriantumrit, gjatë së cilës Koriantumri e mundi dhe i vajti pas, deri në vendin e shkretë të Akishit.

4 Dhe ndodhi që në vendin e shkretë të Akishit, vëllai i Sharedit bëri luftë me të; dhe beteja qe jashtëzakonisht e rreptë dhe shumë mijëra ranë nga shpata.

5 Dhe ndodhi që Koriantumri e rrethoi vendin e shkretë; dhe vëllai i Sharedit doli natën nga vendi i shkretë dhe vrau një pjesë të ushtrisë së Koriantumrit, ndërsa ata ishin të dehur.

6 Dhe ai erdhi në tokën Moron dhe u vu në fronin e Koriantumrit.

7 Dhe ndodhi që Koriantumri me ushtrinë e tij ndenji në vendin e shkretë për hapësirën e dy viteve, gjatë të cilave ai mori fuqi të madhe për ushtrinë e tij.

8 Tani, vëllai i Sharedit, emri i të cilit ishte Gilead, mori edhe ai fuqi të madhe për ushtrinë e tij, për shkak të lidhjeve të fshehta.

9 Dhe ndodhi që kryepriifti i tij e vrau, ndërsa ai qe ulur në fronin e tij.

10 Dhe ndodhi që një nga

pjesëtarët e lidhjeve të fshehta e vrau atë në një kalim të fshehtë dhe e mori mbretërinë për vete; dhe ai quhej Lib; dhe Libi ishte një njeri me shtat shumë të madh, më të madh se çdo njeri tjetër mes gjithë popullit.

11 Dhe ndodhi që në vitin e parë të Libit, Koriantumri erdhi në tokën Moron dhe i shpalli luftë Libit.

12 Dhe ndodhi që ai luftoi kundër Libit dhe Libi e goditi në krah dhe ai u plagos; megjithatë, ushtria e Koriantumrit shkoi përpara dhe e detyroi Libin të ikte në kufijtë në bregun e detit.

13 Dhe ndodhi që Koriantumri e ndoqi nga pas; dhe në bregdet Libi luftoi kundër tij.

14 Dhe ndodhi që Libi e goditi ushtrinë e Koriantumrit, e cila iku përsëri për në vendin e shkretë të Akishit.

15 Dhe ndodhi që Libi e ndoqi atë gjersa arriti në rrafshinat Agosh. Dhe Koriantumri, mori gjithë popullin me vete, gjatë ikjes nga Libi, në atë pjesë të vendit ku ai shkoi.

16 Dhe kur arriti në rrafshinat Agosh, ai luftoi kundër Libit dhe e goditi derisa ai vdiq; por, vëllai i Libit erdhi kundër Koriantumrit në vend të tij dhe lufta u bë jashtëzakonisht e rreptë, gjatë së cilës Koriantumri iku përsëri nga ushtria e vëllait të Libit.

17 Tani, emri i vëllait të Libit ishte Shiz. Dhe ndodhi që Shizi ndoqi Koriantumrin dhe ai pushtoi shumë qytete dhe vrau si gra, ashtu edhe fëmijë dhe i dogji qytetet.

18 Dhe gjithë vendin e përshkoi

një frikë nga Shizi; po, një thirrje u ngrit në të tërë vendin—Kush mund t'i bëjë ballë ushtrisë së Shizit? Vini re, ai e fshin tokën para tij!

19 Dhe ndodhi që njerëzit filluan të mblidheshin së bashku në ushtri, në të gjithë faqen e dheut.

20 Dhe ata ishin të përçarë; dhe një pjesë e tyre iku për tek ushtria e Shizit; dhe një pjesë tjetër shkoi dhe u bashkua me ushtrinë e Koriantumrit.

21 Dhe kaq e madhe dhe e vazhdueshme qe lufta dhe kaq e gjatë qe pamja e gjakderdhjes dhe e kërdisë, saqë e tërë faqja e dheut qe mbuluar me "trupat e të vdekurve.

22 Dhe kaq e shpejtë dhe e papritur qe lufta, saqë nuk mbeti njeri për të varrosur të vdekurit, por ata shkonin nga gjakderdhja në gjakderdhje, duke lënë si trupat e burrave, ashtu dhe të grave dhe të fëmijëve të hedhur mbi faqen e dheut, duke u bërë pre e "krimbave të mishit.

23 Dhe kundërmimi u përhap mbi faqen e dheut, madje mbi të gjithë faqen e dheut; prandaj njerëzit ishin të trazuar ditë e natë, për shkak të kundërmimit të tyre.

24 Megjithatë, Shizi nuk pushoi së ndjekuri Koriantumrin; pasi ai ishte betuar të hakmerrej vetë kundër Koriantumrit për gjakun e vëllait të tij që kishte qenë vrrarë dhe kundër fjalës së Zotit që i arriti Ethërit që Koriantumri nuk do të binte nga shpata.

25 Dhe kështu ne shohim se

Zoti i vizitoi ata me tërë zemërimin e tij të plotë dhe ligësia dhe neveritë e tyre kishin përgatitur një udhë për shkatërrimin e tyre të përhershëm.

26 Dhe ndodhi që Shizi e ndoqi Koriantumrin nga pas drejt lindjes, madje, deri në kufijtë bregdetarë dhe aty ai luftoi kundër Shizit për hapësirën e tri ditëve.

27 Dhe kaq i tmerrshëm qe shkatërrimi mes ushtrive të Shizit, saqë njerëzit filluan të frikësohen dhe filluan të ikin nga ushtritë e Koriantumrit; dhe ikën në tokën e Korihorit dhe i fshinë banorët përpara tyre, të gjithë ata që nuk deshën të bashkohen me ta.

28 Dhe ata ngritën çadrat e tyre në luginën Korihor; dhe Koriantumri ngriti çadrat e tij në luginën e Shërit. Tani, luginë e Shërit ishte afër kodrës Komnor; prandaj, Koriantumri mblodhi tok ushtritë e tij mbi kodrën Komnor dhe i ra një trumpete për ushtritë e Shizit, për t'i ftuar ata për luftë.

29 Dhe ndodhi që ata erdhën drejt tyre, por u dëbuan përsëri; dhe ata erdhën për së dyti dhe u dëbuan përsëri herën e dytë. Dhe ndodhi që ata erdhën përsëri për herën e tretë dhe lufta u bë jashtëzakonisht e rreptë.

30 Dhe ndodhi që Shizi e goditi Koriantumrin dhe i dha atij shumë plagë të rënda; dhe Koriantumrit, pasi kishte humbur shumë gjak, i ra të fikët dhe u mor së andejmi sikur të ishte i vdekur.

31 Tani humbja e burrave, grave dhe e fëmijëve nga të dyja palët që kaq e madhe, sa Shizi i urdhëroi njerëzit e tij, që ata të mos i ndiqnin ushtritë e Koriantumrit; prandaj ata u kthyen në kampin e tyre.

KAPITULLI 15

Miliona Jareditë vriten në luftë—Shizi dhe Koriantumri mbledhin të gjithë popullin në një luftë për vdekje—Shpirti i Zotit pushon së përpjekuri me ta—Kombi Jaredit shkatërrohet krejtësisht—Vetëm Koriantumri mbetet.

DHE ndodhi që, pasi Koriantumri u shërua nga plagët, atij filluan t'i kujtoheshin "fjalët që i kishte thënë Ethëri.

2 Ai pa se ishin vlarë nga shpata deri atëherë pothuajse dy milionë nga njerëzit e tij dhe ai filloi të pikëllohej në zemrën e tij; po, ishin vlarë dy milionë burra të fuqishëm dhe gjithashtu bashkëshortet e tyre dhe fëmijët e tyre.

3 Ai filloi të pendohej për të ligat që kishte bërë; ai filloi të kujtonte fjalët që u thanë nga goja e të gjithë profetëve dhe pa se ato u përmbushën gjer tani, fjalë për fjalë; dhe shpirti i tij u brengos dhe nuk pranoi të ngushëllohej.

4 Dhe ndodhi që ai i shkroi një letër Shizit, duke dëshiruar që ai ta kursente popullin e tij dhe ai do të hiqte dorë nga mbretëria për hir të jetës së popullit.

5 Dhe ndodhi që kur Shizi

mori letrën, ai i shkroi një letër Koriantumrit, se në qoftë se do të dorëzohej, kështu që ai ta vriste me shpatën e tij, ai do t'i kursente jetën popullit.

6 Dhe ndodhi që populli nuk u pendua për paudhësitë e tij; dhe populli i Koriantumrit që plot zemërim kundër popullit të Shizit; dhe populli i Shizit që plot zemërim kundër popullit të Koriantumrit; prandaj populli i Shizit sulmoi popullin e Koriantumrit.

7 Dhe kur Koriantumri pa se po binte, ai iku përsëri para popullit të Shizit.

8 Dhe ndodhi që ai arriti tek ujërat e Ripliankumit, i cili i interpretuar do të thotë i madh ose përmbi të gjithë; prandaj, kur arritën te këto ujëra, ata ngritën çadrat e tyre; dhe Shizi gjithashtu ngriti çadrat e tij afër tyre; dhe kështu të nesërmen filluan të luftonin.

9 Dhe ndodhi që ata bënë një luftë jashtëzakonisht të rreptë, gjatë së cilës Koriantumri u plagos përsëri dhe i ra të fikët nga humbja e gjakut.

10 Dhe ndodhi që ushtritë e Koriantumrit sulmuan ushtritë e Shizit dhe i mundën ato dhe bënë që ata të iknin para tyre; dhe ata ikën nga jugu dhe ngritën çadrat e tyre në një vend të quajtur Ogath.

11 Dhe ndodhi që ushtria e Koriantumrit ngriti çadrat afër kodrës Ramah; dhe ishte e njëjta kodër ku ati im, Mormoni, kishte "fshehur analet për Zotin, të cilat ishin të shenjta.

12 Dhe ndodhi që ata mblo-
dhën tok të gjithë njerëzit që nuk
ishin vrrarë, mbi të gjithë faqen
e dheut me përjashtim të Ethërit.

13 Dhe ndodhi që Ethëri pa të
gjitha gjërat që bëri populli;
dhe ai pa se njerëzit që ishin
për Korianumrin ishin mbledhur
tok në ushtrinë e Korian-
tumrit; dhe njerëzit që ishin për
Shizin, ishin mbledhur tok në
ushtrinë e Shizit.

14 Prandaj, për hapësirën e
katër vjetëve ata po mblidhnin
popullin tok, kështu që ata të
mund të mblidhnin të gjithë
që ishin mbi faqen e dheut dhe
të mund të merrnin të gjithë
fuqinë që ishte e mundur të
merrnin.

15 Dhe ndodhi që kur të gjithë
ishin mbledhur së bashku, secili
në ushtrinë që donte, me ba-
shkëshortet e tyre dhe me fëmi-
jët e tyre—që të gjithë burra,
gra dhe fëmijë të armatosur me
armë lufte, me mburoja dhe me
“parzmore, dhe me përkrenare,
dhe të veshur me rroba lufte—
ata u nisën për të luftuar kundër
njëri-tjetrit; dhe ata luftuan tërë
atë ditë dhe nuk fituan.

16 Dhe ndodhi që kur u bë
natë, ata ishin të lodhur dhe u
tërhoqën në kampet e tyre; dhe
pasi u tërhoqën në kampet e
tyre, ata filluan të ulërinin dhe
të vajtonin për humbjen e të
vrrarëve të njerëzve të tyre; dhe
kaq të mëdha qenë kujat e tyre,
ulërimat dhe vajtimet e tyre,
saqë ato çanë ajrin.

17 Dhe ndodhi që të nesërmen
ata shkuan përsëri për të luftuar

dhe e madhe dhe e tmerrshme
qe ajo ditë; megjithatë ata nuk
fituan dhe kur erdhi përsëri
nata, ata e çanë ajrin me kujat e
tyre dhe me vajtimet e tyre dhe
me ulërimat e tyre për humbjen
e të vrrarëve të njerëzve të tyre.

18 Dhe ndodhi që Korianumri
i shkroi përsëri një letër Shizit,
duke iu lutur që të mos vinte
përsëri të luftonte, por të merrte
mbretërinë dhe t’i kursente jetët
e njerëzve.

19 Por vini re, Shpirti i Zotit,
kishte pushuar së përpjekuri me
ta dhe “Satani kishte pushtet të
plotë mbi zemrat e njerëzve;
pasi ata qenë dhënë pas ngur-
tësimit të zemrave të tyre dhe
verbimit të mendjeve të tyre,
kështu që ata të mund të shka-
tërroheshin; prandaj shkuan të
luftonin përsëri.

20 Dhe ndodhi që luftuan
gjithë atë ditë dhe kur ra nata,
ata fjetën mbi shpatat e tyre.

21 Dhe të nesërmen luftuan,
madje, derisa ra nata.

22 Dhe kur ra nata, ata ishin
të “dehur nga zemërimi, madje,
si një njeri që dehet nga vera;
dhe ata fjetën përsëri mbi shpa-
tat e tyre.

23 Dhe të nesërmen luftuan
përsëri; dhe kur ra nata, ata të
gjithë kishin rënë nga shpata
me përjashtim të pesëdhjetë e
dy vetave nga njerëzit e Kori-
antumrit dhe gjashtëdhjetë e
nëntë nga njerëzit e Shizit.

24 Dhe ndodhi që atë natë ata
fjetën mbi shpatat e tyre dhe të
nesërmen luftuan përsëri; dhe
ata luftuan me tërë fuqinë e

tyre me shpatat e tyre dhe me mburojat e tyre gjithë atë ditë.

25 Dhe kur ra nata, pati tri-dhjetë e dy nga njerëzit e Shizit dhe njëzet e shtatë nga njerëzit e Koriantumrit.

26 Dhe ndodhi që hëngrën dhe fjetën dhe u përgatitën për të vdekur të nesërmen. Dhe ata qenë njerëz të mëdhenj dhe të fuqishëm, për nga fuqia e njeriut.

27 Dhe ndodhi që luftuan për hapësirën e tri orëve dhe nga humbja e gjakut, atyre u ra të fikët.

28 Dhe ndodhi që kur njerëzit e Koriantumrit morën fuqi të mjaftueshme sa të mund të ecnin, qenë gati të iknin për të shpëtuar jetën; por vini re, Shizi u ngrit dhe gjithashtu njerëzit e tij; dhe ai u betua në zemërimin e tij se do ta vriste Koriantumrin ose do të mbaronte nga shpata.

29 Prandaj, ai i ndoqi nga pas dhe të nesërmen i arriti; dhe ata luftuan përsëri me shpatë. Dhe ndodhi që kur “të gjithë kishin rënë nga shpata, me përjashtim të Koriantumrit dhe të Shizit,

vini re, Shizit i ra të fikët nga humbja e gjakut.

30 Dhe ndodhi që pasi Koriantumri u mbështet mbi shpatën e tij, që të pushonte pak, ai ia preu kokën Shizit.

31 Dhe ndodhi që pasi ia preu kokën Shizit, Shizi u ngrit mbi duart e tij dhe ra; dhe pasi u përpoq të merrte frymë, ai vdiq.

32 Dhe ndodhi që “Koriantumri ra përdhe dhe u bë sikurse të mos kishte jetë.

33 Dhe Zoti i foli Ethërit dhe i tha atij: Dil. Dhe ai doli dhe pa se fjalët e Zotit ishin plotësuar të gjitha; dhe ai mbaroi “analin e tij; (dhe as të njëqindtën pjesë unë nuk kam shkruar) dhe ai e fshehu në një mënyrë të tillë që njerëzit e Limhit ta gjenin.

34 Tani, këto janë fjalët e fundit që janë shkruar nga “Ethëri: Në qoftë se Zoti do që unë të ngrihem në qiell pa provuar vdekjen ose që të bëj vullnetin e Zotit në mish, nuk ka rëndësi, nëse ndodh që të shpëtohem në mbretërinë e Perëndisë. Amen.

LIBRI I MORONIT

KAPITULLI 1

Moroni shkruan për dobinë e Lamanitëve—Nefitët që nuk do të mohojnë Krishtin, vriten. Rreth 401–421 pas K.

TANI unë, “Moroni, pasi i dhashë fund përmbledhjes së rrëfimit të popullit të Jaredit, mendoja se nuk do të shkruaja tjetër, por nuk kam vdekur akoma; dhe unë nuk e bëj veten të

29a Eth. 13:20–21.
32a Omni 1:20–22.
33a Mosia 8:9;

Alma 37:21–31;
Eth. 1:1–5.
34a Eth. 12:2.

[MORONI]
1 I a USH Moroni, bir i
Mormonit.

njohur te Lamanitët, përndryshe, ata do të më shkatërronin.

2 Pasi vini re, ^aluftërat e tyre janë jashtëzakonisht të rrepta mes tyre; dhe për shkak të urrejtjes së tyre, ata ^bvrasin çdo Nefit që nuk do ta mohojë Krishtin.

3 Dhe unë, Moroni, nuk do ta ^amohoj Krishtin; prandaj unë endem kudo ku mundem, për të shpëtuar jetën time.

4 Prandaj, unë po shkruaj edhe disa gjëra, në kundërshtim me sa kisha menduar; meqë unë mendova të mos shkruaja më, por po shkruaj edhe pak gjëra, që ndoshta mund t' u vlejnjë një ditë në të ardhmen, vëllezërve të mi Lamanitë, sipas vullnetit të Zotit.

KAPITULLI 2

Jezusi u dha pushtet dymbëdhjetë apostujve Nefitë të japin dhuratën e Frymës së Shenjtë. Rreth 401–421 pas K.

FJALËT e Krishtit të cilat ai ua tha ^adishepujve të tij, të dymbëdhjetëve, që i kishte zgjedhur, ndërsa ai vuri duart e tij mbi ta—

2 Dhe ai i thirri ata me emër, duke u thënë: Ju do t' i thërrisni Atit në emrin tim, me lutje të fuqishme; dhe pasi ta keni bërë këtë, ju do të keni ^apushtet, që atij mbi të cilin do t' i vini

^bduart, ^cdo t' i jepni Frymën e Shenjtë; dhe do ta jepni në emrin tim, pasi kështu bëjnë apostujt e mi.

3 Tani, Krishti ua tha këto fjalë atyre në kohën e shfaqjes së tij të parë; dhe turma nuk i dëgjoi, por dishepujt i dëgjuan; dhe mbi të gjithë ata të cilëve u ^avunë duart, zbriti Fryma e Shenjtë.

KAPITULLI 3

Pleqtë shugurojnë priftërinj dhe mësues, me anën e vendosjes së duarve. Rreth 401–421 pas K.

MËNYRA sesi dishepujt që u quajtën ^apleqtë e kishës, ^bshuguruan priftërinj dhe mësues—

2 Pasi i ishin lutur Atit në emrin e Krishtit, ata vunë duart përmbi ta dhe thanë:

3 Në emër të Jezu Krishtit, unë të shuguroj të jesh prift, (ose, në qoftë se ishte për mësues, unë të shuguroj të jesh mësues) të predikosh pendim dhe ^aheqje të mëkateve nëpërmjet Jezu Krishtit, duke vazhduar me besim në emrin e tij deri në fund. Amen.

4 Dhe sipas kësaj mënyre ata ^ashuguruan priftërinj dhe mësues, sipas ^bdhuratave dhe thirrjeve të Perëndisë ndaj njerëzve; dhe ata i shuguronin nëpërmjet ^cfuqisë së Frymës së Shenjtë që ishte në ta.

2a 1 Ne. 12:20–23.

b Alma 45:14.

3a Mt. 10:32–33;

3 Ne. 29:5.

2 1a 3 Ne. 13:25.

2a USH Fuqi.

b USH Duar, vënie e.

c 3 Ne. 18:37.

3a Vep. 19:6.

3 1a Alma 6:1.

USH Plak.

b USH Shuguroj, shugurim.

3a USH Heqje e

mëkateve.

4a DeB 18:32; 20:60.

b USH Dhuratë.

c 1 Ne. 13:37;

Moro. 6:9.

KAPITULLI 4

Shpjegohet sesi pleqtë dhe priftërinjtë administrojnë bukën e sakramentit. Rreth 401–421 pas K.

“Mënyra sesi ^bpleqtë dhe priftërinjtë administrojnë mishin dhe gjakun e Krishtit ndaj kishës; dhe ata e ^cadministrojnë atë sipas urdhërimeve të Krishtit; prandaj ne e dimë se mënyra është e vërtetë; dhe plaku ose prifti e administrojnë atë—

2 Dhe ata uleshin në gjuhë me pjesëtarët e kishës dhe i luteshin Atit, në emrin e Krishtit, duke thënë:

3 O Perëndi, Ati i Amshuar, ne të kërkojmë ty në emër të Birit tënd, Jezu Krishtit, t’u bekosh e t’u shenjtërosh këtë “bukë shpirtave të të gjithë atyre që marrin prej saj, që ata të mund të hanë në ^bkujtim të trupit të Birit tënd dhe të mund të të dëshmojnë ty, O Perëndi, Ati i Amshuar, se ata janë të gatshëm të marrin mbi vete ^cemrin e Birit tënd dhe gjithmonë ta kujtojnë atë e të zbatojnë urdhërimet që ai u ka dhënë atyre, që të mund të kenë gjithmonë “Shpirtin e tij me ta. Amen.

KAPITULLI 5

Tregohet mënyra e administrimit të verës së sakramentit. Rreth 401–421 pas K.

“Mënyra e administrimit të verës—Vini re, ata morën kupën dhe thanë:

2 O Perëndi, Ati i Amshuar, ne të kërkojmë ty në emër të Birit tënd, Jezu Krishtit, t’u bekosh dhe t’u shenjtërosh këtë “verë shpirtave të të gjithë atyre që pinë prej saj, që ata të mund ta bëjnë atë në ^bkujtim të gjakut të Birit tënd, i cili u derdh për ta; që ata të mund të të dëshmojnë ty, O Perëndi, Ati i Amshuar, se gjithmonë e kujtojnë atë, që të mund të kenë Shpirtin e tij me ta. Amen.

KAPITULLI 6

Njerëzit që pendohen, pagëzohen dhe shoqërohen miqësisht në kishë —Anëtarët e kishës që pendohen, falen—Mbledhjet drejtohen me anën e fuqisë së Frymës së Shenjtë. Rreth 401–421 pas K.

DHE tani, po flas në lidhje me “pagëzimin. Vini re, pleq, priftërinj dhe mësues u pagëzuan; dhe ata nuk u pagëzuan, në qoftë se nuk sollën fryt, që ata ishin të ^bdenjë për të.

4 1a 3 Ne. 18:1–7.

b USH Plak.

c DeB 20:76–77.

3a USH Sakrament.

b Llu. 22:19;

1 Kor. 11:23–24;

3 Ne. 18:7.

c USH Jezu Krisht—

Marrja mbi veten

tonë e emrit të

Jezu Krishtit.

d USH Frymë e Shenjtë.

5 1a 3 Ne. 18:8–11;

DeB 20:78–79.

2a DeB 27:2–4.

USH Sakrament.

b Llu. 22:19–20;

1 Kor. 11:25.

6 1a USH Pagëzim,

pagëz.

b USH Denjë (i),

denjësi.

2 As nuk pranuan njeri në pagëzim, në qoftë se nuk erdhën me një ^azemër të thyer dhe shpirt të penduar dhe i dëshmuar kishës se ata ishin penduar me të vërtetë për të gjitha mëkatet e tyre.

3 Dhe asnjë nuk u pranua në pagëzim, në qoftë se nuk do të ^amerrte mbi vete emrin e Krishtit, duke patur vendosmëri për t'i shërbyer atij deri në fund.

4 Dhe pasi u pranuan në pagëzim dhe u ndikuan dhe u ^apastruan nga fuqia e Frymës së Shenjtë, ata u numëruan mes njerëzve të kishës së Krishtit; dhe ^bemrat e tyre u morën kështu që ata të mund të kujtoeshin dhe të ushqeheshin nga fjala e mirë e Perëndisë, për t'i mbajtur në udhën e drejtë, për t'i mbajtur përherë të ^ckujdesshëm në lutje, ^dduke u mbështetur vetëm në meritat e Krishtit që ishte ^eautori dhe plotësuesi i besimit të tyre.

5 Dhe ^akisha mblidhej së bashku ^bshpesh për të ^cagjëruar, për t'u lutur dhe për të folur me njëri-tjetrin, në lidhje me mirëqenien e shpirtit të tyre.

6 Dhe ata mblidheshin shpesh së bashku të merrnin bukë dhe verë në kujtim të Zotit Jezus.

7 Dhe ishin të kujdesshëm që të ^amos kishte ndonjë paudhësi

mes tyre; dhe të gjithë ata që ishin gjetur duke bërë paudhësi dhe ^btre dëshmitarë të kishës e dënonin atë para ^cpleqve dhe nëse ata nuk pendoheshin dhe nuk ^drrëfenin, emrat e tyre ^efshiheshin dhe ata nuk mund të numëroheshin më mes njerëzve të Krishtit.

8 Por, ^akurdoherë që pendoheshin dhe kërkonin ndjesë me dëshirë të singertë, ata ^bfaleshin.

9 Dhe mbledhjet e tyre ^abëheshin nga kisha, sipas mënyrës së shfaqjes së Shpirtit dhe nëpërmjet fuqisë së ^bFrymës së Shenjtë; pasi, sikurse fuqia e Frymës së Shenjtë i bënte ata të predikonin ose të nxitnin, ose të luteshin, ose të kërkonin, ose të këndonin, madje, ashtu bëhej.

KAPITULLI 7

Një ftesë jepet për të hyrë në pu-shimin e Zotit—Lutu me dëshirë të singertë—Shpirti i Krishtit u jep mundësi njerëzve të njohin të mirën nga e keqja—Satani bind njerëzit të mohojnë Krishtin dhe të bëjnë të keqija—Profetët tregojnë ardhjen e Krishtit—Mrekullitë bëhen nëpërmjet besimit dhe engjëjt shërbejnë—Njerëzit duhet të shpresojnë për jetën e përjetshme

2a USH Zemër e thyer.

3a USH Jezu Krisht—
Marrja mbi veten tonë e emrit të Jezu Krishtit.

4a USH Pastër (i),
pastërti.

b DeB 20:82.

c Alma 34:39;

3 Ne. 18:15–18.

d 2 Ne. 31:19; DeB 3:20.

e Heb. 12:2.

5a USH Kishë e Jezu
Krishtit.

b 3 Ne. 18:22;

4 Ne. 1:12; DeB 88:76.

c USH Agjëroj, agjërim.

7a DeB 20:54.

b DeB 42:80–81.

USH Dëshmitar.

c Alma 6:1.

USH Plak.

d USH Rrëfej, rrëfim.

e Eks. 32:33;

DeB 20:83.

USH Shkishërim.

8a Mosia 26:30–31.

b USH Fal.

9a DeB 20:45; 46:2.

b USH Frymë e Shenjtë.

dhe të kapen pas dashurisë hyjnore. Rreth 401-421 pas K.

DHE tani unë, Moroni, po shkruaj pak nga fjalët e atit tim, Mormoni, që ai foli në lidhje me "besimin, shpresën dhe dashurinë hyjnore; pasi në këtë mënyrë u foli ai njerëzve, ndërsa i mësonte në sinagogën që e kishin ndërtuar si një vend adhurimi.

2 Dhe tani unë, Mormoni, po ju flas, vëllezër të mi të dashur; dhe është nga hiri i Perëndisë, Atit dhe Zotit tonë Jezu Krisht dhe vullnetit të tij të shenjtë, për shkak të dhuratës së "thirrjes që më ka ngarkuar, që unë jam lejuar t'ju flas në këtë kohë.

3 Prandaj, unë do të doja t'ju flas juve që jeni të kishës, që jeni pasues paqësorë të Krishtit dhe që keni marrë një "shpresë të mjaftueshme me anën e së cilës mund të hyni në pushimin e Zotit që nga kjo kohë e tutje, derisa të pushoni me të në qiell.

4 Dhe tani, vëllezër të mi, unë i gjykoj këto gjëra për ju për shkak të "sjelljes suaj paqësore me fëmijët e njerëzve.

5 Pasi unë mbaj mend fjalën e Perëndisë që thotë se ju do t'i "njihni ata nga punët e tyre; pasi në qoftë se punët e tyre janë të mira, atëherë ata gjithashtu janë të mirë.

6 Pasi vini re, Perëndia ka thë-

në se një njeri duke qenë i "lig nuk mund të bëjë atë që është e mirë; pasi, në qoftë se ai i ofron një dhuratë ose i ^blutet Perëndisë, në qoftë se nuk e bën me dëshirë të sinqertë, ai s'ka ndonjë përfitim.

7 Pasi vini re, nuk i quhet atij për drejtësi.

8 Pasi vini re, në qoftë se një njeri duke qenë i "lig jep një dhuratë, ai e jep pa ^bzemër; prandaj atij i quhet njëllë sikur të mos e kishte dhënë dhuratën; kështu që ai quhet i lig para Perëndisë.

9 Dhe në të njëjtën mënyrë, quhet e ligë për një njeri nëse nuk lutet me dëshirë të "sinqertë të zemrës; po, kjo gjë nuk i sjell ndonjë dobi, pasi Perëndia nuk pranon asnjë të tillë.

10 Prandaj, një njeri që është i lig nuk mund të bëjë atë që është e mirë; as nuk do të japë një dhuratë të mirë.

11 Pasi vini re, një "burim i hidhur nuk mund të nxjerrë ujë të mirë; as një burim i mirë nuk mund të nxjerrë ujë të hidhur; prandaj, një njeri që është shërbëtor i djallit, nuk mund të ndjekë Krishtin; dhe në qoftë se ai ^bndjek Krishtin, nuk mund të jetë shërbëtor i djallit.

12 Prandaj, të gjitha gjërat që janë të "mira vijnë nga Perëndia dhe ajo që është e ^bligë vjen nga

7 1a 1 Kor. 13:1-13;
Eth. 12:3-22, 27-37;
Moro. 8:14; 10:20-23.

2a USH Thërras,
thirru (i) nga
Perëndia, thirrje.

3a USH Prehje.

4a 1 Gjo. 2:6; DeB 19:23.

5a 3 Ne. 14:15-20.

6a Mt. 7:15-18.

b Alma 34:28.

USH Lutje.

8a Fja. 15:8.

b DeB 64:34.

9a Jak. 1:6-7; 5:16;

Moro. 10:4.

11a Jak. 3:11-12.

b Mt. 6:24;

2 Ne. 31:10-13;

DeB 56:2.

12a Jak. 1:17;

1 Gjo. 4:1-2;

Eth. 4:12.

b Alma 5:39-42.

djalli; pasi djalli është armik i Perëndisë dhe lufton kundër tij përherë dhe fton, dhe nxit në mëkat dhe për të bërë atë që është e ligë përherë.

13 Por vini re, ajo që është e Perëndisë fton dhe nxit për të bërë mirë përherë; prandaj çdo gjë që fton dhe "nxit për të bërë mirë dhe për të dashur Perëndinë dhe për t'i shërbyer atij, është ^bfrymëzuar nga Perëndia.

14 Prandaj, kuni kujdes, vëllezër të mi të dashur, të mos gjykoni atë që është e "ligë të jetë e Perëndisë ose atë që është e mirë dhe e Perëndisë, të jetë e djallit.

15 Pasi vini re, vëllezër të mi, ju është dhënë juve të "gjykoni, kështu që mund të dini të mirën nga e liga; dhe mënyra për të gjykuar, që të mund të dini me njohuri të përkryer, është aq e qartë, sa është të dallosh dritën e ditës nga errësira e natës.

16 Pasi vini re, "Shpirti i Krishtit i jepet çdo njeriu, që ai të ^bdallojë të mirën nga e keqja; prandaj, unë do t'ju tregoj mënyrën sesi të gjykoni; pasi çdo gjë që ju fton të bëni mirë dhe t'ju bindë të besoni në Krisht, është dërguar nëpërmjet fuqisë dhe dhuratës së Krishtit; pran-

daj ju mund të dini me një njohuri të përsosur se është nga Perëndia.

17 Por, çdo gjë që i bind njerëzit të bëjnë "keq dhe të mos besojnë në Krisht, dhe ta mohojnë atë, dhe të mos i shërbejnë Perëndisë, atëherë ju mund ta dini me një njohuri të përsosur se ajo është e djallit; pasi sipas kësaj mënyre punon djalli, pasi ai nuk bind asnjë njeri të bëjë mirë, jo, asnjë; ashtu edhe engjëjt e tij; ashtu edhe ata që i nënshtrohen atij.

18 Dhe tani, vëllezër të mi, meqë ju e njihni dritën, nëpërmjet së cilës mund të gjykoni, dritë e cila është "drita e Krishtit, shikoni të mos gjykoni gabim; pasi me të njëjtin ^bgjykim që gjykoni ashtu do të gjykoheni.

19 Prandaj, unë ju lutem me ngulm, vëllezër, që ju të kërkoni me zell në "dritën e Krishtit, që të mund të njihni të mirën nga e keqja; dhe në qoftë se do të mbështeteni në çdo gjë të mirë dhe të mos e dënoni, me siguri ju do të jeni një ^bfëmijë i Krishtit.

20 Dhe tani, vëllezër të mi, si është e mundur që ju mund të mbështeteni në çdo gjë të mirë?

21 Dhe unë tani po vij tek ai besim për të cilin ju thashë se

12c Hel. 6:30.
ush Mëkat.

13a 2 Ne. 33:4;
Eth. 8:26.

^b ush Frymëzim,
frymëztoj.

14a Isa. 5:20;
2 Ne. 15:20.

15a ush Dalluar(it),
dhuratë e të.

16a ush Ndërgjegje;
Dritë, dritë e
Krishtit.

^b Zan. 3:5;
2 Ne. 2:5, 18, 26;
Mosia 16:3;
Alma 29:5;
Hel. 14:31.

17a ush Mëkat.
18a Mosia 16:9;

DeB 50:24; 88:7–13.
ush Dritë, dritë e
Krishtit.

^b Pjs, Mt. 7:1–2;
Llu. 6:37; Gjo. 7:24.

19a DeB 84:45–46.
^b Mosia 15:10–12;
27:25.

ush Bij dhe bija të
Perëndisë.

do të flisja; dhe do t'ju tregoj mënyrën sesi mund të mbështeteni në çdo gjë të mirë.

22 Pasi vini re, Perëndia, duke ditur të gjitha gjërat, pasi është nga përjetësia në përjetësi, vini re, ai dërgoi ^bengjëj, për t'u shërbyer fëmijëve të njerëzve, për t'u treguar në lidhje me ardhjen e Krishtit; dhe në Krisht do të vinte çdo gjë e mirë.

23 Dhe Perëndia u njoftoi gjithashtu profetëve, me gojën e tij, se Krishti do të vinte.

24 Dhe vini re, në mënyra të ndryshme ai u tregoi fëmijëve të njerëzve gjëra që ishin të mira; dhe të gjitha gjërat që janë të mira, vijnë nga Krishti; përndryshe njerëzit do të kishin "rënë dhe asgjë e mirë nuk do të mund t'u vinte atyre.

25 Prandaj, nëpërmjet shërbimit të ^aengjëjve dhe nëpërmjet çdo fjale që doli nga goja e Perëndisë, njerëzit filluan të ushtrojnë besim në Krisht; dhe kështu, me anë të besimit, ata u mbështetën në çdo gjë të mirë; dhe kështu që deri me ardhjen e Krishtit.

26 Dhe pas ardhjes së tij, njerëzit shpëtuan gjithashtu me anë të besimit në emrin e tij; dhe me anë të besimit ata bëhen bijtë e Perëndisë. Dhe, me aq siguri, sa Krishti jeton, ai u tha etërve tanë këto fjalë: "Çdo gjë që t'i kërkoni Atit në emrin tim, që është e mirë duke

besuar me bindje se do t'ju jepet, vini re, ajo gjë do të bëhet për ju.

27 Prandaj, vëllezër të mi të dashur, a mos pushuan "mrekullitë, për shkak se Krishti u ngjit në qiell dhe është ulur në krahun e djathtë të Perëndisë, për t'i ^bkërkuar Atit të drejtat e tij të mëshirës që ai ka mbi fëmijët e njerëzve?

28 Pasi ai ka përmbushur qëllimet e ligjit dhe kërkon të gjithë ata që kanë besim në të; dhe ata që kanë besim në të, do të "kapen pas çdo gjëje të mirë; prandaj ai ^bpërkrah çështjen e fëmijëve të njerëzve; dhe ai banon përjetësisht në qiej.

29 Dhe për shkak se ai e ka bërë këtë gjë, vëllezër të mi të dashur, a kanë pushuar mrekullitë? Vini re, unë ju them juve, Jo; as engjëjt nuk kanë pushuar së shërbyeri fëmijëve të njerëzve.

30 Pasi vini re, ata i janë nënshtruar atij, që të shërbejnë sipas fjalës së urdhrit të tij, duke iu shfaqur atyre që kanë besim të fortë dhe mendje të vendosur në çdo formë drejtësie.

31 Dhe detyra e shërbimit të tyre është të thërrasin njerëzit në pendim dhe të përmbushin dhe të bëjnë punën e besëlidhjeve të Atit, që ai ka bërë me fëmijët e njerëzve, për të përgatitur rrugën mes fëmijëve të njerëzve, duke ua shpallur fjalën e Krishtit shërbëtorëve të

22a USH Perëndi, Kokë e Perëndisë.
b Mojs. 5:58.
USH Engjëj.
24a 2 Ne. 2:5.

25a Alma 12:28–30.
26a 3 Ne. 18:20.
USH Lutje.
27a USH Mrekulli.
b Isa. 53:12;

Mosia 14:12.
28a Rom. 12:9;
DeB 98:11.
b 1 Gjo. 2:1; 2 Ne. 2:9.
USH Avokat.

zgjedhur të Zotit, kështu që ata të mund të dëshmojnë për të.

32 Dhe duke bërë këtë, Zoti Perëndi përgatit udhën që pjesa tjetër e njerëzve të mund të ketë "besim në Krisht, që Fryma e Shenjtë të mund të ketë vend në zemrat e tyre, sipas fuqisë së saj; dhe sipas kësaj mënyre, Ati përmbush besëlidhjet që ka bërë me fëmijët e njerëzve.

33 Dhe Krishti ka thënë: "Në qoftë se ju do të keni besim në mua, ju do të keni fuqi të bëni çfarëdolloj gjëje që unë ta shoh të ^bpërshtatshme.

34 Dhe ai ka thënë: "Pendohuni të gjitha ju skajet e tokës dhe ejani tek unë dhe pagëzohuni në emrin tim, dhe kini besim tek unë, që të mund të shpëtoheni.

35 Dhe tani, vëllezër të mi të dashur, në qoftë se këto gjëra për të cilat ju fola janë të vërteta dhe se Perëndia do t'ju tregojë me "pushtet dhe me lavdi të madhe në ^bditën e fundit, se ato janë të vërteta; dhe në qoftë se janë të vërteta, a mos ka pushuar dita e mrekullive?

36 Ose a kanë pushuar engjëjt së shfaquri fëmijëve të njerëzve? Apo mos e ka "mbajtur ai fuqinë e Frymës së Shenjtë nga ata? Apo mos do t'ua mbajë përderisa të zgjasë koha ose derisa të qëndrojë toka, ose përderisa të ketë një njeri mbi faqen e dheut që të shpëtohet?

37 Vini re, unë ju them juve, Jo; pasi është nëpërmjet besimit që "mrekullitë bëhen; dhe është nëpërmjet besimit që engjëjt u shfaqen dhe u shërbejnë njerëzve; prandaj, në qoftë se këto gjëra kanë pushuar, mjerë fëmijët e njerëzve, pasi është për shkak të ^bmosbesimit dhe e gjitha është e kotë.

38 Pasi, sipas fjalëve të Krishtit, asnjë njeri nuk mund të shpëtohet në qoftë se nuk ka besim në emrin e tij; prandaj, në qoftë se këto gjëra kanë pushuar, atëherë edhe besimi ka pushuar; dhe e tmerrshme është gjendja e njeriut, pasi ai është si të mos kishte ndodhur shëlbimi.

39 Por vini re, vëllezër të mi të dashur, unë gjykoj gjëra më të mira për ju, pasi unë gjykoj se ju keni besim në Krisht, për shkak të zemërbutësisë suaj; pasi po të mos keni besim në të, atëherë ju nuk "jeni të denjë të numëroheni mes njerëzve të kishës së tij.

40 Dhe përsëri, vëllezër të mi të dashur, unë dua t'ju flas në lidhje me "shpresën. Si do të mund të arrini të keni besim, po të mos keni shpresë?

41 Dhe për çfarë duhet të keni "shpresë? Vini re, unë ju them juve se duhet të keni ^bshpresë nëpërmjet shlyerjes së Krishtit dhe fuqisë së ringjalljes së tij, që të ngriheni në "jetën e përjet-

32a USH Besim.

33a Mt. 17:20.

b DeB 88:64–65.

34a 3 Ne. 27:20;

Eth. 4:18.

35a 2 Ne. 33:11.

b DeB 35:8.

36a Moro. 10:4–5, 7, 19.

37a Mt. 13:58;

Morm. 9:20;

Eth. 12:12–18.

b Moro. 10:19–24.

39a USH Denjë (i),

denjësi.

40a Eth. 12:4.

USH Shpresë.

41a DeB 138:14.

b Tit. 1:2; Jakobi 4:4;

Alma 25:16;

Moro. 9:25.

c USH Jetë e përjetshme.

shme dhe kjo për shkak të besimit tuaj në të, sipas premtimit.

42 Prandaj, në qoftë se një njeri ka ^abesim, ai ^bduhet të ketë shpresë, pasi pa besim, nuk mund të ketë ndonjë shpresë.

43 Dhe përsëri vini re, unë ju them juve se ai nuk mund të ketë besim dhe shpresë, në qoftë se nuk është i ^abindur dhe i përvuajtur në zemër.

44 Përndryshe, ^abesimi dhe shpresa e tij është e kotë, meqë askush nuk pranohet para Perëndisë, në qoftë se nuk është i bindur dhe i përlulur në zemër; dhe në qoftë se një njeri është i bindur dhe i përlulur në zemër dhe ^bpohon me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë se Jezusi është Krishti, ai duhet të ketë dashuri hyjnore; pasi në qoftë se nuk ka dashuri hyjnore, ai s'është asgjë; prandaj është e nevojshme që të ketë dashuri hyjnore.

45 Dhe ^adashuria hyjnore është e duruar dhe është e mirë dhe nuk ka ^bsmirë, dhe nuk kreket, nuk kërkon të mirën e vet, nuk nxitet lehtë në zemërim, nuk mendon keq dhe nuk gëzohet në paudhësi, por gëzohet në të vërtetën, mban të gjitha gjërat, beson të gjitha gjërat, shpreson të gjitha gjërat, duron të gjitha gjërat.

46 Prandaj, vëllezër të mi të dashur, në qoftë se nuk keni dashuri hyjnore, ju s'jeni asgjë, pasi dashuria hyjnore nuk dështon kurrë. Prandaj, kapuni pas dashurisë hyjnore që është më e madhja e të gjithave, pasi të gjitha gjërat duhet të dështojnë—

47 Por, ^adashuria hyjnore është ^bdashuria e pastër e Krishtit dhe nuk ka mbarim; dhe kushdo që gjendet i zotëruar prej saj në ditën e fundit, do të jetë mirë me të.

48 Prandaj, vëllezër të mi të dashur, ^alutiuni Atit me gjithë fuqinë e zemrës suaj, që të mbusheni me këtë dashuri që ai ua jep të gjithë atyre që janë ^bpasues të vërtetë të Birit të tij Jezu Krisht; që ju të mund të bëheni bijtë e Perëndisë; që kur ai të shfaqet, ne të ^cjemi si ai, pasi ne do ta shohim atë ashtu sikurse është; që të mund të kemi këtë shpresë; që ne të mund të ^dpastrohemi, madje ashtu si ai është i pastër. Amen.

KAPITULLI 8

Pagëzimi i fëmijëve të vegjël është një neveri e ligë—Fëmijët e vegjël janë gjallë në Krisht për shkak të Shlyerjes—Besimi, pendimi,

42a Ush Besim.

b Moro. 10:20.

43a Ush Zemërbutë,
zemërbutësi.

44a Alma 7:24;
Eth. 12:28–34.

b Llu. 12:8–9.

Ush Rrëfej, rrëfim;
Dëshmi.

45a 1 Kor. 13:1–13.

b Ush Zili.

47a 2 Ne. 26:30.

Ush Dashuri
hyjnore.

b Joz. 22:5.

Ush Dashuri.

48a Ush Lutje.

b Ush Jezu Krisht—

Shembulli i

Jezu Krishtit;

Bindje, bindur (i),
bindem.

c 1 Gjo. 3:1–3;
3 Ne. 27:27.

d 3 Ne. 19:28–29.

Ush Pastër (i),
pastërti.

bindja dhe përulja në zemër, marrja e Frymës së Shenjtë dhe durimi deri në fund, çojnë në shpëtim. Rreth 401–421 pas K.

Një letër e "atit tim, Mormonit, që më shkroi mua Moronit; dhe ma shkroi pak kohë pas thirrjes sime në shërbesë. Dhe ai më shkroi në këtë mënyrë, duke thënë:

2 Biri im i dashur, Moroni, gëzohem jashtëzakonisht shumë se Zoti yt, Jezu Krishti, është kujtuar dhe të ka thirrur në shërbesën e tij dhe në punën e tij të shenjtë.

3 Unë të kujtoj gjithnjë në lutjet e mia që i bëj përherë Perëndisë, Atit, në emrin e Fëmijës së tij të Shenjtë, Jezusit, që ai, me anë të "mirësisë dhe ^bhirit të tij të pasosur do të të mbajë nëpërmjet qëndrueshmërisë së besimit tuaj në emrin e tij deri në fund.

4 Dhe tani, biri im, po të flas në lidhje me atë që më hidhëron jashtëzakonisht; pasi hidhërohem kur ka "debate mes jush.

5 Pasi, në qoftë se unë kam mësuar të vërtetën, ka patur debate mes jush në lidhje me pagëzimin e fëmijëve tuaj të vegjël.

6 Dhe tani, biri im, unë dëshiroj që ti të punosh me zell që ky gabim i madh të korrigjohet

mes jush; pasi, për këtë qëllim e kam shkruar këtë letër.

7 Meqë menjëherë, posa mësova këto gjëra rreth jush, unë iu drejtova Zotit në lidhje me këtë çështje. Dhe "fjala e Zotit më arriti nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë, duke thënë:

8 Dëgjo fjalët e Krishtit, Shëlbuesit tënd, Zotit tënd dhe Perëndisë tënd. Shiko, unë nuk erdha në këtë botë të thërres të drejtët, por mëkatarët që të pendohen; të "shëndetshmit nuk kanë nevojë për mjekun, por ata që janë të sëmurë; prandaj, ^bfëmijët e vegjël janë të "shëndetshëm, meqë nuk mund të bëjnë "mëkat; prandaj mallkimi i "Adamit hiqet nga ata tek unë, kështu që nuk ka fuqi mbi ta; dhe ligji i ^rrrethprerjes mbaron me mua.

9 Dhe në këtë mënyrë Fryma e Shenjtë ma zbuloi fjalën e Perëndisë; prandaj, biri im i dashur, unë e di se është një tallje solemne përpara Perëndisë, që të pagëzoni fëmijët e vegjël.

10 Vër re, unë të them që këtë gjë duhet t'u mësosh—pendim dhe pagëzim për ata që janë të "përgjegjshëm dhe që mund të bëjnë mëkat; po, mësoju prindërve se ata duhet të pendohen dhe të pagëzohen, dhe të përulen, sikurse ^bfëmijët e

8 1a FeM. 1:1.
3a Mosia 4:11.
b ush Hir.
4a 3 Ne. 11:22, 28; 18:34.
7a ush Fjalë e Perëndisë.
8a Mr. 2:17.

b Mr. 10:13–16.
c Mosia 3:16;
DeB 74:7.
d ush Mëkat.
e 2 Ne. 2:25–27.
ush Rënie e Adamit dhe e Evës.

f Zan. 17:10–11.
ush Rrethprerje.
10a ush Përgjegjësi, përgjegjshëm (i), përgjegjshmëri.
b ush Fëmijë; Përul, përulësi.

tyre të vegjël dhe të gjithë ata do të shpëtohen me fëmijët e tyre të vegjël.

11 Dhe se ^afëmijët e tyre të vegjël nuk kanë nevojë për pendim, as për pagëzim. Vër re, pagëzimi është për pendimin, që të plotësohen urdhërimet për ^bheqjen e mëkateve.

12 Por ^afëmijët e vegjël janë gjallë në Krisht, madje që nga krijimi i botës; përndryshe Perëndia do të ishte një Perëndi paragjykues dhe gjithashtu një Perëndi i ndryshueshëm dhe i ^bnjëanshëm me njerëzit; pasi, sa fëmijë të vegjël kanë vdekur pa pagëzim!

13 Prandaj, në qoftë se fëmijët e vegjël nuk mund të shpëtohen pa pagëzim, ata do të kishin shkuar në një ferr të pafund.

14 Vër re, unë të them ty se ai që mendon se fëmijët e vegjël kanë nevojë për pagëzim, është në vrerin e hidhësisë dhe në prangat e paudhësisë; pasi ai nuk ka as ^abesim, as shpresë, as dashuri hyjnore; prandaj, në qoftë se do të mbarojë ndërsa mendon kështu, ai duhet të zbrësë në ferr.

15 Pasi është një ligësi e tmerrshme të mendohet se Perëndia shpëton një fëmijë për shkak të pagëzimit dhe se tjetri duhet

të vdesë, sepse nuk është pagëzuar.

16 Mjerë ata që do të shtrembërojnë në këtë mënyrë udhët e Zotit, pasi ata do të mbarojnë, në qoftë se nuk pendohen. Vër re, unë flas me guxim, pasi kam ^aautoritet nga Perëndia; dhe unë nuk kam frikë se ç'mund të bëjë njeriu; pasi ^bdashuria e përkryer ^czhdruk çdo frikë.

17 Dhe unë jam i mbushur me ^adashuri hyjnore që është një dashuri e pafundme; prandaj, të gjithë fëmijët janë njëlloj për mua, prandaj, unë i dua ^bfëmijët e vegjël me një dashuri të përkryer; dhe ata janë të gjithë njëlloj dhe janë pjesëmarrës në shpëtim.

18 Pasi unë e di se Perëndia nuk është një Perëndi paragjykues, as një qenie e ndryshueshme, por ai është i ^apandryshueshëm nga e ^bgjithë përjetësia në të gjithë përjetësinë.

19 ^aFëmijët e vegjël nuk mund të pendohen; prandaj është një ligësi e tmerrshme t'u mohohet atyre mëshira e kulluar e Perëndisë, pasi ata janë të gjithë të gjallë në të, për shkak të ^bmëshirës së tij.

20 Dhe ai që thotë se fëmijët e vegjël duhet të pagëzohen, ai mohon mëshirën e Krishtit dhe

11a USH Pagëzim, pagëzoi—Cilësitë për pagëzim; Fëmijë.
b USH Heqje e mëkateve.

12a DeB 29:46–47; 93:38.
b Ef. 6:9;
2 Ne. 26:33;
DeB 38:16.

14a 1 Kor. 13:1–13;
Eth. 12:6;
Moro. 7:25–28;
10:20–23.

16a USH Autoritet.
b USH Dashuri.
c 1 Gjo. 4:18.

17a USH Dashuri hyjnore.

b Mosia 3:16–19.

18a Alma 7:20;
Morm. 9:9.
USH Perëndi, Kokë e Perëndisë.

b Moro. 7:22.

19a Llu. 18:15–17.

b USH Mëshirshëm (i), mëshirë.

përçmon “flijimin e tij dhe fuqinë e shëlbimit të tij.

21 Mjerë të tillët, pasi ata janë në rrezikun e vdekjes, të “ferrit dhe ^bmundimit të pafund. Unë po flas me guxim; Perëndia më ka urdhëruar mua. Dëgjoni dhe vëruni veshin atyre ose ato do të qëndrojnë kundër jush në fronin e “grykimit të Krishtit.

22 Pasi vër re, të gjithë fëmijët e vegjël janë “gjallë në Krisht, si edhe të gjithë ata që janë pa ^bligj. Pasi, fuqia e “shëlbimit vjen mbi të gjithë ata që nuk kanë ligj; prandaj, ai që nuk është dënuar ose ai që nuk është nën dënim, nuk mund të pendohet; dhe të tillëve pagëzimi nuk u vlen fare—

23 Por, është tallje para Perëndisë, të mohosh mëshirën e Krishtit dhe fuqinë e Shpirtit të tij të Shenjtë dhe të vësh besimin në punë të “vdekura.

24 Vër re, biri im, kjo gjë nuk duhet të jetë; pasi “pendimi është për ata që janë nën dënim dhe nën mallkimin e një ligji të shkelur.

25 Dhe fryti i parë i “pendimit është ^bpagëzimi; dhe pagëzimi vjen nëpërmjet besimit në

plotësimin e urdhërimeve; dhe plotësimi i urdhërimeve, sjell ^cheqjen e mëkateve;

26 Dhe heqja e mëkateve sjell ^abindje dhe përlulesi në zemër; dhe për shkak të bindjes dhe të përlulesisë në zemër, vjen vizitimi i ^bFrymës së Shenjtë, ^cNgushëllues i cili mbush me ^dshpresë dhe ^edashuri të pastër, dashuri kjo që zgjat nga ^fzelli në ^glutje, derisa fundi do të vijë, kur të gjithë ^hshenjtoret do të banojnë me Perëndinë.

27 Vër re, biri im, unë do të të shkruaj ty përsëri, në qoftë se nuk do të shkoj së shpejti kundër Lamanitëve. Vër re, “kryelartësia e këtij kombi, ose e popullit të Nefitëve ka vërtetuar shkatërrimin e tyre, në qoftë se ata nuk pendohen.

28 Lutu për ta, biri im, që pendimi të mund të vijë tek ata. Por vër re, unë kam frikë se Shpirti ka pushuar “së përpjekuri me ta; dhe në këtë pjesë të vendit, ata po kërkojnë gjithashtu të zhdukin të gjithë fuqinë dhe autoritetin që vjen nga Perëndia; dhe ata po ^bmohojnë Frymën e Shenjtë.

29 Dhe pasi kanë hedhur

20a USH Shlyej, shlyerje;
Plan i shëlbimit.

21a USH Ferr.

b Jakobi 6:10;
Mosa 28:3;
DeB 19:10–12.

c USH Jezu Krisht—
Gjykatësi.

22a USH Shpëtimi—
Shpëtimi i fëmijëve.

b Vep. 17:30;
DeB 76:71–72.

c USH Shëlbje,
shëlbuar (i), shëlbim.

23a DeB 22:2.

24a USH Pendohem,
pendim.

25a USH Pagëzim,
pagëzoj—Cilësitë
për pagëzim.

b Mojs. 6:58–60.

c DeB 76:52.

USH Heqje e
mëkateve.

26a USH Zemërbutë,
zemërbutësi.

b USH Frymë e Shenjtë.

c USH Ngushëllues.

d USH Shpresë.

e 1 Pj. 1:22;
1 Ne. 11:22–25.

f USH Zell.

g USH Lutje.

h USH Shenjtor.

27a DeB 38:39.

USH Kryelartësi,
krenari.

28a Morm. 5:16.

b Alma 39:6.

USH Mëkat i
pafalshëm.

poshtë një njohuri kaq të madhe, biri im, ata duhet të mbarojnë së shpejti, për të përmbushur profecitë që u thanë nga profetët, si edhe fjalët e vetë Shpëtimtarit tonë.

30 Lamtumirë, biri im, derisa të të shkruaj ose të të takoj përsëri. Amen.

Letra e dytë e Mormonit, drejtuar birit të tij, Moronit.

Duke përfshirë kapitullin 9.

KAPITULLI 9

Si Nefitët ashtu dhe Lamanitët janë të çoroditur dhe të degjeneruar—Ata torturojnë dhe vrasin njëri-tjetrin—Mormoni lutet që hiri dhe mirësia të jenë përgjithnjë me Moronin. Rreth 401–421 pas K.

BIRI im i dashur, unë të shkruaj ty përsëri që të dish se jam akoma gjallë; por, të shkruaj diçka mbi atë që është e dhimbshme.

2 Pasi vër re, unë kam pasur një betejë të rreptë me Lamanitët, të cilën nuk e fituam; dhe Arkeantusi ra nga shpata dhe gjithashtu Lurami dhe Emroni; po, dhe kemi humbur një numër të madh të burrave tanë më të mirë.

3 Dhe tani vër re, biri im, unë kam frikë se Lamanitët do ta shkatërrojnë këtë popull; pasi ata nuk pendohen dhe Satani i nxit përherë në zemërim njëri kundër tjetrit.

4 Vër re, unë punoj me ta vazhdimisht; dhe kur unë u flas me "rreptësi fjalën e Perëndisë ata dridhen dhe zemërohen kundër meje; dhe kur unë nuk përdor rreptësi, ata ngurtësojnë zemrat e tyre kundër saj; prandaj, kam frikë se Shpirti i Zotit ka pushuar së ^bpërpjekuri me ta.

5 Pasi ata zemërohen kaq shumë sa më duket se nuk kanë frikë nga vdekja; dhe ata kanë humbur dashurinë e tyre për njëri-tjetrin; dhe janë vazhdimisht të "etur për gjak dhe për hakmarrje.

6 Dhe tani, biri im i dashur, me gjithë ngurtësimin e tyre, të punojmë me "zell; pasi po të pushojmë së ^bpunuari, ne do të sillemi nën dënim; pasi kemi një punë për të bërë, ndërsa jemi në këtë tabernakull prej argjile, që të mundim armikun e të gjithë drejtësisë dhe të pushojmë shpirtrat tanë në mbretërinë e Perëndisë.

7 Dhe tani unë po të shkruaj diçka në lidhje me vuajtjet e këtij populli. Pasi sipas njohurisë që kam marrë nga Amaroni, vër re, Lamanitët kanë shumë të burgosur që i morën nga kulla e Sherrizahës; dhe kishte burra, gra dhe fëmijë.

8 Dhe bashkëshortët dhe etërit e atyre grave dhe fëmijëve i vranë; dhe gratë i ushqejnë me mishin e bashkëshortëve të tyre dhe fëmijët me mishin e etërve të tyre; dhe nuk u japin atyre veçse pak ujë.

9 4a 2 Ne. 1:26–27;
DeB 121:41–43.
b DeB 1:33.

5a Morm. 4:11–12.
6a USH Zell.
b Jakobi 1:19;

Enosi 1:20.
USH Detyrë.

9 Dhe me gjithë këtë neveri të madhe të Lamanitëve, nuk ia tejkalon asaj që bëri populli ynë në Moriantum. Pasi, vër re, shumë nga vajzat e Lamanitëve u zunë robinja; dhe pasi u morën atë që ishte më e dashur dhe më e çmueshme përmbi të gjitha gjërat, e cila është "dëlirësia dhe ^bvirtyti—

10 Dhe pasi e bënë këtë, i vranë ato në mënyrën më mizore, duke i torturuar trupat e tyre madje deri në vdekje; dhe pasi e bënë këtë gjë, ata përpinë mishin e tyre si bisha të egra, për shkak të ngurtësimit të zemrave të tyre; dhe ata e bënë edhe në shenjë mburrjeje.

11 O, biri im i dashur, si është e mundur që një popull si ky të jetë pa qytetërim—

12 (Dhe vetëm pak vjet kanë kaluar, që ata ishin një popull i qytetëruar dhe i këndshëm).

13 Por, o biri im, si është e mundur që një popull si ky të kënaqet në kaq shumë neveri—

14 Si mund të presim që Perëndia ta "përmbajë dorën e tij në gjykim kundër nesh?

15 Vër re, zemra ime thërret: Mjerë ky popull. Eja në gjykim, O Perëndi dhe fshih i mëkatet dhe ligësinë dhe neveritë e tyre nga fytyra jote!

16 Dhe përsëri, biri im, ka shumë të "veja me të bijat e tyre që kanë mbetur në Sherrizah; dhe ajo pjesë e furnizimeve që nuk u mor nga Lamanitët, vër re, u mor nga ushtria e Zenefit

dhe ato kanë mbetur duke u endur poshtë e lart për ushqim; dhe shumë plakave u bie të fikët gjatë udhës dhe vdesin.

17 Dhe ushtria që është me mua është e dobët; dhe ushtritë e Lamanitëve janë mes Sherrizahës dhe meje; dhe të gjithë ata që ikën e shkuan tek ushtria e "Aaronit kanë rënë viktimat të egërsisë së tyre të tmerrshme.

18 O çoroditja e popullit tim! Ata janë pa rregull dhe pa mëshirë. Vër re, unë jam vetëm një njeri dhe kam vetëm fuqinë e një njeriu dhe nuk mundem më të bëj që të zbatohen urdhrat e mia.

19 Dhe ata janë çoroditur shumë; dhe që të gjithë janë bërë të egër, nuk kursejnë asnjë, as pleq as të rinj; dhe gëzohen për çdo gjë, nëse nuk është e mirë; dhe vuajtja e grave tona dhe fëmijëve tanë mbi tërë faqen e kësaj toke kalon çdo kufi; po, gjuha nuk mund të tregojë, as nuk mund të shkruhet.

20 Dhe tani, biri im, unë nuk do të zgjatem më në këtë skenë kaq të tmerrshme. Vër re, ti e di ligësinë e këtij populli; ti e di se ata nuk kanë parime dhe nuk kanë ndjenja; dhe ligësia e tyre ia "kalon asaj të Lamanitëve.

21 Vër re, biri im, unë nuk mund t'ia rekomandoj ata Perëndisë, pasi ai do të më godasë.

22 Por vër re, biri im, unë të rekomandoj ty te Perëndia dhe unë besoj në Krisht se ti do të shpëtohesh; dhe unë i lutem Perëndisë që ai të të "kursejë

9a USH Dëlirësi.

b USH Virtyt.

14a Alma 10:23.

16a USH Ve (e).

17a Morm. 2:9.

20a Hel. 6:34–35.

22a Morm. 8:3.

jetën, për të dëshmuar kthimin e popullit të tij tek ai, ose shka-tërrimin e plotë të tyre; pasi unë e di se ata duhet të mbarojnë, në qoftë se nuk ^bpendohen dhe kthehen tek ai.

23 Dhe në qoftë se ata mbarojnë, do të jetë sikurse Jareditët, për shkak të dëshirës së zemrave të tyre në “kërkim të gjakut dhe ^bhakmarrjes.

24 Dhe në qoftë se ata mbarojnë, ne dimë se shumë nga vëllezërit tanë kanë “dezertuar e janë bashkuar me Lamanitët; dhe shumë të tjerë do të dezertojnë e do të bashkohen me ta; prandaj, shkruaj disa gjëra në qoftë se ti shpëton dhe unë do të vdes dhe nuk do të të shoh më; por unë besoj se do të të shoh së shpejti; pasi unë kam anale të shenjta që dua të t’i ^bdorëztoj ty.

25 Biri im, ji besnik në Krisht; dhe mos të hidhërofshin gjërat që kam shkruar që të të çojnë deri në vdekje; por Krishti të mund të të ngrejë dhe qëndrofshin në “mendjen tënde përherë ^bvuajtjet dhe vdekja e tij dhe shfaqja e trupit të tij etërve tanë, dhe mëshira dhe durimi i tij, dhe shpresa e lavdisë së tij dhe e ‘jetës së përjetshme.

26 Dhe qoftë e qëndroftë përherë me ty hiri i Perëndisë, Atit, froni i të cilit është lart në qiej dhe Zoti ynë Jezu Krisht,

i cili ulet në “krahun e djathtë të pushtetit të tij, derisa të gjitha gjërat t’i nënshtrohen atij. Amen.

KAPITULLI 10

Një dëshmi e Librit të Mormonit vjen nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë—Dhuratat e Shpirtit u jepen besnikëve—Dhuratat shpirtërore shoqërojnë gjithnjë besimin—Fjalët e Moronit flasin nga pluhuri—Ejani te Krishti, jini të përsosur në të dhe shenjtëroni shpirtat tuaj. Rreth 421 pas K.

TANI, unë Moroni, shkruaj diçka që më duket e mirë; dhe u shkruaj vëllezërve të mi “Lamanitë; dhe unë dua që të dinë se kanë kaluar më shumë se katërqind e njëzet vjet që kur u dha shenja e ardhjes së Krishtit.

2 Dhe unë i “vulos këto anale, pasi të them pak fjalë për t’ju këshilluar.

3 Vini re, unë do t’ju këshilloj që kur t’i lexoni këto gjëra, në qoftë se është urtësi në Perëndi që ju t’i lexoni ato, të kujtoni sa i mëshirshëm ka qenë Zoti ndaj fëmijëve të njerëzve, që nga krijimi i Adamit dhe deri në kohën kur do t’i merrni këto gjëra dhe t’i “meditoni në ^bzemrat tuaja.

22b Mal. 3:7;
Hel. 13:11;
3 Ne. 10:6; 24:7.
23a Morm. 4:11–12.
b Eth. 15:15–31.
24a Alma 45:14.
b Morm. 6:6.
25a USH Mendje.

b USH Shlyej, shlyerje.
c USH Jetë e përjetshme.
26a Llu. 22:69;
Vep. 7:55–56;
Mosa 5:9;
Alma 28:12.
10 1a DeB 10:48.
2a Morm. 8:4, 13–14.

USH Shkrime të shenjta—Shkrime të shenjta të profetizuara për të ardhur.
3a LiP. 11:18–19.
USH Përsiat.
b LiP. 6:6–7.

4 Dhe kur ju t'i merrni këto gjëra, unë do t'ju këshilloja që të "pyesni Perëndinë, Atin e Amshuar, në emrin e Krishtit, në qoftë se këto gjëra ^bnuk janë të vërteta; dhe në qoftë se ju do të kërkonit me një zemër të "singërtë, me qëllim të ^dvërtetë duke pasur ^ebesim në Krisht, ai do t'ju tregojë të ^svërtetën, nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë.

5 Dhe nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë, ju mund të "dini të ^bvërtetën e të gjitha gjërave.

6 Dhe çdo gjë që është e mirë është e drejtë dhe e vërtetë; prandaj, asgjë që është e mirë, nuk e mohon Krishtin, por pranon që ai është.

7 Dhe ju mund ta dini se ai është, nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë; prandaj, unë do t'ju këshilloja të mos mohoni fuqinë e Perëndisë; pasi ai vepron nëpërmjet fuqisë, "sipas besimit të fëmijëve të njerëzve, njëllor sot dhe nesër, dhe përgjithmonë.

8 Dhe përsëri, unë ju këshilloj, vëllezër të mi, të mos mohoni "dhuratat e Perëndisë, pasi ato janë shumë; dhe ato vijnë nga i njëjti Perëndi. Dhe ka mënyra të ^bndryshme sesi jepen këto dhuratat; por është i njëjti Perëndi që vepron në çdo gjë; dhe

ato u jepen njerëzve nëpërmjet shfaqjeve të Shpirtit të Perëndisë për përfitimin e tyre.

9 Pasi vini re, "njërit i jepet nga Shpirti i Perëndisë, që të mund të ^bmësojë fjalën e diturisë.

10 Dhe një tjetri, që ai t'u mësojë të tjerëve, nga i njëjti Shpirt, fjalën e njohurisë;

11 Dhe një tjetri, "besim jashtëzakonisht i madh; dhe një tjetri dhuratat e ^bshërimit me anë të të njëjtit Shpirt;

12 Dhe përsëri, një tjetri, që ai të mund të bëjë "mrekulli të fuqishme;

13 Dhe përsëri, një tjetri, që të mund të profetizojë në lidhje me të gjitha gjërat;

14 Dhe përsëri, një tjetri, që të shohë engjëjt dhe shpirtat shërbyes;

15 Dhe përsëri, një tjetri, të gjitha llojet e gjuhëve;

16 Dhe përsëri, një tjetri, interpretimi i gjuhëve dhe llojeve të ndryshme të "gjuhëve.

17 Dhe të gjitha këto dhurata vijnë me anë të Shpirtit të Krishtit; dhe ato i vijnë çdo njeriu në mënyra të ndryshme, sipas vullnetit të tij.

18 Dhe unë do t'ju këshilloja, vëllezër të mi të dashur, të mbani mend se "çdo dhuratë e mirë, vjen nga Krishti.

4a USH Lutje.

b 1 Ne. 13:39; 14:30;
Mosa 1:6;
Eth. 4:10–11; 5:3.

c USH Ndershëm (i),
ndershmëri.

d Jak. 1:5–7;
Moro. 7:9.

e USH Besim.

f USH Zbulesë.

g USH Vërtetë (e).

5a DeB 35:19.
USH Dalluar(it),
dhuratë e të;

Dëshmi.

b Gjo. 8:32.

7a 1 Ne. 10:17–19.

8a USH Dhurata të

Shpirtit.

b DeB 46:15.

9a 1 Kor. 12:8–11;

DeB 46:8–29.

b DeB 88:77–79, 118.

11a USH Besim.

b USH Shëroj, shërimë.

12a USH Mrekulli.

16a USH Gjuhë(ve),
dhuratë e.

18a Jak. 1:17.

19 Dhe unë do t'ju këshilloja, vëllezër të mi të dashur, të mbani mend se ai është i "njëjti dje, sot dhe përgjithmonë dhe se të gjitha këto dhurata, për të cilat ju fola, të cilat janë shpirtërore, nuk do të zhduken kurrë, madje për sa të qëndrojë bota, veçse nga ^bmosbesimi i fëmijëve të njerëzve.

20 Prandaj, duhet të ketë "besim; dhe në qoftë se duhet të ketë besim, duhet të ketë gjithashtu shpresë; dhe në qoftë se duhet të ketë shpresë, duhet të ketë gjithashtu dashuri hyjnore.

21 Dhe në qoftë se nuk keni "dashuri hyjnore, ju nuk mund të shpëtoheni në asnjë mënyrë në mbretërinë e Perëndisë; as nuk mund të shpëtoheni në mbretërinë e Perëndisë, në qoftë se nuk keni besim, as në qoftë se nuk keni shpresë.

22 Dhe në qoftë se nuk keni shpresë, ju duhet të jeni në dëshpërim; dhe dëshpërimi vjen nga paudhësia.

23 Dhe Krishti në të vërtetë u tha etërve tanë: "Në qoftë se keni besim, ju mund të bëni të gjitha gjërat që janë të përshtatshme për mua.

24 Dhe tani unë u flas të gjitha skajeve të tokës—që në qoftë se dita vjen që fuqia dhe dhuratat e Perëndisë nuk do të jenë

më mes jush, kjo do të ndodhë "për shkak të ^bmosbesimit.

25 Dhe mjerë fëmijët e njerëzve në qoftë se kjo gjë do të vërtetohet; pasi nuk do të ketë "asnjë mes jush që të bëjë mirë, jo, asnjë. Pasi, po të ketë një mes jush që të bëjë mirë, ai do të punojë me anë të fuqisë dhe dhuratave të Perëndisë.

26 Dhe mjerë ata që do t'i zhdukin këto gjëra dhe të vdesin, pasi "vdesin në ^bmëkatet e tyre dhe nuk mund të shpëtohen në mbretërinë e Perëndisë; dhe unë flas sipas fjalëve të Krishtit; dhe nuk gënjej.

27 Dhe unë ju këshilloj t'i mbani mend këto gjëra; pasi shpejt do të vijë koha që do të dini se unë nuk gënjej; pasi ju do të më shihni te shufra e gjykimit të Perëndisë; dhe Zoti Perëndi do t'ju thotë: A nuk jua njoftova "fjalët e mia që u shkruan nga ky njeri, sikurse një njeri që ^bthërret nga varri, po, madje sikurse dikush që flet nga "pluhuri?

28 Unë i njoftoj këto gjëra për të përmbushur profecitë. Dhe vini re, ato do të dalin nga goja e Perëndisë së përjetshëm; dhe fjala e tij do të "ushtojë nga brezi në brez.

29 Dhe Perëndia do t'ju tregojë se ajo që kam shkruar, është e vërtetë.

19a Heb. 13:8.

b Moro. 7:37.

20a Eth. 12:3–37.

21a 1 Kor. 13:1–13;

Moro. 7:1, 42–48.

ush Dashuri

hyjnore.

23a Moro. 7:33.

24a Moro. 7:37.

b ush Mosbesim.

25a Pjs, Psa. 14:1–7;

Rom. 3:10–12.

26a Eze. 18:26–27;

1 Ne. 15:32–33;

Mosia 15:26.

b Gjo. 8:21.

27a 2 Ne. 33:10–11.

b 2 Ne. 3:19–20;

27:13; 33:13;

Morm. 9:30.

c Isa. 29:4.

28a 2 Ne. 29:2.

30 Dhe përsëri, unë do t'ju këshilloja që ju të "vini te Krishti dhe të merrni çdo dhuratë të mirë dhe të mos ^bprekni dhuratën e ligë, as gjënë e papastër.

31 Dhe "zgjohu dhe ngrihu nga pluhuri, O Jeruzalem; po, dhe vish rrobat e bukura, O bijë e ^bSionit; dhe "forco ^dkunjat e tua dhe zgjero gjithnjë kufijtë e tu, që të "mos hutohesh më, që besëlidhjet e Atit të Amshuar që bëri me ty, O shtëpi e Izraelit, të mund të plotësohen.

32 Po, "ejani te Krishti dhe ^bpërsosuni në të dhe i mohoni vetes çdo ligësi; dhe në qoftë se do t'i mohoni vetes çdo ligësi dhe ta "doni Perëndinë me gjithë fuqinë, mendjen dhe forcën tuaj, atëherë hiri i tij mjafton për ju, se me anë të hirit të tij ju mund të bëheni të përsosur në Krisht; dhe në qoftë se për ^dhir të Perëndisë ju jeni bërë të përsosur në

Krisht, ju nuk mund të mohoni në asnjë mënyrë pushtetin e Perëndisë.

33 Dhe përsëri, në qoftë se ju me anë të hirit të Perëndisë jeni të përkryer në Krisht dhe nuk mohoni pushtetin e tij, atëherë do të "shenjtërohemi në Krisht me anë të hirit të Perëndisë, nëpërmjet derdhjes së ^bgjakut të Krishtit, që është në besëlidhjen e Atit për "heqjen e mëkateve tuaja, që ju të bëheni të "shenjtë, pa njollë.

34 Dhe tani, unë po ju them të gjithëve, lamtumirë. Së shpejti do të shkoj të "pushoj në ^bparajsën e Perëndisë, deri kur "shpirti dhe trupi im do të ^dbashkohen përsëri dhe unë do të çohem ngadhjimtar nëpër "ajër, për t'ju takuar para shufrës ^fsë këndshme të ^gJehovait të madh, ^hGjykatësit të Përrjetshëm të atyre që janë gjallë dhe që kanë vdekur. Amen.

30a 1 Ne. 6:4;
Morm. 9:27;
Eth. 5:5.
b Alma 5:57.
31a Isa. 52:1–2.
b USH Sion.
c Isa. 54:2.
d USH Kunj.
e Eth. 13:8.
32a Mt. 11:28;
2 Ne. 26:33;

Jakobi 1:7;
Omni 1:26.
b Mt. 5:48;
3 Ne. 12:48.
USH Përsosur (i).
c DeB 4:2; 59:5–6.
d 2 Ne. 25:23.
33a USH Shenjtërim.
b USH Shlyej, shlyerje.
c USH Heqje e
mëkateve.

d USH Shenjtëri.
34a USH Prahje.
b USH Parajsë.
c USH Shpirt.
d USH Ringjallje.
e 1 The. 4:17.
f Jakobi 6:13.
g USH Jehova.
h USH Jezu Krisht—
Gjykatësi.

FUND